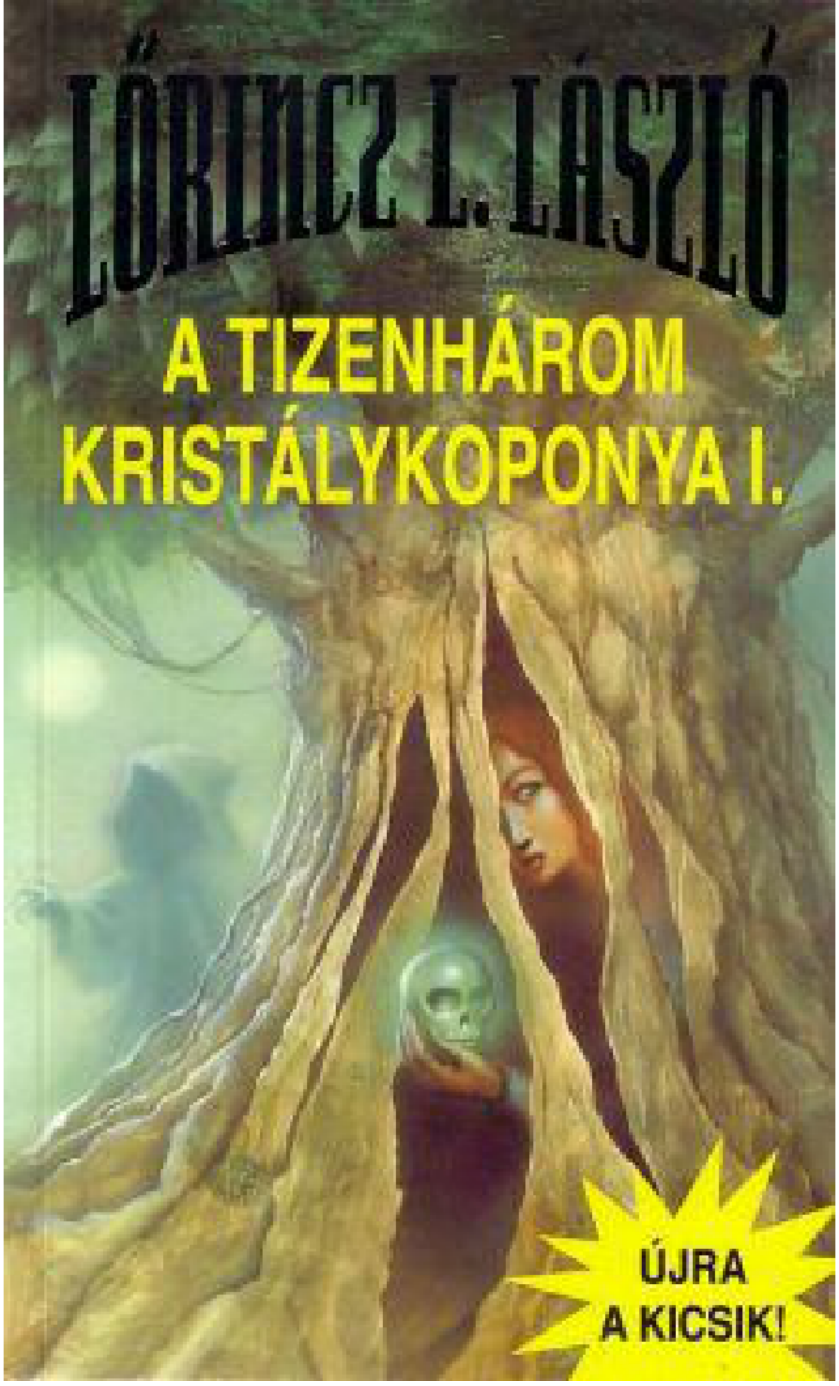
LŐRINCZ L. LÁSZLÓ
A TIZENHÁROM KRISTÁLYKOPONYA I.
ÚJRA A KICSIK!

LŐRINCZ L. LÁSZLÓ

A TIZENHÁROM KRISTÁLYKOPONYA

(2004)

GESTA Könyvkiadó Budapest, 2004.

A borító Boros Attila munkája

A szerző fotóját Tumbász Hédi, az Arenal vulkán képét Lőrincz Zsuzsa készítette

Lőrincz L. László 2004.

ISBN 963 9591 07 6 összkiadás ISBN 963 9591 09 2

II. kötet Gesta Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Herczeg Ferencné ügyvezető igazgató

Felelős szerkesztő: Halmos Ferenc

Ismertető a hátoldalról:

Hernán, a bolond, beszélő tehénnel találkozik a kukoricásban a Grófnő kastélyában tombolni kezd egy kísértet, Lennon megtalálja a koponyát a falban, a kis, szürke öregasszony fára mászik, hogy megölje a gyilkosokat, a professzor szerelmét elrabolják, a háttérben kitörni készül az Arenal vulkán, s mindenütt ott leselkednek a "kicsik".

A tizenhárom kristálykoponyának az Arenalhoz kell érnie, hogy megmentse a Földet a nagy katasztrófától.

Hernán és a koponya

1.

Pedro ezen a reggelen arra ébredt, hogy fel kellene küldenie valakit Villahermosába cukorért, mert nem volt biztos benne, hogy az a néhány zsák, amelyet pár nappal korábban Virgilio

szállított le neki, megéri-e a másnapot.

Odább lökte a kispárnáját és megsimogatta a homlokát. Nem is vitás, hogy az utóbbi időben megbuggyant a világ! Éppen úgy, mint Hernán, azzal a kis különbséggel, hogy Hernán nem mostanában buggyant meg, hanem úgy is született. Jóindulatúan, de buggyantan.

Ami pedig a világot illeti, egyszerűen kiszámíthatatlanná vált. Néhány évvel ezelőtt még azt gondolta, hogy örökre befuccsoltak a régi ünnepek; csak a diszkó meg a bulik kötik le a fiatalok érdeklődését. Tavaly aztán valahogy megfordult a dolog. Igaz, diszkóba járnak azóta is, és az elhagyott pincékben is megrendezik a maguk kis őrjöngéseit, de valahogy ráéreztek a régi ünnepek ízére is. Egyszerre csak azt vette észre, hogy ilyenkor, halottak napja előtt sorban állnak a süteményekért – nemcsak az idősek, hanem a serdületlenek is. Emiatt aztán majd leszakadt a keze a nagy munkától. Tavaly, amint vége lett az ünnepeknek, el is határozta, hogy felvesz valakit maga és Hernán mellé segítségnek, mert mindketten belerokkannak a melóba, ha ez így megy tovább.

Így került az üzletébe Fidelina, aki olyan szorgalmasnak és előzékenynek bizonyult, hogy néhány hónap alatt az ágyában kötött ki. Pedro nem is bánta meg, hogy a pártfogásába vette Fidelinát. A lány tisztességes volt, őszinte és lelkes. Így éltek ők hárman a városszéli kis cukrászdában: egymást segítve, nagy-nagy boldog egyetértésben.

Pedro elégedetten nyugtázta, hogy Fidelina nincs mellette az ágyban: bizonyára a műhelyben tüsténkedik a hülyével együtt. Idekerülése után néhány nappal Fidelina már magáénak érezte a kis cukrászdát, és úgy is bánt vele, mintha a sajátja lenne. Pedro pedig arra gondolt, hogy nemsokára feleségül veszi a lányt.

Megvakargatta szőrös mellkasát, és kikecmergett az ágyból. A nap lila sugarakat szórt be az ablakon, mintha e furcsa színnel neki akart volna kedveskedni: Pedro a pillanat

varázsától megihletve el is határozta, hogy valamelyik süteménye tetejét megszórja lilás cukorkával a hajnal és a kelő nap tiszteletére. Tudta, hogy ősei, az indiánok hódolattal viseltettek a Nap iránt, véres áldozatokat mutattak be neki – az a minimum, hogy ő, a kései utód is meghozza a maga áldozatát. Amíg a gatyáját rángatta magára, azon töprengett, hogy mivel tudná lilásra színezni a porcukrot. Talán, ha valamilyen lila virágot használna…

Leballagott a lépcsőn a műhelybe. Odalent minden úgy volt, ahogy gondolta: Fidelina a padlót söpörte, a hülye meg a sarokban kucorgott és kukoricalepényt majszolt.

Pedro megsimogatta a bajusza helyét, és Fidelinára kacsintott.

– Jó reggelt, Fidelina.

Fidelina behúzta a nyakát, és fel nem emelte volna a fejét a világ minden kincséért sem.

– Jó reggelt!

Pedro úgy érezte, hogy oda kellene rohannia a lányhoz, megölelgetni, és talán még vissza is csalogatni a hálószobába. Ezt is tette volna, ha nem áll előttük nagy munka: ott volt a nyakukon a halottak napja.

A hülye Hernán úgy vigyorgott, mintha megütötte volna a San Jose-i lottó főnyereményét.

– Jó reggelt, Pedro úr!

Pedro nem tudta megállni, hogy amint a gyúróasztal felé haladt, bele ne csípjen a hajladozó lány fenekébe.

Fidelina megrándult, és rávillantotta a szemét. Pedro majd elolvadt a gyönyörűségtől. Mi a boldogság, ha nem ez? Csak hát fogytán a cukor, hogy az ördög vigye el.

Csípőre tette a kezét, és a bolondon kezdte legeltetni a szemét. Fidelinára itt van szüksége, ő sem mehet Villahermosába, marad hát a bolond. Vajon képes lesz-e

elintézni a dolgot?

– Hogy vagy, Hernán? – kérdezte a fülét vakargatva.

A bolond kezében megállt a lepény és a gazdájára vigyorgott.

– Jól vagyok, Pedro úr! Jól vagyok, gazda.

– Mit eszel, Hernán?

– Kukoricalepényt, gazda.

Pedro mélyet sóhajtott. Tudta ő jól, hogy a fenébe ne tudta volna, hogy mit eszik Hernán, hiszen látja a kezében a kukoricalepényt, mégis megkérdezte, hogy a bolond válasza megerősítse elhatározásában. Mert ha Hernán azt válaszolta volna a kérdésére, hogy autógumit, gazda, meggondolta volna a dolgot. A bolond válasza azonban reményt csepegtetett a szívébe.

Leguggolt Hernán elé, és az arcába nézett.

– Nagy feladattal bízlak meg, Hernán fiam.

A bolond arca elszürkült a félelemtől. Mint minden egyes alkalommal, ha Pedro túl közel hajolt hozzá: Agyában még ott kísértettek az intézeti haverok veréseinek az emlékei, a számtalan megaláztatás, amelyet el kellett viselnie, amíg a gazdához nem került. Bár a lelke mélyén sejtette, sőt biztos is volt benne, hogy a gazda soha nem ütné meg, mint mások tették, a múlt árnyai félelmet és rettegést pumpáltak a szívébe. Hátha mégis. Biztosan nem, de hátha mégis.

– Feladattal, gazda? – suttogta anélkül, hogy tudta volna, mi is az a feladat. Csak annyit érzett, hogy valamit csinálnia kell a gazdának, talán lehozni néhány zsák cukrot a padlásról.

– Úgy tudom, szeretsz autózni, Hernán.

Hernán elvigyorodott.

– Aztat szeretek, gazda.

– Akkor autózni fogsz, Hernán. Idefigyelsz rám?

– Figyelek, gazda.

– Elmondom, mit kell tenned. Hamarosan idejön a teherautó. Virgilio úr vezeti. Tudod, kicsoda Virgilio úr?

A bolond arca elsötétült. Nem hosszú időre, de Pedro azért észrevette. És azt is tudta, miért vonul át a nyugtalanság felhője Hernán arcán. Tudta, hogy Virgilio amolyan igazi tréfamester – nem izgatja, hogy bolond-e vagy épeszű az áldozata. Hallotta, hogy nem is egyszer megtréfálta már Hernánt, és a bolondnak ez nemigen tetszett. Ha csak tehette, elhúzódott a sofőr elől.

– Tudom, gazda.

– Na hát akkor nem kell sokat magyaráznom. Elmész Virgilio úrral Villahermosába.

Hernán nagyot csuklott. Pedro már attól tartott, megakadt egy darabka lepény a torkán, de nem ez történt. Csupán a félelem csuklott Hernán gigájában.

– Elmegyek... Virgilio úrral Villahermosába.

– Úgy van, Hernán. Nem tudok mást küldeni. Fidelinára itt van szükség. Tudod, hogy hamarosan jönnek a süteményekért, és mi lenne, ha nem lennének sütemények?

Hernán arcán újra átrobogott a rémület. Az lehetetlen! Eljönnek az emberek süteményt venni, és nincs sütemény? Az lehetetlen!

Úgy robbant ki a szájából a kiáltás, mint az Arenal vulkánból a kő meg a hamu.

– Elmegyek Virgilio úrral Villahermosába, gazda!

– Jól van, Hernán – dicsérte meg Pedro úr. – Hoztok néhány zsák cukrot. Érted?

A bolond szapora bólogatásba fogott.

– Értem, gazda.

– Jól van; Hernán. Hol akarsz ülni? Virgilio úr mellett vagy

a platón?

Hernán szívott egyet az orrán: – A platón... gazda.

Pedro bólintott.

– Akkor a platón ülsz. Elkapod, és Villahermosáig el sem ereszted a raktér szélét. Érted?

– Értem, gazda.

– Villahermosában felrakod a zsákokat, amiket Virgilio úr mutat neked. Virgilio úr nem nyúl a zsákokhoz, mert... – aztán csak legyintett egyet – mert nem nyúl. Feldobálod őket a platóra. Érted?

– Értem, gazda.

– Ráülsz a zsákok tetejére, és nem moccansz, amíg vissza nem értek. Ugye, bízhatom benned, Hernán?

Hernán nyugtalanul nyelt néhányat.

– Bízhatol, gazda.

– Akkor jól van, Hernán.

A telefonhoz lépkedett, és felcsörgette Virgiliót.

2.

Hernán mindeközben a sámlin kucorgott, és a szoba közepére bámult. Oda, ahonnan Fidelina csak néhány perccel korábban söpörte fel a lehullott porcukrot. Fidelina – bár meg volt győződve róla, hogy a bolondnak csupán annyi esze van, mint egy csirkének – mégis arra gondolt, hogy Hernán a fejét töri valamin. Vajon mi a fenén törheti?

Fidelina nem kedvelte a bolondot. Annak ellenére sem, hogy tisztában volt vele: Pedro olyan jól járt vele, mintha aranyórát talált volna a bokrok alatt. Hernán nem kért fizetséget – csupán enni, inni és aludni akart a szeretetotthon meg örült, hogy magához fogadta valaki. Hernán boldog volt a műhelyben: egyenesen repülni szeretett volna, amikor a gazda megengedte neki, hogy apró kis kifliket formázzon a

selyemcukorból: Pedro nem akarta Hernánt, nem is gondolt soha rá, hogy alkalmazottat vegyen magához, a sors azonban elrendezte a dolgot. Hernán, legutolsó szökése alkalmával, valahogy Pedro úr udvarába keveredett. Ott kapták el a rendőrök, és verték bilincsbe annak rendje és módja szerint. Pedro úr végignézte, amint a zsaruk megbilincselik a magas, enyhén vöröses hajú legényt, akinek taknya-nyála egybefolyt a rémülettől. Ki tudja, miért, de megsajnálta a szökevényt. Az egyik verejtékét törölgető rendőrtől sikerült megtudnia, hogy a fickó neve Hernán, tizenhét éves, annyi esze sincs, mint egy lapa madárnak, rendszeresen megszökik az intézetből, ahol a napjait tölti, ők pedig rendszeresen visszaviszik. Persze nem is csodálja, hogy megszökik; a többiek halálra szekírozzák, mert bár jó erőben van a fickó, akár egy elakadt kocsit is kirántana az úttalan utak kátyúiból, jámbor, mint a birka. A többiek aztán ezt ki is használják rendesen. Legutoljára például a ruháját gyújtották fel, és csak kicsin múlt, hogy nem égett halálra. Ő maga sajnálja, de hát mit tehetne érte? Annyit azonban megjósol, hogy nem lesz jó vége a dolognak. Hernán előbb-utóbb agyonüt valakit, és akkor annyi neki. Elviszik a nevelőotthonból, és zárt intézetbe dugják. Kár érte, mert úgy egyébként rendes fickó.

Pedro ezután két napig csak ide-oda ténfergett a műhelyében, majd felvette a legjobb ruháját, és bement az intézetbe. Ott megtudta, hogy Hernán német anya és Costa Rica-i apa gyermeke; valamelyik strandon fogant a fekete kvarchomokból épült buckák között. Az anya San Joséban szülte meg a gyermekét, majd rövidesen lelépett a balfenéken. Hernán vörös hajúra sikeredett, a szeme viszont fekete volt, mint a vulkáni hamu. Esze meg olyan kevés, amennyivel a legkisebb remeterák páncélját sem lehetett volna megtölteni.

Pedro odaállt a langaléta kamasz elé, és igyekezett a szemébe nézni. Két megtermett nevelő tettre készen várakozott a háttérben, hogy a segítségére siessenek, ha Hernán rosszban sántikálna.

– Szervusz, Hernán – mondta Pedro úr, és rámosolygott.

Hernán majd a földre rogyott a rémülettől. Rá még soha nem mosolygott senki. Ha valaki nem ordítozott vele, az is többnyire csak röhögött rajta.

Válaszolni nem mert a mosolygónak, csupán érezte, hogy mindeddig ismeretlen érzés kúszik fel a torkán.

Mi lenne, ha ez az ember, aki azt mondta neki, hogy szervusz, Hernán, magával vinné? Csak úgy, el innen, valahová.

– Én egy kis cukrászüzem gazdája vagyok Hernán – mondta Pedro zavartan. – Süteményeket csinálok. Eljössz-e velem oda, Hernán?

Hernánnak fogalma sem volt róla, mi az a cukrászüzem, és azt sem tudta, mit jelent pontosan az a szó, hogy gazda. De azért lelkesen biccentett egyet.

– Elmegyek, gazda!

Pedro aláírt néhány papírt, és magával vitte Hernánt.

3.

Virgilio megérkezett a kapu elé, majd mint rendesen, ezúttal is kettőt dudált, aztán nekitámaszkodott a kormánynak, és türelmesen várta Pedrót.

Pedro nem egyedül jött – mint rendesen – hanem Hernán kíséretében. Virgilio elvigyorodott. Úristen! Ha egyszer úgy istenigazából a kezébe kaphatná a fickót!

Úgy megfingatná, hogy azon röhögne az egész város.

Csak hát ez a Pedro mindig ott van mellette. Vagyis inkább Hernán kíséri, mint hűséges kutya a gazdáját.

Pedro a kocsihoz lépkedett, és bedugta a fejét az ablakon.

– Hogy vagy, Virgilio?

– Én jól. Hát te?

– Elfogyott a cukrom. Villahermosába kellene menni.

Virgilio megvakargatta az állát.

– Hány zsákkal?

– Tízzel – mondta váratlan ötlettől vezérelve Pedro, pedig eredetileg csak ötöt akart mondani. Talán még tíz is elfogy az ünnep alatt…

Virgilio tovább vakargatta az állát.

– Ki rakja fel?

Pedro nagy ravaszul lesütötte a szemét.

– Én nem – rázta meg a fejét Virgilio. – Én aztán nem. Nem mintha nem passzolna a méltóságomhoz, csakhogy nem bírok emelni. Leszakad a seggem, ha emelni akarok. Én aztán nem bírom.

– És ha veled küldeném Hernánt?

Virgilio azt hitte, rosszul hall. Meghökkenve bámult a Pedro háta mögött szobrozó hülyére.

– Ezt?

– Ezt.

Virgilióban fellángolt az öröm. Úgy látszik, eljött az alkalom, hogy megfingassa a hülyét. A francba, hogy éppen most nincsenek sehol a haverok! Ámbár csak egy telefonjába kerül, és odafurikáznak Villahermosába. Ott aztán eljátszadozhatnak vele. Már tudja is, hogyan… Nem, verésről vagy ilyesmiről szó sem lehet!

Még a zsaruk is a nyakukra jöhetnének. Mégis, veszekedett egy mulatság lesz, az hétszentség! A rendőrök meg ha valakit felelősségre vonhatnak miatta, csakis a hülye lesz az! Pedro sem szólhat majd egyetlen szót sem, elvégre ők nem tehetnek róla. A fenébe is, csak óvatosan, nehogy kibújjon az orra lyukán az öröm, mert Pedro a végén még képes és megváltoztatja a szándékát. Csak óvatosan, óvatosan…

– Nincs valaki más? – kérdezte fanyalgó ábrázattal.

– Sajnos nincs – sóhajtotta Pedro.

Virgilio gyanakodva csóválgatta a fejét.

– Beültetném magam mellé, ha meg lennék győződve róla, hogy szobatiszta-e.

– Pedig az – mondta Pedro.

– Akkor is, ha himbálódzik a kocsi?

Pedro a plató felé intett.

– Ellesz ott hátul.

– Jó ötlet – bólintott Virgilio, aztán hirtelen felemelte a kezét. – Mégse jó. Mi lesz, ha leesik?

– Majd kapaszkodik.

– És ha leugrik?

– Miért ugorna le?

– Mert hülye. Azért.

– Nem ugrik le.

Virgilio megvonta a vállát.

– Jól van. Te tudod. Megmondtad neki, hogy mi a dolga?

– Meg.

– Meg is értette?

– Annyira azért nem hülye, hogy ne értené meg.

Virgilio udvariasan a plató felé intett.

– Pattanj fel, Hernán.

Hernán felpattant, a kocsi elindult.

Virgilio elvigyorodott. A fenébe is, megcsinálta a frankót. Lesz itt olyan szórakozás nemsokára, de olyan!

Gázt adott, és nagyot kiáltott, amikor már tisztes távolba értek, és Pedro nem hallhatta meg.

– Viszem a hülyét! Úristen, viszem a hülyét!

Pedig csak a halált fuvarozta a teherkocsi platóján.

4.

Virgilio nem fért a bőrében örömében, mégis óvatosan kerülgette az országút betonjában terpeszkedő hatalmas gödröket. Egészen addig, amíg eszébe nem jutott, hogy Villahermosáig meghintáztatja egy kicsit a bolondot. Fejébe húzta a kalapját, gázt adott, majd megkereste a legmélyebb kátyút és belehajtott. Maga is felröppent tőle a fülke tetejéig, bele is verte a fejét, de a kalap szerencsére felfogta az ütés erejét: Amikor aztán a fülke hátulsó ablakán át hátrapillantott, meghökkenve látta, hogy Hernán nincs a platón. Gyorsan a visszapillantóba nézett: Majd elveszítette uralmát a járgány felett a röhögéstől, amikor felfedezte a kocsi mögött ugrándozó vörös hajú féleszűt.

Virgilio hahotázott, és arra gondolt, hogy megváltoztatja a tervét és továbbmegy. Hát tehet ő róla, hogy a hülye kiesett a raktérből? Ő figyelmeztette Pedrót…

Aztán mégiscsak lassított. Ha továbbmegy, rakhatja fel maga a zsákokat, a mobiltelefonján Villahermosába csődített barátairól már nem is beszélve. A végén még majd őt fingatják meg, amiért hintába tette őket.

Amíg a fülkében vívódott, hogy tovább menjen-e a hülye nélkül, vagy várja be, és a jó hecc reményében vigye Villahermosába, belefutott egy tehéncsordába.

Jó negyedóráig tartott, amíg kikecmergett közülük.

Óriási csorda volt, különlegesen kíváncsi tehenekkel.

Valamennyien meg akarták nézni a kocsiját, és természetesen valamennyien szemből. Ott álltak előtte, nézték, kérődztek, és néha bőgtek is egyet-egyet. Aztán amikor az, amelyik már megelégelte a kíváncsiskodást, továbbment, azonnal egy másik állt a helyére.

Persze, megtehette volna, hogy átnyomakodik közöttük, csakhogy nem akarta összeakasztani a bajuszát a szavanerókkal, a tehénhajtókkal. Ha valamelyik állatnak ráhajt a lábára, vagy oldalba löki, nem köszönik meg neki. Nemegyszer látott már korbácsos szavanerókat, amint egy-egy bűnös sofőrt püföltek.

Amikor a csorda végül elvonult, és a felvert por is leülepedett, hátralesett a raktérbe.

A bolond nem volt a platón.

Megrázta a fejét, és ismét a visszapillantóba nézett.

A bolond már nem ugrándozott a kocsi mögött.

– A francba! – szaladt ki a száján a szitok. – Hol lehet ez a barom?

Várt egy kicsit, hogy még jobban eloszoljon a tehenek által felvert por, s amikor még ekkor sem látta Hernánt, dühösen felhorkant, kivágta a fülke ajtaját, és leugrott a betonra. Éppen bele egy mély kátyúba. Jól megrándította a lábát, ami még csak tovább rontott eddig sem rózsás hangulatán.

– Vigye el az ördög ezt a barmot! – dühöngött a port köpködve. – Csak hülyékkel ne kezdjen az ember! Merre vagy… hogy is hívnak, te… Hernán?!

Alaposan meglepődött volna, ha valamilyen csoda folytán belelátott volna az út mellé telepített banánültetvény első sorai mögé.

Hernán ott térdelt a földön egy ki tudja, ki mellett, aki úgy a kezébe kapaszkodott, hogy Hernán azt hitte, meghal a félelemtől.

5.

Pedig nem sokkal azelőtt még fent kucorgott a hatalmasakat ugró teherautó platóján, és úgy szorította a deszkát, hogy belefehéredett a keze. Hiszen Pedro gazda meghagyta neki, hogy egyetlen pillanatra sem eresztheti el. Ő nem is eresztette

volna el, csakhogy a deszka kígyóvá változott, és egyre-másra ki akart csusszanni a markából. Ő meg csak kapaszkodott, és azt sem vette észre, hogy vér serken ki körmei alól.

Aztán egyszerre csak a levegőben találta magát.

Felröppent a madarak közé, miközben a kocsi kifutott alóla.

Szerencsére a talpára zuhant, és még csak el sem esett. Azzal a lendülettel, ahogy a betonra huppant, már futott is tovább. Egyenesen bele a tehéncsordába.

Hernán egyetlen pillanat alatt jéggé dermedt. Ha igazán félt valamitől a világon, akkor a tehenek voltak azok. Még képen sem bírta nézni őket. Egyszer látott néhányat egy könyvben, amit valamelyik nevelője mutatott neki, és ő azonnal bepisilt tőle. Nevelője persze nyomban lekevert neki néhány fülest, és megpróbálta megmagyarázni, hogy a tehenektől nem kell félni; a tehenek szeretik a gyerekeket, a tehenek adják a finom tejecskét. A bikákról viszont mélyen hallgatott.

Hernán ebben a tekintetben is a pedagógia csődjének bizonyult: ahelyett, hogy megnyugodott volna és megszerette volna a tejecskét adó jámbor lényeket, csak még jobban rettegett tőlük. Ki lehetett volna zavarni a világból a tehenekkel.

Most aztán ott reszketett a számtalan átkozott jószág között, és természetesen eszébe sem jutott, hogy a tehenek adják a tejecskét a jó gyerekeknek. Fülére szorította két tenyerét, és üvölteni kezdett. Előbb csak halkan, aztán egyre erősebben.

A tehenek és a közöttük tébláboló néhány bika ügyet sem vetettek rá. Talán meg sem hallották az üvöltését.

Megnézegették maguknak, és máris ballagtak tovább.

A teheneket nem érdeklik a hülyék.

Aztán egyszerre csak történt valami, ami ha lehet, még az eddigieknél is reszketősebb félelemmel töltötte el Hernán szívét. Az egyik tehén megállt előtte, rávétette szomorú

szemeit, majd kidugott a szájából valamit, amiről Hernán nem tudta, hogy a nyelve, és végigsimította vele a meztelen karját. Hernán csak annyit érzett, hogy érdes, nedves, és ki tudja, még milyen valami fut végig a bőrén. Összerázkódott és nyomban abbahagyta az üvöltést. Levegő után kapkodva ugrott néhányat; igyekezett kikerülni a bambán rámeredő szörnyeket, majd amikor sikerült a csorda szélére vergődnie, egy minden eddiginél hatalmasabb ugrással bevetette magát a banáncserjék közé. Egyetlen érzés munkálkodott csupán benne: el innen, amilyen messze csak lehet!

Kifutni a világból, hogy soha többé ne érezze azt a kimondhatatlan iszonyatot, amelyet akkor érzett, amikor a tehén szájából kiugró valami végigkaristolta a bőrét.

Futott volna tovább, talán valóban a világ végénél is messzebbre, ha tudott volna. Csakhogy valami a lába köré csavarodott, és nem hagyta továbbszaladni.

Egyetlen pillanatig azt hitte, az a piros szörnyűség a tehén szájából utána futott, és a lába köré csavarodott, de ahogy lefelé pislogott, nem látott semmi figyelemreméltót.

Pedig volt ott valami – erősebb még a legerősebb acélkábelnél is.

6.

Hernán éppen lehajolni készült, hogy megnézze, nem csavarodott-e mégis a bokájára a piros szalag, amikor meghallotta a furcsa hangot. Mintha kígyó sziszegett volna rá a cserjék mögül.

Hernán felkapta a fejét. A kígyóktól nem félt, talán még szerette is őket egy kicsit. Olyan kicsi volt még, hogy át tudott futni a nagy asztal alatt, amikor Evaristo haverja behozta a szobába a kígyót. Szép színes volt; éppen olyan, mint az a varázscső, amelyet a nevelőnéni mutatott nekik. A csőben színes pöttyök és foltok ugrándoztak; olyan szépséges micsodákat rajzolva a cső másik végére, hogy szinte megállt a szívverése a gyönyörűségtől. Ráadásul, ha megrázta a csövet, a

foltok, pöttyök és csillagocskák mindig másféle mintát mutattak. Hernán napokig el tudta volna nézni őket, ha a nevelőnéni hagyja.

Nos, a kígyó is ilyen szép, csíkos és pöttyös volt, és Evaristo találta a kertben. Ott napozott a kerítés kövein, s amikor Evaristo megközelítette, nem mutatott hajlandóságot a távozásra. Ezért aztán Evaristo elkapta, bedugta a zsebébe, felvitte a szobájukba, és attól kezdve az ő kígyójuk volt. Mindenfélével etették volna, ha a kígyó evett volna. Csakhogy a kígyó étvágytalan volt, mint Evangelio: akkor sem evett, ha pofozták is miatta. A kígyót ugyan nem pofozták, csak biztatták, de ő nem is figyelt rájuk. Inkább meg akart lógni, ha kivették a párnahuzatból, amelyben őrizték.

A szobatársak gyakran elgyönyörködtek a színeiben, játszottak is vele, sőt Evaristo még legyeket is fogott neki. A kígyó azonban ezeket sem ette meg. Megszaglászta ugyan őket, de nem akart vacsorázni belőlük.

Akkor lett nagyobb baj a kígyóból, amikor Ramón, a másik hálóteremből megharagudott rájuk, és befújta Gamboa úrnak a dolgot. Gamboa úr természetesen azonnal látni szerette volna a csúszómászót. Nem volt mese, meg kellett mutatni neki. Gamboa úr megnézte, kiáltott egyet, elhajította a párnahuzatot, s valamenynyiüket sebesen kiterelte a folyosóra.

Ami ezután következett, az teljességgel érthetetlennek bizonyult számukra. Jött egy rendőr meg egy másik férfi egy hosszú bottal, amelynek hurok tekergőzött a végén. Ezzel a hurokkal elkapta Leónt – mert akkor már neve is volt a kígyójuknak; ha jól emlékszik, Evaristo adta neki – és beledugta egy zsákba. Hiába könyörögtek neki, hogy ez az ő kígyójuk és León a neve, a pasas ügyet sem vetett rájuk. Összehúzta a zsák száját, és óvatosan maga előtt tartva, eltűnt a szemük elől.

Ekkor látták Leónt utoljára.

Azalatt a néhány nap alatt, amíg León náluk lakott, sokat

tanultak tőle. Megtanultak úgy mászni, mint ő, mert Leónnak nem volt lába; megtanultak összetekergőzve aludni, és megtanultak sziszegni is. Mert León nem bírt értelmesen beszélni, ahogy dk – nem, León – csak sziszegett, és tekergőzött összevissza.

Hát ezt a sziszegést hallotta Hernán a banáncserjék között, és azért nem félt a kígyótól, mert meg volt győződve róla, hogy León bujkál a zöld levelek és barna törzsek mögött. Ez aztán egyszerre elfelejtette vele a teheneket, az autót, Virgiliót és Pedro gazdát is. Mindent elfelejtett, ami Leónon kívül létezett ezen a világon. Látni akarta Leónt, és kicsit játszani vele. Óvatosan körülnézett, hogy nem leselkedik-e a nevelője valahol, s amikor nem látott semmi gyanúsat a környéken, elindult a sziszegés felé.

Hernán nem tudta, honnan is tudta volna, hogy nem önmaga akaratából közeledik egy különösen vastag törzsű cserjéhez, hanem valaki irányítja a lépteit. Olyan erővel, amelynek nem lehet ellenállni.

Hernán már ujjai begyén érezte a kígyó langyos testét, puha pikkelyeit, karcos bőrét. Istenem, León! Hol csavarogtál eddig?

Egyszeriben megfeledkezett a lábáról, amelyet még néhány perccel azelőtt is gyanakodva vizsgált. Csak ment derűs arccal a nagy találkozás reményében a cserje irányába.

Amikor aztán odaért, a csalódottság és a rettegés olyan hullámai törtek rá, mint nemrég a tehenek között. A banáncserjék mögött, félig letakarva, nem León várt rá, hanem egy ismeretlen valaki, talán egy kisgyerek – egy intézetből szökött fiúcska – és éppen akkor emelte fel a fejét, amikor észrevette.

Ez a valaki sziszegett felé, mint León, a kígyó. Hernán megfordult, és menekülni próbált, de a lábára fonódott, láthatatlan kötél nem engedte.

Még szorosabban csavarodott rá és lerántotta a kisgyerek mellé a földre.

7.

Hernán lehuppant a göröngyös talajra, és nem moccant többé. Tudta, hogy vannak nála hatalmasabb erők a világon: azokkal nem szabad dacolni, jobb, ha azt teszi, amit elvárnak tőle. Így van például Pedro gazdával is.

Amit mond, azt meg kell tenni. Pedro gazda okos és hatalmas: mindig tudja, merről fúj a szél. Egyszer hallotta, amint Fidelinának mondta. Hernán ekkor elgondolkodott a dolgon, és minden irigység nélkül azt kívánta, hogy bárcsak ő is olyan nagy és erős lehetne, mint a gazda, akkor mindig tudná, hogy merről fúj a szél. Később ki is próbálta a tengerparton, ahova egy vasárnap délután Pedro gazda vitte ki Fidelinával együtt. Hogy kipróbálja, merről fúj a szél; feldobott egy marék homokot a levegőbe. A szél valóban fújt, és tele is fújta a szemét homokkal. Akkor Hernán megfogadta magában, hogy ezután is mindig a gazdára hallgat. Vannak titkok, amelyek örökre titkok maradnak.

Behunyta a szemét, és talán jó sokáig így is tartotta volna; ha nem érzi, hogy valaki megrántja a lábát. Jó nagyot rántott rajta, akkorát, hogy majd az oldalára fordult tőle. Rémülten kinyitotta a szemét és a lábára pislogott. Semmit nem látott rajta, amivel az a másik megrángathatta volna.

Hermán azért tett egy próbát. Bár szinte biztos volt a dolgában, mégis megtette. Előrehajolt, és az ismeretlen felé suttogta: – León? Megint zsákba dugtak?

A másik tovább sziszegett, és ez a sziszegés megnyugtatta Hernánt. Ha nem is León, mégis kígyó. Pislogott egy kicsit, aztán alaposabban is szemügyre vette az ismeretlent.

Sokáig bámulta, de nem látott rajta semmi különöset, csupán csak egy kicsi, rongyos köpenykét. Nem látta a lábát – a köpeny eltakarta; nem látta a kezét – eltűnt a köpeny széles ujjában; és a fejét sem látta: azt egy kámzsa takarta el. Ekkor meg arra gondolt, hogy nem is láthatja, hiszen a kígyóknak sem lábuk, sem kezük.

Összehúzta a szemöldökét, és a kígyó sziszegését hallgatta. Mintha visszatért volna a régi szobájába, és León ott sziszegett volna a párnahuzatban: Kellemes hangulat tört rá, és ha a kígyó hagyja, talán el is bóbiskolt volna.

A kígyó azonban nem hagyta. Anélkül, hogy mozgolódott vagy felé kúszott volna, tovább sziszegett.

Hernán nem érezte meg az ingerültséget a sziszegésében. De jó, hogy újra itt vagy, León...!

Csak akkor riadt fel, amikor a banáncserjék ágai hajladozni-recsegni kezdtek: egyikük-másikuk el is törött, majd rémült szemei előtt kibújt mögülük egy tehén.

Hernán felüvöltött, és fel akart ugrani. A lábára fonódott láthatatlan kötél azonban nem engedte. Visszarántotta a cserje alá, León közvetlen közelébe. Fel akarta emelni a karját, hogy megmutassa Leónnak a közeledő tehenet, hogy figyelmeztesse a veszélyre, hiszen a szörnyeteg eltaposhatja, Leónt azonban nem érdekelte a tehén. Sziszegett valamit, aztán elhallgatott.

Megszólalt viszont helyette a tehén.

Hernán eltátotta a száját, és szótlanul hallgatta a szavait.

Virgilio ezalatt az úton toporzékolt, és megátkozta azt az órát, amikor felengedte a hülyét a kocsi platójára.

8.

A tehén megállt vele szemben, szétterpesztette négy lábát és ránézett. Hernán úgy érezte; ütött az utolsó órája, bár azt az órát, amit a gazda ajándékozott neki, otthon felejtette. Pedig szerette, ha nem is ment. A gazdától hallotta egyszer, hogy Solano úrnak ütött az utolsó órája, és hamarosan meghal. Solano úrnak bizonyára a karján volt az órája, és el is tudta ütni az utolsót, bár a fene se tudja, hogy van ez, hiszen a karórák nem ütnek.

– Mi a... neved? – kérdezte megnyalva a szája szélét a tehén.

Hernán nem sokáig csodálkozott rajta, hogy a tehén beszél.

Abban a világban, amelyben ő élt, az állatok is beszélhetnek, ha nagyon akarnak. Annak idején Evaristo azt mondta, hogy beszélgetett Leónnal. Elég baj, hogy ővele nem akart beszélgetni.

– Mi a... neved? – kérdezte még egyszer a tehén.

– Hernán – mondta gyorsan Hernán. – És a gazdánál lakom.

– Ki az a... gazda?

– Kifliket csinál.

– Mi... ket?

– Kifliket selyemcukorból. És süteményt süt.

– Te... Hernán vagy?

– Hernán.

– Meghalok... Hernán.

Hernán még nagyobbra tátotta a száját. Mi a fenét mond ez a tehén? Meghal? Annál jobb. Legalább nem kell félnie tőle.

A tehén megérezhetett valamit Hernán rémületéből, mert most meg azt kérdezte tőle: – Félsz tőlem, Hernán?

Hernán ettől kezdve nem volt Hernán. Ki tudja, ki volt, mindenesetre valaki más beszélt belőle, és ezt valahogy ő maga is észrevette. Nem tehetett azonban ellene semmit. Mint amikor a gazda kérdez, és neki válaszolnia kell a kérdéseire. Méghozzá őszintén.

– Félek – mondta.

– Miért? – tudakolta a tehén.

– Mert... félek. Nem tudom, miért. Félek.

– Nem akarlak bántani.

– Ne gyere közelebb hozzám!

A tehén bólintott.

– Jól van... nem megyek. Van valaki veled, Hernán?

– Virgilio úr.

– Ő... kicsodá?

– Rossz ember.

– Miért rossz?

Hernán éppen nekikezdett volna a magyarázatnak, amikor a tehén ismét bólintott egyet.

– Ide tudsz figyelni rám, Hernán?

Hernán is bólintott, akárcsak a tehén.

– Figyelek.

– Nem a tehén beszél hozzád... hanem... én.

Csodálatosképpen ezt is azonnal megértette.

– Én beszélek... itt a földön.

Hernán az üresnek látszó köpenyre szegezte a tekintetét.

– León?

Furcsa érzések szorongatták a fejét. Úgy érezte, mintha valaki leemelné a koponyája tetejét, beleturkálna az agyába, és úgy válogatna benne, mint ő, amikor ki kell szednie az édes tejből a kukoricaszemeket. Még a bőre is beleborsódzott a nagy kotorászásba. Az persze már rég nem érdekelte, hogy honnan tudja vagy érzi mindezeket. Tudja és érzi, és kész.

– Jó... legyek León.

– Te miért nem beszélsz?

– Mert nem tudok. Ő beszél helyettem. Én csak felhasználom a hangszálait. Megkérnélek valamire, Hernán. Nagyon fontos. Megteszel nekem valamit?

– Megteszek – bólintotta Hernán.

– Mondtam már, hogy meghalok.

– Mondtad – bólintott Hernán. – Sajnállak, León.

– Nem kell sajnálnod. Elmondom, hogy mit szeretnék tőled.

Először is... temess el.

– Elmegyek doktorért – ajánlkozott Hernán. – Ha valaki beteg, doktorért kell menni.

A tehén gúnyosan felnevetett.

– Doktorért?! Nem kell doktor Nekem mindenképpen meg kell halnom, Hernán!

– Hát... sajnálom, León.

– Áss nekem egy gödröt, és temess bele! Jó mélyet áss, hogy senki ne vehessen észre. Ha beletemettél, taposd le a gödör helyét. Érted?

– Értem.

– Van itt még valami fontosabb is, Hernán. – A kígyó megmozdult, és Hernán lábához gördített valamit.

Hernánnak fogalma sem volt róla, mi lehet az és mivel gördítette, hiszen nem volt keze, mint ahogy a kígyóknak sincs, de a valami mégis odagurult a lábához. Vedd magadhoz ezt a tarisznyát!

Hernán lehajolt és felemelte. A láthatatlan zsinór ezúttal nem rántotta vissza a kezét.

– Ezt... itt?

– Vidd magaddal az Arenalhoz, Hernán.

– Odaviszem.

– Rövidesen meghalok – ismételte León, vagy a tehén, vagy mind a kettő. – Van valami kívánságod, Hernán?

Hernán csodálatosképpen megértette, mi az a kívánság. Gyorsan bólintott, hogy León meg ne gondolhassa magát.

– Mi az?

– Azt szeretném... – laposat pislantott a tehén felé – hogy mire visszamegyek... ne legyenek a marhák az úton.

A tehénen nem látszott, hogy megsértődött volna a

kívánságán.

– Nem lesznek ott, Hernán. Többé... nem hallod a szavam... Temess el... Hernán.

Hernán meglepetve látta, hogy a tehén hatalmasat ugrik – négy lábával egyszerre dobbantva dobta fel a testét a levegőbe, mintha megszabadult volna valamitól, majd hatalmas bőgést hallatott, és eltűnt a sűrűben.

Csak a csörtetés zaja maradt utána.

Hernán sóhajtott, és nekilátott, hogy puszta kézzel megássa a puha földbe azt a sírt, amelybe majd beletemetheti Leónt.

9.

Virgilio már-már azon volt, hogy hagyja a fenébe a bolondot, és vagy egyedül megy Villahermosába, vagy talán ez a jobb megoldás – visszafordul, és meg sem áll Pedro műhelyéig; ott aztán elmeséli a cukrásznak, hogy a buggyant Hernán annyira megrémült a kocsit körbefogó tehenektől, hogy leugrott a platóról és beleveszett a banánültetvénybe. Hiába szólongatta, csak nem került elő.

Csakhogy... a fene vigye el, rohadtul kellemetlen a dolog. Nem is annyira Pedro, mint inkább a haverok miatt. Annyira megörültek a mókának, hogy csak úgy kurjongattak a telefonba. Most mondja nekik, hogy! vissza az egész, nem lesz buggyantfingatás, mert a bolond leugrott a kocsijáról? A végén még megszorongatják a torkát, hogy a jó anyjával szórakozzon.

Virgilio sóhajtott, és ismét lekászálódott a betonra.

Te jó szagú úristen, hol keresse a hülyéjét?

Szerencsére a probléma magától is megoldódott.

Éppen nekiveselkedett volna, hogy átugorja az árkot, és beóvatoskodjék a banáncserjék közé, amikor hirtelen megpillantotta Hernánt. Éppen akkor mászott ki a cserjék közül.

Virgilio megtorpant. Te jó ég, mi történt ezzel a fickóval?

Sóhajtott és megcsóválta a fejét. Mintha úthenger ment volna át rajta... Igaz, ami igaz, Hernán soha nem volt az a kimondottan gusztusos pasas, büdös is volt egy kicsit, bamba tekintetű; bármennyire is igyekezett a cukrászmester, hogy elfogadható segédmunkássá alakítsa Hernánt, csak részben sikerült neki. Éppen csak annyira, hogy a vásárlói ne rettenjenek vissza tőle, és ne keressenek másik cukrászt helyette. Persze így,sem tette ki az ablakba: erre a célra ott volt Fidelina. Ő inkább megfelelt vendégcsalogatónak.

Hernán az útpadkán állt, mint a megelevenedett szerencsétlenség. Arca piszkos volt, elkent takonycsík csillogott rajta. Kezei feketék, mintha sírt ásott volna velük. Görnyedten állt, mintha nem tudná, hogy hol van.

A francba is, csak nem taposták meg a marhák?

Virgilio odaballagott hozzá, és tisztes távolságban megállt előtte.

– Hol a francban voltál, Hernán?

Hernán felemelte a fejét. Virgiliónak azonnal feltűnt, hogy amíg a tehenek között bóklászott, történhetett vele valami, ami szokatlanná tette az arckifejezését.

Piszkos volt és taknyos, de mintha valamelyest kisimultak volna a vonásai. Mintha nem lett volna annyira ostoba a tekintete sem.

– Hol jártál, Hernán?

A fickó a cserjék felé lendítette koszos kezét.

– Ott... arra.

– Mit kerestél arra, te balfácán?

– Féltem a... tehenektől.

– Nem tudtad, hogy a tehenek nem bántanak?

– Ők adják a tejecskét – nyögte Hernán.

– Mit?

– A tejecskét.

– Ja, vagy úgy… Az ott mi a válladon?

Hernán a vállához kapott, amelyen a tarisznya lógott.

– Csak… sütemény – motyogta félrenézve. – Kifli és… sütemény.

Bár Virgilio esküdni mert volna rá, hogy amikor a bolond felkapaszkodott a teherautó platójára, semmi sem volt a vállán – sem tarisznya, sem egyéb – sőt még a kezében sem volt semmi, nem sokat törődött a dologgal. Bizonyára ott lapult valahol Hernán lötyögő inge alatt. Amilyen gyenge szíve van annak az ostoba Pedrónak, még útravalót is adott az ütődöttjének. Csak dolgozna nála a fickó! Akkor kapna elemózsiát, amikor a mosómedvék Martinit szódával.

Elégedetten a kormányra vert.

– Következzék hát a móka, kacagás!

Gázt adott, és elindult Villahermosa felé.

10.

Hernán a platón ült, és magához szorította a tarisznyát: Csak nehogy baja essék, csak nehogy elveszítse!

A nevelőotthonban egyszer azt magyarázta a nevelőbácsija egy másik nevelőbácsinak, hogy az a legnagyobb baj a bolondokkal, hogy mindig elhagyják mindenüket. Nem messzire lapult tőlük, egy sarok mögött, és pontosan hallotta, miről beszélnek. A másik nevelőbácsi erre azt felelte, hogy bizony ez a legnagyobb baj a bolondokkal. Ő meg elgondolkodott ezen, méghozzá két okból is. Az egyik, hogy nem tudta pontosan, kiről is van szó; ki a bolond? Ő nem az, miért is lenne az, Evaristo sem az – ez olyan biztos, mint hogy éppen söpörni készül – legfeljebb Evangelio lehet bolond, mert ő aztán néha tényleg furcsán viselkedik. Nem eszik, sokszor pedig.meztelenre vetkőzik, és azt hiszi magáról, hogy ő

Tarzan, a dzsungel fia. Jó, lehet, hogy Evangelio valóban bolond egy kicsit, csakhogy Evangelio még soha nem veszítette el semmijét, hiszen nincs is neki semmije, amit elveszíthetne. A ruháit is rendben lerakja a földre, és csak akkor megy Tarzant játszani, ha meggyőződött róla, hogy jól össze vannak-e hajtogatva. Akkor viszont ki lehet a bolond?

Csak nem elveszíteni a csomagot, nem elveszíteni, mert akkor bolondnak fogják nézni, és visszaviszik a nevelőotthonba! Pedro gazda megharagszik rá, és Fidelina is megharagszik, felpakolják egy másik kocsira, és visszaküldik az intézetbe. Jaj, csak azt ne, csak azt ne! Amikor annyira, de annyira szereti a süteményeket nézegetni, kiborítani őket a tepsikből, porcukorral megszórni a tetejüket... Jaj, istenem, csak azt ne, csak azt ne!

Magához szorította a tarisznyát, és a kocsi mellett elfutó banáncserjéket nézegette. Kitől is kapta a csomagot? Jaj, istenem, kitől is kapta? Leóntól! Hát persze hogy Leóntól...

Ahogy a tarisznyát szorította, hirtelen feltűnt előtte a levegőben León arca. Hernán rémülten felkiáltott.

Szerencsére a kocsi éppen ekkor futott bele egy hatalmas kátyúba, így Virgilio nem hallotta meg kétségbeesett kiáltását.

Hernán a platói aljára lapult és reszketett a félelemtől. Hogy a fenébe ne reszketett volna, amikor itt volt León a levegőben, és úgy nézett rá, ahogy még soha.

Hernán még soha nem látta ilyen félelmetesnek León arcát. Még akkor sem, amikor párnahuzatban tartották, és nem volt szabad kicsúsznia a szobájukból.

Persze, ha csak úgy egyszerűen megjelent volna előtte León, nem ijedt volna meg annyira. Hiszen nem félt tőle; tudta, hogy León nem bántja, León a barátjuk, szereti őket, még ha a legyeket, amiket fognak neki, nem is eszi meg. Azért azt sajnálja, hogy Evaristo nincs itt vele. Az az igazság, hogy Evaristo jobban tudott Leónnal bánni, mint ő. Persze ő sem ijedt volna meg tőle, ha León valódi nagyságában mutatkozott

volna meg előtte. Csakhogy ez a León, aki ott lebegett a kocsi platója felett, nem az a León volt, akitől a tarisznyát kapta. Vagy ha az is, hát alaposan megnőtt közben. Leónnak itt, a kocsi felett, hatalmas feje volt, hosszú teste, farka a banáncserjéket verte. Úgy repült a levegőben, mint a madár, és egyetlen pillanatra sem vette le róla a szemét.

Hernán várta, hogy León megszólaljon, mondjon neki valamit, vagy csak egyszerűen rásziszegjen, a kígyó azonban nem sziszegett rá, és nem is beszélt hozzá.

Csak nézte nagy, kerek szemével, mintha meg akarna győződni róla, hogy megvan-e még a csomag, amit a gondjaira bízott.

Hernán felemelte a tarisznyát, és a kígyó felé nyújtotta.

– Még. megvan – mondta leplezetlen büszkeséggel a hangjában. – Nem veszítettem el, és nem is fogom elveszíteni. Én aztán tudok rá vigyázni!

Ekkor megszólalt a kígyó. Úgy, ahogy a tehén is megszólalt, bár a tehén tátogott a szájával, León viszont nem. És mégis meghallotta a hangját.

– Nézd meg, mi van a tarisznyában, Hernán! – hallotta León reszelős kiáltását. – Nézd meg, mi van benne!

Hernán érezte, hogy összeszorul a torka a rettegéstől. Nem attól rémült meg, hogy a hatalmas repülő kígyó beszél hozzá, hanem attól, amit Anzelmo páter akkor mondott nekik.

Hernán fölött – közvetlenül León feje mellett – közben felbukkant Anzelmo páter feje is. Anzelmo páter fenyegetően nézett rá, és ha lett volna mutatóujja, bizonyára felemelte volna, hogy megfenyegesse vele.

– A kígyó az oka mindennek! – kiáltotta a páter. Csakis a kígyó! Ha a kígyó nem lett volna, eredendő bűn sem lenne. A kígyó beszélte rá Évát, hogy egyenek az almából. Nem lehettek olyan hülyék, hogy ezt ne értsétek meg!

Ő csak annyit értett az egészből, hogy a kígyó almát evett, és Anzelmo páternek ez nem tetszett. Anzelmo páternek nyilván másféle kígyója volt, nem olyan, mint León, mert ő almát sem akart enni. Egyszer Evaristo odatett az orra elé egy almacsutkát, de Leónt ez sem érdekelte.

Szerencsére Anzelmo páter nem sokáig látszott a levegőben. A kocsi zöttyent egyet; a páter feje darabokra hullott szét tőle, és lepotyogott a kocsi mögött az útra.

León azonban továbbra is vele maradt. Úgy repült a kocsi felett, mint egy óriási madár.

– Nézd meg, mi van a tarisznyában, Hernán! Nézd csak meg! – biztatta.

Hernán úgy gondolta, hogy engedelmeskednie kell Leónnak. Elvégre az övé a csomag. Sóhajtott, és óvatosan kinyújtott lábai közé vette a tarisznyát. A kocsi úgy ugrált alatta, mintha hasmenése lenne. Nem tudhatta, hogy Virgilio ismét szórakozni kezdett vele. Kikereste a legmélyebb kátyúkat, és belevezette a tragacsot, hogy megrázza kicsit a bolondot. Mire megérkeznek a tetthelyre, Hernánnak már olyan lesz a gyomra, mint a latrina. Úristen, de jó móka lesz!

Hernán előregörnyedt, és némi habozás után beletúrt a tarisznyába. Csak kicsit remegett meg a keze, amikor sima, hűvös, gömbölyű tárgyhoz értek az ujjai. Vajon mi lehet benne, vajon mi?

Hernán hosszú ideig tapogatta volna anélkül, hogy meggyőződött volna róla, mit is rejt a tarisznya belseje, de amint a hűvös micsodához értek az ujjai, ismeretlen erő arra késztette, hogy fogja meg, és rántsa ki belőle.

Hernán kirántotta.

Aztán akkorát ordított, hogy Virgilio is meghallotta volna, ha nem kapcsolja be éppen a rádióját.

Abban a pillanatban nyekergett fel egy énekesnő hangja, mikor Hernán elüvöltötte magát.

Mert ha félt még valamitől a teheneken kívül, akkor a koponyák voltak azok.

11.

Hernán azóta rettegett a koponyáktól, amióta az a dolog történt vele. Hogy mi, arra nem akart visszaemlékezni. Még Evaristónak is csak nagy sokára mondta el. Hónapokkal azután, hogy összebarátkoztak. Miután Evaristo elmesélte neki, hogy hosszú ideig a halott nagymamájával lakott együtt, amíg csak rájuk nem törték az ajtajukat, és el nem vitték a nagymamáját a temetőbe, őt pedig a nevelőintézetbe. Evaristo persze nem akart menni, ott akart maradni a nagymamája mellett, még ételt és italt is készített a keze ügyébe, hogy ha megéhezik vagy megszomjazik, legyen mihez nyúlnia, a rendőrök mégis elvitték. Ezt mesélte neki Evaristo, ő pedig viszonzásképpen elmesélte a koponyát.

Úgy történt, hogy amikor még kicsi volt, egy este kisétált az intézet udvarából. Már nem emlékszik rá, miért, talán a durrogás és a fények hívták. Mert akkor valahogy tele volt durrogással és fényekkel az utca. Az emberek úgy futkároztak összevissza, mint az egerek az udvaron, és énekeltek, miközben egyetlen szempillantásra sem szünetelt a durrogás.

Az éjszaka pedig egyenesen gyönyörűséges volt.

A sok ember az utcán felemelte a fejét, és a sötét eget fürkészte, amelyen egyszerre csak színes csillagok gyúltak ki. A sok ember kiáltozott és nevetett. Ő is kiáltozott, és velük nevetett. Egészen addig, amíg egyszer csak hatalmas csattanást hallott, és attól kezdve alig jutott a fülébe az emberek hangja. Büdös volt körülötte, és füstöltek a bokrok. Valaki elkapta-a kezét és félrerántotta, valaki rákiabált, mások odébb lökdösték.

Hamarosan nagyot pukkant a füle, és rendbe jött minden. Gyerekek jöttek szembe vele, és kacagva körülfogták. Ő is velük akart kacagni, de akkor hirtelen előugrott mögülük egy szörnyeteg, és elmarkolta a karját.

Hernán még ennyi idő elmúltával is rémülten emlékezett vissza arra a szörnyűséges, lángoló szemű rémre, aki elkapta a kezét. Hernán visított, és a földre zuhant, ahol alaposan megtaposták.

Sosem tudta volna meg, mi volt a szörnyeteg, ha valaki el nem kiáltja magát felette.

– Vigyázzatok, elesett egy kisfiú! Te meg ne reszkess, gyáva nyúl, hiszen csak egy tökkoponya!

Nos, Hernán azóta retteg a koponyáktól. Igaz, csak ritkán látott olyat; éppen Anzelmo páter mutatta nekik egyszer egyik könyvében. Alighogy megpillantotta a képet, máris kiverte a víz a félelemtől. Anzelmo páter erre példaképnek állította a többiek elé, hogy lám-lám, milyen gyengeeszű kisfiú, és mégis hogy gyu öli a bűnt.

Ő persze csak reszketett, és meg szerette volna kérdezni, hogy mi az a bűn, de nem merte.

És most ott volt egy koponya a kezében. Igaz, nem lángolt a szeme, de mégiscsak koponya volt. Hernán első rémületében el akarta hajítani, de a koponya nem hagyta. Úgy a kezéhez ragadt, mint a lekváros sütemény. Hiába próbálta meg. elhajítani, nem sikerült. Szerencsére Virgilio annyira el volt foglalva a rádiója tekergetésével, hogy nem figyelt hátra, mi történik a platón.

Hernán hosszú ideig küzdött a koponyával – lóbálta és ordított közben – majd egyszerre csak visszazuhant a deszkákra. Ugyanazt érezte, mint a banáncserjék között: láthatatlan kötél fonódott a lábára, és nem engedte, hogy mozgolódjék. A tenyere meg ragadós volt a láthatatlan lekvártól.

Aztán hirtelen megértett mindent. A koponya nem akarja, hogy kidobja a kocsiból.

Óvatosan, szeme sarkából fürkészte a szörnyűséget.

Azt várta, hogy ismét csattanásokat hall majd, orra bűzös

füsttel telik meg, s a koponya szeme fellángol.

Ez a koponya azonban másképpen viselkedett, mint amaz valaha régen. Ennek nem lángolt fel a szeme, nem csattogott, nem durrogott, nem volt büdös. Szelíden és békésen mosolygott rá, mint az a nevelőnéni, akit nagyon szeretett, de egyszer csak eltűnt, és nem látta soha többé.

Hernán döbbenten tapasztalta, hogy a koponya átlátszó, mint az ablaküveg, vagy a nem színezett cukorka. Ha ránézett, látta mögötte a kezét. Hűvös volt, és nyugalmat árasztott magából.

Alig tartotta néhány szempillantásig a tenyerén, máris elszállt minden félelme. Úgy érezte, mintha Evaristo bukkant volna fel, és kapaszkodott volna fel mellé a kocsi platójára. Mintha igaz barátra lelt volna a koponyában.

Amit még ezen kívül is érzett, azt jószerével észre sem vette. Nem figyelt fel rá, hogy a láthatatlan kötél lehullik a lábáról, és arra sem, hogy nem ragad már a tenyere. Nem is volt rá szükség, hiszen már esze ágában sem lett volna ledobni a koponyát a kocsiról.

Nem érzékelte, hogy elálmosodik, és kezében a koponyával végigfekszik a deszkákon. Mielőtt lecsukódott volna a szeme, azért még feltűnt neki, hogy furcsa ábrák futkosnak a plató oldalán, és a fenekét alkotó deszkákon. Számok, rajzok, betűk.

Behunyta a szemét.

12.

Arra riadt, hogy Virgilio úr leállítja a motort. Máskor percek is elteltek volna, amíg magához tér álmából, és visszazökken a rendes kerékvágásba. Sőt még azután is jó ideig képtelen lett volna elválasztani egymástól az álmok világát a valóságtól. Ezúttal azonban másként festett a dolog. Nem volt kábult, álmos vagy nehézfejű – olyan élesen látott mindent maga előtt, mintha nem is aludt volna.

A koponya! – tört rá a hirtelen aggodalom. – Virgilio

észreveszi a koponyát!

Villámsebesen belehajította a tarisznyába, amit aztán a nyakába akasztott. Éppen abban a pillanatban rántotta a hátára, amikor Virgilio úr feje feltűnt a plató oldalfala felett.

– Hogy vagy, Hernán?

Hernán zavartan elvigyorodott.

– Jól vagyok, Virgilio úr. Nagyon jól vagyok.

Virgilio ekkor észrevette a haverokat. Ott álltak néhány éppen induló terepjáró mellett a kocsma előtt.

Álltak, és kíváncsian figyelték, amint Hernán lekászálódik a kocsiról.

– Maradj itt, és el ne mozdulj! – parancsolt rá Virgilio úr. – Mindjárt visszajövök.

Úgy múlt el néhány perc, amíg Virgilio úr távol volt, hogy Hernán józerével észre sem vette. Mintha gyors autó platóján utazott volna az idő.

Mire felriadt, Virgilio úr már ott állt mellette, és a plató felé intett.

– Kapaszkodj csak fel, Hernán fiam, megyünk a zsákokért. Aztán mondok neked valamit, aminek örülni fogsz majd.

Ettől kezdve Hernán ismét csak homályosan emlékezett vissza a dolgokra. Amikor jóval később megpróbálta maga elé idézni a történteket, kusza emlékképek bukkantak fel csupán töredezett emlékezetében.

Mintha egy kirakós játék összekevert kockái lettek volna. Látta magát egy alagsori helyiségben, számtalan barna zsák között; orrában érezte a porcukor illatát; látta, ahogy egy lépcsősoron felfelé igyekszik; látta magát a kocsi mellett, amint feltesz egy zsákot a raktér szélére, felugrik a platóra, és felvonszolja. Természetesen látta Virgilio urat is, amint a bejáratnál álldogál, mellette egy szépséges lány, valamiféle kendővel a kezében; amellyel néhányszor Virgilio felé

legyintett.

Virgilio úr természetesen nem segített neki a zsákok felrakásában, de miért is segített volna, amikor a gazda előre megmondta, hogy Virgilio úr nem fog segíteni, márpedig ha a gazda megmond valamit, akkor annak úgy is kell lennie.

Később aztán azt is látta, hogy odamegy Virgilio úrhoz, és jelenti neki, hogy a zsákok valamennyien a kocsin vannak. Virgilio úr keze ekkor már a szépségesen szép lány ruhája alatt kotorászott, majd egyszerre csak azt látta, hogy kiugrik a lány ruhája alól valami kerek és barna, mint a lány bőre.

– Markoltál már ilyet, Hernán? – kiáltotta felé Virgilio úr.

Hernán csodálkozva látta; hogy a szépségesen szép lány eltaszítja magától Virgilio urat, és egy bottal felé üt. Virgilio úr csak nevetett rajta, és futásnak eredt. Futtában elkapta Hernán kezét, és maga után rángatta.

– Gyere, bolond, mert ez a vadmacska agyonüt mindkettőnket! Fel a kocsira!

Hernán felugrott a zsákokra, Virgilio úr pedig bevágódott a vezetőfülkébe és rátaposott a gázra. Hernán végigfeküdt a zsákokon, és az oldalukon futó ákombákomokat figyelte. Betűk, számok, ábrák! Betűk, számok, rajzok! És csak futottak, futottak rendületlenül…

A kocsma előtt Virgilio úr megállította a kocsit, és megzörgette a vezetőfülke hátulját.

– Hernán! Lefelé!

Hernán magához tért, és lekászálódott a kocsiról.

Virgilio úr bezárta a vezetőfülke ajtaját, majd csípőre tette a kezét.

– Akarsz-e mulatni, Hernán?

Hernán a szeme sarkából észrevette, hogy a két pasas, Virgilio úr barátai – bár akkor még nem tudta, hogy azok – odasétál hozzájuk, és kezet fog Virgilio úrral.

Ezután az egyik, a magasabbik, bajuszos hozzá fordul.

– Te vagy Hernán? Hogy vagy, haverom?

– Jól – hallotta a saját hangját. – Jól vagyok.

A bajuszos a vállára ütött.

– Akkor nincs semmi baj, Hernán. Tudod, mi a fontos, barátom?

Hernán megrázta a fejét.

– Hát az, hogy ha fa alatt állsz, vigyázz, hogy le ne kakáljanak a majmok. Egyetértesz velem, Hernán?

– Hát... egyet – mondta.

– Ennek igazán örülök – nevetett a másik. – Nincs is jobb az egyetértésnél.

– De nincs ám – csatlakozott hozzá a bajuszos társa, egy kis köpcös, kopasz.

A harmadik mindeddig láthatatlan haver – ez is bajuszos – csak akkor lépett melléjük, amikor már közvetlenül a kocsma bejárata előtt álltak.

Hernán ekkor Virgilio úrhoz fordult.

– Nekem haza kell mennem... Virgilio úr. A gazda meghagyta...

A másik három röhögött, Virgilio azonban komoly maradt.

– Csak egy kicsit, Hernán. Néhány perc az egész.

Iszunk valamit a gazda egészségére. Csak nem azt mondod, hogy nem akarsz a gazda egészségére inni?

Hernán nem tudta, mit jelent a gazda egészségére inni, de megérezte, hogy ez valami jó dolog lehet.

Olyan, amit nem utasíthat vissza.

– Azután... hazamegyünk? – aggodalmaskodott.

– Hát persze, Hernán – nyugtatta meg Virgilio úr. Hova

mennénk? Hazamegyünk majd a zsákokkal együtt. Csak előbb iszunk egy kicsit: Hernán szorosan magához szorította a tarisznyáját, amikor beléptek a kocsmába, pedig nem is volt odabent sok ember. Akik voltak, azok is asztalok mellett ültek, és csendben beszélgettek. Hernán megfigyelte, hogy mindegyikük előtt pohár áll, amelyből iszik valamit.

Hernán arra gondolt, hogy bizonyára olyan szörpöt isznak, amilyet a gazda szokott néhanapján készíteni. A szörp nagyon finom – kár, hogy ritkán csinál a gazda.

A négy jó barát leült egy asztalhoz, és mutatták, hogy Hernán hova üljön. Éppen szembe velük, hogy jól láthassák.

Virgilio úr éppen hogy csak leültek, már fel is pattant, odasétált egy emberhez, aki egy kerítésfal-féle mögött álldogált, és mondott neki valamit. Közben vigyorgott, és feléjük pislogott.

Ekkor Hernán másokat kezdett figyelni, vagy egyáltalán nem is figyelt senkit, csak elbambult. Elég az hozzá, hogy ismét csak Virgilio úr rántotta vissza a valóságba.

– Itt az italod, Hernán! Na, akkor Pedro gazdád egészségére!

Hernán látta, hogy a többiek is felemelik a poharukat és isznak. Ő is felemelte, és ivott: Kicsit kaparta ugyan a torkát az ital, de nem volt rossz. Amíg ivott, lábát az asztal alá dugott tarisznyára tette. Nem tudta, miért csinálja, de mintha valaki azt súgta volna a fülébe, hogy így a legbiztonságosabb.

A négy barát letette a poharát, és Hernánra meregette a szemét.

Virgilio vigyorgott, és rácsapott Hernán kezére.

– Na, milyen volt, Hernán?

Hernán visszavigyorgott Virgilio úrra.

– Jó volt, Virgilio úr.

– Iszol még egyet?

Mielőtt Hernán akármit is mondhatott volna, Virgilio már intett is a pasasnak a fal mögött, hogy hozhatja a következőt.

Ismét csak Pedro úr egészségére ittak.

A vékony, bajuszos pasas a bárpult mögött ácsorgó csapos felé tárta a karját. Az csak felrántotta a vállát, mint aki azt sem tudja, miről van szó.

Virgilio úr megcsóválta a fejét, és nem törődve Hérnánnal, a pult mögött ácsorgóra kiáltott.

– Mi a szar ez, öreg?

A másik újra csak a vállát vonogatta.

– Mi lenne? Bírja a fickó, ennyi az egész.

– Ezt nem lehet bírni!

– Ő mégis bírja.

Hernán hólyagját már nagyon feszegette a sok folyadék, de nem mert ellentmondani a négy jó barátnak.

Onnan tudta, hogy azok, mert Virgilio úr egyszer csak a vállára ütött, és azt mondta, hogy ők négyen nagyon jó barátok.

Amikor a harmadik poharát is kiitta, felállt, és körbepislogott.

– Hé, hé! – kapta el a karját a nagy bajuszú, akit társai csak Bolivarnak szólítottak. – Hova akarsz repülni, madárka?

Hernán valahogy megsejtette, hogy ő a madárka, és szelíden elvigyorodott.

– Pisilni.

– Hát csak menj.

Ment volna, de nem tudta, hová. Otthon tudta, mert Pedro úr azonnal, ahogy beköltözött a műhelybe, megmutatta neki, melyik a WC je, és hogy kell tisztítania.

Itt azonban nem látta a sarokban a WC-re nyíló ajtót.

Virgilio észrevette a bolond tétovázását, és ismét csak a vállára vert.

– Ott vannak az ajtók, látod? – mutatott két félig elfüggönyözött ajtó felé. – Tudod, melyikbe kell bemenned?

– Me... lyikbe? – nyögte Hernán értetlenül.

– Két WC is van egymás mellett – magyarázta Bolivar Virgilio úr szavába vágva. – Az egyikre nadrágot festettek, a másikra szoknyát. Érted?

– Értem – biccentett Hernán, pedig nem értette. Mi az, hogy szoknya meg nadrág a WC-ajtón?

– Abba, amelyikre nadrágot festettek, a lányok járnak, amelyikre szoknyát, a fiúk. Érted?

– Értem.

– Frászt érted.

Hernán már indult volna az ajtók felé, de Bolivar karon ragadta.

– Gyere, fickó, ne törődj semmivel!

Hernán nem törődött, csak nagyon szeretett volna már pisilni. Kétségbeesett pillantásokat vetett a csak lassan közeledő ajtókra, és gyorsított is volna a léptein, de Bolivar erősen fogta a karját. Ekkor vette csak észre, hogy Bolivar úrnak rossz a lába. Olyan ingadozva járt, mint a kacsák Pedro gazda udvarán.

Bolivar az ajtók előtt oldalba bokszolta Hernánt.

– Látod azt az ajtót?

Hernán látta.

– Látom – mondta.

– A szoknyát is?

Hernán azt is látta, bár ha Bolivar úr nem mondja neki, eszébe sem jutott volna, hogy az a furcsa valami az ajtón

szoknya. A másikon a nadrágot már jobban megismerte.

– Befelé!

Bolivar úr olyan előzékeny volt, hogy még ki is nyitotta előtte az ajtót.

Hernán bement a WC-re.

Bolivar röhögött, és a padlóra köpött örömében.

13.

Bolivar visszatért az asztalhoz, majd ködös tekintettel Virgilióra bámult.

– Mi a franc ez, Virgilio?

A másik megtörölgette az orrát a kézfejével.

– Mi mi a franc?

– Ez a hülye! Már rég ki kellett volna feküdnie!

Ezt Virgilio is tudta. Bizony, a buggyant agyú Hernánnak már rég ki kellett volna feküdnie, de előtte még énekelnie kellett volna, handabandáznia, esetleg az asztalon táncolnia, hogy dőljön mindenki a röhögéstől.

Egyelőre azonban csak az ital dőlt be a fickó torkán, azon kívül, hogy pisilnie kellett, más nem történt vele.

– Talán a csapos – találgatta a kis kopaszodó Víctor. – Talán ez a görény Serafín, ez akar kicseszni velünk. Lenyeli a pénzünket, közben meg vizet önt a sörébe. Ez a kicseszett Serafín!

Feltápászkodtak az asztaluktól, az italpulthoz sétáltak, és Serafín orra elé könyököltek. Serafín kissé hátrahúzódott, ahogy hasonló esetekben szokás.

– Mi van, fiúk? – kérdezte, miközben elkapta a pult alól kilógó baseballütő nyelét. – Mi van, tisztelt vendégeim?

A kettes számú, vékony és bajuszos fickó, aki furcsa, merev pillantását jobb oldali üvegszemének köszönhette, fintorogni

kezdett, és a pultra ütött: – Mi az ábra, Serafín, újabban már a haverokat is átvered?

Serafín méltatlankodva kapta maga elé szabad kezét.

– Mi az, hogy átverem? Én nem verek át senkit. Különben is, te nem vagy a haverom, üvegszemű! Haverod a rühes bőgőmajom!

– Nagy a pofád, Serafín.

– Nem szeretem, ha valaki bedugja az ujját a seggébe, aztán iderakja elém a pultra. Értve?

Virgilio úgy érezte, rendet kell teremtenie. Félretolta a másik hármat, és Serafínhoz hajolt.

– Mutasd az üveget!

Serafín nem szólt semmit, csak az orra alá nyomta a tiszta szeszes üveget, amelyet éppen akkor bontott fel, amikor elkészült az első kör sör. Abból öntött vagy másfél decinyit a bolond sörébe.

– Ez az? – húzta össze a szemöldökét Virgilio.

– Mit gondolsz? – háborgott Serafín. – Ezen az olcsó szaron akarok meggazdagodni?

Virgilio hitetlenkedve bámulta a majdhogynem üres üveget. Legalább hat deci Lecsorgott belőle a bolond torkán! Te jó Isten! A fickónak már hullának kellene lennie, vagy legalábbis pocsolyarészegnek. Persze, lehet hogy már az is ezóta. Van az úgy, hogy valaki józanul megy be a kretyóba – vagy legalábbis annak látszik – aztán totálkárosan jön ki belőle. Hátha ez történt a bolonddal is.

A bolonddal azonban nem ez történt.

14.

– Jól van – mondta Virgilio, amikor meggyőződött róla, hogy Hernán valóban megitta a tömény piát. Bocs, Serafín!

A csapos megvonta a vállát.

– Éljen a béke.

Virgilio felemelte a kezét.

– Egy gyors kört, mielőtt a bolond kijönne a kretyóból. Már persze, ha ki tud jönni egyáltalán... És neki is egy újabb adaggal búcsúzóul.

Serafín öt poharat emelt ki a tiszták közül, és kényszeredett képpel teletöltötte őket. Nem volt túlságosan lelkes azért, ami az orra előtt történik. Valahogy nem kedvelte az ilyesféle ugratásokat. Ezeréves tapasztalata azt súgta, hogy az ilyen buliknak csak ritkán jó a végük. Ha be akarnak rúgatni valakit, és az illető tényleg elég barom ahhoz, hogy berúgjon, mindenféle szarságokat csinálhat. Az a minimum, hogy összehány mindent. Bár előre megmondta ezeknek a prosztóknak, hogy mindent ők fizetnek – beleértve a takarítást és a kitört ablakokat is.

A négy haver egyszerre gurította le az italát. Serafín tapasztalt szeme azonnal észrevette, hogy a jó barátok kezdenek elázni. A bolond már lehet, hogy meg is halt ezóta a kretyóban, ezek meg úgy ingadoznak előtte, mint cukornád a szélben. Megszívta az orrát, és csendes nyugtalansággal a WC-ajtóra bámult. Igazán kijöhetne már az az idióta... Ha kijött, véget vet a mulatságnak. Cseszegessék máshol a bolondjukat, ne itt!

Ekkor Bolivar emelte fel a mutatóujját.

– Még egy kört, Serafín! Aztán, ha kijött a bolond a kretyóból, öntsd ki neki a maradékot!

Serafín felhúzta az ínyét, mint a harapós kutya.

– Nem!

Bolivar meghökkent.

– Mi ez a nem?

– A nem, az nem – morogta Serafín. – Annyit jelent, hogy nem!

– Ezt hogy értsem? – hajolt közelebb Victor, a kis kopasz.

– Úgy, hogy egyelőre nincs több pia – mondta határozottan a csapos. – Előbb bemegy valaki a kretyóba, és kihozza a bolondot. Nem szeretnék balhét. Világos?

Victor talán még kekeckedett volna egy kicsit, de Virgilio leintette.

– Jól van, jól. Éljen a béke! Megyek, és kihozom.

Elindult a WC-ajtó felé.

15.

Victor is, Bolivar is, Gonzalo is – ő volt a másik bajuszos – és még Virgilio is merő kekeckedésnek tulajdonították Serafín csapos akadékoskodását, pedig nem egészen volt az. Csakhogy ezt a lassan ködösödő agyú négyes nem tudhatta. Neki pedig esze ágában sem volt felvilágosítani őket a dolgok milyeténvaló állásáról.

A dolgok pedig úgy álltak, hogy az egyetlen, sarokba rejtett szeparében, elfüggönyözve a köznéptől, Andrés és Guillermo várakozott csendes szivarozás közepette. Két ruhásszekrény Orlando Meléndez úr kíséretéből. Velük várakozott Olivia Flores is; az a lány, akit az utóbbi időben gyakran láttak beszállni Meléndez úr valamelyik terepjárójába.

Serafín eleresztette a baseballütő nyelét, pedig a nyugtalanság nemhogy csökkent volna, hanem egyre növekedett a lelkében. Sőt szíve körül is enyhe nyomást érzett. A francba is, ki kell rúgnia ezt az öt barmot, amíg még nem késő!

Megcsóválta a fejét, és nagyon megbánta, hogy egyáltalán szóba állt velük. Persze akkor még honnan a csodából tudhatta volna, hogy Meléndez úr ruhásszekrényei és a csaj is idejönnek a szeparéba... Nem mintha őket féltette volna, azokat nem kell félteni még a világ végétől sem, saját magát féltette inkább. A végén még a bolond lehányja őket, azok pedig belefojtják valamennyiüket a Nicoyai-öbölbe.

Éppen elhatározta, hogy résen lesz, ugrásra készen, s ha bármelyikük is a szeparé felé közeledne, lecsapja, mint a szürke medve a lazacot, amikor baj történt.

Rettenetesen nagy baj, sokkal nagyobb, mintha a bolond a szeparé felé közeledett volna.

Talán még a tavalyi, elemi erejű földrengésnél is borzasztóbb baj.

Serafín sóbálvánnyá merevedett; amikor a lány, Olivia Flores kirontott a WC-ből. Szó szerint úgy rontott ki; még az ajtót sem csukta be maga mögött. Kirontott, és akkorát visított, hogy megcsörrentek a tisztára mosott poharak a háta mögötti polcon.

A két ruhásszekrény – Andrés és Guillermo – kivágódtak a szeparéból; kezükben rövid, sötét valami feketedett. Serafín biztos volt benne, hogy nem kókuszdiót szorongatnak a markukban.

A csapos képtelen volt megmoccanni, mint ahogy a másik négy is képtelen volt rá. Csak néztek kidülledt szemekkel a WC-ajtók felé. Serafínnak fogalma sem volt róla, hogy a lány a kretyón van; valószínűleg éppen a tiszta szeszt töltögette, amikor bement, de különben is, mi a fenéért figyelte volna meg, hiszen azért van a kretyó, hogy bejárjanak a népek. Akár ülve pisilnek, akár állva.

Serafín egyetlen pillanatig azt hitte, hogy nincs komolyabb baj; a lány bizonyára egeret látott odabent, esetleg gekkó gyíkot a falon, bár fel nem foghatta, hogy miért kellene egy gekkó láttán visítozni. A gekkó úgy a falhoz tartozik, mint a mész.

Serafín nem vette észre, hogy a lány nemcsak visítozik, hanem a ruháját is ráncigálja, ami annak a jele volt, hogy finoman szólva is rendetlenül rontott ki az ajtón. Márpedig, ha egy lány rendetlenül és visítozva ront ki egy WC-ből, annak megvan a maga komoly oka. Olyan komoly oka, amilyen miatt az olyan emberek, mint Orlando Meléndez úr is, fel szokták

gyújtatni a rendetlen WC-k rendetlen vendéglőit, a csaposoknak pedig golyót szoktak ereszteni a fejükbe. Néha nem is egyet, hanem kettőt. Csak úgy, a szimmetria kedvéért.

A két ruhásszekrény nem ordítozott, nem kiáltott a lányra, még csak nem is törődött vele. Az ajtóhoz ugrottak, és kitépték a helyéről. Nagyjából annyi erőkifejtéssel, mint amikor valaki letép egy bélyeget a borítékról.

Serafín mukkanni sem mert. Mint ahogy a haverok sem vele szemben. Csak nézték kidülledt szemmel, hogy mit csinál a két ruhásszekrény.

Azok pedig tették a maguk dolgát. Néhány tompa csattanás hallatszott belülről, majd a szállongó poron áttörve ismét káprázó szemük elé bukkantak. Egyikük kezében most sem volt más, csak a rövid fekete valami, a másikén azonban egy emberi test lógott. Mintha csak elegáns felöltő lett volna, amelyet a gazdája hanyagul a karjára vetett.

Olivia Flores ezalatt elkészült az öltözködésével azaz abbahagyta ruhája rángatását. A falhoz támaszkodott, és merev tekintettel az ajtónyílásra bámult.

Ahogy feltűnt benne a ruhásszekrény karján lógó férfi, csípőre tette a kezét és hatalmasat visított.

A visítás felrázta Serafínt enyhe kábulatából. Egyetlen ugrással a ruhásszekrények mellett termett, hogy a lábukhoz boruljon, úgy.kérje a bocsánatukat. Közben arra gondolt, hogy kártérítésként felajánlja nekik a négy haver életét. Fojtsák bele őket a Nicoyai-öbölbe a bolonddal együtt.

A lányig azonban nem sikerült eljutnia. Már-már a közelébe ért, amikor olyan ütés érte az arcát, mintha kézigránát robbant volna a közelében. Pedig csak Andrés legyintette meg egy figyelmeztető egyenessel.

A másik – Guillermo – akinek az ájult pasas lógott a karján, közben a lány elé állt, és gondterhelten nézett rá.

– Ez volt az, kisasszony?

Olivia Flores tüsszentett egyet, aztán a pasas képét kezdte vizsgálgatni. Serafín mindeközben magához tért. Úgy gondolta, ha nem sikerül magához ragadnia a kezdeményezést, elveszett. A végén még azt hiszik, hogy ő küldte be ezt az idiótát a női WC-be.

– Mi történt önnel, kisasszony? – kiáltotta bánattal teli hangon, miközben sikerült ügyesen elkerülnie a második számú, felé röppenő egyenest. – Mi történt, kisasszony?

Olivia kisasszony az öltönnyé változott férfira nézett, és szemrehányó tekintettel a lábra mutatott.

– Ez a szemétláda... levizelt a WC-ben. Bejött és levizelt. Akar még valamit tudni?

Serafín olyan sápadt lett, mint a telihold.

– Ez lehetetlen! – nyögte elkeseredetten. – Mit...

keresett volna... a női WC-ben?

– Azt hiszi, hazudok?

– Dehogyis, kisasszony – nyögte Serafín. – Talán tévedésből... Nem tudta, hogy melyik...

– Remélem is, hogy tévedésből! – rikácsolta a lány. Andrés, Guillermo!

– Kisasszony?

– Vigyétek ki valahova a ház mögé, és lőjétek agyon mind az ötöt.

– Si – bólintott a két ruhásszekrény, és máris indultak volna, ha egy csendes, nyugodt, barátságos hang meg nem állítja őket.

– Nem mentek sehova!

A bejárati ajtónál elegáns, szürke öltönyt viselő férfi állt, szivarral a szájában.

Serafín behunyta a szemét.

Uram isten, hiszen ez maga Orlando Meléndez úr!

Immár biztos volt benne, hogy nem éri meg a következő születésnapját.

Pedig éppen másnap lett volna.

16.

Orlando Meléndez úr végigjártatta a szemét a helyiségen és azonnal észrevette, hogy hiányzik a WC ajtaja. Mivel hárman is álltak mögötte – ha, nem is olyan ruhásszekrény fazonok, mint Andrés és Guillermo nem érzett egy cseppnyi nyugtalanságot sem. Megcsóválta a fejét, és letelepedett az egyik asztalhoz. Még a széket sem fújta le előtte, pedig csak ritkán mulasztotta el, hogy megtegye. Ez még a régi, brazíliai időkben ragadt rá, amikor a mesterség alapfogásait sajátította el. Akkor járt olyan helyekre, ahol jól meg kellett néznie, mire ül rá.

Orlando Meléndez úr – és ez meg is látszott rajta maradéktalanul boldog volt. Közmegelégedésre sikerült elsimítania egy kis félreértést valakivel, aki egyenesen San Joséból érkezett hozzá. Összeültek, beszélgettek, közben többször is családtagjaik tömeges kiirtásával fenyegették egymást, végül mégis megegyeztek.

E megegyezés nem kevés pénzt jelentett Meléndez úrnak, így aztán volt oka az elégedettségének. Csak hát, mi a franc történhetett ebben az isten háta mögötti csehóban, ahova éppen azért hívta a másik hármat, hogy zavartalanul megbeszélhesse velük a dolgokat? Te jó ég, mi a fene történhetett itt?

Megcsóválta a fejét, majd a kísérői felé intett.

– Nem akartok leülni?

A nagy, vörös fejű elhúzta a száját.

– Muszáj?

– Ha nem akarsz álldogálni.

A vékony, fekete hajú nem szólt semmit, csak húzott egy széket magának. A köpcös, hordóhasú úgyszintén.

– Hát akkor jó estét – mondta Meléndez úr. – Mi a franc történt itt? Földrengés?

Mielőtt Serafín megszólalhatott volna, Senorita Flores pattant elő egy termetes porfelhőből, és majdhogynem a karjai közé vetette magát.

– Ó, Orlando, képzeld el, mi történt velem! Istenem, el sem tudod képzelni!

Meléndez úr az asztal fölött a lányra pislogott.

– Mi?

– Hát… lepisáltak.

Meléndez úrnak majd kiesett a szivar a szájából.

– Micsináltak veled?

– Lepisáltak.

Meléndez úr utánakapott a szivarjának, de már csak a levegőt sikerült elkapnia. A szivar lehuppant a lába elé; gördült néhányat, majd szemrehányón mozdulatlanná dermedt.

Meléndez úr arcára ráfagyott az elégedett mosoly.

Egyetlen pillanat alatt éveket öregedett. Eszébe jutott Senor Mora szivarja. Moráé, aki élete egy korábbi korszakában a patrónusa volt. Nos, Senor Mora szájából ugyanígy pottyant ki a szivar, mint az övéből, azzal a kis különbséggel, hogy Mora testében akkor már legalább ötven géppisztolygolyó járta vidám táncát. Azóta utálja a szájból kipotyogó szivarokat. Olyannyira, hogy ha ilyet lát, még az élettől is elmegy a kedve.

Ezúttal is elment valahova, kellemesebb vidékekre.

Igazság szerint most ordítania kellett volna, elküldeni ezt a hülye tyúkot a francba, jól feléken billenteni meg egyebek, de

a három hallgatag társ jelenléte megakadályozta benne. Csak nem csinálhat balhét előttük, akiknek a segítségére így-úgy azért rászorul.

Megtörölgette a homlokát, és rátaposott a szivarra.

Olyan elszántan, mintha a kellemetlenül végződő napra taposott volna.

– Ki pisált le?

Olivia a félig ájult Hernánra mutatott.

-Ő.

Meléndez úr megköszörülte a torkát.

– Miért pisált le?

– Ezt talán tőle kellene megkérdezned – rikácsolta a lány. – Biztos azért, mert kellett neki!

Meléndez úrban felforrt a düh. Komoly dolgokról kellene tárgyalnia, a munkaszervezésről, a hogyan továbbról, mifene, s akkor itt van ez a hülye, akit lepisáltak. Ha nem lenne kiborulva, röhögnie kellene rajta.

– Miért álltál az útjába? – röffent a lányra: – Nem tudtál vigyázni?

– Bejött a női WC-be – panaszkodott Olivia. – Ott csinálta.

Meléndez úr a másik háromra pislogott. Meglepetve tapasztalta, hogy a három társ, akikről azt hitte, hogy unatkozva és némi undorral figyelik az eseményeket, nem unatkozik. És undort sem vélt felfedezni az arcukon. Sokkal inkább kíváncsiságot. Mintha más sem érdekelné őket a mai estéből, csak az, hogy ki találta telibe az öntözőcsővel Senorita Olivia Florest.

Meléndez úr az órájára pislantott. Rendben van, ha ez kell nekik, hát legyen. Tíz perc alatt lezavar egy kis inkvizíciós tárgyalást, aztán nekiállhatnak a munkának. Csak előbb még kihajigál mindenkit a kocsmából.

– Hozd ide az ürgét, Guillermo!

Meléndez úr a zsebébe nyúlt, és új szivart húzott elő belőle. Kissé megropogtatta, majd leharapta a végét, kiköpte és a szájába dugta. Csak akkor nyugodott meg végérvényesen, amikor az egyik társa – a vörös képű Hermógenes Otoniel – tüzet adott neki.

– Köszönöm – mondta szipákolás közben. – Ki ez a fickó?

Serafín csapos úgy érezte, neki szól a kérdés, ezért tett egy óvatos lépést előre.

– Virgilio haverja. Egy bolond.

– Ki az a Virgilio?

– Egy barom – nyögte Serafín. Azt már csak gondolatban nyögte hozzá, hogy én is egy barom vagyok, talán még nagyobb, mint Virgilio, hogy egyáltalán beengedtem őket a kocsmába. – Ez a barom itt!

Meléndez úr ekkor Virgilióra nézett.

– Tényleg bolond a haverod?

Virgilio gyorsan megrázta a fejét.

– Nem... a haverom.

– De tényleg bolond?

– Sült bolond.

– Hm. És hogy került ide?

– Velünk... jött.

– Veletek? Miért hoztatok magatokkal egy bolondot?

Virgilio hallgatott. Meléndez úr türelmesen várt egy kicsit, majd Serafínra nézett.

– He?

– Meg akarták szívatni – mondta tiszteletteljesen meghajolva a csapos-kocsmáros. – Azt akarták, hogy rúgjon

be, mint az állat.

– És... megszívatták?

Nem is várt feleletet a kérdésére. Immár tisztában volt mindennel. A négy barom behozta a bolondot, hogy feltöltsék piával, és jól elszórakozzanak rajta. A bolond feltöltődött, majd bement a női kretyóba, és oldalba kapta Olíviát. Még röhögne is rajta, ha nem lenne itt ez a három fafejű, akibe annyi humorérzék sem szorult, mint egy földigilisztába. Azonkívül, mi a franc köze van neki ehhez az egészhez? Olivia megkapta ami járt neki, és különben is elege van már belőle is.

Még két hét, és neki kell majd engedélyt kérnie tőle, hogy beülhessen a saját limuzinjába. A francba vele is! Még két perc, és jöhet az üzlet!

Szívott néhányat a szivarjából, aztán a némán várakozókra pislogott.

– Jól van – mondta határozott, parancsoláshoz szokott hangon.– A mókának ezennel vége! Dobjátok ki őket!

Serafín biccentett, és az ajtóhoz ugrott. Szélesre tárta, hogy a kidobásra ítéltek kiférhessenek rajta.

Virgilio három haverja meg sem várta, hogy az ajtószárnyak teljesen kitáruljanak, kiugrott a csillagfényre.

Ott aztán megálltak, mert nem voltak biztosak benne, véget érte-e a kálváriájuk, vagy mégiscsak kivégzés lesz a dologból.

– Gyerünk, gyerünk! – biztatta Meléndez úr a két ruhásszekrényt. – Hajítsátok ki a fenébe őket!

Guillermo és Andrés nem haboztak. Megmarkolták Virgiliót és a félájult Hernánt, és kifelé indultak velük. Virgilio behunyta a szemét. Biztos volt benne, hogy keze-lába törik a parkoló betonján.

A két testőr már félig kint volt az ajtón, amikor utolérte őket a lány felháborodott sikítása.

– Állj! Álljatok meg!

A gorillák megtorpantak. Most aztán ki a francnak engedelmeskedjenek? A főnöknek-e vagy a cicababának?

Meléndez úr szemöldöke felszaladt a homlokára.

Éppen csak icipicit, néhány millimétert csupán, de akik ismerték, azoknak ez is elég volt ahhoz, hogy rájuk jöjjön tőle a hidegfrász. Meléndez úr nem az az ember volt, aki feleslegesen vonogatja a szemöldökét.

– Mi van? – kérdezte a lányra nézve.

Olivia csak sipítani tudott a felháborodástól. Olyan éles hangon, hogy alig értette.

– Csak?! – visította. – Csaaaak??? Ez az ember… lepisált engem! És te csak… te csak… Ez tűrhetetlen!

Ne képzeld ezt… ne képzeld azt…, hogy engem csak így lehet… úgy lehet…

Meléndez úr beleharapott a szivarjába, majd a két gorilla felé intett.

– Kihajítani őket!

Guillermo és Andrés bólintottak. Eltűntek egy rövid időre, majd amikor visszajöttek, a bolond és Virgilio már nem lógott a karjukon.

Meléndez úr ekkor Olivia Floresre mutatott.

– Őt is!

A lány először fel sem fogta a dolgot, még mindig fenyegetődzött, átkozódott, az ajtó felé mutogatott.

Csak akkor vette észre, hogy nincs rendben valami, amikor Andrés szorosan elé állt.

– Hé! Hé! Mi a franc ez? Mondd meg neki, Orlando…

Andrés elkapta, és a hóna alá csapta. A lány visított, rugdalódzott, megpróbálta megkarmolni. Andrés kérdőn Meléndez úrra nézett, ő alig észrevehetően megrázta a fejét.

Andrés ezért nem ütötte meg a lányt, csupán megforgatta.

A három kísérő eltátotta a száját, mivel ilyet még nem látott életében. Gyorsan hátra is léptek, nehogy eltalálja őket a lány lába. A ruhásszekrény megmarkolta a lány kezét, és olyan gyorsan kezdte forgatni, hogy Olivia kiterült tőle a levegőben.

– Jaj, neeee! – visította. – Jaj, neeee!

Andrés pontosan tudta, meddig kell forgatnia. Amikor megállt vele, Olivia Flores már nem volt se eleven, se halott. Feje ernyedten lógott, bár a szeme azért nyitva volt. Andrés ekkor ismét a hóna alá kapta, és kilépkedett vele az ajtón.

Amikor visszatért, a lány már nem volt vele.

Meléndez úr úgy gondolta, hogy ideje nekikezdenie a komolyabb munkának.

17.

Hernán arra ébredt, hogy fázik. Amikor kinyitotta a szemét, a csillagos eget látta maga felett. Valahol a közeli erdő szélén bőgőmajmok hangoskodtak.

Felült, és megtapogatta a fejét. Kicsit lüktetett, ahogy hozzáért. Biztos beleverte valamibe, amikor elesett…

Honnan a fenéből is került ide?

Fázósan összeborzongott. Csak egyetlen ing volt rajta, amikor elindult Villahermosába, itt pedig hidegek az éjszakák. Villahermosa magasabban van a tenger színe felett, mint…

Hol az inge? Hova lett az inge? Emlékezett rá, hogy amikor egy autó platóján utazott, kockás inget viselt.

Most is maga előtt látja saját magát, ahogy a kocsi platóján kuporog, és a raktér szélét képező deszkát szorongatja. Akkor kockás ing volt rajta, most meg semmilyen. Valahol elveszíthette. De hol a csodában? Az nem lehet, hogy a szél fújta volna le róla…

Még ugyanebben a pillanatban meg is pillantotta.

Az ing a levegőben lebegett. Csupán néhány röpke pillanatig, de ez is elég volt ahhoz, hogy felismerje. Igenis az ő inge. Még az a kis kávébarna folt is ott van az ujján.

Egyelőre nem izgatta más, csak az inge. Csakhogy az már nem a levegőben lebegett többé, hanem azon a pasason feszült, aki magára öltötte, amíg ő ébredezett.

A fenébe is! – gondolta magában. – Amíg aludtam, lehúzták rólam az ingem. Azért ébredtem fel, mert fázni kezdtem... Ki is ez a fickó? Aha... Bolivar. Biztosan Bolivarnak hívják. Mekkora bajusza van... te jó ég!

Feltápászkodott, és a lábát tapogató Bolivarhoz lépett. Az ő lábával sem volt minden rendben; kissé nyilallt a térde tája, de azért tudott vele menni.

– Kérem, uram – kezdte udvariasan. – Az az én ingem. Bizonyára tévedésből...

Bolivar mellett ekkor a másik három is tollászkodni kezdett. Virgilio megdörzsölte a halántékát, és fázósan összegörnyedt.

De hideg lett, a francba is! De kurva hideg!

– Bennünket kihajítottak – nyögte Gonzalo, az üvegszemű. – Kivágtak bennünket, mint a macskát szarni!

Hernán néhány pillanatra ismét csak kiesett a világból. Valamiféle rajzok meg. betűk kezdtek futkározni előtte a levegőben. Esküdni mert volna rá, hogy a közeli ház ajtaján jöttek ki, és egyenesen beleröppentek a fejébe. Amikor újra magához tért, elszörnyedve látta, hogy Virgilio egy faágat tart a kezében, a másik három pedig vele szemben áll, és mindhárom előrenyújtja a kezét.

Kés – gondolta. – Kés van náluk!

– Akkor most beszélgessünk el egy picit, Virgilio hallotta a félszemű hangját. – Mit mondtál nekünk, hogy hova, megyünk? Egy kellemes kis kocsmába, ahol leitatjuk a bolondot, és megszívatjuk. Nem ezt mondtad?

Felelj, ha kérdezek valamit!

– De. Ezt mondtam – ismerte be Virgilio egyetlen pillanatra sem veszítve szem elől a haverokat. – Csakhogy… ti is tudjátok, hogy nem úgy alakult, ahogy elképzeltem.

– Ezt tudjuk, Virgilio – mondta Bolivar. – Ezért is fogunk megfingatni téged.

– Csak néhány lyukat fúrunk az oldaladba – készségeskedett Victor. – Már régen rászolgáltál egy kis lyukasztásra.

– Ne izéljetek, ink! – fogta könyörgőre a dolgot Virgilio. – Most nem sikerült, majd legközelebb sikerülni fog. Esküszöm, elhozom a bolondot…

– Figyeljetek! – vágott közbe az üvegszemű Gonzalo. – Van egy ötletem.

– Öljük meg?

– Elég, ha megszurkáljuk.

– Akkor mi az ötlet?

– Gyújtsuk rájuk a házat.

– Mivel?

– Benzinnel.

– Honnan szerzel benzint?

– A kocsijukból, te ökör. Nem látod, mekkora batáron jöttek?

Mindannyian arrafelé néztek, ahol a kocsik parkoltak. Ott látták a parkolóban a saját csotrogányaikat, Virgilio teherautóját és egy óriási, hosszú autócsodát is.

– Hogy képzeled?

– Leszívunk egy kis benzint, és…

– Nekem is van egy ötletem, fiúk – próbálkozott Virgilio.

– Te kussolj! – intette le Gonzalo. – Így is, úgy is

megszurkálunk.

– Előbb hadd mondjam el!

– Nem bánom. Mondd!

Virgilio nagyot nyelt. Úgy látszik, túl van a nehezén. Már csak a saját ügyességén múlik, hogy bántatlanul meg tudja-e menteni az irháját.

– Ne a kocsmát gyújtsuk fel.

– Igazán? Akkor mit?

– A limuzint.

– Miért, te ökör?

– Mert a kocsma nem gyullad meg. Ahhoz üveg is kellene.

– Milyen üveg?

– Amibe a benzint ereszted. Molotov-koktél. He?

– És?

– Hol szerzünk üveget?

– Akárhol. Például az én kocsimból.

– Még haza sem érnél, máris a nyakadon lenne a rendőrség.

Gonzalo megvakargatta az állát. Ebben lehet valami. Szépszép a bosszú, tényleg kivágták őket a kocsmából, de azért nem ér annyit, hogy évekig a sitten rohadjon miatta.

A három haver hallgatott, és a csillagfényben csillogó-villogó limuzinon legeltette a szemét.

Virgilio gyorsan tovább győzködte őket.

– Nem fogják megtudni, hogy mi voltunk. Azonkívül a zsaruk köpnek a limuzinokra. Még örülnek is, hogy valaki betett a nagyfejűnek. Az meg majd eszi a kefét, hogy hamuban sült pogácsa lett a kicsikéjéből.

– Na?

A haverok hallgattak, és a hallottakon rágódtak.

Ahogy töprengtek, egyre inkább kezdett tetszeni nekik az ötlet. Egy autót felgyújtani nem nagy dolog, egy házat már nehezebb. Arról nem is beszélve, hogy az gyilkosság, ez meg csupán egy kis brahis buli. A hatása viszont majdnem olyan fájdalmas, mint az előbbié.

– Na? – kérdezte Gonzalo Victortól.

A kis kopasz megvonta a vállát.

– Felőlem.

– Bolivar?

– A kocsi is jó lesz.

Victor Virgilio felé intett.

– Mit csináljunk vele? Megszurkáljuk?

Gonzalo összecsattantotta a bicskáját, és a zsebébe dugta.

– Elhalasztjuk. De ezzel még nem úsztad meg, Virgilio, ezt ugye tudod?

Virgilio biccentett, és elhajította a kezében tartott ágat.

– Megyek benzinért.

Odasétált a kocsijához, és kiemelt belőle egy olajoskannát. Előbb a limuzinból akart benzint vételezni, aztán meggondolta a dolgot. Ezek az új szarok el vannak látva lopásgátlóval, a firnyákos riasztóról már nem is beszélve. Éppen az hiányozna csak, hogy elkezdjen bőgni a rohadék, és lebuktassa őket. Ha ez a Meléndez egyszer kiveti rájuk a hálóját, biztos, hogy hamburgert csinál belőlük.

Az pedig ki a fenének kell, nem igaz?

18.

Bolivar zsebébe dugta a kését. Csak amikor kissé már felengedett a mellkasában felgyülemlett feszültség, akkor gondolt vissza rá, hogy mintha nemrég a bolond hangját hallotta volna. Biztos fázik a barma. Még jó, hogy lehúzta róla az ingét. Most ő is didereghetne a pólójában.. Önkéntelenül is

megszaglászta a kockás ing ujját. Nem volt valami kellemes az illata, de hát nem is várhatta el tőle. A bolondok nem arról híresek, hogy napjában kétszer is véresre sikálják magukat.

Megdörzsölte a szemét, aztán amikor elvette a kezét előle, egyetlen pillanatig azt hitte, hogy káprázat játszik vele. A másik hármat nem látta sehol, látta viszont a félmeztelen bolondot magával szemben.

A bolond lehajtotta a fejét, és felé nyújtotta a kezét.

– Az ingemet... kérem, uram.

Bolivar eltátotta a száját. Kérem... uram... Mi a jó fene ez? A biztonság kedvéért azért csak rászólt.

– Te vagy az, dilis?

– Hernán vagyok, uram.

Bolivar oldalra pislogott. Nem látta a társait; bizonyára a limuzin árnyékában foglalatoskodtak.

– Mi a franc van veled?

– Az ingemet... kérem.

Bolivar elvigyorodott, és felé mutatta a középső ujját.

– Ezt kapod, te féleszű!

– Az az én ingem, uram.

Bolivart egyetlen pillanat alatt elfutotta a pulykaméreg. Az a típus volt, aki hamar begurul, és ha begurult, akkor valakin ki is kellett töltenie a mérgét. Teljesen mindegy, hogy ki került ilyenkor az útjába; ember, állat vagy élettelen tárgy. Legjobban azért a kutyákat kedvelte, s azok közül is a kisebbeket. Azokba jókat lehet rúgni. De mivel most nem lát kutyát semerre, a bolond is megteszi.

Oroszlánordítás szakadt fel a torkán, és a dilishez ugrott. Elkapta a nyakát, és maga felé rántotta. A bolond feje meglódult, és a vállához koppant.

– A szar a tiéd, fiam, semmi más! Vedd tudomásul, hogy

neked nincs semmid. Az égvilágon semmid. Még ez a kicseszett cipő sem a tiéd a lábadon. Ha akarom, lehúzom rólad, és belepisálok. Arra meg köpök, hogy a porcukorfejű gazdád örül-e neki, vagy sem. Most pedig tűnj innen, mert beléd rúgok!

Megtaszította a bolondot, aki lépett egyet hátrafelé.

Ott megállt, és ismét csak előrenyújtotta a karját.

– Kérem, adja vissza az ingemet, uram!

Bolivar úgy érezte, meg kell ölnie a bolondot. Nincs mese: meg kell ölnie! Még iszogatás közben jutott arra az elhatározásra, hogy ez az éjszaka a bolond életének a végét jelenti. Szívből utálja a buggyantakat: itt az ideje, hogy ő is eltakarítson egyet a világ nagy országútjáról.

Kirántotta a zsebéből a kését, kipattintotta a pengéjét, és a bolond felé tartotta.

– Kell az inged; Hernán?

– Kell, Bolivar úr.

– Akkor gyere, és vedd el.

Hernán előrelépett, hogy elvegye. Az ing ugyan még Bolivar úron volt, de abban bízott, hogy előbb-utóbb csak leveti magáról.

– Az ingem, uram…

A kés megvillant a holdfényben, és a penge Hernán felé csúszott. Bolivar esküdni mert volna rá, hogy még a sziszegését is hallja. Csak a furcsa, kicsit recsegő hangra várt, amellyel beleszalad előbb a buggyant bőrébe, majd a húsába, hogy a rohadt szíve közepében álljon meg.

A penge sziszegett, de nem szaladt bele Hernánba.

Elfutott mellette, és a levegőbe vágott. Abban a másodpercben, amikor a bolondba szaladt volna, a bolond már nem volt ott, ahol lennie kellett volna. Egy könnyed

táncmozdulattal elhajolt a penge elől.

Bolivar eltátotta a száját. Azt hitte, rosszul lát. Ott, ahol az imént még Hernán toporgott, nem volt senki.

Csak a csillagfény örvénylett a levegőben.

Bolivar visszarántotta a kést. A buggyantagyú jó kétméternyire állt attól a helytől, ahol meg kellett volna halnia, s változatlanul felé nyújtogatta a karját.

– Az ingemet, uram. Kérem az ingemet!

Bolivar felhorkant, és ismét támadott. Ezúttal szaggatott kört írt le a pengével, hogy a bolond ne tudja követni a mozdulatát, majd a kör befejeztével előreugrott és szúrt. Már nem Hernán szívét kereste: a gyomra vagy mellkasának bármelyik pontja is elég lett volna ahhoz, hogy megbénítsa. S ha ez megtörtént, jöhet a szórakozás. Úgy feltrancsírozza, mint a disznókat a vágóhídon. Ő aztán tudja, hogyan kell feltrancsírozni egy élőlényt!

A késpenge ezúttal is csak a levegőt érte. Hiába kanyargott a penge a csillagfényben, hiába sziszegett fenyegetőn, képtelen volt elérni Hernánt. Amikor Bolivar visszarántotta a kezét, a bolond már a másik oldalán állt, felé nyújtogatva a mancsát.

– Az ingemet, uram. Kérem az ingemet!

Bolivar felüvöltött, és Hernánra vetette magát. Most már rúgni akart, tépni, vágni, szaggatni – puszta kézzel tépni szét a bolondot. Leszakítani a fejét, mint ahogy a múltkor látott vudu-filmben egy fekete, kövér vénasszony szakította le a kakas fejét.

– Ááááá! – üvöltötte. – Megöllek, te szemét!

A feltámadó szél elkapta a hangját, és messzire sodorta.

Bolivar érezte, hogy megbotlik valamiben, elesik, majd hirtelen maga előtt látta Hernán egyik lábát. Ott volt tőle alig néhány centiméternyire, mintha csak felkínálta volna magát a késnek.

Bolivar nem is habozott. Fektében felé kaszált a pengével. Az azonban abban a töredék másodpercben, ahogy a penge elérte volna, már el is tűnt a szeme elől.

Bolivaron félelem hullámzott át. Boszorkány! Kísértet! A franc se tudja micsoda! De ho nem normális, J gy hétköznapi lény, az biztos. A fenébe is, már a kocsmában fel kellett volna figyelnie rá. Hiszen megivott egy liter tiszta szeszt, és még csak meg sem billent tőle.

Csupán levizelte azt a hülye kurvát. Biztos, hogy nem élő ember. Egyszer látott egy filmet a televízióban, abban volt egy indiai fickó, aki azt magyarázta, hogy arrafelé, amerre ő lakik, szentként tisztelik a bolondokat, mivelhogy félisteneknek gondolják őket. Ő nem gondolja annak a rohadékokat, de azért ezzel a Hernánnal nincs rendjén valami. Vagy zombi vagy megelevenedett kísértet... Tesz még egy próbát, és ha ez sem sikerül, akkor megpucol. Hagyja a francba az egészet: csak gyújtsák fel a limuzint nélküle, ha akarják. Virgiliót, azt a tökkelütöttet ráér később is elkapni.

Felemelte a fejét. A fickó ott állt alig kétméternyire tőle, és változatlanul elé, nyújtogatta a karját.

– Az ingemet, uram. Az ingemet!

Jól van – gondolta Bolivar úr. – Megkapod. És még e kis ajándékot is mellé. Legalább kiderül, kiféle vagy.

Egyetlen pillanatra ugyan felötlött benne, hogy talán oda kellene szaladnia a limuzinhoz, és szólni a többieknek, hogy a buggyanttal nincs rendjén valami, de gyorsan le is beszélte magát róla. A végén még kiröhögnék, hogy nem tud egyedül megbirkózni egy bolonddal. Ez az ő ügye, neki kell elintéznie!

– Jól van – mondta aztán hangosan is. – Gyere, bolond, itt az inged!

Kissé meggörnyedt, és lerántotta magáról a kockás, szagos szörnyűséget. Egyetlen pillanat alatt felkavarodott tőle a gyomra, és majdhogynem elhányta magát.

– Gyere ide érte! – üvöltött Hernánra, mintha ki tudja, milyen messze lett volna tőle. – Itt van, vedd el!

Hernán arcán boldog mosoly suhant át. Visszakapja az ingét. Vajon mit mondott volna Pedro gazdának, ha ing nélkül megy haza? Hogy egy Bolivar nevű ember lehúzta róla? Pedro gazda biztos megszidta volna érte, és Fidelina is csúnyán nézett volna rá.

Ezúttal sem vette észre a közvetlen közelről felé suhanó késpengét. S ezúttal sem érzékelte azt az ismeretlen erőt, amely elrántotta a penge útjából. Botlott egyet, majd oldalra lépett. Közben egyre csak az ingét figyelte, hogy mikor adja már oda végre neki Bolivar úr.

Még így sem vette azonban észre, hogy Bolivar úr lába alól valami óriási erővel kirántja a talajt. Csak annyit látott, hogy Bolivar úr megperdül a tengelye körül, és lezuhan a fűre. Aztán ott is marad mozdulatlanul.

Hernán várt néhány pillanatig, majd odalépett hozzá, és fölé hajolt.

– Bolivar úr! Bolivar úr!

Bolivar úr arccal a fűre borulva feküdt, a mindeddig fényesen villogó késpenge azonban nem villogott mellette.

A fránya késpenge már egyáltalán nem is villogott.

Ott nyugodott Bolivar úr szíve közepében, vörösre színeződve a mellette kicsorgó vértől.

– Csak az ingemet... akarom, Bolivar úr! – motyogta Hernán, és kivette Bolivar úr még puha, de lassan keményedni kezdő kezéből az ingét. Fázósan összeborzongott, és magára öltötte.

Ekkor jutott eszébe a tarisznyája.

19.

– Mi lesz már? – türelmetlenkedett a kis, kopasz Victor. – Kész vagy, Virgilio?

Virgilio éppen ekkor öntött tele benzinnel egy üres üveget. Amikor megtelt, lenyúlt a kocsi kerekéhez, és egy másikat emelt fel a fűről.

– Megtöltök még egyet.

– Egy nem elég?

– Biztosra megyünk, vagy nem?

– Csak igyekezz már! – sürgette Gonzalo, az üvegszemű.

– Hiszen igyekszem, nem látod?

Lassan kezdte átvenni felettük az irányítást. Hiába, a szakértelem nem kis dolog. Előbb-utóbb a legokosabbat, Bolivart is megfirkálja, és megint ő lesz a nagylegény közöttük. De hol a francban jár Bolivar?

Egyelőre nem volt ideje keresni, mert be kellett zárnia a kannát, és egy jóképű rongyot is kellett keresnie az olajos rongyok között. Amikor megtalálta, minden erejét összeszedve kettészakította.

– Így ni!

– Most mi lesz?

– Ez lesz a kanóc. Csak előbb beáztatom a benzinbe.

– Biztos, hogy jó lesz így? – tudakolta Victor, akinek nem tetszett a sok macera. – Nem értem, miért nem lehet a limuzinra önteni a benzint?

– Mert nem biztos; hogy meggyulladna tőle. Csak a dukkó ég le róla, azzal meg nem sokra megyünk.

– És ha beöntöd az ablakon?

– Nem látod, hogy fel van húzva?

– Hát akkor törd be, te barom!

– Hogy megszólaljon a riasztó?

– Úgyis elhúzzuk a csíkot. Ezek meg itt maradnak kocsi nélkül.

– És Serafín kocsija?

– Gyújtsuk fel azt is.

– Azt sém tudjuk, hol van. Merthogy itt nincs a parkolóban.

– Hátha nincs is neki?

– Hátha van.

– És ha tényleg van? Hiába gyújtjuk fel a limuzint, utánunk erednek, és elkapnak bennünket.

– Ezért kell belülről felgyújtanunk – biccentett Virgilio. – Ha bedobtuk a koktélt, máris indulhatunk. Mire észbe kapnának, akkora előnyünk lesz, hogy nem érnek utol bennünket. De ha betörjük az ablakot, és megszólal a riasztó…

– Jól van – intette le Victor. – Csináld gyorsan, és ne pofázz!

– Te, Virgilio – fordította felé a fejét az üvegszemű. – Milyen koktélról dumáltál?

– Molotov-koktélnak mondják.

– Mit?

– A benzinnel töltött üveget. Még be kell dugaszolnom valamivel. Ide is egy kis rongyot, oda is egy kicsit…

Néhány pillanattal később kész volt a két koktél.

Virgilio olyan büszkén nézett rájuk, mintha rövid öt perc alatt sikerült volna két ép, egészséges fiúgyermeket csinálnia. Ami úgy egyébként az életben – bármenynyire is igyekezett – csak nem akart összejönni neki.

– Ki volt az a Molotov?

Virgilio a csillagos ég felé fordította a szemét. Istenem, hogy ezek milyen barmok! Még ilyenkor is képesek baromságokon rágódni!

– Egy csapos – mondta aztán magabiztosan.

– Csapos?

– Mérget kevert a piába, vagy egyszerűen csak nagyon erősre keverte, a franc se tudja. Akik itták, úgy érezték, mintha kigyulladt benzint ittak volna. Akarsz még tudni valamit?

– Kész vagy?

– Kész.

– Hogy… csináljuk?

Virgilio megvakarta az állát.

– Hol van Bolivar?

Sziszegtek, cuppogtak, majd Gonzalo négykézlábra ereszkedve visszamászott oda, ahol legutoljára látták.

Bolivar azonban nem volt ott.

Bolivar nem volt sehol.

20.

Ez aztán alaposan megkeverte a dolgokat. Ha nincs Bolivar…

– Hova a francba tűnhetett? – mérgelődött Gonzaló. – Hova a francba mehetett?

– Talán lelépett – találgatta Virgilio.

Gonzalo odaugrott hozzá, és alaposan megrázta.

– Dugulj el, mert. pofán verlek! Bolivar nem olyan rongy alak, mint te. Nem lép le a haverjai nélkül. Ha elment volna, szólt volna!

– Hát, te tudod – visszakozott Virgilio.

– Várjunk egy kicsit.

Vártak, de Bolivar csak nem került elő.

– Mégiscsak lelépett – mondta ekkor Victor. – Talán látott valamit.

– Akkor szólt volna.

– Jól van, mi legyen hát?

Virgilio észrevette, hogy a másik kettőnek láthatóan elment a kedve a bosszútól. Ha most azt javasolná nekik, hogy húzzák el a szennyest, biztos beleegyeznének. Csakhogy ő már nem akarja elhúzni! Ha megcsinálta a koktélokat, használni is akarja őket. Annál is inkább, mert Bolivar lelépett. Holnap vagy holnapután odaáll majd elé, és megkérdezi tőle, hogy mit csinált addig, amíg ő bosszút állt érte is a nagyfejűeken.

– Megcsináljuk – mondta a másik kettőnek. – Én a volánhoz ülök, és begyújtom a motort, nehogy kellemetlen meglepetés érjen bennünket. Te, Victor, abban a pillanatban indulsz, ahogy beindul a motorom. Aztán bedobod őket az ablakon át. Jó erősen vágd őket hozzá, hogy biztosan betörjön az üveg!

– És ha nem törik be?

– Betörik.

– Mi van, ha golyóálló?

– Nem az, megnéztem.

Most, hogy Bolivar eltűnt a balfenéken, kinyílt a csipája. Kétségtelen szellemi fölényben volt a másik kettővel szemben.

– Amikor fellobbannak a lángok, idefuttok hozzám, és felkapaszkodtok a platóra. Aztán már indulunk is!

Victor aggodalmaskodva rázta meg a fejét.

– Nem tetszik ez nekem. Miért nem te dobálod be ezeket az izéket, és én vezetek?

– Azért, mert ez az én kocsim, én értek hozzá. Tudom, mi az ábra vele. Azt akarod, hogy elkapjanak bennünket?

Victor legszívesebben azt felelte volna, hogy már semmit sem akar, legszívesebben elhúzna Bolivar után.

Máskor is előfordult már vele, hogy megverték vagy kidobták egy kocsmából, mégsem szakadt rá az ég.

– Én mit csináljak? – tudakolta Gonzalo. Virgilio

körülnézett, majd felemelt a kocsija mellől egy csavarkulcsot.

– Ez a tiéd.

– Mit csináljak vele?

– Ha mégsem törne be az ablaküveg, betöröd vele.

– Nem kellene mégis... Bolivart...

Virgilio gyufát húzott elő a zsebéből, meggyújtott egy szálat, majd lángra lobbantotta vele a két üveg kanócát.

– Nesze, Victor! Indulj!

Beugrott a teherautó fülkéjébe, és indított.

A motor felbrummogott. Minden rendben.

Kihajolt az ablakon, és a limuzin felé bámult. Látta, hogy két fekete árnyék fut a hosszú luxuskocsi irányába a csillagfényben, csörömpölést hallott, majd felvillant valami fényes, mintha csillag hullott volna a földre.

– Gyerünk már, gyerünk! – ütött a kormányra. – Ne totojázzatok annyit!

Hatalmas lángnyelvek csaptak az égre. Hirtelen feltűnt az ajtó mellett Gonzalo, és benyomakodott mellé a fülkébe.

– Victor?

– Talán már fent van hátul.

Virgilio. hátrapislogott a kis ablakon át. Victor ebben a pillanatban mászott fel a platóra.

– Isten nevében, előre!

Ekkor robbantak ki a testőrök az ajtón.

21.

Meléndez úr megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy sikeresen megszabadult Olivia Florestől. Méghozzá mindörökre. Napok óta feltett szándéka volt, hogy megválik a lánytól. Akár így, akár úgy. Ha sokat szívózik, kap egy kis

pénzt, ha meg még ezután is szívózik, kap egy golyót a fejébe. Az lenne persze a legjobb, ha egyáltalán nem szívózna, hanem békén hagyná.

A többi féreg nem érdekelte. Ha szarba lép az ember, letörli a cipőjéről, és megfeledkezik róla.

Elégedetten összedörzsölgette a tenyerét, és a másik háromra pislogott.

– Végre lesz egy kis nyugalmam.

A vörös képű Otoniel Hermógenes elhúzta a száját.

– Gondolod, hogy ezzel megúszod?

– Hogyhogy? – hökkent meg Meléndez úr.

– A lányt gondolom.

– Ez a magánügyem.

A másik legyintett egyet.

– Ó, csak azért mondom, mert jómagamnak is ezek okozzák a legnagyobb problémát. Ezek a kis... hm... nőcskék. Megkapni őket semmi. Megszabadulni tőlük művészet. Igaz, Alvaro?

– Igaz – bólintott a vékony, arisztokratikus arcélű; fekete hajú fickó, Alvaro Terrentes. – Ragadnak, mint az erdei bogyók.

A harmadik, a hordóhasú Ugalde nem szólt semmit, csak kinyújtotta a lábát, és maga elé bámult. Meléndez úr nem gondolhatott másra, mint hogy ő is éppen egy hasonló ügy közepében csücsül.

– Pezsgőt? – kérdezte.

Mielőtt. válaszolhattak volna, Guillermo odajött hozzá, a füléhez hajolt, és belesuttogta, hogy az egyik asztalnál még ülnek. Egy fiatal pár.

Meléndez úr megvonta a vállát.

– Szólj a csaposnak.

Serafín azonnal a fiatal pár asztalánál termett. Két pillantással felmérte a helyzetet. Azért ülnek még mindig az asztaluknál, mert egyszerűen megbénította a lábukat a rémület. Inkább segíteni kell rajtuk, mint fenyegetni őket.

– Záróra – mondta csendesen. – Elszaladt az idő.

A páros férfi tagja a zsebébe nyúlt, és az erszénye után kotorászott.

Serafín tudta, hogy ma este nagyot kaszál, ezért leintette a pasast.

– Hagyja csak. Vendégeim voltak ma estére.

A pár megköszönte, gyorsan feltápászkodott, és az ajtó felé igyekezett. Mielőtt azonban kifordulhatott volna rajta, Meléndez urat megszállta az eufória. Olyan ürömmel töltötte el Olivia Florestól való megszabadulása, hogy úgy érezte, tennie kell az emberiségért valamit. Ha mást nem, hát egy icipici jó cselekedetet.

– Várjon csak, fiam! – reccsent a fiatal férfira. Ittak már ma este pezsgőt?

A gyerekkorhoz igencsak közel álló, kék szemű pasas, aki valószínűleg a közeli kempingből keveredett ide, rémült tekintettel rázta meg a fejét.

– Még nem, Senor.

Meléndez úr Serafín felé intett.

– Egy üveggel nekik, kárpótlásul, hogy eljött a záróra…

Serafín kiemelt egy üveg pezsgőt a hűtőből, és a fiú kezébe nyomta.

– Viszlát, Senor.

Még megköszönni is elfelejtették. Úgy húztak ki az ajtón, mint a füst.

Meléndez úr úgy gondolta, eljött a komoly tárgyalások ideje.

Pezsgőt öntetett maguknak, aztán éppen abban a

pillanatban, amikor odakint a saját késének a pengéje beleszaladt Bolivar úr szívébe, elkezdte a mondandóját.

22.

Serafín a pultra könyökölt, és igyekezett nem odafigyelni, miről beszél a négy férfi. Közben arra gondolt, hogy régen, amikor még a nagy balhék voltak, persze inkább odaát, északon, nem itt, Közép-Amerikában, csupa olyan dologról hallott volna a nagymenőktől, hogy kit kell kinyírni, ki szállítja a kábítószert, kire kell lecsapni – ahogy a gengszterfilmekből is tudja. Ezek meg akár üvöltözhetnének is a fülébe, akkor sem értene fikarcnyit sem a dumájukból. Az újabb kori nagymenők olyan nyelvet fejlesztettek ki maguknak, amelyet a hozzá hasonlóak annyira sem értenek, mint a kínaiak vartyogását.

És lőn. A négy férfi időről időre felemelte hangját, és Serafín mást sem hallott, mint olyanokat, hogy jelzáloghitel, felvásárlás, betáblázás, lenyomni a kamatot, hagyni, hogy felmenjen, bennfentes kereskedés, tejelni a brókernek valamit, és a többi. Jézusom, hova tűntek a régi szép idők?

Idáig jutott sajnálkozásában, amikor hirtelen hatalmas dörrenés rázta meg az épületet. Erős fény villant, mintha villám vágott volna le a közelükben. Megcsörrentek a poharak a háta mögötti polcon, majd a polc udvariasan meghajolt, nyakába zúdítva a terhét.

Serafín összegörnyedt a rázuhanó korsók és poharak súlya alatt, majd amikor még az elsőnél is hatalmasabb robbanás rengette meg a kocsmát, fülére szorította a kezét, és imádkozni kezdett.

Santa Maria, segíts! Felrobbantották a kocsmámat!

Tönkretettek a rohadékok!

Az ajtó kivágódott és meleg szél csapott a terembe.

Serafín érezte, hogy a szél letépi a tenyerét a füléről; mintha csak azt akarta volna, hogy halljon mindent, ami az asztalok

között történik.

– Guillermo, Andrés! – ordított Meléndez úr, ahogy a száján kifért. – Hol vagytok?

Székek csattantak, mint amikor valaki rázuhant bútorok alól mászik ki.

– Itt vagyok, Meléndez úr.

– Én is itt vagyok!

Újra bútorok csattogtak, miközben egyetlen pillanatra sem szűnt meg a lángok lobogása. Serafín óvatosan kidugta a fejét a pult mögül. Örömmel nyugtázta, hogy a lángok nem idebent égnek, hanem odakint. Szerencsére nem a ház égett, hanem valami más. Serafín ekkor úgy döntött, hogy ideje elájulnia. Hátrahanyatlott a törött poharakra, és becsukta a szemét.

– Csapos!

– Meghalt – mondta Otoniel úr. – Kinyiffant a fickó.

– Andrés, Guillermo, gyerünk!

A két ruhásszekrény bólintott, és a felszakított ajtón át kirobbant a szabadba.

Odakint égig érő lángokkal égett a limuzin.

23.

Meléndez úr a füvön ücsörgött, amikor a többiek odagyűltek köré. Ott volt három üzlettársa, ott volt a két ruhásszekrény, de ott volt a közben magához tért csapos is. Sőt az a fiatal pár is ott volt, amelyiknek a pezsgőt ajándékozta. Röhögnie kellett, ahogy a fiatal srác rémülettől eltorzult arcára nézett. Még most is kezében szorongatta az ajándék pezsgősüveg letört nyakát, mintha nem mert volna megválni tőle.

Hermógenes Otoniel odalépett hozzá, és föléje hajolt.

– Jól vagy, Meléndez?

Meléndez úr bólintott, elkapta Otoniel csuklóját, és nagy nehezen feltápászkodott. Csupán icipicit tántorgott, ahogy

megállt a lábán.

– Jól – morogta. – Felkavarodott a gyomrom a füstszagtól.

Terrentes a háta mögé bökte a hüvelykujját.

– Kész a limuzinod.

– Tudom – mondta Meléndez úr.

Terrentes széttárta a karját.

– Felgyújtották.

– Miből gondolod? – kérdezte elhaló hangon Meléndez úr.

A másik elvigyorodott.

– Valaha kárszakértő voltam. Nincs az a simli, amit észre ne vennék.

Meléndez úr biccentett.

– Hogy csinálták?

– Molotov-koktéllal – mondta Terrentes. – Ott hevernek az üvegcserepek a roncsok között. – Ha törhetetlen üvegből lettek volna az ablakai…

– Nem abból voltak.

Meléndez úr feleslegesnek tartotta volna elmagyarázni neki, hogy miért nem rakatott törhetetlen vagy éppen golyóálló üveget a kocsijába. Miért kellene megtudnia bárkinek is, hogy retteg a balesetektől, és miután álmában többször is karambolozott, s a törhetetlen üvegtől nem tudott kimenekülni a kocsiból, nem engedte, hogy ilyenből legyen a limuzinja ablaka. Ki gondolta volna…?

– Én… láttam őket… uram – hallott egy vékony, ijedt hangot a jobb keze felől. Meléndez úr a hang irányába fordult. A fiatal fickó és a lány álltak mellette összekapaszkodva, füstglóriával a fejük körül. A pasas még mindig az üveg nyakát szorongatta, mintha verekedni akarna vele.

Meléndez úr kövér verejtékcseppeket kent szét a képén.

– Mit látott, amigo?

A srác mély lélegzetet vett.

– Láttam, amint... felgyújtották az autóját; uram.

Éppen akkor jöttem ki az ajtón... az ön ajándékával, uram.

Meléndez úr szomorúan elmosolyodott.

– Nem vette sok hasznát.

A fiú megvonta a vállát.

– Ahogy vesszük, uram.

– Hm. És hogy gyújtották fel?

– Molotov-koktéllal. Két üveget hajítottak a kocsijába.

– Nem látta véletlenül, kik?

A fickó megrázta a fejét.

– Az arcukat nem.

– Azt csak látta, hányan voltak?

– A kocsinál ketten. Egyikük az üvegeket dobta, a másik csak úgy álldogált mellette. De többen is voltak.

– Honnan veszi ezt, amigo?

– Láttam az autójukat. A parkoló végében várakozott. Amikor a limuzin kigyulladt, beugráltak és elhajtottak. Többen is lehettek benne.

Meléndez úr már korábban észrevette, hogy Serafín is ott ácsorog a közelükben. Elvette a szemét a fickóról, és Serafínra meresztette.

– Kik voltak azok?

Serafín megingatta a fejét.

– Alig ismerem őket. Csak annyit tudok, hogy Virgilio, Bolivar, Victor és Gonzalo a nevük. Állítólag egy cukrászmesternek dolgoznak. Lent a tengerparton.

– Tudod a cukrász nevét?

– Nem, de megtudom.

– Menj és tudd meg. Reggelre meglegyen.

Meg akart fordulni, hogy visszamenjen a kocsmába, de a kempingező.hangja megállította.

– Uram?

– Mi van? – kérdezte Meléndez úr türelmetlenül.

Csak nem azt akarja a fickó, hogy vegyen neki egy újabb üveg pezsgőt az eltörött helyett?

– Elkaptam... egyiküket.

Meléndez úr megdermedt.

– Mit... csinált? – kérdezte rekedt hangon.

– Elkaptam egyet közülük – mondta a srác. – Utálom az autótolvajokat.

– Hol van?

A fickó a füstbe mutatott.

– Ott... valahol.

– Mit csinált vele? Megkötözte?

A pasas Meléndez úr felé mutatta a pezsgősüveg letörött nyakát.

– Leütöttem. Akkor törött le az üveg nyaka. A pezsgő meg... kiömlött belőle.

Meléndez úr ekkor arra gondolt, hogy az első adandó alkalommal vesz egy láda pezsgőt a gyereknek.

Megérdemli.

24.

A pasas ott feküdt a fűben, nem messze a kiégett kocsitól. Meléndez úr intésére Guillermo odaugrott hozzá, belerúgott, majd a hóna alá kapta.

– Hozd be a kocsmába.

Egymás nyomában lépkedve vonultak be az étterembe. Meléndez úr nem tudta megállni, hogy lopva ne vessen néhány pillantást a kocsijára. Amit látott, elszörnyesztette. Mintha a kamasz végzett volna a limuzinnal.

Serafín visszaakasztotta az ajtót, miközben csendesen megátkozta a mai napot. A végén még majd olyasmibe keveredik, amihez semmi kedve. Már csak az hiányzik, hogy a zsaruk vizsgálódni kezdjenek a környéken.

Mire végzett az ajtóval, a kormos képű, ájult pasas már egy széken ült, Andrés az egyik oldaláról támow gatta, Guillermo a másikról. Meléndez úr előtte térdelt, és a képét nézegette.

– Ki a franc ez? Csapos!

– Uram?

– Öntsd le egy vödör vízzel!

Serafín sóhajtott és engedelmeskedett. Hozott egy vödör mosogatóvizet, a pasas fejére öntötte, majd egy kendővel megtörölgette a képét. Amikor elvette a kendőt, meglepetten felkiáltott.

– A francba is!

– Mi van, csapos?

– Ez a bolond, uram!

– Milyen bolond? – értetlenkedett Meléndez úr, aki a nagy megrázkódtatástól megfeledkezett róla, hogy az este, ha csak rövid időre is, egy bolond is feltűnt a láthatáron.

– Aki a… gyújtogatókkal jött. Aki lepisilte a kisasszonyt.

– Ja, vagy úgy – morogta Meléndez úr. – Próbáljunk szót érteni vele.

A bolond, mintha csak erre várt volna, kinyitotta a szemét.

Meléndez úr húzott magának egy széket, aztán a buggyant elé ült.

– Hogy hívnak, barátom?

A bolond körbepislogott, és mosolyra húzta a száját.

– Hernánnak.

– Mesélj nekünk egy kicsit, Hernán! – parancsolta Meléndez úr. – Ugye, mesélsz nekünk?

Hernánnak eltűnt a mosoly a képéről.

– Mesél... jek?

– Mesélj, Hernán.

– Mit... meséljek?

– Például meséld el, hogy kik voltak a társaid, és hogy miért gyújtottátok fel a kocsimat. Személyes boszszú, vagy valami más?

– Szemé... lyes... valami más?

– Benne volt Olivia is? Meséld el nekünk, Hernán!

Éppen azon volt, hogy gyomron vágja a fickót, meggyorsítandó a kommunikációs késztetést, de amikor felemelte a kezét, Térrentes rászólt.

– Hagyd békén, Orlando!

Meléndez úr keze megállt a levegőben.

– Miért hagyjam?

– Így nem meri elmondani még azt sem, amit tud.

Odébb tolta Meléndez urat, és ő is a bolond elé guggolt.

– Kárrendező voltam, értek a pszichológiához. Nem is sejted, mennyi bolonddal volt dolgom. Figyelj csak rám, Hernán. Ha elmondod, amit láttál, hazamehetsz.

Hol is laksz?

– Pedro úrnál – mondta gyorsan a bolond. – Már rég haza kellett volna mennem, Pedro gazda meg fog szidni. És Fidelina is megszid.

– Hazamehetsz, ha elmondod, mit láttál odakint.

– A kocsit kerestem – mondta a bolond. – Virgilio úr kocsiját. Fent vannak a tetején a zsákok. Ha nem lesz cukor, nem lesz sütemény.

Olyan gyászos hangon mondta, mintha az emberiség további sorsáért való aggódás foglalkoztatta volna.

– Jól van, Hernán. Láttad, amikor felgyújtották a kocsit?

– Láttam – bólintott Hernán.

– Azt is láttad, kicsoda?

Hernán ismét bólintott.

– Victor úr és Gonzalo úr.

– Nem mondták, miért?

– Nem... szóltak hozzám. Elbújtam. Féltem, hogy baja esik a zsákoknak. Ha nem lesz cukor... Pedro úr szomorú lesz. És Fidelina kisasszony is. Aztat én nem akarom.

– Jól van, Hernán. Mit láttál még?

– Meggyulladt az autó. Nagyon égett. Ők meg elmentek. Elvitték a cukrot. Visszajöttem volna a házba, de...

Elhallgatott, mert nem tudta, mi történt vele. Fogalma sem lehetett róla, hogy leütötték.

– Miért akartál visszajönni?

Hernán hallgatott, és lesunyta a fejét.

Meléndez úr nem tulajdonított különösebb jelentőséget a hallgatásának, hiszen a bolond semmiről sem tehet. Megölethetné, de minek?

Nem így Terrentes. Ő megérzett valamit a bolond hangján, amit a többiek nem vettek észre.

– Miért jöttél volna vissza a házba, Hernán? Ha nem mondod meg, nem mehetsz haza, és a cukor sem érkezik meg Pedro úrhoz. Akkor pedig sütemény sem lesz.

Nos, Hernán?

Hernán körbepislogott, majd sóhajtott egyet.

– A tarisznyámért... jöttem vissza.

Terrentes csalódottan fújta ki a tüdejéből a levegőt.

– Mi van a tarisznyádban?

– Hát... semmi. Csak rongyok, meg... Nem akarták visszaadni az ingemet. Bolivar úr elvette az ingem, és nem akarta visszaadni. De visszaadta. Hogy mehetek haza, ha Virgilio úr már elment?

Meléndez úr reményvesztetten legyintett.

– Megette a fene az egészet.

Érezte, hogy keserű düh fojtogatja – olyan, amilyet talán még nem érzett életében. Azt még el tudta volna viselni valahogy, ha ellenlábasai intézik el a kocsiját, igazi profik, azt viszont már képtelen lenyelni, hogy pitiáner csirkefogók szórakozzanak vele. Hülye amatőrök, akik még azzal sem törődtek, hogy a nyomaikat elrejtsék. Az a legkevesebb, hogy élve megnyúzatja őket. Lehúzza róluk a bőrt, és sóval hinti be az élő húsukat, hadd üvöltsenek a fájdalomtól.

– Hol a tarisznyád, Hernán?

Hernán forgatni kezdte a fejét, majd a szék– és asztalromok közepén állapodott meg a tekintete.

– Ott.

– Hol? – kérdezte Terrentes.

– A székek alatt.

Terrentes úr megvakarta a feje búbját, és azon töprengett, vajon honnan tudja a bolond, hol a tarisznyája, amikor emberi szem be nem láthat a törmelékkupac alá. Mint ahogy azt sem értette, hogy törhettek össze ennyire a székek?

A bolond kérdőn nézett Terrentes úrra. Terrentes bólintott.

– Megkeresheted.

Hernán rávetette magát a törött székekre, és néhány pillanat alatt kirángatta alóluk a tarisznyáját. Terrentes úr futólag rápillantott, és már indult is volna, hogy körülnézzen odakint, amikor feltűnt neki a tarisznya duzzadt oldala. Meg is akarta kérdezni Hernántól, hogy mi a fenét rejteget benne, de amikor éppen szóra nyitotta volna a száját, Guillermo, aki néhány perccel ezelőtt kiment, hogy Meléndez úr parancsára alaposan megvizsgálja a kialudt tűz környékét, visszajött.

Terrentes úr azonnal észrevette, hogy a ruhásszekrény talált valamit. Úgy ült rajta a riadalom, mint varjú a kerítésen.

Terrentes úr megmarkolta zsebében a pisztolyát. Sose lehessen tudni.

A ruhásszekrény odakacsázott Meléndez úrhoz, és a fülébe súgott valamit. Látta, hogy Meléndez meghökkenve simogatja meg a képét.

– Történt valami, Orlando?

Meléndez úr csípőre tette a kezét, és megvonta a vállát.

– Őszintén szólva nem tudom. Guillermo mindenesetre talált valamit. Egy jelentéktelen apróságot.

– És… mi lenne az? – hajolt előre kíváncsian a pókhasú Ugalde.

Meléndez úr legyintett.

– Nem lényeges. Csupán egy hulla fekszik odakint.

Meg akarjátok nézni?

25.

– Naná, hogy meg akarjuk – biccentett rövid szünet után Hermógenes Otoniel. – Ha már belekeveredtünk ebbe az izébe…

Ahogy Meléndez szemével találkozott a tekintete, nyomban belé is fagyott a szó. Meléndez olyan pillantást vetett rá, hogy

megállt az ütő a mellkasában.

A francba is, a végén még azoknak lesz igazuk, akik óvták Meléndeztől. Azt mondták, patkánynak látszik, és néha úgy is viselkedik, de valójában nem patkány, hanem csörgőkígyó. Méghozzá a legveszedelmesebb fajtából. Sosem lehetsz biztos benne, hogy éppen mire készül. Ennek ellenére a fene vigye el, nem boldogulnának nélküle. Ahhoz, hogy bezsebeljék a beruházásokra szánt pénzeket, feltétlenül szükségük van rá. Meléndez emberei nyúlják le a lóvét, hogy aztán rejtett csatornákon át az ő zsebébe is csorogjon belőle. Igaz, ő viszont Meléndez hátát biztosítja a másik kettővel együtt.

És mégis... Talán jobb lett volna nem kezdeni vele.

Egyik ismerőse szerint Meléndezben indián vér is folyik, s megerősítetlen hírek szólnak róla, hogy a hegyek között, a Kordillerákban nem egy fickónak saját kezűleg vájta ki a szemét, amikor még egyszerű útonállóként kereste a kenyerét.

A hulla a füvön feküdt, nem messze a limuzintól.

Ekkor már arccal felfelé, mivel Guillermo felfordította.

– Ki a franc ez? – kérdezte Otoniel úr.

– Ki a franc ez? – visszhangozta Senor Meléndez.

Serafín, aki ismét csak ott toporgott a hátuk mögött, félénk hangon megszólalt.

– Az egyik... fickó.

Meléndez úr megdörzsölte az orra hegyét.

– Azok közül?

– Ha jól emlékszem, Bolivarnak hívták.

Naná, hogy jól emlékezett, sőt egészen pontosan tudta, hogy a pasast Bolivarnak hívják, hiszen nemegyszer betért már hozzá a Villahermosába vezető úton, és meg is ittak egyszer-kétszer egy-egy üveg sört. Erre azonban nem akart emlékezni. Főleg a történtek után nem.

Meléndez úr nem szólt ezután semmit, de Senor Ugalde egyszerre csak felcsuklott.

– Ezt… megölték!

– Honnan veszed? – kérdezte gúnyos hangon Otoniel úr.

– Hát, ott egy… kés. Egy kés a… szívében!

– Bingó – mondta Meléndez úr. – Már csak az a kérdés, ki ölte meg?

Ugalde úr öklendezni kezdett. Talán ki is dobta volna a taccsot, ha Meléndez úr rá nem szól.

– Ha lehánysz, lelőlek. Még csak az hiányozna, hogy úgy járjak, mint Olivia.

– Nem… fogok…

Meléndez úr a még mindig reszkető, körülöttük tébláboló, kék szemű kempinglakóhoz fordult.

– Nem látta, ki nyírta ki?

A fickó szó nélkül megrázta a fejét.

Meléndez úr Andrésra pillantott, és kétszer jelentőségteljesen behunyta a szemét. Andrés tudta, hogy mi a dolga. Észrevétlenül a két kempingezőhöz húzódott, hogy bármelyik pillanatban elérhesse őket.

Senor Terrentes, aki ifjabb korában egy félkatonai szervezetben alapos kiképzést kapott – igaz, nem Costa Ricában, hanem Panamában – még egyszer a hulla fölé hajolt, és megnézte a kezét. Mintha valamit látott volna az ujjai között. Egy darabka rongyot talán?

Fél szemével a bolondot kereste. Ott állt az nem messze tőle, félrehajtva a fejét, mintha valakinek a hallhatatlan hangját hallgatná.

– Hernán!

Hernán felrezzent, és elvigyorodott.

– Mehetek haza?

– Gyere csak ide!

Hernán kissé elkomorodott, és odaballagott Terrentes úrhoz. Amikor észrevette a hullát, megrándult, ami nem kerülte el Terrentes úr figyelmét.

Terrentes úr felemelte a karját, és Hernán felé bökött az ujjával.

– Add ide az inged, Hernán!

A bolond a szívére szorította a tenyerét. Úgy, hogy egyúttal a tarisznyáját is magához szorította.

– Nem adom! Ez az én... ingem. Pedro gazdától...

kaptam.

Meléndez úr szemöldöke felszaladt a homlokára.

Mi a fenét akar ez a bolondtól?

– Jól van... akkor ne add ide. Csak megnézem a szélét.

Nem kellett soká bámulnia, hogy észrevegye, amiben amúgy is biztos volt. Hogy a bolond inge széléről leszakadt egy szövetcsík: éppen az, amelyik – hogy, hogy nem – a halott ujjai között feketedik.

– Ehhez mit szólsz, Meléndez?

Meléndez eltátotta a száját, majd a bolondhoz fordult.

– Te ölted meg, Hernán?

A bolond rémült képet vágott, és még szorosabban szorította magához a tarisznyáját.

– Én nem. Én... nem.

– Ez a te késed?

– Nekem nincs késem.

– Pedig te nyírtad ki.

– Én... nem.

Meléndez úr legyintett.

– Hagyd békén, Alvaro. Ha kinyírta, hát kinyírta!

Ha ő nem teszi meg, mi nyírtuk volna ki.

– Akkor miért tagadja le?

– Mert bolond, azért. Talán észre sem vette, hogy kinyírta. Összevesztek az ingén, vagy mi a tetű. Nézd meg a zsebeit, Andrés!

Andrés lehajolt, és megnézte a halott zsebeit. Alighogy beledugta a kezét a mellénye zsebébe, máris talált benne egy vastag, fekete noteszt.

– Bingo – mondta még egyszer Meléndez úr. – Mosómedve legyek, ha nincsenek benne a fickók telefonszámai. Menjünk vissza, és harapjunk valamit. – Közben a két halálra rémült kempingezőre és a bolondra siklott a tekintete. – Guillermo... Gyere csak ide!

Ugalde úr, aki szemével követte Meléndez úr minden pillantását, és úgy olvasott az arcáról, mint a nyitott könyvből, kinyújtotta a karját, és elkapta Meléndez úr csuklóját.

– Ne!

– Dehogynem. Nem maradhat... hm... tanú.

– Addig ne, amíg én itt vagyok.

Meléndez úr sóhajtott.

– Jól van. Menjünk, és harapjunk valamit.

Ugalde úr a bolondra nézett. Szerencsétlen hülyéje!

Fogalma sincs róla, hogy mi vár rá. Isten veled, Hernán, mindörökre!

A rémült kempingezők természetesen nem hallottak semmit Meléndez és Senor Ugalde párbeszédéből.

Vagy ha hallottak is, nem értették. Bár mindketten beszélték a spanyolt, az a nyelv azonban, amelyet Meléndez és Ugalde

használt egymás között; még egy született madridit is őrületbe kergetett volna.

A kék szemű fiú megköszörülte a torkát, és Meléndez úrhoz fordult.

– Mi mennénk is, uram.

Meléndez úr elmosolyodott.

– Nagyon sajnálom, hogy elromlott az estéjük.

– Nem tesz semmit, Senor – legyintett nagyvonalúan a fiú. – Bárhol előfordulhat ilyesmi. Szeretnék kérdezni öntől valamit, uram...

– Csak rajta! – biztatta Meléndez úr.

– Ezt az embert... megölték?

– Ezt meg – bólintott Meléndez.

– Mi nem szeretnénk belekeveredni semmibe... külföldiek vagyunk, és...

– Megértem önöket – bólintott Meléndez úr.

– Azért... hallgatni fogunk róla, mint a sír, ebben biztos lehet. Miattunk nem kell aggódnia.

Meléndez úr mosolygott.

– Nincs miért aggódnom. De megértem az önök nyugtalanságát... Pár perc múlva itt a rendőrség, és kézbe veszi az ügyet. Megtennének nekem valamit, kérem?

– Természetesen, uram.

– Vigyék magukkal Hernánt.

– Tessék?!

– Vigyék magukkal a bolondot.

– És... mit csináljunk vele?

– A kemping előtt elereszthetik. Onnan majd magától is hazavergődik valahogy. Nem szeretném, ha a rendőrség őt

venné gyanúba. Könnyű olyanra kenni a gyilkosságot, aki képtelen a védekezésre.

– Jól van, uram – biccentett sóhajtva a fiú. – Gyere, Hernán!

Hernán boldogan elvigyorodott.

– Mehetek Pedro úrhoz?

– Mehetsz, Hernán.

Hernán olyan boldog volt, hogy madarat lehetett volna fogatni vele. Ha Meléndez nem vigyáz, talán még á kezét is megcsókolta volna.

– Mehetek haza Pedro úrhoz! Sok-sok süteményt sütök. Ha jöttök, adok nektek süteményt.

– Oké – bólintott Meléndez úr. – Köszönjük a meghívást, Hernán! Hát akkor minden jót! Gyerünk be az ivóba! Serafín! Ugye, úgy hívnak?

– Serafínnak, Senor Meléndez! – készségeskedett a csapos.

– Össze tudsz ütni nekünk valami kis vacsorát, amigo?

– Természetesen, Meléndez úr. Van tojásom, sonkám...

– Jól van, csak csinálj valamit. – Szeme sarkából látta, hogy a többiek eltűnnek a házban, és a kempingezőket, valamint az őrültet is elnyelte a csillagfény.

– Sajtom is van, Senor. Igazi francia sajt.

– Az éppen jó lesz. Imádom a francia sajtokat! – nevetett Meléndez úr, aztán elfordult; kihúzta a zsebéből a pisztolyát, és agyonlőtte vele Serafínt.

26.

Amikor belépett a kocsmába, senki sem kérdezte meg tőle, hogy hova tűnt a csapos. Meléndez úr megtörölgette a homlokát, és megcsóválta a fejét.

– Idegesítő ez a hőség. Ahelyett hogy lehűlne éjszakára a levegő, inkább még tovább melegszik. Megnézem, van-e sajt a

hűtőben. Gyere velem Andrés és te is, Guillermo!

Néhány lépéssel eltűnt a pult végében meghúzódó kis szobában. Guillermo és Andrés mosolyogtak és követték.

Meléndez úr közvetlenül az ajtó mögött feléjük fordult, és Guillermo hasába döfte a mutatóujját.

– Tüntessétek el őket, de gyorsan!

Andrés biccentett: – Hogyan, főnök?

– Csak végső esetben használhattok fegyvert. Hurokkal például jó lesz. Világos?

– Mint a vakablak, főnök – szellemeskedett Andrés.

– Ha elszúrjátok, sült húst csinálok belőletek. – Jelentőségteljesen a mennyezet felé fordította a fejét.

– Nem szúrjuk el, főnök. Mit mondjunk a többieknek?

– Nem fognak kérdezni semmit. Tűnés!

Meléndez úrnak igaza lett. A két ruhásszekrény a bejárati ajtó felé igyekezett, de Meléndez társai közül egyik sem kérdezte meg tőlük, hogy hova mennek, és mit akarnak csinálni, mint ahogy azt sem kérdezte meg egyikük sem, hogy hol marad Serafín. Végül Meléndez úrtól sem kérdezték meg, hogy miért ő maga vagdossa fel a francia sajtokat a saját kezével, ahelyett hogy a csapost szólítaná.

Meléndez úgy érezte, mintha valaki mézet csorgatott volna a sajtjára.

És még mondja valaki, hogy nem édes a bosszú!

27.

A csillagok és a hold felhők mögé menekültek, mintha látni sem szeretnék, ami ezután következik.

Pedig amúgy békés volt odalent a világ. Még a bőgőmajmok is befejezték röfögő éneküket a fákon, csak az éjszakai madarak vijjogtak szünet nélkül.

Amikor Meléndez úr és a többiek eltűntek a szemük elől, a fiú megtorpant, és a lányra nézett.

– Ezt megúsztuk, Gertrude.

A lány sápadtan nézett vissza rá.

– Gondolod?

– Biztos vagyok benne. Ha rosszat akartak volna nekünk, nem engedtek volna el.

– Remélem, hogy nem gondolják meg magukat. Jó felé megyünk mi egyáltalán?

A fiú megvakarta a feje búbját.

– Világosban még láttam a jelzést.

– Magunkkal kellett volna hoznunk a zseblámpát.

– Ki gondolta volna, hogy ilyen későig elmaradunk.

– Húzzunk ki az országúthoz, és állítsunk le egy kocsit.

– Ilyenkor már nem járnak kocsik ezen a kátyús micsodán.

– Akkor mit csináljunk? És főleg mit csináljunk ezzel a fickóval?

Ekkor döbbentek csak rá, hogy Hernán is ott van velük. Nem nézett rájuk, de mégiscsak ott volt. Valahova befelé nézett, mintha saját lelkében keresné a hazavezető utat.

– Te merre akarsz menni? – szólította meg idegesen a lány. – Hé! Hozzád szólok! Hallod egyáltalán, mit mondok?

Hernán felriadt, és elmosolyodott.

– Haza. Megyek haza Pedro úrhoz.

– Merre van az a haza? Ismered az utat egyáltalán?

Hernán széles mozdulatot tett a kezével, amely mozdulat magába foglalta az őserdőt, a tengerpartot, de még a hegyeket is. Ebből aztán világossá vált számukra, hogy Hernán még annyira sem ismeri ki magát a környéken, mint ők.

– Magunkkal visszük a kempingbe – mondta a fiú. Nem hagyhatjuk itt. Az ottaniak majd csinálnak vele valamit.

– Ha mi is megtaláljuk az utat.

– Azt hiszem... arra kell mennünk. A ház mögött elfordulunk... Gyere, Hernán!

Tettek vagy tíz lépést előre, akkor a fiú megtorpant, és megszorította a lány karját.

– Azért voltak meleg pillanataink, mi?

– Hát... voltak – ismerte be a lány.

– Azt hittem, mi is úgy végezzük, mint az a fickó.

Vajon ki ölhette meg?

– Nyilván a haverjai. Komolyan gondoltad, hogy nem szólunk a történtekről senkinek?

– A legkomolyabban – mondta a fiú. – Gondolj a három majomra. Idegen országban vagyunk, könnyen ránk kenhetnek valamit. Mi itt sem jártunk...

Ebben a pillanatban lövés csattant a hátuk mögött.

A lány megdermedt, és a fiú karjába kapaszkodott.

– Istenem, mi volt ez?

– Lőttek – mondta a fiu. – Talán... nem is tudom.

Persze lehet, hogy csak a tűz durrog.

Aztán abba is hagyta. Tudta, hogy a tűz már rég kialudt a parkolóban.

Rémülten hallgatództak, majd amikor nem hallatszott újabb lövés mögöttük, lassan megnyugodtak.

– Talán nem ők voltak – tette a lány karjára a kezét a fiú. – Talán vadászok.

– A vadászpuska hangja nem ilyen.

– Honnan tudod, milyen a hangja egy Costa-Rica-i

vadászpuskának?

– Nem ilyen, az biztos.

– Akkor lehet, hogy utángyújtás volt. Egy kipufogó csinálta.

– Hol az autó?

– Már elment. Elég közel van az országút. Te jó isten!

Már beleéltem magam, hogy megúsztuk a mai estét.

– Remélem, hogy meg is úsztuk.

– Ebben csak ne reménykedjenek!

A fák közül szólt a hang, egészen közelről. A lány rémülten a fiú karjába vetette magát: szinte felmászott rá, mintha fatörzs lett volna. A fiú megpróbált kinézni a lány hajzuhataga mögül.

– Ki az? – kérdezte elcsukló hangon. – Ki az?

Megrebbentek a közeli bokrok ágai, és egy női alak bukkant ki közülük. Még a halvány csillagfényben is jól látták, hogy az a lány az, akit Meléndez úr kidobatott az étteremből.

A fiú igyekezett letenni a földre Gertrudét. Amikor végre sikerült neki, nagyot nyelt, és az idegen lányra nézett.

– Mit mondott, hogy... mit ne csináljunk?

– Ne reménykedjenek – mondta feltűnően nyugodt hangon a lány. – Nekünk már végünk.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Gertrude. Érzett a hangján a közeli zokogás. – Ezt hogy... érti?

– Egyszerűen – mondta a lány. – Azért engedték el magukat, mert tudják, hogy úgysem jutnak messzire.

És én sem juthatok messzire; a bolondról már nem is beszélve. Nem akartak megölni bennünket a helyszínen... talán Meléndez partnerei miatt. De hamarosan bepótolják. Andrés és Guillermo már úton vannak, hogy eltegyenek bennünket láb alól.

– Te jó Isten! Ugye, nem igaz? Ugye, csak tréfál velünk?

Olivia hangja keserű volt, mint a megromlott currys rizs.

– Bárcsak tréfálnék! Rövidesen ott égünk majd a felgyújtott ház gerendái között. Jól nézzék meg a holdfényes erdőt, mert alighanem most látják utoljára.

– És maga? – zokogta Gertrude a lány felé nyújtva a kezét. – Es... maga?

Olivia megvonta a vállát.

– Minden bizonnyal én is. Nincsenek illúzióim. Ezért aztán én is egyfolytában nézegetem.

28.

A bolond félrehajtotta a fejét, majd olyan tisztán szólalt meg, hogy megrémültek tőle.

– Jönnek.

– Nem hallok semmit – pislogott rá a fiú.

– Jönnek.

Amíg mondta, tett néhány lépést Olivia felé. A lány rémülten húzódott hátra előle.

– Te jó ég, ha lehet, ne közeledjék hozzám!

A fiú megrázta a fejét.

– Csend van. Semmit sem hallani.

– Itt? Csend? – sóhajtott fel Gertrude. – Itt sosincs csend. Éjjel-nappal ordít valami. Otthon azt hittem, az éjszakai őserdő a legcsendesebb hely a világon.

Olivia megnyomkodta a derekát, és fájdalmasan sziszegett hozzá.

– Megütöttem magam – panaszkodott. – Az az állat még belém is rúgott.

– Melyik? – kérdezte a fiú.

– Nem mindegy? Hamarosan úgyis találkozunk velük, majd megkérdezheted tőlük. A magam részéről nem vagyok rá kíváncsi. Különben valóban jönnek.

Akár hallod, akár nem. Én ismerem őket, bárcsak ne ismerném. Gyűlölnek a rohadékok. Volt valamikor Meléndeznek egy csaja, a franc se emlékszik már rá, hogy hívták, azért odavoltak. Emiatt aztán mindenki mást meg tudnának ölni: És meg is ölik előbb-utóbb valamennyit.

– Tűnjünk el innen, Hans! – kapta el a in karját Gertrude. – Tűnjünk el, mielőtt még utolérnének bennünket!

– Kár a gőzért – legyintett Olivia. – Nincs menekvés. Ti nem ismeritek őket.

– A francba! – kiáltotta egyre hisztérikusabbá váló hangon a lány. – Mi az, hogy nincs menekvés? Ők csak ketten vannak, előttünk pedig itt egy egész erdő! Hajó irányba megyünk, elérhetjük a kempinget.

– Ha jó irányba megyünk – sóhajtotta a fiú.

– Elrejtőzünk valahol, és megvárjuk a reggelt. Világosságnál jobban tájékozódhatunk. Kimegyünk az országútra, és megállítunk egy kocsit. Addig megbújunk valahol.

– Kár a gőzért – ismételte Olivia. – Ezeket nem tudjuk átverni. Ti nem ismeritek őket, én ismerem: Nagy, tohonya állatok, mégis olyan rugalmasak, mint a párduc. Úgy mozognak az erdőben, hogy levél sem zörren a talpuk alatt. Ha ők vadásznak, jaj a vadnak!

– Meneküljünk! – visította Gertrude. – Te csak maradj itt, ha akarsz, és maradjon itt a bolond is. Jössz, Hans, vagy te is maradsz?

– Várj egy kicsit, Gertrude! – intette türelemre a in. – Legalább addig várj, amíg megpróbálom meghatározni az irányt. Amikor jöttünk, bal kézre volt az országút. Volt valahol egy pálmasor, ha azt látnám, előrébb lennénk.

– A francba a kicseszett pálmasoroddal! – szitkozódott Gertrude. – Én megyek. Ha kell, átfutok Panamába. Jössz vagy maradsz?

– Csak egy percig várj még, Trudi! – könyörgött a fiú. – Nem mehetünk fejjel a falnak! Mi lesz, ha egyenesen a karjaikba futunk?

-Te hülye, te barom! -jajgatott a lány, két tenyere közé kapva a fejét. – Miért kellett nekem veled jönnöm, miért,

miért, miért? Hát csak keresd a rohadék pálmasorodat!

Mielőtt a fiú megakadályozhatta volna, futásnak eredt. Egyenesen az erdő felé.

A fiú meglódult, hogy utána fusson, majd amikor észrevette, hogy a lány beváltott a fák közé, megtorpant.

– A fenébe is! – törölgette kibuggyanó könnyeit. A fenébe is!

– Kár a gőzért – kárálta Olivia, ki tudja, hányadszor. – Én már láttam, mit csináltak ezek azzal, akit elkaptak. Volt egy ember... megpróbált elhúzni előlük, de elkapták. Én is ott voltam. Akkor gondoltam rá először, hogy velem is azt csinálják majd egyszer, mint vele. Most aztán itt van az az egyszer.

– Hátha mégse – reménykedett a fiú. – Autóba ültek, és már nincsenek is a környéken.

A lány válaszolni akart, de a bolond ismét megszólalt.

– Jönnek.

– Honnan a francból tudod? – támadt rá a fiú. – Teljesen kikészíted az ember idegeit. Mi lenne, ha felmásznánk egy fára?

– Megtalálnak – mondta Olivia.

– És ha... betemetnénk magunkat levelekkel a földön?

– Akkor is megtalálnak. Olyan a szaglásuk, mint a vadászkutyáé. Ha betonbunkerba bújsz előlük, akkor is megtalálnak.

– Márpedig én felmászok egy fára. Ezernyi fa van a dzsungelben. Mindegyiket nem vizsgálhatják végig.

– Már késő – csóválta meg a lány a fejét. – Itt vannak a közelünkben.

– Honnan a francból tudod?

– Érzem.

A bolond hallgatta egy kicsit a mellettük árválkodó bokor alatt bujkáló madárka csipogását, aztán mint aki elfáradt az éjszakai kalandban, letelepedett a fűre. Ölébe tette a tarisznyáját, és nézte egykedvű dünnyögés kíséretében, mintha kígyót akarna kicsalni belőle.

A iu megérintette a lány karját.

– Ezt meg mi lelte?

Olivia felrántotta a vállát.

– Honnan tudjam? Ki tudja, mit gondol egy bolond?

– Mi a francot csináljunk vele?

– Semmit. Őt is elkapják.

– Egy bolondot?

– Ők mindenkit elkapnak.

A bolondnak enyhén üveges volt a tekintete, mintha máris a halálán lenne, bár ennek némiképpen ellentmondani látszottak izgő-mozgó ujjai. A tarisznya csatjaival bíbelődtek, amelyeket ki tudja, mikor csatolt be.

– Hagyjuk a fenébe – intett a fiú. – Velem jössz?

– Hova?

– Az erdőbe. Mondtam, hogy felmászunk egy fára.

Fel az ágak közé. Ott nem bukkannak ránk. Tudsz fára mászni?

– Még sosem próbáltam – mondta a lány. – Hát te?

– Még én sem. De azért felmászok valahogy, és te is felmászol.

Oliviában mintha felengedett volna a fásult közöny.

– Azt mondod, hagyjuk itt a bolondot?

– A végén még elárulna bennünket. A fenébe is...

mit csinál a fickó?

Ebben pillanatban kiszabadult valami a bolond tarisznyájából. A fiú egyetlen másodpercig azt hitte, elemlámpa, amelyet a bolond még a tarisznya belsejében kattintott fel. Halványan világított csak, de olyasféle, soha nem látott, zöld fénnyel, hogy nem lehetett nem odafigyelni rá.

A fiú megtorpant, és visszatartotta Olíviát is a futástól: lehajolt, és a tarisznyából kigurult tárgyra nézett.

Aztán szája elé kapta a kezét, és majdhogynem felkiáltott a meglepetéstől.

A bolond tenyerén egy emberi koponya feküdt, és úgy világított, mintha szentjánosbogárral lett volna tele a belseje.

29.

A fiú arra riadt, hogy ki tudja, mióta nézi már a koponyát. Az pedig csak világított halvány, szemet gyönyörködtető, zöld fénnyel, mintha meg akarta volna szégyeníteni a csillagokat.

A fiú tudta, hogy menekülniük kellene, felmászni egy hatalmas fára, elrejtőzni az ágai között, de egyszerűen képtelen volt megmozdítani a lábát. Mintha a koponya zöld fénye fogságba ejtette volna.

– Mi a fene ez? – kérdezte a bolond mellé guggolva. – Mi a fene ez, Hernán?

– Nem tudom – mondta a bolond. – Nem tudom.

– Honnan szerezted?

A halottól – mondta Hernán.

– Milyen halottól? – hökkent meg a fiú.

– Akit… eltemettem.

A fiú azt hitte, a késsel szíven szúrt fickóról van szó.

– Nem temettél te el senkit.

– Eltemettem.

Olivia megrázta a fejét.

– Miért temetted el?

– Ő... mondta. Hogy temessem el. És ne szóljak róla senkinek. Nem is szóltam. De most... szólok.

A fiú behunyta a szemét. Úgy érezte, pokolian szédül. Istenem, csak annyi erőm legyen, hogy fel tudjak állni. Csak annyi...

Ekkor váratlan dolog történt. A bolond, tenyerén a koponyával, feltápászkodott, és bátorítón végignézett rajtuk.

– Ne féljetek! – mondta magabiztos hangon. – Ő majd... ő majd... nem enged bántani bennünket.

A fiú érezte, hogy minden ereje elhagyja. És ugyanezt érezte Olivia is. Egyszerre roskadtak le a földre a bolond lába mellé.

– Vége – mondta alig hallhatóan a lány. – Nem tudok tovább menni... Itt fogunk meghalni.

– Nem hal meg senki! – mondta keményen és egyáltalán nem bolondhoz illő tiszta kiejtéssel Hernán. Mi nem halunk meg. Csak ők!

30.

Gertrude futott, ahogy a lába bírta. Amikor beugrott a fák közé, azt hitte, máris az erdőben jár, de csalódottan kellett tudomásul vennie, hogy ez még aligha az őserdő. A fák csak nem akartak sűrűsödni: a vastag törzsű óriásokat tíz-tizenöt lépésnyi távolság választotta el egymástól.

Alighogy átfutott a ritkán nőtt óriások között, füves, zsombékos rétre ért. A nyári időszak ellenére víz cuppogott a cipője alatt. Vajon honnan az ördögből kerül ide víz? Legszívesebben lehajolt volna, hogy merjen belőle a tenyerébe és igyon egyet, de máris futott tovább. Ha el akarja kerülni a barmokkal való találkozást, egyetlen másodpercre sem pihenhet meg.

Derekához szorította a kezét, ahogy a maratoni futóknál

látta. Meg kell nyújtani a lépéseit, hogy nehezebben fáradjon el.

Csak akkor vette észre, hogy egy alacsony dombtetőn áll, amikor hirtelen kitárult előtte a világ. Egyetlen pillanatig azt hitte, hogy álmodik, és az álom szárnyán repült fel a tetőre. Amerre a szeme ellátott, lankás domboldal terült el előtte, s valahol a távolban az országút fehér csíkja ragyogott a csillagfényben. Márpedig ha ott az országút, nem létezik, hogy ne jöjjön rajta előbb-utóbb erre valaki. Szegény hülye Hans! Imádja, csak azt utálja benne, hogy olyan totojamuki. Ötvenszer is meggondol valamit, mielőtt megmozdulna. Csak úszik az árral, mint a folyóba hajított parafa dugó.

Sóhajtott, és nem akart arra gondolni, hogy mi történik majd Hansszal: Ha van egy kis esze, elrejtőzik valahol Úgy látszik, ezt az ügyet is neki kell megoldania, mint a többit, ami nem túl hosszú együttlétük alatt csak eléjük került. Ő intézkedett, Hans meg türelmesen mosolygott. Ezt is elintézi, ahogy a többit. Ha felveszi egy autó, még a kocsiból felhívatja a sofőrrel a rendőrséget, és máris beindulhat a gépezet.

Éles füttyszó harsant a háta mögött. Gertrude villámsebesen megfordult. A hold éppen ezekben a percekben igyekezett felkapaszkodni az égre. Még nem volt erős a fénye, de a tengerre már rákalapálhatta vékonyka ezüsthídját. Istenem, a tenger! Ha ott lehetne a partján, a biztonságot jelentő kerítés mögött, a függőágyában.

Előtte hullámok csapkodnak, mögötte a lóistállóban a vacsorájukat váró lovak türelmetlenül nyerítenek...

Gertrude jéggé dermedt. Közvetlenül a kelő hold előtt, annak fényébe burkolózva szekrénnyi pasas állt, kezében puskával. Az arcát nem láthatta, hiszen a hold r közvetlenül mögötte ragyogott.

A pasas ismét jókedvűen elfüttyentette magát.

Szállt, repült az éles füttyszó: nekivágódott a zsombékoknak, megcsúszott a tócsák felszínén. Aztán elérte a lányt is, és ott

forgott-keringett körülötte; mintha nem akarná kiengedni az öleléséből.

Gertrude ekkor már futott, ahogy a lába bírta. Jaj, istenem, csak ne lőjön! Add, hogy ne lőjön!

A pasas nem lőtt.

Gertrude biztos volt benne, hogy vagy Guillermo vagy Andrés fut mögötte. Igaza volt hát Olivia-ribancnak. Ezek meg akarják ölni őket!

Nem is sejtette magáról, hogy ilyen hosszú ideig képes futni. Istenem, hiszen akár el is kezdhetne atletizálni. Ha megússza ezt a vérfagyasztó kalandot, el is kezd. Naná, hogy elkezd! Akinek tehetsége van valamihez, annak élnie kell vele. Miért is nem vette eddig észre, hogy ennyire tehetséges? Lám, már itt is van előtte az országút... Jaj, csak jöjjön erre egy kocsi, jaj csak jöjjön erre egy kocsi...

Döbbenten vette észre, hogy máris teljesült a kívánsága. A kocsi nem messze, az út szélére húzódva állt, mintha várna valakire. Lámpái kivilágítva, a vezetőfülke ajtaja tárva-nyitva... Uram isten, hol lehet a vezetője?

– Hej!

Rémülten fordult hátra. A pasas a domboldalon sebesen közeledett felé. A fenébe is... el sem tudta volna képzelni, hogy ilyen gyors a fickó. Eszerint nemcsak ő tud jól futni, hanem más is. Méghozzá egy ilyen nagy testű fickó. Talán ő maga nem is fut olyan sebesen; csak menekülés közben érezte úgy?

Akárhogy is van, meg kell úsznia a kalandot. Meg kell úsznia! Nem halhat meg egy idegen országban, idegen emberek között, jószerével azt sem tudva, hogy miért! Segíts, Isten, segíts!

Átugrotta az út mellett futó keskeny vízlevezető árkot, és a kocsihoz futott.

– Kérem...! – kiáltotta a járgány felé. – Kérem...

Van itt valaki?

Ahogy elérte a teherkocsi orrát, az üvegen át észrevette a volánra borulva szundikáló vezetőt. Az iménti megkönnyebbülés után ismét csak jeges rémület lett úrrá felette.

– Ez alszik! – kiáltotta hangosan a csillagfénynek. Jézusom, ez alszik!

Jaj, ne! – zokogott benne a félelem. – Add, hogy ne legyen részeg, hogy ne legyen halott; csak álmos legyen, aki azért állt meg, hogy pihenjen egy kicsit. Add, hogy ne olyan kocsi álljon itt, amelynek a sofőrje infarktust kapott. Istenem, hogy a fenébe kell egy teherautót vezetni...?

A pasas a volánon mintha felhorkant volna.

– El! Istenem, él! Gyerünk, amigo, ébresztő!

Felugrott a kocsi lépcsőjére, és vadul rázni kezdte a pasast, miközben egyre a fülébe kiáltozott.

– Keljen már fel, kérem! Keljen fel, kérem! Nagyon kérem, keljen fel! Ébredjen fel!

– Hej! – A kiáltás már egészen közelről hallatszott.

A lány elkapta a sofőr karját, és úgy rángatta, ahogy csak bírta.

– Ébredjen fel, kérem!

A vezető végre megbillent, és mintha megpróbált volna felemelkedni. Vékony zsinórnyakkendője félrecsúszott: a vállára hullott a vége.

– Segítség! Ébredjen, kérem! Megölnek mindkettőnket!

A sofőr elkezdett oldalra csúszni. A lány rémülten t kapott felé. A test végül is neki esett, kilökte az ajtón, és lesodorta a betonra.

Gertrude felvisított. A pasas a hátára esett, arccal a kelő holdnak.

Gertrude a szája elé kapta a kezét, de ez egyáltalán nem akadályozta meg, hogy további rémült sikolyok ne törjenek fel belőle.

– Istenem! Istenem! Neeee!

A sofőr halott volt. Szederjes volt a képe és nagyok, arcából kiugrók a szemei.

Vállán ott fityegett zsinórnyakkendője vége, amelyről abban a pillanatban Gertrude már azt is tudta, hogy egyáltalán nem zsinórnyakkendő.

Csupáncsak zsinór.

Amellyel a férfit megfojtották.

31.

– Hej! – hallatszott alig néhány méter távolságból a kiáltás.– Hej!

Gertrude öntudatlanul állt fel, és csupán a lábának vagy az ösztöneinek engedelmeskedve, beleugrott az árokba. Belefúrta magát a száraz levelek, letört ágak és néhány elhajított bevásárlózacskó közé. Szerencsére úgy sikerült a dolog, hogy fél szemmel ki tudott kukucskálni az arcára tapadt levelek alól.

Megvadult gőzkalapácsként vert a szíve a rémülettól, s ez a sebesség még csak tovább növekedett, amikor megpillantotta az országútra kilépő pasast.

Valóban az egyik ruhásszekrény volt, ahogy Olivia megjósolta.

Gertrude visszafojtotta a lélegzetét. Csak ne bukkanjon rám! Istenem, csak ne bukkanjon rám!

– Hol vagy, Andrés? – hallotta a ruhásszekrény hangját.

– Itt vagyok – válaszolta Andrés. – Hol lennék?

Gertnide jól látta, hogy a másik emberhegy a kocsi mögül bukkan elő, mintha végig ott rejtezett volna. Jaj, Istenem,

hátha ott is rejtezett…

A két ruhásszekrény a kocsi mellett találkozott.

– Megjöttem – mondta Guillermo.

– Láttál valamit?

– A csajt láttam. A kis kempingezőt. Végig itt futott előttem.

– Elérted?

– Túl gyorsan futott, és túl nagy volt az előnye.

Hát te?

– Az úton vártam, hátha stoppolni próbál.

– És ez az amigo?

– Szükségünk van egy kocsira. Csak nem akarsz gyalog visszamenni?

– Én nem, az biztos. Most mit csinálsz?

– Leszedem a zsinórt a nyakáról.

– Nincs több zsinórod?

– Csak ezt az egyet hoztam magammal. Éppen jó lesz a kiscsajnak.

– Pedig jó kis csaj, kár érte.

– Kár… de akkor is meg kell tennünk.

– Meg, az biztos. Mégis… nem lehetne valahogy megbundázni a dolgot?

– Ahhoz előbb meg kellene találnunk.

– Vajon hol lehet?

Andrés elgondolkodó képet vágott.

– Meddig követted a csajt, Guillermo?

– Meddig? Hát idáig! Az országútig.

– Láttad, amint az útra ér?

– Láttam bizony. Csak nem futott át rajta?

– Hogy futhatott volna, amikor én a másik oldalon álltam? Látnom kellett volna.

– Az is igaz. Arra gondoltam, hogy milyen hülye is ez a kis csaj. Azt hitte, ha otthagyja a többieket, le tud rázni bennünket. Pedig tudnia kellett volna, hogy előlünk nem léphet meg. Bár ott, az erdőben, azért talán mégiscsak több esélye lett volna rá.

– Egy bolhafinggal talán több.

– Így meg semmi.

– Ahogy mondod.

– Azért mégis izgat, hogy most hol lehet. Ha nem ment át az országúton, akkor itt kell lennie valahol a közelben.

– Jó, jó, de hol?

– A kocsiban?

– A vezetőfülkében nem látom. A platón?

– Ott sincs.

– Akkor hol lehet?

– Talán mégiscsak átment az úton. Valahogy nem vettem észre. Átment és már messze jár.

– A fenébe is! Gyerünk utána.

Némi elgondolkodó csend után Andrés szólalt meg.

– Biztos vagy benne, hogy nincs a közelben?

– Mire gondolsz?

– A fene se tudja.

A lány az árokban ebben a pillanatban rádöbbent, hogy azok ketten csak játszanak vele. Pontosan tudják, hol bujkál, csak úgy tesznek vele, mint a macska az egérrel. Pofozgatják egy kicsit, szabadon engedik, hogy hadd édesedjék meg a vére.

Arra gondolt, hogy az ő haldokló reményéből születik majd meg az ő nagy gyönyörűségük.

Nem törődve vele, hogy mi lesz á dolog vége, feltápászkodott, és térden állva kivánszorgott a betonra.

– Itt vagyok – mondta elhaló hangon. – Itt vagyok, rohadékok!

– A francba! – káromkodott Guillermo. – A büdös francba!

– Csak nyugi, nyugi – csitította a másik. – Ne hergeld fel magad!

– Hogyne hergelődnék fel, amikor ez a ringyó elrontott mindent.

A lány nem látta, hogy Andrés megszorítja Guillermo karj át.

– Nyugalom. Ne kapd fel a vizet! Azért még eljátszadozunk vele egy kicsit.

A másik lebiggyesztette a száját.

– Így már nincs benne semmi élvezet.

Andrés csak mosolygott ezen.

– Dehogy nincs. Majd meglátod, mennyi örömet szerez még nekünk a kicsike.

– Tudod, hogy az nemigen érdekel engem.

– Nem is arról beszéltem. De elég a dumából. Kezdődjék a második felvonás.

Odasétált a négykézlábon álló, fejét lehorgasztó lányhoz, leguggolt mellé, az álla alá nyúlt, és felemelte a fejét.

– Feladod, kincsem?

– Dögölj meg! – nyögte a lány. – Ha lenne nyálam, leköpnélek.

– Ezt már szeretem – mondta Andrés, és rátette hatalmas tenyerét a lány torkára.

– Csak egy kis szorítás... tudod? Vagy a zsineget jobban kedveled?

– Rohadék! – sziszegte a lány.

– Csúnya a szád – csóválta meg a fejét Andrés. Miért van az, hogy mostanában minden lánynak csúnya a szája? Amikor én fiatal voltam, ha valaki ilyet mondott, pofán verték. He?

– Dögölj meg!

Andrés levette a kezét a lány nyakáról.

– Vonzó nyakad van, tudod? Csak egy kis roppantás kellene, és véged. Azt mondják, halála előtt nagy-nagy fájdalmat érez az, akinek eltörnek a csigolyái. Elszakád a gerincvelő... brrr! Még rágondolni is rossz. Te sem szoktál ilyesmire gondolni, mi?

A lány hallgatott, pedig majd darabokra törtek már a karjai a fáradtságtól. Legszívesebben hasra feküdt volna a betonon, de addig nem akarta megtenni, amíg cseppnyi erő is maradt az izmaiban.

– Megúszhatod – mondta Andrés a lány hajába markolva. – Emeld fel a fejed, ha hozzád beszélek!

– Nem... bírom.

– Mért nem ezt mondod? Akkor majd én tartom.

Szóval, az a helyzet, hogy megúszhatod a nyakroppantást... és nemcsak azt. Megúszhatod az egészet.

– Nem – nyögte a lány. – Veletek... nem. Soha. Inkább... meghalok.

Andrés elnevette magát. Ekkor már Guillermo is vele nevetett. Régóta ismerték egymást, évtizede együtt dolgoztak, nem volt művészet kitalálnia, hogy mit akar Andrés.

– Ó, ti lányok, mindig csak arra gondoltok. El sem tudjátok képzelni, hogy azon kívül más örömforrás is létezhet a világon. Mondjak néhányat?

A lány hallgatott.

– Például, a jó cselekedetek – válaszolt a saját maga által feltett kérdésre Andrés. – Jót tenni valakivel.

Mint ahogy most mi is jót akarunk tenni veled.

A lányban felcsillant a remény. Úristen, miről beszélnek ezek itt?

– Úgy bizony – bólogatott Andrés. – Nem akarunk feltétlen rosszat neked... bár, őszintén szólva, megparancsolták, hogy... szóval... azt a parancsot kaptuk, hogy végezzünk veled. De mi nem engedelmeskedünk minden parancsnak. Igaz, Guillermo?

– Ahogy mondod, Andrés.

– Szóval, kislány, az a helyzet, hogy megúszhatod a dolgot.

A lány összeszedte minden erejét, hogy értelmesen tudjon beszélni.

– És... mit kell tennem?

– Semmit – mondta Andrés. Semmi olyat, ami ellenedre lenne. Nem akarsz leülni... illetve felülni?

Mivel a lány nem ellenkezett, Andrés megfogta a karját, és szinte gyengéden ráültette a betonra.

– Így ni. Pihenj egy kicsit. Szóval... arról van szó, hogy nem ölünk meg. Oké?

– Kösz – mondta fanyarul a lány. – Ez is... valami.

– Egyetlen feltételünk van csupán.

– Mi... az?

– Versenyezzünk – mondta remegő hangon Andrés.

Észre sem vette, hogy éppen úgy ugrálnak az ujjai, mintha egy nyakra tekert zsinórt húzna szorosra. – A tét az életed. Ha te nyersz, életben maradsz... Ha mi... nos, akkor tudod, mi következik.

– Mi?

Andrés felemelte két kezét, majd összeszorította a levegőben az ujjait.

A lány behunyta a szemét.

– Mikor… kezdődik a… verseny?

Andrés az órájára nézett.

– Három perc múlva. Addig pihenj. Addig elmondom a szabályokat. Az a legfőbb szabály, hogy nincs szabály. Csak cél van. Ha eléred a többieket, akiket elhagytál, megmenekülsz. Bármi történjék is velük… te sértetlen maradsz.

– Mi a garancia… erre? – nyögte a lány.

Andrés harsogva felnevetett, és nagyot csapott a másik vállára.

– Hallod, Guillermo? Hogy mi a garancia? Hát ez jó. Nincs garancia, kincsem. A garancia a szavam. Lehet, hogy megszegem, lehet, hogy nem. Persze menekülés közben is megpróbálhatsz eltűnni a szemünk elől. Hátha sikerül. A legfőbb garanciád az idő. Aki időt nyer… a folytatását úgyis tudod. Na, áll az alku?

A lány kissé könnyebbnek érezte a fejét. Fiatal volt ktinnen kiröppent belőle a fáradtság.

– All – nyögte immár tudatosan, hogy fáradtabbnak tűnjék, mint amennyire a valóságban az.

– Ragyogó – dörzsölte össze a tenyerét Guillermo. Akár indulhatsz is. Azon az úton kell visszafelé menned, amelyiken idejöttél. Kapsz öt perc előnyt. Addig mi eltéblábolunk itt, és csak aztán eredünk utánad.

– Vadászat? – kérdezte a lány.

– Verseny – mondta Andrés.

A lány a betonon fekvő halottra mutatott.

– Ti… öltétek meg?

Andrés elvigyorodott.

– Mit gondolsz?

– Mi… ért?

– Rosszkor volt rossz helyen.

– Egyszer majd veletek is… előfordulhat.

Guillermo előhúzta a zsebéből a zsinórját, és a lány felé lengette.

– Indulj!

A lány felegyenesedett, megropogtatta a derekát, és a holdra nézett.

Segíts! – könyörgött neki némán. – Segíts!

Úgy indult el, hogy még csak rájuk sem pillantott.

Átugrotta az útszéli árkot, és elkezdett felfelé kapaszkodni a domboldalon.

32.

A bolond talán már nem is volt olyan bolond, mint amikor először pillantotta meg. Igaz, amíg él, nem felejti el azt a pillanatot. Ott ücsörgött a WC-n, és éppen arra gondolt, hogy meg kellene pattannia Meléndeztól, méghozzá minél előbb. Lucia figyelmeztette, hogy már erősen a vége felé jár annak az időtartamnak, amit Meléndez úr egy lányra szokott szánni. Azután csúnya dolgok következnek: úgy járhat, mint VIII. Henrik feleségei. Már amelyik persze nem szagolta meg, hogy vége a dalnak. Volt köztük okos spiné is, aki rázizzent a dolgokra, és boldogan beleegyezett a válásba. Ez aztán meg is úszta élve, sőt kastélyt, várat vagy mifrancot is kapott végkielégítésül. Még kolostorba sem kellett vonulnia. Azok viszont – és ezek voltak többen akik szívóztak Henrikkel, nem akartak válni, és mindenféle szarságokkal hergelték, mehettek a pallos alá.

Hát ő aztán nem fog Meléndez pallosa alá menni, az biztos. Inkább kiszáll, és úgy eltűnik Meléndez életéből, mint a nercbunda a ruhatárból. Csak addig még hozzá kell jutnia a

kastélyához, mint ahogy VIII. Henrik rázizzent feleségei hozzájutottak. Kinyom egy kis manit Meléndezből, aztán szél fújhatja a nyomát. Éppen ezen gondolkodott elmélázva a kretyón, amikor kinyílt az ajtó, és a bolond üdvözült arccal telibe találta. Akkor valóban bolondnak látszott, ezerszázalékosan lököttnek, aki ráadásul még rosszul is lát. Félvak, vagy mi a szar. Mert mi más lehetne az a pasas, aki nem vesz észre egy tőle félméternyire kucorgó, letolt bugyijú csajt.

Mert a bolond akkor nem vette észre. Most viszont egyáltalán nem olyanok már a szemei, mint akkor. Akkor olyanok voltak, hogy majd beleszédült tőlük a kretyóba... Most meg zöldek, világítanak... és az a valami ott a kezében...!

A fiú is dermedten bámult a zöldes fényben derengő koponyára.

– Mi a csoda ez? Mi ez, Hernán?

Hernán megvonta a vállát.

– Nem tudom.

– Akkor honnan tudod, hogy... nem enged bántani bennünket?

– Tudom.

– Honnan?

– Tudom.

– A francba is, dilis vagy te, Hernán. El kell tűnnünk innen!

– Én már nem... bírom – nyögte Olivia. – Feladom.

– Akkor... megölnek.

– Így is, úgy is megölnek.

– Felmászunk egy... fára, aztán... – Elakadt a szava a csodálkozástól. Nem messze tőle, alig egyméternyire hevert a bolond elhajított tarisznyája. Ahogy véletlenül ráesett a pillantása, mintha a tarisznya megmozdult volna.

Megdörzsölte a szemét, és ismét a tarisznyára pillantott. Semmi. Úgy látszik, csak a káprázat játszott vele.

– Akárhogy is, fel kell másznunk egy fára…

A tarisznya ismét megmozdult. Ezúttal hosszabban mozgolódott; mintha egy kis állatka mocorgott volna benne. Újra meg akarta dörzsölni a szemét, de immár feleslegesnek tartotta. Holtbiztos, hogy van valami a tarisznyában.

– Hé! Hernán! – ütötte oldalba a bolondot. – Belebújt valami a tarisznyádba. Vigyázz; lehet, hogy kígyó!

Hernán megrázta a fejét.

– Nem kígyó.

A fiú meghökkent.

– Tudtad, hogy van valami benne?

Hernán szó nélkül bólintott.

– Micsoda?

– Nem tudom.

A fiú maga sem értette, hogy miért lett egyszerre olyan fontos számára Hernán elhajított tarisznyája, amikor az életüket kellene menteniük. Ha minden igaz, a két ruhásszekrény pillanatok alatt itt lesz a közelükben.

– Felmászunk egy fára… – próbálkozott sokadszorra.

Hernán megrázta a fejét.

– Itt maradunk.

– Itt?

– A gyökerek… között.

Mivel annak a fának, amelynek a lábánál ücsörögtek, egyáltalán nem volt föld feletti gyökere, távolabbra kúszott a pillantása. Nem messze tőlük, de azért mégis tisztes távolságban hatalmas kapokfa állt, széles lemezgyökereit a holdfény felé tárva. Ezek között a lemezek között valóban el

lehetne rejtőzni, bár aki ismeri a kapokfa gyökereinek a természetét, nagyon könnyen rájuk találhat így is.

– Azt mondod, hogy bújjunk be a kapokfa gyökerek közé?

– Be… közéjük.

– Megtalálnak bennünket, Hernán. Könnyen megtalálnak.

A bolond bólintott.

– Meg… de nem baj.

A fiú legyintett egyet.

– Hogyne lenne baj. Ha ránk bukkannak…

Ismét csak bennakadt a szó. A bolond csitítóan tette rá a kezét a tarisznyájára, aztán gyors mozdulattal belenyúlt. A fiú torkán feltört az iszonyat. Jézusom, a hülye belenyúlt a tarisznyájába, ahelyett, hogy kifordította volna! Ha mérges kígyó van benne, ennek annyi.

Bár ki tudja, nem ő jár-e jobban?

Hernán mosolygott, majd kihúzta a kezét a tarisznyából.

Nemcsak a fiú tátotta el a száját, hanem Olivia is.

Hernán tenyerén szürke, alighanem kőből készült tárgy feküdt; olyasmi, mint egy diszkosz. Holtbiztos, hogy élettelen tárgy volt: nem állat vagy micsoda. Legfeljebb óriási, lapos kagyló lehetett volna, bár a kagylók nemigen szoktak olyan hevesen mozogni, mint ez a valami. Villámsebesen a tarisznyára nézett. Lapos volt, mint a palacsinta. Szemmel láthatóan nem maradt már benne semmi.

Hernán üdvözült mosollyal az arcán a fa felé mutatott.

– Be a… gyökerei… közé!

Olivia értetlenül és félénken felcincogott.

– Miért… Hernán?

A bolond szabad kezének mutatóujjával a tenyerén fekvő szürkeségre bökött.

– Ő... mondta. Ő.

– Ő? Ez az izé...?

– Kő – mondta Hernán.

– Ez a kő... mondta?

– Ez.

– Te tudsz beszélni a kövekkel?

– Nem tudok. A kövekkel nem. Csak vele.

– És... mit mondott?

– Hogy bújjunk be... a gyökerek közé. Ő majd megvéd bennünket.

A fiú felnevetett, és végigvágta magát a füvön.

– Megőrültem – nevetett döcögve a lányra. – Istenuccse megőrültem. Te nem?

– Nem tudom – rázta meg a fejét Olivia. – Talán én is.

– Itt fekszem egy erdőben... és arra várok, hogy megöljenek. Mellettem egy bolond, aki arra biztat, hogy bújjak be néhány fagyökér közé, és ha üldözőink így is ránk bukkannak, megvéd bennünket egy lapos kővel. Így van, Olivia?

– Így – vonta meg a vállát a lány. – Jössz?

A fiút elöntötte a méreg. Nem hagyja magát dróton rángatni. Főleg egy hülyétől nem. Egyáltalán nem is biztos, hogy üldözőik a nyomukban járnak. Semmi jele, hogy a közelben lennének. Hátha a bolond csak felültette őket... Ráadásul Gertrude is elmenekült, a fene se tudja, hol van... pedig hányszor elmagyarázta neki, hogy a hisztéria csak ront a dolgokon. Hideg fejjel kell mérlegelni a helyzetet.

– Jössz? – nyújtotta felé a kezét Olivia.

– Nem – mondta határozottan Hans. – És fára sem mászom.

– Akkor... mit akarsz csinálni?

– Kipihenem magam: Azután elindulok az országút felé. Nincs aki üldözne bennünket. Ne félj, el vannak azok foglalva az autójukkal, nem hiányzunk nekik.

– Te bolond vagy! – kiáltott rá a lány. – Eszeveszett bolond! Nem érted, hogy már csak perceink vannak hátra? Nem értesz te semmit. Azok... nem hagynak tanút maguk után. Soha.

– Arról van szó, hogy becsináltál! – vádaskodott a fiú. – Biztos sok van a rovásodon. Hiszen mindent tudsz róluk, nem? Nekem viszont nincs tartanivalóm tőlük.

Ezt az a Meléndez is tudja. Még pezsgőt is vett nekem.

Kipihenem magam, aztán...

Hernán megfogta a lány kezét.

– Gyere!

Elkezdte húzni a kapokfa felé.

A lány a fiúra pislogott.

– Vele mi lesz?

– Nem tudom – mondta a bolond.

33.

Gertrude ismét könnyedén futott, pedig ezúttal felfelé igyekezett a domboldalon. Az Andrés nevű szörnyeteg ugyan azt mondta neki, hogy csak öt perc múlva indulnak utána, de erre aligha építhet. Akkor indulnak majd el, amikor vadászösztönük jelt ad, hogy már indulhatnak – elég nagy a távolság a menekülő vad és köztük.

Nem volt kétségbeesve, pedig tudta, hogy csak nagyon, de nagyon kevés az esélye a menekülésre. Ezek tényleg olyanok, mint a vadászkutyák. Mintha megéreznék a szagát. Igazán kíváncsi lett volna rá, mi lenne, ha felkapaszkodna egy hatalmas fa tetejére. Vajon ott is megtalálnák-e? Egyszer olvasta valahol, hogy a legújabb kutatások szerint az emberi test mindenféle sugarakat bocsát ki magából, és hogy vannak

olyan pasasok, akik ezeket érzékelni tudják. A síoktatója mesélte egyszer, hogy ismer egy egyszerű falusi asszonyt, aki ki tudja, hány, lavinától eltemetett embert mentett ki a hógörgeteg alól. Végiggyalogolt a tetején, hirtelen belebökte az ujját a hóba, és azt mondta: itt ássatok!

Meg is találták az eltemetettet. Ő maga sem tudja, hogy csinálja, csak csinálja. Amikor élő ember felett jár a hó tetején, egyszerre csak bizsergést érez. Hopp, itt van valaki! És már meg is találta a betemetettet. Lehet, hogy ennek a két rohadéknak is ilyen érzékelője van a bőre alatt?

Sóhajtott, és arra gondolt, hogy a természet mennyire nem az emberek meghatározta érdemek szerint osztja a kegyeit. Gyakran előfordul, hogy a görények kapják azokat, amiket a tisztességeseknek kellett volna kiosztania.

Ez persze nem feledteti vele azt a szomorú tényt, hogy az életéért fut. Egyelőre nem gondolkodni, csak futni! Aztán majd meglátjuk. Igaza van Andrés görénynek: aki időt nyer, talán életet is nyer vele.

Futott, futott, félig öntudatlanul, és csak arra riadt fel, hogy beért a hatalmas fák közé.

Már meg sem lepődött, amikor ott látta maga előtt a fűben kiterülve Hansot.

A fiú behunyt szemmel feküdt, szeméből folytak a könnyek.

Lezuhant mellé és kapkodva szedte a levegőt.

Megérkezett.

34.

Nem egészen emlékezett rá, hogy mi történt vele az elmúlt percek során, csupán annyi volt világos előtte, hogy leroskadt a fiú mellé, és az ölébe vette a fejét.

Nem törődött már vele, hogy a két rohadék ott lohol a myomában. Tudta, hogy menekülniük kellene, futni, rohanni – mégsem tette. Mintha valaki azt suttogta volna a fülébe, hogy

megússza. Élve megússza ő is és Hans is.

Felemelte a fejét és körbepislogott, hogy megtalálja Olíviát és a bolondot. Sehol nem látta őket, csupán egy hatalmas, lemezes gyökerű kapokfát látott a közelben.

Nem biztos, hogy jól hallotta, de mintha a holdfényben fürdő gyökerek közül valaki rápisszegett volna.

A fiú hozzá bújt, és az öléhez szorította az arcát: Ő meg simogatni kezdte a haját, és dünnyögött hozzá, mint egy múlt századi dajka.

-Jól van, már nincs semmi baj! Meglátod, jóra fordül minden!

A két ruhásszekrény valóban hangtalanul mozgott.

Ha a lány abban az állapotban lett volna, hogy gondolkodni tud, bizonyára arra gondolt volna, hogy talán nem is titokzatos energia mozgatja őket, hanem egyszerűen csak megszállottak. Eladták a lelküket az ördögnek, vagy mi a fene.

Előbb Andrés bújt ki a bokrok közül, majd mögötte Guillermo. Guillermo csalódottan vette tudomásul, hogy a fiú és a lány ott ücsörögnek előttük egy kis tisztáson a közeli kapokfa előtt.

– Hát ez nem volt valami nagy szám, Andrés! – legyintett elkeseredetten.

– Őszintén szólva, nem.

– Mit szólnál egy kis repetához?

Kérőn szállt a hangja, majdhogynem könyörgött.

Andrés az órájára nézett, majd megrázta a fejét.

– Nem lehet. Múlik az idő. Még a másik kettőt is el kell kapnunk.

Guillermo nevetett.

– Ott vannak a kapokfa gyökerei között.

– Érzed?

– Bizsereg az ujjam hegye.

– Érdekes, nekem nem. Úgy látszik, túlságosan is a lányra koncentráltam. Mi a fene ez a zöld fény?

Andrés a szeme fölé ernyőzte a tenyerét, és a kapokfa felé nézett. És valóban: furcsa, mohazöld fény világított a gyökerei között.

– Villanylámpa?

– Vagy világító bogarak.

– Mi legyen a sorrend?

– Vegyük előre ezt a kettőt, ha már itt vannak.

Guillermo odalépkedett a párhoz, és lebiggyesztett ajakkal megállt előttük.

– Legszívesebben darabokra szaggatnálak benneteket – mondta közömbös arccal. – Téged, te kis cafka, pedig kibeleznélek.

Gertrude a fiúhoz búj t, és behunyta a szemét. Úgy látszik, úgy akarják az istenek, hogy a mai éjszaka halálának az éjszakája legyen. Édes Jézusom, miért is kellett nekem ebbe az országba jönnöm? Miért nem adtál jelet, hogy ne jöjjek? Még az is jobb lett volna, ha a tengerbe zuhan velem a repülőgép.

Guillermo ismét csak kihúzta a zsebéből a zsinórt, amelyet az országúton, az autónál már megmutatott a lánynak.

– Megfojtalak – mondta nyugodt, csendes hangon, bár belül csak úgy rázta a feszültség. – Meg kell, hogy fojtsalak! Elrontottad az örömömet, te kis szemét. Ezért csak lassan húzom a zsinórt. Nagyon lassan. Te meg szenvedni fogsz. Vinnyogni fogsz, mint a kölyökkutya, amelyiknek…

– Gyerünk, Guillermo! Meléndez úr fenéken rúg bennünket.

Guillermo nem szólt semmit, csak felrántotta a lányt a földről. A fiú is felemelkedett vele, de Guillermo egyetlen

rúgására visszazuhant a helyére.

– El fogsz kárhozni! – bökte Guillermónak a mutatóujját a lány. – Adja Isten, hogy örökre a pokol tüzében égj! Az Eg ne adjon nyugalmat neked…

Guillermo a lány nyakába vetette a zsinórt. Szemei sárga, földöntúli fényben égtek. Ajka remegett, mint amikor nyári melegben felbukkan előtte az első hideg söröskorsó.

Szakavatott mozdulatokkal dolgozott. Mint a sokat tapasztalt mester, aki álmából felriasztva is azonnal tudja, hova kell nyúlnia. Hja, minden szakmának megvannak a mesterfogásai. Nemhiába magyarázta annak idején Padrillo, hogy mi a legjobb kéztartás, hogyan húzza úgy meg a zsinórt, hogy az áldozat még ne fulladjon meg, de már levegőt se kapjon. Ezt aztán később magán Padrillón kellett bemutatnia, akkori ura és parancsolója utasítására: ez volt a tulajdonképpeni mestervizsgája.

A lány kapálódzott egy kicsit, a fiú is a keze után kapkodott, de mindkettőt sikerült lecsendesítenie.

A lányt egy laza, tarkóra mért ütéssel, a fiút egy rúgással. Óvatosan kellett bánnia velük, nehogy úgy járjon, mint Andrés, aki éppen egy hónappal azelőtt egyszer csak azt vette észre, hogy jövendő áldozata már nem is él. Szívrohamot kapott, vagy mi a szart. Nem szeretett volna akkor Andrés keze közé kerülni. Három napig dühöngött, még a kéglijét is összetörte. Elvégre nem mindennap követ el ekkora szakmai hibát az ember.

Óvatosan eltartotta magától a lányt, nehogy haláltusájában még lehányja. Így is már odavan a sárga cipője; a zsombékos talaj úgy ráragadt, hogy egyszerűbb lesz újat vennie, mint hogy megpróbálja kitisztítani.

Legalább a nadrágja maradjon száraz!

Ahogy általában szokta, el is magyarázta a lánynak, hogy éppen mit csinál vele.

– Kicsit eltartalak magamtól, így ni! Még nem érzel semmit, ne idegeskedj! Te meg ne kapkodj a lábam után, mert megrúglak. Icipicit meghúzom a zsinórt, hogy érezd: van a nyakadon valami. Érzed? Ne kapálóddz, ez még nem komoly. A következő kissé már komolyabb lesz. Hogy megértsd, miről lesz szó, elmagyarázom. Jobban meghúzom a zsinórt, megakadályozva vele, hogy levegő menjen a tüdődbe. Ha pedig oda nem megy, akkor az agyadba sem megy. Tiszta sor, igaz? Ez viszont azt jelenti, hogy a szegényes oxigénellátás nyomán elhalnak az agysejtjeid, és erős fájdalmat érzel. Ha nem nyújtanám el a dolgot, hamarosan meghalnál, de én elnyújtom egy kicsit. Nem soká, hiszen Meléndez úr vár bennünket – sietnünk kell. Amikor másodszorra húzom meg, csúnya dolgok következnek: meg sem próbálom elmesélni őket. Majd úgy csinálom, hogy pontosan tisztában légy vele, mit csináltam én, és te mit csinálsz. Nem lesz higiénikus, sajna, nekem mégis tetszik. Oké? Hát akkor lássunk munkához. Készülj fel az első húzásra.

Óvatosan meghúzta a zsinórt.

Úgy látta, mintha ezzel párhuzamosan a kapokfa gyökerei között világító bogarak vagy mifenék is megnövelték volna a fényüket. Rajzanak, vagy mi a túró?

Ami ezután következett, olyan volt, mint egy váratlan, hatalmas fenékberúgás. Mint amikor szeretettel közeledsz valakihez, ő mosolyog, majd a pofádba vágja a bűzös és nedves mosogatórongyot.

Közepesen erős mozdulattal meghúzta a lány nyakába vetett zsinórt, hogy azt tegyé, amit elmagyarázott neki. Elvegye előle a levegőt, és meggyilkolja az agysejtjeit.

És mosolygott hozzá, természetesen mosolygott. Te jó Isten, ez az igazi élvezet! Mit tudják azok a hülyék, akik lányokhoz vagy fiúkhoz járnak, mi az igazi gyönyör! Akkor hát, rajta!

A zsinór megrándult, megfeszült, majd egyetlen kicseszett pillanat alatt eltűnt a szeme elől.

Úgy eltűnt, mint az idomító feje az oroszlán torkában.

35.

Arra riadt, hogy a lány ott fuldoklik, köhög, cikákol a karján, és vonaglik, mintha kígyót markolászna. Értetlenül bámult a kezére, és azt hitte, káprázat játszik vele. Mi a szar ez? Hova a francba tűnt a zsinórja?

Aztán felfedezte, hova. A francba, oda. Csak egy vékonyka hamucsík mutatta a tenyerén, hogy a zsinór nem vált semmivé – a zsinór hamuvá vált. Mint nagyanyó a búbos kemencében.

Andrés, aki nem láthatta jól a történteket, mert egyfolytában a kapokfa gyökerei közül előszűrődő zöldes fényt bámulta, Guillermo harsány szitkozódására riadt.

Idegesen felkapta a fejét, és tett néhány bizonytalan lépést a társa felé.

– Mi van? Történt valami?

– Ez a zsinór... Ez a kicseszett zsinór!

Andrés felröhögött.

Úgy kell neked, te nagyszájú! – gondolta. – Hányszor megmondtam, hogy hagyj már fel azokkal az ostoba, régimódi zsinórokkal. Haladni kell a korral, amigo. Itt az én zsinórom, ennél jobbat nem találsz. Ha két tank közé feszíted, és a tankok elindulnak ellenkező irányba, még akkor sem szakad el. A tankok megállnak, mert nem tudják eltépni, de nem ám!

Mondani persze nem mondott semmit. Ha ilyen hülye, csak csessze meg a zsinórját!

– Mi a helyzet?

– Ez a rohadt zsinór!

– Adjam oda az enyémet?

– Inkább nézz ide.

Andrés odanézett. Aztán eltátotta a száját, és dermedten bámult Guillermo tenyerébe.

– Mi a franc ez?

– Ezt kérdezem én is.

– Ilyen erősen megrántottad?

Guillermo sötét pillantást vetett rá. Andrés szótlanul felhúzta a vállát. Mindenkinek jogában áll úgy hülyének lenni, ahogy akar.

– Én... ilyet még nem láttam életemben – panaszkodott Guillermo. – Még soha.

– Hát... én sem.

Andrés látta, hogy társát elönti a düh. Szemei összeszűkültek, majd elkeskenyedtek, mintha indián génjei egyetlen pillanat alatt átvették volna az uralmat az arckifejezése felett. Feljebb emelte a lányt, és alaposan megrázta a levegőben.

– Ez a ribanc az oka mindennek. Ez a ribanc.

– Ez? – hökkent meg Andrés. – Mért, mit csinált?

– Megátkozott – mondta Guillermo.

– Mit csinált?

– Azt mondta, hogy ég,jek örökké a poklok tüzén.

– És?

– Elégett a zsinór a kezemben... Hátha tényleg megfogant rajtam az átok?

Guillermo már nem is annyira dühös, mint inkább bizonytalan volt. Eddig még senki sem fenyegette meg a pokol tüzével. Ez a kis csaj az első. A fene se tudja, kiféle, csak azt tudja, hogy turista. Lehet, hogy boszorkány, vagy javasasszony a hazájában?

Andrés ekkor olyat mondott, amit nem akart. Olyat, ami nem volt szokásos a köreikben, kettejük viszonyában pedig még úgy sem.

– Add ide, majd megcsinálom helyetted: Az az éjszakai bagoly, amely közvetlenül felettük ült egy faágon, becsukta a szemét rémületében.

Pedig nem történt semmi különös. Csupán a halvány, zöld fény világított a kapokfa gyökerei között.

36.

– Mi ez? – kérdezte Olivia ki tudja hányadszor a bolondot. – Mi a fene ez?

– Micsoda? – kérdezte a bolond.

– Ez itt a kezedben! Ami világít.

– Koponya – mondta a bolond. – Egy koponya.

– Azt én is látom. Hogy került hozzád?

– Nem tudom.

– Nem tudod?

– A halott adta.

– Halott?

– Akit eltemettem.

Olivia behunyta a szemét. Istenem, add, hogy felébredjek ebből a lidércnyomásból!

– Megöli – suttogta két másodperc elteltével. Feltett szándéka volt, hogy nem nézi végig, amint Guillermo megfojtja a lányt. Tisztában volt vele, hogy ez is a megkínzásuk része. Andrés és Guillermo pontosan tudják, hogy figyelik őket, miként azt is tudják, hogy jövendő áldozataik rettegnek az életükért. Kvázi ezzel is csak a saját örömüket növelik.

Aztán mégiscsak odapislogott, ahol Guillermo állt, karján a kempingből szalajtott lánnyal. Látta, hogy az óriás beszél hozzá – ha odafigyel, talán meg is értette volna, mit magyaráz neki, csakhogy igyekezett nem odafigyelni. Nem akart se látni, se hallani semmit.

Döbbent szemei előtt ekkor furcsa fordulatot vettek az események. Guillermo megpróbálta megfojtani a lányt, de nem sikerült neki. A lány nyögött, bugyborékolt, rángatódzott – Guillermo viszont egyszerre csak abbahagyta a munkát, és a kezeit kezdte nézegetni, mintha madár szarta volna le. Vajon mi a fene történhetett vele?

Észre sem vette, hogy mellette a koponya időről időre megváltoztatja a fényét. Hol megerősödik, hol elgyengül.

– Jól van – suttogta a levegőbe a bolond, megsimogatva a koponyát. – Jól van.

– Mi van jól?

– Nem tudom – mondta a bolond.

A koponya mintha megmoccant volna a kezében, és a szürke kődiszkosz is mocorogni kezdett.

– Tudom – mondta a bolond. – Nyugton maradok.

Guillermo hirtelen lehajította a lányt a fűre. Olivia kidülledt szemekkel nézte, hogy Andrés viszont felveszi, és immár ő tartja maga előtt.

– Bocs – mentegetődzött a ruhásszekrény. – Apró technikai hiba történt. Talán nem volt jó a zsinór. Nem modern. Tudod, hogy van az. Aki elavult eszközökkel dolgozik, gyakran hibázik. Ne félj, az én zsinórom tökéletes.

Büszke elégedettséggel az arcán meghúzta a zsinórt a lány nyakán.

Aztán úgy érezte, mintha villám vágott volna bele.

Vagy az agyvérzés terítette volna le, mint a testvérét, Palaciót, amikor egyszer dührohamot kapott az iskolában. Nem bírta elviselni, hogy három felsőbb osztályos kimenekíti a kezei közül a tanárnőt, akit éppen fojtogatott. Palacio annyira felidegelte magát ezen, hogy agyvérzést kapott. Ott a helyszínen meghalt. Az már csak hab a tortán, hogy a gennyes csaj továbbra is az iskolában maradhatott. A mocskos gyilkos,

phű!

Mereven nézte a tenyerét, amelyben nem volt zsinór többé. Csak egy vékony hamucsík húzódott rajta, mint korábban Guillermóén.

Lesunyta a fejét, és nem mert a másikra nézni.

– Mi van, Andrés? – tudakolta Guillermo. – Megfojtottad?

Andrés villámsebesen cselekedett. Lehajította a lányt a fűre; és előrántotta a zsebéből az egyik pisztolyát.

Azt, amelyikkel soha nem tévesztette el a célt.

– Vigyázz! – ordított a másikra. – Látod a fényt?

– Látom.

– Az csinálja.

– A fény…? Ez lehetetlen… hiszen csak a kurva van ott és a bolond.

– Mégis az csinálja. Gyere, meghajtjuk őket.

Guillermo a fűre mutatott.

– Velük mi lesz?

– Ráérnek. Előbb a fényt nézzük meg. Ha gyanúsat látsz, azonnal lőj!

Előretartották a pisztolyaikat, és a kapokfa gyökerei felé közeledtek.

A halálra szánt, szenvtelen Oliviából egyszerre csak feltört a félelem.

– Jaj, istenem! – suttogta. – Jönnek. Lelőnek bennünket. Lepuffantanak, mint a veszett kutyát.

A bolond megfogta a kezét. Olivia talán még az eddigieknél is nagyobb rémülettel látta, hogy a bolond egészen megváltozott. Vonásai kisimultak; lehet, hogy a félelem láttatta csupán vele, de mintha a fiatal Marlon Brandóra hasonlított volna.

– Ne félj, Olivia – mondta a lánynak. – Nem lesz semmi baj!

– Jaj, dehogynem – sírta. – Hiszen már itt is vannak!

Te nem félsz a haláltól?

Nem tudta, miért kérdezi meg a bolondtól, mégis megkérdezte. Az azonban nem felelt rá, inkább a közeledőket figyelte. A hatalmasra nőtt embertornyokat, akik mitologikus figurákká nőttek a csillagfény csalfa sugaraiban.

Ahogy a legtávolabbra nyúló gyökérhez értek, Guillermo hátramaradt, átadva Andrésnak a terepet. Bár nem volt valószínű, hogy támadás érné őket hátulról, mégis így kellett tenniük.

Andrés lépett kettőt előre, és a gyökerek közé pislogott. Amint megpillantotta őket, elmosolyodott.

– Itt vannak – mondta félig hátrafordulva. – Itt lapulnak a szarosok!

Végigfutott rajtuk a pillantása. Hát persze hogy ők azok! Itt a bolond, és itt van a lány is. Jóságos isten, mióta is vár erre a pillanatra? Várjunk csak... Éppen három hónapja. Január közepe táján bukkant fel ez a kis ribanc Meléndez úrnál. És egyből olyan magasan kezdte hordani az orrát, hogy hányingere támadt tőle.

Szólni nem szólhatott rá, még csak rá sem nézhetett, mert akkor még Meléndez úr bele volt zúgva. Ha görbe pillantást vetett volna rá, Meléndez ür bedaráltatta volna a kutyák kolbászába. Persze ő nem esett kétségbe. Összeszorította a fogát és várt. Tudta, hogy az idő fogja megfojtani a lányt. Hacsak Meléndez meg nem kegyelmez neki.

Őszintén szólva rá is tört a vakrémület, amikor Meléndez úr megparancsolta neki, hogy hajítsa ki a csajt az étteremből. Akkor azt hitte, hogy a lány győzött. Lelép anélkül, hogy beverhette volna a fennhéjázó orrát, vagy hogy megszorongathatta volna a nyakát.

– Szervusz, ribanc! – dünnyögte igazi gyönyörrel, hiszen eddig mindig Olivia kisasszonynak kellett szólítania. – Megjöttem, ribanc, vártál?

Olivia nem szólt, csak a szája széle remegett.

Andrés a lány fejének irányította a stukkerét.

– Szívesebben fojtanálak meg, de nincs zsinórunk.

Nem tudod, mitől nincs?

Olivia rémülten rázta meg a fejét.

Andrés mosolygott.

– Dehogyisnem tudod. Mi ez a micsoda, ami a fényt adja? Ez égette el a zsinórjainkat, he? Beszélj, mert megtaposlak!

Oliviában bennszorult a szó. Mintha megnémult volna. Mintha egy láthatatlan, harmadik emberhegy a torkát szorongatta volna.

– Hát te, bolond?

Hernán is mosolygott. Immár egyáltalán nem volt idióta a mosolya, csakhogy ezt Andrés hóhér nem vette észre.

– Felelj, bolond!

Hernán mosolygott.

– A koponyából jön a fény.

– Ebből?

Felesleges volt kérdeznie. A koponya zöldes fényt sugárzott ki magából.

– Mi ez?

– Fegyver – mondta Hernán.

– Milyen fegyver?

– Ami megvéd minket.

Az óriás morrant egyet.

– Kíváncsi vagyok rá, a pisztolyom ellen is megvéd-e benneteket. Merthogy már csak az maradt nektek. Meléndez úr meghagyta ugyan, hogy ez legyen az utolsó lehetőség, de már így is sok időt pazaroltunk rátok. Még a kocsmát is fel kell gyújtanunk. Majd kiszedem a golyót a fejetekből, és szétverem a koponyátokat baltával. Láttam is egyet a szerszámoskamrában.

Senki nem fogja gyanítani, hogy mi nyírtunk ki benneteket. Akarsz imádkozni, ribanc?

Olivia szótlanul megrázta a fejét.

– Annál jobb. Hát akkor… jó utat a pokolba!

Meghúzta a ravaszt.

37.

A durranás felverte a közeli fákon szundikáló madarakat és még a majmokat is. Sértődött rikácsolás és kiáltozás kezdődött – a dzsungel tiltakozott a kegyeletsértő betolakodók ellen.

A lány elzuhant. Érezte, hogy mellbe löki valami, aztán meg homlokon csapja. Nem nagyon; éppen csak annyira, hogy hanyatt essen tőle. Nem érzett fájdalmat és félelmet sem. Ennyi lenne csupán a halál?

Nem ennyi volt.

Andrés a pukkanás, majd durranás után elképedve meredt a kezére, amelyben nem volt már fegyver. Pisztolya darabjai a füvön hevertek néhány méteres körben szétszóródva. Ujjai pokolian fájtak, mintha beütötte volna őket valamibe.

Lenézett rájuk, majd fájdalmasan felüvöltött.

Bármennyire is halvány volt a holdfény, bármennyire is sápadtan ragyogtak a csillagok, azért csak látnia kellett volna ilyen közelről az ujjait.

De nem látott egyetlenegyet sem a kézfején. Sőt a kézfejét sem látta. Csak egy vérző csonkot látott, amelynek a végén törött csont fehéredett.

A lány ekkor felemelkedett fektéből, ahova ki tudja, mi lökte.

A bolond ott állt mellette, és csak mosolygott, mosolygott, mosolygott.

– Aáááá! – ordította Andrés. – Segíts, Guillermo!

A másik, pisztolyával a kezében, odaugrott hozzá.

– Mi történt, Andrés?

– A kezeeeem! Jaaaaj, a kezeeeem!

– Mi a franc történt veled?

– Felrobbant a stukker a kezemben! Ez a szemét csinálta!

Guillermo szeme végigfutott a bolondon, Olivián, majd a zöld fényt sugárzó koponyán állapodott meg.

Ez a rohadt fény játszik hát velük! Ez a rohadt koponya!

Nem támadott, annál okosabb volt. Még csak rá sem nézett Andrésra. Megfordult, ugrott két hatalmasat, aztán a fűben heverő Gertrudéhez és Hanshoz ugrott.

Felkapta a lányt a fűről, és a levegőbe emelte, mint akkor, amikor meg akarta fojtani. Ezúttal azonban a pisztolyát szorította a halántékához.

– Ha megmoccantok, meghúzom a ravaszt, és szétloccsantom az agyát! – fenyegetődzött a kapokfa gyökerei felé: – Hozzátok ide a koponyát! Háromig számolok. Ha nem hozzátok ide, háromra lövök. Egy, kettő…

Olivia hallotta a számolást, és ismét csak be akarta hunyni a szemét. Csakhogy valami nem engedte.

Akárhogy is szerette volna, képtelen volt leereszteni a pilláit.

Így aztán több dolgot is látott egyszerre. Látta a halálra rémült lányt a ruhásszekrény karján lógni; látta a halántékához szegezett fegyvert; látta a fiút a földön, amint kétségbeesetten megpróbálja elkapni Guillermo lábát; látta

maga mellett a mosolygó bolondot; látta a zöldes fényben világító koponyát; látta az üres tarisznyát, és látta a rajta heverő szürke korongot is. Azt is látta, hogy a korong megmoccan a tarisznyán, majd szemmel alig látható sebességgel felröppen a levegőbe. Mintha repülő csészealj startolt volna, hiszen még a formája is hasonló volt hozzá.

A csészealj billegni kezdett a levegőben. A lány a szívéhez kapott, és észre sem vette, hogy apró kis sikolyok hagyják el a száját. Úristen... mi ez?

Guillermo nem mondta ki a hármat. Maga is észrevette a felszálló korongot, és azt hitte, követ dobtak felé. Elvigyorodott, és az ufóra fogta a stukkerét.

– Őrültek – mondta magabiztos, recsegő hangon. Azt hiszitek, hogy ez a kis kődarab...

A kiskorong megbillent a levegőben, aztán dühös, támadó méhként zümmögni kezdett az óriás feje körül.

Guillermo most már, ha akarta volna sem tudott volna lőni. Egyszerűen megbénította az ujjait a rémület.

Jézusom, mi a franc ez?

– Ha... nem hozzátok... ide... a koponyát... szétloccsantom... – nyögte, mintha egy elromlott lemezjátszó recsegett volna a szájában. – Ha nem... szétloccsantom. Egy... kettő...

A korong villámsebesen,csapott le rá. Gertrude csak annyit érzett, hogy Guillermo megbillen, majd valami meleg, folyékony önti el az arcát.

Felpillantott az emberhegyre, aztán sikoltozni kezdett. Egész teste sikoltozott, még a sejtjei is, különkülön.

A szemébe fröcsögő meleg, undorító folyadék függönyén át is látta, hogy Hans felugrik, elkapja, és megpróbálja elrángatni Guillermótól. Erezte, hogy az óriás pisztolya a lábfejére esik, és majdnem szétlapítja az ujjait.

Ahogy Hans megrántotta a karját, oldalra zuhant.

Esés közben rápillantott az emberhegyre.

Később, amikor már rendbe jött minden, azt kívánta; hogy bárcsak soha ne pillantott volna rá. Akkor nem kísérnék az éjszakáit azok a szörnyű álmok, amelyektől talán halála napjáig sem lesz képes megszabadulni.

Akkor nem látná maga előtt az óriás fejetlen testét, csonka nyakát, levegőben repülő fejét. Akkor nem hallaná, hogy a fej még reptében is a szörnyű szavakat kiáltozza.

– Ha nem hozzátok... koponyát... szétloccsantom...

Ilyenkor felült az ágyán, szájába gyömöszölte az előre elkészített zsebkendőt, és némán sikoltozott.

A kísértettől azonban csak nem tudott megszabadulni.

38.

Hans Biermann nem tudta, mióta ül a füvön; jószerével azt sem tudta, hogy hol van. Csak amikor hideg fuvallatok bújtak elő a dzsungel fái közül, és megsimogatták a bőrét, tért magához. Összeborzongott és körbepislogott. Nem is lepődött meg túlságosan, amikor észrevette, hogy egy alvadó vértócsa szélén ül. Átpillantott a tócsa túlsó oldalára és azonnal felfedezte a lányt. Úgy ült az erdő felé fordulva, mint meditációba mélyedt szerzetesek. Lábait lótuszülésbe helyezte, karjai az ölében, s kántált valamit.

Megrázta a fejét, és igyekezett nagyokat nyelni, nehogy rosszul legyen. Közben feltűnt neki, hogy a holdfényben fürdő fák ágain fekete madarak ülnek.

Az óriás teste alig néhány méternyire feküdt tőlük.

Akkor még nem vette észre, hogy nincs feje. Akkor még azt hitte, hogy a kő csak megsebezte Guillermót, esetleg meg is ölte, arra azonban nem számított, hogy a fejét is lenyisszantotta.

Feltérdelt, majd összegörnyedve odavánszorgott a lányhoz.

– Jól vagy, Trudi?

A lány szeme nyitva volt. Az erdő belsejébe nézett, vagy még azon is túl. Talán az erdő mögött hullámzó végtelen óceánt nézte anélkül, hogy látta volna.

– Jól vagyok – mondta közömbös hangon a lány, de meg sem rebbent a szeme.

– Én is... jól vagyok.

A lány nem mondott rá semmit.

A fiú megnyomkodta a nyakát, és néhányszor körbeforgatta a fejét.

– Tudod... mi történt?

– Tudom – mondta a lány. Olyan volt a hangja, hogy Biermannak libabőrözni kezdett tőle a háta. Mintha kriptából jöttek volna fel a szavai.

– Mi?

A lány megvonta a vállát.

– Megölte.

– A... korong?

– Levágta a fejét.

– Jézusom!

– Véres vagyok – panaszkodott a lány. Biermann csak ekkor döbbent rá, amire már korábban is rá kellett volna döbbennie: a lány csurom vér. Szinte eszét veszítve ugrott oda hozzá, megragadta, és tépni-cibálni kezdte a ruháját.

– Le kell vetned! – kiáltotta. – Le kell vetned!

A lány engedelmesen vetkőzött. Mire Hans felocsúdott iszonyatából, a lány már csak alsóneműben állt előtte. Karját a mellére szorította és csendesen reszketett.

Biermann leráncigálta magáról az ingét, és a lányra terítette. Éppen a nadrágját húzta le, amikor észrevette Olíviát. A lány a kapokfa gyökerei közül bukkant elő.

Szédelgett egy kicsit, majd rájuk pillantott.

– Öltöztök vagy vetkőztök? – kérdezte csúfondárosan.

Gertrude belebújt Hans jeans-nadrágjába. Még szerencse, hogy Biermánn fürdőnadrágot húzott alá, így azért rajta is maradt valami elfogadható.

Olivia Guillermo holttestéhez sétált, megállt mellette, majd meglendítette a lábát és belerúgott.

– Azt kaptad, amit megérdemeltél.

Gertrude a tenyerébe temette az arcát.

Olivia nem volt rest, és megkereste az emberhegy fejét. Leguggolt mellé, és elvigyorodott. Biermann ekkor gondolt csak rá, hogy bizonyára Oliviának is kivannak az idegei, és azt sem tudja, mit csinál.

– Hát hogy s mint, Guillermo? – kérdezte évődő hangon: – Megvan még a kedvenc zsinórod? Nincs?

Elégett volna? És a fejed megvan-e? Az sincs? Feledékeny lettél tán az utóbbi időben, hogy még a fejedet is elhagyod? – Hirtelen az évődő hangot rettenetes átkozódás váltotta fel. – Legyen zombi belőled, te rohadék!

Zárjon be a birodalmába Legba papa, és soha ne engedjen vissza, még halottak ünnepén sem! Rothadjon örök időkig a tested, és soha ne hagyják abba a zabálásodat a férgek!

Felállt és ráköpött Guillermo fejére.

– A másik hol van?

Ekkor vették csak észre, hogy Andrés felszívódott.

Olivia térült-fordult, majd lehajolt, és felemelt valamit a fűről. Biermann előbb azt hitte, kesztyű – bár kinek lenne kesztyűje egy trópusi országban? – aztán amikor rájött, micsoda, öklendezni kezdett.

– Tedd le, kérlek, tedd le!

Olivia rövidlátón a szeme elé emelte, és megvonta a vállát.

– Úgysincs nálam tű-cérna. És különben sem tudok varrni. Arról már nem is beszélve, hogy a páciens sincs itt… – Meglendítette a karját, és a fák közé hajította Andrés kezét. – Zabáljátok meg!

A biztatás feltehetően az ágakon gubbasztó madaraknak szólt.

Biermann, amikor már ismét meg tudott szólalni, Olíviára nézett.

– Jól… vagy?

Olivia meghökkenve bámult vissza rá.

– Persze. Mint te. Nem látod rajtam?

Biermannak ekkor eszébe jutott a bolond.

– A bolond… hol van?

Olivia a kapokfa gyökerei felé intett.

– Ott.

– Él?

– Hát persze. Legalábbis öt perccel ezelőtt még élt.

Bár… attól tartok… azaz nem is tartok annyira tőle, hogy a bolond nincs többé.

– Hogyhogy nincs? Éppen az imént mondtad…

– Arra gondoltam, hogy Hernán jól van. A bolond viszont nincs többé. Világos?

– Nem.

Olivia közel hajolt hozzá.

– Hernán nem bolond.

– Hogyhogy?

– Ahogy mondom. Nem tudom, kicsoda, lehet, hogy földönkívüli, de biztosan nem bolond.

Biermann elindult a kapokfához. Gertrude, ahogy észrevette,

hogy Hans már legalább kétméternyire eltávolodott tőle, utána vetette magát. Arcán olyasféle kifejezés ült, amelynek az elemzése tíz pszichiáter számára élethosszig tartó munkát adhatott volna. Olivia megvonta a vállát, és csatlakozott hozzájuk. Szemmel láthatóan őt már nem érdekelte annyira a dolog. A bolond már nem bolond – na és aztán? Még mindig jobb, mintha fordítva történt volna. Mint például vele történne, ha nem lenne résen. Csakhogy résen van. Nem engedi, hogy hatalmába kerítse az őrület, mint egyik barátnőjét, akinek meghalt a gyereke. Nem és nem! Ő még akar az élettől egy s mást.

A bolond a gyökerek között ült, és a korongot simogatta. Biermannak az az érzése támadt, hogy mégiscsak bolond a bolond, és éppen kiskutyának képzeli a korongot. Csakhogy ezúttal a korong is hozzátett a dologhoz valamit. Ahogy Hernán simogatta, mintha dorombolt volna. Biermann esküdni mert volna rá, hogy még a hátát is felpúposította, mint á simogatásra vágyó macska.

Biermann leguggolt a bolond mellé, és szemügyre vette a korongot. Hernán ránézett, s gyorsan be is fejezte a kedveskedést. Megveregette a kőlap oldalát, majd visszacsúsztatta a tarisznyájába.

Biermann a korong után bámult.

– Mi ez? – kérdezte a tarisznyára bökve.

– Korong – mondta Hernán.

– Milyen… korong?

Hernán megvakargatta a feje búbját.

– Hát… ezzel nem vagyok egészen tisztában. Nem mondta el.

– A korong?

– Ühüm.

– Te beszélgetsz a kőkoronggal?

A bolond, azaz Hernán megvonta a vállát.

– Ez azért túlzás. Ő beszélget velem.

– Hm. És miket mond?

– Hogy mit csináljak. Mondhatnám úgy is, hogy utasításokat közvetít. De igazából... az utasításokat alighanem ő adja.

– Ő? Kicsoda ő?

Hernán kissé félrehúzódott, hogy Biermann észrevehesse a mellette derengő koponyát. A koponya fénye az elmúlt percek során kissé megkopott, mintha a benne égő tűz kialudni készülne.

– A koponya?

– Ő – bólintott Hernán.

– És... milyen utasításokat ad?

– Hogy el kell mennem.

– El kell menned? Hova?

A bolond válaszolni akart, de aztán meggondolta magát. Biermann nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a koponya tiltotta meg neki a választ.

– Messze – mondta aztán. – Már... nem mehetek vissza Pedro... gazdához.

Biermann sajnálkozást érzett a hangján. Bár fogalma sem volt róla, kicsoda Pedro gazda, és hogy mi köti hozzá a bolondot, megérezte hangjában a fájdalmat.

– Pedig... szeretnék. Csak egyszer. Pedro és Fidelina jók voltak hozzám. Amikor még nem volt elég...

eszem.

– Most már van? – kérdezte gúnyosan Olivia.

– Már van! – mondta felcsillanó szemmel Hernán. És egyre több lesz. Ezt is tőle tudom. Azt mondta, hogy még nem tudom mindet felhasználni, még csak az üres hordó feltöltése

folyik. Tudjátok, mi az az üres hordó?

A fejem! Gondoltátok volna?

Biermann elmosolyodott. Dehogyisnem bolond a bolond! Olivia tökéletesen félreérti a helyzetet. Hernán sült bolond, csak éppen nem úgy, ahogy Olivia gondolja. Ezerféle módon lehet bolond valaki. Hernán úgy bolond, hogy néha okosabbnak látszik, mint a bolondok, de azért, ha hosszasabban beszélnek vele, egyegy mondattal feltétlenül elárulja magát. Dehogynem bolond a szerencsétlen!

Gertrude most már annyira didergett, hogy összekoccantak a fogai. Biermann, amikor észrevette, hogy Gertrudénak kék a szája széle, elkapta a lány karját.

– Azonnal megyünk.

Gyorsan visszafordult Hernán felé, és figyelte, amint a bolond az ekkor már fénytelen koponyát a korong után csúsztatja a tarisznyába. Bár ezer százalékig meg volt győződve róla, hogy Hernán bolond, azért némi kétség mégiscsak maradt a lelke mélyén. Például mi a fene ez a korong és a koponya? A koponya vásári bóvlinak tűnik, ráadásul világít a belseje – bizonyára búcsúban kapta a bolond, vagy éppen halottak napjára attól a bizonyos Pedro gazdától – a korong pedig ősi, indián fegyver lehet. A nindzsák is dobálnak fémkorongokat – nem egy filmben látta már. Biztos ez is valami hasonló. Akárhogy is legyen a dolog; kézügyessége azért van a fickónak. És ami a fő: megmentette az életüket.

Megérintette Hernán vállát, majd gyors elhatározással lehajolt hozzá; és megcsókolta az arcát.

– Köszönjük, Hernán.

Hernán meghökkenve érintette az ujjait a képéhez.

– Mit?

– Hát hogy megmentettél bennünket. Hogy megölted ezt a

rohadékot!

Hernán megrázta a fejét.

– Nem én voltam. Ők voltak.

Biermann mélyet sóhajtott.

– Akárhogy is van, megúsztuk, és ez a lényeg. Lemegyünk a kempingbe…

– Ne!

Biermarin meghökkent. Olyan gyorsan és határozottan mondta a bolond, hogy még a tarisznyája is beleremegett. Talán a korong és a koponya tiltakozott a szándéka ellen?

– Miért ne?

– A kempingbe ne! Azt mondják… ott meghaltok.

Megtalálnak benneteket.

– Meléndez és az emberei?

Hernán hallgatott. A fákat nézegette, mintha már el is felejtette volna, amit mondott.

Biermann megcsóválta a fejét.

– Márpedig oda kell mennünk. Nem maradunk soká, ki a fene akarna? De ott van mindenünk. Ott vannak a ruháink, ott van a táskánk, ott van a…

Olivia, aki mindeddig szótlanul ücsörgött, felállt, és Biermann elé lépett.

– Igaza van a fickónak. Akár bolond, akár nem. Én ismerem Meléndezt. Nem hagyja annyiban a dolgot.

Főleg, hogy Andrés meglépett.

– Lehet, hogy már meg is halt. Talán a fák között fekszik valahol.

Olivia megrázta a fejét.

– Ő nem. Ő nem olyan. Ahhoz az kellene, hogy az ő fejét is

lenyisszantsa valami. Már odalent van Meléndeznél. Elmondja neki, mi történt velük és velünk. Meléndez megpróbál elkapni bennünket. Ezért a kempinget is figyelteti, mert sejti, hogy visszamentek a cuccaitokért.

– Gertrude?

– Bárhová mehetünk, de menjünk innen, mert megfagyok! – vinnyogta a lány hisztériába hajló hangon. Ha nem megyünk a kempingbe, akkor menjünk be a városba. Vegyünk valami ruhát, mert... én beledöglök ebbe a hidegbe, Hans!

Biermann tudta, hogy a lány belülről fázik, hiszen nem lehetett kevesebb húsz foknál a hőmérséklet.

– És ti?

Olivia megvonta a vállát.

– Majd csak lesz velem valami. Adok magamnak öt percet, aztán kitalálom. Ne féltsetek, elvégre én majdnem otthon vagyok.

– És te, Hernán?

A bolond sejtelmesen elmosolyodott.

– Sok út van a világban. Talán nekem is jut egy.

– Ámen! – kiáltotta türelmetlenül Gertrude. – Megyünk, vagy feküdjek a hulla mellé, és dögöljek meg én is? Válassz, Biermann!

Biermann intett, és elindultak a kisváros felé.

39.

Amikor egyedül maradtak, Olivia Hernánra nézett.

– Na, hogy ityeg a fityeg?

– Ez... mit jelent?

– Hogy ki merre?

– Nekem megvan a magam útja – mondta Hernán.

– Jó neked – bólintott a lány. – Mindig is irigyeltem azokat, akik tudják, melyik úton kell menniük. Az én bajom, kedves bolondom, hogy én meg sosem tudom.

Ha elindulok valamerre, tuti, hogy később zsákutcába jutok, vagy észreveszem, hogy egyirányú utca, és én a forgalommal szemben megyek rajta: Persze, szegénykém, neked fogalmad sincs róla, mi az az egyirányú utca.

– De van! – csillogott Hernán szeme. – A gépjárművek csak az egyik irányban hajthatnak be…

– Mi a fene? – hökkent meg a lány. – Mégsem vagy olyan bolond? Szóval, a te utad merre vezet?

Hernán félrehajtotta a fejét, mintha valakinek a szavait hallgatná. Amikor befejezte, biccentett.

– Úgy lesz.

– Mi lesz úgy?

– Velem jöhetsz. Ők megengedték. Azt mondták, segíthetsz nekem.

– Na ne mondd! És miben?

– Az még egyelőre titok.

A lány agyán végigfutottak a lehetőségek. Holtbiztos, hogy Meléndez nem fogja annyiban hagyni a dolgot, és ha korábban még megelégedett volna azzal, hogy örökre eltűnik a szeme elől, már aligha elégedne meg ennyivel. Elvégre ott volt az események közepében, látott mindent, és talán – ezt persze csak ő hiszi így – magyarázattal is szolgálhatna az események okait illetően. Ha nem tűnik el örökre Meléndez szemei elől, előbb-utóbb megölik. Márpedig neki nincs szándékában meghalni – főleg, hogy ezt az éjszakát már megúszta. Ha megúszta egyáltalán.

– Jól van – mondta rövid habozás után Hernánnak. Veled megyek.

Hernán a hátára kapta a hátizsákját.

– Akkor menjünk.

– Tudod egyáltalán, merre van az arra?

A bolond mosolygott.

– Tudom.

A fákon gubbasztó madarak meglebbentették a szárnyaikat, tettek egy kört a vértócsa felett, majd Guillermo fejére szálltak.

40.

Ki tudja, meddig futottak, hány métert tettek meg azóta, hogy otthagyták Olíviát és a bolondot. Hans csak később gondolt vissza rá, hogy alighanem tökéletesen elveszítették az időérzéküket.

Egyszer csak arra riadt, hogy Gertrude leveti magát mellette a fűre.

– Elég volt! – nyögte. – Elegem volt az egészből!

Nem megyek tovább!

Biermann a lány mellé roskadt.

– Csak egy kicsit tarts ki még, Trudi.

– Jó felé megyünk?

– Azt hiszem.

– Csak azt hiszed?

Biermannban ekkor elszakadt a cérna. Ő is fáradt volt, halálosan fáradt, ráadásul levegőt sem kapott rendesen. A testére tapadt sár és a bokrok nyálkái marták a bőrét, mit nem adott volna egy kellemes fürdőért.

Ezen aztán annyira felhergelte magát, hogy türelmetlenül rákiáltott a lányra.

– Honnan tudjam, hogy jó felé megyünk-e? Hiszen nincs nálam az iránytűm. Azt hiszed, én élvezem ezt az eszeveszett éjszakai rohanást?

– Akkor miért nem megyünk be a kempingbe?

– Mert nem szabad. Igaza van Hernánnak. Elkaphatnának bennünket. Azonkívül azt sem tudom, merre van.

– Én tudom – mondta a lány.

– Igazán? Merre?

Gertrude elmosolyodott. Egyáltalán nem volt barátságos a mosolya; inkább olyasféle, mint amikor a leopárd rámosolyog a szavannán bóklászó, anyjától elszakadt antilopkölyökre.

– Ha megmutatom, odamegyünk?

Biermann csak egyetlen pillanatig gondolkodott.

Bőrét marta a verejték és a ráragadt ragacs, lába szárába görcs állt, és ő maga is fázni kezdett.

– Jól van – mondta sóhajtva. – Odamegyünk.

A lány Biermann feje fölé mutatott: talán egyenesen a csillagos égre.

Biermann azt hitte, hogy Gertrude valami romantikus ökörséggel jön elő; hogy talán azt mondja majd: a Göncölszekér rúdjának a meghosszabbított vonalában van a kempingjük, de ennél jóval prózaibb dolog történt. Ahogy a megforduló Biermann lejjebb eresztette a tekintetét, a közvetlenül mögötte álló pálmafa törzsén kék betűkkel mázolt táblát pillantott meg: kemping. Alatta vörös nyíl mutatta az irányt.

– Megyünk? – kérdezte vacogva a lány.

Biermann bólintott.

– Megyünk.

Elindultak a kemping felé.

41.

Meléndez úr kezdte megbánni, hogy elküldte a két hústornyot. Az étterem barátságtalan volt és hűvös: nyitott

ablakán át beáramlott a kinti friss levegő. Ilyenkor éjféltájban mintha egy hatalmas élőlény kifújná a természetből az előző napról ott maradt rossz szagokat.

Hermógenes Otoniel a pulthoz sétált, levett a polcról néhány poharat, sorba rakta őket, majd a másik háromra nézett: – Mit kértek?

Egyikük sem válaszolt. Otoniel megvonta a vállát, és öntött magának egy lapos üvegből.

– Portói – mondta megszemlélve az üveg oldalára ragasztott címkét. – Tízéves. Kár lenne érte.

– Önts nekünk is – morogta Terrentes.

– Neked is, Orlando?

– Csak egy pohárkával – dünnyögte Senor Meléndez.

Otoniel eléjük tette a poharakat, aztán szemrehányón Meléndezre nézett.

– Kár volt lepuffantani a csapost. Ha nem nyírod ki, ő dolgozna helyettem.

– Nem tehettem mást – védekezett Meléndez úr. Nem hagyhatunk szemtanúkat.

– Nem is azt mondtam, hogy hagyjunk – vitatkozott vele Otoniel. – Hanem hogy túl korán végeztél vele.

– És ha idedugná valaki a képét?

– Mit változtatna a dolgon? Őt is kinyírnánk, és kész.

– És ha egy kiránduló lányiskola tévedne erre? – nevetett a hordóhasú Ugalde. – Akkor mi lenne?

– Csak ne fesd az ördögöt a falra!

Terrentes belekóstolt az italába, aztán Meléndezre pislogott.

– Baj van?

– Miért lenne az?

– Kissé sokan vannak, akiket el kell tüntetnünk.

Meléndez úr legyintett.

– Csak idő kérdése.

– Éppen ez az.

– Rövid idő kérdése. Ti nem ismeritek Andrést és Guillermót. Ennél sokkal nehezebb feladatot is megoldottak már.

– Úgy legyen – emelte fel a poharát Terrentes.

Senor Meléndez türelmetlenül az órájára pislantott, és éppen mondani akart még valami megnyugtatót, amikor megnyikordult a ház előtti betonjárdán egy cipőtalp. Éles füle meghallotta, hogy jóval súlyosabb test közeledik rajta, mint az átlagembereké. Megjöttek hát a fiúk! Őszintén reméli, hogy sikerrel jártak.

Kíváncsian fordult az ajtó felé. Istenem, de jó is lenne, ha Guillermo és Andrés azt jelentenék neki, hogy végeztek mind a héttel! A csotrogánnyal menekülők defektet kaptak, ott toporogtak a kocsijuk körül, ők előttük termettek, és a gazember gyújtogatók most már a felhők között ücsörögve bámulnak le a földre. Azután a lányt is elkapták, és sorban a többit. Jó istenem, add, hogy így legyen!

Az ajtó megremegett, kivágódott, majd felbukkant a nyílásában Andrés.

Meléndez úr felpattant, a másik három viszont ülve maradt a rémülettől.

Andrés bezuhant az ajtón. Fejjel előre, magával sodorva az asztalukat. Látszott rajta, hogy idáig valahogy még elhozta az ereje, itt azonban végére is ért a tartalékainak.

Meléndez úr szeme végigfutott a padlón. Vércsík!

Istenem, megsebesült a fickó!

Térdre vetette magát Andrés mellett, és az arcába kiáltotta.

– Mi történt, Andrés? Beszélj, te csirkefogó!

Andrés nem szólt semmit, csak felemelte a kezét.

Úgy tartotta feléjük, mint múlt századi csatákban az öreg zászlótartó kettétört zászlórúdjának a végét az ellenség felé.

Otoniel felugrott, és úgy meredt a vérző, csonka kézre, mintha a saját kezét látná hasonló állapotban. Ugalde azonnal öklendezni kezdett, csak Terrentes őrizte meg a. hidegvérét. Kreol arcán nem látszott érzelem.

– Ezt kicsinálták.

– Mi történt veled, Andrés? Hol van Guillermo?

Andrés kinyitotta a szemét. Egyelőre nem látszott belőle semmi, kivéve az egész szemgolyóját beborító vörösség.

– Meg... halt – nyögte.

– Kicsoda?

– Guiller... mo.

Meléndez úr elsápadt. Az ő arcán már jól látszott a halottszürke szín.

– Biztos vagy benne?

– Lát... tam.

– Ki ölte meg?

– A bo... lond.

– Úristen! Egy bolond? Hogy ölte meg?

– Koronggal.

– Milyen koronggal?

– Hajítókoronggal. Mint a nindzsák.

– Lehet, hogy az a bolond nem is volt bolond? hökkent meg Terrentes. – Talán valaki szándékosan küldte ide?

Meléndez úr megrázta Andrés vállát.

– Beszélj, te barom!

Andrés mély lélegzetet vett. Ettől aztán úgy megrándult, hogy Terrentes biztos volt benne: villámcsapásként száguldott át a testén a fájdalom.

– Veled mi történt?

– A korong levágta… a kezemet. Meghalok… Meléndez úr?

Meléndez arcán verejtékcseppek futottak végig: – A többiek? – kérdezte, miközben szétmázolta őket. – Csapdába csaltak benneteket?

– Játszottunk – nyögte Andrés. – Vadászt játszottunk.

– Te barom! – üvöltött rá Meléndez, és legszívesebben leköpté volna. – Nem megparancsoltam, hogy…

– Volt még egy kis időnk, Meléndez úr!

– Kivel végeztetek egyáltalán?

– Hát… senkivel.

– Beszélj Guillermóról!

– Már-már elkaptuk volna őket, amikor jött a korong, és ránk… támadt. A koponya irányította.

– Koponya?

– A bolond… zsákjában volt. Zöld fénnyel világított. Ő küldte ránk a korongot.

Meléndez úr megnyomkodta a szemét. Mi a fenét csináljon? Andrés hasznavehetetlen, ők négyen pedig képtelenek lennének rá, hogy összefogdossák mind a hetet. Nem, az lehetetlen… Mást kell kitalálnia.

– Meléndez úr… – nyögte Andrés. – Meg… halok?

Meléndez legszívesebben a pofájába vágta volna, hogy bizony meg, amigo, és nem is érdemelsz mást, csak a halált, de aztán meggondolta magát. Szüksége lehet még Andrésra. Még félkezűn is. Arról nem is beszélve, hogy elege van már a

holttestekből. Minél több van belőlük, annál nagyobb problémát okoznak.

– Nem valószínű – mondta.

– Kórházba… kerülök?

– Oda – morogta Meléndez. – Kapsz egy szorítókötést a kezedre, aztán majd elviszlek valahova. Meggyógyulsz, fiam. Ma már olyan műkezet csinálnak, hogy jobbak, mint az eredeti.

– Ha nem halok meg… megölöm őket.

– Ezt el is várom.

– Meléndez… úr…

– Mi van?

– A kölyök és a csaj a kempingbe mentek. Nem volt elég ruhájuk… és a csomagjaik is ott vannak. Biztos, hogy visszamentek a kempingbe.

– Hm.

– Ott… elkaphatják őket. Ők talán tudják, hova tűnt a bolond és Olivia. Ezen a nyomon el lehetne indulni.

Meléndez úr megveregette az óriás karját, nem törődve vele, hogy pokoli fájdalmat okoz vele neki.

– El is indulunk, amigo.

42.

Bebújtak a sátrukba, és jó ideig ott vacogtak. Biermann, ahogy később visszagondolt rá; cirka egy órára becsülte a vacogással eltelt idát.

– Indulnunk kellene, Gertrude – mondta aztán egyszer, amikor már úgy érezte, hogy elmúlt belőle az ideges reszketés. – Azonnal indulnunk kell.

– Hova? – vacogott a lány a takarója alatt.

– Akárhova, csak el innen! Itt a nyomunkra bukkanhatnak.

– Kicsoda?

– Meléndez.

A lány tovább vacogott.

– Nem tudja meg… hogy itt vagyunk. Az egyik testőr meghalt… a másik is, alighanem. Kitől tudná meg?

– Megtudja, Trudi!

– Ki… től?

A lány felkelt. Biermann azt hitte, hallgat a jó szóra, és éppen a sporttáskája után nyúlt, amikor a lány megrázta a fejét.

– Fürödni megyek.

– Hová? – kérdezte Biermann kétségbeesetten.

– Zuhanyozni. Zuhanyoznom kell, mert meghalok.

Te nem jössz?

Biermann visszatuszkolta a torkába a feltörő üvöltést. Ha ordítozni kezd, a lány csak még jobban leblokkol, arról már nem is beszélve, hogy felverheti vele a szomszédaikat.

– Jól van – mondta mogorván. – Én is megyek.

Elindultak a zuhanyozók felé.

– Siess; kérlek! – kérlelte a lányt, amikor az már félig eltűnt a női zuhanyozó ajtaja mögött. – Kissé gyorsabban, mint szoktál.

A lány visszanézett rá: Biermann mintha undort vélt volna felfedezni a szemében.

Gyorsan lezuhanyozott, magára kapott egy tiszta pólót, felhúzta a nadrágját, és már kint is volt a zuhanyozóból. A lány természetesen nem volt sehol. Csak a női fülkékben zubogó víz jelezte, hogy még nem végzett a fürdéssel.

És nem végzett öt perc múlva, tíz perc múlva, sőt negyedóra múlva sem. Akkor aztán nem bírta tovább, és megzörgette az

ajtót.

– Gertrude!

Kétszer kellett kiáltania, hogy a lány egyszer meghallja.

– Mi van? – kérdezte türelmetlenül.

– Kérlek… nem fejeznéd be?

– Rám akarod törni az ajtót?

Biermann még további tíz percig várakozott. Éppen ismét dörömbölni kezdett volna, amikor odabent végre elzárták a csapot, és kisvártatva felbukkant előtte a lány. Máskor talán értékelte volna a legújabb szerelését, amely maga is fekete volt, mint az éjszaka, ezúttal azonban ügyet sem vetett rá. Megfogta a lány kezét, és maga után rángatta.

Már odabent voltak a sátorban, amikor a lány hátravetette magát a matracon, és szétterjesztett karral a sátor mennyezetére bámult.

– Indulnunk kell, Gertrude!

– Hát csak indulj! – mondta a lány.

– Mi a fenét jelentsen ez?

– Csak annyit, hogy én nem megyek veled. Menj, ha akarsz! Én itt maradok.

– Te megőrültél!

– Inkább te őrültél meg! Nem gondoltam volna, hogy ilyen beszari alak vagy, Hans. Ha tudtam volna, eszem ágában sem lett volna veledjönni. Mehettem volna Peterrel az Emirátusokba.

A fiú leroskadt a matracuk mellé. Igyekezett a tenyerébe venni a lány kezét.

– Figyelj, Trudi. Nem játék, amibe belekeveredtünk.

Ezek bűnözők, nehézfiúk. Láttad, hány embert öltek meg a szemünk láttára?

– Éppen azért – bólintott a lány. – Éppen azért nem vagyok hajlandó kimozdulni innen. Ott ólálkodnak valahol az erdőben, és lehet, hogy éppen ránk lesnek. Ez itt mégiscsak lakott terület. A szomszédaink hollandok, de vannak itt németek is. Reggel majd közelebb költözünk hozzájuk. De te azért csak menj, ha akarsz. Engem viszont hagyj békén, mert ha nem, itt hagylak, és bekéredzkedem annak a srácnak a sátrába, aki egy hete egyfolytában bámul. Most pedig jó éjszakát. Majd reggel megbeszéljük a dolgot.

Megfordult, és a fejére rántotta a takaróját.

Biermann kétségbeesetten ücsörgött a matrac szélén. Lépjen le egyedül? Nem, azt nem. Nem hagyhatja itt a lányt, hiszen ő beszélte rá, hogy utazzanak Costa Ricába. Akkor viszont mi a fenét csináljon?

Lefeküdt Gertrude mellé, és arra gondolt, hogy mivel képtelen elaludni, még egyszer végigpergeti a szeme előtt az elmúlt este eseményeit. Hátha okosabb lesz tőlük, és értelmes döntést tud hozni kettejük ügyében.

Másfél perc múlva aludt, mint a bunda.

43.

Már a zsombékos réten baktattak, óvatosan lépegetve egyik fűcsomóról a másikra, amikor Hernán megtorpant. Olivia azt hitte, nem találja az utat, és türelmesen várakozott. Egyszerre aztán meghallotta a bolond hangját.

– Jó. Odamegyünk.

Olivia megtörölgette a homlokát.

– Mondtál valamit?

– Csak nekik szóltam.

– Kiknek?

– Hát… nekik.

Olivia összeszorította a száját. A fenébe is, a végén majd rá

kell zizzennie, hogy nagy baromságot csinált, amikor a bolondhoz csatlakozott. Nemegyszer olvasta már, hogy a bolondok hangokat hallanak, amelyek eztazt parancsolnak nekik. Legtöbbnyire olyasmit, hogy meg kell ölniük valakit, vagy felrobbantani a Buenos Aires-i főpályaudvart. Úgy látszik, ennek a fejében is ott sutyorognak a hangok. Mi a fene lesz, ha egyszer azt találnák súgni neki, hogy ölje meg őt?

Hernán azonban nem volt gyilkos hangulatban. Inkább vidámnak látszott, aki örül, hogy jót cselekedhet.

– Odamegyünk – mondta.

– Hova? – kérdezte fél lábon toporogva a lány.

– A... kempinghez. Mi az?

– A kemping? Sátrak és faházak. Abban laknak a turisták. Ezeket nem magyarázták meg a hangok?

– Ezt még nem. Már sokat tudok, de még nem mindent. Oda kell mennünk.

– Mi a fenéért?

– Értük. Gertrudéért és Biermannért.

A lány meghökkent. Érdekes. A bolond képes volt megjegyezni a nevüket. Talán tényleg súgnak neki valahonnan?

– És ha ott leszünk, mit csinálunk?

– Figyelmeztetjük őket.

– És ha azok előbb érnek oda?

A bolond erre nem válaszolt. Néhány percnyi csend után viszont olyan váratlanul szólalt meg, hogy Olivia összerezzenttőle.

– Nem kell félnünk tőlük. Ők velünk vannak.

A lány már csak sóhajtott egyet. Nem kérdezte meg, hogy kik azok az ők.

Lassan maga is kezdett hinni bennük.

44.

Terrentes úr kezdte megérteni, hogy miért lengi körül Meléndezt furcsa tisztelet. Egyszer valaki azt mesélte neki, hogy Senor Meléndez varázsló, és mindenhez ért. Egy öregasszonytól hallotta a szülőfalujában, és annyi is volt az értéke, mint az öregasszonyok fecsegésének általában, ezúttal azonban az élet igazolni látszott a banya szavait. Meléndez úr térült-fordult, majd olyan ügyes szorítókötéssel látta el Andrést, hogy egy szakképzett ápoló sem csinálta volna különbül. Pedig csak egy pohártörölgető kendőt és két fakanalat használt fel hozzá.

– Így ni! – szusszantott néhányat, miután befejezte a kényes műveletet. – Egy kis ideig kibírod vele.

– Pokolian fáj, Meléndez úr! – nyöszörgött az emberhegy. – Borzalmasan fáj.

– El tudom képzelni – morogta Meléndez.

– Ezt... senki nem tudja elképzelni! – nyöszörgött tovább az óriás. – Én még... soha nem éreztem ilyen fájdalmat. Ha elkapom őket... darabokra szaggatom valamennyit.

– Apropó! – emelte fél a mutatóujját Meléndez úr. Hol hagytad a kézfejedet?

– Nem tudom, Meléndez úr – nyögte az óriás. Nem tudom.

– Nagy kár.

– Miért... az?

– Mert ha megtaláltad volna, talán még vissza lehetett volna varratni.

– Menjünk és... keressük meg!

– Arra már nincs időnk. Azt azért jegyezd meg, Andrés, hogy az okos ember zsebre vágja a kezét, ha véletlenül lemetszették neki.

– Menjünk vissza érte... Meléndez úr! – könyörgött Andrés.

– Eszem ágában sincs – rázta meg fejét Meléndez úr. – Mondtam, hogy erre már nem maradt időnk. És különben is, azt hiszem, már nincs is meg a kezed, Andrés.

– Nincs... meg?

– Az erdőlakók szeretik a húst.

– Gondolja, hogy...

– Egyszer olvastam egy történetet Buddháról – szólt közbe a kövér Ugalde, aki már nem öklendezett, mivel a törlőruha jótékonyan eltakarta Andrés kézcsonkját. Tudod, miről szólt, Andrés?

– Nem tudom... Ugalde úr.

– Ahogy Buddha egyszer az erdőben sétált, három éhes tigriskölyökre bukkant, amelyeknek az anyját napokkal azelőtt megölték a gonosz vadászok. A kölykök nyivákoltak, mert már félhalottak voltak az éhségtől. Mit gondolsz, mit csinált akkor Buddha?

– Nem tudom... Ugalde úr – nyögte Andrés, a keze feje helyét markolászva. – Uhhhh! Nem tudom. A fákhoz verte őket?

– Á, dehogy. Fogott egy marha nagy kést, és feldarabolta magát, hogy megmentse őket az éhhaláltól. Te legalább csak az egyik kézfejedet adtad az erdei állatoknak. Sokkal jobban jártál, mint Buddha.

Az emberhegy felvonyított.

– Tudja, mit, Ugalde úr...? Köpök Buddhára és a tigrisekre is. Felőlem a világ valamennyi tigrise éhen dögölhet. Uhhhh!

Hermógenes Otoniel félrevonta Meléndez urat.

– Mondd, Orlando, minek ez?

– Micsoda? – kérdezte Meléndez úr.

– Hát ez a szarakodás ezzel a fickóval. Nem lenne

egyszerűbb örökre megszabadítani a fájdalmaitól?

Meléndez úr megcsóválta a fejét.

– Már én is gondoltam rá, de jobb, ha életben marad.

Ő ugyanis látta a csodákat... A koponyára és a kőkorongra gondolok.

Otoniel megsimogatta az állát.

– Te töröd valamin a fejed.

Meléndez úr elvigyorodott.

– Miből gondolod?

– Ki vele, mi az!

– Nem találod ki?

Otoniel úr összeráncolta a szemöldökét, majd a homlokára csapott.

– Neked a koponya és a korong kellene, mi?

Meléndez úr biccentett.

– Lehet, hogy egy új fegyverről van szó. Lehet, hogy a bolond nem is bolond; lehet, hogy földönkívüli, és a koponya meg a korong az E. T. fegyverei. Persze az is lehet, hogy csak hülyének tetteti magát, és mondjuk, ipari kém, aki egy titkos kísérleti üzemből lopta ki őket.

Akárhogy is legyen, megéri, hogy utánanézzünk. Valami azt súgja a lelkem mélyén, hogy nagy dohány van bennük.

– És mi? – tudakolta Senor Hermógenes.

– Együtt üzletelünk – biccentett Meléndez úr.

Otoniel előzékenyen meghajolt.

– Mi lesz hát a következő lépés?

Meléndez úr újra elvigyorodott.

– Rakunk egy kis tábortüzet.

45.

Az étterem lobogó lánggal égett – a holttestekkel együtt.

A négy komor tekintetű férfi és a sebesült a bokrok közül figyelte a lángok lobogását.

– Gondolod, hogy... a zsaruk nem kapnak majd szimatot? – tudakolta a legkevesebb tapasztalattal rendelkező Terrentes.

Meléndez úr megvonta a vállát.

– Van néhány emberem az újságoknál. Egy-két cikk, és máris megvannak a gyanúsítottak.

– Például kik?

Meléndez úr megcsóválta a fejét.

– Sokat akarsz tudni. Itt vannak például a nicaraguai vendégmunkások. Könnyen rájuk lehet verni a balhét.

– És a kocsid roncsai?

– Ellopták tőlem. A nicaraguaiak kocsit is lopnak.

Össze lehet hozni egy épkézláb kis történetet.

Ugalde úr észrevette, hogy könnyed és magabiztos szövege ellenére nyomasztja valami az üzlettársukat.

– Valami baj van, Orlando?

Meléndez úr nyugtalanul megsimogatta az állát.

– Elcsesztük az időt. Legalább öt kilométer a kemping.

– Mennyi? – hökkent meg Ugalde. – Öt kilométer?

Életemben nem gyalogoltam még egyhuzamban anynyit!

– Pedig most fogsz. Hacsak nem akarsz kimaradni...

– Nem akarok semmiből kimaradni!

Andrés mintha magához tért volna fájdalmas kábulatából.

– Senor Meléndez, kérem, Senoi Meléndez!

Meléndez úr kelletlenül fordult a sebesült felé. Vigye el az

ördög, talán mégiscsak igaza volt Otonielnek; át kellett volna küldenie a ruhásszekrényt a másvilágra. Mit kezdjenek egy nyögdécselő sebesülttel?

Ha rájön a sebláz, talán még üvöltözni is fog.

– Mi van? – kérdezte tőle csaknem gorombán.

– Meléndez úr... kérem... nem kell sokat gyalogolnunk. Nem messze innen... áll egy kocsi az országúton... Ha csak meg nem találta azóta valaki.

Meléndez úrban feltört az öröm. Ha nem szégyelli, talán arcul is csókolta volna hűséges testőrét.

– A sofőrje?

– Én fojtottam... meg.

Meléndez úr a lobogó lángokra pislogott, aztán kiadta a jelszót.

– Gyerünk!

A lángok tovább lobogtak, és búcsút intettek nekik.

46.

A kocsit könnyen megtalálták. Ott állt az árokparton, hívogatón kitárt ajtóval, mintha csak rájuk várakozna.

– Ez az ember aranyat ér – mosolygott Andrésra Terrentes úr, megfeledkezve róla, hogy nem sokkal azelőtt még azt szerette volna, ha Andrés örökre lehunyja a szemét.

– Ha meglenne a... kezem...

– Fogd be a szád, Andrés! – mordult rá Senor Meléndez.

Néhány percig az árokban lapultak a megfojtott sofőr mellett. Egyszer csak Meléndez úr felállt, és a többiek felé intett.

– Gyerünk, be a kocsiba!

– Ennyien nem férünk be – aggodalmaskodott Ugalde úr.

– Majd Andrés hátra ül a platóra. Legalább nem hallgatjuk a nyöszörgését.

– Bocsánat... Meléndez úr, de annyira fáj.

Valahol a távolban reflektor fénye villant.

-A fenébe is! – kiáltotta Meléndez. – Jön valaki!

Gyorsan bé a vezetőfülkébe!

Bepréselték magukat a fülkébe, míg Ugalde nagy nehezen felnyomta a fájdalmasan nyöszörgő Andrést a platóra.

– Gyorsan, gyorsan!

Addig vacakoltak a gyújtással, amíg a kocsi beérte őket. Ez is teherautó volt, volánjánál széles kalapú, bajuszos férfi ült. Amikor észrevette őket, megállt mellettük, és kidugta a fejét az ablakon.

– Jó estét, uraim. Segíthetek valamiben?

Meléndez úr a pasasra mosolygott.

– Csak pisálni álltunk meg.

– Hova tartotok, amigos?

– A kempingbe – mondta Meléndez úr.

A pasas szemében megvillant valami. Meléndez úr átlesett a másik fülkéjébe. Látta, hogy a rádió ott lóg a sofőr keze ügyében.

Ha Meléndez úr nyeretlen kétéves lett volná, nem jött volna rá, mi az ábra. Így azonban azonnal rájött.

A pasas ismeri az autójukat, tudja ki a gazdája, csak még abban nem biztos, hogy kölcsönadta-e nekik, vagy ellopták tőle.

Meléndez úr önkéntelenül is a nicaraguai spanyolt használta, és ezt a pasasnak észre kellett vennie.

– Hol van Carlos?

Meléndez úr ráütött a volánra.

– Ő bízott meg bennünket, hogy álljunk reggelre a kemping elé, de azt nem mondta, hogy tragacsra ültet, nem autóra. Különben nicaraguaiak vagyunk.

– Nekem mondjátok? – könnyebbült meg egy kicsit a másik. – Hallom a beszédeteken.

– Nincs valami melója, Senor? – kérdezte Meléndez úr. – Ha ennek a fuvarnak vége, Carlosnak már nem kellünk.

– Nekem aztán nincs – mondta a vezető. – Örülök, ha magamnak találok valamit.

– De cigarettája csák van?

– Várjatok. Átdobok egy paklival az ablakon.

Elfordította a fejét, és kotorászni kezdett a mellette lévő ülésre hajigált cuccai között.

Meléndez úr óvatosan kinyitotta az ajtót, és lehuppant a betonra. A másik csak akkor vette észre, amikor eltakarta előle a holdat.

Felpillantott, és Meléndezre ripakodott.

– Mi a fenét akarsz itt? Mondtam, hogy átdobok egy csomaggal. Mi a fenét...?

Meléndez úr, mielőtt a sofőr felhúzhatta volna az üveget, bedugta a stukkerját az ablakon, és mellbe lőtte a pasast. Aztán amikor az előredőlt, biztonság kedvéért beleeresztett még egyet.

– Így ni! – mondta aztán, amikor visszaült a másik három mellé. – Ezzel meg is volnánk.

47.

A kemping felé robogtak, miközben a hűvöskés éjszakai szél az arcukat simogatta. Bár igencsak szűkösen szorongtak a fülkében – lényegében egymás ölében ültek – nem elégedetlenkedtek. Ez a Meléndez érti a dolgát, az hétszentség!

Meléndez úr halkan fütyörészett, majd amikor feltűnt előttük a kemping bejárata, ismét a volánra ütött.

– Azért szép az élet, mi?

– Ha meglenne a kezem... még szebb lenne – nyöszörgött be az ablakon Andrés.

Meléndez úr megcsóválta a fejét, és oldalba bokszolta Terrentest.

– Azt utálom ezekben a fiatalokban, hogy sosem elégedettek.

Leállította a kocsit és kiszálltak belőle.

Valami átfutott előttük az országúton.

Meléndez úr elfintorította az orrát.

– Az ördögbe is... gyűlölöm a mosómedvéket. Egyszer valaki azt mondta nekem, hogy szerencsétlenséget hoznak. Remélem, nem lesz igaza.

Megkerülték a portát, és mintegy ötvenméternyire tőle átmásztak a kerítésen.

48.

A lány arra ébredt, hogy valaki a lábát simogatja. Előbb csak a bokáját macerálta, aztán egyre feljebb kúszott a keze a lábszárán. Mire icipicit magához tért, már a bugyija felé érezte a tapogatást.

Éppen csak sikerült kinyitnia a fél szemét. Sötét volt a sátorban, mint az alagútban. Azt már tudta, hogy Costa Ricában van, másra azonban nem emlékezett. Sőt nem is akart. Aludni akart reggelig. Félálomban elmosolyodott, és lesöpörte magáról a kutakodó kezet. Hogy milyen hülye ötletei is vannak néha Hansnak! Most és itt a tök sötétben? Rá kellene szólnia, hogy nyughasson már, várja meg a hajnalt, amikorra kipihente magát, és majd lát is valamit. Semmit sem utál jobban, mint az ilyen vak együttléteket. Ilyenkor akárki lehetne Hans helyében, talán észre sein venné. A fenébe is,

vedd el már a kezed!

Amikor egészen felébredt, már késő volt. Súlyos test nehezedett rá; majdhogynem belepréselte a matracba. Sikoltani akart, de valaki befogta a száját. Bele akart harapni az erőszakos tenyérbe, de meleg ajkat érzett a fülén, a nyakán pedig hideg fémet.

– Kés – suttogta valaki a fülébe. – Ha kiáltozol, elvágom a torkod!

A lány bódultan tűrte, hogy a valaki mellé feküdjön.

Bár lemászott róla, úgy átkarolta, hogy moccanni sem tudott. Jézusom, ez meg fogja erőszakolni! Nemhiába figyelmeztették odahaza, hogy Latin-Amerikában megesik az ilyesmi, csak nevetett rajtuk. Most aztán itt a vég! Mit csináljon, jaj, mit csináljon?

– Csak nyugalom – nyugtatta a hang. – Ha nem kiáltozol, nem lesz bántódásod. Ha kiáltozol, vége a barátodnak. Tőled függ az élete. Érted, amit mondok?

Gertrude bólintott. Egyetlen pillanat alatt kiverte előbb a forró, aztán meg a hideg veríték.

Akkor hirtelen, mintha villámfény csapott volna az éjszakába, megértett mindent. Dehogyis akarják megerőszakolni! Vagy ha akarják is, hát nem ez a fő céljuk.

Meléndez és cimborái kapták el őket. Jézusom, és az óriás! Mégiscsak igaza volt Hansnak; tovább kellett volna állniuk. Istenem, nagy hibát követett el, de mekkorát!

– Meléndez... úr?

– Bingó.

– Mit akar... tőlem?

– Meg szeretnék tudni tőled valamit, kicsikém.

– Én nem... tudok semmit – suttogta. – És Hans sem. Mi csak véletlenül...

– Tudom én azt – suttogta vissza Meléndez úr. – Ti csak véletlenül keveredtetek oda. De hát, mit csináljak, ha egyszer ott voltatok; nem lehet semmivé tenni azokat a szép perceket. Szóval, árulj el nekem valamit.

– Mit, Meléndez úr?

– Azt, hogy most hol vannak.

– Kicsodák... Meléndez úr?

– A bolond és Olivia. Együtt vannak egyáltalán?

A lány reszketett, mint a nyárfalevél.

– Nem tudom, Meléndez úr.

– Nem tudod? Tényleg nem tudod?

– Nem mondták, hová mennek. Csak elmentek.

– Csak úgy?

– Hát... csak úgy.

– Jól van, lányom, ha csak úgy, hát úgy. De azért mondanék én neked valamit. Ha kissé világosabb lenne, láthatnád, hogy a sátratoknak már nincs másik oldala.

Gertrude ekkor döbbent csak rá, hogy miért érez néhány másodperce Hans felől hideget.

– Nincs... másik oldala?

– Nincs. Andrés van ott helyette. Le kellett tépni a ponyvát, hogy beférjen. Most itt fekszik mellettem, és rajta tartja a megmaradt kezét Hans torkán. Ő aztán egyetlen kézzel is képes megfojtani bárkit. Apropó, tudod, miért van Andrésnak egyetlen keze? Ugye, tudod?

Jól van, jó kislány vagy te. Hát, ha nem mondod meg, hogy hova ment a bolond és Olivia, a barátod meghal.

Mégpedig azon nyomban!

Meléndez úr fenyegetődzött, pedig esze ágában sem volt itt megöletnie a fiút. Ha a lány nem tudja, hol a bolond és Olivia,

nem nagy baj – feltehetően Pedro cukrászüzeméhez mentek. A bolond ott lakik; valószínűleg ott rejtegeti a koponyát és a korongot. Még az is lehet, hogy nemcsak ez az egy van neki, hanem egy egész arzenál... Ki kell vinniük a lányt és a int a kempingból. Itt olyan közel állnak egymás mellett a sátrak, hogy még a sóhajtás is áthallatszik egyikből a másikba.

– Nem tudom – nyöszörögte Gertrude. – Nem tudom, hova mentek.

– Mássz ki a sátorból.

Gertrude érezte, hogy a penge egyetlen pillanatra sem távolodik el a nyakától.

Ebben a pillanatban fény villant, és egy zseblámpa csóvája kukkantott be hozzájuk a szomszéd sátor belsejéből.

– Hans! Gertrude!

– Csak nyugalom – suttogta a fülébe Meléndez úr. Nyugodtan válaszolj.

– Én... vagyok.

– Trudi? – kérdezte egy női hang. -.Te nyöszörögsz olyan borzalmasan?

Gertrudénak fogalma sem volt róla, hogy ki nyöszöröghetett. Talán Hans? Istenem, annyira meg van rémülve, hogy Meléndez suttogásán kívül nem hall semmit.

– Talán Hans – nyögte.– Biztos... rosszat... álmodott. Mindjárt... felébresztem.

– Fogd be az orrát. Nem ébred fel tőle, csak elmúlik az álma.

A fény kialudt.

– Jól van – suttogta Meléndez úr. – Velünk jössz, kicsim.

– És... Hans?

– Majd meglátjuk.

Ebben a pillanatban ismét felvillant a lámpafény.

Meléndez elátkozta magában a rosszul alvó szomszédokat. Mi a francot akarnak már megint?

A fény azonban ezúttal nem sárgán erőszakos volt, hanem megnyugtatóan zöld. Ott világított előttük a levegőben, mintha óriási világítóbogár szórta volna rájuk.

A lány szívét vad öröm töltötte el. Nem törődve vele, hogy a kés a nyakán van, nagyot kiáltott.

– Hernán, Hernán, itt vagyok!

A kés beleszaladt á húsába.

49.

Meléndez úr nem akarta a kempingben megölni a lányt, nem akart nyomot hagyni maguk után. Azt tervezte, hogy majd odakint a mocsárnál elvágja a torkát, aztán lesüllyesztik az iszap mélyére a fiújával együtt. Mesterei annak idején arra tanították, hogy a sok holttest sok-sok áruló nyom. A zsaruknak teli van a kamrájuk olyan eszközökkel, amelyekkel meg tudják szólaltatni a halottakat. Néha az elmúltak aztán el is árulják nekik a gyilkosaik nevét. Más sem hiányozna, mint hogy a fakabátok felplankolják, hogy az ő keze van a dologban. Úgyis szimatolnak utána eleget.

Automatikusan szúrt. Ha nein teszi meg, a lány felveri a kempinget.

Mivel a fény egyre erősebben ragyogott, eltakarta a szemét, és eleresztette a lányt.

– Tűnés! – kiáltott Andrésra. – Gyerünk!

Arrafelé futottak, ahol bemásztak a kempingbe. Meléndez úr agyán átfutott ugyan a gondolat, hogy mi van akkor, ha a társai megpattantak a kocsival, de szerencsére nem ez történt. A kocsi ott állt; ahol hagyta. Ezúttal Ugalde ült a kormánynál, a másik kettő idegesen bámult ki az ablakon.

Amint megpillantották, egyszerre sóhajtottak fel a megkönnyebbüléstől.

– Na végre! – nyögte Terrentes úr, és hátradőlt az ülésen. – Mi tartott ilyen sokáig?

Ugyanabban a pillanatban feltűnt a csillagfényben Andrés is. Összegörnyedve futott: mellére szorította sérült kezét, mint aggódó anya a csecsemőjét.

– A francba! – szitkozódott Otoniel. – Ez még megvan? Azt hittem, elveszítetted valahol.

– Szükségünk lehet még rá – lihegte Meléndez úr, aki az utóbbi években elszokott a fizikai megerőltetéstől. – Indíts már, Rodolfo!

Ugalde úr engedelmeskedett. A kocsi megkerülte a kempinget, majd kifordult egy, az országútba torkolló bekötőútra.

Amikor a teherautó nagyot zöttyent az országút első kátyújában, Terrentes úr megtörte a csendet.

– Széna vagy szalma?

Meléndez úr hátrahajtotta a fejét.

– Nem egészen sikerült.

– Azt gondoltam. Mi történt?

– A bolond és Olivia ránk törtek.

– Hogy a fenében?

– Mit tudom én! Nem sokkal utánunk érkezhettek.

– Mi nem láttunk senkit.

– Hogy láttatok volna, amikor nyilván kiszúrtak benneteket.

– Akkor most mi van? – csapott a volánra Ugalde úr. – Kinyírtunk egy sofőrt, hogy kocsikázhassunk egyet az éjszakában? Ennyi erővel taxit is bérelhettünk volna.

– A lány meghalt – mondta Meléndez úr.

– Melyik?

– A kempinges lány. Alighanem Gertrudénak hívták.

– A fenébe is: Hogyan?

– Nyakon szúrták.

– Kicsoda?

– Én.

– És a srác?

– Ő is meghalt.

– Gyorsan jár a kezed.

– Az nem én voltam – hárította el magától a dicsőséget Meléndez úr. – Andrés fojtotta meg.

– Hol az ördögben van a nagy barom?

– Hátul.

– Fáj még neki?

– Mit gondolsz?

Ugalde úr fékezett. Az út szélére kormányozta a kocsit, aztán leállította. A volánra tette a kezét, és Meléndez úrhoz fordult.

– Beszélnünk kell.

– Hát beszéljünk.

– Arról volt szó – kezdte a pókhasú Ugalde – hogyha jól emlékszem, meg akartunk szerezni valamit. Két csodafegyvert, nem?

– Jól emlékszel.

– Hol vannak?

– Egyelőre nincsenek meg.

– Tehát megfutamodtatok.

– Muszáj volt – védekezett Meléndez úr. – Felébredtek a szomszédok. Ha észrevesznek bennünket, nehéz idők elé

nézhettünk volna. Meg kellett pattannunk.

– És a csodafegyver?

– Majd utána megyünk.

Egyelőre nem kellett utána menniük.

50.

Meléndez úr éppen magyarázni kezdte volna, hogy mi a terve, amely már jóval gondosabb és kimódoltabb lesz, mint amilyenek eddig csak úgy, ötletszerűen felbukkantak benne, amikor Ugalde úr kihúzta az indítókulcsot, és Meléndez ölébe hajította.

– Én kiszállok.

– És hova mész, ha szabad kérdeznem?

– Lassan hajnalodik, nemsokára elkezdik keresni a kocsinkat. Az ötleteid az éjszakával együtt kifújtak, Meléndez. Mondhatnám úgy is, hogy tegnap semmi nem jött össze. És attól tartok, ma sem jönne. Egy időre jobb, ha nem látjuk egymást. A Honduras és Salvador közötti háborúnak kevesebb volt a halálos áldozata, mint amennyit magunk mögött hagytunk röpke néhány óra alatt.

– Leléptek? – kérdezte Meléndez úr.

– Tudsz jobbat?

Meléndez úrban felment a pumpa: – Ez az utolsó szavatok?

– Ez – mondta Ugalde.

– És a többiek?

– Én vagyok a szóvivő.

Meléndez kérdőn nézett végig rajtuk. A másik kettő visszanézett rá, és bólintott.

– Már késő – mondta Meléndez. – Már késő.

Valóban késő volt. A többiek csak akkor kezdtek kapálózni, amikor Andrés betörte a fülke hátulsó ablakát, és bedugta

rajta a stukkerját. A fegyver csöve Otoniel úr tarkóját érintette.

– Kiszállás! – vezényelt Meléndez, és ő is előhúzta a fegyverét. A változatosság kedvéért Ugalde oldalába nyomta: – Gyerünk le az útra! De előbb a padlóra a fegyverekkel!

A másik három pillanatok alatt rájött, hogy súlyos hibát követett el. Akkor kellett volna lepattanniuk Meléndezről, amikor már nincs a közelükben.

– Mi a fenét akarsz, Orlando? – kérdezte békülékeny hangon Terrentes úr. – Beszéljük meg a dolgot.

– Nincs miről beszélni – mordult rá Meléndez úr. A korong és a koponya valóban csodafegyver. Milliárdokat akartam a zsebetekbe tömni, de nektek nem kellett. Beszartatok, mert az első menetben nem repült a sült kolibri a szátokba. Én pedig nem kezdek beszari alakokkal. A beszari mindenre képes. Még arra is, hogy felnyomja a haverját.

– Miről beszélsz, Meléndez? – kulcsolta össze a kezét már a betonon Otoniel úr. – Mi a francról beszélsz?

– Arról, hogy pontosan tudom, mit kell tennem.

A kempinges lány és a srác meghalt, már csak Hernán és Olivia van hátra. Nekik pedig ismerem a rejtekhelyüket.

– Mire gondolsz?

– A cukrászüzemre. Na, lefelé az út mellé!

Azok hárman rádöbbentek, hogy ennek már a fele sem tréfa. Ez a vadbarom még kinyírja őket is. Úgy belejött a gyilkolásba, hogy talán már az Isten sem állíthatná meg.

– Ne szórakozz, Orlando! – próbálkozott ismét Otoniel úr. Érezte, hogy egyre nehezebben tudja viszszatartani az izmait, s a vége majd az lesz, hogy szégyenszemre telepakolja a nadrágját. – Tárgyaljuk meg a dolgot még egyszer!

Meléndez úrnak természetesen esze ágában sem volt megölni őket, hiszen szüksége volt a segítségükre.

Élve értékesek, holtan viszont már annyit sem érnek, mint a macskatetemek az út szélén.

– Nincs miről tárgyalni! – mondta keményen. – Oda, egymás mellé!

Andrés olyan fenyegetőn állt a kocsi platóján kezében jókora pisztolyával, hogy eszük ágában sem volt ellenállni. Különben is, a ragyogó csillagfényben céltalannak látszott mindenféle menekülési kísérlet. Az út padkájánál sima mező kezdődött, még egy vakondtúrás sem látszott rajta, amely mögött elbújhattak volna.

Egymás mellé álltak hát, és kiáltoztak. Otoniel úr kezét előrenyújtva rimánkodott, Ugalde legszívesebben a földre roskadt volna, csakhogy úgy megmerevedett a térde, hogy moccanni sem tudott. Terrentes viszont a könnyeit törölgette.

Meléndez úrnak az volt a terve, hogy föléjük lő vagy kettőt, aztán visszaparancsolja őket a kocsiba, és még egyszer megkérdezi tőlük, hogy segítenek-e neki?

Hagyják-e, hogy dúsgazdaggá tegye őket?

Andrés talán még a fájdalmáról is megfeledkezett, ahogy végignézett a három reszkető takonypócon. Ha szeretett valamit az életben, akkor az ilyesfajta jelenetek voltak azok. Ha meglenne a keze, és nem fájna olyan pokolian a helye, hogy élvezné a helyzetet! Istenem! Így is élvezet persze az élvezet, csakhogy közel sem akkora.

Otoniel úr Andrésra pillantott, és majdnem elhányta magát. Sokszor elgondolkodott már rajta, milyen lesz élete utolsó néhány perce, és hol történik majd meg vele az elkerülhetetlen – erre azonban nem gondolt soha.

Egy lucskos, nyirkos mezőn, közvetlenül a hajnali szürkület előtt golyót kapni a fejbe, nem valami felemelő érzés.

Éppen megpróbált volna elmondani egy rövid imát, amikor váratlanul, talán éppen a semmi közepéből érkezve, meglebbent valami a szeme előtt. Előbb denevérnek hitte,

aztán éjszakai madárnak. Lassan szárnyalt el az arca előtt, majd amikor utána nézett, hogy utolsó pillantásával valami érdekeset kapjon még el a világból, a madár rettenetes sebességre kapcsolt. Szemmel szinte nem is látható gyorsasággal körberepülte a másik kettőt is, aztán a kocsi felé lebbent.

Otoniel úr élesen felkiáltott. Akár jajkiáltás is lehetett volna, de nem az volt.

A megkönnyebbülés kiáltása tört ki a száján, ahogy felismerte, micsoda az éjszakai madár.

A korong, amiről Meléndez beszélt.

Andrés a kocsi platóján állt, s utálattal nézett le rájuk, mint csúszómászókra, amelyeket azonnal el fog taposni. Felemelte a stukkerét, hogy Meléndez úrral együtt a megpuhítandók feje fölé lőjön vele.

A három "halálraítélt" és Meléndez úr tekintete ekkor már nem kalandozott semerre; Andrésra bámultak mindannyian. Egészen pontosan arra a fekete valamire, ami ott csapdosott a nagy barom feje mellett.

Természetesen az óriás is észrevette a valamit, de nem tulajdonított különösebb jelentőséget neki. Ha itt röpdös egy éjszakai madár, hát röpdössön!

Ha nem uralkodik el rajta a fájdalom, bizonyára nem vette volna ilyen könnyedén a dolgot. Ezúttal azonban már csak leértékelt harcos volt – hitehagyott szamuráj.

Felemelte a stukkert, és meg akarta húzni a ravaszt.

A madár ekkor csapott le rá.

A másik négy csak annyit látott, hogy kihullik a fegyver a kezéből, majd valami kerek, gömbölyű, mint egy dinnye, felemelkedik a levegőbe.

Andrés hatalmas teste csattanva vágódott végig a kocsi platóján.

Feje a levegőbe röppent, mintha megcélozta volna a holdat.

Aztán lehullott a lábuk elé.

51.

A lány, amikor magához tért, csillagokat látott a szeme előtt. Rövid ideig azt hitte, maga is a csillagok között repül a mennyország felé, de a zöld fény, amely ott ragyogott körülötte, visszatérítette a valóságba. A füvön feküdt a szabad ég alatt. Alig karnyújtásnyira tőle a koponya szórta zöldes fényét. Iszonyodva fordította el tőle a fejét, és fel akart tápászkodni, de egy erőteljes kéz visszanyomta. Nem látta a ragyogástól, hogy ki az; egyetlen másodpercre végighullámzott rajta a félelem.

Csak nem Meléndez...

– Nyugalom – hallotta maga felett a bolond hangj át. Ne mocorogj. És főleg vedd le a kezed a nyakadról.

– Her... nán?

– Persze hogy én vagyok.

– Olivia?

– Hiányoztam, édes? – kérdezte a csillagok közül a lány.

– Mi történik...

– Maradj még egy kicsit. Megsebesültél.

– Mi történt... velem?

– Meléndez nyakon szúrt. Szerencsére nem vágta el a nyaki ütőered.

– Akkor... miért...

– Most éppen gyógyulsz. Begyógyul a sebed. Ne nyúlj hozzá, kérlek.

– Hogyhogy... gyógyulok?

– Az mondták, a koponya öt perc alatt meggyógyít.

Csak feküdj türelmesen.

A lány legszívesebben mégiscsak a nyakához nyúlt volna, de nem mert.

– Hans? Jól... van?

Hernán hangjában nem volt semmi érzelem.

– Meghalt.

– Úristen!

Alig tudta visszatartani a torkán feltörő zokogást.

– Mi történt vele?

Olivia válaszolt Hernán helyett.

– Andrés megfojtotta.

– És a... koponya...?

– Rajta nem tud segíteni. A bolond beszélt velük. Azt mondták; sajnálják, de a halottakat nem tudják életre kelteni. De téged meggyógyítanak. Vagy már meg is gyógyítottak.

A lány oldalra hajtotta a fejét, és a koponyára nézett.

A koponya – ha lehet egyáltalán ilyet mondani – mintha barátságosan ránevetett volna.

– Kész vagy. Meggyógyultál – mondta Hernán.

– Honnan tudod?

– Ők mondták. Bele kell dugnom a tarisznyába.

Meg kell várnunk, amíg a korong visszatér.

– A korong... vissza...

– Meg kell várnunk – bólintott Hernán. – Nyugodtan megnézheted a nyakad. Begyógyult.

Gertrude a nyakához kapta a kezét. Nem érzett semmit rajta, ami sebesülésre emlékeztette volna.

– Nem mondtad... hova repült a korong.

Hernán mintha elmosolyodott volna. Bár Gertrude nem látta, biztos volt benne, hogy a bolond mosolyog.

– Vadászik.

– Úgy... érted... rájuk?

– Meg akarja büntetni őket.

– Ezt is ők mondták?

– El kell mennünk innen!

– Hová?

– Azt... nem mondhatom meg. Velem jöttök? Megengedték, hogy velem jöjjetek.

– A cukrászműhelybe? – kérdezte Olivia. – Mert ha oda, én megyek. Mindig is szerettem volna telezabálni magam friss süteménnyel.

– Hát te?

Gertrude pokoli gyengeséget érzett. Olyan hirtelen tört rá, mintha a korong találta volna fejbe. Azt akarta volna mondani, hogy ő nem mehet, neki vissza kell térnie a kempingbe, megkeresni Hans holttestét, elszállíttatni Németországba – de már semmihez nem volt ereje.

Úgy érezte, hogy rászakad a csillagos ég millió csillagával együtt, és maga alá temeti.

Ismét útnak indult a mennyország felé.

52.

Ott reszkettek mind a négyen a kocsi alatt, ahova a legnagyobb lélekjelenléttel megáldott Meléndez behajtotta őket. Lesunyták a fejüket a betonra, majd rémülten felüvöltöttek, ahogy a korong felbukkant az orruk előtt.

– Itt van! – sikoltotta magas fejhangon Ugalde úr. Jézusom, itt van!

A korong lecsapott rá. Le akarta nyisszantani a fejét, de nem

fért hozzá. Ugalde úr arca előtt vastag, rozsdás cső húzódott – vajon mi a fenének a csöve lehet? – ennek vágódott neki. Fémes nyöszörgés hallatszott, a cső kettétörött, por és korom szálldosott a kocsi alatt.

– Ez megöl bennünket! Levágja a fejünket!

A korong ismét támadott. Megpróbált beférkőzni a kocsi alá, de nagy igyekezetében a betonhoz csapódott. Megperdült rajta, majd erejét veszítve az utat szegélyező kaktuszok közé pottyant.

Meléndez úr, nem törődve vele, hogy a korong újra támadhat, kivergődött a kocsi alól, és a kaktuszokhoz rohant. Elkapja, ha beledöglik is!

A korong Meléndez közeledésére ismét csak felröppent a levegőbe.

Csakhogy kissé másképpen repült, mint eddig. Bizonytalan, billegő volt a szárnyalása, mintha megsérült volna. Akármennyire is meregette Meléndez úr a szemét, nem látta, hogy letörött volna belőle akár egy darab is.

Kezében a fegyverével addig futott a korong után, amíg az bele nem veszett a csillagfénybe.

Meléndez úrnak ekkor igazából átkozódnia kellett volna, hogy elpasszolta, de ő nem ezt tette. Vágyakozva nézett utána, aztán mintha mi sem történt volna, kezében a stukkerével, odasétált a kocsihoz.

– Hé! – kiáltotta megzörgetve fegyvere csövével a karosszériát. – Elment. Kijöhettek.

Hiába zörgette meg még egyszer a kocsi oldalát, azok csak nem moccantak. Így hát kénytelen volt ő maga benézni az autó alá. Amit látott, nevetésre ingerelte. Úgy feküdtek a betonon a kerekekhez lapulva, mintha odaragadtak volna.

– Kijöhettek – ismételte meg. – Hiszen társak vagyunk, vagy mi a fene?

A társak volt a varázsszó: Mocorgás támadt odalent, majd lassan előmászott Ugalde, aztán Terrentes, legvégül pedig Senor Otoniel Hermógenes.

Meléndez úr látványosan zsebre vágta a pisztolyát.

– Láttátok? – kérdezte csípőre téve a kezét.

Egyikük sem kérdezte, mire gondol. Hiszen tudták, hogy nem gondolhat másra, csakis a korongra.

– Láttuk – mondta Otoniel úr.

– Mit gondoltok, mennyit érhet?

Még csak megbecsülni sem tudták. Mondhattak volna milliókat, vagy éppen milliárdokat is, de hát végül is mit számítanak az ilyen apró különbségek? Bizonyos határon túl már nincs jelentősége a milliónak és a milliárdoknak.

– Megszerezzük? – kérdezte a kihunyó csillagokra nézve Meléndez úr.

Nem kellett soká várnia a válaszukra.

– Meg – mondta Otoniel úr. – Én benne vagyok.

– Én is – bólintott Terrentes.

– Akkor mire várunk? – kérdezte Meléndez úr, majd laza mozdulattal felugrott a kocsi platójára.

– Segítsünk? – készségeskedett Terrentes.

– Felesleges. Egyedül is elbírok vele.

Andrés teste lerepült a kocsiról.

Meléndez úr leugrott a platóról, és odaült a volánhoz.

A hajnal első sugarai vidám táncot jártak a közeli hegyek csúcsai között.

Az ördögűző

1.

Ezen az estén Cristobal atya engedett a kötelesség szorításán, és nem az imádságoskönyvét vette elő, amit lefekvés előtt rendszerint olvasgatni szokott. Csak néhány napja kapta meg Juantól, az alsóvárosi antikváriustól azt a régi, kézzel írt kódexet, amelyre oly régóta vágyakozott. Sajnos megvenni nem tudta tőle, de ez nem is volt igazából fontos, hiszen ha izgalmasnak találja, majd csináltat róla másolatot.

A kódex gyönyörűséges alkotás volt. Látszott rajta, hogy évszázadokkal azelőtt kötötték be – feltehetően egy nagyúr könyvtára számára. Hiába keresett azonban valami jegyet vagy jelet rajta, amely támpontot adhatott volna az egykori tulajdonos azonosításához, sem ő, sem az antikvárius nem talált ilyet. Azt sem sikerült kideríteniük, hogy ki volt az eladó. Valami hagyatékkal pottyanhatott az antikvárium raktárába jó néhány évvel azelőtt. Az öreg Micotakisz, az antikvárium akkori tulajdonosa vásárolta fel sok más könyvvel együtt, s egyszerűen csak beöntette őket a pincéjébe.

Cristobal atya rövid ideig elmélázott a könyvek sorsán. Lám csak, lám: bármilyen szép is egy könyv, bármilyen csinos is a kötése, mégis pincében végzi, ha nem menti ki onnan valaki. Szakasztott, mint az emberek esetében. Lehetsz akármilyen gazdag, okos, erényekkel teli, mégis egy pincében, azaz a sírban végzed, hogy a fene ette volna meg az egészet!

Cristobal atya belelapozott a kézzel írott kódexbe.

Istenem, már a tapintása is olyan gyönyörűséges. És a kalligráfiája! Életében nem látott még ilyen szépségesen kunkorított betűket!

Mégsem ezek voltak számára a könyv igazi értékei.

Legfőbb értékét maga a szöveg adta. A szöveg, amely kis túlzással képes volt ekszẗázisba kergetni Cristobal atyát.

Cristobal atya megpróbálta csillapítani szíve dobogását, s hogy végleg helyreállítsa teste normális működését, összecsukta a kódexet, és letette az ágya mellé a szőnyegre.

Csak akkor veszem fel, ha már megnyugodtál! – leckéztette meg saját magát. – Még csak az hiányozna, hogy elragadjon a hév. Ezt a könyvet csak olyan tiszta fejjel szabad tanulmányozni, mint amilyennel a hajnali ájtatosságra készül az ember.

Elöljárói alaposan meghökkentek volna, ha tudják, Cristobal atya mivel hasonlította össze a reggeli ájtatosságot.

Cristobal atya néhány percnyi csendes pihenő után ismét a könyv után nyúlt.

Csak semmi izgalom – fenyegette meg újfent magát. – Ha rakoncátlankodsz, visszateszem a szőnyegre, és addig fel sem veszem, amíg helyre nem billensz.

Ha kell, reggelig is folytathatjuk a játékot!

Cristobal atyát kemény férfiúként ismerték – ahhoz, amit csinált, kemény emberek szükségeltetnek. Így aztán önmagához is szigorú volt – ha néhány évszázaddal korábban születik, inkvizítor lett volna belőle talán.

Ennek némiképpen ellene szólt ugyan, hogy Cristobal atyának lágy volt a szíve, mint a viasz; bármennyire is rúgkapált néha ellene: képtelen volt nem segíteni a rászorulókon. Így került bele abba is, amitől tulajdonképpen egész lénye viszolygott, és mégis csinálnia kellett.

Ő inkább csak csodálta volna őket, mintsem hogy harcoljon ellenük, csakhogy a harc elkerülhetetlen volt, ha segíteni akart a hozzá fordulókon. Cristobal atya néha úgy érezte magát, mint a katona, akinek esze ágában sincs embervért ontani, de ha meg akarja védeni a szeretteit, mégis meg.kell tennie.

Elkapta a kódexet, és az ölébe vette. Becsukta a szemét, majd néhány percnyi látszólagos szendergés után gyors mozdulattal kinyitotta.

A könyv éppen egy fekete tussal rajzolt illusztrációnál nyílott ki. A rajz hatalmas, elefántfejű, hordóhasú fickót ábrázolt; hasára szorított ujjai hosszú és éles madárkarmokban végződtek.

Cristobal atya akaratlanul is elmosolyodott, mintha régi ismerőssel találkozott volna.

– Behemót – suttogta maga elé. – Hát te is itt vagy, te rohadék! Hadd látom, mit írnak rólad!

Cristobal atya arcán mennyei boldogság ragyogott, amíg a kép alá írt szöveget tanulmányozta. Mint a tábornokén, akinek kémei az asztalára tették az ellenség erődrendszerének pontos leírását.

– Végre alaposan is megnézegethetlek, fűfaló – morogta, arra célozva, hogy a démonológia szerint Behemót fűvel táplálkozik. – Erős, nagy barom vagy, de egyszer még majd elkaplak egy fordulóra!

Tovább akart lapozni, de abban a pillanatban megkopogtatták az ajtaját.

Cristobal atya rémületében kiejtette a kezéből a kódexet. Azt hitte, Behemót elevenedett meg, hogy máris a szolgálatára álljon egy jó kis verekedéssel. Ha így lett volna; Cristobal atya szörnyű hátrányba kerül, hiszen nem volt a keze ügyében fegyver, amivel felvehette volna a harcot az ördög ellen. Márpedig Behemót ereje ellen az ő ereje édeskevés.

Cristobal atya villámgyorsan ágya alá dugta a könyvet. Megigazgatta a hálóingét, aztán az ajtó irányába morgott.

– Ki az?

Az odakint várakozónak jó füle lehetett, mert megértette a morgást.

– Louis.

Cristobal atya meggyőződött róla, hogy nem látszik-e ki a könyv az ágy alól – még egy picit beljebb is taszította – aztán kidugta a lábát a durva szőrtakaró alól.

Magára kapva barna csuháját, az ajtófélfa mellé állt.

– Ki az? – kérdezte még egyszer, a biztonság kedvéért.

– Louis -jött rá a válasz.

– Á, Louis! – mondta, mintha először nem is hallotta volna a nevet. – Mit akarsz, Louis?

– Sürgős üzenetet hoztam, atyám.

– Mennyire sürgős?

– Nagyon az, atyám.

Cristobal atya felsóhajtott. Persze mindenkinek nagyon sürgős, ha arra kerül a sor. Mindenkit hajt a félelem attól, ami a halál után következik.

– Hogy jöttél be?

– A kapus testvér beengedett.

Cristobal atya sóhajtott, és megforgatta a markában szobája kulcsát. Legalább fél kilót nyomott a vasból kovácsolt és művészien kimunkált kulcs – ha valakit fejbe vágott volna vele, nem köszönte volna meg neki.

Cristobal atya elmosolyodott, és megbirizgálta a kulcs egyik cizellált virágának a szélét. Halk pattanás után éles, kötőtűhöz hasonló vaspecek ugrott ki belőle, amely csak kicsit volt rövidebb, mint egy közepes hosszúságú késpenge. Ha valaki a szíve közepébe kapná, fel sem kelne többé a padlóról. Visszaugratta a pengét, majd egy újabb mozdulattal újabb vaspálcikát varázsolt elő belőle. Kissé elfordította a végét, így a kulcs már keresztet mintázott. Cristobal atya tisztában volt vele, hogy néha váratlanul törnek ránk a rohadékok, és ha akkor éppen nincs kereszt a kezünkben, nagy baj keveredhet

belőle. Ezért igyekezett elrejteni néhány krucifixet a szobájában, még olyan formában is, hogy a hülyébbje ne ismerje fel. Ha neki sikerült megkaparintania előbb, már az övé a győzelem.

Megbillent az ujja, hogy egy ismételt nyomásra megnyissa a kulcs virágai közé rejtett szenteltvizes tartályocska nyílását, de végül is nem tette meg. Ha kiömlik a víz, újat kell beletöltenie, ez pedig időt vesz igénybe.

De mi a fenét is akar ez a Louis? Meghagyta a kapusnak, hogy éjszaka ne bocsásson be hozzá senkit. Ugyanakkor azzal is tisztában volt: a Grófnő annyi kegyben részelteti a kolostort, hogy olyan viszontszolgáltatásokra is igényt tarthat, amilyenek másnak nem járnak. Főleg éjszaka nem.

Bedugta a zárba a kulcsot, és elfordította. Idősebb parasztember állt odakint, kezében szorongatva a kalapját.

– Dicsértessék, atyám – mondta, és keresztet vetett.

– Mindörökké, fiam. Gyere be, Louis.

Louis belépett, de mielőtt becsukta volna az ajtót, óvatosan kipislogott a sötét folyosóra. Mintha aggódott volna, hogy követi valaki.

– Ülj le, Louis.

– Inkább állnék, atyám.

– Akkor hát állj. Miért jöttél, Louis?

– A Grófnő... atyám.

Cristobal megfigyelte, hogy Louis idegesen gyűrögeti a kezében a kalapját.

– Mi van vele?

– Hát... megint úgy van.

Cristobal atya felsóhajtott. Úgy látszik, lőttek az éjszakai nyugalmának. Az olvasgatásnak pedig végképp.

– Mi történt, Louis? Nem lenne jobb, ha mégiscsak leülnél?

– Inkább állnék, atyám. Úgy látszik, megemeltem magam. Ha leülök, nehezen tudok felállni.

– Jól van, akkor beszélj. Mi történt?

Louis habozott.

– Nem tudom, elmondhatom-e atyám? Így.

– Gyónni akarsz?

– Talán jobb lenne.

Cristobal atya szelíden Louis fejére tette a tenyerét.

– Felesleges, fiam. Tudok titkot tartani. Elvégre az is titok, hogy eljöttél hozzám.

– Hát... az.

– Akkor viszont nyisd ki a szádat!

– Az a helyzet, atyám, hogy a Grófnő nem engedte meg, hogy elmondjam, mi történt. Csak annyit üzent...

Cristobal atya olyan szúrós tekintettel nézett Louis szemébe, hogy az feladta minden ellenállását.

– Jól van... atyám. Úgy kezdődött, hogy a Grófnő rosszul érezte magát.

– Hm. Gyakran előfordul vele.

– Fel-le futkosott az emeleti szobákban, és azt kiáltozta, hogy már megint dörömbölnek a fején.

Ez valami új volt. Cristobal atya meghökkenve nézett Louisra.

– Dörömbölnek? Mintha valaki be akarna menni a koponyájába?

– Fordítva, atyám. A Grófnő azt mondta, úgy érzi, mintha valaki ki akarnajönni belőle. Valaki, aki be van oda zárva.

– Mármint a fejébe?

– Oda, atyám. Mármint.

– És… mit csinált?

– Ütötte a fejét rendesen. Catalina és én megpróbáltuk lefogni, de ránk kiabált, hogy hagyjuk békén, nem beteg, nem történt vele semmi különös, csak nem találja a feje kulcsát. Nem tudja, hol van.

– Eegen – morogta Cristobal atya. – Nem beteg, csak nem találja a feje kulcsát. Végül is megtalálta?

Louis lehorgasztotta a fejét.

– Megparancsolta, hogy hívjuk oda a doktort.

Cristobal atyában feltámadt a méreg.

– És ti odahívtátok?

– Mit tehettünk volna, atyám?

Cristobal atya nem ok nélkül gurult méregbe. Nem kapta volna fel a vizet, ha Picado doktor valóban igazi doktor lett volna, vagy jobban mondva, csak az. Csakhogy jól ismerte a doktort, aki bár ügyes a sebek kezelésében és a belgyógyászati problémákhoz is ért, leginkább gazdag, lelkükben nyugtalan szépasszonyok körül illegeti magát. Bizonyítéka nem volt rá, hogy a doktor meg is szedné magát páciensei gyengeségét kihasználva – inkább arról beszélnek, hogy gyakran nem fogad el honoráriumot – mégis túlságosan sokat foglalkozik a lélek problémáival. Egyesek még azt is gyanítják, hogy istentelen. Mindenféle tudatalattikról és kollektív emlékezetről beszél, ami teljességgel felfoghatatlan a laikus számára. A kollektív tudattalantól vagy mifenétől aligha fájdul meg az ember térde.

Cristobal atya azt is tudta, hogy Picado doktor vonzódik a szellemidézéshez és az olyan praktikákhoz, amiket ő maga élesen elítél. A szellemekkel például nem szabad játszadozni. Ha akarnak valamit, majd közlik az élőkkel, jóllehet, akik már a túlvilágon vannak, nemigen látogatnak ide vissza. Inkább, velük, velük van a baj!

– Volt ott még más is? – kérdezte szigorúan.

– Hát… voltak még néhányan, atyám.

– Kik?

Louis mondott pár nevet. Cristobal atya mélyet sóhajtott. A spiritiszták! Izgalomra vágyó szépasszonyok és idegbeteg férfiak. Éppen ezek hiányoznak a Grófnőnek, senki más!

– Folytasd, Louis.

– A Grófnő rám szólt, hogy vigyem be az asztalt.

– Te meg bevitted, mi?

– Mi egyebet tehettem volna?

– Jól. van, Louis, senki sem tesz neked szemrehányást, én a legkevésbé. Tehát?

– Bevittem az asztalt a szobába, és letakartam a kendővel.

– Fekete kendővel, mi?

– Barnával. Aztán kimentem, és jó darabig nem is mentem vissza. Amikor megjöttek a meghívottak, bevezettem őket a szobába.

– Aranzabal kapitány is ott volt?

– Ő is, atyám.

– Mi történt ezután?

– A Grófnő megparancsolta, hogy maradjak az ajtó közelében. Aztán becsukták az ajtót. Hoztam egy sámlit, és odaültem elé.

– Hallottál valamit? – hajolt előre kíváncsian az atya.

– Előbb semmit. Aztán… mint rendesen. A szellem kopogott, amikor megérkezett. Jól hallottam a kopogását, atyám. Azt gondoltam… ma is az történik, mint máskor. A szellem beszélget velük. De ezúttal valami egyéb történt.

Louis becsukta a száját, és elhallgatott.

Cristobal atya várt egy kicsit, majd erélyesen rászólt.

– Mi más?

– Valahogy… furcsa csend volt odabent. Aztán hatalmasat dörrent valami. Akkorát, hogy majd leestem a sámliról. Kicsit el is bóbiskolhattam, mert arra ébredtem, hogy csak úgy billeg alattam a sámli, és a derekamba is beleállt a fájás. Mégis sikerült valahogy lábra állnom, és megpróbáltam kinyitni az ajtót, de az egyszerűen szemberepült velem.

Cristobal atya eltátotta a száját.

– Az ajtó?

– Az, atyám. Leszakadt a zsanérjáról, és az egyiket ki is tépte a falból.

Cristobal atya maga elé képzelte a szoba ajtaját: Akkora ajtó volt, hogy három lóval is nehezen lehetett volna kiszakítani a helyéből. Ember azt ki nem törhette, akárhányan is voltak odabent.

– Ha nem vigyázok, telibe talált volna. Szerencsére kissé félrehúzódtam, így csak az oldalamat kapta el.

Ha telibe talál, vasárnap már a virrasztóasszonyok zokoghattak volna felettem. Bár nem tagadom, atyám, hogy inamba szállt a bátorságom, mégis benéztem az ajtón. Tudja, mit láttam odabent?

– Mit?

– Előbb semmit, csak szállongó fűrészport. Aztán megpillantottam az asztalt. A sarokban hevert, pedig az is dögnehéz, annak a cipelésétől kaptam sérvet. Hej, atyám, hányszor is vittem fel pincéből az emeletre…

– Jól van, folytasd!

– Hát… szóval… az asztal a sarokban hevert, és nem volt lába. Egy sem.

– Egy… sein?

– Ahogy mondom, atyám. Úgy kirángatta valaki a lábait,

mint ahogy Senor Paniagua, a fogdoki a fogakat szokta. Bemész hozzá, fáj a fogad, aztán csak egy csavarintás, és máris kiköpheted.

– Hol láttad a lábakat?

Louis nyelt egyet.

– Előbb sehol. Azután... nézzen ide, atyám!

Louis szorosan az atya elé állt, és lehajtotta a fejét, mintha azt szeretné, hogy az atya áldja meg.

– Hova? – türelmetlenkedett Cristobal atya.

– Ide, a fejem búbjára.

Az atya Louis fejére tette a kezét. Louis felszisszent, amikor az atya megtapogatta a tojásnyi duzzanatot.

– Hű, de fáj!

– Mi az ördög ez itt?

Észre sem vette, hogy olyat mondott, amit nem lett volna szabad.

– Búb, atyám. Rám esett egy asztalláb.

– Honnan a fe...?

– A mennyezetről, atyám.

Cristobal atya azt hitte, rosszul hall. De mielőtt még folytathatta volna a kérdezősködést, Louis már mondta is a magáét.

– Az asztallábak a mennyezetről lógtak lefelé, atyám.

Oda voltak ragasztva hozzá valahogy, de nem ragasztóval, mert annak nem láttam a nyomát. Ott lógtak a plafonon, aztán amikor már én is bent voltam a szobában, szépen lepotyogtak. Egyenesen a fejünkre. – Felemelte a kezét, és számolni kezdett az ujján. – Egy esett az én fejemre, egy a Grófnőére, egy a doktoréra, egy a kapitányéra, egy...

– Hány lába volt az asztalnak; Louis?

– Bocs, atyám. Másnak már nem jutott láb.

– Hihetetlen, Louis.

– Pedig itt a búb, atyám. A Grófnő fején is ott egy búb, a kapitány fején is ott egy búb, a doktor fején…

– Jól van, Louis, elhiszem – intette le Cristobal atya. Folytasd.

– Hát… állt a bál. A Grófnő visított, én ordítottam, a kapitány csuklott, a doktor valamit hadovált, hogy ez nem valóság, csak a tudatalatti, de mielőtt még befejezhette volna, a szőnyegre esett, és elájult. Mérget vennék rá, hogy nem a tudatalattija ütötte le.

Cristobal atya szimatolt egy kicsit; de nem érezte, hogy Louis ivott volna.

– Ennyi?

Louis szívott egyet az orrán.

– Hát… tulajdonképpen nem.

– Jézusom, mi volt még?

– Ott volt a szobában egy lélek.

– Micsoda?

– Lélek, atyám. Vagy szellem, vagy kísértet. Mire észrevettem, már bejött.

– Bejött? Honnan jött be?

– Valószínűleg a kertből. Sőt biztosan onnan.

– Hogy… jött be?

– Az ablakon át, atyám.

– Miért… az ablakon át?

– Hát, azt inkább tőle kellene megkérdeznie. Mindenesetre kitörte az ablakot és berepült rajta. Amikor észrevettem, már ott repkedett a szobában. Ide-oda. Mintha madár lett volna.

Cristobal atya biztos volt benne, hogy nem is volt más. Egy madár. Hogy az asztal mitől nyomorodott meg, és hogy mi törte ki az ajtót, nem tudta – bár sejtette – abban azonban biztos volt, hogy a repkedő valami az más tészta. A kitört ablakon át bejött egy madár, és rémülten röpködött felettük. Bár…

– Én olyat még soha nem láttam, atyám, pedig jól ismerem a madarakat. Még vettem is egy könyvet, hogy megtanuljam a nevüket, ha jönnek a turisták. Tudja, atyám, távcső lóg a vállukon, meglesik a madarakat, és némelyikük még egy füzetbe is beírja, hogy milyen madarat látott, milyen nap és hány órakor.

– Bird-watching – bólintott az atya.

– Ilyen madarat még nem látott senki, az holtbiztos.

Azért mondom én, hogy nem madár volt, hanem… lélek. Kísértet.

Az atya sóhajtott.

– Miért… milyen volt?

– Először is… nem volt szárnya.

– És mégis repült?

– Mégis, atyám. Méghozzá jobban, mint a madarak.

És gyorsabban.

– Mindezt benn a szobában?

– Ott, atyám. Aztán… elkezdett pofozni bennünket.

Cristobal atya összehúzta a szemét.

– A madár?

– Az, atyám.

– Hm. És mivel pofozott benneteket? A szárnyával?

Diadalittas képpel várta a választ. Most aztán csőbe húzta Louist.

Louis azonban megrázta a fejét.

– Nem, atyám, hiszen nem volt szárnya. Valahogy az egész testével pofozott... Engem például jól képen törült. Azt hittem, annyi a műfogsoromnak. Nekiestem a falnak, az meg a másik pofont adta. De a Grófnő is kapott egy fülest. A doktor is, a kapitány is...

– Hm. És milyen volt a füles?

Louis megsimogatta a képét, mintha még mindig érezné rajta a madár pofonját.

– Az a legfurcsább, hogy nem volt tolla. És lába sem volt, és feje sem volt. Kemény volt, és rettenetes gyorsan repkedett. Végül kiröppent az ablakon.

Cristobal atya megnyomkodta a szemét. Nincs mese, fel kell mennie a kastélyba. Akármi is történt, meg kell győződnie róla, nem ők voltak-e.

– Menj ki Louis a folyosóra, és várj odakint.

– Velem jön, atyám? – derült fel Louis komor ábrázata.

– Megyek, csak sétálj ki a szobából!

Louis boldogan elvigyorodott, és kihúzott a folyosóra.

Amikor becsattant mögötte az ajtó, Cristobal atya sóhajtott, levetette a csuháját, majd a hálóingét. Felvette az alsóneműjét, vissza rá a csuhát. Beljebb tolta az ágya alá a könyvet, aztán a könyvespolca felé fordult.

Megnyomott egy apró pöcköt a szobája kulcsán, mire a könyvespolc éppen csak alig hallható nyikkanás kíséretében elfordult. Cristobal atya nem kedvelte ezt a nyikkanást, de hiába fáradozott immár egy éve, képtelen volt rájönni, mi az ördög okozza. Többször is megzsírozta, levette, próbálgatta – akkor nem nyikorgott.

Visszatette – nyikorgott. Már-már hajlamos volt azt hinni, hogy azok szívatják.

Benyúlt a polc mögött feltáruló üregbe, és kivette a szenteltvizes flaskát. A víz nem akármilyen szenteltvíz volt; abból az argentínai forrásból származott, amelynek a szélén többször is megjelent a Szűzanya.

Ezt aztán még meg is szenteltette a biztonság kedvéért a püspök úrral. Úgy gondolta, hogy a víz még Behemóttal is elbírna, ha ráfröcskölné. Cristobal atya ezután egy kis műanyag vízipisztolyt húzott elő a kamrácskából, óvatosan megtöltötte a tartályát a vízzel, majd zsebébe rejtette. Gyertek hát, rohadékok!

Rövid habozás után még annak az indián mártírnak egy csontocskáját is a zsebébe dugta, aki jó ötszáz évvel azelőtt megtért ugyan, de ezt néhány konkvisztádor nem vette figyelembe, és úgy megsütögette izzó parázson, mintha pogány maradt volna. Később aztán már hiába bánták meg a dolgot – valami penitenciát is kiszabott rájuk Madrid püspöke – a megpörkölt indiánnak már nem tudták visszaadni az életét. A történelem és az egyház azért később szolgáltatott neki némi elégtételt – szentté avatták. Az ő néhány csontjához jutott hozzá egyszer egy piacon Cristobal atya, s azóta rejtett szekrényében őrizte az ereklyét.

Megszorította a zsebében a csontocskát, és arra gondolt, hogy az a szegény indián is abban a cipőben járt, amiben ő – ez persze csak jelképesen mondható el egy mezítlábas indiánról – ez a cipő pedig az ellenük való harcot jelentette. Merthogy a később szentté vált őslakó is lelkesen küzdött ellenük, amíg éppen a sajátjai meg nem sütögették.

Cristobal atya tempósan cammogott a lábait szaporán szedegető Louis mögött. Az éjszaka sötét volt és bolyhos, mintha tapinthatóan vastag, bársonyszerű anyagból lett volna. A hőség cseppet sem csökkent a sötétség beálltával; Cristobal atya arra gondolt, hogy a gumifákból kiáradnak ilyenkor a gyantacseppek, és a fák gumikönnyeket sírnak.

Éppen további költői képeket forgatott a fejében, amikor

Louis megszólalt.

– Nem szeretem az éjszakát, Cristobal atya – mondta kissé megtorpanva. – Egyáltalán nem szeretem.

– Hm. És miért nem?

– Mert ez az ő világuk.

– Ki az az ő?

– A tisztátalan lelkek, atyám. Kísértetek, szellemek, ördögök, egyszóval a Gonosz odaátról. Valahogy kiszúrtak maguknak engem, atyám.

– Kiszúrtak?

– Ahogy mondom. Már gyerekkoromban kiszúrtak.

Csak éppen azt nem tudom, mi a szándékuk velem.

– Hogy szúrtak ki? – érdeklődött az atya.

Louis lassabbra fogta a tempót, és bevárta az atyát.

– A nagyanyámtól hallottam, hogy miután megszülettem, meg akartak kaparintani maguknak. De nem tudtak. Persze, ha ő nincs résen…

– Mit akartak csinálni veled?!

– Nem akármilyen történet ez, atyám. Nagyanyám mesélte, hogy bölcsőben feküdtem a szobában, míg a teraszon éppen a falumbeliek lakomáztak; a születésemet ünnepelték. Egyszer csak felsírtam odabent, pedig addig mélyen aludtam. Nagyanyó délután megitatott egy kis cocalével, nehogy szétbömböljem az ünnepséget. És én mégis felsírtam. Az apám már olyan részeg volt, hogy moccanni sem tudott – így volt ez rendjén az anyám meg a többi fiatalasszonnyal odakint sugdolódzott a házunk mellett. Éppen anyám barátnőjének a hajából húztak ki néhány szálat, hogy megetethessék Pacóval.

– Ki az a Paco?

– Házasulandó legény volt, de nem akart házasodni.

Az a lány meg annyira áhítozott utána, hogy anyám és a többi asszony elhatározták: megetetik vele néhány szál haját, ettől majd Paco szerelemre gerjed iránta.

– Phű! – fintorgott Cristobal atya. – Förtelmes és ostoba babona!

Louis megvonta a vállát.

– Akár babona, akár nem, meg is etették, és Paco el is vette a lányt, csinált neki hét gyereket, és még ma is boldogan élnének, ha Pacót agyon nem üti a villám.

Kukoricát kapált éppen, a villám meg telibe trafálta.

– Nyugodjék békében! – rajzolt keresztet a levegőbe Cristobal atya.

– Szóval, hogy szavamat ne felejtsem, bömbölni kezdtem a szobában. A nagyanyám meghallotta, és felkapott egy kést az asztalról. Tudta, hogy valami különös történhetett velem, mert hiszen a gyerekek nem szoktak bőgni, ha megitatják őket egy kis cocalével.

Óvatosan kinyitotta az ajtót, belesett a szobába, és mit látott ott, atyám?

– Na, mit? – kérdezte mérsékelt érdeklődéssel az atya.

– Engem, atyám.

– Ki hitte volna?

– Ó, csakhogy nem voltam ám egyedül, atyám, de nem ám! Volt ott még valaki, a bölcsőm fölé görnyedve, és ki tudja, mit csinált volna velem, ha nagyanyó fel nem bukkan az ajtóban.

– Hm. És ki volt az illető?

– Nagy, böhöm fickó. Feje egészen a szoba mennyezetéig ért, és ült valamin.

– Ült?

– Ült, atyám. Nagyanyó azonnal észrevette, hogy min ült. Nem széken, nem padon, még csak nem is egy kukoricakévén,

hanem... egy sárkányon, atyám!

Cristobal atya ekkor kezdett komolyabban is Louisra figyelni. Amit eddig mesélt, nemigen érdekelte. A falusiak tele vannak babonával, ostobaságokat fecsegnek, főleg, ha cocát rágnak. Ez a sárkány azonban...

– Valóban sárkányon ült?

– Azon, atyám. És...

– Milyen volt az arca a fickónak?

Louis megcsóválta a fejét.

– Hát éppen ez az érthetetlen, atyám. Az ember azt hinné, hogy aki egy rút sárkányon ücsörög, még ha a sárkány nem is nagyobb egy megtermett kutyánál – persze az is lehet, csak azért volt akkora, hogy beférjen a szobába – szóval, azt hinné az ember, hogy egy ilyen fickó maga is rút, mint a pokolfajzatok általában.

Cristobal atya megtorpant.

– Ez... nem volt rút?

– Nem, atyám, nem volt az. Éppen ellenkezőleg.

Nagyanyó szerint olyan szépséges volt a képe, mint az indián hercegeké a mesékben, vagy azoké az isteneké, akik rá vannak vésve a piramisok oldalára.

Cristobal atya nyelt egyet. Meg volt ugyan a véleménye a piramisok oldalára vésett istenek szépségéről, de nem akarta tiltakozásával elterelni Louis figyelmét.

-Folytasd, Louis!

– Nagyanyó azt mondta, hogy egyszerűen gyönyörű volt a fickó.

– Megfigyelte a nagyanyád a kezét is?

Louis bólintott: – Meg, atyám.

– És mit látott?

Louis közelebb hajolt az atyához.

– Karmokat az ujjain, atyám. Ennek a szép arcú férfinak saskarmai voltak.

– És... a kígyó...? – szakadt ki a kiáltás Cristobal atyából.

Louis szinte megdermedt a rémülettől.

– Honnan tudja, atyám?

-Astaroth! – kiáltotta az atya.

Louis megfordult, de mivel nem látott senkit maga mögött, rémült képpel nézett az atyára.

– Mit mondott, atyám?

– Astaroth! – lihegte az atya a verejtéket törölgetve az arcáról. – Rád ismerek, te rohadék! Te látogattad meg ezt a szerencsétlent!

Louis érezte, hogy elgyengülnek a lábai, és kis híja volt, hogy bele nem rogyott az út porába.

– Kivel... beszélget... atyám?

Cristobal atya közben magához tért, és megveregette Louis vállát.

– Nincs semmi baj, fiam. Azt meséld el, mi történt azután, hogy a nagyanyád meglátta Astarothot?

– Az... ki, atyám?

Cristobal atya komor képet vágott.

– A pokol egyik fejedelme, Louis. Valaha Isten katonája volt; csak éppen elárulta az Urat, ezért ő letaszította az alvilágba.

– Jézusom, atyám! – kezdte hányni magára a keresztet Louis. – Erről fogalmam sem volt. Jelent ez valamit?

– Arra felelj, hogy mit csinált a nagyanyád!

Louis nyelt egy nagyot.

– Felé vágott a késével. Éppen akkor, amikor megpróbálta

megnyalni a homlokomat.

– Erre elpucolt, mi?

– Nagyanyó szerint megsarkantyúzta a sárkányát, és kivágtatott vele a csukott ablakon át.

Cristobal atya bólintott.

– Jól tette a nagyanyád, hogy a késével ijesztgette.

Astaroth retteg a késektől, szablyáktól és egyéb vágószerszámoktól. Ha meglát egyet, azonnal elmenekül.

Tudod miért, Louis?

– Honnan tudnám, atyám?

– Félti az arcát, azért. Azt a szép, hamvas, ifjúi arcát.

Amikor az az affér történt az Úrral, Gábriel arkangyal kardja megsebezte a képét, és csak nehezen gyógyult be neki. Astaroth hiú az arcára; fél tőle, hogy ismét megsérül. Akár szándékosan tette a nagyanyád, akár nem; éppen a legmegfelelőbb fegyvert választotta. Bár én azt hiszem, valaki a fülébe súghatta, hogy mit kell tennie.

– Egy indiánra gondol, atyám?

– Egy láthatatlan valakire gondolok. Talán egy őrangyalra.

– A guadeloupei madonnára! – szakadt ki a megkönnyebbült kiáltás Louisból. – Mi lett volna velem, ha nincs nagyanyó?

– Alighanem egész életedben az ő szolgája lettél volna. Persze csak akkor, ha sikerül megnyalnia a képed.

– Az mit jelent, atyám?

– Egyfajta bélyeget, Louis. Megbélyegzett volna vele. A nyála nem engedte volna, hogy megszabadulj tőle. Olyan az, mint a legerősebb ragasztó. Hozzáragasztotta volna a lelkedet.

– Értem, atyám.

– Jól van, Louis, menj egy kissé távolabbra tőlem.

Csak nem akarsz a hátadra kapni?

– Nem, atyám – rebegte Louis, elhúzódva Cristobal atyától. – Csak éppen... félek egy hangyányit. Nem tudom, mitől és miért, de... rossz érzéseim vannak.

– Éppen itt, Louis? Hiszen nincs itt semmi, ami...

Louis határozottan rázta meg á fejét.

– Dehogyis nincs, atyám!

– Mire gondolsz, Louis?

Louis kinyújtott karral a sötétség mélyébe mutatott.

– Ott van a régi indián temető, atyám! Ahol azok a dolgok történtek.

Cristobal atya önkéntelenül is megszorította zsebében a szent csontját.

– Milyen dolgok?

Louis megvakargatta a feje búbját.

– Elmeséljem, atyám?

Cristobal atya azt akarta mondani, hogy jobban tenné, ha befogná a száját, de maga számára is váratlanul, éppen az ellenkezőjét mondta annak, mint amit szeretett volna.

– Meséld, Louis.

Louis éppen abban a pillanatban kezdett mesélni, amikor feltűnt a halványan derengő csillagfényben az első földhányás.

2.

– Gyerekkoromban volt egy haverom, atyám, akit Bartholomeónak hívtak. Naphosszat együtt lógtunk, majd egyszer csak Bartholomeo kezdett elmaradozni mellőlem. Addig minden délután a nagy fánál találkoztunk a folyó mellett.

– Miféle nagy fánál?

– Volt a folyó partján egy óriási fa, talán ezeréves is lehetett. Már régen nem voltak levelei, virágai, háromnegyed részben száraz volt, de azért még mindig élt.

Ennél szoktunk találkozni délutánonként. Egyszer aztán Bartholomeo nem egyedül jött. Vele jött egy idegen iu, rongyos ruhában, koszosan, hajából nádszálak lógtak. Bartholomeo azt mondta, hogy néma, a folyó partján lakik, nincs családja, senkihez nem tartozik, azt eszi, amit fog magának. Akkor én ott nagyon megijedtem tőle, atyám.

– Megijedtél? Mitől?

– A szemétől, atyám. Vörös volt, mint a madaraké.

A fogai meg feketék. Az arca ráncos. Mintha nem is a saját bőre lett volna rajta. Valahogy lötyögött a húsán, na. És kicsi volt. Hozzánk képest is kicsi. Olyan kacsázva járt, mintha valóban a kacsa költötte volna. Egyszer aztán Bartholomeo megkérdezte tőlem, hogy szerintem hol lehetne sajtot venni. Meglepődtem a kérdésén, mert úgy tudtam, hogy Bartholomeo apjának vannak szarvasmarhái, kecskéi is vannak; ha sajtra van szükségük, csinálnak maguknak. Ezt meg is kérdeztem tőle, mire Bartholomeo azt válaszolta, hogy sok sajtra lenne szüksége. Annyira, amennyit egy falu sem bírna megenni egy álló évig. Vagy még annál is többre.

Atyám, ezen úgy meglepődtem, hogy majd fenékre ültem. Még most is csodálkozom, ha…

– Inkább folytasd.

– Folytatom, atyám, csak hadd jöjjek egy kicsit közelebb. Szóval, Bartholomeo ezzel a marhasággal jött.

Megkérdeztem tőle, hogy kinek kellene az a tengernyi sajt, csak nem ő magának lyukadt-e ki a gyomra, de azt mondta, hogy nem, a haverjának kellene, a kis nyeszlettnek. Megkérdeztem, hogy mi a fenét csinálna ennyi sajttal az a kis vacak, erre Bartholomeo csak a vállát vonogatta, hogy biztosan csalinak kell neki. Víziállatokat akar talán fogni.

Na, én mondtam, hogy nem tudok annyi sajtot szerezni, de ha tudnék is, a sajtért fizetni kell. Hogy gondolja a haver, hogy a sajt csak úgy az égből potyog?

Bartholomeo ekkor a zsebébe nyúlt, és egy aranypénzt húzott elő belőle. Jó nagy volt, akkora, mint a fél tenyerem. Azt mondta, ez nagyon sokat ér; annyi sajtot lehetne venni belőle, mint egy hegy.

Cristobal atya megcsóválta a fejét.

– A kísértés! Mindig csak az a kísértés! Remélem, nem fogadtad el a pénzt?

– Nem; atyám, és nagy szerencsém volt, hogy nem fogadtam el, mert később éppen ebből lett baja Bartholomeónak. Én csak annyit tettem, hogy megpróbáltam sajtot szerezni neki. Hiába igyekeztem azonban, nem sikerült. Abban az időben éppen csak annyi sajtot csináltak az emberek, amennyi maguknak elég volt. De miért is csináltak volna többet? Akkoriban még nemigen jártak erre felvásárlók, nem volt fontos a sajt senkinek. De hogy a szavamat ne felejtsem, ezután furcsa mendemondák kezdtek lábra kapni Bartholomeóval kapcsolatban. Többen is látták a régi temetőben kószálni, a sírokon ücsörgött, és mintha... beszélgetett volna.

– Kivel?

– Hát éppen ez az, atyám, hogy kivel? Merthogy nem volt mellette senki. És ő mégiscsak jártatta a száját, mintha láthatatlan haverjaival társalogna. Ha valaki véletlenül arra tévedt, észre sem vette. Csak átnézett rajta, minta üvegből lenne az illető. Mintha nem is látta volna. Azután meg azt mondta valaki, hogy Bartholomeo már nem is a házukban lakik, hanem a temetőben. Néha láttam az apját meg az anyját, komorak voltak, atyám; még csak nem is beszéltek senkivel. Nagyon szerették Bartholomeót, nehezen viselték el, hogy a fiuk megbuggyant. Az igazán nagy baj azonban akkor következett be, amikor Bartholomeót keresni kezdték a katonák. A temetőnél vártak rá, biztos valaki beköpte nekik,

hol szokott mutatkozni. El akarták kapni. Tudja, miért, atyám?

– Nem én – mondta nyugtalanul, a régi temető felé pislogva Cristobal atya. – Miért?

– A régi aranypénz miatt. Mert az történt, hogy Bartholomeo beutazott a városba, alighanem Santa Cruzba, sajtot és másféle élelmiszert venni. És azzal a pénzzel fizetett. Valakinek feltűnt a dolog, és beárulta a rendőrségen. Kiderült, hogy a pénz illegális ásatásból származik. Tudja, mi az, atyám?

– Tudom – bólintott az atya. – Engedély nélküli ásatás.

– Az a törvény, hogy nem szabad másnak ásni, csak a régészeknek. Senki nem tudta, hogy került a pénz Bartholomeo haverjához – maga Bartholomeo sem. De hogy nem a régészek ásták ki, az biztos, mert nekik be kellett volna szolgáltatniuk a múzeumnak. Ezért aztán el akarták kapni Bartholomeót, hogy megtudják tőle, honnan származik a pénz. Azt gondolták, hogy ahol ezt találták, ott több is lehet, sőt még másféle aranyak is.

Akkor is éppen sötétedett, amikor a katonák megérkeztek Bartholomeóék házához, csakhogy Bartholomeo nem volt otthon. Annyit tudtak csupán a szülei róla, hogy többen is a régi, elhagyatott temetőben látták. Ott ült a sírokon; és a halottakkal beszélgetett. Mivel még a haverom volt, ha nem is találkoztunk már régóta, figyelmeztetni akartam, hogy vigyázzon, mert katonák keresik. Ámde nem sikerült. Akkor, atyám, olyan szerencsém volt ott, mint kevésszer életemben. Az apám ugyanis elkapott, bezárt a szobába, az ajtóra meg ráfordította a kulcsot. Sejtette szegény, hogy elmennék figyelmeztetni Bartholomeót, nem akart bajt belőle. Talán attól is félt, hogy a katonák, amilyen gyorsan eljár a kezük, a végén még lepuffantanak. Én meg csak ültem a szobában és toporzékoltam, hogy nem segíthetek a haveromon. Éppen az ablakot próbáltam meg kifeszegetni, amikor arra jött a kis Andrade. Kisfiú völt még. Ott ment el az ablakom alatt, én meg rákiáltottam.

Meg is ijedt rendesen, majd amikor észrevette, hogy én vagyok az, odajött a közelembe. Szeretett engem, mert sokat labdáztam vele. Elmondtam neki, hogy fusson ki a régi temetőhöz – reméltem, hogy odatalál – és ha megpillantaná Bartholomeót, mondja meg neki, hogy jönnek a katonák érte.

Nem sok reményt fűztem a dologhoz, de a kis Andrade okosabb volt; mint hittem. Megtalálta a temetőt itt, ni! – és meg is pillantotta Bartholomeót az egyik síron. Már sötétedett, és nagyon félt, de azért tisztes távolságból odakiáltotta neki a figyelmeztetést. Na, hogy azután mi történt, azt csak később tudtam meg. Mert attól, amit látott, a kis Andrade elfelejtett beszélni. Jó egy évig meg sem mukkant többé. Csak nézett maga elé és vigyorgott, mintha elment volna az esze. Még szerencse, hogy a szülei nem tudtak semmiről, különben holtbiztos, hogy elvágták volna machetével a torkom. Én persze hallgattam, mint a feneken rúgott mosómedve, ki nem mertem volna nyitni a számat. A kis Andrade pedig került, mintha leprás lettem volna.

Ami még érdekes: a katonákat szállító kocsi hazafelé útjában szakadékba zuhant, valamennyi katona meghalt egytől egyig. A hatóságok nyomoztak egy kicsit, de nem tudták kideríteni a szerencsétlenség okát.

A pénzt nem kereste többé senki: miután nem bukkant fel több példány, elült a hullámverés.

Jó egy év is elmúlt már, hogy a kis Andrade, aki közben egy fejnyit.nőtt, egyszer odajött hozzám. Ja, és hogy el ne felejtsem, Bartholomeót nem láttam többé.

Sőt a szülei és a falu sem. Azt beszélték, hogy a mocsárba veszett. A kis Andrade azonban elmondta nekem, hogy mi az igazság.

Sóhajtott, és folytatta.

– A kis Andrade egyszer, amikor a folyó partján heverésztem, odajött hozzám és beszélni kezdett. Ettől úgy megijedtem, hogy majd a vízbe ugrottam a magas partról

rémületemben. És már nem is vigyorgott – a bugygyanás is elmúlt az agyáról. Elmesélte, hogy mi történt azon az estén a temetőben. Akarja hallani, atyám?

– Nem is tudom – bizonytalankodott az egyre szaporodó földhányásokra pislogva Cristobal atya.

– Az történt – legalábbis a kis Andrade szerint hogy amíg ő egy sírdomb mögött lapult, a katonák megközelítették Bartholomeót. A tiszt rákiáltott, hogy adja meg magát, nem lesz semmi bántódása. Bartholomeo egy sírhalom tetején ült. A kis Andrade azt mondta, hogy csak ült és nevetett. Olyan félelmetesen, hogy majd becsinált tőle. A katonák is megijedtek; a tiszt szuronyt szegezz-t vezényelt. Úgy mentek Bartholomeo felé, mintha nagyon veszélyes ember lett volna. Mármár a közelébe értek, amikor olyan hatalmas vihar támadt, hogy egyszerűen elfújta őket. Kifújta a temetőn kívülre valamennyit.

– A katonákat? – ámult el az atya.

– Azokat bizony. Valamennyit kifújta a sírok közül.

Bartholomeo pedig... nos, atyám, a kis Andrade azt mesélte, hogy Bartholomeo maga fújta a vihart. Kitátotta a száját, és rájuk fújt. Azok meg kipenderültek tőle a temetőből.

– Dicsértessék a Jézus Krisztus! – vetett keresztet az atya. – Az csak ő lehetett. Beköltözött a legény bőrébe.

– Kiről beszél, atyám? – nyögte Louis.

– A Sátánról te szerencsétlen, ki másról? Folytasd, fiam!

– Ezután a katonák ismét visszajöttek, és ráfogták a puskáikat Bartholomeóra. A kisfiú szerint ekkor megjelent egy hatalmas koponya az égen.

– Koponya?

– Az, atyám. A kis Andrade szerint akkora, hogy beborította az egész eget. Zöld volt a színe, és a kis Andrade azt mondta, hogy átlátszó volt, mintha üvegből lett volna.

– Üveg... ből? – ámuldozott az atya.

– Abból, atyám. A kis Andrade látta mögötte a fákat és a hegyeket is. Ott világított a koponya tátott szájjal, mintha le akarta volna nyelni a világot.

– Az is ő volt! – mutatott az atya vádlón az egyre szaporodó sírokra. – Valaki ezek közül az ő katonája lehetett. Most itt bujkál a sírjában.

Louis még közelebb húzódott az atyához.

– Ezután, atyám, a katonák már nem jöttek vissza.

Beugráltak a kocsijukba, és elszáguldottak, hogy segítséget hozzanak, vagy mifene. Útközben aztán belezuhantak egy szakadékba.

– Ő tette! – nyögte az atya. – Holtbiztos, hogy ő volt!

Csak a Sátánnak van ekkora ereje.

Louis hirtelen a szájára tette a mutatóujját.

– Atyám?

Cristobal atya megtörölgette a homlokát: Mintha hallott volna valamit. Furcsa, pufogó zajt, amilyet már sokszor hallott életében, de most hirtelenjében meg nem tudta volna mondani, micsoda.

– Mi van?

Bár az éjszaka fekete volt, s a csillagok és a telihold valahogy vérszegényebben világítottak, mint máskor, az atyának mégis feltűnt Louis halotti sápadtsága.

– Van önnél valami...?

– Micsoda?

– Valami... kísértetek és démonok ellen?

-Nincs! – mondta keményen az atya. – Vedd már egyszer tudomásul, hogy kísértetek nincsenek. Démonok azok vannak, és ördögök is, de kísértetek és lelkek nincsenek.

– Akkor van valami önnél… ördögök ellen?

Cristobal atya elmosolyodott.

Ó, te szerencsétlen, naiv ember! – gondolta magában. – Hogy gondolhatnád, hogy fegyvertelenül indulok a csatába? Életemből negyven évet töltöttem a vele folytatott csatározásokkal; számtalan szerencsétlenből űztem már ki az ördögök légióit, hogy gondolhatnád, hogy feltartott kézzel állok eléjük? Ha fel is tartom a kezem, csak azért, hogy mindannyian, akik harcba indulnak ellenem, láthassák benne az Ő keresztjét, amely megoltalmaz bennünket minden bajtól. Ó, te szerencsétlen, naiv emberfia! Hát persze hogy van nálam!

– Van – mondta aztán szűkszavúan.

– Meg szabadna tudnom… micsoda?

Cristobal atya felkapta a fejét. A furcsa, monoton zaj mintha egyre közeledett volna. Már ott rezgett a hang a bokrok ágain, a sírokon nőtt fűszálak csúcsain. Vajon mi a csoda lehet?

– Mit kérdeztél?

– Hogy mi van önnél, atyám, ellenük?

– Például egy kereszt.

– Csak?

Az atya rosszallón nézett rá.

– Mi az, hogy csak?

– Úgy értem, atyám, hogy… más nincs?

– Szenteltvíz.

– Az már jobb. Bocsánat, atyám, nem úgy gondoltam.

Cristobal atya megcsóválta a fejét.

– Félsz, fiam?

Louis bólintott egyet.

– Őszintén szólva, inamba szállt a bátorságom, atyám.

– Jól van. Itt van egy szent ujjcsontja. Tudod, azé, akit megsütöttek a konkvisztádorok.

– Szent Elasmo?

– Ahogy mondod.

– Adja ide gyorsan, atyám!

Cristobal atya előkotorta a csontot, és Louis markába nyomta: – Most már jobban érzed magad?

– Kell egy kis idő, amíg megnyugszom, atyám.

Az atya ismét felkapta a fejét. Mi a fene ez a monoton zaj? Csak nem dobolnak valahol?

– Hallja, atyám? – kapott Cristobal atya karjához Louis. – Hallja?

– Hallom – mondta az atya. – Mi ez?

– A szellemlovasok – suttogta Louis.

Cristobal atya meghökkent. Szellemlovasok? Róluk még soha nem hallott, pedig annyi babonaságot összebeszéltek a hívei, ha néhanapján megnyitották előtte a szívüket, hogy három vastag könyvet teleírhatott volna velük. A szellemlovasokról azonban egyikük sem szólt egyetlen szót sem.

– Azok mik? – kérdezte a monoton kopogást hallgatva.

– Szabadíts meg minket a gonosztól! – vetett keresztet Louis. – Tűnjünk el innen, atyám!

Cristobal atya Louisra mosolygott.

– Hiszen éppen azt csináljuk. Ha nem kapaszkodnál minduntalan a csuhám ujjába, és nem próbálnál a hátamra mászni, gyorsabban is menne a dolog.

– Bocsánat, atyám, de azt hiszem, nagy bajban vagyunk. Ha a szellemlovasok meglepnek valakit... Brrr!

– Azzal mi lesz? – kérdezte kíváncsian az atya.

– Magukkal hurcolják a poklok feneketlen mélységeibe.

Ördögök! – tört rá az atyára a felismerés. Mintha világosság gyúlt volna egy sötét barlangban. – Hát persze hogy ördögök! Nem valamiféle sosem volt, huhogó kísértetek, hanem gonosz lelkek, a Sátán katonái. Az ő patáik csattogását hallja!

Villámsebesen csuhája zsebébe nyúlt, előrántotta belőle a vízipisztolyát, és azonnal csuhája ujjába rejtette. – Hadd érjen benneteket meglepetés, átkozottak!

– Tudsz valamit róluk? – kérdezte Louistól, miközben a sírokon hajladozó fűszálakat fürkészte: Hogyne fürkészte volna, amikor az ördögök újabban annyi trükköt vetnek be, hogy még ő sem ismeri valamenynyit. Képesek például egyik pillanatról a másikra gombostűfejnyiből óriássá változni. Lehet, hogy már ott is lapul egy-egy légiójuk a fűszálak mögött, és csak arra várnak, hogy elaludjon az ébersége. Akkor aztán rájuk rontanak, és igyekeznek megszállni őket. Jézusom, mekkora is az ő felelőssége! Hiszen nemcsak önmagát, önmaga testét kell megóvnia tőlük, hanem ezét a szerencsétlenét is. Fel hát a harcra, Krisztus nevében!

Louis egyre csak a homlokán csillogó verejtékcseppeket törölgette.

– Indiánok szellemei, atyám. Állítólag rablók voltak, felnyomtak néhány bankot, és elvitték belőlük a pénzt.

Egyszer aztán ráfizettek. Morales tábornok elkapta őket, és fellógatta valamennyit egy fára. Csakhogy hiba csúszott a számításába.

– Hm – morogta az atya. – Mi az a hiba?

– Úgy hallottam, hogy amikor felakasztották őket, jelen kellett volna lennie egy atyának is, atyám, ennek ellenére mégsem volt jelen. A szomszéd városkából kellett volna megérkeznie, de útközben meghalt.

– Nyugodjék békében! – vetett keresztet az ismeretlen páter lelki üdvéért Cristobal atya.

– Így hát nem volt jelen egyetlen atya sem, aki feladhatta volna nekik az utolsó kenetet. Hogy megnyugodjon a lelkük.

Cristobal atya kissé elszomorodott Louis tudatlansága hallatán. Ilyenek ezek az itteni népek. A hit és a hitetlenség határmezsgyéjén mozognak; alig van némi elképzelésük saját vallásuk rítusairól. Hogy lehetne feladni annak az utolsó kenetet, aki még meg sincs keresztelve! Micsoda bosszantó naivság!

– Nem volt a közelben senki, aki haláluk előtt megvigasztalhatta volna őket. Aztán egyszerre csak előkerült valahonnan egy indián varázsló. Megkérte a tábornokot, hogy hadd áldja meg őket haláluk pillanatában. Morales tábornok jó ember volt, ráadásul benne is csergedezett némi indián vér, így aztán megengedte.

A varázsló ekkor odalépett hozzájuk, és mind a tíznek a fülébe suttogott valamit, majd meghintette őket szenteltvízzel. Merthogy, atyám, az indiánoknak is van szenteltvizük, csakhogy ők más isten nevében használják.

Amikor már lógtak, és úgy rángatódzott a lábuk, mintha az ördög sípjára lejtenének táncot, a varázsló elkezdett üvölteni. Saját nyelvén átkokat mondott a fehérekre. De az indián rablókat is megátkozta, vagy mi a fene.

Azt ordította, hogy soha ne leljenek nyugalmat, és amíg a világ világ, rabolják a fehérek javait, őket magukat pedig ragadják le az alvilágba, ahol kínzócölöpökön szenvednek majd mindazokért a szenvedésekért, amelyeket az indiánoknak okoztak. Morales tábornok, miután lefordították neki a varázsló szavait, felnégyeltette a fickót. Csúnyábban is megjárhatta volna, de szerencséjére Morales tábornok gyengéd, jószívű ember volt.

Cristobal atya Louisra pislogott.

– Hiszen te is indián vagy, Louis.

Louis tiltakozva emelte fel az ujját.

– Csak negyedrészben vagy még annyira sem. Mindenesetre a rablókhoz semmi közöm, bár nem biztos, hogy éppen jó időben mondom ezt. Atyám, ezek egyre közelednek!

Cristobal atya előrántotta csuhaujjából a stukkert, és maga elé tartotta.

– Csak jöjjenek.

Louis elképedve pislogott a játékpisztolyra.

– Mi ez, atyám?

– A leghatásosabb fegyver, amit csak kitaláltak ellenük!

– A vízistukker, atyám?

– Ami benne van.

A kopogás már a temető túlsó szélénél hallatszott.

Vagy lovak patáinak a kopogása, vagy az ördögöké. De hát mit számít az, hogy kié? Az a lényeg, hogy itt vannak a közelben.

– Te csak maradj szorosan mögöttem, Louis! – irányította a félelmében reszkető Louist az atya. – Megküzdök velük, és legyőzöm őket!

Louis megnyalta a szája szélét.

– És ha... mégsem?

– Olyan nincs. Ha Ő velünk, kicsoda ellenünk?

– Gondoljon Ferrero atyára... atyám.

– Miért gondoljak rá?

– Ő is... hm... híres ördögűző volt és egyszer... sajnálatos módon elkapták, és lelökték a folyóparti sziklákról. Egyenesen bele a vízbe, és... senki nem látta többé.

Cristobal atya figyelmét teljesen lekötötte az egyre közeledő

patadobogás, és már nem is hallotta, mit mond. Ha hallotta volna, bizonyára elpirult volna, amiért elveszítette az uralmat a szavai felett.

– Ferrero atya közönséges hülye volt! Ezerszer is elmagyaráztam neki, hogy a szó nem elég, szenteltvíz is kell a győzelemhez. Ő a szómágia híve volt, és rá is fizetett. Mi a frász ez, Louis?

Mindkettőjük őszinte meghökkenésére egy bika bukkant fel a szemeik előtt. A sötétség mélyéről jött, pontosabban szólva, futott. Fejét lesunyta, és úgy futott, mintha kergetnék. Éppen velük szemben, az első sírok között torpant meg.

A csillagfény megerősödött. A fiatal bika körbeforgatta a fejét, mintha ellenséget keresett volna. A dobogás közben elhallgatott, majd ismét újra kezdődött.

– Mi ez... atyám? – csuklott fel Louis. – Mi a frász ez?

– Egy... bika – nyögte az atya.

– Lehet, hogy... – Azt akarta mondani: lehet, hogy egy ördög-megszállotta bikával van dolguk?

– Nem tudom – morogta az atya. – Merőben szokatlan lenne. Bár az ő trükkjeiknek se szeri, se száma.

– Mit csináljunk, atyám?

– Dobszó – mondta hirtelen az atya. – Nem patadobogás!

– Hogy mondta, atyám?

– Nem az ördögök patáinak a hangja, hanem... dobszó. De mi a fene ez?

Nem messze a bika mögött alacsony kis árnyék futott át a sírok között. Mintha egy gyerek árnyéka lett volna. Louis megtántorodott, és a levegőbe markolt.

– Bartholomeo!

Az atya ekkor észrevette a másik árnyékot is, majd a sokadikat. Valamennyien kicsik voltak, és valamenynyien a

sírok között futkároztak.

– Több is van belőlük.

Louis a fűre vetette magát.

– Könyörgök, Jézusom, segíts!

Cristobal atya kimeredt szemmel figyelte, amint az árnyékok körbefogják a bikát. Közben egyre határozottabban peregtek a láthatatlan dobok. Fel-felcsapott a hangjuk a csillagok közé. Cristobal atya, bár nem értette a dobok nyelvét, biztos volt benne, hogy valamit ünnepelnek. A dobszó jelentést hordozott – a győzelem örömét.

Megpróbálta feltámogatni Louist, de a szerencsétlen nem hagyta magát.

– Nem, nem, atyám! – lökte el magától segíteni akaró kezét. – Nem akarok látni semmit, nem akarok hallani semmit! Ha levisznek a pokolba, legalább az utat ne lássam!

Cristobal atya hagyta a fenébe Louist, és tovább figyelte az árnyakat. Egyszerre csak azt vette észre, hogy kört alkotnak a bika körül. Mintha táncoltak volna. Cristobal atyának az az érzése támadt, hogy a kis figurák, akik bizonyára ördögfiókák, játszadoznak az állattal. Örömtáncot lejtenek körülötte, megijesztik, aztán szabadon engedik majd. De előtte még néhányan beleszállnak a testébe. Az ördögök nem engedhetik meg maguknak, hogy ne szállják meg azt, aki nem tud védekezni ellene.

Az árnyak immár szorosan fogták körbe a bikát.

A mindeddig felhők között rejtező hold előbukkant, és tej színű fénnyel öntötte le a temetőt. Mintha hó esett volna a sírokra. Fehér, földöntúli fényben csillogtak a szánalomra méltó, mindenkitől elfeledett, megsüppedt földkupacok.

És a kis fickókat mégsem látta jobban. Hiába erőltette a szemét, csak halvány körvonalaikat volt képes megfigyelni. Mintha szántszándékkal nem akartak volna mutatkozni előtte.

Aztán egyszerre csak – amikor a dobok pergése már a dobhártyáját hasogatta – csendbe süllyedt a világ.

Olyan csendbe, hogy még a bika fújtatását is hallotta.

Akkor Cristobal atya megértette a dobszót. Mintha emberek beszéltek volna vele emberi nyelven. Nem a nyelvet értette meg, hanem a jelentéstartalmát. Mintha egy aprócska tolmács ült volna a fejében, aki spanyolra fordította a dobok beszédét.

– Megvan! – örvendezett egy hang, amelyhez még sok-sok hang csatlakozott. – Megvan!

– Megvan az áldozat! Megvan!

– Vigyük el, vagy itt, mindjárt…

– Vigyük el, hiszen előttük nem szabad!

– Mit csináljunk velük?

– Nem szabad megölnünk őket! Egyezséget kötöttünk!

– Nem tehetnénk ez egyszer kivételt? Ketten vannak, két finom áldozat. Nem kellene akkor a lelketlen barmot…

– Erről hallani sem akarok! Megígértük. Ez az áldozat is áldozat!

– Jól van, akkor mire várunk?

– Hol a főpap?

– Itt vagyok. Bénítsátok meg a lábát!

Cristobal atya dermedten figyelte, ahogy a bika lábai megremegnek, majd az állat lezuhan a fűre.

– Mikor érkezik el az idő?

– Már itt is van! Gyorsan, mert elkésünk!

Cristobal atya innentől kezdve nem volt biztos benne, hogy nem álmodik-e. Bizonyára otthon fekszik a cellájában, és jóízűen horkol. Louist is csak álmodja, meg ezt a szerencsétlen, fűre rogyott bikát is. Csak fel ne ébredjek! Add, Uram, hogy még egy kicsit tartson az álmom!

A bika lerogyott a fűre. A következő pillanatban a hátára fordult, és az ég felé nyújtotta mind a négy lábát, mintha tornázni akarna. Jézusom, egy temetőben tornázó lelketlen barom!

Ezután Cristobal atya már csak töredékesen látta, amit látott. Látta, hogy egy kicsi sötét árnyék ráugrik a bika hasára, s egy kezében feketedő hosszúkás tárgygyal, minden bizonnyal késsel, felvágja a testét. Aztán nagyot kiált – ezt is mintha dobszóként hallotta volna – majd felemel valamit a levegőbe. Cristobal atya nem tudta, honnan tudja, de valahogy biztos volt benne, hogy a valami az állat szíve. A kis árnyék a hold felé tartotta, mintha azt akarta volna megkérdezni tőle, hogy tetszik-e neki.

A dobok ismét peregni és pufogni kezdtek.

– Megtörtént! Megtörtént az áldozat! Ó, de szép volt, óh, de gyönyörű!

– Mi legyen vele?

– Magunkkal visszük.

– És azok? Ott a sír mögött?

– Hagyjuk őket. A szerződés megköttetett. Szükségünk van rájuk!

– Jól van. Vigyük magunkkal az áldozatot!

Cristobal atya ekkor olyat látott, amit korábban nem hitt volna el. A kis, sötét fickók eltűntek a sírok közül.

Amint egyikük árnyéka rávetült a sírdomb oldalára, Cristobal atya mintha egy madár sziluettjét látta volna átsuhanni rajta.

Egyetlen pillanat erejéig átfutott agyán a gondolat, hogy vajon van-e példa arra, hogy a gonosz lelkek madárformát öltsenek. Arra a megállapításra jutott, hogy van bizony. Néha baglyokká változnak, néha keselyűkké.

Itt aztán abba is hagyta a töprengését. Amit látott, olyan

rémülettel töltötte el, hogy mindent elfelejtett, amire korábban gondolt.

A dobok ismét megszólaltak, majd a bika teste felemelkedett a levegőbe. Négy lábával felfelé, mintha hirtelenjében szárnyai nőttek volna.

Pedig nem nőttek. Szárnyak nélkül szárnyalt a temető felett.

Mire Cristobal atya felocsúdott rémületéből, nem maradt a temetőben senki, csupán a sírok és a hold fénye.

Na és természetesen ők.

Villámgyorsan arrafelé irányozta a vízipisztoly csövét, amerre a bika eltűnt, és már-már meghúzta volna a ravaszt, amikor rádöbbent, hogy felesleges. Úgysem tudja már stukkervégre kapni őket.

– Egyszer még elkaplak benneteket – morogta zsebébe dugva a stukkert. – Nem ez volt az utolsó találkozásunk, arra mérget vehettek!

Ha tudta volna, mi következik nem sokkal ezután, esze ágában sem lett volna kiejteni a fenyegető szavakat.

Inkább megfordult volna, és még Louist is hátrahagyva meg sem állt volna a cellájáig. Ott aztán bevetette volna magát az ágyába, és a fejére rántotta volna durva takaróját.

Csak hát, ugyebár, nem ismerjük előre a jövőt.

És jól is van így, hogy nem ismerjük.

3.

Cristobal atya megrázta a földön reszkető Louis vállát.

– Ébresztő, Louis!

Louis megremegett.

– Elmentek, atyám?

– El, fiam. Feltápászkodhatsz.

Louis így is csak óvatosan merte felemelni a fejét, majd

elvenni a tenyerét a szeme elől.

– Biztos, atyám?

– Nézz.körül, és győződj meg róla!

Louis körülnézett, és meggyőződött.

– Mi volt ez, atyám?

Cristobal atya mélyet sóhajtott.

– Ők voltak, Louis.

– Úgy érti atyám, hogy az ördögök?

– Csak ők lehettek.

– És... mit akartak a temetőben?

– Fogalmam sincs róla, fiam.

– Hol a bika?

– Magukkal vitték.

– Megszórta őket szenteltvízzel, atyám?

Az atya nem válaszolt. A fűszálak hajladozását figyelte a sírokon.

– Tudom, hogy itt vagytok, rohadékok, tudom!

– Mit morog, atyám?

– Semmit, fiam. Csak imádkoztam egyet. Gyerünk, mert a kastélyban már várnak bennünket.

Némán tettek meg vagy száz lépést, akkor aztán az atya ismét megszólalt.

– Mondok én teneked valamit, Louis.

– Mondjon, atyám – remegett még mindig a félelem Louis hangjában.

– Akármi is történt itt, hallgass róla.

– Jó jó... de miért, atyám?

– Nem kellene sem a Grófnőt, sem másokat halálra

ijesztenünk. Más tervem van.

– Megtudhatnám...

– Mindent a maga idejében, Louis. Egyelőre csak annyit kérek tőled, hogy fogd be a szád. Megígérem, hogy részese leszel mindannak, amit elterveztem.

Louis megnyalta a szája szélét.

– Atyám...

– Mit akarsz még, Louis?

– Én inkább...

– Mit inkább? – türelmetlenkedett az atya.

– Nem szeretnék, izé... részese lenni semminek. Én, atyám, ígérem, ezután messzire kerülöm a temető környékét.

Az atya bólintott.

– Jól van, Louis, ha így akarod, legyen így. Felejts el mindent, ami itt történt.

– Úgy lesz, atyám – bólintott Louis.

Csakhogy az emlékek makacs dolgok. Néha nem engedik, hogy elfelejtsük őket. Így aztán velünk élnek halálunk órájáig, vagy még azon is túl.

4.

A kastélyban nagy volt a sürgés-forgás. Cristobal atya, ahogy belépett a hallba, azonnal észrevette, hogy valami rendkívüli történt. Fehér fityulás, fekete képű szobalány futott vele szemben a kezeit tördelve. Az atya óvatosan elhúzódott előle, Louis azonban elkapta a lány szoknyája szélét, és magához rántotta.

– Hova, hova Gerarda?

A lány, aki nagy sietségében észre sem vette a jövevényeket, amikor megpillantotta Louist, rémülten felsikoltott.

-Jesszusom! Szűzanya, segíts!

Louis csodálkozva pislogott rá.

– Mi a fene történt veled, Gerarda? Tudom, hogy nem vagyok mai legény, de azért a lányok még nem szoktak bepisilni ijedtükben, ha meglátnak.

Gerarda a szívére szorította a kezét.

– Jesszusom! Maga az, Louis? Már azt hittem... Jézusom!

Louis eleresztette a lány szoknyája szélét. Gerarda ekkor vette észre az atyát. Nyögött kettőt, le akart térdelni előtte, és le is térdelt volna, ha Cristobal atya rá nem kiabál.

– Hagyd most ezt lányom! Mi ez a nagy rémület?

A lány akkor legalább az atya kezét akarta megcsókolni.

– Istenem, atyám, olyan jó, hogy itt van. Már azt hittem... mindannyiunkat megnyuvasztanak.

– Kik? – kérdezte óvatosan az atya.

A lány megcsóválta a fejét.

– Nem tudom én azt, atyám, de hogy előbb-utóbb nagy baj lesz itt, az biztos. Holnap reggel fel is mondok!

Fel én! Már hetek óta nem alszom jól, sőt van olyan éjszakám, amikor sehogy. Atyám, meg kell szentelnie engem. Ugye, megteszi?

Cristobal látta a lányon a halálos rémületet. Megszorította a kezében a Louistól visszakapott ereklyét, és még arra is gondolt, hogy előkapja a vízipisztolyát, és lefröcsköli szenteltvízzel a lányt, de a lány rémülete óvatosságra intette. Csak semmi sietség, semmi pánik.

Ha ellövöldözi a munícióját, majd akkor nem lesz belőle, amikor igazán szüksége lenne rá. Így csak Gerarda homlokára tette a kezét, és megsimogatta.

– Nyugodj meg, lányom, itt vagyok. És az Úr is itt van velem. Én vagyok az ő seprője, aki kitakarítja a szeméttel teli kamrát!

A lány, ahogy homlokán érezte az atya tenyerét, egyszerre megnyugodott.

– Köszönöm, atyám.

Az atya megköszörülte a torkát.

– Mi történt, lányom?

Gerarda Louisra mutatott.

– Mondja el ő. Ő szebben beszél, mint én.

– Ő már mindent elmondott, Gerarda. Csakhogy Louis egy órával ezelőtt elhagyta a kastélyt.

– Bárcsak én is elhagytam volna! De elhagyom, el én! Nem is kellett volna idejönnöm, atyám.

– Úgy érted, ide, a kastélyba?

– Persze hogy ide, atyám. De az anyám erősködött, hogy csak jöjjek ide, ilyen jó helyem lesz, meg olyan, hát lett is! Atyám, amióta itt vagyok, halálfélelemben élek.

– Jobb félni, mint megijedni – mondta bölcsen az atya.

– No de ennyire, atyám? Inkább mentem volna Bernardo csapszékébe. Tudja, a város szélén van, a kikötőnél.

Cristobal atya szemei kitágultak a rémülettől.

– De hiszen az maga a pokol, lányom! A fertő! Ha odamentél volna dolgozni, már annyi bűnt követtél volna el, hogy reggel nyolctól este nyolcig gyónhatnál, és még a felénél sem tartanál!

– Nem olyan biztos az, atyám. Olyan lány vagyok, aki tud magára vigyázni. Inkább az anyám tartott tőle, hogy a tengerészek megtapogatják a fenekemet. Azt mondta, Teresa is olyan hetyke volt, mint én, ő is azt mondta, hogy tud magára vigyázni, és hogy a tapogatástól nem lesz senkinek gyereke, de úgy látszik, ebben valóban tévedett Teresa, mert neki lett.

– Na látod – biccentett az atya. – Igaza volt az anyádnak.

– A fenét volt igaza! – villant meg a lány fekete szeme. – Már amikor beléptem ezen az ajtón, éreztem, hogy nincs rendjén itt valami.

– Mit éreztél? – hajolt a lány felé kitágult orrcimpákkal az atya.

– Először csak azt, hogy az anyám rángat befelé, aztán megéreztem a szagot.

– Milyen szagot?

– Dögszagot, atyám. Mintha a dögkútba szagoltam volna bele: Az atya megszorította a zsebében az ereklyét. Vagy a Sátán bűze, vagy a kénkőé!

– Szóltál anyádnak?

– Persze hogy szóltam. Azt mondta, a nedves cipőm szagát érzem, mert éppen monszunidő volt, és bőrig áztunk idefelé jövet. Megszaglásztam a cipőmet, de nem éreztem semmit rajta. Biztos, hogy nem abból jött.

Az atya Louishoz fordult – Te is éreztél ilyesmit, Louis?

Louis megrázta a fejét.

– Én nem, Cristobal atya, de ez nem számít semmit, mert én gyerekkorom óta nem érzek szagot. Egyszer tüsszentettem egy nagyot, és azóta nem létezik szag a számomra.

– Folytasd, lányom!

– Gyakran érzem ezt a szagot, atyám. Néha még a hálókamrámban is. Néha mintha az ágyam alól jönne... néha pedig egyenesen az ágyamból. Tudja, atyám, már-már arra gondolok, hogy az a valami ott alszik velem egy ágyban.

– Nyugodj meg, lányom – morogta az atya. – Megszentelem az ágyadat.

– Most már felesleges – legyintett a lány. – Jó, ha ezt az éjszakát még benne töltöm... bár inkább majd a székben alszom, ha egyáltalán le tudom hunyni a szemem. Nos, atyám,

én biztos vagyok benne... hogy nem csak mi lakunk ebben a kastélyban, hanem mások is.

– Lehetséges – morogta az atya vigyázatlanul.

– Na ugye! – sikkantott fel a lány. – Ön is ezt mondja, atyám. A Grófnő meg tagadja. Egyszer, amikor megrémültem tőle, és elejtettem egy tálat, azt mondta, hülye tyúk vagyok, és az idegosztályra kellene beszállítani. Engem, atyám! Amikor ő sikoltozik éjszakánként!

– Kitől rémültél meg, lányom? – próbált meg rendet tenni a ráömlő információk között az atya.

– A Taperolótól – mondta a lány.

– Kitől?

– Hát a Taperolótól. Még nem mondtam?

– Még nem.

– Mi csak * hívjuk. Gisela adta neki a nevet.

– Gisela?

– Szakácsnő volt, de lelépett. Nem bírta tovább, pedig kellett neki a pénz. Azt mondta, inkább elmegy a lovak seggét pucolni az állatklinikára, de itt nem marad. Őt is mindig megtaperolta, atyám. Nagy csöcsű lány volt, amerre ment, taperolta. Gisela meg benyögte az unalmast. Ahogy benyögöm én is. Nekem is elegem van belőle, hogy a cicimet nyomkodja.

– No de, lányom!

– Jaj, atyám, ne haragudjon, csak úgy kicsúszott a számon. Szóval, amerre megyek, taperol. Van úgy, hogy egy egész hétig is békén marad, aztán egyszerre csak elkezdi, és egész napon a nyomomban jár. Hiába vágom hozzá az imakönyvemet, nem hagy békén, és a keresztre is fütyül, már megbocsásson, atyám!

– Ki a fene az az... izé? A faluból való? Mért nem kensz le neki két nagy pofont?

A lány megütődve nézett az atyára.

– Hogy tehetném, atyám, amikor a Taperoló láthatatlan.

Az atya szájában megállt a nyál.

– Látha… tatlan?

– Hiszen egész idáig erről beszéltem! Büdös van itt, mint a dög, a Taperoló meg itt jár a folyosókon és taperol. Tudja, mitől félek a legjobban, atyám? Attól, hogy a Taperolónak haverjai is vannak.

– Haver… jai?

– Például a Hasfelmetsző, mint régen, Angliában.

Olvastam róla egy könyvet. Hát ezért megyek el én a fenébe, atyám!

Sóhajtott egy nagyot, és el akart suhanni az atya mellett. Cristobal atya azonban résen volt, és ugyanúgy kapta el a lány szoknyájának a szélét, mint korábban Louis.

– Várj még egy percet, lányom!

– Sietnem kell, atyám, mert meghal.

– Kicso… da?

– Hát a Grófnő, atyám!

– Be… teg?

A lány hangjából csak úgy sütött a rosszindulat.

– Hát az, nagyon az, atyám. Lehet, hogy bele is fog halni.

Cristobal atya keresztet vetett.

Istenem, mi mindent hoz még rám ez az éjszaka?

5.

Rövid tétovázás után azért gyorsan összeszedte magát.

Ha Ő van itt, meg kell mérkőznie vele. És meg is fog.

Csakhogy azt is tudta: nem árt felkészülnie a harcra.

Ezért minden információt össze kell gyűjtenie, amit csak tud.

– Azt mondtad, a Grófnő sikoltozni szokott éjszakánként?

– Úgy van, atyám. És valakivel beszélget. Lehet, hogy a büdös szagúval, lehet hogy a Taperolóval. Aztán nagyokat sikoltozik. Csak azt nem tudom, atyám...

igazán. nem is tudom, hogy mondjam meg önnek...

– Kíméletesen – figyelmeztette az atya. – Maradjon tiszta a szád, lányom.

– Hát ez az – sóhajtott a lány. – Mifelénk nem szokás mellébeszélni. Hát szóval, azt akarom mondani, hogy nem tudja senki... félelmében sikoltozik-e, vagy azért mert... a Taperoló nemcsak taperolja. Érti, atyám?

Az atya értette, és gyorsan el is távolodott a kényes témától.

– Miért ijedtél meg ennyire, lányom? Úgy értem, ma este. Ha azt mondod, hogy az az izé... tudod, aki...

– A Taperoló?

– Az. Ha eddig is érezted... a szagot, és... mást is...

miért éppen ma buktál ki ennyire?

A lány megcsóválta a fejét.

– Ez a mai éjszaka más, mint a többi, atyám. Talán mert telihold van. A telihold megbirizgálja az emberek idegeit, és... kicsit kinyílik tőle az átjáró.

Az atya értetlenül nézett a lányra.

– Miről beszélsz?

– Hát az átjáróról, atyám. És a Kapuról. Az is kinyílik egy kicsit.

– Kapu?

– Ej hát, atyám, arról a kapuról van szó, amelyik a holtak birodalmát az élőkétől elválasztja. Amelyet Legba papa őriz. A

Kapu Őre.

Az atya gyorsan keresztet vetett.

– Te pogány istenekről beszélsz előttem, lányom?!

A lány ijedten nézett rá.

– Én csak azt mondom, amit gondolok, atyám. Eddig is voltak nálunk szeánszok... tudja, így hívják azt, amikor be kell vinnünk az asztalt a felső szobába, ők körülülik és a szellemekkel társalognak. Már ez is elég, atyám, hogy szedjem a sátorfámat. De hogy befejezzem: a Kapu halottak napján nyílik meg egészen. Akkor a halottak kisétálnak az alvilágból, és összekeverednek az élőkkel. Együtt esznek-isznak. De néha teliholdkor is megtörténik mindez, csak kicsiben. Talán a hold vonzásától kinyílik a Két Hegy Közötti Átjáró, és néhány alvilági lénynek sikerül kisurrannia rajta. Talán ők vannak itt velünk, atyám!

Az atya arra gondolt, hogy valószínűleg akkor tenné bölcsen, ha megfordulna és hazasétálna. Persze nem a temető felé menne, inkább tenne egy kis kerülőt. Ha egyesek az ördöggel akarnak játszadozni, hát játszadozzanak. Az ő feladata az, hogy segítsen azokon, akik nem kívánják a pokolbélieket, de ők mégis meglátogatják őket. Azokon segíteni kell, azok megérdemlik, de azokkal, akik maguk keresik maguknak a bajt, nem kell törődnie.

Alighogy befejezte a háborgását, már el is szégyellte magát. Hát nem Isten szolgája ő, akinek szolgálnia kell az embereket is? Nem szabad a miérteken töprengenie, csupán tennie kell a dolgát. És főleg nem szabad megsértődnie. Bűnt követett el, és majd ki is szabja magára a penitenciát, csak érjen már véget ez az éjszaka!

– Hogy szokott lefolyni egy ilyen szeánsz? – kérdezte a lányt.

Gerarda nyugtalanul az emeleti feljáró felé pislogott.

– Hát... az úgy szokott történni, atyám, hogy a Grófnő

megérzi, amikor hívják.

– Hívják?

– Mint a telefonon, atyám. Megszólal benne egy csengő, és ilyenkor tudja, hogy keresik. Ezt ő mondta nekem, atyám. Majd hideget érez kezén-lábán, és valami feszíti a mellkasát. Azt mondta, ilyenkor érzi, hogy benne van.

– Távozz tőlem, Sátán! – szörnyedt el az atya.

– Aztán kiszáll belőle. Ő persze nem látja, csak érzi.

De a keze és a lába hideg marad. Amikor a többiek megjönnek, be kell hoznunk az asztalt... Az utóbbi időben Louis viszi be, mert ő elbírja... én viszont nem mindig. Volt, amikor elbírtam, de... mostanában nem akarják, hogy én vigyem fel.

– Nem akarj ák?

– Amikor egyszer... nem is olyan régen; fel akartam vinni, egyszerűen nem bírtam. Atyám... biztos vagyok benne, hogy ült a tetején egy láthatatlan valaki. Sikoltoztam egy kicsit, s azóta Louis hordja fel a pincéből az asztalt.

Az atya úgy látta, mintha icipici, gúnyos fény gyulladt volna a lány szeme mélyén. Lehet, hogy Gerarda így akart megszabadulni az asztalcipeléstől?

– Aztán... ők bezárkóznak, mi meg kint maradunk.

A Grófnő egyszer megkérdezte, hogy nem akarok-e én is bent maradni, de én nem akartam. Azt hiszem, bele is haltam volna a félelembe, atyám.

– Folytasd, lányom!

– Gisela egyszer bent maradt... hát atyám, ha ön látta volna, amikor a végén kijött! Csak árnyéka volt önmagának. CS mesélte, hogy a szellem megjelent; kopogott, majd beszélni kezdett. A Grófnő száján át. De néha Esmeralda úrasszony szájából is beszél.

– Ő kicsoda?

– A szomszédban lakik, gyakran átjön a Grófnőhöz.

Ilyenkor verseket olvasnak, és Párizsról álmodoznak.

Szóval, atyám, miután a szellem kibeszélte magát, a Grófnő felébred. Van, amikor a szellem nem beszél, csupán jeleket ad. Papírdarabokat hajigál a levegőbe, vagy éppen kopog. A Grófnőnek van egy ábécéje, abból olvassa ki, hogy mit mond neki a szellem. Atyám, bármennyire is megszállja a Grófnőt a kísértet, ha elhagyta, mindig felébred. Megrándul a teste – ezt Giselától tudom – aztán magához tér. Semmire nem emlékszik, amit a szeánsz alatt mondott. Iszik egy kis citromos vizet, aztán kész. A többiek hazamennek, Louis pedig leviszi az asztalt a pincébe.

– Mindig?

– Mindig. Az asztal nem maradhat közöttünk. Ez a szabály. Az á lakóhelye a pince.

– És most? – kérdezte a lány felé hajolva az atya. És most, Gerarda?

A lány szája széle legörbült. Cristobal atya attól tartott, hogy azonnal sírva fakad.

– Hát most baj van, atyám. Nagy baj.

– Micsoda?

A lány megrázta a fejét, miközben kibuggyantak szeméből az első könnycseppek.

– A Grófnő nem tért magához.

Megrebbentek felettük a villanykörték. Az atya úgy érezte, mintha valami megnyomkodná a fenekét, aztán határozottan belemarkol.

Cristobal atya odavolt a rémülettől. Eddig valahogy biztonságban érezte magát a Taperolótól, hiszen ha lányokra bukik, nincs félnivalója.

De mi van akkor, szent Ignacio, ha a Taperoló nem tesz kivételt a nemek között?

6.

Az első, akivel összetalálkozott, maga Senora Esmeralda volt. Kint állt a folyosón, és cigarettázott. Amikor észrevette a közeledő atyát, illedelmesen a háta mögé rejtette a cigarettáját.

– Dicsértessék, atyám.

Cristobal atya még soha nem találkozott vele. Igaz, csak nemrég helyezték ide San Pelagro környékéről, előtte Carthagóban szolgálta az Urat. Eszerint Esmeralda asszony nem jár templomba, és cigarettázik is.

Istenem, mivé lett a világ!

Esmeralda asszony ügyesen becsúsztatta a félig szívott cigarettát egy falhoz támasztott hamutartóba.

– Bocsásson meg, atyám, éppen leszokni készülök.

– Azt jól teszi, lányom.

Esmeralda asszony a tőlük cirka tizenöt méternyire fehéredő ajtóra mutatott.

– Meg akarja nézni?

– Előbb váltanék önnel néhány szót.

– Parancsoljon, atyám.

– Elmondaná nekem, hogy mi történt itt, lányom?

Akkor érte Cristobal atyát a nagy meglepetés. Az aszszony beszélni kezdett. Jóval kevésbé magabiztosan, mint korábban. Sőt csak úgy sütött a szavaiból az értetlenség és a félelem.

– Szeánszot tartottunk – kezdte halk, selymes hangon. – A Grófnő már délelőtt érezte, hogy valamelyiküknek... mondandója van számunkra.

Egyelőre nem merte kimondani a szellem szót; valószínűleg

tartott tőle, hogy a papnak nem fog tetszeni a dolog. Az egyház elítéli a szellemidézést, és kóklerségnek tartja.

– És? – sürgette az atya.

Esmeralda asszony megrázta a fejét, aztán kapkodva, fulladozva folytatta a történetét. Cristobal atya ekkor döbbent csak rá, hogy Esmeralda asszony látszólagos szenvtelensége mögött annyi rémület bujkál, hogy ha kilós csomagokra osztanák, minden egyes kínainak jutna belőle egy csomag, pedig azok aztán vannak néhányan.

– Aztán… atyám… történt valami, ami… én igazán nem is tudom. Az eddigi szellemek, hogy úgy mondjam, jól neveltek voltak.

– Jól neveltek? – hökkent meg az atya.

– Úgy értem… nem csináltak balhét, betartották a játékszabályokat.

Cristobal atya kíváncsi lett volna rá, vajon ki határozza meg a játékszabályokat az e világ meg a túlvilág között, de eltekintett tőle, hogy megtudakolja. Főleg, hogy Esmeralda asszony tovább beszélt.

– Ez azonban… valami más volt… atyám. Valami félelmetes!

Cristobal atya megszorongatta csuhája zsebében a szent csontját.

– Beszéljen, lányom!

Esmeralda asszony ekkor sírni kezdett. Hüppögő, sértődött sírással, mint aki nem érti, hogy történhetett meg vele – éppen vele! – ami megtörtént.

– Csak úgy jött, atyám, a semmiből, mint a tornádó!

Nem beszélt velünk, sőt nem is jelezte, hogy jön. Egyszerre csak felkapta az asztalt, és darabokra szaggatta.

Felemelte a levegőbe… majd egyszerűen a plafonhoz ragasztotta. Külön-külön az asztal lapját és a lábait.

Azt hiszem, jéggé dermedtünk a rémülettől. Aztán az asztal darabjai, mintha az a mágnes, amely a mennyezethez tapasztotta őket, elveszítette volna az erejét, lehullottak ránk. A fejünkre, atyám. Nem sokkal ezután pedig felbukkant a lélekmadár!

Esmeralda asszony nagyjából ugyanúgy írta le a történteket, mint korábban Louis. A furcsa madár – ha madár volt egyáltalán – berepült a szobába, ott röpködött egy darabig, majd egyszerre csak ütni-vágni kezdte őket. Na nem nagyon: nem annyira, hogy kárt okozott volna bennük – még őt is képen törölte, ráadásul pontosan ott, ahol a nemrég betett aranyhídja található, ennek ellenére a híd meg sem mozdult. Szerencsére.

– Ezután?

– Elküldtük önért Louist, atyám. A madár vagy lélek persze eltűnt. Az ablakon át, úgy ahogy jött. Arra gondoltunk, hogy ön, atyám, mint közismert ördögűző és a természetfeletti hatalmak szakértője… talán tudna nekünk segíteni. Mert mi itt valamennyien úgy gondoljuk, hogy a madár nem lélek volt. Nem egy egyszerű lélek, nem halott lelke.

– Hát mit gondolnak? – tudakolta az atya.

Esmeralda asszony keresztet vetett.

– Hogy valami… más. Ami azért jött, hogy megzavarja békés beszélgetésünket… velük.

– Konkrétan?

– Ezt önnek kell tudnia, atyám!

Cristobal atyán a káröröm hullámzott át. Nem örült neki, nem szép tulajdonság, de nem tehetett ellene semmit.

Ugye, ugye – gondolta a fejét csóválgatva. – Szórakoztok a halottakkal, megidézgetitek a lelküket, hiába figyelmeztetlek benneteket, hogy ez istentelen dolog, nem hallgattok rám, azt gondoljátok magatokban, hogy ez a jámbor és együgyű

Cristobal atya csak ne beszéljen nekünk, hiszen annyit sem ért a lelkekhez, mint agyalágyult Pedro a kukoricakapáláshoz, ha viszont baj van, akkor bezzeg Cristobal atyához futtok, akit addig leegyügyűztetek. Cristobal atya, segíts! Sokkal egyszerűbb lett volna nem a fejetekre idézni a vihart, mintsem a már megérkezett szelet visszatuszkolni a lyukába.

– Arra gondoltatok, hogy a Sátán jött el hozzátok?

Szándékosan keményen kérdezte: nem kerülgetve a forró kását.

Esmeralda asszony szorongva nézett rá.

-. Még az is meglehet, atyám.

– Mi történt a Grófnővel?

Esmeralda asszony vett egy mély lélegzetet.

– Az úgy volt, hogy miután elküldtük önhöz Louist, megbeszéltük, hogy mit tegyünk. Ilyenkor, szeánsz után szoktunk inni egy csésze teát, miközben levonjuk a kellő tanulságokat. Azzal kapcsolatban, hogy mit mondott vagy tanácsolt nekünk a szellem.

– Most is levonták?

– Hogy vonhattuk volna le – csodálkozott Esmeralda asszony – amikor ez a valami nem állt szóba velünk. Piff paff, szétkapta az asztalt, felragasztotta a mennyezetre, majd attól kezdve megállás nélkül csépelt bennünket. Egyszerűen csak ki akartuk pihenni magunkat. Gerarda behozta a teát, és éppen iszogattuk, amikor váratlan dolog történt.

– Mi? – hajolt felé az atya.

– Hát az, atyám, hogy a Grófnő egyszerre csak ismét transzba esett. Anélkül hogy ott lett volna velünk az asztalunk; hogy megidéztünk volna bárkit... szóval, ilyet még életemben nem tapasztaltam. Soha nem fordult még elő velünk, még csak hasonló sem. A Grófnő hátrahanyatlott a karosszékében, és máris fogadóképes állapotba került. Láttuk, hogy van benne

valaki, vagyis... mintha lett volna. Mi persze azonnal megpróbáltuk kideríteni, ki az, de a valaki nem válaszolt. Pedig illett volna neki. Ő azonban hallgatott. És hallgat most is.

– A Grófnő azóta is... ájult?

– Nem ájult, csak transzban van. Megváltozott tudatállapotban.

Az atya érezte, hogy ennek már a fele sem tréfa.

Akár az ördög vette el a Grófnő eszét, akár más, a végén még nagyon is prózai dolog kerekedik ki a szellemidézésből. Emberhalál, például.

– Jól van, lányom – nyugtatta meg az atya nagy nekifohászkodások közepette az asszonyt. – Mutassa az utat!

Esmeralda asszony bólintott, és kissé felhúzta a szoknyáját, hogy könnyebben lépkedhessen fel az emeletre vezető lépcsősoron. Az atya elfordította a fejét a szoknya alól elővillanó, kissé vaskos térdekről, és a korlátba kapaszkodott: Még fel sem ért a folyosóra, máris felbukkant előtte egy vékony bajuszú férfi, aki felé nyújtotta a kezét. Az atya elkapta, és felküzdötte magát az emeletre. Nem volt hájas, fáradékony sem, az idefele tartó gyalogút azonban annyira kimerítette, hogy hálás volt a segítségért.

– Köszönöm, fiam.

A vékony bajuszú férfi megfogta az atya könyökét.

– Örülök, hogy itt van, atyám. Picado doktor vagyok. A kételkedő. A többiek csak így hívnak.

Az atya kíváncsian nézett végig rajta.

Picado doktor vékony, mondhatni cingár emberke – volt, nagy, barna szemekkel. Meglepően kicsi kezei voltak, bár nem erőtlenek.

– Hm. És miben kételkedik? – állt meg vele szemben az atya.

Picado doktor elmosolyodott. Elég kényszeredettre sikerült a mosolya.

– Tulajdonképpen mindenben. Nem hiszek a szellemekben, a kísértetekben sem... általában nem hiszek a természetfelettiben.

– Akkor miért jár közéjük?

– Mert a pszichés mechanizmusok érdekelnek. Hogy mire képes az emberi lélek, merthogy nagyon sokra, abban biztos vagyok.

– Úgy érti... minden, ami itt történik... a lélek csinálmánya?

– Valahogy úgy, atyám... Legalábbis ezt hittem idáig.

– És most?

Picado doktor megvakargatta a fejét.

– Most már nem tudom, mit higgyek. Tapogassa meg itt, atyám. – Lehajtotta a fejét, és az atya felé dugta. Az atya megtapogatta a koponyáját. Jókora duzzanat érződött rajta, s hogy nem szemfényvesztés áldozata, azt a doktor fájdalmas sziszegése is bizonyította.

– Atyám... az asztal a plafonon valóság volt. Egyfolytában keresem rá a magyarázatot, de nem találom.

Louis bizonyára elmondta önnek a történteket?

– Elmondta.

– Az én fejemre zuhant az egyik asztalláb. Atyám, úgy letaglózott, mint a marhát a bárd a vágóhídon.

Akármi is történt, nem a rélek birodalmába tartozik, az biztos.

– Hát miébe?

– Ehhez kell ön, atyám. Hogy megállapítsa.

– Hol a Grófnő?

– A szobájában. Még csak annyit hadd mondjak el, atyám,

hogy az a repülő izé sem a szellemek tartományába tartozik. Látja a bajuszomat?

Cristobal atya rápillantott Picado doktor bajuszára. Helyre kis bajuszka volt, tökéletesen szimmetrikus, bár ez a szimmetria most valahogy mintha nem látszott volna olyan tökéletesnek.

– Látom. Mi van vele?

Picado doktor tehetetlenül tárta szét a karját.

– Nézze meg jobban.

Az atya torkán felkúszott az ingerültség. Mi a fenét akar ez a... Aztán majdhogynem felkiáltott meglepetésében. A doktor bajuszának az egyik fele nem szőrből volt, hanem tintából. Vagy tintaceruzából.

Felemelte a karját, és a furcsa bajuszkára bökött a mutatóujjával.

– Ez... az...?

Picado doktor kétségbeesett tekintettel nézett rá.

– Levágta a fél bajuszomat. Esmeralda asszony szemöldökceruzájával húztam utána, mert hogy nézne ki, ha... fél bajusszal... Ugye, érti? Tragikus és komikus is egyszerre. És én mégiscsak doktor vagyok!

Korábban kellett volna meggondolnod, sarlatán! dühöngött magában az atya. – Úgy kell neked! Ennyi erővel akár a fél füledet is levághatta volna.

– Ez sem, a lélek birodalmába tartozik – sóhajtotta Picado doktor. – A többieket pedig felpofozta. Ez nem szellem volt, atyám, sőt nem is a kollektív tudatalattinkból kisugárzó...

Aztán csak legyintett egyet, és elhallgatott.

– Vezessen a Grófnőhöz, doktor!

Picado doktor felsegítette a lépcsősor tetejére a mindeddig az atya mögött toporgó Esmeralda asszonyt, aztán elindult az

egyik tárva-nyitva álló ajtó felé.

Cristobal atya mély lélegzetet vett.

Fel hát a harcra!

7.

A Grófnő a közepes méretű szoba egyik egész oldalát elfoglaló pamlagon pihent alápolcolt fejjel. Mellette hárman toporogtak – egy nő és két férfi. Amikor átlépte a küszöböt, egyszerre fordították felé az arcukat.

Cristobal atya testén érezte a megkönnyebbülés hullámait.

– Semmi? – kérdezte Picado doktor.

A megszólított vékony, mondhatni sovány, csontos, fiatal lány megrázta a fejét. Esmeralda asszony ekkor a liáterre mutatott.

– Ő Cristobal atya. Ő Miramare kisasszony.

Miramare kisasszony felpattant, és pukedlit csinált Cristobal atya előtt.

– Végre itt van, atyám: Cristobal atya megállapította, hogy a lánynak túlságosan piros a szája, és túlságosan fehér a bőre. A kék erek olyannyira látszottak rajta, hogy akár ismertetőeszköznek is megfelelt volna valamelyik iskolában.

Miramare kisasszonyon egészen jól lehetett volna tanulmányozni a vérkeringést.

Mielőtt az atya rádöbbenhetett volna, hogy sikamlós talajra tévedt, egy merev derekú, metszett arcélű férfi hajolt meg előtte.

– Aranzabal kapitány.

Cristobal atya, bár személyesen nem ismerte, róla is hallott egy s mást. A kapitány fiatal korában olyannyira elmerült a testi élvezetekben, hogy még a feje búbja sem látszott ki belőle. Aztán egy hajnali órán valamelyik szépasszony lakásán váratlanul összeesett. A kórházban, ahova beszállították,

megállapították, hogy úgy elhasználódott a szervezete, mintha nyolcvan elmúlt év koptatta volna simára. Aranzabal kapitány ekkor öt perc alatt tökéletesen megváltozott. Elhatározta, hogy azt az időt, ami még hátra van neki, annak a kérdésnek a megválaszolásával tölti, hogy vajon mi vár rá odaát?

Folytathatja-e, amit itt abba kell hagynia – kérdés, hogy mikor – vagy valami mást kell elkezdenie? Ettől az időtől kezdve a kapitány felhagyott a léha életmóddal, és a szellemidézésbe menekült.

Lacerda ügyvéd kövér volt, nagy hasú, pirospozsgás. Gyerekkorától kezdve érdeklődött a szellemek világa iránt; de hát hogy is ne érdeklődött volna, amikor az anyja a harmincas években a környék leghíresebb médiuma volt.

Cristobal atya megvakargatta az orrát, és a Grófnőre nézett. A Grófnő lehunyt szemmel feküdt, mintha aludna. Az agya megkönnyebbülve nyugtázta, hogy keblei ritmusosan emelkednek és süllyednek. Él, nem is vitás. Csakhogy fogalma sincs róla, mit kellene a továbbiakban tennie vele. Elvégre ő ördögűző, a Grófnő viszont egyáltalán nem úgy viselkedik, mint akiben ördög lakik. Talán valamiféle injekció felébreszthetné.

Picado doktor, aki mellette állt, megcsóválta a fejét.

– Az az igazság, hogy… nem értem. Mindent megpróbáltam, de nem ébred fel. Még injekciót is adtam neki. Nem ájult a szó szoros értelmében. És, hála istennek, kómába sem esett.

– Akkor mit csinál?

– Nem tudok jobb szót használni rá, mint hogy alszik.

Cristobal atya meghökkent.

– Azt várják tőlem, hogy én ébresszem fel?!

Picado doktor elmosolyodott. Bágyadt, nyomorúságos volt ez a mosoly. Cristobal atya mégis úgy érezte, hogy némi gúny is lapul benne.

– Ahol a tudomány megtorpan, ott az egyház néha meglöki a beragadt szekeret.

Az atya sóhajtott. Mielőtt felháborodott volna, igyekezett alaposan végiggondolni a dolgot. Mi van akkor, ha mégiscsak ördög bújt belé? Egy végtelenül ravasz és végtelenül pofátlan ördög. Gyakorlatból tudja ugyan, hogy a pokol szörnyeihez úgy hozzátartozik az ordítás, üvöltés, bugyborékolás, mint madárhoz a tolla, mégis elképzelhető, hogy a rohadék ezúttal csendesebb és alattomosabb módszert választott.

– Tehetek egy próbát – mondta aztán félhangosan. Talán…

– Jó lenne, atyám.

Az atya bólintott, és a csuhája zsebébe nyúlt. Előhúzta a vértanú csontját, és a Grófnő szép, de fáradt arca fölé tartotta.

– Figyeljék a villanykörtéket! – adta ki a parancsot. – Nem rebeg-e a fényük.

Nem rebegett. Pedig úgy nézték, hogy könnyes lett tőle a szemük.

Ez egy vértanú csontja, te rohadék! – morogta magában az atya. – Ugye érzed, hogy a benne lévő isteni erő beárad ennek a szerencsétlen megszállottnak a testébe? Ez az erő lesz az, amely visszataszít téged a poklok mélységes fenekére!

A Grófnő szeme megrebbent. Egyetlen másodpercre csupán, de ez is elég volt ahhoz, hogy Lacerda ügyvéd, aki a villanykörték helyett a Grófnő arcát figyelte, meglepetten felkiáltson.

– Megmozdult. Megrándult a szeme!

Minden tekintet a Grófnő márványfehér arcára meredt.

Cristobal atya szívét vad öröm töltötte el. A fenébe is, mégiscsak igaza volt! Egy ravasz, rohadék ördög lapul benne!

– Folytassa, atyám! – kérlelte összetett kézzel Esmeralda asszony. – Nagyon kérem, folytassa!

Az atya folytatta. Hiába fenyegette azonban az ördögöt a csonttal, a Grófnő szeme nem moccant többé.

Jól van – gondolta ekkor Cristobal atya. – Ha te úgy, akkor én is úgy! Kénytelen leszek bevetni ellened a nehéztüzérséget.

Visszatette zsebébe a szent ereklyét, és előhúzta a vízipisztolyát. Hátrafordult, hogy ha az ördög kikukucskálna a Grófnőből, ne láthassa, mit csinál, majd betekerte a zsebkendőjébe a vízipisztolyt. Úgy érezte, nagyon hülyén venné ki magát, ha egy műanyag vacakkal lövöldözne a rohadékra. Talán még ki sem menne belőle.

Amikor elkészült a művelettel, villámsebesen megfordult, és célba vette a Grófnő arcát.

A vékony, de erős vízsugár elégedetlen sziszegéssel csapódott a Grófnő bőréhez, lecsorgott róla, áztatni kezdte a feje alatti párnát. Cristobal atya mindeközben ordított, mint a sakál.

– Takarodj ki belőle, szörnyeteg! Isten nevében megparancsolom, hogy menj ki belőle!

Körülbelül tízszer mondta el, latin nyelvű átokszövegekkel keverve, és csak akkor hagyta abba, amikor a vízipisztolyból kifogyott a muníció. Egy-két csepp még szomorúan billegett a fegyver csövének a torkolatában, aztán az is lehullott a szőnyegre.

A Grófnő mozdulatlanul, lehunyt szemmel, immár vizes arccal feküdt a pamlagon.

Cristobal atya nem értette a dolgot. Ha nem is megy ki egyszerűen belőle, legalább beszélnie kellene. Hiszen a szenteltvíz úgy égeti a bőrét, hogy majd belegebed. Ordítania kellene…

A többiek karéjban álltak mögötte, és a Grófnőt figyelték. Cristobal atya megrázta a fejét, és feléjük fordult.

– Jobban fel kellett volna készülnöm – mentegetődzött. –

Váratlanul ért a dolog. Talán egyedül kevés is vagyok hozzá.

Hirtelen eszébe jutott, hogy a szobája kulcsában is tartalékol néhány cseppnyi szenteltvizet. Éppen figyelmeztetni akarta őket, hogy tesz még egy utolsó kísérletet, amikor észrevette, hogy a vele szemben állók arca egyetlen pillanat alatt megváltozik. Olyan döbbenet ült a szemükben, hogy az már elmondhatatlan. Esmeralda asszony lassan a szájához emelte a kezét, és sikoltozni kezdett.

Cristobal atya jéggé dermedt a rémülettől. Nem volt tapasztalatlan csecsemő az alvilági hatalmakkal folytatott küzdelem terén; hallott ő már sikoltozni ördögtől, démontól megszállt nőket, sőt elmebetegeket is, azokat a sikolyokat azonban, amiket Esmeralda asszony produkált, tízes ponttal jutalmazták volna a nagy nemzetközi sikoltozóversenyeken.

Cristobal atya egyetlen pillanatig azt hitte, hogy vele történt valami; talán az ördög kibújt a Grófnőből és őbelé bújt – néha bizony ez is megtörténik az ördögűzőkkel – és talán már a kinézete is az ördögé. Villámsebesen a homlokához nyúlt, de nem érzett rajta szarvakat. Ekkor vette csak magának a bátorságot, hogy megforduljon.

Ahogy a Grófnőre pillantott, úgy érezte, mintha megindulna felfelé a gyomra, és már úgy a torka környékén járna. Szíve olyan szaporán vert, hogy majd kiugrott a csuhájából. Ahogy a Grófnő szemével találkozott a tekintete, majd térdre esett tőle.

Úgy érezte, soha életében nem állt még ilyen nehéz feladat előtt, mint ezúttal.

És soha életében nem állt még olyan közel ahhoz, hogy magukkal vigyék az ördögök a pokolba.

8.

A Grófnő körülbelül másfél méter magasságban lebegett a pamlag felett. Fejét félrefordította, és egyenesen őt vizsgálta kidülledt szemével. Cristobal atya döbbenten vette észre, hogy a Grófnő ujjai lassan összegörbülnek, mintha karmok

lennének.

– Vissza! – ordított a többiekre. – Vissza mindenki!

Nem kellett soká ordítoznia. A kíváncsiskodók – jó néhányan voltak már a szolgálólányokkal együtt – egymás sarkát taposva takarodtak ki a folyosóra. Onnan lestek be a nyitva hagyott ajtón át.

Az atya kezében ekkor már ott lapult a végső fegyver – a kereszt.

– Ki vagy, szörnyeteg? – tudakolta felé nyújtva a vaskrucifixet. – Mondd a neved, szörnyeteg! Parancsolom, hogy mutatkozz be!

Ebben a pillanatban váratlan dolog történt. A villanykörték hunyorogni kezdtek, majd kialudtak. A sötétség néhány pillanatig feneketlennek tűnt, majd Tassan-lassan feltűntek az ablak korábban fekete négyszögében a behunyorgó csillagok.

Aztán fokozatosan kivilágosodott a szoba, mintha a hajnal sugarai feszegették volna az ég kárpitját. Pedig a napkelte még olyan messze volt, mint az eddig történtek a normális, emberi értelemtől.

Cristobal atya megdöbbenve látta, hogy a Grófnő merev teste a pamlaggal szembeni falhoz lebeg, ámelyen nem volt egyéb, csak egy fénykép. Az atyának fogalma sem volt róla, kit ábrázolhat. Talán a Grófnő anyját. A képből zöldes fény csorgott kifelé, mintha a keretéből folyt volna.

A fény lecsorgott a falon, egyetlen szempillantás alatt elvékonyodott, és ezer drótszál vékonyságú sugárra szakadt. A sugarak pokoli gyorsaságú táncba kezdtek, majd hirtelen félelmetes formát vettek fel.

– Úristen! – suttogta valaki az ajtó felől. – Ez egy…

koponya!

Valóban az volt. Egy hatalmas fénykoponya, amely elfoglalta a szoba egész hátulsó traktusát. A Grófnő a koponya

belsejében lebegett kidülledt szemekkel, mereven, mint egy levegőben úszó sétabot.

– Jesszusom! – hallotta az atya Gerarda rémült kiáltását. – Itt van! Itt van a madár!

Az atya egyre homályosuló szemei előtt felbukkant a sötét, szárnyatlan madár. Olyan sebesen csapongott a falak között, hogy emberi szem nem is volt képes követni a mozgását. Mire Cristobal atya rápillanthatott volna, már egy egészen másik helyen tartózkodott.

Az atya hatalmasat ordított, és még magasabbra emelte a vaskulcsot.

– Távozz tőlünk, Sátán! Távozz belőle, ördögfatytyú! Mindörökre tűnj el... a Szentlélek nevében utasítalak rá!

A sötét, szárnyatlan madár megbillent a levegőben.

Az atya egyetlen pillanatig azt hitte, fogott rajta az átok, aztán a madár feléje csapódott, és mielőtt még védekezhetett volna, megsimogatta az arcát. Nem volt kellemetlen a simogatása, akár ördög volt, akár démoni lény.

– Távozz! – akarta folytatni az ördögűzést az atya, de már nem volt ideje rá... A korong a feje tetejéhez ütődött, és akkorát csattant rajta, hogy beleremegett az agya.

Felemelt karral, kezében a kulccsal végigvágódott a padlón.

Már nem hallotta a feltörő sikoltozást.

9.

Amikor felébredt, tiszta volt a feje. Néhány pillanatig azt hitte, hogy odahaza fekszik a cellájában, aztán villámsebesen rátört a felismerés. Óvatosan a fejéhez nyúlt. A búb még ott lüktetett rajta, bár nem fájt annyira, amennyire illett volna.

– Felébredt – örvendezett egy ismerős hang. – Magához tért.

Cristobal atya a hang felé fordította a fejét. Louist látta az ágya mellett. A festett mennyezetből azonnal kitalálta, hogy

nem odahaza van, a kolostorában.

– Hol vagyok? – kérdezte számára is idegen hangon.

Louis föléhajolt.

– Jól van, atyám?

– Segítenél felkelni?

– Támaszkodjon rám, atyám.

Az atya kidugta a lábát a takaró alól, miközben csodálkozva tapasztalta, hogy nincs szüksége semmiféle segítségre. Könnyedén és ruganyosan ült az ágya szélére a kalapját gyűrögető Louissal szemben.

– Mi történt velem, Louis?

A bajuszos paraszt megdörzsölte az orrát.

– Elájult, atyám.

– Mitől?

Meg sem kellett volna kérdeznie, hiszen tudta rá a választ.

Louis ennek megfelelően nem is válaszolt. Az ablakra nézett, amelynek a négyszögében már ismét ott világítottak a csillagok.

– Lassan indulnunk kellene, atyám – mondta.

– Tudom – bólintott az atya. – Sietnünk kell, mert még sok a dolgunk. Hamarosan itt a hajnal.

– Azért az messze van még, atyám.

– Hogy lenne messze, amikor rengeteg időt töltöttünk el... feleslegesen?

-Ez az éjszaka... nem az az éjszaka, atyám.

Cristobal atya kissé megzavarodott.

– Nem? Akkor melyik?

– Egy egész napon át ájult volt, atyám.

Cristobal atya az ablak csillagokkal lyuggatott négyszögére nézett. Ezek szerint ez már a következő éjszaka. Sebaj! A küldetést akkor is teljesítenie kell!

– A... Grófnő?

– Itt vagyok, atyám.

Cristobal atya ekkor vette csak észre, hogy Louis mögött ott áll a Grófnő is a falhoz lapulva: Kissé hervadt, sápadt arcú nő volt, furcsa módon Senora Esmeraldára hasonlított.

– Hol vannak a... többiek?

– Rövidesen megérkeznek. Tegnap éjszaka hazaküldtem őket.

– Mindannyian? – hökkent meg az atya. – Mindannyian jönnek?

– Csak négyen – mondta a grófnő. – Gerarda jön még velünk, Louis, Aranzabal és Esmeralda.

– És a többiek?

– Nem fognak emlékezni semmire. Felébrednek, és tiszta lesz az agyuk, mint a fehér papír. Akárcsak a személyzeté.

Odalent, a szegényesen terített asztalnál csupán az álmos tekintetű Gerarda járkált kancsókkal és tálakkal a kezében. Lassan, szinte álmodozva mozgott, mint aki már rég megfeledkezett a kastélyt megszállva tartó szellemek jelenlétéről. Egyfolytában maga elé mosolygott, és dúdolgatott is mellé valamit.

Elsőnek Aranzabal kapitány érkezett meg. Ősz, hullámos haján megcsillant a villanykörték fénye. Vállán rövid nyelű ásót tartott, amelyet némi habozás után beállított az egyik sarokba.

– Foglaljon helyet, kapitány – invitálta Gerarda.

A kapitány leült egy szabad székre.

– Köszönöm.

A Grófnő kissé csipkelődve szólította meg.

– Látom, ásót is hozott, kapitány. Felesleges volt, hiszen telis-tele van szerszámmal a szerszámoskamránk.

A kapitány tiszteletteljesen a Grófnőre mosolygott.

– Inkább a sajátomat használom. Ezt már megszoktam: nem töri fel a tenyeremet.

– Gondolja, hogy huzamosabban is ásnunk kell?

– Még az is előfordulhat.

– Ön mit gondol, atyám?

Az atya elhárító mozdulatot tett.

– Minden megtörténhet, lányom.

Senora Esmeralda úgy osont be az ajtón, hogy észre sem vették. A Grófnő csak akkor fedezte fel, amikor az asszony már egy széken ücsörgött, és egy csirkecombot majszolt, amit feltehetően Gerardától kapott.

– Hogy van, szívem?

Esmeralda asszony fel sem emelte a tekintetét. Ez máskor, más körülmények között hallatlan udvariatlanságnak számított volna, ezúttal azonban észre sem vették.

– Jól – morogta Senora Esmeralda. – Egészen jól.

– Maga, remélem, nem hozott szerszámot?

– Nem, egyáltalán nem – morogta az asszony.

Cristobal atya ivott egy pohár vizet, majd amikor csak Gerardát látta a háttérben, a Grófnőhöz fordult.

– A személyzet?

– Szabadságra küldtem őket.

– Gondolja, hogy valaha még… szüksége lesz rájuk?

A Grófnő megvonta a vállát.

– Nem tudom. De nem is érdekel.

Aranzabal kapitány Senora Esmeraldához fordult.

– Megnézte a térképet, Esmeralda?

Az asszony csak ette tovább a csirkecombját, és fel sem emelte a szemét.

– Felesleges.

– Járt már arra?

– Még nem.

– Akkor hogy találja meg az utat?

– Megtalálom.

Aranzabal kapitány bólintott. Minden világos. Néhány nappal ezelőtt még ő is tudatlan volt, most pedig benne lakik a világ tengernyi bölcsessége.

Louis, aki csupán egy szeletke sajtot morzsolgatott ritkás fogai között, az atyára nézett.

– Mikor indulunk, atyám?

Az atya maga elé nézett.

– Rövidesen.

Várta a csengőszót, hogy megszólaljon a lelkében:

10.

Amikor aztán megszólalt, nem csinált nagy ügyet belőle. Megszorította az övét helyettesítő kötelet a derekán, és felállt az asztaltól.

– Indulnunk kell – mondta halk, de határozott hangon.

Senki nem kérdezett semmit; csendben felemelkedtek, és készülődni kezdtek. Aranzabal kapitány félbehagyta kávéja szürcsölését, Esmeralda asszony az asztalra hajította a félig lerágott combot, egyedül Louis dugta zsebre a sajtja maradékát.

Mivel Gerarda még valahol a konyha környékén

szöszmötölgetett, a Grófnő megütögette a személyzetet hívó csengő gombját.

Amikor Gerarda kérdő tekintettel benézett az ajtón, rámosolygott.

– Indulunk, Gerarda.

Barátságos, szinte természetfeletti volt a mosolya; semmi nem emlékeztetett arra a türelmetlen, vagy éppen elnéző mosolyra, amely az úrnő és az alkalmazott viszonyát meghatározza.

Gerarda ott, előttük vetette le fehér fityuláját és fehér kötényét. Alatta könnyű, fekete szövetruha sötétlett, lábán ugyancsak fekete sportcipő.

Az atya a zsebébe nyúlt, és némi habozás után kivette belőle az ereklyét, sőt még a kapukulcsát is, és letette az asztal szélére.

– Majd később – mondta, amikor Aranzabal kapitány kérdő pillantást vetett rá. – Majd visszajövök értük. Nehezek, és lehúzzák a zsebem!

– Ön vissza akar még ide jönni? – kérdezte felhúzva a szemöldökét Aranzabal kapitány. – Azt hiszi, hogy valaha is... hogy valaha is...

– Nem tudom – morogta az atya. – Talán.

11.

Odakint eközben beborult a ég. Nagy szemű, trópusi eső verte a környéket. A környező erdőkben riadtan hallgattak az állatok, csak az eső dobolt az óriási faleveleken.

– Álljanak meg! – kiáltott rájuk Cristobal atya. Agyonázunk ebben az esőben.

– Akkor is mennünk kell! – szólt rá a Grófnő. Nem késlekedhetünk.

– Csak egy perc az egész – intette türelemre az atya. – Van

esőkabát a gardróbban?

– Ahányat csak akar, atyám.

– Majd én elmegyek értük.

– No de... azt sem tudja, hol a gardrób, atyám!

– Tudom – mondta az atya.

– Gerarda, kérlek, menj vele.

Gerarda bólintott. A többiek a kapuföljáró fölé emelt tető alá álltak, és a villámokat nézték. Egyikőjük sem lepődött volna meg különösebben, ha az égen vágtató, cikcakkos villámok hirtelen koponyaformát öltöttek volna.

Észre sem vették, hogy múlik az idő. Arra riadtak, hogy az atya és Gerarda ott állnak mellettük, karjukon esőkabátokkal.

– Az ásók?

– Rendben.

– Akkor induljunk!

Olyan gyorsan érték el a temetőt, mintha el sem indultak volna. Cristobal atya csak arra emlékezett, hogy vállára kapott egy ásót – azt sem tudta pontosan, hogyan került a kezébe – aztán egyszerre csak a temető bejáratánál találta magát. A többiek is ott álltak mellette az esőben ázó, nyomorúságos földkupacokat nézegetve.

Louis felemelte az ásóját, és a sötétség mélyébe bökött vele.

– Ott ült a síron Bartholomeo.

Cristobal atya nem kérdezte meg, honnan tudja. Louis nem is olyan régen még azt mondta, hogy ő maga nem látta, csupán a kis Andrade gyerek.

Aranzabal határozott mozdulattal a temető sírjai felé lendítette a kezét.

– Menjünk be. Látom magam előtt. Biztosan megtalálj uk.

Cristobal atya, vállán az ásójával, ide-oda bóklászott a sírok

között. Az ismét megeredő eső az arcát verte, befolyt az esőköpeny nyakán, lucskosra áztatva vastag, barna csuháját.

Esmeralda asszony utolérte az atyát, és a süppedt sírhalmokra mutatott.

– Még sosem jártam elhagyott temetőben. Hol vannak innen a fejfák?

Az atya sem tudta. Talán elvitték valakik tűzrevalónak, vagy az erre kószáló vadállatok döntötték ki őket.

Persze az utóbbi nem adott elégséges magyarázatot arra nézve, hogy hova tűntek.

Esmeralda asszony lehajolt, és egy összeaszott virágcsokrot émelt fel az egyik halomról.

– Ezt itt például csak nemrég tehették ide. Úgy látszik, vannak még, akik emlékeznek a halottaikra.

Louis úgy bukkant fel mögöttük, mint az árnyékuk.

Kinyújtotta a karját, és kivette Esmeralda asszony kezéből a csokrot. Megnézegette, majd megrázta a fejét.

– Ez nem virág.

– Hát micsoda?

– Bogyók. Fehér bogyók.

– Mégiscsak idetette valaki őket.

– A bogyó szembeszegül velük.

– Kikkel? – kérdezte az atya.

– A gonosz szellemekkel. Ha az ablakba teszik őket, a gonosz szellemek nem mernek beosonni a házba.

Különben elvinnék a gyerekeket.

– Itt nincsenek gyerekek.

– Sokkal több, mint hinné, atyám.

– Én élőkre gondoltam.

– Azok valóban… nincsenek. Ezért hozták ide a bogyókat, hogy a halottak ne kelhessenek ki a sírjukból. Merthogy a halottak néha kimozdulnak örök lakhelyükről, és az élők között téblábolnak. Ez pedig nemjó dolog. A fehér bogyó visszakergeti őket a sírjukba.

Talán tovább is folytatták volna a társalgást a zuhogó esőben, ha a Grófnő kiáltása fel nem rázza őket. Az atya megcsóválta a fejét, Louis pedig óvatosan rátette a csokrot egy sírra.

– Jöjjenek ide! – hívta őket a Grófnő. – Megtaláltam!

Egyszerre indultak felé az esőfüggönyön át. Észre sem vették, hogy már nem kerülgetik a sírhalmokat rájuk tapostak, mintha csak vakondtúrások lettek volna.

A Grófnő a temető közepén állt, mellette Aranzabal kapitány és Gerarda. Úgy néztek egy még a többinél is besüppedtebb sírra, mintha másképpen is különbözött volna azoktól. Pedig nem különbözött. Ugyanolyan fűvel benőtt, gondozatlan sírhalom volt, mint a többi.

– Ez az! – lelkendezett a Grófnő. – Megtaláltuk!

Az atya érezte, hogy elönti az öröm. Karját az ég felé tárta a zuhogó esőben.

– Halleluja! – örvendezett. – Halleluja!

Csodálatosképpen egyikük sem kételkedett a Grófnő szavaiban. Ok maguk is úgy érezték, hogy egy lépéssel ismét közelebb kerültek a feladat megoldásához. Hittek abban, hogy a Grófnő valóban megtalálta, amit kerestek.

– Itt ült Batholomeo, amikor a vihart fújta a katonákra! – büszkélkedett Louis, mintha bizony ő lett volna Bartholomeo. – El is repültek tőle rendesen!

A Grófnő az atyára nézett. Tőle várta a további utasításokat.

Cristobal atya befejezte a hallelujázást, aztán elhajított ásója után nyúlt.

– Ássunk! Maga, kapitány, lapátoljon!

Gerarda kezében gyufa sercent, majd néhány másodperc múlva felcsillant egy viharlámpa fénye. Majdhogynem felesleges volt a világítás, hiszen az állandó villámfényben ragyogni látszott a temető. Csodálatosképpen nem hallottak mennydörgést – mintha a természetet uraló erők csupán a világítást tartották volna fontosnak.

Az atya és Louis munkához láttak. Benyomták az ásójukat a földbe, és inkább csak meglazították vele a talajt. Aranzabal kapitány mögöttük állt, s amikor néhány pillanatra abbahagyták az ásást, gyorsan kilapátolta az egyre növekvő gödörből a földet: Ekkor ismét rájuk zuhant valami, amiről nem tudták, micsoda. Az atya egyszerre csak azt vette észre, hogy kis híján derékig áll a gödörben, és még ő is lapátot tart a kezében, akárcsak Afanzabal kapitány. Egyetlen pillanatra az agyába villant, hogy ez lehetetlen, hiszen alighanem csak egyetlen lapátot hoztak magukkal, aztán nem foglalkozott tovább a kérdéssel. Teljesíteniük kell a feladatot, méghozzá tétovázás nélkül.

– Állj! – hallotta hirtelen Louis hangját. A bajuszos paraszt alig néhány centiméternyire előtte forgatta az ásóját. – Megvan!

Aranzabal kapitány abbahagyta a lapátolást, és a gödör pereméről lenézett rájuk. Osz, esővizes haján holdsugarak csillogtak. Az atya az égre pislantott. Semmi kivetnivalót nem talált benne, hogy az esőfelhők valamikor elvonultak, s immár a csillagokat és a holdat látja maguk felett.

– Mit találtak?

– Ruhát – mondta Louis letérdelve a gödör aljára.

– Milyen ruhát? – kérdezte a Grófnő.

– Katonakabátot – dörmögte Louis. – Vagy rendőrét.

– Bontsa ki, Louis!

Louis bólintott, és bontogatni kezdte a foszladozó szövetet. Merthogy valamennyien látták: van valami az ócska köpenyben.

Louis óvatos kezében sárgásan fénylő csontok villantak. Az atya néhány pillanatig azt hitte, maguk a csontok világítanak, de aztán rájött, hogy Gerarda lámpájának a fénye törik meg rajtuk.

– Elolthatod a lámpát, lányom.

Gerarda bólintott, és elfújta a lángot.

Louis közben végzett a kabát kibontásával. Valóban katona– vagy rendőrkabát volt: szürke posztóból készült, s bár a föld alatt töltött évek alaposan megkoptatták, még mindig jól látszott a paroli csillogó aranya.

Ahogy Louis szétterítette a gödör alján, kipotyogtak belőle a sárgás csontok. A medence, a bordák, a lábszárak, majd legvégül a koponya.

Minden különösebb megilletődés nélkül néztek a csontokra. Hiszen az csak melléktermék volt: nem őket keresték. Éppen ezért mérhetetlen csalódással töltötte el valamennyiüket, hogy nem láttak mást a gödörben.

Louis hosszasan nézegette a maradványokat, és csak akkor szólalt meg, amikor Senora Esmeralda keresztet vetett odafent.

– Egy gyerek – mondta az asszony. – Egy gyerek csontjai.

– Tudom – biccentett az atya.

– Bartholomeo – sóhajtotta Louis.

– Eszerint megölték a katonák. Mégiscsak megölték volna?

– Nem tudom – mondta Louis. – Semmit sem tudok.

– Az hol van? Nem látom sehol.

Louis piszkálgatta még egy kicsit a földet, aztán felsóhajtott.

– Nincs. Itt nincs.

– Ott kell lennie! – mondta határozottan a Grófnő.

– Itt kell lennie! – csatlakozott hozzá az atya is. Soha semmiben nem volt még annyira biztos, mint abban, hogy ott kell lennie valahol. Istenem, hiszen érzi!

Minden sejtje azt kiáltja, hogy itt kell lenniei – Folytasd! – kiáltott rá Louisra, és kis híja volt, hogy nem rázta meg, mint Krisztus a vargát. – Folytasd, Louis!

– Hol folytassam, atyám?

Az atya ekkor már nem bírt magával. Néhány rúgással a gödör oldalfalához terelte a csontokat.

-Folytassuk, Louis!

Louis gyengéden lefogta az atya ismét csak rúgásra lendülő lábát.

– Ne, atyám, hiszen ez Bartholomeo. – Letérdelt, és kupacba rakta a csontokat. – Ugye nem haragszol rám, Bartholomeo?

Az atya lihegett, de már nem sürgette Louist. Megvárta, amíg az összerakja a csontokat, aztán maga járt elöl a jó példával. Beszúrta az ásóját a sírgödör fenekébe, és tovább ásott.

A fent maradottak összegyűltek a gödör szélén, és némán biztatták őket.

Egészen addig, amíg az atya ásója alatt nagyot koppant valami.

Egyikük sem vette észre a felettük lebegő, szürke, szárnyatlan madarat.

12.

A koppanást csend követte. Némaságba borult körülöttük a világ: hallgatott a temető, hallgattak a hegyek, még az őserdő is hallgatott.

– Tovább, atyám! – törte meg a csendet odafent a Grófnő. – Meg kell találnunk még virradat előtt! Igyekezzenek, atyám!

Az atya és Louis igyekeztek. Előbb csak egyetlen deszkát találtak, aztán még egyet, majd még egyet. Kiderült, hogy a sírnak deszkából van a feneke, alatta másik gödör rejtőzik: talán egy másik sír.

– Mi a helyzet, Louis? – türelmetlenkedett az atya.

– Azonnal, atyám – nyögte Louis. – Mindjárt kibontom a végét. Már itt is van a kezemben. Vigyázzon, atyám, megemelem.

Az atya a falhoz húzódott, Bartholomeo csontjai mellé. A deszkalap felemelkedett a levegőbe.

– Vigyázzanak, kidobom!

A fejek eltűntek a gödör fölül, a deszka kiröppent a fűre.

– Gyorsan, gyorsan, Louis!

Louis kiemelte a második deszkát, majd a harmadikat. Az atya a lassan feltáruló lyuk fölé hajolt. Fehér, kőből készített lépcső csillant meg előtte a holdfényben.

– Lépcső! – kiáltott felfelé Louis. – Lépcsőt találtunk!

– Akkor már nyomon vagyunk – dörzsölte össze elégedetten a kezét Aranzabal kapitány.

– Ki megy előre, atyám?

– Majd én – tolta félre Louist az atya.

– Valamennyien le akarunk menni! – hallották a fejük fölül a Grófnő követelődző hangját. – Valamenynyien ott akarunk lenni, amikor megpillantja!

Az atya megtorpant. Igazuk van, hiszen mindanynyian azt akarják, amit ő. Nincs joga megfosztani őket az első pillantás örömétől.

– Gerarda! Mégiscsak gyújtsd meg a lámpát, lányom!

– Igenis, atyám!

Halk huppanások hallatszottak. Az atya nem hitte volna,

hogy ennyien befférnek egy szűk sírgödörbe. Néhány pillanat múlva már odalent voltak valamennyien; még Gerarda is a lámpájával.

– Istenem! – kapta szája elé a kezét a Grófnő. – Istenem! Hát megtaláltuk végre!

Könnyek csorogtak végig az arcán, lecsepegtek a sír aljára, rá Bartholomeo csontjaira.

– Hol a lépcső?

– Ott... Látja? A mélybe vezet.

– Induljon, atyám, könyörgök, induljon!

– Isten nevében, előre! – mennydörögte az atya magasra tartva Gerarda lámpáját.

Olyan fürgén haladt lefelé a simára csiszolt lépcsőfokokon, mintha ismerős terepen járna. Cipője talpa alig-alig érintette a követ.

Amikor nem sokkal az utolsó lépcsőfokon túl megpillantották a szegényesnek tűnő kőládát, csalódás és félelem kerítette hatalmába őket. Csalódás, mert azt hitték, föld alatti katedrálist találnak odalent, monumentális épületet, amely méltó hozzá. Félelem, mert megcsapta őket a bizonytalanság lehelete. Hátha roszszul csináltak valamit, hátha rosszul értettek valamit, hátha elszúrtak valamit. Talán azok méltatlanokra pazarolták a bizalmukat? Istenem, segíts, hogy úgy legyen minden, ahogy szeretnénk!

A kőláda kicsiny, sírkamra méretű szobácska közepén állt. Oldalai szürke, kopottas kőből készültek, és a fedele sem volt művészi alkotás. Mintha sietve, adjuramisten, rakta volna össze elhajigált darabokból a készítője.

A Grófnő leroskadt a legalsó lépcsőfokra.

– Itt van! – lihegte. – Érzem, hogy... itt van!

Az atya egyelőre nem érzett semmit. Látta, hogy a többiek is bizalmatlanul bámulnak a kőládára. Valahogy nem ilyennek

képzelték a találkozást.

– Biztos benne, atyám? – hallotta Cristobal atya Louis hangját.

Az atya válaszolni akart, de ekkor váratlan dolog történt. A Grófnő nagyot sikoltott, majd felemelkedett a lépcsőfokról. Vele együtt sikoltott fel Esmeralda aszszony is.

Az atya feléjük fordult. A Grófnő a levegőben úszott karjait kitárva, mint zuhanó ejtőernyős. Esmeralda aszszony mellette lebegett, két tenyere közé szorítva a fejét, és egyfolytában sikoltozott.

Cristobal atya a falhoz dolt, és megtörölgette a homlokát. Sikerült hát, sikerült! Hála legyen néked, Mindenség Ura!

A két nő a sáros talaj felett lebegve elérte a kőládát.

Ekkor már egyikük sem sikoltozott; behunyt szemmel a láda fedeléhez érintették az ujjukat. A fedél hangtalanul félrecsúszott. Nem hullott le a földre: csupán csak annyira csusszant oldalra, hogy benézhessenek a nyíláson, és bedughassák a kezüket rajta.

Az atya előrehajolt. Látta, hogy a két asszony behunyt szemmel dugja be a kezét a ládába, majd földöntúli örömmel az arcán visszahúzza.

Cristobal atyának az jutott az eszébe, hogy királyok koronázásának emlékére készített freskókon látott már hasonló jeleneteket. A király ül a trónján, várja a koronát, amit két angyal hoz. Az angyalok két kézzel fogják a szent ereklyét, és közben mosolyognak.

Valahogy úgy tartotta a kezét a két asszony is, a levegőben lebegve, tenyerükön pedig ott fénylett az, ami után annyira vágytak.

Egy átlátszó, hegyikristályból csiszolt koponya.

A titkok háza

1.

Lennon Gettysburynek már a kezdet kezdetén ellenszenves volt a ház, csakhogy ezt a világ minden kincséért sem merte volna bevallani Joannek. Joan maga kereste; hetekig caplatott ingatlanügynöktől ingatlanügynökig, míg végre megtalálta álmai otthonát. Ezt a kifejezést is ő használta először a házra, s első látásra valóban olyannak is látszott. Hatalmas épület volt, zöld repkénnyel befuttatva, nagy kerttel, kerítéssel, s a szomszédok is megfelelő távolságra voltak tőlük. Mindenképpen olyannak tűnt, amely éppen megfelelő egy olyan családnak, mint az övék. Gladys is mosolygott, amikor meglátta – bár ebben a korban a lányok még mosolyogni is képtelenek valamire, nemhogy egy jó szót szólni róla, ami a szüleinek is tetszik. Gladys néhány pillanatra megfeledkezni látszott erről a törvényről, amikor megpillantotta a házat, és futólag elmosolyodott.

Ez a mosoly fegyverezte le végül is Lennont. Ha a lánya így mosolyog a házra, akkor nem lehet nagy baj.

Bár azért neki mégsem tetszett.

Ha valaki megkérdezte volna tőle, hogy miért nem, aligha tudta volna racionális okát adni. Gyerekkorától fogva olyan, hogy vagy megérinti valami, vagy nem.

Persze nem valamilyen fizikai érintésre kell gondolni, egyáltalán nem, a lelkét kell hogy megérintse egy tárgy.

Például így volt akkor is – legutoljára – amikor a villanyborotváját vette. Miután a régi kipurcant – méghozzá egyetlen pillanat alatt – besétált abba a boltba, amelynek a kirakatában csak úgy hemzsegtek a borotvák. Annyi volt belőlük, hogy el lehetett volna rekeszteni velük a Delaware folyót. Csak annyit mondott az eladónak, hogy villanyborotvát kér. Az bólintott, és kirakott elé vagy negyven darabot. Ő

megfogott egyet, és azt mondta: ez az. Valami egyszerűen hozzá irányította a kezét. Az eladó bólintott, hogy jót választott; amit a kezében tart, egészen új szupermicsoda, és az ára sem észveszejtő. Lennon megvette, és azóta boldog vele. A többi borotva pedig továbbra is ott várakozik gazdájára a boltban.

Lennon megszemlélte a házat, aztán azt mondta Joannek és Gladysnek, hogy oké. Így övék lett a ház, kertjével, kerítésével és a szomszédaival együtt.

Amikor aláírták a szerződést, Lennon csak úgy tréfásan megkérdezte az ügynöktől, hogy nem tudja, nincse a háznak kísértete, merthogy az ilyesfajta házaknak lenni szokott. Az ügynök – Jim Taylor – megvonta a vállát, és azt felelte, hogy bizonyára nincs – ha lenne; benne lenne a papírjaiban. Természetesen olyan házat is tud ajánlani, amelyet szellemek látogatnak – némelyiket több is – ezekhez viszont némi felár kalkuláltatik, tekintettel arra, hogy a kísértetjárás emeli az építmény értékét. Arra a kérdésre pedig, hogy ki volt az előző tulajdonos, Mr. Taylor azt a választ adta, hogy két kellemes ember – Mr. Cavanagh és felesége – akik Dél-Amerikába költöztek a lányukhoz, ezért bocsátották áruba a házukat. Továbbá ne is reménykedjék Mr.

Gettysbury abban, hogy éjszakánként lánccsörgésre ébred, vagy befalazott hullára lel valamelyik sarokban.

Az ilyenek többnyire Angliában találtatnak, és jóval drágábbak, mint ez itt. El tudja képzelni, mibe kerülhet az a kastély odaát, amelyben egy, a brit történelemből közismert személyiség kísért?

Ezt aztán végül is elmondta Joannek. Joan megcsóválta a fejét, és nem értette, hogyan lehet ilyen marhaságokra gondolni ebben a racionális világban. Ő a maga részéről sokkal inkább tart a sorozatgyilkosoktól vagy azoktól az átkozott terroristáktól, mint a békés kísértetektől. Bár, ami azt illeti, azokról is le tud mondani. Idegesítő lehet az állandó

lánccsörgés és huhogás éjszakánként. A végén még a szomszédok feljelentenék őket csendháborításért. Nekik természetesen nem szabadna felfedniük a lánccsörgés titkát, falazniuk kellene a szellemnek, így aztán elterjedne róluk, hogy öszszeférhetetlen fráterek, akiknek nincs helyük a közösségben. Szóval semmi kísértet, semmi lánccsörgés.

Két hónapja laktak már a házban, amikor elkezdődött valami, amiről egyikőjük sem tudta, micsoda.

Talán még érthetetlenebb lett volna, ha tudják, mi az.

2.

Vasárnap este volt, Gladys éppen nem tartózkodott otthon: felesége gyengéd unszolására Lennon beleegyezett, hogy egy ismerős családnál töltse az éjszakát.

A családnak hasonló korú lánya volt – egy vállalati bulin ismerkedett meg Gladysszel – s azóta gyakorta felhívogatták egymást. Carol kedves lány volt, csupán az volt a baj vele, hogy ötvenmérföldnyire lakott tőlük, másik iskolába járt, így sajnos nem találkozhattak annyit, amennyit szerettek volna. Azt persze így sem mulasztotta el, hogy a születésnapjára meg ne hívja Gladyst.

Márpedig ez azzal járt, hogy akkor ott is kell aludnia, hiszen a buli sokáig tart – éjfélig biztosan – és különben is átkozottul jó dolog, ha buli után az ágyban még kifecserészhetik a történteket. Gladys tehát ott maradt Caroléknál, Lennon és Joan pedig évek óta először élvezhették az egyedüllét örömeit. Természetesen nem azért, mintha a lányuk zavarta volna őket bármiben is – óh nem, egyáltalán nem – csupán izgalmasnak tűnt egy egyedül eltöltendő éjszaka. Lennon meg is számolta magában, hogy hány estét töltött az elmúlt tizennégy év alatt – ennyi telt el Gladys születése óta – kettesben, csak egyedül Joannel. Nem kellett megerőltetni az agyát, hogy kiszámolja: pontosan hármat. Akkor, amikor egyszer Chicagóba küldték eltussolni egy rendkívül kényes sikkasztási ügyet, s ő magával vitte a feleségét is várost nézni: Lennon kinézett az irodája

ablakán, és a szürke felhőket vette szemügyre, amelyek a negyvenötödik emelet magasságában szálldostak a folyó felett. – Istenen, már nem is emlékszem rá, milyen volt az, amikor Joan meg én...

Pedig azért emlékezett. Bár néhány apróbb részlet kétségkívül belefulladt a múlt vizébe, a lényeget nem felejtette el. A vitorlást, amelynek éppen akkor tört ki a korlátja, amikor kettesben voltak rajta. És ami azután következett.

A hűtőszekrényhez sétált, kivett egy palack ásványvizet, lecsavarta a kupakját, és jót ivott belőle. Még ma is beleborzong abba az éjszakába, és egyszerűen kiszárad tőle a torka az izgalomtól. Ahogy visszagondolt az akkor történtekre, kicsit úgy érezte, hogy nem is velük esett meg a csoda, hanem egy ismeretlen párral. Mintha a moziban látta volna, vagy mintha akkor, amikor!

az történt, még egy másik Lennon Gettysbury is ott lett volna velük a fedélzeten, elrejtőzve, és egy kulcslyukon át kukkolta volna saját magukat.

Elmosolyodott, és ivott egy újabb nyelet vizet. Lehunyta a szemét, és megpróbálta visszaidézni annak az estébe hajló délutánnak minden csodálatos percét.

Fiatal pénzügyi szakember volt; felettesei szerint nagy jövő állt előtte. Ő ennek megfelelően is viselkedett; hajtott, ahogy kellett; még esténként is hazahordta az anyagokat, hogy másnap reggel elsőként számolhasson be ennek vagy annak a fióknak a problémáiról.

Kicsit talán stréber is lehetett, bár mindenki előtt ott állt a lehetőség, hogy kitűnjön a többiek közül, s minél magasabbra kapaszkodjék a szamárlétrán.

Ennek megfelelően aztán nem sok ideje maradt a lányokra. Igaz, egyetemi évei alatt volt egy komolyabb kapcsolata – amolyan kollégiumi kapcsolat – ez azonban a diploma megszerzése után elenyészett. Bár a banketten még örök hűséget fogadtak egymásnak, és a házasságot is tervezgették,

később aztán valahogy mégis abbamaradt a dolog. Bizonyára a távolság is komoly szerepet játszott benne, hogy a kapcsolatuk úgy leült, mint részeges Joe az első whisky után. Egyszer csak kapott egy értesítést, hogy Gloria eljegyezte magát egy pilótával, és kirepült az életéből.

Kicsit szomorú lett tőle, de akkor éppen nem ért rá saját és mások lelkével törődni, lévén hogy megbízták egy újonnan létesítendő fiók vezetésével, pedig hozzá hasonlóan fiatal és viszonylag tapasztalatlan újoncokat nem szoktak ilyen feladattal megbízni. Gloria közben férjhez ment, ő pedig lassan elfelejtette a lányt.

Aztán egyszer az étteremben, ahova déli szendvicsét fogyasztani járt, megpillantotta Joant. Joan egy közeli cégnél dolgozott, s bármennyire is furcsának tűnjön, kesztyűket tervezett. Később Joan elmagyarázta neki, hogy a kesztyűtervezés legalább annyira fontos tevékenység, mint az űrhajók tervezése. Csak az ostoba laikusok gondolják, hogy fontosságát tekintve bármilyen különbség is létezne a kettő között.

Joant egyik kollégája segítségével sikerült becserkésznie, aki ismerte a lány egyik barátnőjét, s aki elintézte, hogy valamennyiüket meghívják egy, a kikötőben horgonyzó jacht fedélzetén rendezendő partira.

A hajó természetesen nem ismerőseik tulajdonában volt – amolyan bulihajóként működött. Bárki kibérelhette, aki kellemes holdfénynél, a hullámok lágy ringatása mellett óhajtotta megünnepelni életének valamely fontos dátumát.

Lennon tulajdonképpen nem is tudta, hogy ki az ünnepelt, és mit ünnepelnek. Az volt a lényeg, hogy Joan is ott lesz a bulin, és szóba állhat vele. Őszintén szólva ettől azért tartott egy kicsit – azt hallotta, hogy Joan meglehetősen éles nyelvű, és nem sokat teketóriázik kimondani, ami a szívét nyomja. Lennon el is határozta, hogy óvatosan bánik vele, nem ront ajtóstól a házba, nem kapkodja el a dolgokat. Lesz türelme

kivárni, amíg az idő megtenni a maga gyümölcsét. Ha egyáltalán terem majd valamit.

És akkor a véletlen – a világ legnagyobb rendezője – a segítségére sietett. Hogy hogyan történt, senki nem tudja, később már nem lehetett, és tulajdonképpen nem is akarták visszatekerni a gombolyag lefutott szálát, mindenesetre valaki valahol hibázott egyet, amire azt is lehetett mondani, hogy ez lett a végzetük. Joan később – amikor már megismerkedett a buddhizmussal – karmának nevezte a jelenséget. A sors akarta úgy.

A dolog pedig úgy történt, hogy valaki este nyolc óra helyett délután hat órát írt a meghívójára. Lennon még Csodálkozott is, amikor megkapta, majd arra gondolt, hogy bizonyára korábban kezdik a bulit, mint az általában szokásban volt; talán azért, mert a kikötőben frissebb a levegő, esetleg több a szúnyog, mint másutt, vagy egyszerűen csak ott az a szokás. Megvonta a vállát, és háromnegyed hatkor már a hajónál ácsorgott a kikötőben.

És ott ácsorgott Joan is, akit ugyancsak hat órára invitált a sors keze. Mások viszont nem voltak ott, mert az élet nagy rendezője bizonyára jobban kedveli a páros előadásokat a tömegjeleneteknél.

Annak rendje és módja szerint össze is találkoztak a hajó fedélzetére vezető palló előtt – Joan elegáns, fekete kosztümben volt, s az ő öltözékére sem lehetett panasza senkinek – tétováztak egy darabig, azt hitték, rossz hajónál keresgélnek, majd jókat nevettek, amikor végre rádöbbentek, hogy milyen félreértés áldozatai.

Mivel ekkor már fél hét felé járt a idő, úgy döntöttek, hogy nem mennek sehova, felsétálnak a fedélzetre, és megvárják a többieket. A hajón csupán két-három pincér tartózkodott, akik a büféasztalokat készítették elő: Joan és Lennon a fedélzeten maradt, és a lassan kelő holdat nézte. A nap már igencsak a horizont felé igyekezett, és kellemesen langyos szellő borzolta

a hullámok hátát. Joan a korlátnak dőlt, és egyetemi éveiről mesélt Lennonnak, aki nagy lelkesedéssel hallgatta. Eközben azért arról sem feledkezett meg, hogy néhány diszkrét pillantást vessen a lányra.

Nos, ami azt illeti, Joan nem mindennapi zsákmánynak tűnt. Szép volt az arca, szőke a haja, kék a szeme; mégsem volt az a bugyuta szőke nő típus. Nem volt Barbie-babás, inkább amolyan skandináv szépség, akin látszott, hogy irányítani akarja a sorsát, nem csak sodortatni magát az élet hullámaival.

Ami pedig az alakját illeti, az maga volt a csoda. A viszonylag szűkre szabott fekete kosztüm alatt olyan idomok feszültek, hogy Lennon nem is nagyon mert rájuk nézni.

A lány háttal a tengernek a korláthoz dőlt és mesélt, miközben úgy ugrándoztak kosztümkabátkája alatt a keblei, mintha vidám táncot lejtettek volna a kelő hold és a lemenő nap tiszteletére. Testéből kellemes illat áradt. Lennon bólogatott, miközben verejték gyöngyözött a homlokán. Istenem, miért hoztál össze ezzel a gyönyörűséggel, ha úgysem lehet az enyém?

Valami mintha azt sugdosta volna a fülébe, hogy olyan ez a lány, mint a finom sütemény: ott illegeti magát a cukrászda kirakatában, amikor aztán összegyűlik rá a zsebpénzed, és bemész, hogy megvegyed, kiderül, hogy már csak ez az egy van belőle – a kirakatban – és az is tizennyolc napos.

A sors azonban vágott egy fintort, és elhatározta, hogy megjutalmazza Lennon Gettysburyt egy igazi, lágy és friss süteménnyel.

Joan tehát nekidőlt a korlátnak, és Lennon érzékeit rabul ejtve magyarázott valamit – felehetően a kesztyűtervezés rejtelmeiről – amikor is a korlát, amelyhez hozzáértette ennivaló kis hátsóját, úgy döntött, hogy sok-sok év türelmes szolgálata után fityiszt mutat a tulajdonosnak. Azt is mutatott és kettétörött. Joán pedig éppen egy kesztyűtervezős mondát közepén megtántorodott, és szép hátraszaltóval behullott a

hullámok közé.

Pincér ezekben a percekben szerencsére egy sem volt a láthatáron; valamennyien kigyalogoltak a partra valami ládákért, amelyek nem érkeztek meg kellő időben. Amikor Joan eltűnt a vízben – cirka három méter mélységben – és még kiáltani sem volt ideje, Lennon dermedten állt, miközben átfutott az agyán, hogy mi a fene is történhetett vele. Annyira azért nem viselkedett hülyén, hogy így kelljen megszabadulni tőle!

A következő pillanatokban aztán már ugrott is. Belevetette magát a vízbe, és addig-addig kotorászott benne, amíg a kezébe nem akadt Joan haja. Mintha egy sors által felbérelt sellő dugta volna a markába, hogy húzd már ki a nőt, te balfácán!

Lennon – nem kis nehézségek árán – felcipelte Joant a fedélzetre. Hogy miképpen történt a dolog, az is megérne egy misét – ha emlékezne rá. Csakhogy nem emlékezett. Mélylélektani tanulmányt lehetne írni róla, hogy miért nem – talán a sors nem engedte leleplezni magát – mindenesetre csak később gondolt rá, hogy olyan öntudatlanul cselekedett, mintha nem is ő lett volna ő. Kirántotta Joan fejét a vízből, majd a jelek szerint nem a part felé húzta az ájult lányt, hanem ahhoz a vaslétrához, amely a jacht oldalán végigfutva a vízbe vezetett. Talán a tenger felől érkezők fogadására szolgált, a fene se tudja. Mindenesetre ezen a lajtorján húzhatta fel Joant. Napok múltán, ahogy visszaemlékezett rá, hogy mit tett, elszörnyedt a mentésnek még a gondolatától is. Vajon hogy a fenébe tudta a vállán felvinni a magatehetetlen lányt anélkül, hogy ne zuhanjanak vissza? Igaz, öltönyét alaposan megviselte a mentés – mondhatni, ronggyá szakadt – teste is tele volt horzsolással, de azért megúszta valahogy.

Ami ezután következett, az sem az ő tudatos tevékenysége volt. Lehet, hogy az ő kezei végezték, amit tett, de hogy az agyát nem ő irányította, abban biztos volt.

Mint később kiderült, becipelte a lányt egy kajütbe, mezítelenre vetkőztette, bedugta egy ágyba, teát főzött neki, majd maga is levetette mindenét és becsavaródzott egy pokrócba. Amikor Joan később kinyitotta a szemét, egy csésze gőzölgő teát és egy csukott szemű, bóbiskoló, kedves arcú fiatalembert látott maga mellett.

Joan lelkét ekkor olyan melegség járta át, amilyet talán még soha nem érzett. Megitta a teát, majd se szó, se beszéd: berántotta maga mellé az ágyba a szundikáló fiatalembert. Mert teaivás közben hirtelen rátört a megvilágosodás. Pontosan tudta, mi történt vele, és hogy Lennon Izé megmentette az életét.

Lennon Izé, amikor felriadt, két kemény kebel és két lágy kar között találta magát. A keblek és a karok gazdája tök meztelen volt, akárcsak ő. Egyetlen pillanatig arra gondolt, hogy alighanem már a túlvilágon van, a hetedik mennyországban, és feltehetően Abuzaidnak, az egyik fiók pénzügyi vezetőjének lesz igaza, aki iráni származású lévén, hithű muszlim volt, és egyszer azt magyarázta neki, hogy az iszlám sokkal reményteljesebb vallás, mint a kereszténység, merthogy a keresztény túlvilág csupa éneklés és imádkozás, mígnem a muszlim mennyország tele van jobbnál jobb csajjal. Táncosnők mulattatják egész álló nap az életben megfáradtakat, s szüntelenül szól a kellemes zene.

Zenét azt nem hallott ugyan, de ami a csajokat illeti, bizonyára igaza volt Abuzaidnak. Itt fekszik valakinek a karjában – minden bizonnyal Joanében. Ezek szerint mindketten belefulladtak a tengerbe!

Még végig sem tudta gondolni, hogy vajon mi ilyenkor a teendő, amikor fülcimpáján érezte Joan lágy ajkát, és egy izgatottan felcsukló hang a fülébe suttogta.

– Mit csinál egy lány és egy iu, ha egy ágyban fekszenek mezítelenül, és nincs senki a közelükben?

Maga számára is meglepő módon úgy mondta ki, ahogy

lányok előtt még soha. Keményen, katonásan, egyetlen szóval.

A lány ajka megvonaglott a fülcimpáján.

– Akkor csináld!

Hát valahogy így történt a dolog. Bár közel voltak a büféasztalhoz, mégis kissé elkéstek a vacsoráról. Mire felkeveredtek a fedélzetre, a buli már javában tartott; senkinek nem tűnt fel Lennon kissé extravagánsan szakadt öltönye, ugyanakkor többen is megdicsérték Joant szorosan testére simuló ruhájáért. A szoknyája oldalán látható tenyérnyi hiányosságot nem vette észre emberfia – ezt különben a raktárból származó gázmelegítő lángja okozta.

Kéz a kézben hagyták el hajnalban a hajót, és meg sem álltak Lennon lakásáig. Másnap reggel Joan, mint rendesen, elment kesztyűt tervezni, estétől kezdve azonban már nem ott lakott, ahol eddig. Végérvényesen Lennonhoz költözött, majd fél év múlva megtartották az esküvőt.

Ha valaki azt mondta volna Lennonnak, hogy a sors keze hamarosan ismét csak matatni kezd körülöttük, aligha hitte volna el. Talán csak az gondolkoztatta volna el icipicit, hogy mindketten ugyanarra gondoltak, ahogy Gladys kitette a lábát a házból.

Hogy meg kellene ismételniük azt a tízegynéhány évvel ezelőtti mámoros éjszakát.

3.

Lennon végigdolgozta a szombatot – egy rendkívül sürgős jelentést állított össze – majd fejét a tenyerébe hajtva gondolatban szervezni kezdte a feleségével eltöltendő estét. Nem mintha Gladys bármikor is bármiben akadályozta volna őket... Vagy mégis? Mindenesetre vett két üveg pezsgőt, kaviárt, hideg homárt. Mennyire meglepődött volna, ha megsejti, hogy Joan is ugyanezt teszi. Csak éppen a homár hiányzott a kosarából, mert visszaemlékezett rá, hogy nemrégiben, amikor homárt evett, kiütéseket kapott tőle.

Gladysért eljött a kocsi. Lennon üdvözletét küldte régi barátjának és egykori főnökének, Carol apjának, aztán, amikor az integető Gladys a kocsival együtt eltűnt az utcácska sarkán, Joannel együtt visszasétált a házba.

Lassan már sötétedett odakint, lágy köd kezdett leereszkedni a fákra. Lennon bekapcsolta a világítást az álkandallóban, majd Joannel szemben beleült egy bőrfotelba.

– Arra gondoltam... – kezdte némi izgalommal a hangjában – hogy... mivel egyedül maradtunk...

Joan felemelte abból a kis füzetkéből a fejét, amelybe éppen belekörmölt valamit. Talán egy új kesztyű tervrajzát.

– Igen, drágám?

Lennon meglepetten figyelt fel rá, hogy Joant mintha kicserélték volna estére. No nem mintha elnyűtt, fáradt vagy lompos lett volna bármikor is – csak éppen néha, hosszú tervezőirodai csatározások után már bizony nem égett olyan élénk fénnyel a szeme, mint akkor, amikor kilopództak a hajókabinból. És az icipici szarkalábak a szeme sarkában...

Most azonban valahogy minden máshogy volt. Joan szeme ugyanolyan túlvilági tűzben égett, mint régen.

A szája piros volt és kicsattanó. Rövid szoknyácska volt rajta, s ahogy lábait keresztbe rakva félig elfordulva ült a karosszékben, az maga volt a csoda. Lennon úgy érezte, beledilizne, ha nem tudnák megismételni azt az éjszakát.

– Azt mondtam csak, hogy... egyedül vagyunk.

Joan lecsúsztatta az öléből a füzetecskét a padlóra.

– Egyedül bizony.

Lennon várt egy kicsit, majd amikor Joan nem mondott többet, csak nézett rá azokkal a fénylő szemeivel, nagyot nyelt és folytatta.

– Arra gondoltam, hogy... talán... kellene egy kis murit csapnunk.

– Mire gondolsz? – kérdezte komolyan Joan.

Lennon kicsit elpirult. Nem tartotta ugyan valószínűnek, de mégis, mi lesz akkor, ha Joannek valamiért nem tetszik majd az ötlete. Ez valami egészen új korszakot nyitna az életükben, amit jó lenne elkerülniük.

Még azon az áron is, ha lemond…

De már mondta is, amit mondania kellett.

– Arra gondoltam, hogy… most, hogy egyedül maradtunk….

– Igen?

– És hogy… közeledik annak az évfordulója, hogy a hajón…

– Három nap hija – mondta Joan.

Ez kissé felbátorította Lennont. Eszerint Joan is számon tartja, nemcsak ő.

– Úgy gondoltam… meg kellene ünnepelnünk… a dolgot. Egy kis kaviár… talán pezsgő… gyertya… miegymás…

Joan félrehajtotta a fejét, és csúfolódva nézett rá.

Lennonon áthullámzott a vakrémület. Istenem, ne!

Csak azt ne! Ne hagyd, hogy kinevessen, hogy visszautasítson, hogy gyerekes és szentimentális hülyének nézzen!

Joan megcsóválta a fejét, felállt, és feléje nyújtotta a kezét.

– Gyere!

Lennon tétován feltápászkodott, és Joan szemébe nézett.

– Hova?

– Gyere, majd megtudod!

Megfogta Lennon csuklóját, és a halkan nyikorgó falépcsőn levezette a tágas, széles konyhába. A konyha ajtajánál elengedte a kezét, lenyomta a kilincset, és előretessékelte Lennont.

Lennon rövid tétovázás után belépett a konyhába.

Sötétnek kellett volna lennie odabent, hiszen nem gyújtottak villanyt, és mégsem volt egészen sötét. Lennon egyetlen pillanatig arra gondolt, talán a házvezetőnő tovább maradt egy kissé... akkor viszont mi a csodáért hozta ide Joan?

Bedugta a fejét az ajtón, és azt hitte, álmodik. A konyha közepén, a nagy, ovális asztalon két gyertya égett igazi gyertyák, nem elektromosak – mellettük tányérok, kések, villák és pezsgősvödörben pezsgő.

Joan elégedetten nézett végig az asztalon, aztán csak annyit kérdezett: – Nos?

Lennon csak hápogni volt képes, mint a kiskacsa a félméteres kukac láttán.

– Ez... ez... hiszen én is...

Aztán bevallotta, hogy ő is vett kaviárt, pezsgőt, homárt, és hogy mindezeket az emeleti hűtőben rejtette el. Át akarta karolni az asszonyt, ő azonban ragyogó szemekkel eltolta magától.

– Mindent a maga idejében – mondta. – Előbb felöltözünk, oké?

Innen már minden úgy ment, mint a karikacsapás.

Egy húron pendültek, mint régen. Joan szűk, fekete kosztümöt vett fel, mint akkor a hajón; Lennon is igyekezett, csakhogy már nem emlékezett valami jól rá, mi is volt akkor rajta. Így aztán felöltötte egyik csíkos öltönyét, és szürke cipőt húzott hozzá.

Fél óra múlva a konyha bejáratánál találkoztak. Joan, amikor meglátta Lennont, elmosolyodott.

– Ó, hát maga itt? Ki hitte volna, hogy ma este egy régi, kedves ismerőssel találkozom? Kedves izé...

– Lennon – segítette ki Lennon.

– Én pedig Joan vagyok.

– Tudom. Valaki megsúgta nekem.

Bár a forgatókönyv egészen mást kívánt volna, Joan behúzta a konyhába, és töltött egy pohárka pezsgőt mindkettőjüknek. Lennon nem tiltakozott. Joan lehajtotta a magáét, majd ismét elkapta Lennon kezét.

– Gyere!

A már általuk csináltatott-kis üvegfolyosón.át kisétáltak a vízhez. A tizenöt méteres kis medence csodálkozva villogtatta feléjük a tükrét. Mi a fenét akarnak itt ilyenkor, amikor legfeljebb már csak a mosómedvék járnak hozzá inni?

Lennon megállt a medence szélén, és magához húzta Joant. Az asszony azonban ismét eltolta magától.

– Nem így volt.

Lennon tudta, mit kell tennie. Elmosolyodott, mondott valamit Joannek, készen rá, hogy megtaszítsa.

Joan azonban megelőzte. Újra elmosolyodott, majd szépen homorítva a drága, szép, fekete kosztümjében, belecsapódott a vízbe.

– Juhhéé! – kiáltotta Lennon, és gondolkozás nélkül utána ugrott. Ahogy belecsobbant a vízbe, keresni kezdte az asszonyt. Elkapta a haját, magához húzta, majd a falhoz úszott vele. Megkereste a feljárót, a melléhez szorította Joant, és kimászott vele a partra.

Joan arca fehér volt, és a szemét zárva tartotta. Lennonon egyetlen pillanat alatt áthullámzott rémület.

– Joan! Jól vagy?

Az asszony szemei felpattantak. Lennon másodpercekig csak csodálkozást látott bennük, majd Joan halkan megszólalt.

– Hol a... koponya?

– Micsoda? – hökkent meg Lennon.

Joan szemei végleg kitisztultak. Megszorította Lennon karját.

– Ne kérdezgess, hallod! Akkor sem kérdezgettél!

Lennon bólintott, és kivitte Joant a zuhanyozókabinokhoz. A kabinok előterében ott állt a széles faágy, amelyen szükség esetén ketten is elférnek. Vad öröm hullámzott át rajta, amikor észrevette, hogy Joan gondosan megvetette az ágyat: azt az ágyneműt tette rá, amelyben első éjszakáikat töltötték, s amelyet már inkább csak kegyeletből tartottak meg.

Lennon az ágyhoz ballagott, és leültette a szélére a víztől csepegő asszonyt. Keze villámsebesen mozgott.

Előbb a kosztüm került le Joanról, majd a fehérnemű.

Ezután ő kapta le magáról a ruháit. Amikor a cipőjétől is megszabadult, bebújt Joan mellé a takaró alá. Erezte, hogy Joan most is éppen olyan forró, szeretetre vágyó, mint akkor, amikor először feküdtek le egymással. Keze kutatva futott végig az asszony testén. Joan felnyögött, és magához szorította.

– Mit csinál egy fiú és egy lány, ha együtt fekszenek egy ágyban, tök meztelenül, és nincs senki a közelükben?

Lennon a fülébe súgta az egyetlen megfelelő szót.

Az asszony még szorosabban tapadt hozzá.

– Akkor csináld, de gyorsan!

Lennon pár másodperc múlva valóban azt hitte, hogy egy sohasem gondolt időutazás részese. Az ágy hajóvá változott, amely ott ringatódzott alattuk; még a csacsogó hullámok hangját is hallotta. Sirályok rikácsoltak, hajókürtök sírása úszott a levegőben, egekbe csapott a szél által felvert tajték.

Aztán a csend. Nagy csend.

4.

Jóval később Joan odabújt Lennonhoz, aki éppen csak

visszatért a zuhanyozókabinból.

– Hogy vagy, Lennon?

Lennon nem válaszolt, csak legyintett egyet, mint aki azt sem tudja, iu-e vagy lány.

Joan felnevetett.

– Akkor még nem lehetek annyira öreg, ha sikerült kidöglesztenem téged. Akkor is ennyire ki voltál purcanva?

Lennon bólintani akart, de abban a pillanatban feltámadt benne a dac. Még hogy ő ki lenne purcanva?

Rosszul ismeri őt Joan, nagyon is rosszul. Igaz, ritkák már az olyan pillanatok, amikor bebizonyíthatná neki, hogy még mindig a régi, de hát elvégre ő sem az a hétköznapokban. Mit szólna hozzá, ha arra kérné, hogy egész napi munka, veszekedés, igahúzás után öltözzön ünneplőbe, hogy beugorhasson vele az uszoda vizébe?

Bizonyára nem lelkesedne érte. Most azonban egészen más a helyzet. Mintha évtizedet fiatalodott volna. És Joan is. Szebb és lelkesebb, mint akkor. Akkor bármenynyire is akarta a dolgot, elég tapasztalatlan volt ahhoz, hogy kihozzon magából mindent, amire képes. Akkor még kis művészpalánta volt, aki a saját stílusát keresi, és még nem meri átadni magát az érzéseinek – mára azonban már igazi mesterré nőtte ki magát. Más szóval, akkor még kissé karcos, de már szomjat oltó újbor volt, ma pedig igazi zamatos bor, amely úgy az ember fejébe száll, hogy levegőt is alig kap tőle.

– Nem vagyok kipurcanva – tiltakozott.

Joan végignézett rajta.

– Pedig én úgy látom, hogy ki vagy purcanva.

Lennon megérezte Joan hangjában a vágyat, hogy szeretné megismételni a játékot. Villámsebesen a lelke mélyére nézett, és úgy gondolta, hogy képes rá. Miért is ne lenne az?

Feltámadó lelkesedéssel az asszony után nyúlt, de Joan

eltolta magától.

– Adjuk meg a módját, darling.

– A módját? – hökkent meg Lennon. – Hiszen éppen arra készülök.

– Úgy gondoltam, hogy a régi módját.

Lennon értetlenül nézett szétázott ruhájára és furcsa formát öltött cipőjére.

– Egészen pontosan?

– A vízben – suttogta Joan füléhez érintve a száját. – Mint az imént.

– Az egy órája volt – figyelmeztette Lennon.

– Akkor úgy, ahogy egy órája volt.

Lennon megvakarta a feje búbját.

– Vegyem fel a cipőmet és a ruhámat?

Joan elnevette magát.

– Hát azt nem muszáj. Engedek annyi könnyítést, hogy nem kell felvenned őket.

Lennon megkönnyebbülve felsóhajtott.

-Tehát... minden nélkül?

– Minden nélkül.

Éppen ki akart kászálódni az ágyból, hogy elinduljon a medence felé, amikor hirtelen az eszébe ötlött valami.

– Figyelj csak, Joan. Emlékszel rá, mit mondtál, amikor kimentettelek a medencéből?

Joan éppen nem figyelt rá. Négykézlábon állt az ágy közepén, miközben a fürdőpapucsát kereste. Lennonnak egyetlen pillanatra az a gondolata támadt, hogy mi a fenéért mennek a medencéhez, amikor...

Joan megfordult, és rámosolygott.

– Mit mondtál, szívem?

– Azt – nyelt egy óriásit Lennon – hogy emlékszel-e rá, mit mondtál, amikor kihúztalak a medencéből?

Joan megvonta a vállát.

– Ez valami… beugratás?

– Egyáltalán nem az – tiltakozott Lennon. – Nem tudom, hogy volt, de… mintha egyetlen pillanatra elveszítetted volna az eszméleted.

Az asszony pajkosan megfenyegette a mutatóujjával.

– Ne nagyképűsködj, Lennon. Akkor még tökéletesen magamnál voltam, az csak később volt, amikor valóban átröppentem egy másik dimenzióba. De veled együtt, szívem: Olyanokat mondtál, hogy… legjobb, ha nem ismétlem meg őket; annál is inkább, mert erős a gyanúm, hogy rövidesen ismét hallani fogom valamennyit.

Lennon tudta, hogy be kellene fogni a száját, de valami miatt mégsem fogta be.

– Olyan furcsa volt a szemed.

– Na ja – mondta az asszony. – Persze hogy furcsa volt, szívem. Arra véletlenül nem emlékszel, hol volt éppen a kezed?

– Valamilyen koponyáról beszéltél.

Az asszony gyönyörűen ívelt szemöldöke felcsúszott egészen a homloka csúcsára.

– Miről?

– Hát… valami koponyáról.

Az asszony csípőre tette a kezét. Huncut is volt a tekintete, meg nem is. A szeme mosolygott, az orra is, csak éppen a szája szegletében jelent meg egy icipici ránc, ami akkor szokott előbújni, ha nagyon nem tetszik neki valami.

– Lennon? – kérdezte sokat sejtetőn. – Mondhatok valamit?

– Persze – nyelt gyorsan egyet Lennon.

– Az az érzésem, mintha vissza akarnál táncolni.

– Dehogy akarok! – tiltakozott Lennon. – Eszemben sincs!

– Pedig én úgy érzem.

– Erre ne is gondolj, drágám. Hogy jutottál erre a gondolatra?

– Úgy, ahogy te arra a koponyára vagy mifenére.

Azt gondolom, csak ürügyet keresel rá, hogy megfutamodj. Pedig azt nem teheted meg velem. Tudod, mit csinálok akkor, Lennon?

Lennon volt olyan hülye, hogy megkérdezte, mit.

Az asszony megfogta a kezét, felrántotta az ágyról, aztán megmarkolta ott, ahol csak nagyon indokolt esetben szokott markolászni.

– Sikítani fogok! – mondta tárgyilagos hangon Joan. – Visítani fogok, mint a malac, amelyet éppen ölnek. Így, tök meztelenül, átrohanok minden szomszédhoz, becsöngetek az ajtajukon vagy kővel beverem az ablakukat; nem törődöm vele, hogy a gyerekeik is otthon vannak-e, a képükbe ordítom, hogy egy szerencsétlen, parlagon heverő asszony vagyok; a férjem még az évfordulónkon sem...

– Nana! – emelte fel az ujját Lennon. – Nana!

– Jól van, akkor csak nem elégszer. Meg kell tudja ország-világ...

Lennon az asszony szájára tapasztotta a tenyerét.

– Jössz vagy vigyelek?

Joan Lennon képébe mosolygott.

– Ó, hát miért nem ezzel kezdted, kedves? Hülyeségeket beszélsz összevissza, engem pedig a frász kerülget; hogy itt állok felturbózva, te meg menekülni akarsz. Akkor már inkább ne mozduljunk tapodtat sem.

– Dehogynem – ellenkezett Lennon. – A hagyomány az hagyomány. Gyerünk!

Elhatározta magában, hogy akármit is mondott a felesége, mindörökre magába temeti. Elvégre félre is érthette a dolgot. Az, hogy Joan mintha icipicit elájult volna, nem jelent semmit, hiszen valóban a karjában feküdt, és ki emlékszik már rá, akkor éppen hol volt a keze? A koponya pedig biztosan tévedés; valami mást mondott a felesége, azt értette félre.

Pedig nem értett félre semmit.

5.

Lennon odaállt az asszony mellé, és elégedetten végignézett rajta. Istenem, éppen erről álmodozott a mai estével kapcsolatban. Ha minden álma így válna valósággá...!

– Mi lesz már? – türelmetlenkedett Joan. – Kész vagy, kincsem?

– Epedve várom a pillanatot – mondta Lennon.

– Jól van – biccentett Joan. – Akkor hát figyelj, kincsem!

Joan megperdült, csinált egy flikk-flakkot a medence partján, majd elegáns hátraszaltóval eltűnt a vízben.

Lennon tudta, hogy Joan diákkorában versenyszerűen tornászott, azt azonban nem sejtette, hogy egy évtized elmúltával is képes lesz ámulatba ejteni. Elégedetten elhúzta a száját, és arra gondolt, megvárja, amíg Joan felbukkan, akkor megtapsolja és utána ugrik. Ha Joan eltérhetett a hagyományos koreográfiától, akkor ő is eltérhet.

Csípőre tette a kezét és várakozott. Gyere, Joan, gyere, kincsem!

Joan azonban nem jött. Ott lebegett a víz alatt néhány centiméternyire. Lennon látta, hogy szétterül a haja a feje mellett – nyilván kiesett belőle a csat, amely hátul összefogta.

Gyere, Joan, gyere, kincsem!

Csak akkor kezdett nyugtalankodni, amikor Joan egyáltalán nem mozdult. Nem úszott a víz alatt, nem fújta fel a képét, hogy aztán felé spriccelje a vizet, nem rugdalózott – semmit sem csinált, csak lebegett a vízben.

Lennon szívét vasmarok szorította össze. Hiszen már majd egy perce, hogy ott lebeg. Istenem, csak nem történt valami baj?

Aztán azon nyomban meg is győzte magát, hogy ugyan mi történhetett volna. Joan kiváló úszó, akár többször is átússza víz alatt a medencéjüket; ha nem embernek, akkor bizonyára sellőnek született volna.

És mégis…

Várt még egy kicsit, majd általa is megmagyarázhatatlan okból, kiáltozni kezdett. Tölcsért csinált a tenyeréből, és nagyokat ordított.

– Joan! Ne hülyéskedj már, Joan! Dugd ki a fejed kislány!

Joan azonban nem hülyéskedett, és a fejét sem dugta ki a vízből. Csak lebegett tovább a szétterülő hajkorona alatt.

Lennon szemei előtt egyetlen pillanatra Karl Ritter bukkant fel, az a fiókvezető, aki megölte a feleségét.

Belefojtotta az úszómedencéjükbe. Amikor éjszaka felkeltette, hogy menjen és nézze meg, mi történt náluk, az első, akit észrevett, Karl felesége volt. Ő lebegett így a vízben, arccal lefelé, szétterülő hajjal. Jézusom…!

A következő pillanatban már repült is. Belecsobbant a vízbe – közvetlenül Joan mellett – elkapta a haját, és maga felé rángatta az asszonyt.

– Mi a fene történt, Joan? Ez igazán nem szép tőled, hallod? Halálra rémíted az embert!

Azonnal abba is hagyta, amikor érezte, hogy Joan teste ernyedten lóg a karjában, és ha eleresztené, viszszasüllyedne a víz alá.

Akkor mert csak Joan arcába nézni. Az asszony feje már a vállán nyugodott, kissé lelógva róla, így Lennon fél szemmel rá tudott pislogni.

– Joan, kérlek, jól vagy? Mondj már valamit, Joan!

Még kérdezgetés közben elhatározta, hogy ha Joan csak tréfál vele, akkor alaposan leteremti érte. Elmagyarázza majd neki, hogy csínján kell bánni az ilyen ostoba tréfákkal; amióta Ritter feleségét megpillantotta a medencéjükben, valahogy nem fűlik a foga az effélékhez.

– Mondj már valamit, Joan!

Joan azonban hallgatott. Amikor aztán éppen csak kinyílt a szája, és keskeny kis patakban víz kezdett kibugyborékolni rajta, Lennon hatalmasat ordított.

– A hétszentségit, Joan! Mi van veled?

Magához szorította az asszonyt, kirángatta a medencéből, lefektette a medence melletti kőlapokra. Joan becsukott szemmel feküdt, keble alig-alig mocorgott, de azért volt benne némi élet. Lennon mint az őrült vetette rá magát, előbb mesterséges légzést akart neki adni, aztán eszébe jutott a Baywatch valamelyik részlete, és a fejére állította Joant. Szorosan elmarkolta a bokáját, majd nagyokat rántott rajta. Joan azonnal okádni kezdte magából a vizet.

Lennon csak akkor hagyta abba, amikor Joan nagyot nyögött, és kinyitotta a szemét. Lefektette az aszszonyt egy kiterített lepedőre, hogy szájból szájba lélegeztethesse, de az asszony eltolta magától.

-Menj... innen... Lennon. Egészen... rajtam fekszel.

Lennon szívéről a Himalája gördült le. Kezébe fogta az asszony kezét, és csókolta, ahol érte: – Jézusom, Joan. Csakhogy... visszajöttél. Mármár... istenem, de ostoba is vagyok...

– Mit csináltál velem... Lennon?

Szemrehányás csengett a hangjában, méghozzá jó adag.

Lennon meghökkent.

– Hogyhogy mit csináltam?

– Fejbe vertél, vagy mi?

Lennon szívére szorította á kezét: – Fejbe vertelek? Hiszen... bent sem voltam a vízben!

Joan felkönyökölt, és megcsóválta a fejét.

– Miért mondasz ilyet, Lennon, amikor csuromvizes vagy?

– Valóban bent voltam a medencében, de csak azért ugrottam be, mert meg sem moccantál. Azt hittem...

Gyorsan el is hallgatott.

Ám Joan nem hagyta annyiban a dolgot. Öklendezett, krákogott egy sort, aztán gyanakvó tekintetével ismét célba vette Lennont.

– Szarul vagyok, Lennon. Állati szarul érzem magam.

– Várj, azonnal idehozom a köpenyedet.

– Állj! Maradj még egy kicsit! – emelte fel az ujját az asszony. – Addig egy tapodtat se, amíg... el nem magyarázod, mi történt.

Lennon tehetetlenül széttárta a karját, és mesélni kezdett. Közben arra gondolt, hogy lőttek az estének.

Akármi is lesz a vége, az a meghitt hangulat már nem tér vissza közéjük.

Az asszony hallgatta-hallgatta, végül megrázta a fejét.

– Én másképp emlékszem – mondta.

– Hogy emlékszel? – kérdezte Lennon.

– Nem emlékszem semmiféle flikk-flakkra. Már nem is tudnám megcsinálni.

– Pedig megcsináltad.

– Te löktél be a vízbe, Lennon!

– Nézd, Joan...

– Pedig te voltál!

Lennon úgy érezte, kezdenek rossz irányba fordulni a dolgok.

– Joan, értsd meg – próbálkozott, de az asszony leintette.

– Várj egy kicsit... határozottan emlékszem rá, hogy belöktél. Még arra is emlékszem, hogy úgy álltál a medence szélén.

– Hogy úgy?

– Hát... mint egy szatír.

– Na látod, ebben is tévedsz. Nem szoktam ilyesmivel dicsekedni, de akkor éppen nem...

– Belöktél, utánam ugrottál, és fejbe ütöttél.

– Miről beszélsz, Joan?

– Igen-igen! Így történt, fejbe ütöttél! És a tarkómat is... Istenem.

Olyan sebesen ugrott fel, amilyen egyáltalán nem jellemző egy félig megfulladt kesztyűtervezőre. Villámsebesen elkezdett futni a kabinok irányába. Eltűnt az egyikben, majd mielőtt Lennon bármit is tehetett volna, ismét feltűnt a láthatáron, és felé futott. Lennon csak akkor vette észre kezében a vascsövet, amikor már egészen a közelébe ért. Hosszú, rozsdás cső volt, annak a zuhanynak a darabja, amelyet az elmúlt napokban cserélt ki egy szerelő. Joan felemelte a csövet a feje fölé. Lennon egyetlen pillanatig azt hitte, hogy Joan szét akarja verni vele a fejét.

Joan szerencsére nem ezt akarta.

– Ne közelíts, Lennon! – mondta vészjósló hangon. Inkább adj valami elfogadható magyarázatot!

Lennon széttárta a karját.

– Milyen magyarázatot? Mire?

– Hogy miért fojtogattál!

– Joan, kérlek... hiszen nem is voltam annyi ideig a vízben. Amikor észrevettem, hogy rosszul vagy... csak akkor ugrottam utánad. Időm sem lett volna...

– Miért hazudsz, Lennon? – Aztán kimondta azt a mondatot, amely megváltoztatta a világot. Ettől a pillanattól kezdve másként virágoztak a fák, más illata lett a kellemesen langyos éjszakai szélnek, és még a csillagok is másképpen hunyorogtak a fejük felett. Te meg akartál ölni engem, Lennon!

Lennon Gettysbury leroskadt a kőre, és a tenyerei közé szorította a fejét. Úristen, mi történik itt?!

– Miért akartál megölni, Lennon?

– Miért... akartalak volna... megölni? – kérdezte vissza tétován.

– Már mindenre emlékszem – mondta az asszony a vascsövet szorongatva. – Belelöktél a vízbe, utánam ugrottál, aztán fojtogatni kezdtél...

– Ha ezt tettem volna, nem végzek félmunkát mondta meggondolatlanul Lennon.

– Tehát beismered?

– Dehogy ismerem be! Nem ismerek be semmit!

– Éppen most mondtad, hogy fojtogattál. És hol van az az átkozott maszk?

– Milyen maszk? – tátotta el a száját Lennon.

– Amelyiket feltettél, hogy ne ismerjek rád. De én akkor is rád ismertem. Halálfejes maszk volt, Lennon!

Itt látom magam előtt!

Lennon megdermedt a rémülettől.

– Micsoda?

– Ne tégy úgy, mintha nem tudnál róla. Igenis egy halálfejes maszkot húztál, hogy... ne ismerjek rád.

– Akkor most hol van az a maszk?

– Bizonyára a vízben.

– Mutasd meg, hogy hol!

Lennon felugrott, a villanykapcsoló-szekrényhez rohant, és teljes világítást adott az uszodának. Úgy ragyogtak a fények, hogy még egy döglött legyet is észre kellett volna venniük a vízben.

– Hol van az a rohadék maszk?

Joan belekukucskált a medencébe. A vascső ott lógott ugyan a kezében, de olyan ügyetlenül tartotta, hogy bármikor elvehette volna tőle.

Istenem, istenem! – sírt Lennon lelkében a félelem. – Hiszen ha akarnám, most is megölhetném! De miért tenném? Úristen, miért?

– Valahova elrejtetted – mondta kategorikusan Joan.

– Hova?

– Akárhova. A gyilkosok már jó előre eltervezik a gyilkosságukat. Nyilván már korábban kinéztél magadnak egy rejtekhelyet.

Lennon felemelte a kezét.

– Várj! Emlékszel, amikor először ruhástól beugrottál a vízbe?

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy akkor is valami koponyát emlegettél.

– Persze, mert már akkor is rajtad volt. Beledugtad a zakód zsebébe. Hol a zakód? Különben... fel akarok öltözni... Miért vagyok meztelen egyáltalán? Nem akarok veled soha többé... Lennon. Meg akartál ölni, mint Ritter a feleségét... Mit vétettem én neked, Lennon?

Kihullott a kezéből a vascső, rá a csempére. Akkorát csörrent, hogy Lennon összerezzent tőle. Aztán azonnal Joan után kellett kapnia, mert a cső után az asszony is a kőre zuhant. Szemei kifordultak, ájultan terült el a medence mellett.

Lennon felvette, és lassú léptekkel elindult vele a hálószobájuk felé.

Észre sem vette, hogy folyik a könny a szeméből.

6.

Ahogy meggyőződött róla, hogy Joan alszik, mint a bunda, visszament az úszómedencéhez – immár úszónadrágban – beleereszkedett a vízbe, és centiméterről centiméterre haladva átvizsgálta az egészet. A legapróbb részletek sem kerülték el a figyelmét – akár még Joan kihullott hajszálait is megszámlálhatta volna.

Semmiféle maszkot, vagy halálfejet nem talált odalent.

Még egyszer megtette ugyanezt, aztán kiült a medence szélére, térdére fektette a fejét, és gondolkodni próbált. Istenem, vajon mi történhetett Joannel? Hívjon talán orvost? De mi lesz akkor, ha neki is megismétli képtelen vádjait. A szóbeszéd gyorsan terjed, egész karrierjét veszélyeztethetné, ha mendemondák terjednének el róla. Még csak az hiányozna, hogy ujjal mutogassanak rá a háta mögött: ez az a pasas, aki el akarta tenni láb alól a feleségét! Gladysról már nem is beszélve. Egy életre tönkretehetné a családját ezzel az ostobasággal... Hogy magyarázza meg a lányának..,?

Eh, a fenébe is, de hát egyáltalán, mi az ördögöt akarna megmagyarázni? Ha magyarázatról van szó, akkor csakis Joan magyarázhatna meg egy-két dolgot. Ha egyáltalán képes bármiféle magyarázatra is.

Tovább törte a fejét, minek következtében rémisztő gondolatok bukkantak fel a fejében. Például olyanok, hogy Joan skizofréniában szenvedhet, vagy hogy megtörtént az,

amit egyszer a moziban láttak. Valami nőről volt szó, akibe beleköltözött egy másik, már halott nő lelke. Úgy, ahogy egy üres lakásba költözik be az ember. Ettől kezdve aztán az a szerencsétlen nő nem önmaga volt többé. Az ő feladata lett a másik igényeinek a kielégítése. Annak pedig az volt a leghőbb vágya, hogy a megszállott ölje meg azt a pasast, aki a halott nő férje volt valaha, s aki egy biztosítási csalás kedvéért eltette a nejét láb alól. Izgalmas kis történet volt; tele ajtónyikorgással, függönylebegéssel, sejtelmes aláfestő zenével, horrorral. Házasságuk első évében látták, amikortájt elalvás előtt még soha nem mulasztották el a nagy ágycsatákat. Ezen az estén azonban Joan sztrájkba lépett, azzal mentegetődzve, hogy ő minden huncutságra képtelen, mivelhogy annyira sajnálja azt a szegény nőt, akit az a rohadék belefojtott a fürdőkádba... Jóságos Isten, csak nem ennek a filmnek az emléke kísérti Joant? De hiszen száz évvel ezelőtt látták!

Persze előfordulhat bármi, az emberi agyat senki nem ismeri, olyan, mint a tenger: benyel valamit, és a neki tetsző időben visszaöklendezi. Hajóroncsokat, strandpapucsokat, döglött állatokat, bármit.

Megrázta a fejét, és elhessegette magától az ostoba gondolatokat. Joan nem beteg! Nem skizofrén, és csakis ő lakik a testében, senki más. Ebben olyan biztos volt, mint még soha semmiben.

Pedig tévedett.

7.

Olyan óvatosan bújt be Joan mellé az ágyba, mintha rossz alvó mellé bújt volna. Vigyázva, hogy fel ne ébressze. Pedig felesleges volt az aggodalma: Joan úgy aludt, mint a mormota. Éppen felé fordította az arcát, mint az éjszaka nagy részében szokta. Mivel meleg volt odabent – talán kissé magasabbra állította a hőmérsékletet a kelleténél – Joan kitakaródzott, közszemlére téve mindazt, amivel dicsekedhetett. Ilyen pedig

volt bőven. Lennon sírni szeretett volna a fájdalomtól és a csalódottságtól. Hiszen azt sem tudja, hogy áll vele. Gyilkosnak tartja-e, majdnem gyilkosnak vagy mifenének? Gyilkosnak, aki megölte az álmait? Addig nézegette Joan gyönyörű arcát, amíg elnyomta az álom.

Néhány pillanatig aludt csupán. Vagy legalábbis azt hitte. Még akkor is meg volt győződve róla, amikor arra ébredt, hogy valami az orrát birizgálja. Kinyitotta a szemét, és Joan tekintetével találkozott a pillantása. Átfutott rajta a vakrémület. Érezte, hogy egyetlen pillanat alatt hideg veríték önti el a testét.

Joan komoly tekintettel nézett a képébe, majd felemelte az ujját, és rosszkedvűen megfenyegette.

– Lennon, kedvesem, nagyon haragszom rád.

– Miért… kicsim? – nyögte ki valahogy. A torkába szorult gombóctól csak nehezen tudott beszélni.

– Elrontottad a bulinkat.

– Hogy… rontottam el?

– Ne mondd nekem, hogy nem tudtad volna megakadályozni.

– Megakadá… lyozni?

Joan ránehezedett a mellkasára, és még az oldalába is belekönyökölt.

– Nem arról volt szó, hogy megünnepeljük az évfordulónkat, he?

– De. Arról.

– És? Megünnepeltük?

Lennon kétségbeesetten nézett Joan szemébe. Mi az ördögöt mondjon neki? Mit lenne a legjobb mondani?

– Hát… bizonyos értelemben…

Joan szomorúan megcsóválta a fejét.

– Lennon, drágám, azért ezt nem kellett volna. Tudod, hogy nagyon szégyellem magam?

Lennont elöntötte a gyengédség. Istenem, szegény asszony! Bizonyára visszaemlékszik rá, mivel vádolta az éj szaka.

– Úristen, drágám! – szorította magához. – Csakhogy itt vagy megint. Már azt hittem... tényleg azt hiszed, hogy meg akartalak fojtani!

– Tessék?!

Joan olyan hirtelen vágta bele a könyökét az oldalába, hogy fájdalmában felszisszent.

– Mit hittem én? Hogy meg akarsz fojtani? Jézusom, Lennon, hogy jutott eszedbe ilyen baromság?

Lennon becsukta a száját. Adj tanácsot, Uramisten, mit kell ilyenkor csinálnom!

Szerencsére Joan megoldotta a problémát. Belefúrta a fejét a párnájába, és csak úgy kérdezte a párnán keresztül.

– Nagyon be voltam rúgva, Lennon?

Lennon mereven maga elé nézett. Aztán egyszerre csak megkönnyebbült. Valami azt súgta a lelke mélyén, hogy megtalálta a kiutat, amelyre annyira vágyott.

– Mit tagadjam – próbált meg évődő hangon beszélni – nem voltál tökjózan., Ezt mondta, pedig tisztában volt vele, hogy olyan messze jár az igazságtól, mint amilyen messze a Mississippi folyik a Himalájától. Joan egyetlen pohárka pezsgőt ivott, semmi mást. A pezsgőt és a kaját akkorra tartogatták, amikor már majd annyira fáradtak lesznek a sz_ erelemtől, hogy semmi másra nem telik az erejükből.

– Szóval nagyon – suttogta az asszony. – Lennon, én annyira, de annyira szégyellem magam. – Felkapta a fejét, és Lennon felé fordította az arcát. – De te is hibás vagy, bébi. Miért hagytad, hogy vedeljek?

– Jókedved volt – mondta felbátorodva Lennon.

– Aztán… mi történt? És egyáltalán, mennyit ittam?

És mit?

– Pezsgőt. Egy üveggel.

Joan a torkához kapott.

– Jézusom! Én? Egy egész üveggel?

– Egy egésszel – bólintott Lennon.

– Akkor nem is csoda, hogy kiütöttem magam. Semmire, de semmire nem emlékszem. Fürödtünk mi egyáltalán?

Lennon a szétázott ruhákra gondolt, és bólintott.

– Fürödtünk.

– És… hogyan?

– Azt mondtad, hogy vissza szeretnél kapni valamit az akkori hangulatból. Ezért… ruhástól ugrottunk a vízbe.

– És aztán?

– Kimentettelek. Mint akkor.

– És aztán?

– Inni kértél.

– Inni?!

– Még egy üveg pezsgőt.

– Képes voltál és hagytad, hogy ezek után még… igyak?

– Kissé erőszakos voltál, kicsim. Ráadásul olyan szépen kértél, hogy nem volt erőm ellenállni neked.

Az asszony csüggedten hátrahanyatlott a párnájára.

– És?

– Fürdés után lefeküdtünk a kabinok elé az ágyra.

Köszönöm, hogy megvetetted.

– És?

Lennon megvakarta a fejét.

– Megtörtént. Úgy, ahogy akkor.

– Te képes voltál egy részeg nővel…?

– Az a részeg nő te voltál, kicsim.

– De akkor is! És… mit csináltam én?

– Hogyhogy mit csináltál? Azt, amit kell.

– Úgy értem… lelkes voltam?

Lennon sóhajtott egy nagyot: – Óriási voltál, szívem. Csúcs. A paradicsomban éreztem magam.

Joan erre elbőgte magát. Felkönyökölt, és szabad kezével ütni kezdte Lennon fejét.

– Képes voltál ezt megtenni velem, te nyomorult!

Képes voltál?

– Mi a baj, Joan? – próbált meg kitérni az asszony ütései elől. – Hiszen…

Joan szinte magánkívül volt a felindulástól. Elfulladva kiabált, miközben egész testét rázta a zokogás.

– Hogy mi a baj? – zokogta. – Megmondom én neked, micsoda! Az, hogy már hetek óta készültem erre a kicseszett éjszakára. Fogalmad sincs róla, milyen boldog voltam, amikor Carol apja ideszólt, hogy lesz az a buli. Végre egyedül maradunk! Úgy, mint régen, és megünnepeljük azt a gyönyörű estét. Bevásároltam mindent, elkészítettem a szendvicseket, ha nem vetted észre, még új bugyit is vettem kétszáznegyven dollárért, állítólag Nicole Kidmannek is ilyen van, elképzeltem, hogy végigéljük még egyszer a csodát. Aztán tessék, te elcseszel mindent!

– Én? – kapta szívére a kezét Lennon. – Esküszöm, beleadtam apait-anyait!

– Éppen ez az, te hülye! – zokogta Joan. – Éppen ez az! Hagytál inni, én meg nem emlékszem semmire! Képes voltál

hagyni, hogy részegen henteregjek veled; te a mennyországban jártál, én meg a fene se tudja, hol, hiszen semmire sem emlékszem. Még arra sem, hogy tényleg megtörtént-e a dolog.

– Efelől ne legyenek kétségeid!

– Fogd be a szád, mert mindjárt rosszul leszek! Megcsóválta a fejét, és megnyomkodta a gyomrát. Azért mindenesetre furcsa.

– Micsoda? – kérdezte nyugtalanul Lennon.

– Hogy nem vagyok másnapos. És a pezsgőt sem érzem a számban.

– Gyorsan feldolgozza a szervezeted.

– Ez is valami új. Egyszer rúgtam be, még a főiskolán, és három napig hánytam utána. Azt hittem, az a normális, nem ez. És a gyomrom sem háborog. Tedd csak ide a kezed!

Lennon odatette, és simogatni kezdte. Ettől a pillanattól kezdve felgyorsultak az események.

Fél óra múlva Joan verejtékben fürödve kiszaladt a fürdőszobába, majd amikor visszatért, leült az ágy szélére, és komoly képpel nézett Lennonra.

– Hogy vagy, darling?

– Se eleven nem vagyok, se holt – mondta Lennon a szokásos szöveget.

Joan hallgatott, és a lepedőt csipkedte. Lennon csak percekkel később vette észre, hogy nincs valami rendjén vele. Érezte, hogy ismét elönti a hideg veríték.

– Valami baj van, drágám?

Az asszony elfordította a fejét.

– Hát... baj azért nincs. Kérdezhetek valamit, drágám?

Lennon látszólag elégedetten felnyögött.

– Hát persze. Csak kérdezz.

– Nem fogsz hazudni?

– Nem én.

– És hülyének sem nézel… érte?

– Ugyan már, kicsim, dehogy. Miért néznélek bárminek is azon kívül, ami vagy?

-Akkor jó. De még így is nehéz.

– Miért nehéz?

Lennon torkát ismét gombócok töltötték meg. Bár mosolygott, olyan vadul csapkodott a szíve, mint a csapdába esett madárka szárnya.

– Mert… nem illik ilyet kérdezni. Tudod, hogy néha milyen gátlásos vagyok.

– Nyögd már ki végre!

Tréfásan még rá is csapott Joan fenekére.

Az asszony végre összeszedte magát.

– Azt akarom kérdezni, hogy… jó volt? Úgy értem, hogy az előbb. Ugye, érted?

Hogyne értette volna.

– Szuper – mondta. – Mint mindig.

– Mert nekem az volt. Csak…

– Mi az a csak?

– Az az igazság, Lennon, hogy féltékeny vagyok.

Lennon meghökkent.

– Kire, kicsim?

– Hát… rám.

– Rád?

– Saját magamra. Illetve… arra, aki akkor voltam.

Aki tegnap este és az éjszaka voltam. Merthogy akkor éreztem valamit… amire nem tudok visszaemlékezni.

Azt mondtad, hogy jó volt a műsorom, és hogy a Paradicsomba képzelted magad. Én viszont… elveszítettem valamit, ami az enyém kellett volna, hogy legyen.

Másé lett. Egy másik Joan Gettysburyé. És a tiéd is lett, Lennon. Ketten osztoztok valamin, amiből én ki lettem zárva. Nem tudom, érted-e, mire gondolok?

Lennon csak órákkal később – amikorra ezerszer is visszaidézte magának az elhangzottakat – jutott arra az elhatározásra, hogy alighanem jó helyen keresgélt, amikor arra gondolt, hogy talán valaki más is lakik Joan lelkében, nemcsak ő.

Aztán lassan minden visszatért a rendes kerékvágásba. Megjött Gladys, két álló nap mesélte az élményeit, Joannek is volt számtalan intéznivalója, Lennon pedig, bár csak nehezen lankadt el a figyelme, egy napon azt vette észre, hogy már ő is alig emlékszik vissza arra az éj szakára.

Aztán becsapott a mennykő.

8.

Éppen Steve Barthez készültek látogatóba. Gladys a mexikói házvezetőnővel a televíziót bámulta, odakint már feketén bólogatott a fák lombja, s az utca végén megjelentek az első mosómedvék, hogy későn ébredő társaikat megelőzve megrohanják a szeméttárolókat. A kocsit már kivitte a garázs elé, és csak arra várt, hogy Joan is elkészüljön végre.

Szerencsére Joan nem hasonlított azokhoz a munkatársnőihez, akik képesek a végtelenségig feszíteni készülődésükkel és ezekhez kapcsolódó késéseikkel várakozó hitveseik idegeit. Joan pontos volt, bár azért néha megesett, hogy egy rosszul kihúzott szemöldök miatt néhány perccel később indultak a kelleténél. Lennon ilyenkor kissé szaporábbra vette a tempót.

Ezúttal is valami hasonló dolog történt. Joan már tíz perccel túllépte a megszabott időt. Lennon az órájára pislogott, és éppen azt fontolgatta, hogy szól neki, de végül is nem volt rá szükség, mivel az asszony sietős léptekkel lekocogott a lépcsőn. Megperdült Lennon előtt, és kacéran rámosolygott.

– Milyen vagyok, édes?

Lennon megmondta neki. Joan úgy tett, mintha pofon akarná ütni, majd szétszaladt a szája a vidám nevetéstől.

– Majd ha hazajöttünk, akkor mondd!

– Mondom is, légy nyugodt!

Előre akarta engedni az asszonyt, de Joan hirtelen felkiáltott.

– Jesszusom, a kesztyűm!

– Hol a kesztyűd?

– Fent, a fiókomban.

– Lehozzam?

Joan lemondóan legyintett.

– Úgysem találnád meg! Várj, majd én.

Joan felfutott a lépcsőn. Lennon gyönyörködve nézett utána. Istenem, add, hogy sose legyen vége! Add, hogy az idők végezetéig én lehessek a világ legboldogabb férje!

A rémült sikoltás belepréselte a levegőt a tüdejébe.

Úgy érezte, mintha ólommal töltötték volna meg a bensejét.

Aztán az ólom tollpihévé változott, és hármasával szedve a lépcsőfokokat, felrohant az emeletre felesége után.

9.

Valami igazi rosszra számított, bár fogalma sem volt róla, mire. Talán Joan kificamította a bokáját, vagy beütötte a lábujját a szék lábába a sötétben. Mert azt már az ajtó nyílásán át is látta, hogy odabent sötét van. Nem csodálkozott

különösképpen, hogy Joan nem gyújtott villanyt, hiszen minden ruhadarabjáról vakon is tudta, hol található. Joan precíz volt és rendszerető, anélkül, hogy rigolyás lett volna. Tudta mindenről, hogy hol a helye, de abból sem csinált nagy ügyet, ha ő vagy Gladys elhajigálták a holmijaikat. Nem vette fel helyettük – ó, azt nem! – de türelmesen megvárta, amíg maguk teszik a helyükre őket: Beugrott az ajtón, és Joant kereste a szemével. Nem volt túlságosan sötét odabent; a fél órája lenyugodott nap hagyott még annyi búcsúfényt maga mögött, hogy sejtelmes derengést kölcsönözzön a szobának. Minden erő kifutott a lábából, amikor észrevette, hogy Joam a földön ül – halványkék ruhájában – és reszket, mint a nyárfalevél.

Odaroskadt mellé, és átkarolta az asszonyt.

– Mi van, szívem? – kiáltotta reszelős hangon. – Mi történt?

Joan a mellére borult, és csak úgy rázta a zokogás.

– Jaj, Lennon, jaj, Istenem!

Lennon akárhogy is meregette a szemét, nem látott semmit a szobában. Fel kellett volna gyújtania a villanyt – ahhoz viszont ott kellett volna hagynia Joant.

Csakhogy Joan görcsösen a kezébe kapaszkodott, és nem engedte.

– Mi történt, Joan? Megijesztett valami?

Joan hevesen bólintott, de még nem tudott beszélni.

Lennon komolyan megijedt. Joan nem az a fajta, aki egy kóbor egértől elveszíti a beszélőképességét. Vad félelem hullámzott át rajta. Jaj, csak nem ismétlődik meg az a szörnyű éjszaka?

– Mi történt, kicsim?

Joan nem válaszolt, csupán kinyújtotta a kezét, és mutatóujjával a fiókosszekrény egyik fiókjára bökött.

Bár több fiók is volt a szekrényben, egymás felett, Lennon

azonnal észrevette, melyikről lehet szó. Felülről a harmadik – amelyben a kesztyűit tartotta – félig kihúzva várakozott.

Lennon megkönnyebbülve felsóhajtott. Pók. Holtbiztosan pók. A pókok néha belebújnak a fiókokba. Hirtelen áthullámzott rajta a félelem. Csak nem madárpók került hozzájuk? Nemegyszer olvasta, hogy egyre több baromarcú tart otthon madárpókot, mérges kígyót anélkül, hogy fogalma lenne a legelemibb biztonsági rendszabályokról. Biztos a környéken is akad ilyen; a pók lelépett tőle, és átvándorolt hozzájuk. A fenébe is, hogy az ördögbe kell megfogni egy madárpókot? Igazság szerint fel kellene hívnia valamelyik állatmenhelyet, csakhogy akkor ugrott a mai buli. Pedig fontos lenne elmenniük. Talán el sem hinnék, hogy egy kóbor madárpók miatt hanyagolták a hejehuját.

– Pók? – kérdezte Joantól.

Joan hevesen megrázta a fejét.

– Nem madárpók?

Újabb fejrázás.

Lennon megsimogatta az állát.

– Csak nem... kígyó?

– Neeem – nyögte Joan. – Neeem.

– Akkor mi?

Azt hitte, dob egy hátast ijedtében, amikor meghallotta Joan suttogását.

– Egy halálfej... Lennon.

– Milyen halálfej?

– Egy világító... koponya.

– A fiókban?

– Ott... Lennon.

Lennon fel akart ugrani, hogy odamenjen a fiókhoz, de az

asszony belekapaszkodott, és nem engedte.

– Ne... kérlek, ne! Nem engedem, hogy odamenj!

– De hát meg kell néznem, Joan.

– Meg fog ölni, Lennon!

Lennon a fiók felé nézett. Lapos fiókocska volt, és sötétség uralkodott benne.

– Mit mondtál, kicsim? Hogy világított?

– Vilá... gított. Méghozzá zöld fénnyel, Len... non.

– Mekkora volt?

– Jó nagy.

Lennon erőteljes mozdulattal eltolta magától az aszszonyt, felkelt, a szekrényhez lépett, és kirántotta a fiókot. Olyan erővel, hogy a kezében is maradt.

Nem volt benne semmi más, csak egy pár kesztyű.

Egy pár fekete kesztyű.

Lennon a villanykapcsolóhoz lépett, és felkattintotta a villanyt. Amikor felgyúlt a fény, letette a felesége elé a fiókot.

– Itt a fiók, Joan.

Az asszony előbb nem mert belepillantani, majd aztán óvatosan, inkább csak fél szemmel, mégis belelesett.

Ahogy észrevette a kesztyűket, megremegett a hangja.

– Ott, Lennon!

– Hol, kicsim?

– A kesztyűk alatt. Biztosan ott... van.

Lennon megfogta a kesztyűket, és kivette őket a fiókból.

– Hol, kicsim? Hol a koponya?

Joan felsírt.

– Nem tudom, Lennon, nem tudom. De hogy benne volt, az

biztos.

Lennon letette a fiókot a szőnyegre, és átkarolta felesége vállát.

– Mekkora volt a koponya, bébi?

– Már megmondtam, hogy jó nagy – suttogta megtörve Joan. – Nagy.

– Nagyobb, mint a fiók?

Joan határozatlanul bólintott.

– Talán... nagyobb.

Lennon megsimogatta Joan arcát.

– Tudod, mit beszélsz, Joan? Láttál egy világító koponyát a fiókban, amely nagyobb volt, mint maga a fiók? Van ennek értelme, Joan?

Az asszony megrázta a fejét.

– Nem tudom, Lennon. Nem tudom.

A bulira természetesen nem mentek el. Lennon felhívta Steve Bartet, és mentegetődzve előadta, hogy Joan váratlanul rosszul lett, bizonyára evett valamit, ami nem tetszett a gyomrának. Steve sajnálkozott, de nem szívta mellre a dolgot. Rosszullétek mindig is előfordultak, és elő is fordulnak.

Joan lefeküdt, és gyorsan elaludt.

A következő héten ismét találkozott a világító koponyával.

10.

Lennon Gettysbury kénytelen volt bevallani magának, hogy élete legnehezebb időszaka köszöntött rá. Amikor röviddel házasságkötésük után egy csendes órán szinte perverz módon – végiggondolta mindazokat a szörnyűségeket, amelyek valaha még rájuk várhatnak, mindenre gondolt – házuk leégésétől kezdve egészen az autószerencsétlenségig, sőt még arra is, hogy Joan belehal a szülésbe, és akkor mi lesz ővele – az azonban, hogy Joan megbolondul, nem jutott az eszébe.

Hogy is jutott volna, amikor olyan kiegyensúlyozott volt, mint egy tengeri hajó. A kisebb hullámokra ügyet sem vetett, a nagyobbak között pedig ügyesen ellavírozott. Mindig észen volt, és ez volt a lényeg.

Ezúttal azonban történt valami, amivel Lennon nemigen tudott mit kezdeni. Betegségekkel, érzelmi válságokkal még csak megküzdött volna: a Joant sújtó hallucinációk azonban a padlóra küldték.

Ráadásul a harmadik eset – ő csak így nevezte Joan látomásait – akkor következett be, amikor Gladys is jelen volt. Ezúttal a szekrényben bukkant fel a koponya.

Késő délután volt, ő éppen az egyik asztali lámpában próbált égőt cserélni; Gladys, szokásával ellentétben nem a szobájában foglalatoskodott, hanem a nagy asztalon papírokat vagdosott darabokra egy ollóval.

Futólag megemlítette, hogy az iskolában a kollázstechnikát tanulják, és ehhez papírfecnikre van szüksége.

Joan a szoba ékességének számító tálalószekrényben kotorászott, hogy kivegyen belőle valamit, talán a kis diótörőt, amelyet a házvezetőnő rossz helyre rakott, amikor váratlan és szinte észbontó sikoltás remegtette meg a falakat.

Lennon számára úgy megfagyott a pillanat, mintha fénykép készült volna róla. Úgy belevéződött az agyába, hogy bármikor könnyedén felidézhette.

Gladys bal kezében egy széles papírcsíkot tartott, és éppen le akarta vágni az ollóval az egyik sarkát; ő maga félig már becsavarta a lámpába az égőt, Joan pedig könyékig bent turkált a szekrényben, sikoltása úgy hatott rájuk, mintha bomba robbant volna a közelükben.

Természetesen Joan sikoltott. Többször is egymás után, aztán leejtette a diótörőt, amely hangos csattanással a parkettára esett. Arra emlékszik csak, hogy óvatlanul kirántotta a foglalatából a kiégett körtét, az pedig eldurrant a

kezében. Égő fájdalom hasított a tenyerébe, a lámpa csattanva leesett a lába mellé; Gladys is sikoltozni kezdett, az anyjához szaladt, aki viszont ellökte magától, és a szemére szorította a kezét. Gladys nem hagyta magát, négykézláb Joanhez kúszott, átkarolta a térdét, és egyfolytában üvöltötte, hogy maműű, maműí, maműű!

Végül sikerült valahogy elrángatnia Joant a szekrénytől. Gladyst beleültette a fotelbe, Joant a pamlagra, kirohant a szobából, le a konyhába, kikapott a szekrényből két poharat, a hűtőszekrényből egy palackjeges ásványvizet, felszaladt a lépcsőn, majd mindkettőjüknek töltött a poharába.

Gladys úgy vedelte az ásványvizet, mintha világéletében erre vágyott volna, pedig szíve mélyéből utálta.

Joan viszont intett, hogy egyetlen csepp sem menne le a torkán. A szeme még mindig zavaros volt, mintha mély álomból ébredt volna.

Lennon nem tudta, mit tegyen. Talán a konyhába is azért rohant le, hogy mentesüljön a felelősség alól.

Abban bízott, hogy mire visszaér, már olyan helyzetet talál, amelyben nem neki kell döntenie.

Mégiscsak neki kellett. Gladys zokogva az anyja ölébe fúrta a fejét.

– Jaj, mami. Istenem, mami! Úgy megijesztettél. Elvágtad az ujjad?

Joan egyik ujjából valóban vér csepegett a padlóra.

Valószínűleg a diótörő éles vége sértette fel a bőrét.

– Mi történt, mami? – sírta Gladys. – Beteg vagy, mami? Istenem, mi történt veled, mami?

Joan képtelen volt megmukkanni. Úgy rázta a hideg, mintha maláriás rohama lett volna.

Lennon felállt, és átkarolta Gladyst.

– Gyere, fektessük le a mamát, kicsim.

Joan nem ellenkezett. Hagyta, hogy levetkőztessék, majd Lennon ágyba dugta. Gladys ott maradt mellette, és az ágy mellé térdelve a hóna alá fúrta a fejét.

Lennon visszament a nappaliba, és benézett a tálalószekrénybe.

Természetesen nem talált benne semmi nem oda valót.

11.

Amikor Gladys visszatért hozzá, Lennon már döntött.

Méghozzá úgy, hogy elmond mindent a gyereknek. Elvégre Gladys már nagy gyerek, bizonyos értelemben majdnem felnőtt, nincs joga hozzá, hogy eltitkolja előtte az anyja állapotát. Elmond neki mindent, persze csak kíméletesen, ahhoz mérten, hogy azért mégiscsak tizenéves: Gladys nem is nézett rá, amikor visszatért a szobába. Felvette elhullajtott papírjait, és tovább vagdalta róla az ollóval a csíkokat. Lennon éppen azon töprengett, hogyan kezdjen a dologhoz, amikor Gladys hirtelen felkapta a fejét.

– A mami bolond, apu?

Lennon megrázkódott, mintha áram ütötte volna meg.

– Honnan veszed ezt az ostobaságot, kicsim?

Gladys levágott egy szeletkét a papírjáról.

– Ő maga mondta.

– Tévedett a mami.

– Akkor... mi a baja?

Lennon sóhajtott, és belekezdett a magyarázatba. Elmondta, hogy az emberek nem egyformák; ki-ki másképpen érzékeli a világot, azaz a környezetét. Mindenkinek másképpen fejlődtek ki az érzékszervei. Van, aki jobban hall, mint a többiek, van, aki jobban lát, van, aki ügyesebb és így tovább. Van, aki pedig jóval érzékenyebb embertársainál, merthogy valamennyiünk

lelke finom műszer, amely regisztrálja a valóságtól kapott ingereket. Márpedig egy műszer minél finomabb, annál nagyobb az esélye, hogy elromlik. Túlérzékenység esete forog fenn ilyenkor – a műszer azt is érzékeli, ami a valóságban nem is létezik. Valahogy így van ez a maminál is. A mami túl érzékeny lett az utóbbi időben – meg is lehet talán keresni az okát, amitől a változás bekövetkezett – s olyanokat is lát a világban, ami nincs benne.

– A koponyát is csak... túlérzékenységből látta? kérdezte Gladys.

– Természetesen. A mami képzelete kissé eltorzítja a valóságot.

– De miért éppen koponyát képzel a mami a szekrénybe?

Ez volt az, amire Lennon nem tudott válaszolni. De mégis megpróbált.

– Képzeld csak el a következőt, kicsim. Megy a mami az utcán, és egyszer csak megpillant a falon vagy a hirdetőoszlopon egy reklámot. Esetleg éjszaka egy vörös fénnyel égő koponyát. Eléggé félelmetes, nem?

– Halloweenkor én is megijedtem egytől – ismerte be Gladys.

– Na látod? A mami akkor nem ijedt meg tőle; legalábbis nem volt tudatában, hogy megijedt. De belül azért megrettent, és az agya elraktározta a félelmetes képet. Nem is jött volna soha ki belőle, ha nem történik vele valami... ami előhívta.

– Micsoda? – kérdezte Gladys.

– Például az, hogy elvágta a diótörő az ujját. Ettől úgy megijedt, hogy a koponya előugrott az agyából, és ettől elfelejtett minden egyebet – azt legfőképpen, hogy mi okozta a koponya megjelenését.

Gladys okos kislány volt, mindent megértett. És Lennon őszinte örömére meg is könnyebbült tőle.

– Már értem, apa – mondta letéve az ollóját. – És a mami ezután mindig koponyákat fog látni, ha megijed?

– Reméljük, hogy nem – simogatta meg Lennon a gyerek haját. – Sőt… biztos vagyok benne, hogy nem.

Ez csak egyszeri eset volt. – Azt természetesen bölcsen elhallgatta Gladys elől, hogy nem is olyan régen már előbukkant Joan agyából a koponya.

– Kell majd orvosságot szednie a maminak? – tudakolta a kislány.

– Lehetséges – bólintott Lennon. – Majd megbeszéljük egy doktorral… vagy pszichiáterrel.

– Nem fogják a mamit bolondokházába zárni?

– Dehogy zárják! Hiszen a mami nem bolond, csak túl érzékeny. És még valamit, Gladys.

– Igen, apa?

– Lehet hogy a mami, ha felébred nem fog emlékezni semmire. Ne emlékeztesd rá, jó?

– Jó, apa.

Persze azért azt nem állhatta meg, hogy ne e-mailezze meg a barátnőjének, hogy a mamija rosszul lett, mert halálfejet látott a tálalószekrényben. A barátnő visszae-mailezte, hogy az semmi, az ő mamija egy meztelen embert látott a kertjükben, akiről aztán kiderült, hogy egy tetves alak. Ezt Jamieson bácsi mondta, a szomszéd, miután felpofozta Betty nénit, a feleségét. Gladysék szekrényében halálfejek bujkálnak, az ő kertjükben pedig meztelen, tetves alakok. Mi a különbség a kettő között?

Gladys megnyugodott.

Lennon viszont egyáltalán nem.

12.

Joan, amikor másnap reggel felébredt, valóban nem

emlékezett mindenre. De valamire mégiscsak. És ez a valamire emlékezés még borzalmasabb volt, mintha mindenre tisztán visszaemlékezett volna.

A reggelit csendben költötték el. Szombat volt, nem kellett munkába vagy iskolába menniük. Gladys többször is a mamija arcán felejtette a szemét, ő azonban ügyet sem vetett rá. Itta a kávéját, s a papírszalvétáját gyűrögette. Lennon csak lopva mert rápillantani. Úgy látszik, megismétlődött a múltkori eset: Joan elfelejtette, mi történt vele. Istenem, de valójában mi is történt?

Csak nem kezd el széthullani az egyénisége?

Gladys felállt; és összeszedte a cuccát. Kisebb kirándulásra készült a szomszédos mezőre a barátaival.

Odakint ragyogóan szép volt az idő, az ég vakítóan kéklett, a fehér bárányfelhők úgy lebegtek rajta, mint régi képeken a mozdonyfüst. Gladys puszit adott a maminak, az apjának is, aztán eltávozott. Az, hogy a mamival nem ismétlődött meg a kínos eset, lassan feledtette vele a félelmetes pillanatokat. Elvégre mindenki mamijának vagy papijának lehetnek olyan tulajdonságai, amelyekről jobb hallgatni. Néhány iskolatársa anyja vagy éppen az apja iszik, az egyik öngyilkos is lett, csak kimosták a gyomrát, Steve Anderson apja pedig késsel esett az anyjának, és meg is sebesítette. Anderson úr azóta rendőri megfigyelés alatt áll, és ha ötszáz méternél közelebbre merészkedik volt családjához, jön a seriff, és megfenyegeti, hogy szétrúgja a seggét, azonkívül visszaviszik a sittre, és további néhány évet nyomnak a nyakába. Mindenkinek van valami takargatnivalója, az ő mamija néha halálfejeket lát a szekrényben... Na és? Kinek mi köze hozzá?

Gladys elment, ők ketten pedig még egy kicsit az asztalnál maradtak. Joan kialudta magát, tiszta volt a tekintete, sima, puha a bőre. Lennon észrevette, hogy a mutatóujja begyén apró, vörös pontocska díszeleg.

Ott szúrta meg a diótörő.

Joan ezen a reggelen, Gladys távozása után sokat beszélt, mintha valami arra késztette volna, hogy terelje el a figyelmét arról, amit csinál. Lennon korábban már észrevette, hogy Joan egyvégtében a szalvétáját hajtogatja. Korábban csak gyűrögetésnek hitte, most azonban, ahogy a kezében fehérlő gombolyagra esett a pillantása, majdhogynem felkiáltott rémületében.

Joan tenyerén egy mesterien hajtogatott halálfej pihent.

Olyan szép, amilyet szinte még sosem látott. Legalábbis papírból nem.

Joan nevetett, és beszélt valamiről, ami el sem hatolt Lennon tudatáig. Jézusom, most akkor mi van?

Az asszony hirtelen abbahagyta a szövegelést, lehajtotta a fejét, hozzáértette a száját a tenyerén heverő papír halálfejhez, és belefújt. A koponya megremegett, majd növekedni kezdett. Lennon a szék karfájába kapaszkodott.

A koponya szerencsére nem volt a túlvilág hírnöke, egyszerű papírhajtogatás volt, amely annak köszönhette gyors kerekedését és növekedését, hogy a belefújt levegő szétfeszítette. Hirtelen akkorára nőtt, mint egy macska feje. De azért emberi koponya volt, ahhoz kétség sem férhetett.

Lennon szerencsére nem kiáltott fel, csak lesunyta a fejét, és várakozott. Majd amikor rövid időre ismét beszédszünet következett – Joan belekortyolt a kávéjába – kihasználta a kedvező pillanatot, és az asszonyra mosolygott.

– Értesz te a papírhajtogatáshoz, kicsim?

Joan meghökkenve nézett rá a csészéje felett.

– Hogy mihez?

– A papírhajtogatáshoz.

Joan felhúzta a vállát.

– Nem én. Az origamira gondolsz?

– Például.

– Egyszer be akartam iratkozni egy tanfolyamra. Tudod, a divattervezésnél nem árt, ha az ember mindenhez ért. Miért kérdezed?

– Csak úgy. Eszembe jutott valami. Mondjuk, ha arra kérnélek, hogy hajtogass nekem a szalvétádból egy kis halálfejet, meg tudnád tenni?

Joan sóhajtott, és megcsóválta a fejét.

– Hogy neked néha milyen hülye ötleteid támadnak, Lennon Gettysbury! Hogy a fenébe tudnék éppen koponyát hajtogatni? Fogalmam sincs róla, hogyan kell.

Talán kérdezd meg a lányod – ők aztán Halloween idején mindenbe belefognak.

Lehajította a kezében tartott koponyát a tányérja mellé, és huncutul Lennonra nézett.

– Tudatában vagy, drágám, hogy Gladys lelépett?

– Hát persze – mondta Lennon.

– És?

Lennon felállt, és megpaskolta Joan fenekét.

– Gyere fel a hálószobába, mutatok neked valamit.

Az asszony szája széles mosolyra húzódott.

– Igazán? Mit?

– Majd meglátod.

– Naná, hogy meglátom! – rikkantotta Joan. – Méghozzá minél előbb. Gyere gyorsan, hadd kezdődjék jól ez a nap. Vagy... Lennon, te akarsz valamit! Azt hiszed, nem látom rajtad? A te túlfűtött fantáziád... No, nem bánom, legyen itt, ha akarod...

Lennon döbbenten tapasztalta, hogy Joan apró kis ugrással felteszi a fenekét az asztalra, és gombolgatni kezdi a

pizsamáját.

Lennon nem ettől döbbent meg. Sokkal inkább attól, hogy Joan feneke már csak alig néhány milliméternyire volt a kis halálfejtől. Egyetlen rossz mozdulat, és laposra nyomja.

– Ne! – kiáltotta rémülten. – Ne!

Joan már félmeztelen volt, és éppen a pizsamaalsójától igyekezett megszabadulni. Úgy járt közben a lába, mintha biciklizne. Lennon kiáltására aztán abbamaradt a biciklizés.

– Mit mondtál, szívem?

– Hogy ne.

– Mit ne?

– Inkább odafent!

– Jaj, istenem, Lennon, döntsd el már végre, hogy hol akarod! Csak siess drágám, mert az, amire készülünk, nem a chicagói vonat, hogy akár egy órát is várjunk rá. Nos, akkor hol?

– Fent.

– Jól van, gyerünk. Szedd a lábad, nagyfiú!

Lennon addig ügyeskedett, amíg Joan lecsusszant az asztal széléről, megmentve vele a halálfej életét.

Lennon gyorsan lekotorta az asztal alá. Ott már biztonságban lesz, amíg érte nem jön.

Másfél óra múlva ment érte.

13.

Lennonnak óriási szerencséje volt. Joannek délután kettőre be kellett ugrania egyik üzletfeléhez, hogy aláírjon néhány számlát. Ahogy Joan kihúzta a lábát, előkotorta fiókja mélyéről a kis halálfejet, amelyet még idejében sikerült megmentenie, az asztali lámpa alá tette, és alaposan megnézegette. Arra készült, hogy megfejtse a titkát. Megtanulja, hogyan kell halálfejet hajtogatni – hátha kijön

belőle valami. Rövid szemlélődés után aztán feladta a küzdelmet. Rájött, hogy olyasmibe ütötte az orrát, amihez nem ért. Szétszedhette volna a kis remekművet, csakhogy aligha lett volna képes ismét összerakni. Márpedig nem akarta tönkretenni szegényt.

Rövid gondolkodás után felhívta Pascalt. Ron Pascalt, akivel jó néhány évvel azelőtt egy fogadáson ismerkedett meg. Pascal kiváló borszakértő, azonkívül hobbiból sárkányeregetéssel foglalkozik. Rendszeresen részt vesz a távol-keleti országok sárkányeregető bajnokságain, és gyakran kiváló helyezéseket ér el. Ez pedig a keleti sárkánykészítő technikát ismerve, nem akármi. Pascal ért az origamihoz is, ráadásul a papírból hajtogatott repülőgépecskék versenyén is jól szokott szerepelni. Irány hát Ron Pascal!

Ron szerencsére otthon volt, s a néhány perces kötelező szépelgés után Lennon elébe rakta a papírkoponyát.

– Szeretném, ha megnéznéd, Ron.

Ron Pascal megnézegette a koponyát, de nem ért hozzá.

– Mi a csoda ez?

– Egy papírkoponya. A kertünkben találtam, talán a szél fútta be. Ki akartam dobni, de valahogy megakadt rajta a szemem. Roppant ügyes hajtogatási technikával készült. Arra gondoltam, esetleg megtanulom. Ha nyugalomba vonulok, kell valami hobbi.

Ron Pascal ekkor fogta csak meg a halálfejet. Ekkor sem az ujjával, hanem egy csipesszel. Sőt még egy állványon álló látcsőfélét is a szeme elé húzott. Olyasfélét, amilyenekkel az órások nézegetik az óraszerkezeteket.

Vizsgálgatta egy kicsit, majd megrázta a fejét.

– Ezt nem hajtogatták, Lennon.

Lennonban megállt az ütő.

– Nem?

– Nem bizony. Nem hajtogatási technikával készült.

– Akkor mivel?

– Azt csak a jó isten tudja.

– És ha azt mondanám, hogy láttam, amint hajtogatták?

– Én meg azt mondanám, hogy rosszul láttad.

– Ez esetben hogy csinálták?

– Ahhoz, hogy megtudjam, szét kellene szednem.

De nem szívesen tenném. Látod, milyen vékony a papírja? Ilyen vékonyat nem is igen lehet hajtogatni. Nem is értem, mitől marad egyben. Ha szétszedném... elrongyolódna. Mindenesetre, szívesen megismerkednék azzal, aki csinálta. Bár... ha nem lennék megrögzötten és földhözragadtan racionalista, tudod, mit mondanék, Lennon?

– Mit?

– Hogy nem is földi emberek voltak, akik csinálták. Talán ufók, akik erre jártak, és elveszítették a játékukat.

Amikor kikísérte, a kis halálfejre bökött.

– Ha megtalálod, aki csinálta, hívj fel. Hátha tanulok tőle valamit, amit fel tudok használni a sárkánykészítésnél.

Lennon bólintott és megígérte, hogy amint megtud valamit, nyomban értesíti Pascalt.

Valahogy aztán úgy alakult, hogy soha nem került sor ígérete beváltására.

14.

A következő héten, szerdán, a világító koponya a mosógépből került elő. Joan kinyitotta a gép ajtaját, a koponya pedig kikacsintgatott belőle. Szerencsére Gladys ezúttal nem volt otthon, sportfoglalkozáson vett részt az iskolában. Lennon lerohant a dolgozószobájából a konyhába, s már meg sem döbbent túlságosan, amikor Joant térden állva találta a mosógép előtt. Abban a pillanatban veszítette el az

eszméletét, amikor odaért hozzá és magához ölelte. Joan hátrahanyatlott a karjában, és önkívületi állapotban nyöszörgött valamit.

Lennon ekkor még nem volt biztos benne, hogy a koponyát látta-e, de még a küszöbön innen Joan kinyitotta a szemét, és villámgyors mozdulattal végigkarmolta Lennon arcát.

– A koponya! – sikította a fülébe. – Ott a koponya a... mosógépben!

Ezután Lennon vállára hajtotta a fejét, és elájult.

Vagy elaludt. Lennon már nem is érzékelte a különbséget a kettő között. Ekkor határozta el, hogy felkeresi Mary-Lout, a pszichiátert.

15.

Mary-Lou megtermett, vaskos, vörös hajú asszony volt; Lennon még abból az időből ismerte, amikor Waterfortba járt egyetemre. Egy speciális, pénzügyi kurzust szeretett volna végighallgatni Delaware-ban, amelyet Charlton professzor, a szakma kiválósága tartott. Csakhogy abban az évben Charlton – aki amolyan flúgos figurának, mondhatni vagabundnak számított az egyetemi oktatók között – a waterforti egyetemre szerződött. Így aztán Lennon némi bizonytalankodás után összecsomagolta a cuccát, és átköltözött Waterfortba. Ott ismerkedett meg Mary-Louval.

Mary-Lou amolyan híresség számított a waterforti egyetemen. Méghozzá két okból is. Az egyik, hogy még csak véletlenül sem vizsgázott kiválónál rosszabb eredménnyel, azonkívül minden rászorulónak segített.

Nem kivéve természetesen a kóros nőhiányban szenvedőket sem. Mivel hogy, hogy nem, bizonyos ideig Lénnon is abban szenvedett, megkörnyékezte Mary-Lout.

Mary-Lou aztán nem sokat cifrázta a dolgot – néhány tapogatódzó kérdés után azt mondta, hogy miért ne?

Ráadásul egy hülyét is fogott Lennonban. Lennon, aki mindaddig nem merült el kellő mélységig a női lélek rejtelmeiben, arra gondolt, hogy mivel megtörtént, aminek meg kellett történnie, gyakran többször is, és viszonyuk már három hónapja tartott, feleségül veszi a lányt. Ezt egy intenzív együttlétük után meg is mondta neki. Mary-Lou felkönyökölt az ágyon, ránézett, könny csillant meg a szemében, lágy, puha csókot nyomott a homlokára – ekkor Lennon elérzékenyült, mert azt hitte, ez a lánykérés élete legszebb emléke marad haláláig – majd nevetni kezdett. Úgy, hogy a könnyek is potyogtak a szeméből: Közben egyre magasabb és felcsuklóbb hangok törtek ki a száján. Lennon, ha nem érzett volna valami kötelességfélét a lány iránt, és nem tisztelte volna annyira a női nemet, mint amennyire tisztelte, azt is mondhatta volna, hogy Mary-Lou röhög.

Pedig az lett volna a helyes kifejezés. Szépíthetjük akárhogy is a dolgot: Mary-Lou valóban kiröhögte Lennont.

Amikor aztán Lennon nagy zavarában még egyszer megismételte a kérdést, hogy tudniillik, hozzám jössz-e feleségül, Mary-Lou nemes egyszerűséggel megmarkolta a családfáját, és viháncolva hátravetette magát az ágyon.

– A francot megyek! – kiáltotta harsogó jókedvvel. Dehogy megyek!

Lennonban egy világ omlott össze.

– De hát… miért nem? – nézett sután a lányra.

Mary-Lou ismét adott neki egy puszit. Ezúttal a száj ára.

– Ezer okom van rá. Hányat mondjak el belőle?

– Hármat – mondta némiképpen magához térve Lennon.

Mary-Lou felemelte a kezét, és feltartotta az egyik ujj át.

– Egy. Mert nem vagyok szerelmes beléd.

– De mégis… lefekszel velem?

– Le.

– Ez hogy… lehet?

– Úgy, hogy megsajnáltalak, fiacskám. Meg aztán kedvellek is. De szerelmes nem vagyok beléd. Kettő: nem vagyok megelégedve a… hogy is mondjam csak, hogy ne bántsalak meg?

– Értem – biccentett Lennon.

– Nem az a bajom, hogy nem jó veled, hanem hogy nem halok meg tőle. Érted? Csak haldoklom. Ezért nem megyek hozzád többek között. Mondjam a harmadikat is?

– Azt hiszem… ennyi elég is lesz – legyintett Lennon. – Ezzel vége?

– Minek? – kérdezte Mary-Lou kimászva az ágyból.

Vörös, hosszú hajzuhataga beborította egész testét. Ki akarsz rúgni?

– Dehogy akarlak – tiltakozott Lennon. – Azt hittem, fordítva van a dolog.

– Miért rúgnálak ki? – kérdezte Mary-Lou: – Ha vége a szemeszternek, te is lelépsz innen meg én is.

Így is történt. Lennon nem kérte meg többé MaryLou kezét; azzal sem törődött már, hogy Mary-Lou akkor, amikor éppen nem vele van, kinek a karjában haldoklik, sikeresen megosztotta az idejét Charlton professzor és a lány között. Később, évek múlva, amikor Waterfort emléke néhanapján még ráköszönt, halvány, elmosódott árnyékként tette csupán. Egy régi cimborától hallotta, hogy Mary-Lou Delaware-tól nem meszsze, egy kisvárosban rendezte be a rendelőjét. Merthogy Mary-Lou az elvárásokkal ellentétben nem lett tudós, nem lett kiváló egyetemi tanár, nem lett fővárosi híresség, vagy hollywoodi sztár-pszichiáter – egyszerűen csak dúsgazdag lett. Három államból özönlöttek hozzá a betegek éjjel-nappal. Legendák keltek szárnyra különleges képességeiről. Hogy úgy belelát az emberi lélekbe, mintha csak a tányérján heverő birkabordát tanulmányozná.

Lennon egy esős délutánon kocsiba vágta magát, és felkereste Mary-Lout.

16.

Lennon majd fenékre esett, amikor megpillantotta régi barátnőjét. Szerencséje volt, hogy Mary-Lou azon nyomban lerohanta, mert különben, ki tudja, mi történt volna vele. A legkevesebb az lett volna, hogy eltátja a száját, és talán be se tudja többé csukni a szájzártól.

Az a Mary-Lou, aki a rendelőjében fogadta, egyáltalán nem emlékeztette arra a Mary-Loura, aki kinevette az ágyban. Ha akkor is ilyen lett volna, valószínűleg semmiféle ágyjelenetre nem került volna sor közöttük. Az a Mary-Lou, bár nem volt csúnya, szép sem volt, inkább olyan középszerű. Ez a Mary-Lou azonban, aki a keblére röppent, maga volt a női szépség. Gyönyörű arcú, ragyogó alakú, olyan keblekkel, hogy majd kiverték a szemét. Az aranykeretes szemüveg, amelyet az orrán viselt, még csak tovább növelte a varázsát.

Mary-Lou természetesen érzékelte a megrökönyödését, de nem sok ügyet vetett rá. Legalábbis ott a rendelő ajtajában, titkárnője előtt nem. Amint azonban becsukódott mögöttük az ajtó, ismét Lennon nyakába vetette magát, és két kiadós puszit nyomott a szájára.

– De örülök neked, Lennon. Istenem, ha tudnád, mennyire örülök!

– Én is örülök – dadogta Lennon.

Mary-Lou mutatta, hogy foglaljon helyet egy fotelban, míg ő maga vele szemben egy kisebb, egyenes hátú székre telepedett. Ahogy kivillant a térde a szoknyája alól, Lennont megütötte az elmúlt ifjúság varázsa. Istenem, mintha csak álom lett volna!

Miután kiörvendezték magukat, Mary-Lou kacéran rámosolygott.

– Meglepődtél rajtam?

Lennon elhatározta, hogy őszinte lesz. Mi a fenéért megy valaki pszichiáterhez, ha nem őszinte?

– Meg – biccentett.

– Waterfortban egy rút kiskacsa voltam, mi? – kérdezte elégedetten.

– Azt azért nem mondanám – morogta Lennon Nem szoktam rút kiskacsákkal…

– Dehogyisnem! – legyintett Mary-Lou. – Neked akkor mindegy volt, hogy ki fekszik le veled. Csak akadjon valaki – persze bizonyos határok között. Az azért édes volt, amikor megkérted a kezem.

– Nemet mondtál!

– Hát persze. Azon a héten te voltál a harmadik. Nem tettem jól?

– Nem is tudom – dünnyögte Lennon.

– Ami engem illet, a plasztikai sebészet csodája vagyok – sóhajtott a lány. – Nem akarlak elijeszteni magamtól, csak éppen ez az igazság. Amikor megalapítottam a praxisomat, és már volt pénzem elég, elmentem egy henteshez, és azt mondtam neki, hogy eddig ilyen voltam, most szeretnék másmilyen lenni. Bólintott, és faragni kezdett. Ez lett belőlem.

– Nem végzett rossz munkát – bólintott Lennon. Család, gyerek?

– Család, gyerek – bólintott Mary-Lou, majd Lennon térdére tette a kezét. – Nos, akkor ebből elég is. Mi szél hozott hozzám, Lennon?

Bár Lennon biztos volt benne, hogy Mary-Lou úgy átlát rajta, mint Steve bácsi a szomszédban lakó nagylány télikabátján, azt mondta, amit korábban eltervezett magában.

– Valakinek a nevében jöttem – kezdte a süket dumát.

– Igazán? – húzta fel a szemöldökét Mary-Lou.

– Egy barátom küldött. Amolyan tapogatódzó látogatásra. Természetesen tisztában van vele, hogy a pszichiáterek nem adnak távprognózist, nem is adhatnak, de talán azt azért meg tudod mondani, mi.legyen a barátom következő lépése.

– Halljuk a problémát.

Lennon ekkor elmesélte mindazt, amit útközben kieszelt, s ami lényegében az igazságot tartalmazta. Beszélt egy asszonyról, aki tíz-egynéhány évnyi boldog házasság után egyszer csak koponyákat kezdett látni.

Hol a fiókban, hol a szekrényben, hol a mosógépben.

Sajnos semmi jel nem mutat arra, hogy a látomásai ne folytatódnának tovább. Ki tudja, meddig, és mi lesz a dolog vége. Végül, amikor befejezte, megkérdezte Mary-Loutól, hogy szerinte komoly-e a helyzet.

Utolsó szavai után hosszasabb csend hullott rájuk.

Lennon azt hitte, Mary-Lou első kérdése az lesz majd, hogy róla és a feleségéről van-e szó, de Mary-Lou nem firtatta a beteg személyét.

– Ennyi? – kérdezte.

– Röviden – mondta Lennon.

Mary-Lou Lennon szemébe nézett. Lennon meghökkenve vette észre, hogy Mary-Lou szeme azóta, amióta kimászott az ágyából, nagyon is megváltozott. Akkor álmodozó, jóindulatú, nemtörődöm szeme volt, most pedig éles és figyelmes, mint a kígyóé. És talán a színe sem olyan, mint régen.

– Nem könnyű eset – mondta Mary-Lou. – Sőt…

egyáltalán nem az.

– Mennyire nem… az?

– Hát… nagyon. Azt mondod, az illető nem iszik; nem kábítószerezik, nem él nyomasztó légkörben?

– Persze hogy azt!

Mary-Lou levette a szemüvegét, és megnyomkodta a szemét.

– Akkor bizonyára gyerekkorában történt vele valami. Lassan előjönnek belőle a gyermekkori elfojtások.

Feloldódnak a tiltások.

Lennon előrehajolt.

– Valami olyant akarsz mondani, hogy megerőszakolta az apja vagy mi?

Mary-Lou felhúzta a vállát.

– Még az is meglehet, csak éppen nem tudjuk, hogy függ össze a tragédia az emberi koponyával. Ehhez ismernünk kellene a gyermekkorát. Az ugye nem lehetséges, hogy az illető eljöjjön hozzám, és némi vizsgálatnak vesse alá magát?

– Nem. Az lehetetlen. Legalábbis egyelőre nem tette aztán hozzá.

Mary-Lou visszatette a szemüvegét az orrára.

– Ennyit tudtam tenni érted, Lennon. Valamit eltemetett a lelkében; és az bújik elő belőle. Próbáld meg rábeszélni, hogy jöjjön el hozzám. Különben tényleg örülök, hogy láttalak, – Kissé mintha bepárásodott volna a szeme az emlékek melegétől. – Tudod, néha arra gondolok, mi lett volna, ha akkor elfogadom az ajánlatodat? Sajnos nem lehet ugyanazt a játszmát még egyszer lejátszani.

Hazafelé menet Lennon elhatározta, hogy felkeresi Joan anyját.

17.

Joan anyja, Cinderella King egy nyugdíjas otthon megbecsült tagja volt. Lévén, hogy korábbi életét a színpadokon töltötte, rá várt az a megtisztelő feladat, hogy színjátszókört szervezzen a nyugdíjasokból, színielőadásokra vezesse őket, és egyáltalán: testi betevőjükön kívül lelki betevőjükről is gondoskodjék. A nyugdíjasházban – Alkonyi Fénynek hívták – bár maga is csak lakó volt, munkájáért nem

is kis fizetést húzott. Még a szomszédos intézményekből is hozzá jártak tanácsokért és címekért, ha meg akartak hívni egy-egy aktuális híresség.

Joan anyja büszkén elmondhatta magáról, hogy életében nem sokat törődött a lányával. Cinderella Kinget semmi más nem érdekelte, csak a színpad. Cirka hat hivatalos férjet fogyasztott el színpadi működése során, nem hivatalosat pedig számtalant. Ebben a sűrű életben nem sok idő jutott Joanre, aki különben is megkérdezése nélkül jött a világra. Olyannyira, hogy Cinderella King átverésnek is tartotta a dolgot, és ezt a lányán bosszulta meg. Az alattomos kis patkány minden figyelmeztető jel nélkül pottyant ki belőle; talán csak két nappal a megérkezése előtt figyelt fel néhány gyanús jelre, de azokra sem fordított kellő figyelmet. Joan két felvonás között látta meg a napvilágot, ami azért is felettébb kínos volt, mert éppen premier alkalmával történt: egy Shakespeare darab bemutatóján. A második felvonásban más játszotta már a szerepét – egy kis akarnok virágáruslány – aki ezzel az alakításával ugrott ki a szürkeségből, és futott be aztán szédítő karriert. Ha nem jön az a kis nyomorult, még mindig a színpad széléről szimatolná mások lábszagát.

Cinderella King csupán annyit tett Joanért, hogy fizette a neveltetését, és néha-néha néhány napra vendégül látta a házában. Apát azonban nem sikerült kerítenie neki, lévén hogy egyáltalán nem emlékezett viszsza arra az időre, amikor Joan biológiai léte megkezdődött. De a tandíjait mindig becsülettel kifizette. És még valami mást is tett érte, azt azonban el akarta felejteni.

Cinderella Kingnek fogalma sem volt róla, hol él a lánya, arról is csak egyszer hallott, hogy férjhez ment.

Joan még házasságuk első évében meglátogatta, de többször nem. Cinderella ugyanis barátságosan, de nagyon határozottan megkérte rá, hogy ne jöjjön többé.

Rontja a presztízsét; ha kiderül, hogy anyányi lánya van.

Lennon némi keresgélés után megtalálta az anyósát. Természetesen soha nem látta még életében; létezéséről is csak Joan egy-egy odavetett félmondatából tudott. Őt magát nem izgatta az anyóshiány, s mivel látta, hogy Joan sem szomorkodik miatta, nem feszegette a dolgot. Mint ahogy a saját szüleit is távol tartotta Joantől.

Majdhogynem úgy érezte magát az asszony előtt, mint Mary-Lou előtt. Pedig ez az idős, sminkbe fulladt nő nem is volt a hálótársa. Csakhogy, a fene vigye el, ennek is mintha a veséjébe látna a szeme.

Egy kis üveglapokkal határolt verandán ültek zöld futónövények között. Lennon az ablakon át a kertre látott, ahol idősödő hölgyek és urak sétáltak. Lennon széttárta a karját, és ültében kissé meghajolt az aszszony előtt.

– Az ön veje vagyok, asszonyom.

Cinderella King arcán csalódott hullám futott át.

– Azt hittem, újságíró.

– Lennon Gettysburynek hívnak.

– Örülök a szerencsének – mondta fahangon az aszszony.

Lennon szíve összeszorult. Vigye el az ördög, nem is olyan egyszerű beszélgetni valakivel, aki semmi érdeklődést nem mutat irántunk.

– Hogy van Joan? – kérdezte némi szünet után Cinderella.

– Jól – mondta megkönnyebbülve Lennon.

– Ennek örülök.

– Gladys is jól van.

Azt akarta mondani, hogy az ön unokája, de végül inkább azt mondta, hogy a lányunk.

Az asszony arca meg sem rezzent a smink és a fekete keretes, szivárványszínben játszó napszemüveg mögött.

– Ennek is örülök.

– Nyilván csodálkozik, asszonyom, hogy én jöttem önhöz, és nem ő.

Az asszony felhúzta a szemöldökét.

– Én már semmin sem csodálkozom.

Lennon ném értette pontosan, mire céloz Cinderella King. Az életkorára-e, vagy az élet okozta megpróbáltatásaira.

– Az a helyzet, hogy Joan... az utóbbi időben furcsán viselkedik.

Az asszony arcán nem látszott érzelem.

– Ezt hogy érti?

Lennon néhány mondatban elmagyarázta neki, hogy Joan koponyákat lát a fiókokban, a szekrényben és a mosógépben. Ekkor futott csak át valami halvány érdeklődésféle az asszony arcán.

– Koponyákat? – kérdezte. – Miért éppen azokat?

– Ezt szeretném én is megtudni, asszonyom.

– Tőlem?!

– Miután ön az anyja... esetleg...

Cinderella King türelmetlen mozdulatot tett a kezével. Lennon akár elbocsátásnak is értékelhette.

– Nem álltam intenzív kapcsolatban vele.

– Nem emlékszik semmire, ami...

– Nem!

Lennon hátratolta a székét, és felállt.

– Bocsásson meg, művésznő, hogy zavartam.

Meg akart_fordulni, de az asszony hangja megállította.

– Hogy is hívják magát, fiam?

– Lennonnak, művésznő.

– Üljön vissza, Lennon.

Lennon visszazökkent a székébe, és kíváncsian nézett az anyósára. Abban reménykedett, hogy mint a regényekben, az asszony megtörik – ráébred, hogy milyen galádságot követett el gyermeke ellen; sírva fakad, a nyakába omlik, úgy követeli, hogy azonnal láthassa a lányát és az unokáját.

Nem így történt a dolog. Sajnos-e vagy sem: ki tudja?

Cinderella King arca mozdulatlan maradt, s a szék karfáján nyugvó keze sem árulkodott belső indulatokról.

– Azt mondja... beteg?

– Nem tudjuk, asszonyom. Ezt szeretném kideríteni.

– Nálam?

– Azt hittem, ismeri a múltját.

– Lehet, hogy az agyával... van valami gond?

– Miért kérdi, asszonyom?

Cinderella King előrehajolt, úgy suttogta Lennon fülébe.

– A lányomnak hároméves korában agydaganata volt, Mr. Gettysbury. Nem sok esélye volt az életben maradásra, mégis életben maradt.

Lennon úgy megszédült, hogy azt hitte, menten lezuhan a padlóra. Kénytelen volt széke karfájába kapaszkodni. Az asszony vele szemben nem vett észre semmit; talán a múltba nézett, messze-messze az eltűnt idők mögé.

– Hároméves volt, amikor szóltak az intézetből, hogy beteg a gyerek. Megállapították, hogy agydaganata van.

Azt is megállapították, hogy műthető... csak éppen egy egész vagyonba kerül a műtét. Nem voltam boldog tőle, elhiheti. Éppen akkor jöttem rendbe anyagilag, a műtét újra csak lenullázott. Még a kocsimat is el kellett adnom.

– Megcsináltatta a műtétet?!

– Mi mást tehettem volna? Ha valamelyik hiéna a lapoktól kiderítette volna, hogy hagytam meghalni a beteg lányomat, bár talán megmenthettem volna, ez a karrierem végét jelenthette volna. Megoperálták, és rendbe jött. Azt mondták, ha tizenöt éves koráig nem újul ki, akkor nagy a valószínűsége, hogy nem is fog. Hát...

ennyit tudtam elmondani önnek, Lennon. Különben a kórlapokat megtalálhatja a Cherokee Falls-i kórházban.

Lennon felállt.

– Köszönöm, asszonyom. Ha megtudok valamit... értesítsem róla?

– Szeretném, ha megkímélne tőle – mondta Cinderella King.

18.

A Cherokee Falls-i kórházban minden különösebb teketória nélkül elé tették Joan kórlapját, zárójelentését és még vagy másfél kilónyi papírt az egyes vizsgálatokról. Fiatal, szeplős képű doktorkisasszony mutatta meg őket és csináltatott róluk másolatot.

Lennon elérzékenyülve tartotta a kezében a kis koponyáról készített röntgenképet, CT t és a csoda tudja még, miféle vizsgálatok eredményeit.

A kis doktornő kíváncsian vizsgálgatta az arcát, amint a leleteket nézegette. Talán azt várta, hogy kérdezzen tőle valamit. Lennon úgy döntött, hogy kérdez is.

– A feleségem – mondta a röntgenképre bökve. Furcsa látni, hogy milyen kicsi volt.

– Valamennyien így kezdtük – biccentett a doktornő.

– Segítene nekem valamiben, kisasszony?

– Azért vagyok itt.

Lennon úgy döntött, hogy felfed valamit a nagy titokból.

– A feleségemnek víziói vannak – mondta, letéve maga elé a

röntgenképet.

A kis doktornő felhúzta a szemöldökét.

– Mióta?

– Cirka egy hónapja.

A doktornő nem kérdezte meg, hány éves Joan, hiszen a kórlapról úgyis látta.

– Miket vizionál?

– Koponyákat – mondta Lennon. – Fénylő koponyákat.

A doktornő még feljebb húzta a szemöldökét.

– Nocsak. És hol látja őket?

Lennon elmondta, hogy szekrényben, fiókban, de az úszómedencében is látott már.

– Fénylő koponyákat?

Felemelte a röntgenképet, megnézegette, aztán leejtette maga elé.

– Nem hiszem – mondta.

– Mit nem hisz? – kérdezte Lennon nagyot nyelve.

A doktornő a képre bökött.

– Hogy ettől lenne.

– És ha kiújult?

– Nem hiszem. De akkor sem lehetséges.

– Miért ne lehetne az?

– Mert... akkor egészen másféle tünetei lennének.

Az agydaganatot nem kísérik efféle víziók.

– Hátha a feleségem esetében mégiscsak kísérik?

A doktornő felvonta a vállát.

– Elméletileg természetesen minden lehetséges. Még az is, amit a világ összes orvosa lehetetlennek tart. Én csak azt

mondtam, amit gondolok.

– Bocsásson meg – nyögte Lennon. – Kicsit kivagyok, ennyi az egész.

A doktornő ismét a kezébe vette a képet.

– Szívesen megvizsgálnám a feleségét. Valóban szívesen megtenném.

Lennon sóhajtott, és megrázta a fejét.

– Nem menne bele. Ha csak megemlíteném... a pokolba küldene.

A doktornő ismét letette maga elé a képet.

– Van egy ötletem. De előtte hadd mondjak önnek valamit... Mr. Gettysbury. Éppen a szakorvosi vizsgámra készülök, és... az ön feleségének az esete... hm...

érdekes lehetne számomra. Ne ugorjon fel, kérem, térítésmentesen vizsgálnám meg Joant, és név nélkül kerülne bele a disszertációmba.

– Hát nem érti, hogy soha nem menne bele a vizsgálatba?! Ha csak megemlíteném neki; pokol lenne mellette az életem!

– Maradjon nyugton, Mr. Gettysbury! Hadd magyarázzam meg, mire gondolok. Mondja neki azt, hogy önnek van szüksége a vizsgálatra. Papírt is kap tőlem, ha akar. Kérje meg, hogy kísérje ide magát. Én majd megteremtem a lehetőséget, hogy közben felvételeket készítsek a fejéről. Mit szól hozzá? Persze azt magának kell kiötölnie, hogy miért jön hozzám. Találjon ki valami hihető kis történetet. Oké?

Lennon arra gondolt: mit veszíthet, ha enged a doktornő unszolásának?

Még hazafelé menet kitalált egy jó kis történetet.

19.

Két nappal ezután látványosan beverte a fejét az ajtóba. Jó nagyot csattant, meg is ütötte egy kicsit, de nem annyira, hogy

búb nőjön rajta.

– Jézusom! – kapott a szívéhez Joan. – Mi történt veled, kincsem?

Lennon a homlokára szorította a tenyerét.

– Belefejeltem az ajtóba. Az ördög vigye el!

Joan megcsóválta a fejét.

– Mindig mondtam, hogy ne futkoss olyan ész nélkül, mint a tavaszi szél. Várj, teszek rá hideg vizes borogatást.

Joan szerencsére nem nagyon nézegette a homlokát, csupán rányomta a vizes ruhát. Lennon sziszegett, mintha fájna neki, aztán megnyugodott.

Egészen másnap reggelig.

Reggel szédülésre panaszkodott. Déltájban felhívta Joant, hogy még most is szédül, ezért beugrik a közeli klinikára. Este vidáman, fütyörészve tért haza.

A következő reggelen ismét szédült. Délben megint csak benézett a klinikára. Este jobban lett, de még kicsit fájlalta a fejét: Amikor harmadnap is eljátszotta ugyanezt, Joan megelégelte a dolgot.

– A csodába is, Lennon, ennek már a fele sem tréfa! – mondta, amikor Lennon újra csak a fejét tapogatta. – Menj már el valami normális orvoshoz!

– Hiszen már háromszor voltam nála.

– Kinél?

– A nevét nem tudom: – Akkor honnan tudod, hogy normális?

– Úgy nézett ki.

Joan összetette a kezét.

– Jézusom, Lennon, ne mondd nekem, hogy ilyen hülye vagy. Azért, mert rokonszenvesnek néz ki valaki, még nem

biztos, hogy érti is a dolgát.

Lennon sajnálkozva, és nem kis lelkifurdalással nézett a feleségére. Joan az utóbbi időben jó néhány kilót fogyott, és mintha a korábban még hajszálvékony, szemmel alig láthatóráncocskák is megvastagodtak volna a szeme környékén. Nem akarta bevallani magának, de a felesége mintha hirtelen elkezdett volna öregedni.

Nevetséges, hiszen még harmincnyolc éves sincs…

Arra riadt, hogy Joan oldalba taszítja.

– Ébresztő, Lennon! Szólok Judynak, ő majd kerít neked egy jó orvost.

Lennon erre csak legyintett egyet.

– Ha már mindenáron mással is meg akarnám vizsgáltatni magam, csakis Cherokee Fallsba mennék.

– Miért? Ott mi van?

– Az állam egyik legjobb fejklinikája. Elsősorban agysérülésekkel foglalkoznak.

– De hiszen neked nem sérült meg az agyad!

– Azt is meg tudják állapítani, ha netalántán rejtett agyrázkódásom lenne.

– Honnan tudod te, hogy abban az izében… Cherokee Fallsban olyan jó orvosok szaladgálnak?

– Diego Kaplantól.

– Ő honnan tudja?

– Állítólag mindenki tudja. Az a hely a fejbetegek Mekkája.

Joan megtörölgette homlokát, és lehunyta a szemét.

Lennon ismét csak meghökkent, hogy az utóbbi időben milyen fáradt szemei lettek a feleségének.

– Milyen messze van az az izé?

Amikor megtudta, hogy 350 mérföldnyire, kikerekedett a szeme.

– Te annyit akarsz utazni azért a vizsgálatért? Istenem, Lennon, nincs valahol közelebb egy olyan hely, amelyben megbíznál?

Lennon erre a fejét csóválgatta, hogy sajnos nincs másik olyan hely kerek e világon Cherokee Fallson kívül, amelyben maradéktalanul megbízna.

– Hát jó – mondta Joan mélyet sóhajtva. – Intézd el, hogy holnap délelőtt fogadjanak bennünket.

– Már holnap?

– Meddig akarsz várni? A végén még… – köhintett egyet, aztán elhallgatott.

– A végén még feldobom a talpam? – kérdezte rosszmájúan Lennon.

Joan erre már nem válaszolt. Magába mélyedt, mintha belső hangokat hallgatna.

Lennon kezdett meggyőződni róla, hogy nemcsak akkor ejti rabul valami Joan érzékeit, amikor a koponyákat látja, hanem folyamatosan a rabságában tartja.

Joan egyre többet mélázik maga elé meredve, mintha éppen nem lenne otthon a fejében senki. És egyre kevesebbet törődik mások dolgával.

Kezdett örülni neki, hogy megfogadta a kis doktornő tanácsát.

20.

Lennon azt hitte, hogy a Cherokee Fallsba vezető út nem lesz valami népünnepély, de kellemesen csalódnia kellett. Joan nem zsörtölődött vele, nem meredt némán maga elé, hanem végig csacsogott, mintha csak örülne neki, hogy végre kiszabadult a városból. Lennon hosszú idő óta először maradéktalanul boldognak érezte magát, hiszen olyannak látta

Joant, mint azelőtt, hogy az első rohadék koponyát megpillantotta volna.

Még dalra is fakadt, amikor felbukkant előttük Cherokee Falls táblája.

– Cherokee Falls! Cherokee Falls! – énekelte a műszerfalon dobolva. – Itt estek hasra a cherokee indiánok!

A rendelőintézetben aztán elcsendesedett. Főleg hogy a doktornő érkezésük után azonnal fogadta őket, és szúrós tekintettel szemrevételezte mindkettőjüket.

– Maga az a szerencsétlen feleség, akinek a férje a fejével dolgozik odahaza? – kérdezte cinkosan mosolyogva.

Joan vette a lapot. A doktornőre kacsintott és benyögte, hogy bizony á az; sajnos sikerült kifognia egy olyan pasast, aki időnként a nyílászárókba veri a fejét nagy boldogságában.

Lennon elcsodálkozott rajta, hogy a vékony kis doktornő milyen ügyesen játszik. Azt gondolta, ha nem az orvosira ment volna, hanem színésznek áll, ma már a hollywoodi menők közé tartozhatna.

– Jöjjenek velem mindketten! – invitálta őket a doktornő. – Beültetjük őkelmét a fotokamrába.

– Engem ugyan nem! – tiltakozott Lennon. – Semmiféle kamrába be nem megyek!

– Ugyan már, ugyan már – hajtogatta meghökkenve a doktornő.

Joan bosszús képet vágott.

– Lennon, kérlek, ha már megtettünk háromszáz mérföldet.

– Klausztrofóbiám van – mondta Lennon.

Joan eltátotta a száját.

– Neked?

– Nem tudtad?

– Nem én. Mióta?

– Újabban. Magam is csak nemrég vettem észre.

– Nos, akkor mi legyen? – türelmetlenkedett a doktornő, akinek az arcáról lassan lekopott a mosoly. Mások is várnak rám, meg kell érteniük.

Joan még mindig elképedve csóválgatta a fejét.

– Nem értelek, Lennon. Nem tudtad volna előre megmondani…

– Honnan sejtettem volna?

– Mennyire veszélyes az a fotokamra? – kérdezte Joan a doktornőt.

A doktornő meglepődött.

– Veszélyes? Semennyire. Közönséges fotokamra.

Felvételt csinálunk benne a fejéről. Észre sem veszi, hogy amíg odabent ücsörög, elkészülnek róla a felvételek.

– Lennon, kérlek… és ha veled mennék?

– Hova? – hökkent meg Lennon.

– Hát abba a kamrába. Ott ülnék melletted, fognám a kezed, te meg…

– Csak nem képzeled, Joan!

– Ugyan már, Lennon, mit idétlenkedsz? Idecipelsz háromszáz mérföldnyire, s amikor ideérünk, visszalépsz, mint annak idején a bungee jumpingtól. Kérlek, Lennon, ne hozz ki a béketűrésből. Bemegyek veled a kamrába, ott ülök veled, és majd mesélek valami izgalmasat, hogy megfeledkezz róla, hol vagy. Jó lesz így?

– Hé! Hé! Hé! – tiltakozott a doktornő. – Ez teljességgel szabálytalan. A fotoszobába csak a vizsgálandó személy mehet be.

– Jaj, kedves doktornő! – tette össze a kezét Joan. Mit

csináljak, ha a férjem egy gyáva kukac? Ha nem akarja, hogy szégyenszemre megfutamodjunk…

A doktornő körbepislogott, mintha attól tartana, hogy valaki lesi őket, majd némi töprengés után elhúzta a száját, és bólintott.

– Nem bánom, egye fene, legyen. Ha elkapnak, jól a fenekembe rúgnak.

– Jézusom, doktornő, hogy köszönjem meg?

– Úgy, hogy befogják a szájukat. Gyerünk hát abba a nyavalyás kamrába!

A kamra kutyaközönséges, bútorozatlan szobának tűnt, azzal a különbséggel, hogy normális ablakok helyett kis kémlelőnyásokat vágtak a falaiba, s a nyílások mögött zöldes fények villogtak. Lennont, ahogy leültek az egyetlen bútordarabra, egy kis fapadra, elfogta a rémület, hogy mi lesz, ha a zöld fénytől Joan koponyákat kezd látni, de végül is nem történt baleset.

Leültek a padra, a fények pedig csillogtak-villogtak a nylások mögött. Joan megfogta Lennon kezét.

– Hogy érzed magad, hősöm?

– Kissé ideges vagyok – vallotta be Lennon, és ezúttal nem is hazudott.

– Szorongásd a kezem, mert másomat itt úgysem szorongathatod.

Alig ültek tíz percig odabent, a kis doktornő máris kinyitotta az ajtót.

– Na, hagy bírta a fejelőbajnok? – kérdezte felpislogva Lennonra.

– Bátran, mint az oroszlán – mondta Joan.

A doktornő megígérte, hogy a leletek két nap múlva készen lesznek, természetesen nem kell értük jönniük, elküldik a

megadott címre.

Mielőtt elmentek volna, a kis doktornő Joanhez fordult.

– Bejönne velem egy pillanatra a szobámba?

– Hé! És én? – hökkent meg Lennon: Én miért nem mehetek?

– Mert ez így szokás – mondta a doktornő. – Maga a beteg.

– És?

– A hozzátartozónak alá kell írnia valamit.

– Mi az ördögöt?

– Hogy meg óhajtja tekinteni a leletet, bármi is legyen a vizsgálat eredménye.

– A holttestemről van szó? – kérdezte Lennon.

– Hát... majdnem – bólintott a kis doktornő.

Joant a dolgozószobában némi meglepetés érte. A sarokban hatalmas, ismeretlen rendeltetésű gép állt, az ülése majdnem olyan, mint egy motorbiciklié, még egy krómozott bukósisakféle is ott ragyogott az ülés mellett.

– A büszkeségem – mutatott a doktornő a monstrumra. – Az agyat analizálja. Ha legközelebb eljönnek hozzám – persze, csak abban az esetben, ha nem javulna a férje állapota, amit őszintén szólva nem hiszek akkor ezzel kínálom meg. Nem akarja kipróbálni?

– Én? – hökkent meg Joan.

– Még nem ült rajta senki. Maga lenne az első. Amíg a férjét fényképeztem, egyfolytában arra gondoltam, de jó lenne, há akadna valaki, akin kipróbálhatnám.

Maga olyan szimpatikus nekem.

– Csak azért?

A doktornő elnevette magát.

– Látom, magát nem lehet átejteni. Az a helyzet, hogy különböző méretű sisakokkal működik a gép, de ezek a nyomorultak csak egyetlen méretet küldtek ide hozzá. Éppen a legkisebbet, ezért ki sem tudom próbálni a drágámat. Senkinek nem megy a fejére. A magáéra biztos rámenne. Csak öt percet kérek.

Joan széttárta a karját.

– Egye fene, nézzen bele a fejembe!

A doktornő segítségével felmászott a motor ülésére, majd a fejébe nyomta a sisakot.

– Hogy festek?

– Szuperül – mondta a doktornő, felemelve hozzá a hüvelykujját. – Kezdhetem?

– Remélem, nem csap agyon az áram?

– Ugyan már, dehogy.

A doktornő eltűnt egy üvegfal mögött, majd egyszerre csak szivárványszínű fények kezdtek futkározni Joan körül. Az ülés megindult alatta, és ide-oda himbálódzott. Bele kellett kapaszkodnia a fogantyújába, ha nem akarta, hogy lecsússzon róla a padlóra.

Már-már kezdte unni a dolgot, amikor a fények kialudtak, és a doktornő előbukkant az üvegfal mögül.

– Remélem, nem okoztam kellemetlenséget önnek mosolygott. – Ellenőriztem, hogy rendesen működik-e.

– Na és működik?

– Méghozzá szuperül. Köszönöm, Joan.

– És a fejem? – kíváncsiskodott Joan. – Milyen?

A doktornő bizonytalan képet vágott.

– Őszintén szólva, azt nem is figyeltem. Inkább a masinám működésére koncentráltam.

Joan sóhajtott.

– Ilyenek maguk, orvosok. Egyszer nyílott volna alkalmam, hogy potyán a fejembe nézzek, és akkor sem vagyok elég érdekes hozzá.

A doktornő előhúzott egy kis füzetkét, és Joan elé tolta.

– Itt írja alá, hogy hozzájárul ahhoz, hogy a férje adatait…

– Hozzá, hozzá – legyintett Joan. – Sok sikert, doktornő.

Joan és Lennon kéz a kézben hagyták el a klinikát.

21.

A következő hét közepe táján, amikor éppen egy gyengélkedő fiók gatyába rázásának ügyében tüsténkedett, felcsengett a telefonja. Mivel a hívó fél száma ismeretlen volt, nem is hívta vissza egészen addig, amíg be nem fejeződött az értekezlet.

– Halló – szólt bele a telefonba egy ismeretlen női hang. – Mr. Gettysbury?

– Az vagyok.

– Azonnal adom a doktornőt.

Lennon kezéből majd kiesett a telefon. Uramisten!

Honnan a fenéből sejthette volna, hogy a doktornő csöngeti?

Ahogy meghallotta a hangját, máris mentegetődzni kezdett.

– Bocsásson meg, doktornő, ha sejtettem volna…

– Nincs semmi baj, Mr. Gettysbury – nyugtatta meg a doktornő. Lennon éles füle mintha furcsa, komor tónust vélt volna felfedezni a hangjában. – Ha jól emlékszem, abban állapodtunk meg, hogy mihelyst kész lesz, elküldöm önnek a vizsgálatok eredményét. Nos, most, hogy valamennyi megérkezett, mégis úgy gondoltam, jobb, ha megtelefonálom, mire jutottunk.

Lennon megtántorodott. Jézusom! Joan agydaganata kiújult,

nem is kétséges. A tumor nyomja az agyát, vagy már meg is zabálta egy részét, ettől vannak a látomásai. Mi lesz, ha a doktornő azt mondja, hogy már csak hetei, esetleg hónapjai vannak hátra? Hogy áll majd oda elé, hogy mondja meg neki?

– Hallgatom, doktornő – nyögte, miközben úgy érezte, olyan száraz a torka, mint az afrikai éhségövezetek talaja.

– Elemeztük a felvételeket, Mr. Gettysbury – mondta a doktornő mély sóhajtások közepette. – Igazán kiválóan sikerültek. Mielőtt bármit is mondanék; meg kell dicsérnem magát. Életemben nem találkoztam még emberrel, aki olyan jól játszott volna, mint ön. Az amatőrökre gondolok, természetesen.

– Ezt én is elmondhatnám önről – mondta Lennon, miközben legszívesebben üvöltött volna a fájdalomtól.

– Öné az érdem, hogy olyan csodálatosra sikerültek a képeim. Azt hiszem, meg lesz elégedve vele az intézet vezetősége.

– Tessék?!

– Az ön feleségének vizsgálatával egyszersmind teszteltem is a gépeket. Csodálatosan működnek.

Lennon úgy szorította a telefont, hogy majd kettétörött a kezében. – A lényegre, ringyó! – biztatta magában a doktornőt. – A lényegre, mert odamegyek a kórházadba, kihúzlak az utcára, és megöllek!

– És a... feleségem? – zihálta elszorult torokkal.

– A felesége egészséges – mondta a doktornő. – Bocsásson meg, ezt kellett volna először mondanom.

Lennon ismét megtántorodott. Mint a bányász, akit a tárna dohos levegőjéből kilépve telibe talál a friss szellő.

– Egészsé... ges?

– Mint a makk. Már ami a fejét illeti, természetesen.

Lennon leroskadt a legközelebbi székre.

– Nincs... daganata?

– Nincs.

– Semmi, ami...

– Az égvilágon semmi. Olyan felvételeket készítettem róla, hogy az atomokat is látom az agyában, amint ott lebzselnek az atommag körül. Jól van, ez egy kis túlzás, de azért nincs messze az igazságtól. Legyen nyugodt, Mr. Gettysbury, nincs baj a felesége fejével.

Legalábbis daganati értelemben.

Lennon ismét csak valami furcsát érzett a doktornő szavai mögött.

– Akkor... mi lehet a baja? – kérdezte gyorsan.

A doktornő hallgatott egy sort, majd a háttérzajokból arra lehetett következtetni, hogy odaszól néhány szót valakinek.

– Bocsásson meg, Mr. Gettysbury, mennem kell, sürgős esethez hívnak. Szóval, hogy összefoglaljam: Joannek nincs agydaganata, viszont semmiképpen sem normális dolog, hogy azokat az izéket látja. Szerintem a problémája csak a pszichiátria területén nyerhet megoldást. Még egyszer köszönöm önnek a szíves közreműködését, ha bármikor...

A többire később Lennon nem emlékezett vissza.

Bizonyára megígérte, hogy adandó alkalommal meglátogatja a doktornőt, és lerója majd a háláját – így meg úgy – amire persze soha nem került sor.

Jöttek az újabb problémák, és elsöpörték a készséges doktornő emlékét.

22.

Lennonnal madarat lehetett volna fogatni. Úgy érezte, ő a világ legboldogabb embere. Lehet; hogy némi kis kimerültség mutatkozott Joanen; lehet, hogy kiakadt valamitől; másokkal

is előfordult már, hogy azt látták, amit fáradt agyuk láttatni akart velük. Egy a lényeg: Joannek nincs agydaganata. Most már csak abban kell bíznia, hogy a koponya nem jön elő többé. Ott marad mindörökre eltemetve Joan tudatalattijában, a szürkeállomány és a tekervények alatt. Az ember agya olyan, mint a tűzhányó; néha kitör, és akkor padlóra kerülünk tőle. Kiszabadulnak száműzött emlékeink a tudatalattinkból, és kísérteni kezdenek bennünket.

Éjszaka arra ébredt, hogy Joan a fülébe sikoltozik.

Le akart ugrani az ágyról, hogy a szekrényhez fusson, de ezúttal Joan nem a szekrény belsejébe, hanem a levegőbe mutogatott.

– Ott! Ott! Istenem! Ott! Ott!

Lennon átkarolta a zokogó asszonyt, és igyekezett eltakarni a fejét.

– Nincs ott semmi, kicsim! Nyugodj meg, kincsem!

Nincs ott semmi!

Az asszony kihámozta magát a karjából, és vad menekülésbe kezdett. Nem lehetett magánál, mert egész egyszerűen nem találta meg az ajtót. Összevissza futkosott a szobában, többször nekiment a falnak, a bútoroknak, közben úgy hörgött, hogy Lennon attól tartott, bármelyik pillanatban megfulladhat. Kétségbeesetten utána vetette magát, és vissza akarta cipelni az ágyra, de Joan olyan erővel taszította meg, hogy Lennon nekiesett a szekrénynek, miközben azért reszketett, nehogy Joan kiugorjon az ablakon.

– A koponya! – sikoltozta Joan egyre a levegőbe bökdösve. – A koponya! Istenem, segíts! Magával visz a koponya!

Tíz percig keményen küzdött vele, mígnem egyszer csak Joan elengedte magát, és végigzuhant a szőnyegen. Ekkor már merő vér volt – összetört egy üvegvázát, és annak a darabjai vagdosták össze.

Lennon nem is tudta, mihez fogjon hirtelenjében.

Éppen arra gondolt, hogy lesz, ami lesz, magára hagyja Joant, és átrohan vízért a fürdőszobába, de ekkor kinyílott az ajtó – már nem emlékezett rá, hogy ráfordította-e éjszakára a kulcsot, és ha igen, mikor nyitotta ki – és Flora Castillo, a házvezetőnő lépett be rajta, lavórral, törülközővel a kezében. Nem kért engedelmet, hogy beléphessen a hálószobájukba. Szó szerint úgy nyomakodott be mellette az ajtón. Letette a lavórt a szőnyegre, mellé ejtette a törülközőt, majd Lennonra nézett. Lennon képtelen volt a legkisebb meglepetést vagy zavart is kiolvasni a szeméből.

Mondani akart neki valamit, talán valami magyarázatfélét, de Flora leintette.

– Menjen ki, kérem! – mondta határozottan. – Önre itt most nincs szükség.

– Mit akar… csinálni vele? – nyögte Lennon.

– Megmosdatom. Hiszen csupa vér.

– Gladys?

– Alszik. Ha lehet, ne ébressze fel.

Lennon tanácstalanul az ajtó felé indult.

– Jöjjön vissza tíz perc múlva – szólt utána Flora.

Lennon lesétált a lépcsőn a földszintre, miközben hálát adott magában az istennek, hogy Flora ezen az éjszakán ott aludt. Nem túl gyakran fordult elő vele, de néha úgy elrepült az idő a takarítással, hogy már nem akart hazamenni. Ilyenkor ott aludt a kis szobában, a lépcsőfordulónál. Lennon tudomása szerint nem volt férjezett; nem tartozott elszámolni az éjszakáival senkinek.

Egészen addig taposta a folyosó kövét, amíg le nem telt a tíz perc. Úgy érezte, soha nem várakozott még olyan hosszú ideig sehol, mint ezen az éjszakán. Jézusom, és még azt hitte, hogy vége a lázálomnak! De hiszen nincs Joan fejében daganat!

Akkor viszont mi az ördög lehet benne?

Bátorságot merített magának a folyosó talpát simogató hűvösében, majd bedugta a fejét a hálószobájuk ajtaján.

– Bejöhetek?

Flora intett, hogy be. Ott ült egy fotelban, az ágyra figyelve, ahol Joan szuszogott. Nehezen, kissé hangosan szedte a levegőt, mintha náthás lenne.

– Lemosdattam – mondta Flora. – Fertőtlenítettem is, ahol kellett.

– Köszönöm, Flora.

Lennon borzalmas zavart és tehetetlenséget érzett.

Mintha betörő osont volna be hozzájuk, és a legintimebb ruhadarabjaik között turkált volna. Flora benyomult a magánéletükbe, és most már valamiféle magyarázattal tartozik neki.

– Az a helyzet, Flora…

Flora felemelte a kezét, jelezve vele, hogy az úr ne is folytassa tovább.

– Tudom, Senor Gettysbury.

– Mit tud?

– Hogy a Senora… beteg. Beteg a feje.

– Honnan… tudja?

– Bár csak házvezetőnő vagyok – mondta némiképpen megbántódva Flora – de nem vagyok sem vak, sem süket.

– Szóval, maga tudta?

– Bizonyos dolgokat óhatatlanul is lát és hall az ember.

Lennon ekkor vette csak észre – amit már korábban is észre kellett volna vennie, és talán észre is vette volna, ha bármikor is két mondatnál többet beszélt volna Florával – hogy a lány korántsem olyan egyszerű lélek, mint amilyennek gondolta.

– Már korábban is… észrevette?

– Si, Senor.

– Mit csináljak vele… Flora?

– Azt hiszem, orvost kellene hívni. Alaposan elvágta a csuklóját az üveggel. Bekötöttem, de az nem elég.

– Mit mondjak az orvosnak?

Flora azonnal kész volt a válasszal.

– Mondja azt, hogy a Senora elvesztette az eszméletét, aközben vágta el magát.

– Mit mondjak neki, ha felébred?

– Ugyanezt.

– És… Gladysnek?

Olyan kétségbeesetten szállt a szava, hogy még egy jéghegyet is megolvasztott volna.

A lány rávillantotta a tekintetét.

– Neki is mondja azt, hogy elájult. Leesett a vérnyomása.

– Nem fogja elhinni.

– Elhiszi, mert el akarja. Legalábbis egy ideig.

Lennonból ekkor kibukott a szó. A házvezetőnőjükkel osztotta meg legféltettebb titkát, amit el nem mondott volna senkinek. Gyors, kapkodó mondatokban számolt be mindarról, ami az utóbbi időben történt velük.

A koponyákról és a vizsgálatokról Cherokee Fallsban.

Amikor befejezte, megkönnyebbült. Mintha a súly felét, ami a lelkét nyomta, sikerült volna átraknia más vállára.

Flora lehajtott fejjel hallgatta, amikor aztán Lennon befejezte, felemelte a fejét.

– Rossz ház ez, uram.

Lennon először nem is értette meg a mondatot. Hallgatva

nézte a levegő után kapkodó Joant, csak mintegy fél perc múlva tudatosult benne, hogy mit is mondott a takarítónő.

– Mit mondott, Flora?

– Hogy ez egy rossz ház, uram.

Lennont mellbe ütötte a mondat. Mintha golyó találta volna telibe. Hiszen mióta csak betette a lábát a házukba, mintha egy hang folyamatosan azt mondogatta volna a lelkében, hogy rossz ház, rossz ház, rossz ház!

– Rossz ház? – kérdezett vissza. – Ez mit… jelent?

– Nem jó ház. Rossz.

– Mit ért ezen, Flora? – kérdezte Lennon idegesen.

A lány megcsóválta a fejét.

– Vannak rossz házak, uram. Ez ilyen. Lehet, hogy gonosz is. Gonosz ház.

Lennonban ekkor feltámadt az ingerültség.

– Ne beszéljen már ostobaságokat, Flora! – förmedt a lányra. – Miért lenne rossz vagy gonosz?

Flora Joanre mutatott.

– Ezért.

– Maga szerint ezt… az izét… hogy Joan… koponyákat lát… a ház okozza?

– Si, Senor.

– De hát… hogy gondolja?

Flora megcsóválta a fejét.

– Mondok magának valamit, Senor Gettysbury…

még akkor is elmondom, ha elküld innen…

– Dehogy küldöm el! – nyugtatta meg Lennon. Miért küldeném?

– Amikor idejöttem Senora Joanhez és önhöz, uram… már

az első alkalommal megéreztem, hogy ez egy rossz ház.

– Ezt már mondta, Flora!

– Megéreztem, Senor Gettysbury. Mondtam is magamnak, hogy, Flora, nem sokáig fogod te itt kihúzni.

Rövidesen történni fog valami, aminek jobb, ha nem leszel a tanúja. Azóta sokszor, ha itt aludtam… igazából nem is aludtam, csak feküdtem az ágyamon, úgy éreztem, mintha meg akarna fojtani valaki. Néha a mellemre ült, és úgy nyomta, hogy nem kaptam levegőt.

Nem is töltöttem el itt sok éjszakát, Senor Gettysbury.

Bár a Senora kapacitált, hogy aludjak itt gyakrabban, ha kedvem van hozzá, de hát nem volt kedvem. Olyanynyira megviselt, ha itt maradtam, hogy… egy alkalommal idehívtam Babusa mamát.

– Ő… ki?

– Maguk nem ismerik, nem is ismerhetik. Babusa mama Haitiből jött, és fagylaltot árul. Babusa mama mindent tud azokról.

– Kikről?

– Hát a másvilágról.

Lennon már-már azon volt, hogy félbeszakítja a lányt, hazaküldi, és doktorért telefonál, de valahogy nem volt ereje hozzá. A lány meg csak mondta a magáét.

– Babusa mama… kapcsolatban áll a túlvilággal. Beszélget a halottakkal. Azt mondta, hogy a ház azért gonosz, mert valakinek a szelleme kísért benne.

Stimmel! – gondolta Lennon. – Saját ház, saját kísértettel. Hiszen ezt akartuk, nem?

– Szóval, saját kísértetünk van? – kérdezte hangosan is.

– Valaki lakik még a házban, Senor. Valaki, aki nem tud nyugodni. Itt jár köztünk, és gonosz szándékai vannak velünk.

Azt hiszem... a leggonoszabb vele! – és Joanre mutatott.

Uramisten! – gondolta Lennon. – Ki kellene hajítanom a hülye dumájával együtt.

– Talán temető van a házunk alatt? – kérdezte nem minden gúny nélkül. – Ilyet már láttam a televízióban.

Flora megingatta a fejét.

– Babusa mama erre is gondolt. Gyertyát gyújtott, és megfigyelte, merre hajlik a láng. Nem lefelé hajlott, hanem oldalra. Érti, Senor?

– Nem – mondta Lennon. – Nem mindegy a szellemeknek, hogy merre hajlik a gyertya lángja?

– Nekik talán igen, de nekünk, élőknek nem. A láng iránya azt mutatja, hogy hol van ő.

– Kicsoda?

– A gonosz halott. Aki miatt rossz a ház.

– Aha. És akkor mi van, ha oldalra hajlott a láng?

A lány megköszörülte a torkát.

– Ezt Babusa mamától kellene hallania.

– Hogy halljam tőle?

– Menjen el hozzá.

– Hogy a fenébe menjek?

– Odavezetem. Megbeszélem vele, hogy mikor menne. Ő talán tud segíteni rajtunk... és rajta is!

Amikor Lennon lefeküdt, érezte, hogy valami úgy nyomja a mellkasát, mint még soha életében.

Talán valóban szellem ül rajta?

23.

Volt már könnyebb napja is életében a következő napnál. Annál is inkább, mert váratlanul megtört a varázs: Joan is

visszaemlékezett az éjszakára. Nem mindenre, az igaz, csupán homályos képek bukkantak fel az emlékezetében, de a koponya például egész élesen megmaradt benne. Amikor megpillantotta a sérüléseit – és talán a fájdalomtól is – sírni-zokogni kezdett.

– Jézusom, Lennon, mi történt velem?

– Nyugtalan éjszakád volt – mondta Lennon.

– Nyugtalan?! – visította Joan. – Te ezt csak nyugtalannak nevezed? Mi a fene történt egyáltalán?

– Rosszul aludtál. Tényleg. Járkálni kezdtél a szobában, és mire felébredtem, nekimentél mindennek.

– De hiszen még soha nem csináltam ilyet! Alvajáró vagyok, vagy mi a szösz? Istenem, hogy nézek ki? És hogy fáj a csuklóm! Lennon, nekem feltétlenül orvoshoz kell mennem.

– Megyünk is, csak készítek egy kávét. Ha Flora még nem készítette volna el.

De Flora már elkészítette. Olyan szenvtelen arccal szolgálta fel, mintha vak és süket lenne.

Lennon, hogy Joan is hallja, azt mondta neki, hogy a felesége az éjszaka vándorútra indult a munkahelyén most éppen uralkodó feszültségnek betudható stressztől hajtva, és kissé összetörte magát. Flora bólintott, és nem fűzött megjegyzést hozzá.

Gladys sem kommentálta a történteket. Amikor neki is elmondta ugyanazt a szöveget, Gladys összeszorította a száját, és hallgatott. Lennon látta rajta, hogy egyetlen szavát sem hiszi el.

Amint ezt Carolnak küldött e-mailje is igazolta. Mit tegyek? – kérdezte Caroltól. – A mamám megbugygyant, a papám meg falaz neki. Persze az is lehet, hogy éjszaka verekszenek, vagy valami szadi szexet csinálnak. Hát épeszűek ezek a szülők?

Az orvos bekötözte Joant, adott neki nyugtatót, egy napi

fekvést rendelt, és elment.

Flora délután szólt Lennonnak, hogy Babusa mama este várja.

24.

Babusa mama a város azon fertályában lakott, amelyben sötétedés után már nem illett sétálgatni. Flora tanácsára széles karimájú kalapot tett a fejére, hogy ne lássék az arca színe. Joan mellett Gladys maradt, aki újkeletű érzelmi hullámoktól elöntve felajánlotta, hogy őrzi a mamát, amíg Lennon üzleti ügyeit intézi.

A ház, amelybe befordultak, lepukkant tömbház volt: lépcsőháza koszos és sötét, a lift nem működött. Babusa mama lakása ezzel szemben ragyogott a tisztaságtól és rendtől. Babusa mama széles orrú, gyapjas hajú, fekete bőrű öregasszony volt – inkább parasztasszony benyomását keltette, mint halottlátóét.

Összehúzott szemmel végignézett Lennonon, majd mutatta, hogy üljön le. A szoba halványan volt csak megvilágítva, a székeken és a kanapén fekete huzat.

Lennon sehol nem látott halálfejet, kristálygömböt, csontokat, kitömött baglyot vagy denevért – semmit, ami a hókuszpókuszok megszokott kelléke.

– Te csak menj ki, Flora, a másik szobába! – szólt rá a lányra, mielőtt még Lennon leülhetett volna. – Zavarnak a hullámaid.

Flora engedelmesen kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Amikor leültek egymással szemben, az öregasszony kezébe vette Lennon kezét.

– Ne félj, nem karmollak meg. Flora mindent elmondott. Azért kell a kezed, hogy érzek-e rajta valamit. Ha úgy van, ahogy gondolom, rövidesen éreznem kell. Tudom, mi történt a

feleségeddel. Ami engem illet, fagylaltárus vagyok, az a foglalkozásom. Szívesen segítek annak, aki hozzám fordul. Úgy születtem, hogy néha kapcsolatba tudok kerülni velük. Főleg, ha ők is így akarják. Ne aggódj, nem kérek pénzt a szolgálataimért, nem akarlak megvágni. Ismerem Florát, segíteni szeretnék rajtad. Persze lehet, hogy nem tudok. Várj, már érzek valamit. Már érzek.

Lennon visszafojtotta a lélegzetét. Vajon mit érez rajta a fagylaltárus asszony? Mindig is viszolygott a túlvilággal kapcsolatos mesterkedésektől. Talán azért sem tetszett neki a ház már első pillantásra sem, mert valamire emlékeztette. Talán gyermekkori olvasmányai közül egy kísértetházra.

– Mit érez? – kérdezte végül mégiscsak az asszonyt.

– Téged – mondta Babusa mama.

– Engem?

– Érzem a lelked. Hasonlítasz rám.

– Mennyiben? – kérdezte Lennon, és isten tudja, miért, de icipici vidámságot érzett.

– Te is fogékony vagy bizonyos dolgokra.

– Például?

– Neked sem tetszett a ház.

Lennon meghökkent.

– Ezt meg honnan tudja?

Babusa mama mosolygott, – Érzem rajtad. Ösztönösen kerülöd a velük való érintkezést. Amikor megérezted, hogy nincs rendben valami a házban, nem akartál beköltözni.

– Nem éreztem meg semmit – tiltakozott Lennon. Hogy érezhettem volna meg bármit is; amikor most sem tudom…

– Észlelted őket. Tudat alatt. És tiltakoztál ellenük.

Mégis beköltöztél, mert nem tehettél mást. De megbékélni nem voltál képes velük.

Lennon ellent akart mondani neki, csak aztán felmerült benne, hogy végül is, mi a fenéért mondana ellent?

Hiszen valóban nem érzi jól magát a házban. A rossz házban.

– Nem tudom, mit mondjak erre.

– Ne mondj semmit. Ők ott vannak. Most már tudom. Érzem őket rajtad!

– Rajtam? – húzta össze a szemöldökét Lennon. Hogyhogy rajtam?

– Nyomot hagytak rajtad. Mint amikor kiöntök egy zacskó lisztet az asztalon, te meg beletenyerelsz. Akár le is törölgetheted utána a kezed. Akár meg is feledkezhetsz róla. Akár kezet is moshatsz. De ha valaki nagyítóval megnézi a kezed, ott látja rajta a liszt szemcséit, és ebből kitalálhatja, hogy te tenyereltél bele.

Érted?

– Értem – bólintott Lennon, és kezdte rosszul érezni magát. Nem valami nyerő érzés, ha arról értesülünk, hogy gonosz lények ujjlenyomatát viseljük a bőrünkön. Ha van egyáltalán ujjuk.

– És... mi az, ami beköltözött a házba? – kérdezte sóhajtva.

Babusa mama megvonta a vállát.

– Azt nem tudom. Azt sem tudom, hogy ember volt-e valaha. Bár mi más lehetett volna?

– Nem hiszek a kísértetekben!

Babusa mama ismét megvonta a vállát.

– Ennyi erővel azt is mondhatod, hogy nem hiszel az autóban. Szíved joga. Csak ha olyan helyen mész át az úttesten, ahol nem szabad, úgy elütnek, hogy úgy kell összegereblyézni a darabjaidat. Függetlenül attól, hogy hittél-e bennük, vagy sem. Különben ott voltam a házadban.

– Flora említette.

– Gyertyát gyújtottam, és megnéztem, merre hajlik a lángja.

– Amerre a huzat fújta – mondta Lennon.

– Hát éppen ez az – sóhajtotta Babusa mama. – Éppen szembehajlott a huzattal.

– Ez… mit jelent?

– Hogy valaki vagy valami jelzett nekünk.

– Mit jelzett?

Babusa mama ismét sóhajtott egy nagyot.

– Ha én azt tudnám! Egy mindenesetre biztos: abban a házban rejtezik valami, és addig, amíg ki nem kerül belőle, az a ház rossz ház marad.

– Hívjak egy papot, és locsoltassam meg szenteltvízzel? Vagy hívjak ördögűzőt?

Babusa mama lepöckölt egy porszemet a ruhájáról.

– Fityfenét sem ér.

– Akkor mit csináljak? – Aztán kimondta azt, amiben nem akart hinni. – Ha a feleségem betegsége összefügg azokkal, nem tétovázhatok.

– Én is így gondoltam – mondta Babusa mama.

25.

Babusa mama komoran hallgatott, majd néhány hoszszúnak tűnő másodperc után megszólalt.

– Segítek neked megszabadulni tőlük. De azért elsősorban magadra számíts. A legtöbbet magadnak kell megtenned a feleséged érdekében.

– Bármire hajlandó vagyok – mondta ellenérzéseit legyűrve Lennon.

– Akkor figyelj ide. Az imént azt mondtam, hogy oldalra

hajlott a gyertya lángja. Éppen a huzattal szembe. Nem lefelé.

– És ez... mit jelent?

– Flora már elmondta neked. Nem temető van a házad alatt. Nem indián sír. Mert az is lehetne. Annak idején nagyon sokan haltak erőszakos halállal. Aki úgy távozik, hogy nincs béke a szívében, néha visszajön.

Az elintézetlen dolgok nagyobb erejűek, mint a világmindenség. Talán csak a szeretet és a gyűlölet versenyezhetnek vele.

– Azért ez megnyugtató.

– Nem biztos. Lehet, hogy könnyebb eset lenne egy felakasztott lótolvaj, aki az árulóját keresi. Előfordulhatna, hogy az ősöd juttatta bitófára. De nem erről van szó. Bejártad már a padlás minden zegét-zugát?

– Járta a fene – legyintett Lennon. – Utálok padlásokon járni. Az ingatlanügynök azt mondta, kitakarítottak onnan minden kacatot.

– Nem is kell, hogy felmenj. Ha a gyertyaláng oldalra hajlana, majd gyorsan kiegyenesedne, akkorjelezné a felfelé irányt.

– Még jó, hogy nem ez történt – sóhajtotta Lennon.

– Ki tudja? Az viszont, hogy a láng oldalra dőlt és szembefordult a huzattal... tudod, mit jelent?

– Mit? – nyögte Lennon.

Babusa mama felemelte a mutatóujját, és előrehajolt a recsegő nádszéken. Olyan vádlón nézett Lennon szemébe, mintha ő rejtett volna el egy kísértetet a házban, azzal a megbízással, hogy rémítse halálra a feleségét.

– A falban van, fiam!

Lennon érezte, hogy jéghideg marok szorongatja meg a torkát.

Az ördög vigye el, hiszen erre már ő maga is gondolt! Valakik megöltek valakit a házban, és befalazták.

Az meg azóta is bosszút forral, és megpróbál valahogy kikerülni a falból. Így akar kierőszakolni egy rendes temetést magának.

– Melyik falban? – kérdezte a fejét csóválgatva.

Babusa mama széttárta a karját.

– Ki tudja? A gyertya erre nem adhat választ. Ő csak az irányt mutatja. Innentől kezdve nemigen tudok segíteni neked. Őt már neked magadnak kell megtalálnod.

Kopogtasd végig a falakat. Az irányt ismered.

– És ha nem találok semmit?

Babusa mama felvonta a vállát.

– Akkor költözz el. Keress magadnak másik házat.

Bár…

Nemszeretem képet vágott, mint aki nem szívesen mondja ki, amit mégiscsak ki kell mondania.

– Bár?

– Lehet, hogy már elkéstél vele. Ha az a valaki… kiválasztotta magának Joant, lehet, hogy már túlságosan is ragaszkodik hozzá. Azt gondolja, hogy egyedül Joanen múlik minden. Ezért… követi akár egy másik házba is. Talán mégiscsak itt kellene elintézned a dolgot. Én a helyedben megbizonyosodnék róla, hogy valóban… ott van-e?

– Szólongassam a nevén? – kérdezte a kétségbeeséshez közeledve Lennon. – Hiszen azt sem tudom, hogy hívják.

– Ezt fogjuk megtudni, mégpedig minél hamarabb mondta Babusa mama.

26.

Mivel a Babusa mama vezényelte szertartásra bármikor sor

kerülhetett, Lennon a másnap estét választotta.

Jobb minél hamarabb túlesni a dolgon. Bár szíve mélyén biztos volt benne, hogy nem történik semmi rendkívüli, hagyta magát sodortatni az árral. Főleg, hogy az öregasszony; amikor a megelőző napon elköszönt tőle; ismét csak biztosította róla, hogy nem pénzért teszi, amit tesz.

– Még a gyertyák árát sem kell megfizetned – mondta Lennonnak. – Nem gyűjtök nem létező egyházak számára sem. Nem kerül pénzedbe a dolog.

– Akkor miért csinálja? – kérdezte kíváncsian Lennon.

Babusa mama elgondolkodó képet vágott.

– Volt egy ismerősöm annak idején, aki bokszoló volt. Jó régen volt ez már, nem is tudom, mikor. Nem volt valami jó bokszoló, de szeretett bokszolni. Mindenféle versenyeken elindult, néha győzött is, de leginkább azért megverték. A sok veréstől eltört az orra, lapos lett, mint Flora hasa, a füle meg megvastagodott; a haverjai csak elefántfülűnek becézték. A szeme alatt mindig kék karikák sötétlettek, és a veséje is fájt a sok püfölléstől. Egyszer megkérdeztem tőle, miért csinálja, hiszen pénzt sem igen hoz a konyhára. Tudod, mit mondott? Mert szeretem. Ezt mondta. Szeretett bokszolni. Ebben találta meg az élete értelmét. Érted?

– Azt hiszem, igen.

– Ilyen vagyok én is. Szeretem összemérni velük az erőmet. Mert azért nem vagyok én olyan erőtlen, mint amilyennek hiszel. Csak éppen... a te eseted nem egyszerű.

A következő estén mintha csak felkészült volna a világ a párviadalra. Sötét felhők tornyosultak az égen, hideg eső szitált belőlük. Babusa mama beosont Flora szobájába, és csendesen várakozott. Flora már korábban bejelentette Joannek, hogy éjszakára nem megy haza. Nem indokolta meg, miért, de nem is kellett. Joant nem izgatta különösebben, hogy Flora hol tölti az éjszakáit. Már a kezdet kezdetén

megállapodtak, hogy a kis szobát Flora a sajátjának tekintheti, és azt csinál benne, amit akar. Arról nem szólt az egyezség, hogy vendégeket is fogadhat-e benne – főleg éjszaka – de Joan meg volt győződve róla, hogy Flora nem az a típus, aki hozzájuk hordja a pasasait – ha egyáltalán vannak ilyenek.

Lennon előbb a tévé előtt töltött néhány percet, közben váltottak néhány szót az időjárásról, majd az iratait kezdte rendezgetni. Joan nem érezte valami fényesen magát; fájt a feje és Gladys miatt is aggódott, aki valami házibulit követően ismét egy barátnőjénél aludt.

Talán az időjárásnak is szerepe lehetett benne, hogy Joan robbanásszerűen elaludt. Alig tette le a fejét a párnájára, máris az álmok mezején járt. Lennon várt egy kicsit, gyorsan összerakta a papírjait, aztán kiosont az ajtón.

Meg sem állt Flora szobájáig. Olyan óvatosan mozgott, mintha éjszakai kalandra indult volna. Mintha szexcsatára osont volna a házvezetőnőhöz.

Babusa mama addigra már előkészített mindent.

A félhomályos szobában csak néhány gyertya világított – Babusa mama fekete drapériával takarta le a..bútorokat, a padlót, még a falakat is. A szoba közepén jókora fehér papírlap hevert kisebb gyertyákkal körülrakva. A papírlapon nem volt semmi.

Babusa mama intett, hogy Lennon húzódjék a sarokba. Lennon bólintott, és engedelmeskedett. Nekitámasztotta a hátát a falnak, miközben arra gondolt, hogy vajon hol lehet a halott? Lehet, hogy öt centiméternyire a háta mögött, téglák között?

Babusa mama barna port szórt a papírlapra. Óvatosan, egy kis üvegcséből. Olyan vigyázva szórta, mint ahogy a cukrász szitálja a süteményre a porcukrot.

Ahogy a barna por ráhullott a papírra, nyomban feketére változott.

Lennon megdörzsölte a szemét. Sóhajtott, és arra gondolt, hogyha a munkatársai látnák, bizonyára a fejüket fognák rémületükben. Még jó, hogy vért nem iszik a főnök egy letépett fejű kakas testéből!

– Így ni! – mondta elégedetten Babusa mama fekete szoknyájába törölgetve a kezét. – Én kész vagyok. Ti is készek vagytok rá?

Lennon azt hitte, nekik szól az öregasszony, de aztán rájött, hogy azokhoz beszél.

– Mondjátok meg, kik vagytok! Ha megmondjátok, talán tudunk segíteni rajtatok.

Levette válláról fekete kendőjét, és ráterítette a papírlapra.

– Fordítsatok hátat a papírnak!

Lennon majdhogynem elnevette magát. Istenem, de hülye is vagyok! Felülök minden ostobaságnak. Öt perc, és véget vetek a komédiának. Nem szidom meg őket, hiszen a javamat akarják – Flora biztosan – de Babusa mamát hazaküldöm. Florának pedig megmondom…

Nem tudta befejezni a gondolatot. Babusa mama ugyanis rájuk reccsent.

– Meglátjuk, mit üzennek nekünk. Ha kapcsolatba akarnak kerülni velünk… hagynak valami üzenetet.

Legtöbbször nevet írnak a papírra. Néha olyan írással, hogy el sem tudom olvasni. Forduljatok vissza, ha itt is voltak, már elmentek.

Lennon visszafordult. Éppen idejében ahhoz, hogy megfigyelhesse, amint Babusa mama leveszi a kendőt a papírról. Óvatosan csípte az ujjai közé két ellentétes sarkát, nehogy a kendő elkenje a port.

Nem is kente el.

Lennon a papírt befeketítő porra nézett, majd a torkához kapott rémületében.

A vékonyan felszórt porban egy koponya körvonalai fehérlettek.

Lennon biztos volt benne, hogy a lapos, furcsán előreugró homlokú koponya nem ember koponyája.

Flora halkan felsikkantott, és a padlóra rogyott.

Legszívesebben Lennon is ugyanezt tette volna.

27.

Hosszú ideig csend uralkodott a szobában. Lennonnak fogalma sem volt róla, mi történt, valóban valami szörnyű, hihetetlen, felfoghatatlan eseménynek volt-e részese, vagy csupán szemfényvesztés áldozata lett. A legszörnyűbb talán mégis az volt, hogy Babusa mama is tanácstalannak és rémültnek látszott. Mintha valami olyasmit tett volna, aminek nem volt képes előre kiszámítani a következményeit.

– Itt voltak – motyogta, széles ajkai között nehézkesen forgatva a szavakat. – Itt… voltak!

– Kik? – kérdezte levegő után kapkodva Lennon.

– Azt nem… tudom.

Babusa mama mozdult volna, hogy felemelje a papírt, de Lennon rákiáltott.

– Várjon egy kicsit!

Kikapta a zsebéből apró fényképezőgépét, állított rajta, majd csinált a koponyáról néhány felvételt. A vaku villanásai villámfénynek tűntek az ablak alatt bólogató fák ágain.

Babusa mama felemelte a papírt, és kinyitotta az ablakot. A fekete port azonnal magával ragadta a szél. Ha a házban marad, szerencsétlenséget hoz – magyarázta.

Lennon akaratlanul is felnevetett.

– Még ennél is nagyobbat? Aligha hiszem.

Babusa mama vállára terítette-a kendőjét, és komoran maga elé bámult.

– Nos? – sürgette Lennon.

Az öregasszony felnézett rá. Széles ajkai remegtek a lelki felindulástól.

– Nem tudom – mondta megcsóválva a fejét. – Ilyen még sosem fordult elő velem. Eddig vagy… odaírták a nevüket… vagy nem tettek semmit. Elutasították a közeledésemet. Ez azonban…

– Ugyanezt a koponyát látta Joan is.

– Talán egy… csontváz – morogta Flora, miközben fázósan összeborzongott.

– Vagy csak a koponyája – mondta Babusa mama. Lehet, hogy levágták a fejét, és befalazták.

Lennon tanácstalanul tipródott az ajtónál. Istenem, mit tegyen? Vajon mire vár még az öregasszony?

Babusa mama sóhajtott, és Lennonra nézett.

– Sajnállak, édes fiam – mondta, és valóban sajnálat csillant a szemében. – Nem tudok többet tenni a feleségedért és érted sem. Nem tudom, mit akarnak tudatni velünk. Az az igazság, hogy megijedtem.

Olyan képet vágott, hogy Lennon megértette: Babusa mama sejt valamit a történtekkel kapcsolatban, és most azon töpreng, hogy elmondja-e neki.

– Ki vele, Babusa mama!

Az öregasszony sóhajtott.

– Láttad a koponyát?

– Persze hogy láttam.

– Akkor azt is láttad, hogy nem… emberi koponya.

Lennon bólintott.

– Nem tudom, minek a koponyája. Nem ismerem az állatokat. De nem is erre gondolok.

– Hát… mire?

Babusa mama megrázta a fejét, mintha szörnyű gyanút akarna kitessékelni belőle.

– Talán… egy démon koponyája. Egy befalazott, félelmetes démonkoponya. Talán jobb lenne, ha ott maradna a helyén. Mindörökre. Azt hiszem, nem véletlenül falazták be. Ha kibontod, rászabadítod a szörnyeteget az emberiségre. Ha viszont elköltözöl, és nem törődsz vele… ki tudja, mi történik veletek?

Nem folytatta. Lennon anélkül is tudta, mi következne ezután. Az, hogy a démon már nem ereszti ki őket a markából, akkor sem, ha megfutamodnak a rossz házból.

– Mit csináljak hát, Babusa mama?

Babusa mama Lennon homlokára tette a tenyerét.

Hűvös volt, pedig melegen, majdhogynem forrón vibrált a levegő.

– Nem tudom, fiam. Ha tudnám, megmondanám. De én sem tudom. Ennyit tehettem érted. Talán… utána kellene nézned, hogy került a démon a falba. Lehet, hogy az segítene. Most mennem kell.

Babusa mama elment, Lennon pedig lefeküdt Joan mellé.

Szerencsére azon az éjszakán a koponya már nem jelentkezett.

Talán megviselte Babusa mama varázslata.

28.

Lennon reggel úgy döntött, hogy mielőtt végigkopogtatná a falakat, megpróbálja megtudni, kik lakták előtte a házat. Mert ha koponya van a falban, valaki odatette. A démonok nem szoktak maguktól falakba bujkálni.

Joan szerencsére ezen a napon csak későn szándékozott hazamenni, lévén, hogy a tervezőiroda születésnapi

ünnepséget tartott. Lennon is hivatalos lett volna rá, de ő bokros teendőire hivatkozva lemondta a részvételt. Máskor is előfordult már, így Joan nem is fogott gyanút.

Joan a szokásosnál hosszabb ideig készülődött a fürdőszobában, majd amikor elkészült, egyáltalán nem volt megelégedve önmagával. Kedvetlenül csóválgatta a fejét, végül dühösen a pamlagra csapta a táskáját.

– Lennon?

– Itt vagyok, szívem.

– Kérdeznék tőled valamit.

– Éspedig?

Joan feléje fordult, és végigsimított a keblein.

– Milyen nő vagyok én, de őszintén?

Lennon meghökkent.

– Csodálatos. Szuper.

– Kívánatos?

– Hogy a fenébe ne lennél az. Ha nem sietnél anynyira...

Ezúttal Joan nem vette a lapot.

– Nem arról van szó. Csak valahogy... nem tetszem magamnak.

Lennon nyelt egyet. Neki sem tetszett Joan. Egyáltalán nem tetszett. Mielőtt megfogalmazhatta volna magában, hogy miért, Joan ugyanazokat mondta, mint amire ő is gondolt.

– Megöregedtem, Lennon. Nézd csak ezeket aráncokat a szemem alatt. Mintha.. gumiból lenne az arcom. A szemem is fénytelen: És, Lennon, nekem sosem volt bajusz az orrom alatt. Most pedig... ki kellett tépnem néhány szálat. Attól tartok; kicsim; vagy beteg vagyok, vagy rohamos öregedésnek indultam. Te mire szavazol?

– Én erre – mondta Lennon, és az asszony fenekébe markolt.

Joan máskor viháncolva vette volna tudomásul férje incselkedését, ezúttal azonban észre sem vette.

– Uramisten, Lennon, holtbiztos, hogy történt valami velem! Az utóbbi időben az éjszakáim is egyre nyugtalanabbak.

Lennon érezte, hogy egyetlen másodperc alatt olyan száraz lesz a torka, mint a szaharai homok.

– Nem alszol talán jól?

Joan megvonta a vállát.

– A fene se tudja, hogyan alszom. Mindenesetre reggel, amikor felébredek, úgy érzem magam, mintha egy század katona ment volna végig rajtam. És... amikre visszaemlékszem, azok is valahogy... természetellenesek.

– Miket szoktál álmodni? – kérdezte nyugalmat erőltetve magára Lennon.

Az asszony elégedetlen grimaszt vágott.

– Azt hiszed, tudom? Csak kevés marad meg bennem reggelre, pedig korábban mindig vissza tudtam emlékezni rájuk. Gondoltam is rá, hogy megírom egyszer, hiszen valahogy... olyan logikusak voltak. Mostanság pedig már egyáltalán nincs bennük logika. Csak furcsa képek... Várj csak...! Most, hogy utánagondolok, eszembe jutott valami.

– Mi? – kérdezte nagyot nyelve Lennon.

– Egy álmom, vagy mi a fene. Éppen a házunkat bontottam. Ezt a házat. Ott álltam valamelyik falnál...

egy kép alatt. Egy fénykép volt felettem, nagy bajuszú öregembert ábrázolt, régies öltözékben, mint amilyeneken az aranyások jártak cirka kétszáz évvel ezelőtt.

– Melyik... szobában történt ez, nem emlékszel rá?

– Csak a falra emlékszem. Valamiféle minták is voltak rajta. Várj csak... gombák! Apró kis gombák!

Mondd, Lennon, láttál te már olyan szobát, amelynek a

falára apró kis gombákat festettek?

– Nem – mondta Lennon. – Még nem láttam.

– Talán gyerekszoba lehetett, vagy mi a fene. Na, ott álltam egy ilyen falnál, és csákány volt a kezemben.

Ha jól emlékszem, állt még. ott valaki mellettem...

– Talán én.

Joan megrázta a fejét.

– Nem te voltál, szívem. Nem férfi volt, hanem nő.

Igen, most már emlékszem. Öreg, fekete bőrű asszony volt, széles, duzzadt ajkakkal. Valami papírlap volt nála. Talán tervrajz, vagy micsoda. Nem láttam jól. -Azt mondta, hogy vigyázzak, ne fújjam le a port a koponyáról, mert akkor nem lehet majd látni. Jó, mi?

– Biztos, hogy... koponyáról volt szó?

– Ki a fene tudja? Erre emlékszem. Ezt is csak azért meséltem el, hogy tudd, micsoda baromságokat álmodom össze éjszakánként.

– Hát... tudod, kicsim...

– Ne is mondd, sejtem, mire akarsz kilyukadni. Hogy az elfojtott szexuális kívánságaim miatt álmodom ilyen baromságokat. Csakhogy, azt hiszem, ez nem tréfa, Lennon szívem. Ráncok a szemem alatt, bajusz az orrom alatt, ráadásul a saját házunkat bontom egy csákánnyal... Valami nem stimmel velem, darling.

– Ugyan már, Joan, hiszen ez csak álom.

– Még szerencse. Bár nagyon is valóságosnak tűnt.

Mindenesetre, én most elmegyek, és belemerülök a kesztyűterveimbe. Te meg érdeklődj a munkatársnőidnél, csak ne áruld el, hogy én biztattalak rá.

– Érdeklődjek? – hökkent meg Lennon. – Mi iránt érdeklődjek?

– Hogy nem tudnak-e valami elsőosztályú ránctalanító krémet, amely varázsütésre eltünteti a szarkalábakat. Vagy vegyél nekem, légyszi, egy villanyborotvát, hogy tudjak mivel borotválkozni. Na, viszlát, Lennon.

Joan elviharzott, Lennon pedig egyedül maradt a félelmeivel.

29.

Immár szemernyi kétsége sem lehetett afelől, hogy a házuk szörnyű titkot rejteget. Már akkor is gyanakodott, amikor Flora unszolására elment Babusa mamához.

Gyanakvása aztán bizonyossággá erősödött az éjszaka.

Joan szavai már csak rátettek egy lapáttal a halomra.

Valaki vagy valami benn rejtőzik a háza falában. Akár démon, akár befalazott halott, de nagyon ki akar kerülni a börtönéből, az biztos! Csak hát hogy a fenébe szabadítsa ki?

Tenyerébe hajtotta a homlokát, és gondolkodni próbált. Joan látta a falat – ha egyáltalán hinni lehet az álmának. A,falra apró kis gombák voltak festve. Természetesen házuk egyetlen szobájának a falán sem voltak gombák – Joan el sem tűrte volna az ilyen ostobaságot, Gladys még kevésbé. Mint minden, túlságosan is racionális serdülő lány, olyannyira elfordult a gyermekkorától, hogy még a mesekönyveit is ki akarta szórni a szemétbe. Joan mentette meg őket, és dugdosta biztonságos helyre Gladys használt füzeteivel és tankönyveivel együtt. Lánya semmiképpen sem egyezett volna bele, hogy kispolgári gombák díszítsék a falát. A gomba tehát kihúzva.

Ha viszont ki van húzva – töprengett tovább – akkor ez a támpont ugrott. Anélkül kell megtalálnia a csontváz vagy koponya nyugvóhelyét, hogy segítséget kaphatna bárkitől is. Gyerünk, Lennon, tornáztasd egy kicsit az agyad!

És Lennon tornáztatta. Ennek aztán az lett a következménye, hogy elhatározta, megkeresi a ház előző tulajdonosait, és megpróbálja megtudakolni tőlük, történt-e velük is valami a

házban, ami megfélemlítette őket. Vagy csak ők vannak abban a szerencsés helyzetben, hogy megmérkőzhetnek a túlvilággal?

Először is felhívta az ingatlanügynököt, Jim Taylort.

Jim szerencsére az irodájában tartózkodott, még nagyobb szerencséjére rá is tudott szánni néhány percet.

Lennon természetesen nem tudhatta, hogy Jim éppen úszik a boldogságban: a hajnali órákban végre sikerült nyélbe ütnie egy jól tejelő üzletet. A tárgyalások napkeltéig tartottak, minek következtében Jim halálosan fáradt volt, de halálosan boldog is. Ráadásul első örömében benyomott két dupla whiskyt, ami jóindulatúvá és segítőkésszé tette.

– Hogy s mint, Lennon? – kérdezte Gattysburytól. Csak nem akarsz még egy házat venni? Természetesen állok rendelkezésedre. Akár a hajnali órákban is.

Lennon vette a lapot, és eleresztett egy gyenge tréfát, amivel megnevettette Jimet. Ezen a reggelen Jim mindenen nevetett volna, akár azon is, ha Lennon azt mondja neki, hogy a madarak repülnek.

Lennon nem sokat teketóriázott, mindjárt a tárgyra tért.

– A házam előző tulajdonosairól lenne szó, Jim.

– Nofene! Csak nincs valami gond?

Icipicit komorabbra váltott a hangja. Jézusom, csak nem akarja elszúrni ez a barom a boldogságát?

Lennon hangja nem volt vészjósló, ellenkezőleg.

– Gyönyörű a kertem, Jim.

– És?

– Olyan tulipánok virítanak benne, amilyeneket még sosem láttam.

Jim elvigyorodott.

– Te is piáltál, Lennon?

– Még tegnap este, de már kiment belőlem. Az a helyzet, hogy Joan rágja a fülem azokkal a tulipánokkal. Csak néhány szálról van szó, de egyszerűen beléjük szeretett. Az egész kertet be akarja ültetni velük.

– Szegény Lennon. Tudod, mit? Ültesse tele, ha anynyira akarja. Zavar az téged?

– Hát éppen ez az! Nem tudom, hol lehet ilyen átkozott tulipánokhoz jutni. Térdig jártam már a lábam, de nem sikerült a nyomukra bukkannom. Egy fickó azt mondta, hogy külföldiek – vagy hollandok, vagy valahol délen termesztették őket. Meg akarom tudni, honnan vásárolta a Cavanagh házaspár.

Jim Taylor a vonal végén megvakargatta a fejé búbját.

– Nézd, Lennon, őszintén szólva nem szokásom megadni a klienseim címét vagy telefonszámát másoknak, de veled kivételt teszek. A tulipán az tulipán. Talán az öregek sem fognak megneheztelni rám, bár alig hiszem, hogy valaha még kapcsolatba kerülök velük.

Hacsak el nem utazom Argentínába, és nem futok öszsze velük a Buenos Aires-i főutcán.

– Oda költöztek?

– Oda bizony.

– Akkor lehet, hogy mégiscsak lesznek tulipánjaim?

Joan hálás lesz neked, Jim!

Jim Taylor boldog volt, hogy segíthetett. Letette a kagylót, és elhatározta, hogy leballag a büfébe, és eszik egy sonkás szendvicset.

Ha tudta volna, mi zajlik a Lennonnak eladott ház körül, alighanem torkán akadt volna a falat.

30.

Lennon öt perc pihenőt engedélyezett magának, majd

felhívta a megadott telefonszámot. Szinte megriadt, amikor olyan élesen és tisztán szólt bele egy férfihang a kagylóba, mintha a szomszéd házból válaszolt volna neki.

– Si, Senor?

Lennonnak halvány gyanúja támadt, hogy nem mindenki tudhat Argentínában angolul, s a gyanúja, sajna, be is igazolódott. Amikor megpróbálta elmagyarázni a hangnak, ki ő és mit akar, szapora spanyol nyelvzuhatag ömlött a nyakába. Bár többször is elismételte a Mr. Cavanagh nevet, nem volt biztos benne, hogy a vonal túlsó végén megértették-e.

– Nem ért valaki angolul a környéken? – kérdezte kétségbeesetten, amikor a fickó elhallgatott. Még szerencse, hogy nem tette le a kagylót. – Angolul – ismételgette makacsul. – Angolul. Beszél valaki önök közül angolul?

A fickó ismét megpergette a nyelvét, majd elhallgatott. A telefont szerencsére ezúttal sem tette le. Lennon csak állt, kezében a kagylóval, és fogalma sem volt róla, mit csináljon. Hogy ne múljanak némán a drága percek, egyfolytában ismételgette, mint az elakadt lemezjátszó.

– Angolul. Beszél valaki angolul?

Addig-addig mondogatta, amíg újra bele nem szóltak a kagylóba. Méghozzá ezúttal angolul. Lennon ezen annyira meglepődött, hogy majd kiejtette a kezéből a telefont.

– Hála istennek – mondta megkönnyebbülve. Csakhogy megértjük egymást. Lennon Gettysbury vagyok: – Ricardo – csicseregte a hang. Lennon biztos volt benne, hogy fiatal az illető, hangja után ítélve lehet, hogy,még gyerek.

– Érdeklődni szeretnék valaki után, Ricardo – mondta lassan, tagoltan.

– Tessék, uram.

– Ezt a számot kaptam meg egy ingatlanügynöktől.

Beszélni szeretnék Mr. vagy Mrs. Cavanagh-gel. Ért engem,

Ricardo?

– Nem lehet, uram – mondta a hang. – Velük nem beszélhet.

– Miért nem?

– Mert már nem laknak itt.

– Meg tudná adni az új számukat, kérem?

– Nincs új számuk, uram.

– Nem hagyták meg? Úgy értem, amikor elköltöztek.

Lennon hallotta, hogy a in a háttérben spanyolul beszél valakivel. Aztán hirtelen egy női hangot hallott.

– Rosita vagyok. Ő... Ricardo volt, az öcsém.

A szomszédban lakom, és az egyetemen tanultam angolul. Ha jól értettük, az előző lakókat, Mrs. és Mr. Cavanagh-et keresi.

– Úgy van – mondta Lennon. – Igen jól beszél angolul, Senorita.

– Jelesre vizsgáztam – büszkélkedett a hang. – Sajnos, nem tudom megadni Cavanagh-ék számát. A temetőben nincs telefon.

Lennon megtántorodott.

– Hogy mondja?

– Mrs. és Mr. Cavanagh meghalt.

– Istenem – morogta Lennon zavartan. – Sajnálom.

Nagyon sajnálom.

Aztán el is hallgatott, mivel úgy gondolta, a szomszéd lánynak felesleges sajnálkoznia.

– Nem olvasta az újságban, uram?

– Melyikben kellett volna olvasnom?

A telefon búgott egyet, majd ismét tisztán hallotta a lány hangját.

…autószerencsétlenség. Mindketten… meghaltak. Nekimentek egy szalagkorlátnak. Éjszaka elhagyatott volt az út.

– Szalagkorlátnak? – nyögte Lennon.

– Mrs. Cavanagh azonnal meghalt. Mr. Cavanagh még élt egy kicsit. Azt mondta, hogy egy koponya üldözte őket. Egy világító koponya. Ezért hajtott olyan gyorsan. Koponyát látott az égen. Öreg ember volt, és az öreg emberek néha furcsa dolgokat látnak. Ön még nem öreg ember, uram?

– Még nem – mondta Lennon. – De azért néha én is fura dolgokat látok.

Megköszönte a felvilágosítást, és letette a kagylót.

A kör bezárult.

31.

Fél óra múlva aztán rájött, hogy talán mégsem zárult be. Kikereste a papírjai közül a ház helyrajzi számát, aztán beautózott a földhivatalba. Szerencsére nem volt nehéz dolga. A hivatalban csupa készséges munkatárs dolgozott, akik minden igyekezetükkel azon voltak, hogy eleget tegyenek a kívánságának.

Húsz percig sem tartott, és máris sikerült előkeríteniük a megfelelő ádatokat. Ezekből kiderült, hogy a házat 1879-ben építették nyaralónak. A város akkor még jóval kisebb volt – ott, ahol ma forgalmas sugárutak húzódnak, az építés idején erdők, mezők, ligetek váltották egymást. Egy dr. Warren nevű állatorvos építtette, majd a halála után a fia örökölte.

Lennon áttekintette a hajdani tulajdonosok listáját.

Összesen tizennégy gazdája volt az elmúlt másfél évszázad alatt a háznak.

Kiteregette a számítógépes listát a kocsija műszerfalára. Uram isten, hol is kezdje? Hiszen többségükben már nem is élnek. Járja végig a leszármazottakat, ha egyáltalán megtalálja

őket, és kezdjen nyomozni egy állítólagosan falba rejtett koponya után? Bolondnak fogják nézni, és kizavarják a házukból. Arról nem is beszélve, hogy az utódoknak már fogalmuk sem lehet a dédpapa vagy dédmama viselt dolgairól: Nem, ez az út nem járható.

Ahogy a listát nézegette, megakadt a szeme egy néven. Benneth Coburn. Mintha valahol már találkozott volna vele. De vajon hol, uram isten?

Benneth Coburn 1921-ben vette meg a házat, majd az örököse, bizonyos Lilly Zuckheim adta el annak, akitől Mr. Cavanagh megvette. Csak éppen azt kellene tudnia, ki ez a Benneth Coburn?

Amíg a városi könyvtár felé autózott, többféle elhatározásra is jutott. Az első mindjárt az volt, hogy ez az utolsó kísérlete. Ha nem tud meg semmi olyat Coburnről, ami kapcsolatba hozható lenne valamiféle koponyával; vagy holttesttel, abbahagyja a nyomozást. Vesz inkább egy csákányt, és módszeresen munkához lát.

Előtte azért vásárol egy olyan készüléket, amelyekkel üregeket keresnek a föld alatt. Hátha a segítségével sikerül megtalálnia, amit keres.

A könyvtárban az volt a legelső dolga, hogy kikeresse a lexikonból Benneth Coburnt. Nem kellett tanácsot kérnie senkitől; a lexikon a szabadpolcon állt, nyugodtan a kezébe vehette…

Amint rátalált, azonnal rájött, hol hallott már róla.

Lindától, a hivatalban. Lindának az volt a hobbija, hogy olyan pasasokkal foglalkozott, akik elvesztek. Egyszerűen eltűntek a föld színéről, méghozzá úgy, hogy senki nem látta többé őket, és nyom sem maradt utánuk.

Nem, Linda nem bűnügyeket tanulmányozott, mint annyian – Lindát a közönséges eltűnések érdekelték.

Meg volt ugyanis győződve róla, hogy ufótevékenység áll

mögöttük. A körülöttünk leselkedő kis zöld emberkék ragadják magukkal a szerencsétleneket, hogy borzalmas kísérleteikhez használják fel őket. Egyszer Linda el is mesélte neki, hogy találkozott egy féllábú emberrel, akinek az ufók operálták le különben egészséges lábát. Linda szerint mi az ufók számára csupán kísérleti állatok vagyunk, mint a mi számunkra a tengeri malacok, a patkányok, a majmok vagy a kutyák. Nem tartanak értelmes lényeknek bennünket, ezért minden különösebb lacafaca nélkül lefűrészelhetik valamelyik végtagunkat, vagy kiszednek belőlünk egy-egy szervet, ha kísérletező kedvük úgy kívánja. Linda az eltűntek között Benneth Coburn nevét is említette. Szegény Coburn felfedező utazásai során rábukkanhatott a leszállópályájukra, amely valahol a dél-amerikai dzsungelekben lehet, és ezért magukkal vitték, hogy el ne mondhassa másoknak a felfedezését. Csak a jó isten tudja, mi lett vele. Ő is eltűnt, akárcsak...

Itt megszakadt emlékeinek a sora. Mintha valaki egy ollóval elvágta volna. Nem emlékezett rá, kivel folytatta Linda.

Visszatette a lexikont a helyére. Sikerült megtudnia belőle, hogy Coburn az inka és azték kultúrák kutatója volt, s a XIX. és XX. század fordulóján több kutatóutat is vezetett a Yucatán-félszigetre, az akkor még csak rejtező romvárosok közé. Ott is tűnt el valamikor az 1920as évek vége felé, ötvenéves korában.

Semmiféle koponyáról nem esett szó a róla szóló szócikkben.

32.

Az elkövetkező éjszakán Joan röviddel éjfél után felült az ágyán és kiáltozni kezdett.

– A koponya! – kiáltotta. – Látom a koponyát! Ott táncol a levegőben! Vigyázz, Lennon! Itt száll el felettünk! Jézusom, hiszen neked megy!

Magához húzta Lennont, és maga alá gyűrte. Lennon érezte, hogy hurrikánhoz hasonló iszonyú erő kapja el, és szinte

belepréseli a matracba. Soha nem gondolta volna, hogy Joannek ekkora ereje van! Talán még egy elefántot is ledöntött volna a lábáról.

A koponya elhúzhatott felettük, mert Joan most a szekrény felé mutogatott.

– Istenem! Bebújt a szekrénybe!

Lennon kimászott az asszony alól, megrázta a fejét, és igyekezett az ébrenlétbe simogatni a feleségét.

– Ébredj, kicsim! Csupán rosszat álmodsz!

Megdöbbenve látta, hogy Joan rászegezi a tekintetét, miközben lassan beleköltözik az értelem fénye.

Uram isten, felébredt volna?

– Lennon?

– Itt vagyok, kicsim.

– Mi volt... ez... kérlek?

Lennonnak fogalma sem volt róla, mit tegyen. Próbálja meg eltitkolni előle az igazságot? Lehet, hogy elérkezett a pillanat, amikor színt kell vallania? Amikor már Joan is tudja, hogy történt vele valami?

– Micsoda? – kérdezte tettetett közönnyel.

Joan feltérdelt az ágyon, és a férje mellére hajtotta a fejét.

– Szeretsz engem, Lennon?

– Hát persze, hogy szeretlek, kicsim! Miért kérded így?

Joan Lennonra emelte könnyes arcát.

– Lennon... én azt hiszem, megbolondultam.

– Micsoda butaság ez, Joan? – förmedt rá tettetett haraggal, miközben érezte, hogy elönti a mellét a jeges hidegség. – Honnan veszed ezt a hülyeséget?

– Lennon – mondta vészjósló hangon az asszony. Én már

mindenre emlékszem.

Lennon torkát kaparta valami, de nem merte elköhinteni magát.

– Mi mindenre?

– A koponyára.

– Csak rossz álom volt.

Joan nagyon határozottan megrázta a fejét.

– Nem volt álom. Valóság volt.

– Úgy érted, egy igazi koponya röpködött a levegőben?

– Nem tudom, Lennon. De az biztos, hogy valóságosnak láttam. Akárcsak… a többit.

– Miféle többit?

Az asszony megragadta a karját.

– Lennon… kérlek… mióta tart ez?

– Micsoda?

– Lennon… ha szeretsz; nem teszed ezt velem. Hiszen úgyis tudok mindent!

Ez utóbbi mondat olyan félelmetesen hangzott, hogy Lennon töredék másodpercnyi habozás után úgy döntött, nem alakoskodik tovább. Joannek joga van ismerni az igazságot, és különben is… aligha tudja tovább titkolni előle.

– Cirka egy hónapja – mondta lehajtva a fejét.

– Akkor kezdődött, amikor… Gladys először nem aludt itthon?

– Akkor.

– A… medencében?

– Ott – bólintott Lennon.

Joan szorított egyet a karján.

– Tudod, mit láttam az előbb, Lennon?

– Gondolom… egy koponyát.

– Valóban… egy koponyát láttam… de még valami mást is. Amikor megpillantottam, akkora volt, mint egy asztal, és itt lebegett az ágyunk felett a levegőben. Igazából nem is igazi koponyát láttam, hanem csak a körvonalait. Mintha… üvegből lett volna. Aztán egyszerre csak feltűnt a belsejében egy úszómedence… a mi úszómedencénk, Lennon! Magamat láttam benne mezítelenül. Lent a fenekén az a koponya csillogott, amelynek a belsejében ott voltam én, az úszómedencénk és az egész házunk. Koponya a koponyában. És téged is láttalak, Lennon. Láttam, amint kihúzol a vízből.

Lennon nem szólt semmit. Hagyta, hadd szorongassa az asszony a karját.

– Láttam magam, amint a szekrényfiókban megpillantok egy koponyát, és sikoltozok a rémülettől; láttam, hogy a szekrényben is találok egy koponyát… és egy fekete öregasszonyt is láttam, egy gyertyafénytől roszszul megvilágított szobában, amint fehér papírlap fölé hajol. A papírlapon a koponya körvonalai látszottak.

Ezt mind-mind a koponya belsejében láttam. És téged is láttalak, Lennon.

– A… koponyában?

– Itt, mellettem, az ágyon. Egyszeriben megértettem, hogy nem álmodom… ez valami valóságféle, bár te nem látod a koponyát. Hogy lehet az; hogy te nem látod?

– Nem tudom, kicsim.

– Mesélj el mindent, Lennon.

Lennon átkarolta a térdét, és mesélni kezdett. Jó egy órát beszélt indulat– és érzelemmentesen, monoton hangon. Joan ezalatt egyetlen mozdulatot sem tett: még levegőt is csak óvatosan vett.

– Ez annyit jelent, hogy… megbolondultam? – kérdezte, amikor Lennon befejezte a mondandóját.

Lennon igen határozottan megrázta a fejét.

– Nem, drágám. Ez nem annyit jelent.

– Akkor… mit?

Lennonnak nehezére esett kimondania, de azért mégis csak kimondta.

– Azt hiszem… médium vagy, drágám. Azok kiválasztottak.

– Azok? – sírt fel az asszony. – Kik?

Lennon megvonta a vállát.

– A túlvilágról talán.

– Te hiszel… az ilyesmiben?

– Eddig nem hittem. És ha nem velünk történt volna mindez… nem is hinnék.

– Miért éppen engem, Lennon? Jaj, miért éppen engem?

Lennon ugyanezt a kérdést már vagy ezerszer feltette magának. Hogy miért éppen Joan? Miért éppen ők?

Aztán megtalálta rá a választ. Mert ők laknak a házban. Lehet, hogy az őket megelőző lakókkal is megpróbálták felvenni a kapcsolatot… azok azonban kitértek az együttműködés elál.

Jeges rémület hullámzott át rajta. Úristen! Lehet, hogy Coburnt is ők tüntették el? Nem akart kötélnek állni, ezért megbüntették?

Lehet, hogy a koponya a gondolatolvasás képességével is felruházta Joant, mert az asszony lehorgasztotta a fe ét. Könnyei a lepedőre potyogtak.

– k… ölték meg a Cavanagh házaspárt is, Lennon.

Biztosan ők tették. És velünk is az történik, ha…

Itt aztán el is hallgatott. Ez volt az a ha, amit alaposan végig kellett gondolniuk.

– Mondjunk valamit Gladysnek? – kérdezte remegő hangon Joan.

– Egyelőre ne.

– Meddig várjunk vele?

– Nem tudom, Joan. Valami… azt súgja a szívem mélyén, hogy várjunk még vele egy kicsit.

– Flora?

– Ő mindent tud.

– Nem akar felmondani?

– Nem szólt róla. Azt hiszem, inkább segíteni szeretne.

Joan hangja megkeményedett.

– Lennon?

– Tessék, kicsim.

– Én már döntöttem.

Irennon nem kérdezte, miben, hiszen úgyis tudta.

– Azt csinálom, amit kívánnak tőlem. Mindent megteszek, amit csak akarnak. Csak… nem vagyok benne biztos, Lennon, hogy mit akarnak?

– A koponyát akarják – mondta Lennon.

– Biztos vagy benne?

– Mindenképpen ezen az úton kell elindulnunk. Talán, ha látják rajtunk a jóindulatot, további információkhoz juttatnak bennünket.

– Hogy képzeled a dolgot… Lennon?

– Meg kell keresnünk a koponyájukat.

– A… falban?

– Ott valahol.

– De hát, Lennon, itt rémisztően sok a fal! Hónapokig tarthat, amíg valamennyit… és még mindig nem biztos, hogy meg is találjuk. Akkoriban, amikor a ház épült, még nagyon vastag falakat csináltak.

– Vannak műszerek, amelyek kimutatják az üregeket. A kereskedő szerint… hatvan-hetven százalékos biztonsággal.

– És a… maradék? – sírta Joan.

– Ez csak az első lépés lenne.

– És ha ők ezalatt… ezalatt…

Lennonban akkor ismét elszakadt a cérnaszál. Kiugrott az ágyból, és a szekrény felé rázta az öklét.

– Halljátok, ti… – azt akarta mondani, hogy rohadékok, de még idejében meggondolta magát – akárkik is vagytok! Megpróbáljuk megtalálni nektek… amit kerestek. De ehhez idő kell. Addig hagyjatok békén bennünket, ha már segíteni nem tudtok, vagy nem akartok! Halljátok, amit mondok?

A szekrény velük szemben nagyot reccsent.

Mindketten biztosak voltak benne, hogy ő válaszoltak.

Abban azonban nem lehettek biztosak, hogy vajon elfogadták-e az ajánlatukat.

33.

Megpróbáltak ismét elaludni, de nem ment. Hiába forgolódtak, nem jött álom a szemükre. Máskor is előfordult már velük, hogy valamiért valamelyikük felébredt, ilyenkor átnyúlt a másikhoz, és kisimogatta az álom ölelő karjaiból. Joan különösen szerette ezeket a váratlan éjszakai ölelkezéseket.

Ezúttal azonban egyiküknek sem jutott eszébe, hogy a másikért nyúljon. Mintha az elmúlt napok szörnyűségei kiszívtak volna belőlük minden vágyat.

– Lennon?

– Hallgatlak, szívem.

– Eszembe jutott valami. Az a kép, amit álmodtam.

A gombácskákkal díszített falon. A képtől balra egy kandalló látszott.

Lennon válla megrándult.

– De hiszen... ebben a házban nincs is kandalló, szívem!

– De a helye, Lennon... a helye!

Lennon felkiáltott, és kiugrott az ágyból.

Immár biztos volt benne, hol rejtőzik a koponya.

Flora szobájában, a falban.

34.

Ültek egymás mellett a parkban, és a kis tóban fodrozódó vizet nézték. A vízen hullámok bukdácsoltak, közöttük kék nyakú vadkacsák lapátoltak sárga lábukkal.

– Mikor? – kérdezte csendesen Joan.

– Minél előbb – mondta Lennon. – Még ma este kellene.

– Fel vagy rá... készülve?

– Nem tudom – mondta Lennon. – Azt hiszem.

– Lehet, hogy meghalunk?

– Miért halnánk meg?

– Hátha magukkal visznek bennünket. Mint ahogy Mr. Coburnt is.

– Veszek egy csákányt – mondta Lennon. – Jobbat, mint amilyen otthon van.

– Mit mondunk Gladysnek?

– Azt, hogy eldugult a vízvezeték, és falat kell bontanunk.

– És azután?

– Hívok valakit, aki visszafalazza.

– Hol lesz addig Gladys?

– Megkérem Florát, hogy menjen el vele valahova.

Gladys boldog lesz, ha elmehet.

– És ha már nem talál bennünket… soha többé, ha hazajön?

– Joan!

– Jól van, nem huhogok. Nem kellene azt az öregasszonyt elhívni hozzánk? Hátha…

– Nem – mondta határozottan Lennon: Ez a dolog már csak ránk tartozik. Ránk és rájuk. Ha kiválasztottak téged, bizonyára megvolt rá az okuk. Talán nem örülnének, ha másokat is belekevernénk.

– Legyen úgy, ahogy akarod – sóhajtotta Joan. Akkor hát este.

– Este – mondta Lennon.

A vadkacsák megrázták magukat, és egyszerre szálltak fel a tóról.

Ők nem gondoltak a halálra.

35.

Délután Lennon megvette a csákányt, betette a kocsijába, és hazafuvarozta. A legújabb típusú csákány volt; olyan fejjel, hogy tulajdonképpen nem is nézett ki csákánynak. Ha Lennon egy kórházban találkozik vele, bizonyára orvosi műszernek nézi. Az eladó szerint olyan anyagból készítették, amilyet a NASA űrhajók és űrállomások készítésénél használ. Gyakorlatilag törhetetlen.

Flora ezen az éjszakán nem óhajtott náluk aludni.

Még, a délután folyamán összeszedte a cuccát, és távozott. Egy egész hétre. Szabadságot kért, hogy meglátogathassa Miamiban élő rokonait.

Nem is jöhetett volna jobbkor a kérése. Jóllehet Flora sokat tudott a problémáikról – talán túl sokat is – Lennon nem akarta belekeverni a játszmába. Ki tudja, azok szívesen vennék-e, ha egyre többen lábatlankodnának körülöttük.

Lennon nem vette ki a csákányt a kocsiból. Majd ha eljön az idő, lemegy érte a garázsba.

Az idő olyan gyorsan jött el, hogy nem is képzelte volna. Nyolckor leültek Joannel a tévé elé, és megnéztek egy filmet. Jószerével nem is emlékszik rá, miről szólt. Valami postakocsit raboltak ki a régi, szép westernidőkben. Talán el is bóbiskolhatott egy kicsit, mert csak akkor tért igazán magához, amikor a képernyőn megjelent a vége felirat. Joanra nézett; aki élettelen tekintettel ücsörgött mellette. Nem is a képernyőre nézett, hanem a szemközti falra. Mintha abban is koponyát, vagy csontvázat sejtene.

Lennonnak akkor eszébe jutott valami. Össze is rezzent tőle rendesen.

– Joan?

Joan arca merev volt, mintha álarcot viselt volna.

– Tessék, szívem.

– Eszembe jutott valami.

– Igazán?

– A… koponyával kapcsolatban. Még nem gondoltam rá, pedig… igazán kézenfekvő. Tudod, mi volt a foglalkozása Benneth Coburnnek, az egyik előző tulajnak?

– Tudós volt, vagy micsoda.

– Kutató. Jó néhány kutatóutat vezetett a maják és az aztékok földjére. Tudod, mit gondolok én, kicsim?

Hogy Coburn ellopott onnan valamit.

– El… lopott?

– Figyelj rám, Joan – hajolt a felesége felé. – Ugye, hallottál

már a fáraó átkáról?

– Az egy… marhaság.

– Ki tudja? Mindenesetre azok közül, akik Tutenhamont megtalálták, jó néhányan nagyon is gyanús körülmények között haltak meg.

– Mit akarsz ezzel mondani, Lennon?

– Azt, hogy hátha a mi esetünkben is erről lehet szó.

Coburn elhozott onnan egy koponyát, és befalazta. Lehet, hogy egy elátkozott koponyát, ami vissza akar kerülni oda, ahonnan elrabolták.

Joan már nem is tiltakozott. Egyfolytában a falat nézte, mintha azt várta volna, hogy hirtelen gombák bukkanjanak fel rajta kis törpékkel keveredve.

Nyílott az ajtó, és Gladys vánszorgott be hozzájuk.

Szomorú volt a szeme, mint az utóbbi időben egyre gyakrabban. Ha nem lettek volna elfoglalva a koponyával, talán észrevették volna lányuk szomorúságát.

Akkor talán kiöntötte volna nekik szíve bánatát. Így azonban hallgatott. Egy igazi tinédzser leginkább csak hallgat, ha féreg rágja a lelkét, és főleg, ha a szülei nem törődnek a bánatával. Így hát Gladys is hallgatott, és a szokásos jó éjszakát puszi után aludni tért.

Lennon és Joan tudták, hogy Gladys ahogy lehajtja a fejét, már alszik is. Ha pedig elaludt, ágyút sütögethetnek a füle mellett, akkor sem ébred fel.

Vártak még negyedórát, majd Lennon felállt, és lekapcsolta a televíziót.

– Itt az idő, Joan.

Joan habozni látszott.

– Nem kellene… magunkkal vinnünk valamit?

– Ott a csákány.

– Keresztre gondoltam. Van a fiókomban.

– Felesleges, szívem.

Lennon lement a garázsba a csákányért, Joan ezalatt egyik használt tréningruháját öltötte magára. A falbontás kosszal jár, nem szerette volna összepiszkolni a pizsamáját.

Lennon visszajött a csákánnyal, könnyű pulóvert húzott, aztán átkarolta az asszony vállát.

– Gyerünk, szívem! Kezdjünk neki!

Óvatosan nyitották ki Flora szobájának az ajtaját.

Ha erősen nyikorog, talán felfigyel rá Gladys. Persze csak abban az esetben, ha mégsem aludt volna el. Nagy ritkán előfordult – évente egyszer-kétszer – hogy több alkalommal is kiment a WC-re elalvás előtt.

Az ajtó nem nyikorgott, és Gladys felől sem hallottak zajt. Lennon bólintott, és belépett a szobába: Joan olyan szorosan tapadt hozzá, hogy hátán érezte az asszony erős kebleit. Uram isten, vajon nem ez-e az utolsó alkalom, hogy a testén érzi Joan testét?

Felkattintotta a villanyt. A ragyogó fény szinte mellbe vágta őket. Lennon őszinte meglepetésére Flora új égőket vett a régi, diszkrét fényűek helyére – fényeseket, tolakodókat. Talán velük akarta eloszlatni a ház titokzatos félhomályát.

Azonnal megtalálták a falat. A jobb kéz felőli volt, ahogy beléptek az ajtón. Szerencsére nem állt előtte szekrény, még csak könyvespolc sem volt rajta. Üresen várta őket, szürke mintás tapétájával. Joan már nem emlékezett rá, hogy az őket megelőző tulajdonosok tapétája volt-e, vagy az ő lakberendezőjük munkáját dicsérte. Mintha akkor azt mondta volna nekik, hogy a legkisebb szoba tapétázását megspórolhatják, hiszen Cavanagh-ék csak néhány hónappal azelőtt rakatták fel. Ő biztos, hogy fel nem tetetett volna ilyen lehangoló színű tapétát. Nem is bánta, hogy le kell hántaniuk a falról. Ha előbb felfigyelt volna rá, biztos, hogy leszedeti.

– Ez az a fal – mondta teljesen feleslegesen Lennon.

– Ez az, szívem. Ott a kandalló helyének a kidudorodása az ablak mellett.

– Szerinted… hol lóghatott az a kép?

Joan felemelte az ujját.

– Ott.

– Ott kezdjem?

– Kezd ott, szívem.

Lennon agyán végigszaladt a gondolat, hogy el kellene mondania egy rövid imát Istenhez, vagy valamelyik szenthez fohászkodni, aztán azon nyomban el is hessegette magától a gondolatot. Ez az ő és valakik ügye. Isten annak idején azt parancsolta, hogy hiába ne vegyék fel a nevét, amit úgy is lehet értelmezni, hogy nem szeretné, ha az emberek minden piszlicsáré ügyben háborgatnák.

Felemelte a csákányt, majd belevágta a falba. Aztán nagyot ordított, és rémülten elhajította. Mintha erős elektromos áram rázta volna meg.

Joan csak halkan és diszkréten visított. Még rémületében is vigyázott rá, nehogy felzavarja Gladyst.

– Mi történt… szívem?

Lennon a csákány után nyúlt és felvette.

– Valami keménybe vágtam a csákányt. Várj csak, hadd nézzem meg!

Ebben a pillanatban, mintha önálló életre kelt volna, a tapéta és a vakolat elkezdett leomlani az orruk előtt.

Előbb csak tenyérnyi szakadt le a falról, aztán még egy tenyérnyi, majd még egy. Alighogy az utolsó darab is lehullott a padlóra, Lennon felkattintotta a magával hozott zseblámpát.

Sötétzöld, rücskös vaslapra esett a lámpa fénye.

– Jézusom… Lennon, szívem… mi ez?

– Páncélszekrény – mondta Lennon.

– Egy befalazott… páncélszekrény?

Az volt bizony. Még a készítő cég márkája is jól látszott az ajtó bal felső sarkában.

– Hogy fogjuk kinyitni, Lennon?

Lennon nem szólt semmit, csak szabad kezével megsimogatta a hideg vasat. Mintha megnyikkant volna, ahogy hozzáért.

– Nyitva van – mondta halkan. Lekattintotta és zsebre vágta a lámpáját. – Nyitva van ez, szívem.

A páncélszekrény ajtaja valóban nyitva volt. Látszott rajta, hogy egyetlen mozdulatukra sarkig tárulna.

– Ki kell nyitnom, Joan – mondta Lennon. – Állj egy kicsit félre.

Joan azonban megrázta a fejét.

– Itt akarok állni melletted, szívem.

Lennon erős elhatározással megfogta a szekrény ajtajának a szélét. Előbb a körmével segítette az ujjait belekapaszkodott az ajtó peremébe, és azzal húzta.

Amikor aztán már elmozdult a helyéről, nem volt többé szüksége a körmére. Az volt az érzése, mintha az ajtó kedvét lelné benne, hogy kinyílik.

Lehet, hogy nagyobbat rántott rajta a kelleténél; az ajtó mindenesetre nekicsapódott a falnak. Joan felkiáltott, és a szája elé kapta a kezét.

A páncélszekrény belsejében halvány derengés támadt, majd egyre határozottabban felragyogott benne valami. Mintha éppen hajnalodott volna odabent, s a szekrénybe zárt parányi világ parányi lakói az új napot üdvözölték volna.

A fény azonban nem egy ismeretlen kis napból jött.

A fény egy zölden világító koponyából áradt, amely ott hevert a szekrény közepén. Úgy lüktetett a fénye, mint a fájás a beteg fogban. Megnyugtatóan zöldek voltak a sugarai, s mintha egyenesen rájuk irányultak volna.

Észre sem vették, hogy kinyílik mellettük az ajtó, és Gladys tántorog be rajta. Amikor megpillantotta a szüleit és a falhoz támasztott csákányt, aprókat sikkantott, mint korábban Joan. Mellére szorította a kezét, és a zölden villogó koponyára bámult.

– Szép – suttogta Joan. – Nagyon szép.

– Csodálatos – helyeselt Lennon.

Gladys odabújt az anyjához, aki egyáltalán nem csodálkozott rajta, hogy a lányuk is ott van velük. Mintha így lett volna természetes.

– Nagyon szép... anya.

Csak álltak némán a koponya bűvöletében. Nem tudták, mennyi idő van – számukra megállt az idő, és nem volt többé jelentősége. Akárcsak a térnek sem.

Flora szobájában álltak, de állhattak volna akár a Himalája tetején is.

– Igen – bólintott Lennon bizonyos idő után. – Igen, odamegyünk.

– Odamegyünk – csatlakozott hozzá buzgón bólogatva Joan.

– Én tudom, hol van – lelkendezett Gladys. – Nemrég... tanultuk.

– Sietnünk kell – sürgette őket Lennon. – Még a reggeli repülővel...

– Ne felejtsd el a hitelkártyákat – simogatta meg Joan.

– Én is mehetek, apa? – kérdezte monoton hangon Gladys.

– Mindhárman megyünk, kislányom.

A vulkán

1.

Ambrosius Paddingtonnak volt baja ezen a délutánon éppen elég. Kezdődött azzal, hogy a műhold vacakolni kezdett odafent, majd olyan szakadozottá vált az összeköttetés, mint Rozetta néni bugyogója a tízezredik mosás után. Pedig megígérte a feleségének, hogy délután hívja, amikor már hazaért az egész napi futkosásból. Márpedig, ha megígérte Lillynek, hogy felhívja; akkor fel is kell hívnia, ha nem akar hazaérkezése után rohadt két hetet magának. Merthogy rohadt két hete lesz, abban nem kételkedett. Lilly, ha egyszer úgy döntött, hogy kikészíti, akkor mindent meg is tesz, hogy kikészítse. Hiába mentegetődzik majd, és próbálja megmagyarázni neki, hogy ha a műhold egyszer beinti az unalmasat, senki nem telefonálhat – Lilly egyszerűen köp a műholdakra. Tulajdonképpen még az igazira is.

Lillyt annyira sem izgatják az égitestek és a természet csodái, mint a fűben heverő kutyapiszok. Persze csak akkor, ha nem lép bele. Lilly majd a szemére hányja, hogy míg ő éjt nappallá téve fáradozik, hogy Steven fiuk esküvője gond– és problémamentes legyen, addig a jövendő örömapa egy talán nem is létező ország, franc se tudja milyen nevű vulkánja tövében heverészik, és egyáltalán nem biztos benne, hogy nem hetyeg-e valamelyik kis egyetemistával a bokrok között. A híres-nevezetes, feddhetetlen Paddington professzorról ugyanis ez is elképzelhető – méghozzá simán. Ezt ugyan egyelőre még senki sem sejti, őt kivéve, de hamarosan eljön a napja, amikor mindenki meg fogja tudni, és akkor talán még az akadémiai nagydíjat is visszaveszik tőle, amit különben is inkább az ő nyakába kellett volna akasztaniuk, ha lenne az akadémiában egy kis jóérzés.

Paddington olyannyira élénken idézte fülébe felesége megállíthatatlan sápítozását, hogy őszintén megrémült tőle. Az

a megmagyarázhatatlan érzése támadt, hogy Lilly máris itt van valahol a közelében, a sziklák között bujkál, és csak az alkalmat várja, hogy egy kritikusnak ítélt pillanatban előbukkanjon fényképezőgépével a kezében, kompromittáló felvételeket készítendő róla.

A másik, ami Paddingtont ugyancsak erős nyugtalansággal töltötte el, maga a vulkán volt. Fél évig keresett egy megfelelően csendes – de még működő – tűzhányót, hogy bevezethesse a hallgatókat a vulkanológia rejtelmeibe anélkül, hogy veszélyeknek tenné ki őket.

Hosszas tanakodás után az Arenalt választották Costa Ricában. Ebben mindenki egyetértett a tanszéken, miután megismerték a vulkán paramétereit. Az Arenal nem alszik, de feltehetően nagy balhét sem fog csinálni.

Sajna a vulkánok nem azok a megbízható lények, akiknek a viselkedéséből hosszabb távú következtetéseket lehetne levonni. Ezt már korábban is tudta – s ezúttal is meg kellett győződnie róla. A vulkánok olyanok, mint a szeszélyes szerető; hagyják, hogy simogasd őket, dorombolnak, egyszer aztán minden különösebb előzmény nélkül felkapják a papucsukat, és jól fejbe vágnak vele.

Valahogy így jártak az Arenallal is. Amikor ideérkeztek, olyan csendesen viselkedett, mint egy szundikáló ősállat; csak időnkénti halk morgása és pipafüstje jelezte, hogy esze ágában sincs örökre elaludni. De balhézni sem. Nehéz ebéd után sziesztázó öregemberre hasonlított az Arenal.

Két egész napig. A harmadik napon aztán akkorát mordult, hogy majd az ölébe döntötte a levesét. Sőt még a föld is megvonaglott a lábuk alatt. Hallgatói összenéztek; némelyikük még bele is sápadt a dologba. Erről azért nem volt szó!

Ettől a perctől kezdve nem nyugodott a sziesztázó öregember. Hol csavarosan gomolygó füstfelhőket lövellt a magasba, hol vékonyan csörgedező lávapatak fakadt belőle, hol vékony repedések jelentek meg az oldalán.

Paddington nem volt nyeretlen kétéves, ezért tisztában volt vele, hogy csakis a tűzhányó jóindulatára számíthat. Hallgatói természetesen már az első gyanús jelek után körbevették, és kérdezgetni kezdték, hogy akkor most mi van. A hozzájuk csatlakozott geológusok még sápadtabbak voltak – őket nem is a vulkán érdekelte igazából, hanem a közelében található kövek.

Amikor kiderült, hogy az Arenal ébredezik, egyből kifújt a lelkesedésük. A vulkanológushallgatók ráadásul még szívatták is őket – rémesebbnél rémesebb történeteket meséltek nekik a Krakatauról, a Pinatubóról, a St. Helenről – majd az ő képükről is leolvadt a mosoly, amikor a hegy ugrándozni kezdett mellettük, mint a makrancos csikó.

Sanchez professzor, aki néhanapján kilátogatott hozzájuk San Joséból, az első két nap még csak legyintett, és azt magyarázta, hogy az Arenal már csak ilyen – morog, mozgolódik, ijesztget, aztán megnyugszik. Mint Muszklimiska, aki mutogatja az izmait fűnek-fának, de senkit nem üt meg soha. Az első hét után aztán már Sanchez is gondterhelt képpel figyelte a hegyet, és többször is megsimogatta gondozott kis kecskeszakállát, amikor Paddington megkérdezte tőle, hogy mivel ő az Arenal világhírű szakértője, mondja már meg, mi a fene várható.

Sanchez, a földrész legtekintélyesebb kutatója, ekkor felmutatott az égre, ahol éppen fekete felhők gyülekeztek. Közöttük egy jókora lyukon át a napsugarak leragyogtak a földre.

– Látja azt a lyukat? – kérdezte.

– Látom – bólintott Paddington. Hogy jobban lássa, meg is törölgette aranykeretes szemüvegét, és amikor visszatette a helyére, végigsimított oldalra fésült, őszülő haján. – Mi van vele?

– Csak az – mondta Sanchez – hogy annak a lyuknak a szájánál ül Quetzalcoatl, a Tollaskígyó. Remélem, tudja, ki az?

– Ó, hogyne – mondta Paddington professzor.

– Nos, Tollaskígyó ott ücsörög, és időről időre belekukucskál a vulkánba. Egyedül csak ő tudná megmondani, hogy mit hoznak a következő napok. Egyet mindenesetre ajánlok önnek.

– Éspedig? – tudakolta Paddington.

– Ha potyogni kezdenek a kövek, feszítse az esernyőjét a feje fölé.

– Gondolja, hogy az segít? – kérdezte savanyúan Paddington.

– Azt nem gondolom – mondta a kis, kövérkés Sanchéz. – De ha vége a kitörésnek, és ön, legkedvesebb kollégám, már Tollaskígyó mellől figyeli a lávafolyást, megfestetem magát és kis csapatát. El a közeli faluban egy indián – csodálatosan kezeli az ecsetet. Úgy festetem meg, hogy egyből bevonulhasson a tudomány mártírjai közé. Képzelje el, amint egyik kezében csillogó műszerrel, a másikban nyitott ernyővel, halált megvető bátorsággal száll szembe a magára törő hamuesővel, hulló kövekkel, lávával, lángokkal. Paddington professzor – ön mindörökre beírja nevét a tragikusan elhalálozott nagy felfedezők sorába!

– Na húzzon a fenébe! – mondta neki tiszteletteljesen Paddington.

– Sajnálom, hogy nem osztozhatom önnel a mártíromságban – vigyorgott Sanchez. – De én nem vagyok igazi tudós. Jobbra becsülök egy teli tányér kakaós csirkét ebédre, mint a vulkanológia egész tudományát bőrbe kötve. Egy megsült kutató bőrébe. Mit szól hozzá?

– Cinikus gazember! – fenyegette meg Paddington. Többé egy sort sem olvasok el magától!

Sanchez meghökkent.

– Mikor tanult meg olvasni?

Mielőtt Paddington visszalőhetett volna, komolyra váltott a

tekintete, és megfogta Paddington karját.

– Tényleg vigyázzanak. Bármikor kitörhet. De lehet, hogy vár még tíz évig.

– És a maguk híres előrejelző rendszere?

Sanchez legyintett.

– Annyit ér, mint sarki nyúlnak a fülvédő. Ha valami komolyat észlelnek, ne habozzanak, oké?

Intett, és elment.

Paddington jól ismerte Sanchezt. Tudta, hogy nagyon is komolyan kell venni a szavait. Csakhogy mi az ördögöt csináljon? A hallgatók végre megkapták a várva várt ösztöndíjakat, elkezdték a gyakorlatot, szakítsa félbe mindezt, és meneküljön haza velük? És ha az Arenal rögtön eztán megnyugszik, és ő ott marad egy megszakított expedíció nyomasztó terhével a nyakán?

Többször is felnézett az égre, hátha Tollaskígyó lekacsint rá, és mond valamit, de Quetzalcoatl nem óhajtott beszédbe elegyedni vele. Ő tudta, miért.

A műholdas telefon is mintha némasági fogadalmat tett volna. Paddington már azzal a gondolattal foglalkozott, hogy fogja a készüléket, felmegy vele egészen a kráterig, és vérszomjas üvöltés kíséretében belehajítja, amikor Montero úr bukkant fel a láthatáron. Montero úr annak a nagybirtoknak, haciendának a tulajdonosa volt, amelynek a földterülete közvetlenül a nemzeti parkká nyilvánított kutatóhely mellett feküdt.

Montero úr gyakran felkereste őket, hetyegett egy kicsit a lányokkal, majd a zsebébe nyúlt, és apróbb ajándékokat osztott ki közöttük. Többnyire csokoládét. El is nevezték érte cukrosbácsinak.

Montero úr vékony, barna bőrű férfiú volt, kellemes arcú, meleg, barna szemű. Paddington megfigyelte, hogy időről

időre rajta felejti a szemét valamelyik lányon, de soha nem közeledett egyikükhöz sem. A professzor azt gyanította, hogy Montero úrnak ugyanolyan típusú felesége lehet otthon, mint az ő Lillyje, s ez máris közelebb hozta őket egymáshoz.

Montero úr leszállt a lováról, köszönt, csípőre tette a kezét, és a nyugtalankodó vulkánra nézett.

– Balhézik, mi?

– Balhézik – bólintott Paddington.

– Mit gondol... ki fog törni?

– Könnyebbet kérdezzen – húzta el a száját Paddington.

– Tudja, mire gondolok én? – kérdezte Montero úr. Hogy valaki, mondjuk egy isten, odalent a vulkán belsejében a kanapéján ücsörög, és tenyerébe hajtott fejjel gondolkodik. Tudja, min?

– Kitörjek vagy ne törjek ki? – vette a lapot Paddington.

– Pontosan – bólintott Senor Montero. – Aztán arra gondol, hogy nem török ki, ha kapok valami érdemleges ajándékot.

– Kitől? – hökkent meg Paddington.

Montero úr meghúzogatta a bajuszát.

– Amikor legutoljára, tizenöt éve kitört, ezernél is több marhája pusztult el az apámnak. Nekem nyolcszáz. Szép kis kár ért bennünket. A gázok ölték meg őket. Szóval, ki fog törni?

– Nem tudom – ismételte Paddington. – Remélem, nem.

– Ha maga isten lenne, a vulkán istene, és odalent ücsörögne, ha kapna valamit, egy szép ajándékot, megkegyelmezne a marháimnak?

– Attól függ, mit kapnék.

– Hát ez az – mondta Montero úr, megfordult, felült a lovára, és köszönés nélkül elügetett.

Paddington bólintott.

Valamennyiünk idegeit megviseli az Arenal.

2.

Ahogy leszállt az este, és előbukkantak a csillagok, odament a lovához a karámba, felnyergelte és kivezette a kerítés mögül. A nyerget igazgatta el éppen rajta, amikor Glenbe, az egyik geológusfiúba botlott. Éppen a terepjárójuk felé igyekezett.

– Lovagol egyet, professzor?

– Nem tart velem? – kérdezett vissza Paddington.

Glen megrázta a fejét, és a karám fakerítésére ütött.

– Jobban kedvelem a terepjárót. Beruccanunk rajta a városba. Jószerével még nem is láttuk éjszaka. Sikerült becsalnunk végre Harmon profot is. Végül csak kötélnek állt.

Harmon geológusprofesszor volt – hozzá hasonlóan szikár, viszont humortalan ember. Nem is tudta elképzelni, miért vállalkozhatott az éjszakai kalandra. Paddington csak nemrég ismerte meg Harmont, és nem is tartotta sokra. Igazi begyepesedett kutatónak tűnt, aki nem lát maga körül egyebet, csak követ. A fák és a madarak is csak akkor érdekelték, ha már megkövesült formában kerültek elé. Paddington azt gyanította, hogy az emberekkel is így áll a helyzet.

– Mindenki megy? – kérdezte rácsapva a lova nyakára.

– Szóltam valamennyiüknek. Aki bújt, aki nem; tudja, hogy van ez. Nem akarom senkire ráerőszakolni a társaságomat.

– Bölcs döntés – bólintott Paddington. – Akkor hát viszlát.

– Reggel felé jövünk haza – mondta Glen: Majd vigyázunk, hogy ne csapjunk nagy zajt.

– Nagyobbat úgysem tudnak, mint Montero marhái.

– Kösz a hasonlatot. Viszlát, professzor úr!

Paddington nem várta meg, amíg a többiek is előkerülnek,

felült a lovára, és belemerült a sötétségbe.

Nem lovagolt tovább tizenöt percnél. Amikor meghallotta a terepjáró hangját, majd vidám kiáltozást hozott felé a szél, megfordította a lovát, és visszakocogott a táborhoz.

A lóval nem sokat teketóriázott. Levette a nyerget róla, és bekergette a többi közé. A négylábú láthatóan boldog volt, hogy ezen az estén már nem kell a hátán hordania senkit.

A tábor üresnek tűnt. Paddington mosolygott, besétált lakóháznyi méretű sátrába, levetette a ruháit, és átlépegetett a fürdőrészbe. A zuhanyozó alá állt, és megindította a tartályban alaposan felmelegedett vizet.

Alighogy elkezdte szappanozni magát, beszólt valaki a sátorfalon át.

– Itthon vannak a háziak?

Paddington elvigyorodott.

– Üres a kégli.

– Hallom – mondta a női hang. – Nem kell valaki, aki megmossa a hátad?

– Másra sem vágyom – vigyorgott Paddington.

A sátor bejárata meglebbent, majd belépett rajta Ruth. Paddington jól látta a holdfényben a sziluettjét.

Kissé nagy feneke van – gondolta – de még így is tízezer Lillyvel ér fel.

– Halihó – üdvözölte a belépő lány. Az utolsó ruhadarabot akkor hajította le magáról, amikor Paddington mellé ért. – Tiszta a levegő?

– Bementek a városba.

– Te nem akartál volna bemenni?

Paddington magához húzta a lányt.

– Majd ha bolond lennék.

Megpróbálta még szorosabban magához húzni, de a lány a kezére ütött.

– Arról volt szó, hogy a hátad mosom meg, oké?

– Arról. Én is megmoshatom a tiéd?

– Világos. Segítsünk egymáson, ha lehet.

Paddington érezte, hogy Ruth kezei szorgalmasan dolgoznak rajta. Olyan szorgalmasan, hogy ismét csak el akarta kapni a lányt.

– Hé! Hé! – tiltakozott Ruth. – És én?

Paddingtont már nem érdekelte a fokozatosság. Kétszer végighúzta a kezét a lány hátán, és máris tovább merészkedett volna, ha Ruth szemrehányón rá nem kiabál.

– Ez volt az egész hátmosás!?

Az ezután következő mondatok meglehetősen töredékesre sikerültek.

– Jaj... úgy ne... fáj a hátam.

– Mitől fáj?

– Leégett... pedig bekentem. Úgy látszik, nagyobb faktorúval kellett volna... Úgy sem... jaj, ott is fáj...

az oldalam is... a combomról nem is beszélve. Oda meg végképp...

– Akkor hogy a fenébe...

– Gyere, majd... megmutatom... Pardon, így sem jó, még jobban fáj... kitaláltam valamit... de azt csak az ágyon... Na látod, így már jobb! A fenébe is... húzódik a bőröm... nem tudnád finomabban?

Nem is hallották, hogy az Arenal többször is fenyegetően felmorog a közelükben.

3.

– Beszéltél vele? – kérdezte mintegy óra múlva Ruth az

ágyon fekve. Olyan forróság uralkodott a sátorban még ilyenkor, éjszakai órán is, hogy képtelen volt elviselni magán bármiféle ruhadarabot. Paddington is csupán egy törülközőt tekert maga köré, amely azonban másodpercről másodpercre meg akart szabadulni tőle. A kutató ilyenkor utánakapott, és újra meg újra maga köré tekerte.

– Nem unod még? – kérdezte Ruth felhúzva szépen ívelt szemöldökét.

– Ha unom, ha nem, meg kell tennem – morogta Paddington csókot lehelve a lány homlokára. – Muszáj.

– Miért muszáj? – könyökölt fel a lány. – Nem hiszem, hogy lenne egyetlen négyzetcentimétered is, amit még nem vizsgáltam végig.

– Akkor is muszáj.

– Miért muszáj?

– Mert engem még úgy tanítottak, hogy egy úriember nem mutatkozhat egy hölgy előtt megfelelő ruházat nélkül a szobájában. De mit is kérdeztél az előbb?

– Hogy beszéltél-e vele?

– Nem sikerült. Bedöglött a műhold.

– Nem csinál majd nagy balhét miatta?

Paddington sóhajtott egy nagyot.

– De. Csinál.

– Kellemetlen lesz neked.

Paddington felvonta a vállát.

– Megszoktam.

A lány megcsóválta a fejét.

– Hogy lehet így élni?

Paddington elmerengve bámult a zuhanyfülke felé.

– Sehogy.

Ruth meghökkent.

– Mit mondtál?

– Hogy sehogy sem lehet így élni.

– De te mégiscsak így élsz.

– Már nem sokáig.

A lány rémülten a férfi után kapott.

– Hülye vagy, Ambrie? Nehogy valami ostobaságon törd a fejed! Én akkor is melletted maradok, ha sohasem fogsz megszabadulni a szipirtyódtól. Nehogy valami… őrültséget kövess el nekem!

Paddington felnevetett.

– Pedig el fogok! Méghozzá rövidesen.

A lány elmarkolta a karját, és szorongatni kezdte.

– Ne, édes istenem, ne! Még csak ne is beszélj róla!

Gyűlölöm az öngyilkossággal fenyegetődző férfiakat.

Kérlek, Ambrie, ne tedd!

Ezúttal Paddingtonon volt a meghökkenés sora.

Nagy szemeket meresztett a lányra.

– Öngyilkosság? Ki a fene beszél itt öngyilkosságról?

– De hát… az imént mondtad, hogy nem lehet így élned, és… őrültséget akarsz elkövetni!

– Így is van.

– Hát ha nem az öngyilkosság… akkor mi az az őrültség?

Paddington a lány mellé feküdt.

– Hogy mi? Az, hogy elveszlek feleségül.

4.

Olyan mély csend hullott rájuk, hogy ha valaki

belekukkantott volna, alighanem leláthatott volna egészen a föld közepéig.

– Ambrosius?

– Tessék, szívem.

– Te tényleg begolyóztál.

– Éppen ellenkezőleg. Most jött meg az eszem.

– Egyszerűen nem tudok szóhoz jutni…

– A jól nevelt lányok így is viselkednek lánykérés után.

– Hát én egyszerűen… se köpni, se nyelni nem tudok.

– A köpködést nem is ajánlom. Tekintettel arra, hogy saját magam takarítom a sátramat.

– Felajánlom, hogy elfelejtem, amit mondtál.

– Csakhogy én nem akarom, hogy elfelejtsd. Azt akarom, hogy egyáltalán ne felejtsd el. Most már csak az az egyetlen megválaszolandó kérdés maradt, hogy mit szólsz az ajánlatomhoz?

– Mármint a te sajátosan értelmezett lánykérésedhez?

– Mármint.

– Óh, Ambrie!

– Ezt most minek vegyem?

A lány keze elkapta Paddington törülközőjének a végét, és gyorsan lerántotta róla.

– Gyere, megmagyarázom.

Kissé hosszasabban tartott a magyarázkodás, mint gondolták volna.

Az Arenal tovább morgolódott – tüzes láva áradt ki a hasadékaiból.

Nem volt senki a környéken, aki megrémült volna tőle.

Ezt pedig a tűzhányók nemigen kedvelik.

5.

– Hogy képzeled a dolgot, Ambrie? – kérdezte jóval később hozzábújva a lány. – Mit mondasz majd neki?

– Az igazságot.

– És az mi?

– Hogy téged szeretlek, őt meg utálom.

– Tudod, mit fog erre tenni?

– Megfenyeget, hogy soha nem válik el tőlem. De el fog.

– Biztos vagy benne?

– Holtbiztos. Először is, ideutazik majd.

A lány rémülten a szája elé kapta a kezét: – Jézusom!

Paddington legyintett.

– Ne aggódj, nem te leszel a célpont. És nem is én.

– Akkor.. ki?

– A pénztárcám, szívem. De azért ne félj, lesz még mit aprítanunk a tejbe.

– Tudod, hogy ez engem nem érdekel.

– Most. De később...

– Akkor sem fog!

– Jó, erről ne vitatkozzunk. Tudod, hogy húsz évvel vagyok idősebb nálad?

– Huszoneggyel. Nekem meg nagy a fenekem.

– Tudom.

– Jézusom, Ambrie, legalább egy kicsit tiltakozhattál volna!

– Imádom a nagy fenekű nőket. Így már megfelel?

A lány befogta Paddington száját.

– Figyelj rám, Ambrie. Figyelj rám, kedvenc profeszszorom. Valamit el kell, hogy mondjak neked. A végén bólints, ha

megértetted, oké?

Paddington mocorgott, de nem igyekezett levenni a lány kezét a szájáról.

– Az az igazság, Ambrie, hogy én is belédzúgtam egy kicsit. Vannak pillanatok, amikor hiszek benne, hogy egymásnak szánt bennünket az Isten. Én akkor is megmaradtam volna melletted, ha nem akarsz összeházasodni velem. Bár kétségkívül előkelőbb státus is van, mint a bujkáló szeretőé. Tisztában vagyok vele, hogy sokan csinálják; én is csináltam volna. Csak azért mondom el, hogy tudd, és nehogy később probléma legyen belőle: soha nem akartam kitúrni Lillyt a helyéről. Soha nem kényszerítettelek volna rá, hogy válassz köztem és közte. S ha egyszer úgy döntöttünk volna – mi ketten – hogy vége: zokszó nélkül összecsomagoltam volna a cuccomat, és leléptem volna a balfenéken. Természetesen méltányolom a kívánságodat, hiszen nem lehet kellemetlen legálisan is veled élni… csak azt szeretném, ha rábólintanál és megjegyeznéd mindörökre: nem én kényszerítettelek rá, hogy feleségül vegyél. Ha megértetted, bólints egy nagyot, szívem!

Paddington akkorát bólintott, hogy majd letörött a feje a nyakáról.

A lány lekapta tenyerét a férfi szájáról, és a száját tapasztotta a helyére.

– Amit eztán teszel, a te dolgod. Én csak szeretni akarlak.

Így is történt.

6.

Paddington reggel holtfáradtan, de boldogan ébredt.

Úgy érezte, madarat lehetne fogatni vele – bár ezalatt inkább csak a nehézkes röptű, nagy termetű lapa papagájokat értette. Közülük a legbénábbat egy jól sikerült villámstarttal talán még sikerült is volna elkapnia.

Szerencsére nem tűnt fel senkinek a gyengélkedése.

A táborlakók többsége karikás szemmel és gyűrött arccal bukkant fel a reggeli eligazítón. Még Harmon professzor is undorodva taszigálta el maga elől a szerény reggelit annak jeleként, hogy alighanem ő is felöntött a garatra az éjszaka. Paddington nem kedvelte Harmont, ezúttal azonban mégis kénytelen volt egy nagy piros pontot a neve mellé írni.

Dél körül Glenre bukkant, aki éppen egy kővel teli talicskát tolt valahova – feltehetően a raktársátor irányába. Azért csak feltehetően, mert Paddington képtelen volt meghatározni a talicska irányát. Olyan görbén haladt, mintha egy bőgőmajom pisilte volna elé a fáról a haladási irányt.

Paddington megpróbált elugrani a talicska elől, az utolsó pillanatban azonban Glen olyan váratlanul változtatott irányt, hogy nem volt képes elmenekülni előle. A kerék nekiment a lábszárának, a talicska pedig megállt.

Glen kinyitotta a szemét, és értetlenül bámult Paddington képébe.

– Bocsánat... professzor úr. Jó felé tolom a talicskát?

– Attól függ, hova akarja tolni – mondta Paddington.

– Fogalmam sincs róla – vallotta be Glen.

– Akkor j ó felé – biccentett Paddington. – Különben jó buli volt az éjszaka?

Glen szomorúan legyintett.

– Nem tudom, professzor.

– Nem tudja? – hökkent meg Paddington. – Hát nem volt ott?

– De ott voltam. Bizonyára.

– Akkor hogyhogy nem tudj a?

– Úgy, hogy nem emlékszem semmire. Reggel, amikor felébredtem, meg kellett néznem az útlevelemet.

– Mi a fenéért?

– Mert azt is elfelejtettem, hogy hívnak. Most már azért kezd tisztulni a fejem.

– Emlékszik a nevére, mi?

– Az a feneség, hogy időről időre elfelejtem... A buli néhány részletére viszont már visszaemlékszem.

– Nem kellene kicsit pihennie?

– Á, nálam mindig első a munka. Az a pasas fizetett nekünk sok-sok kört. Tudja, a hacienda tulajdonosa. Az összes lábunk előtt heverő marhaszar gazdája, Senor Montero. A vállamon sírta ki magát.

– Fél a vulkántól?

– Azt nem mondta, vagy ha mondta is, nem emlékszem rá. Különben már jó ideje egy találmányon töröm a fejem.

– Hm. És mi lenne az?

– Szarjelző. Csengetne, ha egy tehénlepény felé közelédem. Legalább... nem tolnám bele a talicskámat.

Na, viszlát professzor!

Megfordította a talicskát, és arrafelé kezdte tolni a köveket, ahonnan jött.

Paddington megcsóválta a fejét és megpróbálta ismét felhívni Lillyt.

7.

Ezúttal azonnal bejött az összeköttetés. Paddington elképzelte, hogy egy kis zöld emberke elégedetten dörzsöli odafent a tenyerét, hogy segíthetett szegény, tanácstalan földlakókon.

– Lilly? – kérdezte, amikor az asszony felvette a kagylót.

– Mit gondolsz, ki? Különben először én kérdezek.

Mondd, Paddington, ma van tegnap délután?

Paddington elvigyorodott. Lilly bizonyára arra vár, hogy

mentegetőddzék. Ha elkezdi mondogatni neki, hogy elromlott a műhold, belevág és letromfolja, hogy ez őt nem érdekli; Paddingtonnak kötelessége felhívni őt. Ő, Lilly, köp a műholdakra, szökőárra, Paddingtonra...

– Nem ma van, Lilly – mondta Paddington.

– Mit csináltál tegnap, te nyomorult?

– Hetyegtem – mondta Paddington.

– Hetyegtél?!

– Ahogy mondod. Egy meztelen lánnyal a sátramban.

Néhány másodpercnyi csend következett. Paddington maga előtt látta Lillyt, amint hitetlen képpel mered a telefonra.

– Részeg vagy, Ambrosius?

– Abszolút józan vagyok. El akarok válni tőled, és el is fogok. Azt a lányt pedig elveszem feleségül. Különben Ruthnak hívják, és szerelmesebb vagyok belé, mint beléd bármikor is voltam.

– Figyelmeztetlek, Paddington, hogy felvettem magnóra minden szavad. Most azonnal elmegyek az ügyvédünkhöz...

– Üdvözlöm Franket.

– Paddington, te tényleg megőrültél!

– Legalábbis őrülten szerelmes vagyok. Téged pedig utállak, Lilly. Szinte vágyom rá, hogy itt legyél.

– Na ugye! – sikkantotta diadalittasan Lilly. – Ha ott lennék...

– Belelöknélek a vulkánba! – fejezte be a mondatot Paddington. – Most pedig leteszem a telefont. És ha lehet, ne hívj többé. Hátha rosszkor hívsz. Tudod. Vannak intim pillanatok, amikor rohadtul rosszkor tud jönni a hívás. Viszlát, szívem. Örülnék, ha ezúttal hallottam volna utoljára a hangodat.

– Abból nem eszel, te rohadék!

Paddington letette a kagylót.

8.

Déltájban, a legmagasabb napi hőmérséklet idején tökéletesen összeomlott mindenki. Csak a tehénlepényeken zsúrozó legyek zümmögése és a papagájok csivitelése zavarta a csendet. Még az Arenal is mintha nyugalomba szenderült volna. Paddington azonban tudta, hogy a tűzhányók ravasz disznók, az altatás nagymesterei. Bár ezúttal valóban úgy tűnt, hogy vaklárma volt csupán a fenyegetődzése.

Ruth óvatosan osont be hozzá, bár akár dobot verve is közeledhetett volna. Odakint szellő sem rezzent, mindent megbénított a hőség.

Ruth nem vetette le a nadrágocskáját, úgy feküdt Paddington mellé. Paddington ravaszul mosolyogva a nadrágocska után nyúlt, de a lány eltolta a kezét.

– Ne, szívem. Bárki bejöhet.

– Ki a fene jönne?

– Bárki. Egy sátorban nehéz elrejtőzni. Nem akarók kellemetlenséget magamnak... de főleg neked nem.

– Nekem?

– Ne feledd, hogy a hallgatód vagyok.

Paddington sóhajtott. Kétségkívül óvatosaknak kell lenniük. Nem is annyira Lilly, mint inkább az egyetem szabályzata miatt.

– Úgy sem lehetne, hogy nem veted le, és én mégis...

– Drágám, majd megtaláljuk a megfelelő alkalmat.

Már azzal is sokat kockáztatsz, hogy egyáltalán idetoltam a képem.

– Beszéltem Lillyvel.

A lány arca elszürkült.

– És?

– Megmondtam neki, mi a helyzet.

– Erre ő?

– Azt hiszem, feltámadtak a gyilkos ösztönei.

– Ide fog… jönni?

– Abban biztos lehetsz.

– Mi… it fogunk csinálni, ha…

Félénk hang vágott bele halk mormogásukba.

– Paddington professzor úr… Kérem, odabent van?

Paddington az ajkára tette az ujját, aztán felrántotta magára a nadrágját.

– Ki az? – kérdezte erőltetetten álomittas hangon.

– Kati Lénárd -jött a válasz.

Paddington maga elé képzelte a lányt. Kati Lénárd szép arcú, vékony, szőke hajú, magyar kislány. Nála készíti a disszertációját, bár geológiát is hallgat.

Paddington felkapta a trikóját is, és kisétált a sátrából. Lénárd kisasszony illedelmesen, a sátor oldalától mintegy három-négy méternyi távolságban várakozott.

Paddington biztos volt benne, hogy nem hallotta meg Ruth hangját.

– Parancsoljon, Lénárd kollegina.

A szőke lány kiválóan beszélt angolul, bár azért érződött a hangján valami furcsa, szokatlan akcentus.

– Bocsásson meg, professzor úr, hogy felzavartam mentegetődzött. – Találtunk valamit, amit meg kellene néznie.

– Hol van? – pislantott a lány kezére Paddington. Valami kő? Itt van magánál?

Paddington biztos volt benne, hogy megkövesedett ősállatra

bukkantak, talán egy bogárra, vagy kisebb emlősre. Éppen ideje, hogy találjanak valami unikális dolgot.

– Nincs nálam – mondta a lány. – Nagy.

– Mekkora?

– Hát... jó nagy.

– Hm. És hol találták?

– Innen nem látszik az a hely. Odavezetem.

– Várjon egy pillanatra. Felhúzom a bakancsomat.

Visszalépett a sátorba. Ruth a szájára tette az ujját, jelezve, hogy ő itt marad csendben, amíg Paddington eltűnik. Paddington bólintott, és belelépett a bakancsába, miközben sóvárgó pillantásokat vetett Ruth rojtos szélű, rövid szárú nadrágjára. Úristen, valóban újjászületett! Ha valaki csak két hónapja is azt mondja neki...

Megrázta a fejét, és kigyalogolt a sátorból.

A lány előtte ment, úgyszintén ennivaló nadrágocskájában, ritmusra mozgatva formás kis fenekét. Paddington figyelte egy kicsit, aztán értetlenül felsóhajtott. Nagy dolog a szerelem, a fene vigye el, legalább olyan rejtélyes, mint a vulkánok! Itt van például ez a kislány. Csodálatos a maga nemében. Szép az arca, feszesek a keblei, ring a csipeje, a fenekéről ódákat lehetne írni – és mégsem kelti fel benne az érdeklődést.

Ha mellé állítaná Ruth-t, biztos, hogy a kis Lénárd lány nyerné a versenyt. Ruth-nak szép ugyan az arca, de kissé vastagabbak a lábai, és a feneke is legalább öt centivel – vagy akár tízzel is – szélesebb az ideálisnál.

Őérte pedig megdöglik. És egyre inkább.

– Hahó! – kiáltott fel mellette a lány. Paddington összerezzent a váratlan kiáltástól.

Nem messze tőlük hatalmas kőtömbök hevertek meglehetős összevisszaságban. Valószínűleg a tizenkét évvel azelőtti

kitörésből származhattak; ekkor lökött ki utoljára ekkora kődarabokat a tűzhányó a kürtőjéből.

Ezek alkották azt a dugót, amelytől meg kellett szabadulnia, hogy a gázok és a láva kiáramolhasson a magmakamrából. Bizonyára már látta is a monstrumokat, csak éppen nem vette közelebbről is szemügyre őket.

De mi a fenéért is tette volna? Ez a geológusok dolga.

Megerősítve érezte az időbecslését, amikor közelebb lépkedett ahhoz a kőhöz, amely körül a hallgatók csoportosultak. Néhány vizsgálódó értetlenül rázogatta a fejét. Paddington jószerével a nevüket sem tudta, pedig többen is nála tanultak.

-Mi újság, kollégák? – kérdezte kíváncsian. A köveken zöldellő apró növénykolóniák is arról árulkodtak, hogy az óriások nem mostanában repültek ki a hegyből.

Kati, úgy látszik, teljesítette a feladatát azzal, hogy odavezette Paddingtont, mert visszalépett a többiek közé, és csendben maradt. A szót egy magas, szőke, szemüveges fiatalember vette át. Roy Adams. Az ő nevére valahogy visszaemlékezett.

– Találtunk valamit, professzor úr – mondta Adams a kőre mutatva.

Paddington ekkor vette csak észre, hogy a kőtömb mellett a föld telis-tele van kőforgáccsal, mintha valaki megpróbálta volna megfaragni a gránitot. A tömbön azonban nem látszott faragás nyoma.

– Mit találtak?

– Gőzünk sincs róla – mondta Adams. – Megnézné, professzor úr?

Paddington először a furcsa kőlapokat, a "forgácsot”

vette szemügyre. Lehajolt, felemelt egyet, és megsimogatta a felszínét. Sima volt, túlságosan is az. A kis zöld

növénykolóniák, amelyek rátapadtak, kezdtek sárgás színt ölteni. Paddingtonnak az volt az érzése, hogy természetellenesen könnyű és sima a kőlap.

Hogy bizonyosságot szerezzen arról, amire gondolt, feltette a szemüvegét. Még. egyszer megsimogattá az egyik lapocska oldalát, aztán megcsóválta a fejét.

– Ez nem kő!

– Na, mit mondtam! – kiáltott fel valaki a hallgatók között. – Ilyen kő nincs!

– Akkor micsoda?

Paddington egyre csak simogatta a lapos kődarabokat. Tényleg, mi a franc lehet ez?

Lehajolt és beletúrt a törmelék közé. Még a nagyságuk is majdnem egyforma... és a törésfelületük...

Te jóságos Isten, mi a fene ez?

– Szóltak Harmon professzornak?

– Azonnal jön ő is.

Paddington Adamshez fordult.

– Hogy találtak rá?

– Mindig is itt volt – mondta a fiatalember. – Legalábbis a legutolsó kitörés óta.

Paddington is így gondolta. A legutolsó kitörés vetette ki a monolitokat a föld mélyéből.

– És a törmelék?

– Hát az egy jó történet – mondta Adams. – Hogy is volt, Kati?

A kis Lénárd lány megvonta a vállát, és távolabb heverő hátizsákjaik felé intett.

– Meg akartam fúrni egy sziklát. Nem ezt, hanem egy kisebbet. Csakhogy becsúszott a fúróba a fúrófej.

Nagy nehezen kiszereltem, betettem egy új fejet, előtte azonban ki akartam próbálni egy nagyobb kövön. Idejöttem ehhez – a megcsodált sziklához mutatott – és nekinyomtam az oldalának a fúrót. Kíváncsi voltam rá, becsúszik-e ismét a fej.

Paddington akaratlanul is elmosolyodott. Miss Lénárd olyan szabatosan fejezte ki magát, ahogy csak egy külföldi teszi.

– Nem csúszott be szerencsére. Viszont elkezdett a fejemre potyogni a kő. Pedig csak egy kicsit fúrtam bele.

– Mit gondol, mi történt? – mosolygott rá bátorítón Paddington.

– Fogalmam sincs róla – bizonytalanodott el a lány. Bár…

– Mondjá ki bátran.

Katin látszott, hogy keresi a szavakat.

– Vegyünk például egy üvegtáblát – mondta nekibátorodva. – A tábla vastag, biztonsági üvegből készült.

Órákig püfölhetik, mégsem törik be. Aztán jóval később, lehet, hogy egy évtized múlva, egyszer csak nekiről valaki, és hozzáüti a kulcscsomóját: Az üveglap abban a pillanatban felrobban, és apró darabjaira hullik szét. Valamennyien ismerjük ezt a jelenséget. Az üveglapnak van valahol egy gyenge pontja, ahol felgyülemlik a feszültség… vagy meggyengül valamiért a stabilitás, és csupán egy apró külső behatás kell hozzá, hogy összeomoljon a belső szerkezete.

– Hát ez nem volt valami akadémikus magyarázat mondta Adams.

– De legalább érthető – morogta Paddington. – Csakhogy ez a valami – felmutatta a kőlapot a levegőbe nem üveg.

A lapocska valóban nem nézett ki annak. Szürke volt, könnyű és sima.

– Professzor úr – cincogta egy bátortalan hang. – Én megnéztem a kőlapokat.

– És?

– Valamennyi egyforma.

– Ez nem igaz! – tiltakozott Glen. – Itt van nálam két egészen eltérő darab!

– Helyesbítek -. mondta az előbbi hang gazdája, egy szemüveges lány. – Nem egyforma valamennyi... hanem sok egyforma van köztük. Ahogy elnézem, a forgácsdarabok legalább háromféle típusba oszthatók.

Paddington akaratlanul is elmosolyodott. Lám csak, lám: ilyenek a tudóspalánták. Ha észrevesznek valami rendkívülit, azonnal megfigyelik, osztályozzák, kategorizálják – értelmesen azonban nemigen tudják elmondani, hogy milyen tanulságot szűrtek le a jelenségből.

– Az meg hogy lehet?

– Talán kristályszerkezet vagy micsoda. A kristályok is bizonyos értelemben egyformák. Az, hogy valami azonos szerkezeti elemekből épül fel, egyáltalán nem szokatlan a természetben.

Paddington megsimogatta az állát.

– Induljunk ki abból, hogy a forgács nem kő. Akkor viszont mi lehet?

Erre már nem tudott válaszolni senki. Hosszabb szünet után a kis Lénárd lány illedelmesen felnyújtotta a kezét.

– Mondhatok valamit?

– Persze.

– Nem fog kiröhögni érte, professzor úr?

– Majd visszatartom valahogy – mosolygott rá Paddington. – Egyesek szerint egész jól vissza tudom tartani a röhögésemet.

– Szerintem ez az izé itt...,műanyag.

– Műanyag? – hördült fel Adams. – És kik csinálták? Csak nem azt akarod mondani, hogy olyan élőlények élnek a

vulkánban, akik képesek műanyagot készíteni?

– A vulkán maga készíti.

– A vulkán?

– A magmakamrában. Olyan folyamatokjátszódnak le benne, amelyek ilyen szokatlan szerkezeteket hoznak létre. Tegyük fel, hogy a kő bent van a kamrában, illetve ott formálódik, aztán amikor kilökődni készül, ráfröccsen ez a furcsa anyag. A kőtömb beleszalad a kürtőbe, majd kirepül a szabadba. Itt kint pedig ráfagy az anyag a felületére.

– Nekem inkább úgy tűnik, mintha bekenték volna vele, vagy ami még furcsább, laponként hordták volna fel rá.

Paddingtonban hirtelen feltámadt a vágy Ruth után.

Hátha rá tudja beszélni, hogy a munkaidő ellenére...

Vigye a fene a köveket és a rejtélyes forgácsot! Még ha legalább egy kővé dermedt őslényt találtak volna!

– Jól van – mondta megvakargatva a fejét. – Egyelőre fogalmam sincs róla, mi lehet ez az egész. Lehet, hogy este meglátogat az az öreg fazekas indián, aki beszélgetni jár hozzám. Majd megmutatom neki.

– Már megbocsásson, professzor – értetlenkedett Adams. – Hogy jönnek ide a fazekas indiánok?

– Úgy – mondta Paddington – hogy ezen a vidéken sok-sok évszázadra megy vissza a fazekasság. Már a Kolumbusz előtti időkben is gyakorolták. Hátha ők fedeztek fel egy speciális anyagot vagy mázat, amivel bemázoltak néhány követ. Mert honnan a fenéből tudhatnánk, hogy ezek a monstrumok nem hevernek-e itt már évszázadok óta?

– Erről könnyű meggyőződni – mondta Glen. – Csak meg kell kérdezni a helyieket.

– Ez az! – helyeselt Paddington. – Kérdezze meg tőlük valaki. Azt tanácsolnám, hogy üljenek néhányan a terepjáróba, nézzenek körül a környéken, tudakozódj anak...

Még beszélt, de már nem a követ és a körülötte téblábolókat látta maga előtt. Bár megpróbálta elhessenteni a jelenést, nem sikerült. A levegőben ugyanis Ruth jelent meg előtte, kis nadrágocskájában; rámosolygott, és hívogatón felé intett. Aztán még mindig mosolyogva elkezdte lehuzigálni a nadrágocskáját.

Paddington eltátotta a száját, hogy minél több levegő férhessen be rajta, aztán felnyögött, szó nélkül megfordult, és elügetett a sátra felé.

Tanítványai megkövülve bámultak utána.

9.

Néhány percnyi néma csend után a kis Lénárd lány szólalt meg.

– Ezt meg mi lelte?

Adams legyintett egyet.

– Nem láttad rajta?

– Mit kellett volna látnom?

– Alig tudta visszatartani.

– Mit?

– A hasmenést, te ütődött. Szinte belefehéredett az ürge. Még jó, hogy nem csinálta össze magát az orrunk előtt.

– Most mit csináljunk?

– Tudod, mit? – mondta Glen a kő felé bökve. – Fúrd meg a másik oldalát is.

– Gondolod, hogy arról is lepotyog...?

– Meglátjuk.

Meg is látták. Alig értette a kőhöz a lány a fúrófejet, máris hullani kezdtek a kőforgácsok. Ezek aztán már tökéletesen egyformák voltak.

Amikor valamennyi lepotyogott, lélegzet-visszafojtva

bámultak a monstrumra, majd egymásra.

– Tök egyforma valamennyi!

– Valami kristályszerkezet...

– Hát ha ez kristály, akkor én vagyok az Államok elnöke.

– Terrakotta?

– Ez az! – rikkantotta valaki.

– Micsoda? Terrakotta?

– Mint az űrsiklóknál. Terrakottalapokkal fedik be az űrrepülő testét, hogy megóvják a súrlódás keltette hőtől. Ezek a kis izék is ilyenek, és úgy ragasztották a kőre őket.

– Kik?

– Biztos az indiánok.

Glen megcsóválta a fejét.

– Ez aligha terrakotta.

– Hogyhogy?

– Nézz csak ide!

Valamennyien Glen felé fordultak. A fiú hosszúkás valamit tartott a kezében, ami szemmel láthatóan markolatban végződött. Ezt markolva mutatta feléjük a tárgyat.

Adams kikerekedett szemmel nézett rá.

– Mi a fene ez?

– Ócskavas – mondta Glen. – Három perccel ezelőtt még a tőröm volt. Huszonöt dollárt fizettem érte. Kiválóan edzett ötvözetből készült.

– Mi a fenét csináltál vele? Úgy összetöredezett a pengéje...

– Megpróbáltam elvágni egy lapocskát. A penge egyszerűen széttöredezett a kezemben.

– Hogy tudtad annyira rányomni?

– Az a furcsa, hogy nem is nyomtam. Belevágtam, a penge pedig darabjaira törött.

– Hát ez tényleg furcsa – ismerte el a kis Lénárd lány.

– Tuti, hogy nem az indiánok csinálták. Egy indián fazekas képtelen lenne rá.

– Akkor kik?

– Talán mégiscsak élnek valakik a kráterben. Képzeljétek el, ha kiderülne, hogy egy mindeddig ismeretlen faj bujkál odalent.

– A tűzben, mi? A lávának még akkor is 1200 fok a hőmérséklete, ha már a felszínre ért.

– Hátha nem húsból és vérből vannak, hanem kőből és fémből?

– Értelmes lények?!

– Persze. Nincs a világegyetemnek olyan törvénye, amely előírja, hogy minden élőlénynek olyan selejtes anyagból kell készülnie, mint amilyenek mi vagyunk.

– Hé! Hé! Lassan átmegyünk sci-fibe. Inkább szedjük le róla ezt az összes izét. Kíváncsi vagyok rá, mi van a forgács vagyis a terrakotta alatt. Az az érzésem, hogy akárkik is rakták a kőre, el akartak rejteni előlünk valamit.

– Ez már döfi! – dörzsölte össze a kezét Glen. – Hátha kincset találunk. Úgyis szükségem lenne egy kis pénzre. Gyerünk, derítsük fel a vulkánlakók kincstárát.

Hol vagy, Kati?

– Itt vagyok. Hozom a fúrót!

– Állj neki, kislány!

Kati Lénárd feltette plasztik védőszemüvegét, és belefúrt oda, ahol még terrakottalapok vagy micsodák borították a bazalttömb oldalát.

Nem kellett soká ügyködnie, hogy potyogni kezdjenek a

kóról a forgácsok.

Amikor valamennyi lepotyogott, újra csak szájtátva néztek egymásra.

– Ez nem... igaz! – nyögte Adams. – Ez nem lehet igaz! Fusson valaki a professzorért!

10.

Paddingtonnak éppen sikerült meggyőznie Ruth-t, hogy a tábor valamennyi lakója odakint tolong a vulkánnál, és kőforgácsot nézeget. Harmon professzorról nem szólt ugyan Ruth-nak, de nem is tartotta fontosnak. Még soha nem fordult elő, hogy Harmon meglátogatta volna.

Ruth kezdetben visszautasította, amikor aztán a professzor mézédes mosollyal előadta, hogy egyszerre csak odakint a köveknél megjelent előtte a levegőben Ruth kis nadrágocskájában, és hogy az a Ruth sokkal; de sokkal engedékenyebb volt, mint az igazi, elmosolyodott, és Paddington melléhez dörzsölte az arcát.

– Ravasz róka vagy, Ambrie. De lásd, kivel van dolgod...

Egyetlen pillanat alatt kibújt a nadrágból, és Paddingtonra mosolygott.

– Gyere, vitézem!

Paddington egyetlen ugrással az ágyon termett. Éppen a bakancsát rúgta le, amikor ismét felhangzott odakint a korábban már hallott félénk kiáltás.

– Professzor úr! Paddington professzor!

Paddington elsápadt. Mi a franc van már megint?

Ruth figyelmeztetőn oldalba bökte.

– Szólj már valamit, mert bejön!

Paddington gyilkos képet vágott. Eddig csak Lillyt utálta, de ez a kis magyar lány a legjobb úton van afelé, hogy,őt is megutálja.

– En… itt… izé… mi a fene…?

– Jól van, professzor úr?

Paddingtont elfogta a méreg.

– Nem, nem vagyok jól! – Aztán, amikor Ruth ismét erőteljesen oldalba ütötte, helyesbített. – Már jól vagyok.

– Van nálam hasmenés elleni tabletta – ajánlotta segítőkészen a lány. – Adjak belőle?

Paddington egyre dühösebb lett.

– Nincs hasmenésem.

– Székrekedés elleni tablettám is van.

Paddington ekkor kínjában röhögni kezdett.

– Az sem kell… hihi… drágám… az sem… Mi a helyzet odakint?

Ruth közben már visszavette magára a nadrágját, és a bakancsát is felhúzta. Paddington sóhajtott. Belátta, hogy a sors ellen nem hadakozhat.

– Mi a helyzet odakint?

A lány zaklatott hangja beszűrődött az ajtónyíláson.

– Jöjjön gyorsan, professzor úr! Találtunk valamit, ami… mindennél izgalmasabb.

Paddington Ruth nadrágjára pislantott, és keserűn felsóhajtott.

– Mindennél azért talán mégsem. Várjon, azonnal megyek.

Kilépett a sátrából, és Kati ringatódzó popsija mögött visszasétált a nagy kövekhez.

11.

Amint közelebb ért hozzájuk, lassan kibontakozott előtte a hegyoldal szürkés-zöldes-feketés hátterébe a kőtömb. A szürke színt a többi kő adta, a zöldet a rajtuk itt-ott megtelepedő

növénykolóniák, a feketét a megkövesedett láva. Látta, hogy a kőtömb környékét törmelék borítja – szorgalmas tanítványai lefejtették róla a burkolatot. Csakhogy miféle burkolat ez, az ördög vigye el!

Most, hogy Ruth már nem lebegett a szeme előtt, a kőtömbre koncentrált. Furcsa egy valami, az biztos.

Talán szólni kellene a régészeknek. A végén még öszszebarmolnak valami sosem tapasztalt kultúrát.

A kőtömb kecsesebb lett, és mintha meg is magasodott volna. Paddington sejtette, csak azért látja magasabbnak, mert megszabadult a ráragasztott ballaszttól. Ugyanúgy, mint amikor egy kövér ember alaposan lefogy. Egyből magasabbnak is látszik. A szélesség növekedése a magasság elvesztésének a látszatát kelti.

– Látom, jól nekiestek – húzta el elismerőn a száját, amint a közelükbe ért. – Nos, kisütöttek már valamit?

Különben mi az a nagy felfedezés, ami miatt iderángattak?

Meghökkenve tapasztalta, hogy tanítványai szeme furcsa tűzben ég.

– Nézze meg jobban, professzor! A követ nézze!

Paddington megnézte. Fekete gránit. Körülötte a lepotyogott törmelék.

– Nézem. Csinos darab.

– A formáját nézze!

– Hát... kecsesebb lett. De ez természetes.

– Onnan nem látja! – izgult Kati Lénárd. – Menjen hátra, professzor! Tegyen mondjuk... tizenöt lépést.

Onnan nézzen rá.

Paddington gyanakodva megfordult, és megtette a kívánt lépéseket. Aztán a kőre nézett.

Egyetlen pillanatra megtántorodott, és a szeméhez kapott.

Gyorsan megdörzsölte, hogy nem káprázik-e.

Nem káprázott. A lassan lefelé igyekvő nap fényében egy fekete koponya vigyorgott rá. Egy ki tudja, hány tonna fekete gránitból faragott koponya.

Paddington eltátotta a száját, és még akkor sem csukta be, amikor Ruth is felbukkant a látómezejében.

Mi a csoda lehet ez, uram isten?

12.

Öt perc múlva már valamennyien a hatalmas koponya körül nyüzsögtek.

– Akkora, mint a híres, mexikói olmék fejek.

– Azok is koponyák? – kérdezte valaki.

– Kőfejek. Akkor élt emberekről mintázták.

– Királyokról?

– Ki tudja? Hiszen azt sem tudjuk, kik voltak az olmékok. Annyit tudunk csupán, hogy időszámításunk kezdete előtt 1200 és cirka 800 közötti időben éltek Mexikóban, a mai Tres Zapotes és Veracruz környékén.

Hatalmas, földbe ásott emberfejeikről váltak híressé.

A fejek ugyancsak gránitból készültek, és furcsa módon negroid vonásokat mutatnak.

– Feketék Amerikában Krisztus előtt? – hitetlenkedett Adams.

– Hát ez is a történelem nagy-nagy titkai közé tartozik – tárta szét a karját Paddington. – Én csak azt mondom, hogy az olmék fejek is cirka ekkorák, és a súlyuk is hasonló lehet. A legnagyobb, ha jól emlékszem, harminc tonnát nyom.

– A földből ásták ki őket?

– Onnan – bólintott Paddington. – Szándékosan temették be valamennyit.

– Ne kérdezzem, hogy miért, igaz?

– Bátran megkérdezheti – mondta Paddington – de válaszolni nem tudok rá. Ez már a régészet tárgykörébe tartozik, nem a vulkanológiáéba.

– Az olmék fejeket is... ez a műanyag-féle takarta?

– Amint tudom, nem.

– Őket a földbe ásták – mondta izgatottan egy szőke fiú – ezeket meg másképpen álcázták.

– Mit csináljunk most, professzor úr? – kérdezte ismét valaki.

Válaszolni akart, de mély, dörmögő hang hangzott fel a kőtömb mögül.

– Megszámolták a köveket?

Egyszerre fordultak a hang felé. A monolit mögül Harmon professzor ballagott ki hátán összekulcsolt kézzel. Tömzsi kis pasas volt, rövidke bajusszal az orra alatt; arca pirospozsgás; zöld rövidnadrágot, virágos térdzoknit és ormótlan bakancsot viselt.

Paddington csodálkozva húzta fel a szemöldökét.

– A forgácsra céloz?

– A kövekre – mondta Harmon.

Paddington megpróbálta követni.

– Milyen kövekre?

Harmon körbemutatott kis, rövid karjával.

– Ez egy nagy kő, igaz? Látja, ott is van egy ehhez hasonlóan nagy kő. Aztán odébb. És még odébb is!

– Világos. Tele van a hegyoldal nagy kövekkel.

– De nem ilyen nagyokkal. Ilyen monolitból csak tizenhárom van.

– Megszámolta?

– Meg én.

– A tizenhárom szerencsétlen szám. Találjon hozzá még egyet.

Harmon megcsóválta a fejét.

– Ez nem tréfa, Ambrosius. Tizenhárom hatalmas monolit található a hegy oldalában.

– És?

– Ennek jelentenie kell valamit.

– Milyen értelemben?

– Szent szám lehet vagy micsoda.

Paddingtonnak nem volt sok érzéke a misztika iránt, ezért gúnyosan elhúzta a száját.

– Nem hiszem, hogy százon alul lenne egyetlen szám is, amelynek valamely kultúrában ne lenne misztikus jelentése. És különben is: ez az egyetlen ilyen monolit.

Ez feltehetően valóban emberi kéz nyomát viseli magán, míg a többiek…

– Meggyőződött már róla?

Paddington megvakargatta az állát.

– Természetesen nem, de… teljesen valószínűtlen, hogy…

Pedig nem volt az.

13.

Erre már akkor ráébredtek, amikor Miss Lénárd fúrója nyomán a második számú monolitról is elkezdtek lepattogni az ismeretlen anyag forgácsai.

Amikor idáig jutottak, Paddington véget vetett az akciónak. Parancsot adott, hogy mindenki tartsa a száját. Nem lenne szerencsés, ha a környéken lakók megrohannák őket.

A sátrak felé bandukoltukban Paddington elkapta Harmon karját és megállította.

– Beszélnünk kellene, James – súgta oda neki.

– Én is azt gondolom – súgta vissza Harmon.

– Hol?

– Ruccanjon át hozzám.

Paddington megmosakodott, átöltözött – ami annyit jelentett, hogy kirázott a bakancsából néhány követ, és hosszas mérlegelés után zoknit váltott – majd átballagott professzortársához.

Harmon professzor sátrában katonás rend uralkodott, olyan, hogy egyszeriben rendetlennek és piszkosnak érezte magát: Őszinte megkönnyebbülésére Harmon nem frakkban várta, hanem a munkaruhájában. Paddington kíváncsi lett volna rá, vajon ő is kirázott-e a cipőjéből néhány kövecskét.

Még nagyobb megkönnyebbülésére Harmon egy lapos kis whiskysüveget bányászott ki gondosan egymásra rakott táskái valamelyikéből, és öntött maguknak két pohárkával. Amíg ittak, Paddington megpróbált rájönni, miért is utálja Harmont. Talán azért, mert olyan szorgalmas, mint a hangya. Hiányzik belőle az a vagányság, amely benne például megvan. Vajon belőle mennyi minden hiányozhat, ami viszont Harmonban van meg?

James Harmon rápislogott a pohara felett.

– Beszéljünk arról is?

– Miről? – kérdezte Paddington.

– Hát a kettőnk viszonyáról. Tudom, hogy enyhén szólva sem kedvel engem. Igaz? Vajon miért?

Paddington kiitta az italát, és letette a poharát az előttük álló tábori asztalkára. Már korábban megfigyelte, hogy az asztalka lába alá papírgalacsint tett Harmon, megakadályozandó a billegését.

Paddington lehajolt, kihúzta a galacsint az asztal lába alól, és a poharaik mellé hajította.

– Ezért.

Harmon meghökkenve nézett rá.

– A galacsin miatt?

– Nálam nincs az asztal lába alatt semmi.

– De anélkül bille – Hadd billegjen. Úgy szép ez élet, ha billeg. Ez a különbség köztünk, James.

Harmon grimaszt vágott.

– Azt hiszem, értem. De azért tudunk együtt dolgozni, nem?

Paddington előrehajolt.

– Mondja, James... El tudja ön képzelni magáról, hogy elcsábítja az egyik tanítványát. Vagy hagyja magát elcsábítani?

Harmon kedvetlen képet vágott.

– Micsoda marhaság ez, Ambrosius? Különben is nős vagyok.

– Na és? Egyébként jól él a feleségével?

Harmon felugrott a miniatűr tábori székről, amin fél fenékkel kucorgott, és dühös képpel nézett a vendégére.

– Micsoda kérdés ez, hallja? Nem gondolja, hogy fenomenális udvariatlanság más magánügyeibe...

– De. Gondolom – mondta Paddington.

Harmon nyelt egy nagyot, aztán visszaült a székére.

– Bár nem kellene válaszolnom a kérdésére, sőt ki kellene zavarnom magát a sátramból...

– De nem zavar ki.

– Nem zavarom – bólintott Harmon. – Ami pedig a feleségemet illeti... nem élek jól vele. Sőt kifejezetten rosszul

élek. Többször is foglalkoztam már a gondolattal, hogy vagy őt fojtom meg, vagy magamat. Egy kötéllel, például. Most boldog?

– Egyáltalán nem – mondta Paddington megsimogatva őszülő haját. – Ez esetben miért ne kezdene ki valamelyik hallgatójával?

– Mert a szabályok és a lelkiismeretem nem engedik.

– Még akkor sem, ha esetleg... ez a boldogságot jelentené önnek?

– Még akkor sem.

– Jól van – sóhajtotta Paddington. – Azért ragyogóan dolgozhatunk együtt.

Harmon ismét öntött mindkettőjüknek egy-egy pohárkával.

– Mi a fenét csináljunk, Ambrosius?

– Ez a nagy kérdés – dünnyögte Paddington.

– Felfedeztünk valamit... jobban mondva rátaláltunk valamire, ami nagy jelentőségű lehet a közép-amerikai indián kultúrák vizsgálata szempontjából.

– Így van.

– Tizenhárom monolit. Tizenhárom koponya.

– Egyelőre még csak kettőről bizonyosodtunk meg.

– Nincs kétségem afelől, hogy a maradék tizenegy is rejteget valamit. Mi a fenét csináljunk hát? Az az igazság, hogy azonnal értesítenünk kellene a helyi hatóságokat.

Paddington ivott egy kicsit.

– Rossz ötlet – mondta. – Tudja, mi következne ezután? Hazaküldenének bennünket, a területet lezárnák, a hallgatók elveszítenék az ösztöndíjukat, az eddigi eredményeik fuccsba mennének...

Mintha csak alá akarta volna támasztani a szavait, a vulkán

nagyot dörrent odakint.

– Még ez is – dörmögte Harmon. – Attól tartok, ki fog törni. Akkor aztán már csak tőle függ, hogy mi történik a monolitokkal. Lehet, hogy örökre maga alá temeti őket egy lávafolyam.

– Ha viszont elhallgatjuk a felfedezésünket... egyezményeket sértünk – töprengett Paddington. – Megbolygatjuk egy talán ismeretlen kultúra emlékeit.

Harmon töprengve nézett maga elé.

– Miért kellene megbolygatnunk őket? Majd vigyázunk rájuk. Ön a vulkánnal foglalatoskodik, mi pedig a kövekkel. A monolitokat akár békén is hagyhatjuk. Majd mielőtt elvonulunk, értesítjük a régészeket.

Figyelmeztetem a hallgatókat, hogy csak óvatosan mozogjanak a terepen.

– De hát így is szabályokat sértünk!

Harmon rácsapott az asztalkára, amely vadul billegni kezdett az ökle alatt.

– Pokolba a szabályokkal!

Paddington vigyorgott, és visszahelyezte a galacsint az asztal lába alá.

– Istenemre, professzor, a végén még megkedvelem magát! No, akkor igyunk erre egyet!

A vulkán akkorát dörrent, hogy az asztalka nagyot ugrott félelmében.

Talán ő is szívesen megivott volna egy kis szíverősítőt.

14.

Paddington indulni akart, de Harmon egy kicsit még visszatartottá.

– Várjon egy pillanatra! Látta a kőtörmeléket, igaz?

– Ami nem is kő.

– Éppen erről van szó. Azt mondják a hallgatóim, hogy műanyag, ami, ugyebár, óriási ostobaság. Az indiánok nem ismerték a műanyagot.

– Nem valószínű.

– Akkor viszont csak úgy képzelhető el a dolog, hogy a vulkán belsejében kenődött a koponyákra az anyag.

– A vulkánok nem készítenek műanyagot.

– Tegyük fel, hogy ez készített. Olyan reakciók játszódtak le odalent, amelyek műanyagot eredményeztek.

– És ki kente rá őket a koponyákra? Vulcanus isten?

– Engem nem is annyira ez foglalkoztat, Ambrosius.

Sokkal inkább az, hogy... a koponyáknak, ha valóban a vulkán hajította ki őket... nem lenne szabad létezniük.

– Hát nem is.

– A bazaltkő olvadt állapotban áramlik odalent. Csak a magmakamrából felfelé haladva a kürtőben szilárdul meg. Onnan hajítja ki aztán a magma és a gázok ereje.

Teljesen valószínűtlen, hogy a forró magma éppen koponya formájában szilárduljon meg.

-Gondolja?

– Egy talán még elmenne, de egynél több? Esetleg tizenhárom?

– Eszerint csak a vulkán oldalában faraghatták ki őket!

– Akkor viszont el kell vetnünk, hogy a vulkán maga kente be őket műanyaggal, ami egyébként sem tetszik nekem, hiszen aligha kenésről van szó. Sokkal inkább úgy ragasztottak rájuk valamilyen lapocskákat.

De kik, az ördög vigye el. Az indián fazekasok?

– Ki tudja? – sóhajtotta Paddington.

Harmon professzor felállt, a bejárathoz sétált, és felnézett a csillagos égre. Amikor visszafordult, zavar látszott a tekintetében.

– Megvizsgáltam a monolitok környékét, Ambrosius. És tudja, mit vettem észre?

– Na mit?

– Hogy eredetileg nem ezen a helyen álltak. Nem itt faragták ki őket, és... nem is itt ragasztottak rájuk lapocskákat.

– Hát hol?

Harmon a morgolódó vulkánra mutatott.

– Akárhogy is kerülgetjük a dolgot: benne!

– Benne? – hökkent meg Paddington.

– Geológus vagyok – mondta Harmon. – Első dolgom volt megvizsgálni, hogy kerültek ide a monstrumok. Szerintem 8-9 tonnát is nyomhatnak darabonként.

Olyannyira súlyosak, hogy mély nyomot hagytak a talajban, ami még ma is könnyen észrevehető.

– Szerintem meg máshonnan hozták ide őket!

Harmon felemelte a hangját.

– Értse már meg, Ambrosius! A köveket a vulkán hajította ki magából. Rázuhantak a talajra – megtaláltam a helyüket – aztán végiggurultak a vulkán oldalán. Ez is világosan nyomon követhető. A vulkán hányta ki őket! Azóta itt hevernek az Arenal oldalában!

Paddington elképedve meredt Harmonra.

– Tizenhárom mélyedés, tizenhárom árok... Tizenhárom monolit! Elképesztő!

Harmon professzor megrázta a fejét.

– Nem tizenhárom, Ambrosius. Be kell vallanom önnek, hogy nem annyi.

Paddington a poharára nézett.

– Adna még egy nyeletet?

Ittak, aztán Harinon megnyalta a szája szélét.

– Nem tizenhárom kráterecskét találtam, Ambrosius.

– Hanem mennyit?

Harmon sóhajtott.

– Hárommal többet. Tizenhatot.

– Eszerint tizenhat koponyánk van?

Harmon megrázta a fejét.

– Annyi biztosan nincs. Mert három közülük... másmilyen.

– Milyen másmilyen?!

– Gömbölyű is, és lapos is, Ambrosius. És ugyanazzal a csodahabarccsal vannak beborítva. Talán, ha megvizsgálnánk őket, előbbre jutnánk. Ha írást vagy rajzokat látnánk rajtuk...

Paddington elgondolkodva az asztal lapjára bámult; aztán rácsapott egyet, és felemelkedett.

– Akárhogy is van, adjunk magunknak egy kis időt.

Elvégre nem feltétlenül muszáj észrevennünk, hogy mik hevernek az Arenal oldalában. Végezzük a dolgunkat, és fogjuk be a szánkat. Aztán majd még egyszer összeülünk, és eldöntjük; mit tegyünk. Oké?

– Rendben van, Ambrosius. Remélem, a hallgatók a fenekükön maradnak, és nem jártatják a szájukat.

A hallgatók azonban, bár nem jártatták a szájukat, a fenekükön sem maradtak.

Ebből aztán további bonyodalmak származtak.

15.

Paddington és Harmon az igazak álmát aludták már, amikor Glen sátrában összegyűltek a hallgatók. Nem mindenki jött el

az éjszakai gyűlésre – voltak néhányan, akiket nem igazán izgatott a koponya.

A gyűlés fegyelmezetten és csendben zajlott, mintha süketnémák beszélgettek volna egymással. A hallgatók tisztában voltak vele, hogy önveszélyes játékotjátszanak: ha lebuknak, alighanem ugrott az ösztöndíjuk.

És mégsem voltak képesek gátat vetni a kíváncsiságuknak.

– Ott lopakodtam Harmon nyomában – fejezte be halk tájékoztatóját egy vörös hajú, szemüveges fiú. Láttam, amint a hegyoldalt nézegeti. Aztán én is észrevettem, mit bámul. Feltételezte, hogy a monolitokat az Arenal szórta ki magából. A gördülő kövek útját kereste. És, barátaim, meg is találta őket. Mind a tizenhatot.

– Tehát? – kérdezte a nyurga Glen. – Maradunk az eredeti tervnél? Jól meggondoltátok?

Egyetértő bólogatás volt a válasz. Egyiküknek azonban támadt még valami kis kétsége.

– És a többiek? Akiket nem izgatnak a monolitok?

Elvégre az ő sorsukat is kockára tesszük.

– Erre most ne gondoljunk – hessegette el az aggodalmait Adams. – Az azonban nagyon fontos lenne, hogy mindenki nyelje le a nyelvét.

Olyan csendben osontak a hegy oldalában, mint a kísértetek.

Kati Lénárd-hóna alatt ott lapult a fúró.

A hegy nyugtalanul morgolódva nézett le rájuk.

Nem készítettek előre részletes tervet, így aztán önkéntelenül is annál a koponyánál gyűltek össze, amelyet már megtisztítottak a műanyagtól. A tíztonnás szörnyeteg mintha kedvét lelte volna az éjszakai holdfürdőzésben. Mintha mosolygott volna, ahogy a holdsugarak megcirógatták súlyos testét.

Nézték egy darabig, majd Kati megszólalt.

– Félelmetes. Vajon hogy csinálták?

– Kifaragták – mondta Adams.

– A gránitot nehéz faragni.

– De azért lehet.

Az a vörös hajú fiú vette észre aztán, aki Harmon professzor nyomában lopakodva felfedte a monolitok eredetének a titkát.

Nézte egy darabig a koponyát csípőre tett kézzel, majd megcsóválta a fejét, és hátrálni kezdett. Jó meszsze volt már a többiektől, amikor megtorpant, és ismét alaposan végigmustrálta a követ. Aztán tölcsért csinált a tenyeréből, és halkan szólongatni kezdte a többieket.

– Hé! Hé!

Adams meghallotta, és felé fordult.

– Mi van?

– Gyertek ide, mutatok valamit!

– Gyere te ide!

– Onnan nem látszik, csak innen!

Adams és Glen odasétáltak hozzá, és türelmetlenül széttárták a karjukat. Éppen azon tanakodtak a koponyánál, hogy melyik további monolitot fúrják meg.

– Mit fedeztél fel, Dick?

– Nézzétek csak a koponyát!

Adams alaposan megnézte. Aztán Glen is megnézte. Majd mindketten a vörös hajúhoz fordultak.

– Mit kellene látnunk rajta?

A vörös hajú felkiáltott. Olyan élesen, hogy mindketten összerázkódtak tőle: – Ez nem emberi koponya, fiúk! Ez nem ember koponyája!

16.

Tíz perc alatt valamennyien meggyőződhettek róla, hogy a koponya valóban nem emberi koponyát mintáz: Airton Copreda, aki antropológiát is hallgatott, megesküdött rá, hogy életében nem látott még ilyet. Emberféle koponya volt ugyan, de valahogy mégsem az.

– Ősemberé lehetett – találgatta Glen.

– Kizárt dolog. Ismerem az ősemberek koponyáit.

– Mindét?

– Minden típusét.

– Hátha ez egy eddig még fel nem fedezett ősember koponyája?

– Ne hülyéskedjetek! Közép-Amerikában nem is éltek ősemberek!

Erre valamennyien elhallgattak.

– Akkor deformált koponya lehet. Valószínűleg azoknál élt ez a szokás, akik a követ kifaragták. Talán egy deformált fejű törzsfőnök koponyája.

– Vagy egy mindeddig ismeretlen állaté.

Airton megvonta a vállát.

– Torzított koponya éppen lehetne... bár valahogy nem úgy néz ki. Elég tiszták az arányai.

– Ufókra gondolsz? Éljen Dániken!

– Ebből elég! – intette le a vitatkozókat Adams. Ketten füvet keresnek, ketten pedig ragasztanak, oké?

Többen is bólintottak és munkához láttak.

– Melyiket vegyük előre? – kérdezte Kati.

Adams Glenre pislogott.

– Tételezzük fel, hogy a monolitokban egy-egy koponya

rejtőzik. Azokat már ismerjük valamelyest. Szerintem célszerűbb lenne előbb a gömbölyűeket, végül a laposat megfúrnunk. Hátha találunk rajtuk írást, vagy valami mást, ami közelebb visz bennünket a megoldáshoz.

– Minek a megoldásához?

– Hát hogy mi a fenék ezek, és kik készítették őket.

– Nem a vulkánból repültek ki?

– Ezzel most ne foglalkozzunk. Irány a két gömbölyű kő. Hol is vannak, Dick?

– Gyertek, megmutatom őket!

Tíz perc múlva Kati Lénárd nekiállt, hogy megfúrja a kisebbik gömbölyű követ.

Nem tartott soká a művelet. A ráragadt valami – ez már nem lapokból állt, hanem domború szeletekből olyan gyorsan hullott le a gránitról, mintha valaki belülről is feszegette volna. Mintha a kő maga is szeretett volna megszabadulni kényelmetlen ruhájától.

Olyan sebésen zuhantak le a domború darabok, hogy el kellett ugraniuk a zuhatag elől.

A kiszabadult kő feleakkora lehetett, mint a koponyák, és tökéletesen gömbölyű. Óriási, fekete kőlabda volt. Hiába járták körbe, és világították meg a zseblámpáikkal, nem találtak rajta sem ábrát, sem feliratot.

– Kőgolyó – mondta végül, nem mutatva túlságosan nagy lelkesedést a gránit iránt Glen. – Kőfoci.

– Vajon mi a fene lehet?

– Olvastam, hogy másutt is találtak ilyeneket. A híres Costa Rica-i kőgolyók. Csakhogy azok, azt hiszem, jóval kisebbek.

– Azt is tudod, miért csinálták őket?

– Senki nem tudja. Sőt még azt sem, hogy kik csinálták. Ősi indiánok, az biztos.

Ekkor már a másik golyó felé fordult a figyelmük.

– Ez is golyó – mondta Adams. – Megfúrjuk?

– Kati?

– Gyorsan megy. Csak ragasztani lesz nehezebb.

– Azzal ne törődj. Láss neki!

Ennek a kiszabadítása már jó félóráig tartott. Amikor a védőburok lepotyogott róla, kiderült, hogy Adamsnek van igaza. Ez is kőgolyó, csak sokkal nagyobb, mint a másik. És ezen sem volt sem ábra, sem felirat.

– Tekegolyók – mondta Airton Copreda. – A kis golyóval a gyerekek játszottak, a naggyal felnőttek.

Ezen aztán jót nevetett. A kisebbik golyó is legalább egy-két tonnát nyomhatott.

– Maradt még időnk? – kérdezte Adams a holdra pislogva.

– A kőlapra feltétlenül.

– Akkor essünk neki!

Kati Lénárd nekiesett. Lazán tartotta a fúrót, mert az hitte, könnyű munkája lesz. Alighogy elindítja a motort, s a fúrófej beleszalad a szürke anyagba, a felragasztott lapok azonnal elkezdenek lepotyogni a kőről.

Ezúttal azonban nem ment olyan könnyen, ahogy elképzelte. A fúrófej ugyan többször is beleszaladt a rücskös valamibe, de egyelőre csak a hátán megtelepedett fűkolóniák hullottak le róla a földre.

– Valami baj van? – aggodalmaskodott Adams.

– Nem tudom – morogta a lány. – Mintha nehezebben menne.

– Hát persze – suttogta Airton Copreda. – Hiszen ennek egyenes a felülete. Jobban ráragadtak a műanyag lapok.

A végén mégiscsak Kati került ki győztesen a küzdelemből.

A lapok váratlanul megindultak, és sűrű folyamként hullámzottak le a kőről. A hatalmas gránit szerencsére úgy hevert a talajon, hogy mindkét oldalát könnyedén megvizsgálhatták. Amikor a tűzhányó kivetette magától, perdült néhányat, majd élére állva a földbe süllyedt. Szerencsére éppen csak annyira, hogy a föld megtarthassa ebben a helyzetében.

Amint a lapok lehullottak a monolitról, három zseblámpa fénye is végigkúszott rajta.

A kőlap egyik oldala sima volt; látszott, hogy akik készítették, igencsak gondos munkát végeztek.

– Semmi – morogta a vörös hajú fiú. – Semmi. Pedig azt hittem…

– Mit hittél?

– Nem is tudom. Talán, hogy üzentek nekünk valamit.

– Kik?

– Azok, akik csinálták. Valami olyasmit, hogy szeretettel üdvözöljük a késő utódokat. Különösképpen Airton Copredát.

– Nincs rajta semmi – mondta ki végül a döntő szót Adams. – Talán másfajta jelentése van.

– Ezt hogy érted?

– Talán a formájában vagy az elhelyezkedésében hordoz információt.

– Az elhelyezkedésében aligha. Nem hiszem, hogy az Arenal mérlegelte volna, hova essék az, amit kihajít a nagyvilágba.

– Folytassam a másik oldallal? – kérdezte munkára készen Kati.

– Felesleges – legyintett Adams. – Úgysem lesz rajta semmi.

– Ahogy gondoljátok – mondta Kati kedvetlenül, vállára véve a fúrót. – Visszamegyünk?

– Van még időnk – morogta Glen. – Ha már itt vagyunk,

nézzük meg a másik oldalát is.

– Ezen az alapon megfúrhatnánk valamennyi koponyát.

– Csakhogy azokról anélkül is pontosan tudjuk, hogy mit rejtenek, nem igaz?

– Most akkor fúrjam vagy ne fúrjam?

Adams az órájára pislogott.

– Egye fene. Fúrjad meg, Kati! Úgysem lesz rajta semmi.

Roy Adams utoljára akkor tévedett ekkorát életében, amikor a járókájában a babapiskótája helyett nagypapája zsebóráját tömte a szájába.

17.

Menetrendszerűen zajlottak az események. Kati nekifeszítette a fúrófejet a szürke anyagnak, és megindította a motort. A fúrófej beleszaladt a szürke, rücskös borításba. A műanyag csak a harmadik lyuk kifúrásakor kezdett lepotyogni a kőlapról. Kati hátralépett, nehogy a kőforgács felsértse a lábát.

Mivel egy lapocska mégiscsak a cipőjére pottyant, lehajolt, hogy odább piszkálja. A többiek eközben a zseblámpák fénye által megvilágított, a szürke anyagtól megszabadított kőlapot nézegették. Hosszú másodpercekig csend volt, majd egyszerre csak felhangzott Airton Copreda bizonytalan hangja.

– Mintha látnék valamit.

– Mit? – hajolt hozzá Adams.

Kati magához ölelte a fúrót, és ő is vizsgálgatni kezdte a kőlapot. Éppen a szeme magasságában egy vésett vonalat látott, amely nagy ívben meghajolva a kőlap széle felé igyekezett.

– Én is látok valamit! – kiáltott fel izgatottan.

– A fenébe is – nyögte Adams. – Ez tényleg nem üres. Adjon valaki egy kendőt, hadd törölgessem meg.

– Milyen kendőt?

– Például zsebkendőt, te gyökér!

– Akkor mibe fújom az orrom?

– Te jó ég! – nyögte Adams. – Lehet, hogy a történelem legnagyobb felfedezése előtt állunk, és te a zsebkendődet sajnálod?

– Miért nem a sajátoddal törölgeted?

– Mert az enyém címeres zsebkendő, azért. Családi ereklye. Pontosan tizenkettő van belőle. Kitagad a családom, ha elvesztek egyet is közülük.

– Nesze! – nyújtotta felé a kezét egy lány a háttérből. – Itt az enyém!

Adams fogta a zsebkendőt, és megdörzsölte vele a követ. Amikor kész lett, végignézett a művén. A kőlapból egy belevésett gömb körvonalai bontakoztak ki.

– Egy labda – mondta valaki.

– Ősi foci.

– Lehet, hogy a labdajátékok emlékére készült. Mexikóban láttam ilyet. Chichen Itzában. Öregem, összeeresztettek két csapatot, s a veszteseknek levágták a fejét. Szerintem nem ártana feleleveníteni ezt a régi népszokást.

– Még egy labda! – kiáltott fel Adams. – Látjátok?

Ott!

– Itt meg egy... vonal – nyögte Kati. Az ujja végére köpött, és dörzsölni kezdte a vonalat.

– Itt is egy vonal!

Adams megvakarta az állát, és nagyot kiáltott.

– Állj!

– Mi van, Adams?

– Azt javaslom, végezzük módszeresen a munkát.

Hozzon valaki egy pokrócot.

– Honnan?

– A raktárból, te dilis.

– Csak nem akarod pokrócon elhúzni a követ? Legalább öt tonnát nyom, ha nem többet.

– Szétszaggatjuk a pokrócot, és mindenki letisztogat egy négyzetmétert. Oké? Hozzatok vizet is.

Tíz perc múlva minden készen állt a tisztogatásra.

További tíz perc múlva előttük állt mindaz, amit a rajzok készítői tudatni akartak a világgal.

Csak éppen azt nem tudta egyikőjük sem, hogy mi is az a valami.

18.

Olyan elmélyülten bámulták a kőlapra vésett ábrákat, mint ahogy egy, a civilizáció elől elrejtőzött bennszülött törzs tagjai bámulhatják a repülőgépből kizuhant bőröndöt.

– Négy gömb – mondta Airton.

– És vonalak.

– Figyeljétek csak! A két nagyobb gömb tök egyforma, és a két kisebb is.

– A vonalak is egyformák.

– Mi az, hogy egyformák? Minden vonal egyforma.

– Az ívüket értem. Ugyanolyan ívben hajoltak meg.

– A kis gömbök mégsem egészen egyformák – rázta meg a fejét Glen. – Látjátok? Ezen van három felfelé álló pöcök, azon meg nincs!

– De azon is van!

– Hol, te ütődött?

– Csak eldőltek. Látod a körívet? Ott vastagabb a vonal. Ott vannak, csak nem álló, hanem fekvő helyzetben.

– Mi a fenét jelenthet ez?

– Honnan tudjam?

Kati Lénárd hosszasan nézte a követ, aztán félénk hangon megszólalt.

– Azt hiszem... rájöttem valamire, fiúk, lányok.

– Ne kímélj bennünket, Kati! – biztatta Adams.

– Nekem olybá tűnik, mintha... egy képregény két oldalát látnám magam előtt. Vagy nem is... Ismeritek azokat a feladványokat a rejtvényújságokból, ahol két rajzot mutatnak, és meg kell találni a kettő közötti eltéréseket? Ha valaki valamennyit megtalálja, nyer egy...

valamit.

Adams összehúzta a szemöldökét.

– Hogy gondolod?

Kati lekapta a válláról a fúrót, és vele mutogatott a zseblámpák fényétől megvilágított kőlapra.

– Az a két gömb összetartozik. A nagyobb gömbből indulnak ki a vonalak, a kis gömb felé haladnak, de nem mennek neki, hanem alulról és felülről is szépen megkerülik. Ha már túlhaladtak a gömbön, ismét egyesülnek, és kilépnek a ko apból.

– A kis pöckök ezalatt ott állnak a kis gömböcskén morogta Airton Copreda.

– Nézzétek a másik két gömböt... A nagyobbakból kiinduló sugarak most egyenesen nekiszaladnak a kisebbik gömbnek. A pöckök elhajolnak, vagy ráfekszenek a kis gömb felületére. Aki valamennyi különbséget észreveszi...

– Annak nem vágják le a fejét!

– Játék! – kiáltotta Glen. – Egy ősi játék!

– Teke! – rikkantotta Copreda. – Holtbiztos, hogy teke! A kis gömbön a pöckök nem pöckök, hanem bábuk.

– Ezúttal igaza lehet Airtonnak – morogta Glen: Csak nem úgy, ahogy gondolja.

– Igazán? – kapta fel sértődötten a fejét Copreda. Te hogy gondolod?

– Én úgy – mondta Glen – hogy Katinak is igaza van.

Induljunk ki abból, hogy ez egy játék. Pontosabban, egy játék leírása. Megmagyarázza az érdeklődőnek, hogyan kell játszani. Katinak abban lehet igaza, hogy itt valóban két képről van szó. Az egyik a játék indulását ábrázolja. A nagyobbik gömb a labda vagy golyó, vagy micsoda. Lehet, hogy kőből készült, lehet, hogy rongyból...

– Vagy egy emberi fej – mondta valaki. – Hallottam, hogy egyes ázsiai népek levágott emberfejjel játszották a lovaspólót.

– A kisebbik golyó viszont nem golyó.

– Golyó, ami nem golyó? Akkor mi a fene?

– Kör. Kapiskáljátok már?

– Ó, hogy a fene vigye el! – csapott a homlokára Copreda. – Glen, te zseni vagy!

– Még nem tudtad? Szóval a kör ívére helyezték a bábukat – ezeket a pöcköket vagy micsodákat – és el kellett találni őket a golyóval.

– Ilyen furcsa ívben? – kételkedett Adams. – Hiszen a golyó így képtelen eltalálni a köríven álló bábukat.

– Szerintem azt ábrázolja, hogy hogyan lehet roszszul dobni. Aki rosszul gurít, annak a golyója elkerüli a célt. Aki ügyetlen; az mellétalál.

– Akkor mitól dőltek el mégis a bábuk?

– Az már a második fázis, jó barát! A másik kép, ahogy Kati találón megjegyezte. Az elsőn az látható, hogy aki rosszul

játszik, pórul jár, a másikon, hogy aki viszont jól gurít, az feldönti a bábukat.

– Hé! Hé! – hallottak hirtelen egy meghökkent kiáltást. A tüskés, vörös hajú fickó mászott ki a kőlap mögül. – Ezen is van valami.

– Min? – hökkent meg Adams.

– A másik oldalán.

– Lehetetlen! Hiszen megnéztük!

– Mégis van. Annyira eltömi a por a véset vájatait, hogy nem láttuk tőle az ábrákat. Lassan azonban kipotyog belőlük.

Egy emberként vágtattak át a monolit másik oldalára.

És valóban. A kőlapon ott díszelgett, immár megszabadulva a portól, a harmadik rajz.

Ez a rajz a kőbe vésett szabálykönyv harmadik oldala lehetett. Ezen is látszott a golyó, amit gurítanak, látszottak a pöckök – immár ismét állva – természetesen a kör is látszott, és a sugarak is, amelyek elkerülték a körívet.

– Ugyanaz, mint az első kép – mondta valaki.

Hosszú, mély hallgatás után Kati szólalt meg elsőnek.

– Nem, nem ugyanaz.

– Pedig ugyanaz.

– Már hogy lenné ugyanaz? Nem látod a különbséget?

– Nem én. Mi az?

Kati a kör belsejében látható pontocskára mutatott.

– Ez például.

– Az a légyszar?

– Akár légyszar, akár nem az, mégiscsak különbség.

– Na, álljon csak meg a menet! – emelte fel az ujját Airton Copreda. – Ott meg egy másik légyszar.

– Hol?

– Az előző mellett.

– Pucolja már meg valaki a pokróccal!

Airton egy langaléta fickó nyakába ült, és megdörzsölgette a kritikus helyet. Elvette a pokrócot, majd közel hajolt a kőhöz. Aztán akkorát kiáltott, hogy a langaléta majdnem lehajította ijedtében.

– Mi a franc van veled, hé!?

– Gyerekek, ez őrület!

– Micsoda?

A lámpák sugarai a kőlapra világítottak. A vörös hajú remegő ujja eltört óramutatóként mozgott a kör közepében.

– Látjátok? Látjátok?

– Mit kellene látnunk?

– A pontocskát... a pontocskákat!

– Ettől vagy annyira beindulva?

– Ezek... nem pontok.

– Akkor mi a fenék?

A vörös hajú hangja majdhogynem áhítatosan csengett.

– Kis koponyák, öregem. És éppen tizenhárom van belőlük!

19.

Csendben ücsörögtek a kövek között – mintha egy ősi druida szertartás résztvevői lettek volna. Még a hangjukat is visszafogták a nagy tisztelettől. Valahogy így tesznek a tudósok is, ha az első örömujjongások után rádöbbennek, hogy a múlt különleges, véletlenül ránk maradt darabjával találkoztak.

Adams levette a szemüvegét, és megnyomkodta a szemét.

– Te hogy gondolod, Airton?

Copreda megvonta a vállát.

– Úgy, ahogy ti. Egy réges-régi játékteret fedeztünk fel. Tudjátok, mire emlékeztet ez engem? Azokra a hatalmas sakkokra, amelyek a parkokban vannak felállítva. Akkora figurákkal, hogy egy kisgyerek odébb sem tudja vinni őket.

– Ez meg hogy jutott az eszedbe?

– A faterom nagy sakkozó volt. Vasárnaponként kijártunk a parkba, ahol a faterom sakkozni szokott. Óriás sakkal játszottak. Ha leütöttek egy-egy bábut, én húztam le a tábláról. Kicsi voltam, nehezek voltak a figurák, de baromi boldog voltam, ha cipelhettem őket. Volt, hogy hosszú percekig nem kellett cipelnem, mert a faterom és az ellenfele csak agyaltak, és nézték mereven a bábukat. Ilyenkor legszívesebben rájuk kiabáltam volna, hogy gyerünk már, üssetek le valamit, hadd kapjam el! Máskor meg annyi volt a dolgom, hogy megfájdult tőle a derekam. Még a helyére sem húzkodtam az egyik figurát, máris vihettem a következőt.

– Gondolod, hogy ez is valami hasonló?

– Ühüm. Gondolom.

– Csak egy a bibi – morogta Adams. – Tudod, mi?

– Tudom – bólintott Copreda. – Hogy ezeket a baromi nagy koponyákat nem lehet mozgatni!

Kati megrázta a fejét.

– Én mást mondok!

Egyszerre felé fordult a figyelem: Kati úgy állt a fúróval a vállán, mint az ismeretlen bányász szobra.

– Mondjad! – biztatta Copreda.

– Lehet, hogy igazatok van, sőt nagyon valószínű. Csakhogy szerintem ezekkel a koponyákkal nem játszottak. Soha. Mégis játékfigurák. A régi indiánok imádtak koponyákkal játszani. Mexikóban ma is él a koponyakultusz.

– Játék és mégsem játék? Akkor mi?

Kati megbillentette a hátán a fúrót.

– Szobor. A játék szobra.

A kezdeti meglepett csend után óriási zsibongás támadt. Előbb mindenki nevetett, tiltakozott, majd ahogy múltak a másodpercek, és alaposabban is utánagondoltak Kati szavainak, lassan kezdték belátni, hogy talán nem is akkora marhaság, amit mondott.

– Hogy képzeled pontosan?

– Úgy – magyarázta Kati – hogy magának a játéknak állítottak emlékművet. Megépítették a játék óriási makettjét a leírásával együtt. A mi koponyáink a játék figurái.

Nem is tűnt már olyan ostobaságnak a dolog. Csakhogy azért még maradt kérdőjel éppen elég.

– És hol nézegették az emlékművüket? – kérdezte gúnyosan valaki. – A vulkán belsejében?

Erre persze nem tudott választ adni senki.

Csak Paddington. Másnap reggel.

20.

Még az éjszaka folyamán döntés született arról, hogy meg kell osztaniuk felfedezésüket a tanárokkal. A hallgatók első gondolata ugyan az volt, hogy teleragasztják a monolitokat fűvel és kődarabokkal – erre fel is készültek, és ki is vittek magukkal egy vödör ragasztót aztán feladták a tervüket. Ezt a felfedezést nem szabad másoknak átengedni. Márpedig a tanáraik nélkül nem sokra mennének.

Késő délután, amikor már valamennyien kellőképpen kilelkendezték magukat, Harmon és Paddington egyedül maradtak a koponyákkal. A hallgatók két koponyát teljesen kibontottak a burkából, a többit is megkezdték, de szerencsére nem folytatták a bontást. Így is biztosak lehettek benne, hogy a további tizenegy szürke monolit is hatalmas

gránitkoponyákat rejt magában.

– Tizenhárom koponya... – morogta Harmon. – Vajon mi az ördögöt jelent ez?

Paddington nem volt jókedvű. Arra gondolt, hogy Ruth igazán bejöhetett volna hozzá éjszaka. Igaz, hogy nem ígérte meg, és ha megtette volna, talán sokat kockáztatnak – mégis jólesett volna neki.

– A gyerekeknek lesz igazuk. Talán valóban egy hatalmas szoborcsoport.

Harmon csípőre tette a kezét, és megcsóválta a fejét.

– Elképzelhetőnek tartanám, ha... nem tudnám, honnan kerültek elő. Nem tartom valószínűnek, hogy a vulkán belsejében rendeztek volna tárlatot belőlük.

– Tudja, hogy sokan azt hiszik, hogy a tűzhányók belsejében is laknak élőlények? A tűzlények. A láva fiai.

Lávából vannak, és mégis élőlények.

– Hát ha maga is ezt hiszi, akkor nincs miről beszélnünk.

– Ki mondta, hogy elhiszem?

– Akkor viszont lássunk munkához.

A két kutató mintegy másfél óra múlva kész volt a magyarázattal. Ahhoz kétségük sem fért, hogy a kövek a tűzhányó kürtőjéből repültek ki. A kérdés csak az volt, hogy miképpen kerültek oda.

Nos, Paddington és Harmon erre is megtalálták a választ. Úgy, hogy a szobrokat eredetileg itt állították fel valahol a vulkán környékén. Egy hatalmas kitörés során aztán benyelte őket a vulkán. A tűzhányó azon oldala, amelyen a szobrok álltak, egyszerűen beomlott a hegy kráterébe. A szobrok belehullottak a vulkán belsejébe, szerencsére olyan helyre, ahol nem volt pokolian magas a hőmérséklet.

Amikor idáig jutottak, mindketten arra gondoltak, hogy

azért aligha történhetett szóról szóra így a dolog.

Igen kicsi a valószínűsége, hogy mind a tizenhat kő egymás közelébe kerüljön a vulkán kürtőjébe.

A vulkán belsejében aztán – szólt a fejtegetésük olyan anyag fröccsent rájuk, amely tűzálló bevonattal látta el őket. A gránittömbök így nem olvadtak meg.

Ki tudja, hány kitörést értek meg odabent sértetlenül, amíg a tizenkét év előtti erupció ki nem szabadította őket a hegy fogságából. Azzal meg, hogy mit ábrázolnak a rajzok, és ki készítette őket, foglalkozzanak csak a régészek.

Amikor befejezték a magyarázatot, elégedetten néztek egymásra.

Pedig mindketten sejtették, hogy semmi okuk az elégedettségre.

Az Arenal csak azért tárta fel előttük néhány titkát, hogy a többit megtarthassa magának.

21.

A következő napokban aztán történt néhány esemény, amely nyugtalansággal töltötte el Paddington szívét.

Egy közülük pedig egyenesen kétségbeesésbe kergette.

Kezdődött azzal, hogy a vulkán fokozott működése következtében ismét csak válságstábot kellett összehívnia. Az Arenal tevékenysége olyannyira megerősödött, hogy immár igazi kitöréstől kellett tartaniuk. Paddington ennek ellenére húzta-halasztotta a végső döntést.

Abban reménykedett, hogy az Arenal végül is lecsillapodik, ahogy azt már számtalanszor tette, mint a szurkoló, aki öklét rázza a bíró felé egy-egy tévesnek vélt ítélet után, ám arra csak ritkán vetemedik, hogy meg is verje.

A hallgatók is komorabbak voltak a szokottnál. Rájuk is hatott az Arenal fenyegető morgása és fújtatása, azonkívül a koponyák titka is nyomasztotta őket.

Paddington határozott utasítására tartották a szájukat, sőt a két kibontott koponyát és a kőlapokat még védőálcával is ellátták.

Az öreg indián fazekas, a professzor újdonsült ismerőse egyik este meglátogatta Paddingtont. Mivel a sátorban fullasztó volt a meleg, kiültek a sátor elé, és a hegyet nézték.

– Morgolódik – bökött egy vékony lávacsermelyre az indián. – És vér is folyik belőle.

– Vér? – hökkent meg Paddington. – A hegy vére?

– Az áldozatok vére – mondta az öreg.

Paddington elgondolkodva szívott néhányat a cseréppipáján, amelyet korábban az indiántól kapott ajándékba.

– Milyen áldozatoké? – kérdezte rövid szünet után.

– Akiknek elvágták a nyakát – felelte az öreg.

– Á nyakát? Kinek vágták el a nyakát?

– Szép lányokét és szép fiúkét – vihogott az indián. Akiket a hegy megkívánt magának.

– Úgy érti, hogy régen emberáldozatot mutattak be a hegy szellemének?

– Azt beszélik.

– Ki beszéli?

– Hát az emberek. Apáról fiúra szállnak a történetek. Valaha régen, amikor még csak indiánok lakták ezt a vidéket, fiúkat és lányokat áldoztak a vulkánnak, ha nagyon morgolódott. Mint most is.

– Hogy csinálták?

– Úgy hallottam a nagyapámtól, hogy először megkérdezték a vulkántól, milyet akar.

– Hogy kérdezték meg?

– A varázsló útján. A varázsló felkapaszkodott a

hegyoldalon, lefeküdt a földre, rátapasztotta a fülét egy hasadékra, és meghallgatta, mit kíván a vulkán. A varázsló értette a vulkán nyelvét. Amikor lejött, megmondta a népeknek, hogy mit hallott az Arenaltól.

A tűzhányó elárulta neki, hogy abban az évben milyen áldozatot kíván. Mert minden évben másféle kívánsága volt. Az egyikben csak fiúkat kívánt, és csak soványakat; a másikban csak kövéreket; a harmadikban csak lányokat, nagy mellűeket, nagy fenekűeket és így tovább. A népek meg többnyire megadták neki az áldozatot. Felvitték a kiválasztottakat a kráterhez, elvágták a torkukat, és belökték őket a tűzbe. Ettől vörös a láva.

Az áldozatok vérétől. Manapság persze már tilos embert áldozni – nem is teszi senki. Ennek ellenére a láva még mindig piros. Talán sok vér gyűlt össze a magmakamrában.

– Maga ezt elhiszi?

Az öreg szívott egyet a pipáján.

– Mint felvilágosult indián fazekasnak, nem szabadna elhinnem. Ráadásul konyítok valamit a természettudományokhoz is. De mégis, néha az az érzésem, hogy valóban embervér kell ahhoz, hogy ilyen fenyegetően gyönyörű színe legyen a lávának: Festő ezt a színt soha ki nem tudná keverni.

Paddingtonnak fogalma sem volt róla, hogy valóban így áll-e a helyzet, de tovább nem foglalkoztatta a dolog. Inkább más témát vett elő.

– No és a régi népek? – kérdezte. – Akik itt éltek az Arenal környékén? A maguk elődei. Miféle emberek voltak?

Az indián nagyot szívott a pipáján.

– Az én törzsem nem innen származik. Állítólag Mexikóból húzódott le ide Közép-Amerikába. Talán maják lehettek vagy aztékok. Egyszer járt a falumban egy antropológus, azt mondta, hogy tipikusan maja orrom van. De aztékok is

lehettek az őseim. Azok az indiánok, akik előttünk éltek itt, eltűntek a föld színéről.

Talán az Arenal űzte el őket. Tudja, Senor, a tűzhányók magányos farkasok; nem tudják elviselni az emberek közelségét. Ha már túl sokan kíváncsiskodnak a közelükben, megrázzák magukat, és elijesztik őket. Ha nem mennek szépszerével, megölik a bolondokat. Az Arenal is ilyen. Mogorva, magányos, rideg öregember. De amit kérdezett, arra is van válasz. Állítólag az Arenal nem volt mindig ilyen; azt mondják, neki is volt kedvenc népe. Egyszer beszéltem egy ősöreg indiánnal, aki a nagyapjától hallott valamit, az meg régi könyvekben olvasta. Olyan jelekkel írták a könyvet, amilyeneket ma már senki sem ismer. Eszerint a legrégebbi indiánok még találkoztak az Arenal népével. Azokkal, akik körülötte éltek, akiket szeretett a tűzhányó, és a világ minden kincséért sem okozott volna nekik bajt. Amikor az Arenal népe eltűnt a környékről, a hegy is legszívesebben utánuk ment volna, de a hegyek ném tudnak járni. Ezért aztán itt maradt, de bosszút esküdött; mindenkit megöl, aki közel merészkedik hozzá. Annyira szerette a népét, hogy még most is üvölt a fájdalomtól. Hallja a hangját? Visszafojtott sírás. Így gyászolja az Arenal a fiait.

– Hova tűnt a népe?

Az indián bizonytalan mozdulatot tett.

– Eltűnt. Megsemmisült.

– Ki semmisítette meg?

– A nagy világkatasztrófa.

– Az mi?

– Nem ismeri a maja jövendöléseket? A maják – az őseim – szerint a világ olyan, hogy néha kipusztul, majd újjászületik. Az egyik világot követi a másik; ha egy világ már sokáig élt, és megöregedett, meghal, és új születik a helyébe.

– Hogy hal meg?

– A maják ezt is megírták. A csillagok lehullanak az égből, árvizek tombolnak, a tengerek elárasztják a szárazföldeket, a nap sugarai égetővé válnak, kihal az élet. Aztán sokáig csend, majd kibújik az első csíra a földből: egy új élet és új világ kezdete. Hosszú-hosszú időnek kell eltelnie, amíg ismét megjelennek az emberek, vagy emberfélék. A tudósok azt mondanák, hogy értelmes lények, pedig sokan értelmesek ma is, csak a tudósok nem nevezik annak őket. A hangyák is értelmesek például. Szóval, azok a régi papírok arról beszéltek, hogy ez a világ, amelyben élünk, egy másik, elpusztult helyére született. Abban a világban is voltak olyan lények, akiket maguk; tudósok, értelmes lényeknek neveznének. Ők voltak Quetzalcoatl gyermekei.

– Tollaskígyóé?

Az indián bólintott.

– Tollaskígyó abból a régi világból származott. Egyszer járt nálam a faluban egy amerikai, azt próbálta megtudni tőlünk, hogy mit gondolunk Tollaskígyóról.

Mi már nem gondolunk semmit, hiszen összevissza keveredtünk másokkal. Az én családomban még fekete is volt – egy Haitiról idekeveredett csokoládéember ők aztán még csak nem is hallottak róla, helyette krokodilistent imádták. Az öreg indián szerint Tollaskígyó és még mások is annak a régi, elpusztult világnak a lényei voltak, csak éppen valahogy túlélték a világuk pusztulását. Nem sokan, de mégiscsak túlélték. Akkor ők voltak a legokosabbak, pedig nem is úgy néztek ki, mint mi.

– Hát hogyan?

– Azt mondják... valahogy a madarak és a hüllők keverékei voltak. Sokkal kisebbek, mint mi. Állítólag csőrük is volt, mint a madaraknak, kígyószerű a kezük és a lábuk – olyannyira rettenetes, hogy ha megpillantanánk egyet is közülük, alighanem menten sóbálványnyá változnánk, vagy megállna bennünk az ütő. Ezek az emberek voltak az Arenal népe. Aztán

egyszer csak eltűntek valahová. Az Arenal azóta is siratja őket. Lávát sír utánuk. Véres lávát. Azt is mondják, hogy később, miután Tollaskígyó és még néhányan átkerültek valahogy abból a világból a mi világunkba, rendszeresen áldoztak az Arenalnak. Elfogták a mi világunk embereit, és megölték őket, majd testüket a tűzhányóba dobták. Ők voltak a koponyák népe.

– Hogy? – támadt fel hirtelen az érdeklődés Paddingtonban.

– Állítólag imádták a koponyákat. Az én őseim is tőlük tanulták a koponyák szeretetét, és az emberáldozatot is. Mert azok a másvilági emberek, vagy inkább lények, kapcsolatba kerültek az őseimmel, és állítólag uralkodtak is rajtuk.

Ráütött a térdére, tenyerébe verte a pipáját, majd felállt.

– Hát ilyesféléket beszélnek a népek mifelénk, Senor.

Hogy elhiszem-e őket? Tudja, Senor, az persze igaz, hogy sok beszédnek sok az alja, de azért lehet valami ebben az aljban, ami talán nem is esik messze a valóságtól. Különben köszönöm a kávét és a whiskyt. Ejnye no, hol is van, hoztam magának valamit: Egy tukánt.

Ma reggel formáztam. Fütyülni is lehet vele. Hát akkor, Tollaskígyó legyen önnel, Senor professzor.

Paddington mosolygott, és arra gondolt, hogy ünnepnap ez a mai: Ma kapta az indiántól a huszonötödik tukánsípot.

22.

Sanchez professzor aggodalmas képpel nézegette az Arenalt, aztán megcsóválgatta a fejét.

– Hát, ha engem kérdez, hogy mi lesz belőle, alighanem rossz ajtón kopogtat. Lehet, hogy egy reggel, mire felébredek, már két méter vastag láva borítja a táborukat. Magukból pedig annyi sem marad, mint egy elhamvasztott egérből.

– Kösz, hogy megnyugtat.

– Én csak az igazságot mondom. Senki emberfia meg nem

tudja mondani, mi következik. Ha nem maga lenne Paddington, már rég elzavartam volna innen.

– De nem zavar el.

Sanchez megrázta a fejét.

– Nem. Nem visz rá a lélek. Bízom a józan ítélőképességében. Elvégre ön a világ egyik legkiválóbb vulkánszakértője. Majdnem akkora, mint én.

– Ezt is köszönöm.

– Nem is sejti, milyen megerőltetést kívánt tőlem ennek a kimondása. De félre a tréfával! A helyzet mintha rosszabbodna. Vannak gázálarcaik, remélem!

– Gondolja, hogy anélkül ideengedtem volna ezt a csapatot?

– Nem gondolom, csak kötelességem volt megkérdezni. Azért arra kérem, hogy nagyon vigyázzanak magukra. Ha eltemeti magukat a láva; és jóslatom szerint semmi nem marad magukból, ezzel nekem is óriási kellemetlenséget okoznak. Hiába is próbálnám magára és Harmonra kenni a felelősséget azon az alapon, hogy maguknak már úgyis mindegy, nem biztos, hogy megúsznám egy kis dorgálással. Ha úgy látja, hogy baj van, vágják kocsiba magukat, és amilyen gyorsan csak lehet, húzzanak el innen. Még csak hátra se nézzenek.

Nem úgy, mint Lót felesége Szodománál. Érti?

– Ezt megígérhetem.

– Nem szeretném elveszíteni a nyugdíjamat maga miatt.

Sanchez váratlanul elkapta Paddington vállát, és magához húzta. Megveregette a hátát, majd eltolta magától.

– Vigyázzanak, nagyon vigyázzanak, maga vén csataló!

Ebből aztán Paddington megértette, hogy Sanchez szerint nagyon is komoly a helyzet.

23.

Ezt látszott megerősíteni Senor Montero is. Egyik délután

felbukkant fakó lován, és meg sem állt a sátortáborig. A hallgatók nagyobb csoportja éppen a sátrak előtt ücsörgött egy tábortűz körül. Montero egyenesen hozzájuk kormányozta a lovát, leugrott róla, és a tűzhöz ült. Paddington látta, hogy elővesz egy üveget a nyeregtáskájából, majd még egyet. A hallgatók örömujjongással fogadták az ajándékot.

Paddingtont némi nyugtalansággal töltötte el, hogy vajon nem fecsegik-e el neki a koponyák titkát, de hamar el is múlt a nyugtalansága. Lassan kutatásaik vége felé járnak, kezd összeállni az anyag, a monólitokat úgyis itt kell hagyniuk, ha elmennek. Az utolsó nap majd jelenti Sancheznek a dolgot, az aztán már az ő dolga, hogy mit kezd velük. Bármennyire is fellelkesedtek az óriási koponyáktól, lassan be kellett látniuk, hogy a régi kultúrák kutatása nem az ő feladatuk. Ők vulkanológusok és geológusok, nem szabad összetéveszteniük magukat a régészekkel. Ezt a hallgatóknak többször is elmondta, s örömmel látta, hogy szavai nyomán kezd megváltozni a hangulatuk. Kezdtek visszazökkenni a szakmájukba, s egyre kevesebbet törődtek a kőkolosszusokkal. Egyelőre persze jobb, ha hallgatnak róluk, ellenkező esetben megrohanják a terepet a kíváncsiskodók, összetapossák a vulkánra kihelyezett érzékelőiket, teleszemetelik a környéket, a hatóság körülkeríti a köveket, és nekik is menniük kell.

Megrázta a fejét, és érdeklődve figyelte, hogy Montero kis csomagokat vesz elő a nyeregtáskájából, és szétosztja közöttük. Egyetlen pillanatra átfutott az agyán, hogy nem füvet osztogat-e nekik, de nyomban el is hessegette magától a gondolatot. Még csak nyomát sem látta senkin a füvezésnek.

Félórányi vidámság után Montero elindult felé. Lovát otthagyta legelni a tábortűz környékén. Megengedhette, hogy lovagoljanak is rajta, mert ebben a pillanatban valaki felkapaszkodott a ló hátára. Istenem, hiszen ez Ruth!

Montero levette a kalapját, és tisztelettel köszöntötte a professzort.

Paddington beinvitálta a sátrába. Bár meleg volt odabent, mint a pokolban, a kis ventilátor eredményesen kavarta a levegőt.

– Mi a helyzet, professzor? – kérdezte elkomorulva Montero. – Tud nekem valami vigasztalót mondani?

Paddington sajnálkozva rázta meg a fejét.

– Semmi jót. Nagyon mozgolódik.

– El kellene hajtanom az állataimat.

– Ha az ön helyében lennék, komolyan venném a dolgot.

Montero sóhajtott.

– Úgy veszem én is, de mi a fenét csináljak? Annyi a marhám, hogy nem tudom hova hajtani őket. Természetesen megtehetném, hogy egy távolabbi haciendára kéredzkedek be, csak akkor tengernyi pénzt kellene fizetnem a befogadásért. Az állatok legelnek, inni kell nekik – ahogy én ismerem őket, alaposan megkérnék érte a szomszédaim az árát.

– Adja el őket.

– Ilyen gyorsan az sem megy. Arról nem is beszélve, hogy csak féláron lennének hajlandók megvenni tőlem. A piac farkastörvényei, tudja. Viszont ha azt nézem, hogy a mérges gázoktól megfulladhat valamenynyi... Legyen okos az ember...

Paddingtonnak az volt az érzése, hogy Montero csupán beszélgetni jött hozzá, nem annyira a tanácsát kérni. Itt nőtt fel az Arenal mellett, itt töltötte fél életét, sokkal jobban ismeri a vulkán természetét, mint ő.

Montero még beszélgetett vele egy kicsit, elsősorban San Franciscóról, ahol nemrégen járt, majd elköszönt, és elügetett.

Paddington elkészítette a vacsoráját, evett valamit, aztán az ágya szélére ült, és várta Ruth-t.

Hajnal felé arra ébredt, hogy verejtékben fürdik.

Ruth ígérete ellenére sem jött be hozzá.

Közvetlenül reggeli után derült ki, hogy Ruth Grabowsky eltűnt az éjszaka.

Sátra üresen állt, ágya vetetlenül árválkodott a sarokban – hiába tették tűvé érte a környéket, nem találták sehol.

Paddington úgy érezte, mintha késsel szúrták volna oldalba, amikor Glen bekopogott hozzá a hírrel, hogy Ruth Grabowsky felszívódott az éjszaka. Megfordult vele a világ, sötét karikák ugrándoztak a szeme előtt, s a víz is kiverte.

– Hogyhogy felszívódott? – nyögte értetlenül, és máris futásnak eredt Ruth sátra felé.

Szinte észre sem vette, hogy futás közben a kis Lénárd lány hozzá ugrik, és elkapja a kezét.

– Professzor úr! – kiáltotta a képébe. – Ne engedjen be senkit a sátorba! Kérem, ne...

Paddington eltolta magától a lányt, és meg sem állt Ruth sátráig. Ott aztán, mielőtt belépett volna, eszébe jutott, hogy mire figyelmeztette Kati. Maga sem tudta volna megmagyarázni, hogy miért, de megtorpant a bejárat előtt, és Katira nézett. A lány mintha bólintott volna.

– Én megyek be egyedül – mondta rekedt hangon az összeverődött hallgatóknak. – Nem lenne jó, ha feltúrnánk a helyszínt.

Azt persze már nehezen tudta volna megmagyarázni, hogy mit ért helyszín alatt. Helyszíne többnyire bűnügyeknek vagy szerencsétlenségeknek van. De hát miért történt volna Ruth-szal bármelyik is?

Intett a kis Lénárd lánynak, hogy jöjjön vele; aztán belépett Ruth sátrába.

Első pillantásával meggyőződött róla, hogy Ruth valóban nem aludt az ágyában. A gyapjútakaróra helyezett pizsama azt mutatta, hogy szíve szerelme akárhol is éjszakázott, de itt nem.

– Az asztalkát nézze, professzor úr – mondta halk, de határozott hangon Kati.

Paddington a mutatott irányba nézett. Az asztalkán egy laptop hevert felnyitott tetővel. A reggeli fényben nem látszott halvány villódzása.

Paddington ekkor Katihoz fordult.

– Maga megnézte?

A lány bólintott.

Paddington a laptop fölé hajolt.

A fehér képernyőn néhány sor látszott csupán egymás alá gépelve.

"Mindenkinek, mindenkinek, halihó! Úgy döntöttem, fiúk, lányok, hogy lelépek! Tele van a hócipőm a vulkánnal és ezzel az egész szarral. Különben is, megtaláltam életem pasiját. Ő egy igazi isten. Ti is ismeritek: Pablo, Montero úr csapatából. Ti nem tudjátok, de nem vagyok könnyű eset. Aki tüzet tud gyújtani bennem, azzal elmegyek a világ végére is. Hát most ez történt. Ne keressetek, nem lettem bűntény áldozata, boldog vagyok, ennyi az egész."

Aláírásként csak egy nagy R betű.

Paddington nem kapott levegőt, amikor elolvasta.

Azt hitte, rögtön megfullad. Érezte, hogy valamit a kezébe nyomnak, és egy halk, részvevő hang a fülébe suttog.

– Igyon egyet, jót tesz.

Paddington megitta a felé nyújtott hidegvizet, aztán valóban magához tért. A könnyeinek azonban nem tudott parancsolni. Szerencsére csak a kis Lénárd lány volt odabent a sátorban, a többiek nem látták a gyengeségét.

Néhány percnyi hallgatás után megtörölte a szemét, és igyekezett parancsolni a hangjának.

– Maga... látta korábban is... ezt...?

– Láttam – bólintott a lány. – Csak magának mondom, professzor úr, az apám detektívfelügyelő... ezért aztán...

Paddingtont nem érdekelte Kati Lénárd apja. Megrázta a fejét, és a gépre mutatott.

– Szemenszedett hazugság!

Kati Lénárd bólintott.

– Tudom.

– Honnan... tudja?

A lány lehajtotta a fejét.

– Most már... bevallhatom, hogy Ruth megosztotta velem a titkai... egy részét.

Paddington pontosan tudta, hogy ez mit jelent. Eszerint Ruth -jóllehet esküdözött, hogy közös titkuk csak kettejüké, senki másé – nem tudta megállni, hogy valakinek el ne mondja. Meg kellene szidnia érte, ha... Istenem, mit is beszélek!

– Maga eszerint tudott... rólunk?

– Tudtam – biccentett a lány.

Paddington csak most vette észre, hogy a kis magyar lánynak tiszta a tekintete, mint a hegyi tavak vize.

És komoly az arca. Úgy érezte, biztos lehet benne, hogy ez az okos, törekvő kislány megőrzi a titkukat, bármi történjék is.

– Maga szerint is... hihetetlen... igaz?

– Az, professzor úr. Ezt a szöveget bárki írhatta.

– És ez az izé... halihó... meg ilyesmi?

A lány szomorúan nézett rá.

– Mi általában így beszélünk egymással. De ez a levél nem tőle származik.

– Meg kell keresnünk Montero urat – mondta határozottan

Paddington. – Mondja meg a többieknek, hogy ne nyúljanak semmihez. Kocsiba ülök, és elmegyek Monteróhoz.

Felesleges volt a készülődése.

Senor Montero jött el hozzájuk.

24.

Senor Montero ezúttal is lóháton jött – és ez volt a veszte. Szép, sárga lovon ült, amilyet még nem láttak alatta a hallgatók. Ideges állat lehetett, hiszen alighogy megpillantotta a sátrakat, felemelte a fülét, nyihogott, és táncolni kezdett. Mégsem történt volna baj, ha az Arenal nem unja meg a semmittevést, és nem üdvözli reggeli morgással a napot. Egy különösebben erős brummantás után akkora csattanás következett, hogy megrezzentek tőle a sátrak. A kráterből gőzfelhők törtek elő.

Montero úr a tűzhányóra pislogott. A hegy annyira lekötötte a figyelmét, hogy elfelejtette megnyugtatni a lovát. Ennek pedig az lett a következménye, hogy az ideges négylábú felágaskodott, megkísérelve lehajítani a hátáról a lovasát.

Senor Montero, bár igazi sávanero volt – a szavannák fia – erre azért mégsem számított. Attól persze messze járt, hogy hagyja magát lehajítani – az engedetlen paripa mégis lefoglalta minden figyelmét. Így aztán nem is vette észre a két sátor közé kifeszített szárítókötelet. A ló elfért alatta, ő azonban nem. Érezte, hogy száguldás közben felemeli valami, és a földhöz csapja. Úgy feküdt a marhalepények között, mint a felfordított teknősbéka.

Igazából csak akkor tért magához, amikor elkeserítően csípős valami kezdte mardosni a légcsövét és a tüdejét. Gyorsan kinyitotta a szemét. Egy lány térdelt felette kis üvegcsével a kezében.

– Felébredt -jelentette ki, amint kinyitotta a szemét.

Ebben a pillanatban Harmon professzor arca bukkant elő a felhők közül.

– Jól van, Montero?

Montero úr nagyot sóhajtott.

– Hát az azért túlzás. Akkorát estem, mint fiatal korom óta sem. Mi történt velem?

– Megbokrosodott a lova a vulkántól. Maga meg beleakadt egy szárítókötélbe. Nem törött csontja?

Montero úr feltápászkodott. Többen is segítettek neki, így aztán hamar a talpára állt. Nyögött, végigtapogatta magát, félrefordult, és kiköpte a szájába került port.

– Úgy látszik... nem tört el semmim.

Megrázta a fejét, és körbejártatta a tekintetét a hallgatókon.

– Nem látom Paddington professzort.

– Éppen magához készülődik.

– Hozzám?

Kiáltások harsantak a távolban, majd előbukkant az egyik sátor mögül Paddington. Komor volt a képe, mintha keserű almába harapott volna. Még csak meg sem rezzent a tekintete, ahogy megpillantotta Monterót.

Senor Montero nagyot sóhajtott.

– Beszélnem kellene magával, professzor úr.

– Nekem is önnel.

– Várjon egy pillanatig, megtapogatom a sípcsontomat, egészben van-e?

Néhány perc múlva Paddington sátrában ültek komor képpel, mint két vereséget szenvedett hadvezér.

Paddington nem várta meg, hogy Senor Montero előadja jövetele célját, előhúzott a zsebéből egy papírcetlit, és Montero elé tolta. A cetli Ruth levelét tartalmazta – Kati nyomtatta ki neki a nyomtatóján.

Senor Montero elolvasta, aztán letette maga elé az

asztalkára. Komor volt a képe, s ez nemcsak reggeli, váratlan repülésének volt köszönhető.

– Meg sem lepődött? – kérdezte előrehajolva Paddington. Remegett a hangja az idegességtől és a Ruth iránti aggodalomtól. Legszívesebben kinyújtotta volna a karját, és alaposan megrázta volna a szenvtelen tekintettel ücsörgő férfit, vagy egyszerűen csak képen verte volna. Óriási erővel kellett fegyelmeznie magát, hogy egyiket se tegye.

– Nem – mondta Senor Montero. – Nem lepődtem meg.

– Miért? – nyögte majdnem kétségbeesetten Paddington. – Miért?

Montero ekkor pitykés kabátjának felső zsebéhez nyúlt, kigombolt rajta egy ezüstgombot, két ujjával belenyúlt a zsebébe, majd egy összehajtogatott papírlapot varázsolt elő belőle. Ki sem hajtogatta, csak leejtette az asztalra Paddington elé.

Paddington úgy kapott utána, mintha az élete függne tőle. Biztos volt benne, hogy a levél kapcsolatban van Ruth eltűnésével.

Villámsebesen széthajtogatta, majd csalódottan Monteróra nézett.

– Ez... spanyolul van.

Montero úr előrehajolt. Kalapja karimája majdhogynem Paddington homlokát érintette.

– Maga is kapott levelet, én is kaptam levelet. Vigye el a fene az egészet! Éppen ez hiányzott még nekem.

Na, adja ide, lefordítom magának. "Kedves atyám helyett atyám! Tudom, hogy tüskét verek a szívébe, de el kell mennem. Megtaláltam, akit mindig is kerestem: Ruth Grabowskyt. Én még soha nem éreztem így.

Mióta az enyém lett; olyan vagyok, mint az Arenal. El kell mennem vele. Sajnálom, és bocsásson meg, kérem.

Pablo”

Dühösen visszahajította a levelet az asztalra.

– Nyomorult csirkefogó! Tényleg az apja helyett voltam az apja. Kimosdattam a szarból, magam mellé vettem, komoly céljaim voltak vele, még a lányomat is hozzá akartam adni, és erre tessék! Belehabarodik egy amerikai tyúkba, akinek ráadásul mindene túl nagy.

Mondja, professzor, init tudhatnak a maguk lányai, amit a mieink nem tudnak?

Paddington legszívesebben megfojtotta volna Monterót. Csak hát kénytelen-kelletlen belátta: Montero olyan ártatlan, mint a ma született bárány. Ráadásul ő is kárvallottja a történteknek: – Nem szoktam elemezgetni a hallgatóim szexuális képességeit – mondta szárazon. Közben legszívesebben üvöltött volna fájdalmában.

Paddington elfelejtette bekapcsolni a ventilátort, így aztán pokoli meleg volt a sátorban. Senor Montero levette a kalapját, és legyezgetni kezdte vele az arcát.

– Szólok a faluban a rendőröknek, de nem hiszem, hogy bármire is jutnánk. Mindketten felnőtt emberek, nagykorúak, azt csinálnak, amit akarnak. – Felvette a kalapját, és búcsút intett Paddingtonnak. – Küldöm a zsarukat. Hátha találnak valamit, bár nem tudom, mit találhatnának.

A zsaruk nem is találtak semmit. Gusztálgatták egy kicsit a lányokat, aztán leléptek.

Paddington egyedül maradt a bánatával.

Eközben Kati Lénárd elkövette élete legnagyobb indiszkrécióját. Minden tiltás és ígéret ellenére feltette az internetre azokat a rajzokat, amelyeket a kőtáblákon találtak. Magyarázatot nem fűzött az ábrákhoz.

Amikor kész volt, megnézegette őket, majd letörölte az egészet és újra kezdte.

Immár az először felrajzolt pontocskák helyére apró koponyácskákat biggyesztett.

– Mi ez, ki tudja? – tette fel a kérdést.

Óriási meglepetésére tíz perc múlva érkezett az első és egyetlen érdeklődő. Ebből már ki kellett volna találnia, hogy valaki állandó keresőprogrammal pásztázza a világhálót.

– Ősi maja társasjáték – így a válasz. Aki válaszolt, Fekete Hattyúnak nevezte magát. – Honnan adtad fel a kérdést?

– Kati Lénárd vagyok, geológushallgató. Costa Ricában, az Arenal tövében találtuk az ábrát. Te ki vagy, Fekete Hattyú?

Fekete Hattyú nem válaszolt.

Bostonban, az Őslénykutató Intézetben Tony Cartwright kikapcsolta a számítógépét.

Markába szorított egy papírszeletet, és kivágtatott vele a folyosóra.

Kutatás Alec Ferguson után

1.

Tony Cartwright átszáguldott néhány folyosón, három lépcsőházon, végül tízpercnyi rolianás után az Angol szobája elé érkezett. Nem, Tony Cartwright nem bolondult meg, testedzést sem végzett ezen a borús, csepegős délelőttön, csupán tisztában volt vele, hogy ha liftre várakozna, még fél óra múlva is ott toporogna valamelyik felvonó előtt, miközben a mennyezetet verné a vérnyomása. Tíz éve képtelenek elintézni, hogy az Intézet indián kultúrákkal foglalkozó részlege saját liftet kapjon. Állítólag az épület szerkezete nem bírná el egy újabb felvonó működtetését.

Majd a tüdejét köpte ki, amikor végre megállt az Angol ajtaja előtt. Pedig Tony Cartwright harminchét éve ellenére is úgy szedte a lépcsőfokokat, mint tizennyolc éves korában. A lábával nem is volt baj, csak a tüdeje ment összébb valahogy az elmúlt évek során.

Kifújta a levegőt, és megigazgatta a nyakkendőjét.

Az ördögbe is! Tizenöt éve ismeri az Angolt, ennyi ideje dolgoznak együtt, jószerével barátok is – ez a jószerével nagyon fontos, hiszen az Angolt nem arra teremtették, hogy barátai legyenek – ismerik egymás legintimebb titkait is, és mégis, mindig megigazgatja a nyakkendőjét, lesimítja a haját, ha az Angollal találkozik. Tudja isten, de az a valami, ami az Angolból kiárad, megmozdítja a kezét, és arra készteti, hogy fésűért nyúljon. Hogy mi az a valami? Tony Cartwright arra gondolt, hogy alighanem az a láthatatlan, spirituális erő, amely a brit világbirodalmat létrehozta, s amely a mai napig fenntartja a királyságot. Azt is mondhatná, hogy a történelem szelleme. Ez a valami úgy körüllengi az Angolt, hogy képtelen úgy viselkedni vele, mint másokkal. És egyáltalán nem azért, mert a főnöke – elvégre ő is fontos beosztásban van az

Intézetben, és ez a főnök-beosztotti viszony is inkább csak látszólagos mégis, az Angol varázsának nem lehet ellenállni. Valahogy nem lenne tisztességes dolog; ha elcsúszott nyakkendőben vagy kócosan állna oda elé. Mint ahogy a királynő előtt sem illik alsónadrágban és atlétatrikóban megjelenni. Legalábbis annak nem, aki egy kicsit is ad magára.

Tony Cartwright tehát megigazgatta a nyakkendőjét, megsimogatta a haját – a fésűt ezúttal nem vette elő – aztán kopogtatott az ajtón.

Miss Malory egy alacsony kis asztalka mögött ücsörgött, és néhány iratot tanulmányozott lelkes mosollyal az arcán. Kelletlenül emelte fel a fejét és pillantott a kopogtatóra. Amikor aztán észrevette, hogy Cartwright lopakodik befelé, még szélesebbre húzódott a mosoly a száján.

– Gyere be, Tony.

Tony jól emlékezett rá, hogy egy intézeti bulin, tánc közben jól megszorongatta Miss Maloryt, azaz Bettyt, de tovább nem is jutottak egymással. Bettynek vőlegénye volt, Cartwright is járt valakivel, így aztán megelégedtek annyival, hogy elkezdték a keresztnevükön szólítani egymást. Az már csak a sors furcsa fintora, hogy nem sokkal ezután Betty szakított a vőlegényével, és Tony Cartwright is kiszállt a kapcsolatából.

Ennek ellenére nem próbálkoztak többé egymással.

Mindketten megsejtették, hogy az isten mást jelölt ki számukra. Egyikük sem tudta, miért, de mindegyikük így érezte. Ez azonban egyáltalán nem akadályozta meg őket abban, hogy a továbbiakban is barátsággal viseltessenek egymás iránt.

– Mi szél hozott mihozzánk, Tony?

Tony Cartwright meghajolt a lány előtt, majd kissé túlcifrázott szertartásossággal kezet csókolt neki.

Betty elkapta a kezét, és ugyanazzal a mozdulattal megsimogatta Cartwright haját.

– Nem hagyom magam lekenyerezni. Különben is nagyon elfoglalt vagyok. Így csak ma este, holnap este, azután este és így tovább érek rá veled vacsorázni.

Cartwright is vigyorgott.

– Megbeszélve. Az öreg?

– Gondolkodik – mondta Betty.

– Igazán? És min gondolkodik? Te talán még azt is tudod.

Betty pattintott egyet vörös körmű ujjaival.

– Hidd el már végre, hogy én mindent tudok. Persze hogy ezt is tudom.

– Na, min gondolkodik?

– Egy gombon.

Tony meghökkent.

– Miféle gombon?

– A zakója gombján – mondta a lány. – Hozatott magának Európából egy francos zakót, amihez persze ném adtak pótgombot. Mindig is mondtam, hogy az európaiak fura szerzetek. Képesek pótgomb nélkül eladni egy zakót. Neked van például európai zakód?

Tony előtt elhúzott a levegőben a ruhatára.

– Egy alighanem van.

– Kaptál hozzá pótgombot?

– Nem kaptam.

– Na, látod? Az Angol sem kapott. Így aztán most, hogy elveszített egyet, nincs mivel pótolnia. Ezen töri a fejét már két napja.

Cartwright sóhajtott.

– Te aztán tényleg mindentudó vagy, szépségem.

Betty felemelte a telefont.

– Beszólok neki.

Amikor megjött a kedvező válasi, felemelte a karját, és kecsesen az ajtó felé mutatott.

– Nyitva a boldogság kapuja. Csak aztán óvatosan bánj vele. Ne engedd, hogy behúzzon a csőbe!

– Hogy behúzzon... a csőbe?!

– A végén még képes, és elküld egy gombért Párizsba.

Tony Cartwright arcán egyetlen pillanatra felhő suhant át.

– Nem hiszem, hogy elküldene.

Magában meg.azt gondolta, hogy amit az Angol hallani fog tőle, az úgy kiveri a fejéből a hiányzó zakógombot, mint a kukacokat a földből a záporeső.

Belépett az Angolhoz, és becsukta maga mögött az ajtót.

2.

Az Angol az ablak felé fordulva az íróasztala mellett ácsorgott, és csak akkor fordult vissza, amikor Tony mögött becsukódott az ajtó.

Sir Winston gyors pillantást vetett Cartwrightra.

Tony tudta, hogy megpróbálja kitalálni, mi szél fújhatta hozzá. Most, hogy a kicsik nincsenek sehol, úgy eltűntek a föld színéről, mintha nem is éltek volna itt soha, ritkábbakká váltak a találkozóik.

– Tony? – kérdezte kissé nyekergő orrhangján. Nocsak. Mi szél hozta hozzám?

Ahogy Cartwright ránézett, az Angol vékony kis bajuszkája megremegett az orra alatt. Csalhatatlan ösztönével megérezte: Cartwright nem azért jött hozzá, hogy részvétét fejezze ki az elveszett zakógomb miatt.

Cartwright egészen kicsit meghajolt előtte.

– Beszélni szeretnék önnel, uram.

– Foglaljon helyet, Tony.

Mindketten belecsüccsentek egy-egy vörös bőrfotelbe a szobapálma alatt. Az Angol kissé hátrébb húzta a fotelját, nehogy gólyalábaival megrúgja Cartwrightot.

Cartwright úgy gondolta, fut egy tiszteletkört. De csak egészen kicsi köröcskét. Úgyis lesz itt futkosás hamarosan.

– Hogy van Sofie... akarom mondani, a felesége?

Az Angol biccentett.

– Jól van, Tony. Jól. Egészen lefoglalja Loraine.

– Mennyi idős most?

– Négyéves.

– Hogy rohan az idő. Igaz, uram?

– Hát... rohan – mondta az Angol. Bólintott is egyet mellé, mintha ezzel is megerősítené, hogy valóban rohan.

– Párizsban vannak?

– Már két hónapja – sóhajtotta az Angol. – Sofie ragaszkodik hozzá, hogy a gyerek anyanyelveként tanulja a franciát.

– De hiszen itt is úgy tanulná, hiszen Sofie francia!

– Ő anyanyelvi környezetre gondol. Legyen meg az akarata.

Olyan lemondó hangsúllyal mondta, hogy Cartwright biztos volt benne: emberfia el nem tudja képzelni, mennyire hiányozhat Sir Winstonnak a kislánya és a felesége.

Tony úgy gondolta, véget ért a tiszteletkör. Motyogott valamit, majd előhúzta a zsebéből a papírlapot, amit még a folyosón dugott bele.

– Ezt vettem le az internetről, uram.

Kisimította, és az Angol elé tette.

Sir Winston vetett rá néhány pillantást, majd hátrakapta a fejét.

– Mi a csoda ez?

– Fogalmam sincs róla. Bár... nézze csak meg ezeket a pontokat, uram!

Az Angol ránézett a pontocskákra, amelyek a papíron látható körök vagy gömbök egyikén látszottak.

Mintha valamilyen mintát adtak volna ki; de egyelőre nem tudott rájönni, milyet.

Tony Cartwright, amíg az Angol a pontokat nézegette, halk hangon előadta a történteket. Hogy a koponyakereső program ezresével szórja ki az információkat naponta, és valamennyi hasznavehetetlen. Ez azonban alighanem jelent valamit.

Az Angol megrázta a fejét.

– Nem értek az egészből semmit.

– Egy pillanat, uram.

Ezután tovább beszélt. Hogy egy lány, bizonyos Kati Lénárd tette fel az ábrákat. Mind a hármat. Azt kérdezi a világhálótól, hogy ki tudja, mi ez?

-Maga tudja?

– Nem én!

– Akkor meg mit akar vele?

Cartwright a kis pontocskákra tette mutatóujja begyét, és végighúzta rajtuk.

– Ezeket, itt!

Az Angol gyanakodva nézett Cartwrightra.

– Ez valami... tréfa?

Cartwright előrehajolt.

– Van nagyítója, uram?

– Persze hogy van!

– Akkor azzal nézze meg a pontocskákat.

Az Angol néhány másodpercig Cartwright képébe meredt, aztán szó nélkül felállt, az asztalához sétált, kihúzta az egyik fiókját, és némi szöszmötölés után kivett belőle egy nyeles nagyítót. Visszaült vele a foteljébe, és a pontocskák felé bökött.

– Melyiket nézzem?

– Amelyiket csak akarja.

Cartwright elégedetten hátradőlt a székében.

Csak akkor kuncogott fel, amikor Sir Winston Everett kezéből kihullott a nagyító.

3.

– Mi a fene ez? – nyögte az Angol.

Tony Cartwright tovább vigyorgott. Bár az izgalomtól nem sikeredett valami szépre a vigyorgása.

– Jól látja, uram?

– Persze hogy jól látom!

– És... mit lát, Sir?

– Természetesen egy koponyát. Egy kis koponyát.

– Valamennyi koponya, uram. Az, aki rajzolta őket, koponyákat rajzolt. Csak nagyon kicsiket; ezért látszanak pontnak.

Az Angol nehezen lélegzett. Cartwright elégedetten nyugtázta, hogy ezen kívül még a homlokán is előbukkan egy verejtékcseppecske, amitől Tony tulajdonképpen megijedt. Régóta ismerte az Angolt, de még soha nem látta, hogy akár egyetlen izzadságcsepp is elrontotta volna azt az előkelő könnyedséget, amit Sir Winston sugárzott magából.

– Tudja, hány darab van belőlük, uram?

Az Angol hallgatott, de nem a koponyákat számolta.

Az ablak világos négyszögére nézett, mintha azt várná, hogy

a negyvenedik emelet magasában felbukkanjon egy angyal, és beköszönjön hozzá.

– Tizenhárom, uram.

Az Angol bólintott.

– Tudja, mit jelent ez, uram?

Az Angol ismét bólintott.

– Tudom, Tony. Szagot fogtunk, mint a vadászkutya.

Tony Cartwright ekkor szép, szabályos mondatokban előadta, amit csak tudott, Megismételte, hogy az internetről vette le az ábrákat, feladójuk bizonyos Kati Lénárd. A lány egy geológiai és vulkanológiai egyetemi kutatócsoport tagjaként az Arenal tövében dolgozik.

Az Angol csodálkozva kapta fel a fejét.

– Az Costa Ricában van, nem?

– Ott, uram.

– Válaszolt neki, Tony?

– Természetesen, uram.

– Hm. És mit?

– Azt mondtam neki, hogy egy maja társasjáték: – Erre ő?

– Megszakítottam az adást.

– Jól tette. – Az Angol felállt, és izgatottan járkálni kezdett a szobában. – Végre találtunk valami nyomot!

A tizenhárom koponya... Bár még korántsem biztos, hogy ugyanazokról. van szó. Nem biztos, hogy ez a tizenhárom rajzocska azonos lenne a legendák tizenhárom kristálykoponyájával.

– Azzal biztosan nem azonos, uram. A lány nem koponyákról beszélt, hanem rajzról.

– Eszerint véset lehet. Találtak valahol egy követ, azon

bukkant rá az ábrára. Mi a fenét csináljunk, Tony? Nem lenne jobb ismét kapcsolatba lépni a lánynyal, és bővebb információt kérni tőle?

Cartwright nemet intett.

– Semmi esetre sem, Sir. Nem tudjuk, mi van a háttérben. Lehet, hogy iskolai kiránduláson találták, és már be is szolgáltatták egy múzeumnak. Ami végeredményben nem is olyan nagy baj.

– Egyáltalán nem – helyeselt Sir Winston. – Az is lehet persze, hogy a helyén hagyták. Elképzelhető, hogy néhány tonnát nyom. Az ilyeneket nem szívesen szállítgatják. Tizenhárom koponya! Megvizsgálta alaposabban is az ábrákat, Tony?

– Még nem volt rá időm, uram.

– Tizenhárom kis koponyácska... de csak a harmadik ábrán. Ezek meg kis pöckök itt. Vonalak, gömbök... mi a fene lehet ez?

– Majd Escobar – mondta Tony Cartwright.

Az Angol helyeslően bólintott.

– Igaza van, Tony. Jöjjön hát Eusebio!

4.

Eusebio Escobar végigjárta a,piramisok környékét, aztán lecsüccsent egy kőre. Nem messze tőle hatalmas majomcsapat ugrándozott az ágakon. Rövid ideig csendben gunnyasztottak, majd megriadhattak valamitől, mert iszonyatos bőgésbe kezdtek.

A holdfény végigsiklott a piramisok oldalán, a fákon, a hatalmas monolitokon, romokon. Tikal! A maja birodalom egyik legszebb városa! És most nekik kell vigyázniuk rá, hogy megmaradjon az ezután jövők számára is. Hogy unokáink is láthassák azt a csodát, amelyet a maják és az aztékok hoztak létre. De vajon meg lehet-e őrizni őket a világ végezetéig?

Egyáltalán, meddig él még ember a Földön? Vajon mikor jön el a nagy pusztulás?

Escobar sóhajtott, és arra gondolt, hogy soha nem szabadna eljönnie. Hiszen, amit az ember létrehozott, az is van olyan szép, mint a természet. Csak éppen másféleképpen szép. Nem lenne tisztességes a természettől, ha mindezt hagyná elpusztulni.

Pedig egyszer minden elpusztul. Elpusztulnak a piramisok, a városok, a kontinensek, elpusztul a Föld, és maga a világegyetem is. De előtte még az ember pusztul el, hogy valaki más jöjjön a helyére. Katasztrófák rengetik meg a Földet, kürtva az emberi nem írmagját is.

Escobar olvasta a maja próféciákat, jövendöléseket, tudta, hogy a maják már évezredekkel ezelőtt megjósolták a világ végét. Szerintük a földi élet már jó néhányszor elpusztult, és jó néhányszor újjászületett: Hogy mi volt a pusztulások előtt, nem tudja senki. Azok a világok nyom nélkül a semmibe vesztek. A Föld arca alaposan átalakult azóta – ha maradt is nyoma a réginek, kontinensek csúszhattak rá, hogy aztán hamuvá váljék a föld méhének pokoltüzében.

A kicsik szerint – ők egy másik világ túlélői – közeledő veszély fenyegeti az élővilágot, a kipusztulás veszélye. Az a veszélyforrás, amely a régi világokat semmivé tette, rövidesen ismét felbukkan majd.

Escobar tisztában volt vele, hogy a maják elképzelései egybecsengenek a tudományos elméletekkel.

A modern tudomány emberei is azt állítják, hogy a Földet már több alkalommal is óriási katasztrófák sújtották. Ezek az egész földgolyóra kiterjedtek, és megsemmisítették az élővilágot. Senki nem tudja pontosan, mikor történtek ezek, ugyanaz sújtott-e le többször is, vagy mindig más és más, azt pedig legkevésbé, hogy mikor köszönt ránk ismét egy kozmikus méretű tragédia. A maják szerint hamarosan. De mikor lesz az a hamarosan?

A kicsik azt állították, hogy ők meg tudják védeni a Földet a pusztulástól. Méghozzá a tizenhárom kristálykoponya segítségével. Valakik valaha elkészítették a koponyákat, hogy a tizenhárom együtt csodát csináljon. Az emberiség védőpajzsa a tizenhárom koponya.

A kristálykoponyák az elmúlt évszázadok, vagy évezredek során szétszóródtak. A kicsik sem tudták pontosan megmondani, hol van mind a tizenhárom. Mert csak akkor szabadulhat fel belőlük az erő, ha mindannyian együtt vannak.

Escobar ismerte a koponyák erejét, hiszen személyesen is meggyőződhetett már róla. Csak éppen a lényegüket nem ismerte. Mert a koponyák élettelen tárgyak voltak, senki nem volt képes szólásra bírni őket – mígnem maguktól meg nem szólaltak. Mintha élőlények lettek volna. Egy másik világ kristálylényei.

Sóhajtott, és azon töprengett, hogy vajon mi lehet majd az a katasztrófa, amely véget vet a földi létnek.

Ütközés? A Föld nekiütközik egy kisbolygónak? Ez okozott már többször is tragédiát. Igen ám, csakhogy ami egyszer nekiment a Földnek, az többé már nem fog nekimenni. Akkor mi? Járványok? Vulkánkitörések?

Veszély van elég, válogathat közöttük. Legutoljára alighanem 52 millió éve szűnt meg az addigra már virágzó élet a Földön, hogy aztán minden kezdődjék elölről. Vajon mi lehetett azelőtt? Vajon onnan származnak a kicsik, vagy még régebbről? Az a baj, hogy ők sem emlékeznek semmire. Hiszen nem ők éltek akkor, hanem az elődeik. Az ő agyukban is már csak sosem tapasztalt, homályos elképzelésekként élnek a múlt történései.

A majmok tovább ordítottak. Escobar feltápászkodott, és elindult a háza felé. Filozofálgatással úgysem lehet megoldani a problémákat. Meg kell várni, amíg történik valami. Vajon a kicsik segíteni fognak-e, ahogy ígérték? És miért nem jött még vissza Alec Ferguson? Lehet, hogy már nem is él?

Felesége már az ágyban feküdt egy könyvet olvasgatva. Amint Escobar bejött az ajtón, letette a könyvet, és felnézett rá.

– Mi van odakint, Eusebio?

– Mi lenne? – dünnyögte Escobar. – Csend és nyugalom. Nem számítva a bőgőmajmokat.

– Telihold van, szívem: Escobar a homlokára ütött.

– Hát akkor ezért van!

– Micsoda? – könyökölt fel Julia van der Haas.

– Tele vagyok furcsa gondolattal. Hetek óta nem gondoltam rájuk, de most valahogy... sok minden az eszembe jutott.

– Mi minden?

– Eszembe jutottak a kristálykoponyák, a kicsik, Alec Ferguson és a jaguárok. A jaguárlány leginkább.

Vajon hova tűnhettek?

– Nem tudom, Eusebio – sóhajtotta az asszony. – De nem is bánom. Természetesen nem azt, hogy Alec és a lány eltűntek, ne érts félre, de azt egyáltalán nem bánom, hogy már nem akarnak beszélni velem. Te nem ismered azt az érzést.

– Hát nem.

– Egy kicsit mindig meghalok tőle. Amikor magamhoz térek, mintha nem egészen ugyanaz lennék. Mintha a lelkem egy kicsinyke darabja a kicsik lelkévé változna át. Nehéz ezt megmagyarázni. Szerencsére már nem háborgatnak. Lehet, hogy mindörökre véget ért a nagy kaland?

Eusebio megvonta a vállát, átment a fürdőszobába, lezuhanyozott, majd bebújt az asszony mellé az ágyba.

– Akármi is legyen a jövőben – mondta magához húzva a mezítelen Juliát – azért örökre hálás leszek nekik. Ha ők nincsenek, nem ismernélek téged. Egyszerű rabló lennék az őserdőben. Hacsak nem akasztottak volna már rég fel.

Julia a férfi mellére bújt.

– Talán jobb lett volna neked – mondta ravaszul.

Escobar megütődve tolta el magától.

– Mi lett volna jobb? Ha felakasztanak? Tudod te, egyáltalán, mit beszélsz?

Az asszony felhúzta a lábát, és nagyujjával megbirizgálta Escobar hasát.

– Persze hogy tudom. Ha felkötöttek volna, Eusebio, nem kellene folyton-folyvást teljesítened a kívánságaimat.

Escobar még mindig értetlenül nézett rá.

– Kívánságaidat? – dünnyögte. – Milyen kívánságod van neked, aminek a teljesítése nehezemre esne?

Julia a füléhez hajolt, és belesuttogott valamit.

Escobar felnevetett.

– No, amíg csak ilyen kívánságaid vannak, nem fogunk összeveszni miattuk.

A bőgőmajmok vad rikácsolásba kezdtek odakint.

5.

Escobar arra ébredt, hogy fáj a keze. Azt hitte, elzsibbadt, és meg akart fordulni, hogy több hely jusson neki az ágyon, de hirtelen rádöbbent, hogy Julia szorítja.

Aztán az asszony hangja is megütötte a fülét.

– Igen. Itt vagyok. Beszéljetek.

A másodperc tört része alatt kiszaladt az álom a szeméből. Mozdulatlanná dermedt, mint a régi, szép időkben, amikor arra ébredt, hogy valaki kotorászik a sátrában. Úgy kellett tennie, mintha aludna, hogy a másik, a kotorászó szenderülhessen később örök álomra.

Óvatosan, lassan nyitotta ki a szemét. Julia mellette ült, nyitott szemmel. Escobar tisztában volt vele, hogy hiába van

tágra nyitva a szeme, mégsem lát vele. Oda néz általa, ahova normális emberi tekintet el nem érhet.

– Igen – mondta, és határozottan bólintott hozzá. Beszélek vele. Elmegyünk... odahívjuk valamennyit.

Már úton vannak? Megértettem. Köszönöm, hogy figyelmeztettetek.

Escobar nem tudta, mit tegyen. Hagynia kellene, hogy az asszony beszéljen velük, ugyanakkor szívét facsargatja a sajnálát. Tudja, hogy Juliának mennyire nehezére esik a távkommunikáció. Lehetséges, hogy súlyosan veszélyezteti vele az egészségét. Jó lenne, ha azok végre más hírközlőt, vagy médiumot találnának maguknak.

– Odamegyünk – bólogatott Julia. – Feltétlenül odamegyünk. Ő is jön. A férjem, Escobar. Valamennyien ott leszünk. Nem maradunk Tikalban. Megértettem.

Ami ezután következett, az sem tetszett Escobarnak.

Julia befejezte ugyan a beszélgetést, de még nem ébredt fel. Ebben a furcsa, megváltozott tudatállapotban kiszállt mellőle az ágyból, és az ablak elé állt. A nyitott ablakon át árvízként áradtak be szobájukba a holdsugarak. Julia úgy fürdött bennük, mint delfin a hullámok között. Escobar felsóhajtott. Úristen! Életében nem látott még ilyen szépet. Mint egy istennő! Egy vad, pogány istennő!

Legszívesebben elsírta volna magát a gyönyörűségtől. Julia haja kibomlott az éjszaka, a hátára hullott, és csaknem befedte az egész testét. Ahogy előrehajtotta a fejét, a kebleire is jutott belőle. Escobar legszívesebben odarohant volna hozzá, a karjába zárta volna; aztán, ha már felébresztette, visszafekteti az ágyra, megnyugtatja, majd fogja a puskáját, kimegy az erdőbe, és sorra lelövöldözi a kicsiket. És mindenkit, aki fájdalmat okoz a feleségének.

Aztán azonnal rá is döbbent, hogy csak handabandázik, fenyegetődzik – a realitások figyelembevétele nélkül. Juliát

nem tudja megváltoztatni, és a kicsiket sem.

Julia úgy született, hogy bárkivel képes kommunikálni – bármilyen távolságból – anélkül, hogy kinyitná a száját. És a kicsik ki is használják ezt a képességét. Hiába könyörgött nekik három éven át majd minden éjszaka, amikor ébren hánykolódott az,ágyán, hogy hagyják már békén Juliát – nem hallgattak rá. Három év után ismét itt vannak! És Julia ismét beszélget velük.

Egyelőre elhessegette magától haragos vagy éppen bosszúszomjas gondolatait, és megpróbálta ágyba tuszkolni a feleségét. Az asszony azonban nem akart elmozdulni az ablaktól. Szemei immár csukva voltak, mintha bántanák a holdsugarak. Száját szigorúan összezárta, keze az ablakpárkányon nyugodott.

Escobar felkapta széke karfáján heverő könnyű pulóverét, és az asszony vállára borította.

– Igen – mozdult meg Julia ajka. Escobar látta, hogy mennyire cserepes. – Igen. Értelek benneteket. Megteszem. Addig nem nyugszom, amíg ő is... Jól van.

Összerázkódott, mintha undorodna valamitől, aztán elernyedt a teste. Escobar attól tartott, hogy összeesik.

Elkapta hát, és az ágy felé terelte.

– Gyere, kicsim, gyere. Lefekszel szépen, és alszol reggelig.

Julia engedelmesen lefeküdt, átkarolta Escobar nyakát, és aludt reggelig.

Escobar viszont le sem hunyta a szemét. Biztos volt benne, hogy vége a három évig tartó biztonságnak, nyugalomnak. A kicsik ismét akarnak tőlük valamit.

És nekik találkozniuk kell velük.

Csak azt nem értette, hogy hol a fenében lehet Alec Ferguson?

6.

Julia korán ébredt. Más napokon is a bőgőmajmokkal együtt kelt, ezúttal azonban már közvetlenül a hajnali szürkület után felriadt. Escobar felé fordult, és megcsiklandozta az oldalát.

– Ébren vagy... Eusebio?

– Ühüm – dünnyögte Escobar.

– Hoznál nekem egy pohár vizet, kérlek?

Escobar kipattant az ágyból, átugrott a zuhanyozófülkébe, teletöltött egy poharat vízzel, és az asszonynak nyújtotta.

Julia ivott néhány kortyot, majd undorodva eltolta magától.

– Meleg, mint a majompisi.

– Tudod, hogy nem szabad hideget innod. Főleg reggel nem. Bedurran tőle a torkod.

– Tudom – bólintott az asszony. – Mégis szörnyű.

Mikor ébredtél, Eusebio?

– Korán – mondta Escobar.

Az asszony kutatva nézett rá.

– Fent voltál az éjszaka?

Escobar úgy döntött, hogy nem hallgat el előle semmit. Hiszen úgysem lenne értelme.

– Igen.

Az asszony lehajtotta a fejét.

– Beszéltem... velük, Eusebio.

– Tudom.

Az asszony ismét átkarolta a férfi nyakát, és sírni kezdett.

– Óh, istenem, Eusebio, én olyan szörnyen érzem magam. Hányingerem van, gyenge vagyok... kiver a veríték... minden vagyok, csak gusztusos nő nem.

– Hamar elmúlik, ne izgasd magad. Legszívesebben lelőném valamennyit. Nem tudnád valahogy idecsalni őket?

Julia hátrahanyatlott a párnájára.

– Hiszen jót akarnak nekünk, Eusebio. Talán nem is sejtik, hogy mennyire szenvedek egy-egy ilyen beszélgetéstől. Mintha elszívnák az energiáimat. Milyen voltam az éjszaka? Nagyon szörnyű?

– Egyáltalán nem – rázta meg hevesen a fejét Escobar. – Ha lehet ilyet mondani ebben az esetben... gyönyörű voltál!

– Óh, drágám! Én annyira, de annyira szégyellem magam, hogy ennyi kellemetlenséget okozok neked.

Már azt hittem, vége.

Escobar mélyeket lélegzett, aztán csak megkérdezte: – Emlékszel... mit mondtak neked?

Az asszony bólintott.

– Mindenre emlékszem, Eusebio. Azt hiszem..

egyelőre vége a nyugalmunknak.

– A fene vigye el, ettől tartottam én is! Mit üzentek azok a nyavalyások?

– Beszélni akarnak velünk.

– Dé hiszen beszéltetek!

– Azt szeretnék, ha valamennyien összegyúlnénk.

Akik tudunk róluk.

– Itt? Tikalban?

– Ezúttal másutt.

– Konkrétan hol?

Julia megsimogatta a homlokát.

– Várj csak... mindenre emlékszem, mégis... mintha valahogy kiesett volna... Biztos, hogy még nem jártam ott.

– Gondolkozz csak nyugodtan – nyugtatta Escobar.

– Az sem baj, ha nem emlékszel rá.

– Már hogyne lenne baj! – kiáltott fel könnyes szemmel az asszony. – Ha nem jut eszembe, úgyis megtudják, és... újra megkeresnek. Várj csak egy kicsit... Istenem, segíts!

Escobar ismét a puskáját akarta emlegetni; hogy lelövöldözi őket az utolsó szálig, de az asszony élesen felsikoltott.

– Már emlékszem. Arenal! Az Arenalhoz kell mennünk!

Escobar értetlenül nézett rá.

– Hova?

– Az Arenalhoz. Tudod, hol van?

Escobar hitetlenkedve rázogatta a fejét.

– Ilyen hely nincs Guatemalában. Csak egyetlen Arenalt ismerek. Egy vulkánt Costa Ricában.

– Ez az! – suttogta Julia. – Ezt mondták. Tűzhányóról beszéltek.

– Hm. Azt nem mondták, miért lett nekik egyszerre ennyire sürgős a dolog?

Az asszony Escobar karjára tette a kezét.

– Nagy bajban vagyunk, Eusebio.

– Bajban? Úgy érted: te meg én?

– Az egész emberiség, Eusebio. Az egész világ. Minden élőlény elpusztulhat, méghozzá hamarosan. Talán nagyon is hamar.

– Biztos, hogy ezt mondták?

– Emlékszem minden gondolatukra, amit sugalltak.

Nagy veszélyben van a Földünk, Eusebio.

Escobar szívét vasabroncs szorította át. Tisztában volt a kicsik hatalmával, és azzal is, hogy nem hazudnak. Az a pusztító erő, amely egyszer, valamikor, a mérhetetlen idő mérhetetlen mélységében elpusztította az őseiket és azt a világot, ezt is elpusztíthatja. Utolsó találkozásukkor

figyelmeztették őket, hogy nekik, a kicsiknek és az embereknek össze kell fogniuk, ha el akarják kerülni a végzetet. Ezért is ment Alec Ferguson és a jaguárlány közéjük.

– Oda kell mennünk az Arenalhoz! – mondta az aszszony. – Értesítenünk kell mindenkit. Az Angollal kell kezdenünk, ő majd riadóztatja a többieket.

– Ennyi? – kérdezte Escobar.

Julia megrázta a fejét.

– Sokkal többet mondtak, de nem mindent értettem.

Akkor úgy éreztem, hogy mindent értek... talán az ő erejük sugallta ezt. Sajnos... most csak töredékképek futkosnak előttem, és nem akarnak összeállni az istennek sem. Igen... azt is mondták, hogy össze kell gyűlnie mind a tizenhárom koponyának. Hol van az a tizenhárom kristálykoponya, Eusebio?

Escobar felvonta a vállát.

– Honnan tudjam? Ami nálunk volt, magukkal vitték. Ki tudja, hány lehet náluk? Istenem, Julia!

Escobar döbbenten látta, hogy az asszonynak ismét fennakadnak a szemei, és végigzuhan az ágyon. Teste görcsbe merevedik, mintha haldokolna.

Úgy vetette rá magát, mintha mesterséges légzést akarna adni neki.

– Jézusom, Julia! Térj magadhoz, szívem! – Az aszszony fölé hajolt, és kétségbeesetten masszírozni kezdte a szíve tájékát. – Térj magadhoz, kicsim! Istenem, meg ne halj nekem, Julia!

Az asszony azonban nem akart meghalni. Kinyitotta a szemét, és lihegett, mintha -hosszú kilométereket futott volna hegynek felfelé.

– Jaj, Eusebio... már azt hittem, ismét belém költöztek.

– Hát nem...?

– Ez csak… utóhatás. Máskor is előfordult már.

Ilyenkor előtörnek azok az üzenetek, amelyek az agyamban maradtak. Már emlékszem… Igen, már emlékszem.

– Mire? – nyögte Eusebio.

– Az a főpap üzent… aki magához hívta Fergusont.

– Mit üzent, szívem?

– Azt, hogy… ők is bajban vannak. Ő is bajban van.

– A pap?

– Ő. A többiek, más papok, nem akarják betartani az egyezséget, amit velünk kötöttek. Azt mondják, az emberek más faj, semmi közük hozzá. Nem kell törődni velük. Ha elpusztulnak, hát elpusztulnak. Ők már nem félnek semmitől. Ha túlélik a pusztulást, ismét a Föld urai lesznek. Az emberek nem tudják megvédeni magukat. Ő azonban nem akarja ezt… Azt üzeni, hogy tisztában van vele: csak közösen győzhetik le a fenyegetést. A többiek azonban nem így gondolkodnak.

El akarják venni tőlük a kristálykoponyákat, és amik úton vannak, azokat is meg akarják szerezni.

– Úton vannak? A kristálykoponyák?

– Azt mondta.

– Hogyhogy úton vannak?

– Jaj, istenem, Eusebio, nem tudom! Honnan tudnám? Ó ezt mondta.

Eusebio letörölgette az arcáról a verítéket. Akárhogy is, de megöli őket. Nem várja meg a bekövetkező katasztrófát, még előtte megöli őket. Mire leszakadnak a csillagok az égről, és elpárolognak a tengerek, megöli őket. Ha nem teszi meg, ők ölik meg Juliát. Nem engedheti, hogy az asszony agya és lelke az ő harcmezőjükké váljon.

– Azt is mondta – folytatta szürke arccal az asszony hogy Ferguson fogoly, és… a többiek újra vadásznak.

Fergusont és a jaguárlányt fel akarják áldozni. Ő is csak nehezen tudott elmenekülni előlük a társaival. Ők nem tudják megvédeni Fergusont. Ha meg akarjuk menteni, nekünk kell cselekednünk.

Eusebio a tenyerébe temette a fejét. Istenem, Alec Ferguson! Neki is köszönheti, hogy régész és kutató lett belőle. Ha Ferguson akkor nem hisz neki, talán még mindig martalóc lenne a dzsungelben. De Ferguson megértette a problémáját, mellé állt, és segített neki. Ő sem hagyhatja cserben a fickót. Elvégre barátok lettek, vagy mi a fene!

– Mit mondtak még?

– Az Arenalhoz mennek. Oda kell nekünk is mennünk, Eusebio!

Éscobar megsimogatta az asszony haját.

– Akkor odamegyünk, Julia!

Ahogy felcsaptak a hajnal első lángjai, a tücskök is csatlakoztak a bőgőmajmok énekéhez.

7.

Tony Cartwright olyan volt, mint az igazi nyomozókutya: ha egyszer szagot kapott, nem lehetett leállítani.

Ezért emelték ki annak idején a tengerészgyalogosok közül, ezért bízták meg a kutatószolgálatok biztonsági hivatalának vezetésével. Cartwright emellett természetesen megszállott tudós is volt, s amikor végül is elhagyta a hivatalt – legalábbis az adminisztrációját tudósként is szép eredményeket ért el. A vadászkutya ösztön azonban ekkor sem veszett ki belőle. Ezt a tulajdonságát alighanem Sir Everett értékelte csak igazán.

Amikor idáig jutott a gondolataiban, Tony Cartwright többnyire szomorúan felsóhajtott. Azok voltak csak a szép idők, amikor az Angol még egyedül volt!

Nem törődtek semmi egyébbel, csupán tudományos rejtélyek megfejtésével. Aztán megtörtént, ami általában meg

szokott történni: az Angol megnősült, gyereke született, és most tessék! Ha a szemébe néz, Sofie-t látja benne. Mintha már csak fél szívvel végezné a munkáját. Hja, ennyit tesz a család, a fene vinné el!

Ő azonban olyan maradt, mint a vadászeb. Most is rá vár a feladat, hogy kiszimatolja, mi történik az Arenalnál. Mert hogy valami történik ott, az holtbiztos!

Tenyerébe hajtotta a fejét, és gondolkodott. Régtől fogva sejtette, hogy a kicsik egyszer elárulják őket. Az emberekben sem lehet megbízni, hát még egy másik fajban! Hiszen a kicsik nem emberek. Nem is állatok mások. Más faj. Másképpen gondolkodnak, mások az érzéseik. Holtbiztos, hogy kavarnak valamit. De mi az ördögöt? És hol van Alec Ferguson?

Tony Cartwright nem lepődött volna meg, ha Alecet már nem találják életben. A kicsik feláldozták az isteneiknek. Szinte látta maga előtt Alec mellkasát, amint obszidiánkéssel felhasítja egy kicsi, és kitépi a bordái közül még verdeső szívét.

Összerázkódott, és a számítógépéhez ült.

Lássuk csak, ki is ez a Kati Lénárd?

8.

Nem volt nehéz megtalálnia. Tudta, hol kell keresnie; hiszen, ha valaki csak rövidebb ideig is dolgozott a biztonsági szolgálatoknál, annyi azért ráragadt, hogy ismeri azokat a helyeket, ahol tudakozódnia kell. Ő pedig még mindig a szolgálatok embere, akárhogy csűrjük-csavarjuk is a dolgot.

Néhány pöttyintés a gépen, és máris megjelent előtte Kati Lénárd képe. Az oregoni egyetem hallgatója, 21 éves, magyar állampolgár. Geológia a szerelme, s az egyetemi papírok szerint egészen jó eredményekkel büszkélkedhet. Kati Lénárd tehát valós személy.

Sóhajtott, és otthagyta a számítógépet. Felvette a telefont, feltárcsázta az oregoni egyetemet. Csak amikor már

kicsöngött, gondolt rá, hogy ki kellett volna keresnie valahonnan egy magyar nevet. Hogy az ördögbe mutatkozzék be? Csak remélhette, hogy aki felveszi a telefont, nem tud magyarul.

Szerencsére valóban nem tudott. Barátságos hölgy volt, hamisítatlan oregoni kiejtéssel.

– Parancsol, uram?

Cartwright úgy mutatkozott be, mint Kati Lénárd magyarországi rokona. Igyekezett furcsa zöngét adni a hangjának, mintha jól beszélne angolul, de azért mégsem egészen tökéletesen. Elmondta, hogy csak nemrég érkezett Magyarországról, és beszélni szeretne a lánynyal.

A titkárnő hangja tele volt sajnálkozással. Sajnálta a távolból érkezett rokont, aki hiába tette meg a nagy utat.

– Miss Lénárd ösztöndíjas gyakorlaton van, uram mondta együttérzőn.

– Hát ez pech – sajnálkozott vissza Cartwright. Meg tudná mondani, kérem, mikor jön vissza?

– Az az igazság, hogy már vissza kellett volna jönnie – mondta a titkárnő. – A többiek már hazatértek.

Cartwright érezte, hogy hideg hullámok futnak át a hátgerincén.

– Ez meg hogy lehet?

A nő egyszerre bezárkózott. Mintha már így is túl sokat fecsegett volna.

Meghosszabbította a kint tartózkodását, uram.

Többet nem tudok. Sajnálom. Üzen neki valamit?

– Hol keressem, ha mégis… meg szeretném látogatni?

– Azt kérdezi, hogy hol végezte a gyakorlatát? Nem titok, uram, megtalálja valamelyik értesítőben.

– Kérem, kisasszony, nem vagyok amerikai, nehezen

ismerem ki magam önöknél.

– Jól van – mondta a kisasszony. – Costa Rica. Arenal.

– Az mi?

– Costa Rica egy ország.

– Azt tudom, de az Arenal mi?

– Egy vulkán. Egy működő vulkán. Azt ajánlom, inkább jöjjön vissza évkezdéskor. Addigra Miss Lénárd biztosan itt lesz már.

Tony Cartwright köszönte szépen a felvilágosítást, majd felhívott valakit az egyetem melletti kis település rendőrségén. Délutánra újabb információk jutottak a birtokába. Amikor elolvasta az e-mailen érkezett levelet, majdnem belefejelt a képernyőbe.

Az ismerős zsarunak sikerült kinyomoznia, hogy a geológus és vulkanológus hallgatói csoport valóban visszatért az Arenaltól. Három személy kivételével.

Kati Lénárdon kívül Costa Ricában maradt még Ambrosius Paddington vulkanológus professzor és Ruth Grabowsky egyetemi hallgató. Washingtonból viszont azt súgták neki, hogy Ruth Grabowsky eltűnt, és a Costa Rica-i zsaruk nem jutottak a nyomára. A tűzhányó éppen kitörni készül, az ottaniak nem engednek senkit a közelébe. Az informátor szerint jobb a helyi hatóságokra bízni az ügyet, mintsem beleavatkozni.

Azok ott jobban ismerik a környéket, a helyi viszonyokat, blabla, blabla, blabla. Cartwright vigyorgott; többször is megköszönte az értékes felvilágosítást, megnyugtatta a vonal túlsó végén jó tanácsokat osztogatót, hogy minden úgy lesz, ahogy kívánja. Eközben felemelte a középső ujját, és azt a nemzetközi jelet mutatta vele, amely finoman szólva is általános egyet nem értést fejez ki. Tony Cartwright nem az a fickó volt; aki a helyi hatóságokra bízza a dolgait. Legfeljebb a temetéseket engedi át nekik.

Miután megszabadult különben válóban hasznos informátorától, töprengett egy kicsit. Valami történik Costa Ricában, az kétségtelen. De mi az ördög? Hideg futott végig a hátán, ha arra gondolt, hogy Ruth Grabowsky eltűnése a kicsikkel lehet kapcsolatban. Alec Ferguson is eltűnt a jaguárlánnyal együtt, azóta semmi hírük a kicsikről. Mi van, ha a kicsik felrúgták az egyezséget, és ismét vadászni kezdenek? Lehet, hogy a Grabowsky lányt is ők kapták el?

Megrázta a fejét, és kinézett az ablakon. Ő mindig is mondta az Angolnak, hogy a kicsik megbízhatatlanok.

Más faj. Még az arcukat sem ismerjük. Annyit tudunk csupán róluk, hogy egy nagy kataklizma túlélői. Olyanok, mint a mamutcsontok, csak éppen élnek. Élő foszszffiák. Vajon milyen viszony lenne a tyrannoszauruszok és az ember között, ha kiderülne, hogy a hústornyok nem haltak ki, hanem a világ egy eldugott szegletében csak arra várnak, hogy visszanyerhessék a hatalmukat.

Törte egy kicsit a fejét, aztán úgy döntött, hogy részletesen beszámol az Angolnak. Eddig együtt csináltak mindent, illő, hogy ezután is együtt maradjanak.

Felkerekedett, és ismét átvonult Sir Everetthez.

A fogaskerekek forogni kezdtek, és egymásba kapaszkodtak.

9.

Az Angolt ezúttal is az ablaknál találta. Úgy nézett az alattuk húzódó, különben nem túlságosan érdekes tájra, mintha nem tudna betelni a nézésével. Pedig Tony tudta, hogy Sir Winston Everettet fikarcnyit sem izgatja az irodája ablakából látható panoráma. Hidegen hagyják a háztetők, a rájuk épített helikopter-leszállópályák, nem izgatja a sugárutak látványa, még a nagyon távolban kéklő hegyek és az ezüstszalagként csillogó folyó sem izgatja. Sir Everettet istenigazából csupán Sofie és a gyereke izgatja. Na és talán még a kicsik.

Majd meglátjuk, mennyire.

Az Angol elszakította a pillantását az ezüstszalagról, és intett Tonynak, hogy foglaljon helyet.

– Mi a helyzet, Tony?

Tony várta, hogy az Angol leüljön vele szemben, de nem ült le. Úgy nézett le rá, mintha nem is tudná, ki jött be hozzá. Annak ellenére sem, hogy kimondta a nevét.

– Utánanéztem egy-két dolognak, uram.

– Igazán? – kérdezte álmos hangon az Angol. És... mi lett az eredménye?

Azt sem tudja, miről van szó – sóhajtotta magában Tony Cartwright. – Mi a fenét akarok én tőle?

– Az Arenal vulkánnal kapcsolatban – mondta Tony.

Az Angol csodálkozva nézett rá.

– Az... Arenallal? És... mit tudott meg róla?

– Hamarosan ki fog törni. Ha még ki nem tört.

Az Angol megvakargatta a feje búbját.

– Igazán? Hát ez roppant érdekes. Kérdezhetek valamit, Tony?

– Hát persze, Sir.

– Mi a fene közünk van nekünk ahhoz a vulkánhoz?

Cartwright mélyet sóhajtott.

Te jó isten! – gondolta magában. – Csak nem kezdődött meg nála is az a folyamat, amely végül a szenilitáshoz vezet?

– A tizenhárom kristálykoponya, uram.

Az Angol összerázkódott. Tony Cartwright elégedetten látta, hogy fény gyullad Sir Everett szemében, ami annak a biztos jele, hogy vette az adást.

– Á, már tudom! – mondta felvillanyozódva. – Mi a helyzet,

Tony?

– Valóban dolgozott ott egy expedíció, uram. Jobban mondva, oregoni geológus– és vulkanológushallgatók végeztek ösztöndíjas gyakorlatot a hegyen.

– Eszerint ők találták meg a köveket?

– Ők, uram.

– Végre valami – örvendezett az Angol. – Van komolyabb akadálya, hogy odamenjünk?

– Talán csak a vulkán. Mint mondottam, éppen kitörni készül.

-Lárifári! – legyintett az Angol. – Csak nem ijedünk meg egy nyomorult tűzhányótól?

– Van mégegy másik probléma is, uram.

– Éspedig?

– A helyi rendőrség keresgél a környéken. Ugyanis... eltűnt egy egyetemi hallgató. Bizonyos Ruth Grabowsky.

Az Angol összecsücsörítette a száját. Rossz szokása volt, ritkán csinálta – legfőképpen olyankor, ha heves felindulás fogta el.

– Tony?

– Tessék, uram.

– Arra gondol, hogy a kicsik kapták el?

– Őszinte legyek, uram? Arra.

– Eszerint megszegték volna az egyezséget?

– Másokkal is megesett már. Ők ráadásul nem is emberek.

– Ez esetben... ott kószálnak valahol a környéken.

De miért éppen Costa Ricában? Ott nem is voltak indián városok.

– De ott a vulkán, uram.

– És? – kérdezte az Angol.

– Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy a kicsik és a vulkánok valahogy... összetartoznak.

Az Angol megsimogatta a bajuszát.

– Csak nem arra a hülyeségre gondol, hogy a kicsik valaha... a tűzhányókban laktak? Tűzállók vagy mi a fene?

– Fogalmam sincs róla – mondta megvonva a vállát Tony Cartwright. – Felhívnám a figyelmét, uram, hogy soha nem láttunk még egyetlen kicsit sem elégni.

Az Angol csak legyintett egyet.

– Hárman maradtak Costa Ricában az expedíciósok közül – folytatta Cartwright. – Az eltűnt lány – Ruth Grabowsky – Kati Lénárd és az expedíció vezetője.

Egy vulkanológus professzor.

– Hogy hívják?

– Várjon csak, uram... Paddington. Megvan! Ambrosius Paddington!

– Ambrie? – képedt el az Angol.

– Ismeri, uram?

– Hogy a fenébe ne ismerném? Tudja a telefonszámát?

– Azt nem uram, de:.. azonnal megtudom. Bizonyára van műholdas készüléke: – Hát csak próbálkozzon, Tony.

Tony Cartwright rátelepedett Sir Everett telefonjára.

Az Angol visszatért az ablakhoz, és kibámult rajta.

Cartwright telefonálás közben többször is ránézett. Az a megmagyarázhatatlan érzése támadt, hogy megváltozott valami az Angol körül. Lelógó vállai mintha feljebb vándoroltak volna, és kissé hajlott gerince is kiegyenesedett. Bár hátulról nem láthatta a szemét, biztos volt benne, hogy a régi tűzben ég. Némi kárörömmel gondolt rá, hogy Sofie és a

gyerek képe vágtató agár sebességével távolodik tőle.

Hogy elfoglalhassák a helyüket a kicsik.

10.

Cirka tizenöt percébe került megteremteni az összeköttetést Paddingtonnal. Amikor Paddington beleszólt a telefonba, Cartwright nem válaszolt, hanem átadta a kagylót az Angolnak.

– Ambrie? – kérdezte az Angol kihangosítva a telefont.

– Itt Paddington – mondta egy fáradtnak tűnő hang.

– Kivel beszélek?

– Winston Everett vagyok.

A hang olyan gyorsan telt meg örömmel, mint a vízesés alá állított hordó vízzel.

– Istenem, Winston! De örülök, hogy hallom a hangod. Hogy találtál rám?

– Valaki megadta a telefonodat.

– Miben lehetek a szolgálatodra, öregfiú?

– Ha jól tudom, Costa Ricában vagy.

– Igen, itt vagyok.

– Nem akarom húzni az időt, Ambrie. Sok mindent tudok rólad. Később majd megmagyarázok mindent.

Meddig maradsz ott?

– Hát... nem is tudom. Bizonyos nehézségeim támadtak.

– Az eltűnt Miss Grabowskyra gondolsz?

– Honnan tudsz te erről?!

– Nyugodj meg, Ambrie, segíteni szeretnék.

– Hát az rám is férne. Te jóságos isten! Nagy bajban.

vagyok, Winston Cartwright éles füle megérzett valamit,

amit az Angol talán soha nem érzett volna meg. Egészen pontosan azt, hogy Paddington professzor hangjában valami más is rejtezik, nem csupán a tanítványa miatt érzett aggodalom. Tony nagyjából biztos volt benne, hogy Paddingtont gyengéd szálak fűzték az eltűnthöz.

Vagy... Kati Lénárdhoz. Ebben az esetben Kati Ruth barátnője, és a Lénárd lány annyira el van keseredve barátnője eltűnése miatt, hogy Paddington emiatt borult ki.

Az Angol megsimogatta a bajuszát.

– Tudsz beszélni róla?

– Persze hogy tudok...! Óh, Winston, én annyira, de annyira... szerencsétlen vagyok. Ruth eltűnt. Már két hete, és... képtelenek vagyunk a nyomára bukkanni.

Most már az Angol is megértette, hogy Paddington és az eltűnt között több is lehet a szokásos tanár-diák viszonynál.

Az Angol Cartwrightra nézett.

– Többen is hallgatunk, Ambrie.

– Végül is... mi ez az egész? – hökkent meg Paddington. – Winston, kérlek, nem magyaráznád meg a dolgot?

Paddingtonban kezdett feltámadni a kétség. Csak nem történt valami szörnyűség, amit már mindenki tud, őt magát kivéve?

– Hogy tűnt el a lány, Ambrie?

Ambrosius Paddington némi habozás után elárulta, hogy állítólag megszökött. De ő nem hisz benne. Ruth nem szökött volna meg egy olyan pasassal.

Az Angol kifehéredett kézzel szorongatta a telefont.

– Nem vettél valamit észre... a vulkán körül?

– Dehogynem. Ki akar törni.

– Arra gondoltam, hogy... nem hallottál éjszakánként dobszót?

– Dobszót? Mi a fenét akar ez jelenteni, Winston?

Csak bőgőmajmokat hallottam, és a vulkánt.

– Furcsa jelenségek sem történtek arrafelé?

– Nem tudom, mit értesz ezalatt.

– A kövek; amiket felfedeztetek?

-Honnan tudsz te róluk?!

– Személyesen elmondom. Még megvannak?

– Persze hogy megvannak! El sem lehetne vinni őket, olyan nehezek. A vulkáni tevékenységről már nem is beszélve. Nincs az a marha, aki idejönne követ szállítani.

– Kati izé... Lénárd is ott van még?

– Hogyne lenne! Ő segít nekem.

Nem ő – gondolta Cartwright. – Nem őmiatta borult ki Paddington. Inkább az eltűnt lány miatt. De érdekes ez egyáltalán?

Az Angol hangja megnyugtató volt, mint egy kórházi kedvesnővéré.

– Figyelj rám, Ambrie. Segíteni szeretnénk neked.

– Ki az a többes szám?

– Mindent a maga idejében. Néhány nap múlva ott vagyunk nálad. Addig... vigyázz magadra és Kati, izé... Lénárdra is. Ha éjszaka dobszót hallotok... menjetek be inkább a városba!

– Jézusom, Winston, miről beszélsz te egyáltalán?

Errefelé már nincsenek olyan indiánok, akik dobolnának. Lent, a falvakban néha valóban összejönnek és táncolnak, de nem olyanok, amilyenekre te gondolsz.

– Majd ezt is megmagyarázom. Ha dobszót hallasz, hagyj ott csapot-papot és be a városba!

– Nem értem...

– Nem baj, Ambrie. Ha nem akarod, hogy a másik lány is eltűnjön, és te is, azt teszed, amit mondok. Néhány nap múlva ott vagyok nálad, és elmondok mindent részletesen is.

– Winston, követelem, hogy…

Sir Winston letette a kagylót.

11.

Alighogy letette, már fel is kapta. A telefon olyan váratlanul kezdett el csörögni, hogy Sir Winston rémülten ragadta a markába. A titkárnője szólt be rajta, hogy egy bizonyos Eusebio Escobar van a vonalban.

Az Angol biccentett, és ismét kihangosította a készüléket.

– Kapcsolja be, kérem.

A következő másodpercben megszólalt Eusebio kissé rekedtes hangja.

– Sir Winston? Escobar vagyok.

– Eusebio? Örülök, hogy hallom a hangját.

Escobar nem sokat teketóriázott. Nem kérdezte meg Sir Everettől, hogy van, hogy van a felesége, egyáltalán semmit sem kérdezett.

– Eljött a pillanat – mondta.

Az Angol látta, hogy Tony Cartwright úgy megmerevedik a székén, mintha nyársra húzták volna.

– Beszéljen, Eusebio.

– Megtalálták Juliát. A főpap beszélgetett vele.

Az Angol pontosan tudta, mit jelent a beszélgetés.

– Hogy van Julia?

– Tűrhetően.

– Hm. És… mit üzent a főpap?

– Baj van náluk.

– Micsoda?

– Fellázadtak néhányan ellene. Vagy sokan. Ezt egyelőre nem tudom. Nem akarják többé betartani az egyezséget. Ismét vadászni akarnak, és a saját törvényeik szerint élni.

– Hát… ez elég nagy baj.

– De nem a legnagyobb. Azt hiszem, ez a probléma is azért robbant ki, mert… készülődik valami.

– Micsoda?

– Egyszerűen szólva, az apokalipszis.

– Ezt, ha megmagyarázná…

– A főpap közölte Juliával, hogy hamarosan bekövetkezik, amit a maják megjövendöltek. A világ vége.

Az Angol a pipája után tapogatódzott. Kicsit remegett a keze, ahogy a szájába szorította.

– Konkrétabban?

– Fogalmam sincs róla, Sir. Nem tudom, mi lesz az.

De állítólag már nagyon közel van az időpontja. Talán csupán években mérhető. Ezért a kicsik készülnek rá.

Megpróbálják megúszni a katasztrófát. Csak éppen nélkülünk. Azt mondják, ha az ember kipusztul, ők maradnak a világ urai, és akkor nyugodtan élhetnek a saját szokásaik szerint. Szükségük van a tizenhárom kristálykoponyára, hogy életben maradhassanak általuk.

– A tizenhárom kristálykoponya csak legenda!

– Á kicsikről is ezt hittük, amíg meg nem találtuk őket. Rövidesen összegyűlnek valahol a kis paprikajancsik, hogy eldöntsék, ki az erősebb közöttük, és hogy megpróbálják elhárítani a közeledő katasztrófát.

Valaha, nagyon-nagyon régen is ezt tették. Talán így maradtak meg néhányan közülük.

– Tudja, hol van az a hely?

Escobar ekkor olyat mondott, hogy Sir Everett majd leejtette tőle a kagylót.

– Costa Ricában. Egy Arenal nevű vulkán környékén.

12.

– Ott van még, uram?

– Itt vagyok, Eusebio.

– A főpap azt közölte Juliával, hogy a tizenhárom kristálykoponya rövidesen az Arenalhoz érkezik.

Mind a tizenhárom. Valahogy elintézték, hogy odakerüljenek. Ismeri a hatalmukat, uram.

– Ismerem – morogta Sir Winston.

– A koponyák odakerülnek, és... aztán nem tudom, mi lesz tovább, uram. A főpap arra kér, hogy mind legyünk ott, valamennyien. Talán még ő maga sem tudja, mit csináljon. Talán segíthetnénk neki, és közben talán arra is rájövünic, hogy mi ez az egész. Mi fenyeget bennünket?

– Honnan beszél, Eusebio?

– Még Tikalból.

-Jól van. Hagyják ott Tikalt, és utazzanak az Arenalhoz. Milyen város is van a közelében?

– Santa Cruz. Alig egy-két kilométernyire a hegy lábától.

– Menjenek oda. Akkor hát...

Escobar rémülten felkiáltott.

– Várjon még, uram! A baj nem jár egyedül.

– Történt valami... más is?

Az Angol megfogta a pipáját, és kivette a szájából, hogy ki ne essen az izgalomtól.

– Sajnos, uram. Azt üzenték... vagyis a főpap üzente, hogy

Alec Fergusont és a jaguárlányt elkapták, és holdtöltekor feláldozzák őket.

Cartwright a szája elé kapta a kezét. Te jóságos isten!

Az Angol hangja rekedt volt, mint a karambolos autóduda.

– Ez biztos?

– Hát ha másban nem is, de ebben az egyben hinni lehet nekik.

– Hol van... Alec?

– Nem tudom, uram.

– A főpap mit mondott?

– Semmit.

– Nem jelentkezett ismét?

– Nem, uram.

– Julia nem tudná...

– Nem, uram: Julia nem tudja beszédre kényszeríteni őket. Ők pedig hallgatnak. És Julia nagyon fél.

– Sajnálom, Eusebio.

– Fél, hogy a másikak is megtalálják. A főpap nem tudta, hogy meddig képes megvédeni Julia agyát. Attól félek, ha megkaparintják...

– Jézusom! – morogta Cartwright. – Jézusom!

Pontosan tudta, mit takarnak Eusebio Escobar látszólag szenvtelen szavai. Ha a kiesik rosszabbik részének sikerülne beférkőznie Julia agyába, hatalmukba keríthetnék az asszonyt, és akár gyilkológépet is csinálhatnának belőle. Az övék lenne, és az ő parancsaikat teljesítené.

– Mit tegyünk, Eusebio?

Escobar hallgatott, aztán azt mondta: – Csak egy megoldás létezik, uram.

– Nem!

– Akkor nincs miről beszélnünk. Csak ő lenne képes rá, hogy megtalálja Alecet... Öt napunk maradt még holdtöltéig. Ha megtalálja, talán még segíthet rajta. És a jaguárlányon is. Elvégre a testvére.

Sir Winston mogorván nézett maga elé.

– Találkozunk Costa Ricában, Eusebio. Addig is üdvözlöm Van der Haas professzor asszonyt.

Escobar letette a telefont.

13.

A középtermetű, karcsú fiatalember a laboratóriumok előtt a fűben ücsörgött egy fa alatt. Az eget nézte, amelyen bárányfelhők vonultak át. Arra gondolt, hogy mennyivel jobb lenne az őserdőben, az ágakon nézni a felhőket a majmok között. Ugyanúgy, mint Tarzan. Ott valódi Tarzannak érezheti magát, ha nem is tud úgy közlekedni a liánokon, mint a majomember. Ő viszont jobban mászik. És különben is, Tarzan csak a képzelet műve, ő viszont maga a valóság. Vajon jól tette-e, hogy azt a világot elcserélte erre?

Az eszével tudta, hogy igen. Elvégre ő ember, nem állat, nem jaguár. -Bármennyire is szerette volna az anyja, hogy az maradjon. A lelke azonban ott maradt az erdőben. Istenem, de csodálatos is volt, amikor ő, Ma, Da és a fák, a bokrok, a virágok...

Felcsengett a zsebében a telefonja. Sóhajtott, elővette, és megnyomott rajta egy gombot. A kijelzőn ismeretlen telefonszám sötétedett.

– Eckstein – mondta a telefonnak.

– Te vagy az, Do?

A hang, ismerősnek tűnt, csak éppen nem tudta, kicsoda.

– Tony Cartwright beszél.

– Tony? Te jó isten! Hogy vagy?

– Megjárja. Hát te?

– Én is jól. Amennyire persze fél órával egy fontos vizsgája előtt lehet az ember.

– Fél óra múlva vizsgázol?

A fiatalember megérzett valamit Tony Cartwright hangján, ami nem tetszett neki.

– Tony?

– Tessék, Do.

– Az... anyámmal van valami?

– Az anyád él és virul... Do. Legalábbis remélem.

Tudod, hogy milyen. Nemigen ad hírt magáról.

– Da?

– Mikor is vizsgázol? Fél óra múlva? Összefuthatnánk valahol, Do?

– Persze, hiszen annyira szeretnélek látni, Tony. De tényleg... csak nem történt valami?

– Valami mindig történik – húzódott vissza Cartwright. – Mit szólnál az olasz pizzériához?

– Délre vége a vizsgának.

– Várlak, Do.

– Ott leszek, Tony.

Zsebébe csúsztatta a telefonját, és feltápászkodott.

Végignézett az egyetem kanárisárga épületén. Lehet, hogy jó darabig ismét nem látja?

Megvonta a vállát, és elindult vizsgázni.

14.

A déli óra ellenére nem tolongott tömeg a pizzériában.

A fiatalember azonnal felfedezte az egyik félhomályos sarokban ücsörgő Cartwrightot. Kicsit kellett csak igazítania a fókuszon, hogy olyan élesen lássa maga előtt, mintha napfényben ücsörögne. Még a dzsungelben szokott hozzá a szeme, hogy kivédje a fény és az árnyék szapora változásait. Egy-két pillanat kellett csupán, és ugyanúgy látott a félhomályban, mint a ragyogó napfényben.

Ahogy Tony Cartwright észrevette a hozzá siető fiatalembert, felállt, és felé nyújtotta a kezét.

– Istenem, de megváltoztál, Do. Rád sem ismerek!

– Én sem rád.

– Pedig én nem is ugrándoztam annak idején jaguárbőr gatyában!

A fiatalember átölelte Cartwrightot.

– Óh, istenem, Tony!

– Hogy sikerült a vizsgád?

A fiatalember legyintett egyet.

– Nem volt nagy ügy. Mi szél hozott hozzám, Tony?

Persze a testvéri szereteten kívül?

A felszolgálólány megállt mellettük, és várakozón nézett rájuk.

– Eszünk valamit? – kérdezte Cartwright.

– Vizsgák után soha. Megnyomná a gyomrom. Csak este, amikor már el is felejtettem, hogy vizsgáztam.

– Épp így voltam vele én is annak idején. Akkor csak salátát kérünk, és valami innivalót hozzá.

Öt percig, amíg a salátájukra vártak, csak könnyed dolgokról fecsegtek. Amikor aztán a csinos pincérlány magukra hagyta őket, a fiatalember Tonyra nézett.

– Gyerünk, Tony! Mi az ábra?

Cartwright elgondolkodó képpel nézett a fiúra. Mintha még mindig nem tudta volna eldönteni, hogy mit is mondjon neki. Végül a tányérjába nyúlt, kipiszkált a salátából egy retket, és kettéharapta.

– Szükségünk lenne rád, Do.

A fiú szeme megrebbent.

– Mire?

– Meg kellene keresned Alec Fergusont.

A fiatalember előtt megjelent a levegőben Ferguson képe. A kedves Alec... aki tulajdonképpen a sógora.

– Mi van vele?

– Hát éppen ez az, hogy senki sem tudja.

– A húgom... vele van?

– Vele, Do.

– Mióta nem adott életjelt magáról?

Tony behúzta a nyakát.

– Cirká három éve.

– Micsoda?!

A fiatalember felugrott az asztaltól. Közben úgy lökte hátra a székét, hogy annak a lábai fülsértő sivítás közepette csúsztak végig a kőpadlón.

– Mit akar ez jelenteni, Tóny?

A másik a tányérját nézte, de nem válaszolt.

A fiatalember visszasüllyedt a székére. A szomszéd asztalnál ülők megnyugodva vették tudomásul, hogy nem lesz verekedés a dologból.

– Beszélj, Tony!

– Miről beszéljek?

A fiatalember Cartwright karjára tette a kezét.

– Tudod, hogy szeretlek, Tony. Te is a családomhoz tartozol; akárcsak Escobar, Julia vagy a többiek. Kérlek... hogy történhetett?

Tony mélyet sóhajtott.

– Én vagyok a hibás, Do, egyedül én.

– De hát miért... Tony?

Olyan panaszosan csengett a hangja, hogy Cartwright őszintén megsajnálta, pedig nem volt az a sajnálkozós fajta.

– Nézd, Do, annak idején engem bíztak meg, hogy intézzem az iskoláztatásodat. Nem akarom mentegetni magam, de nem volt könnyű feladat. Kis vadember voltál – igazi jaguár. Az Angol arra utasított, hogy két év alatt tömessek a fejedbe mindent, amit mások tizenkét év alatt tanulnak meg. Ráadásul te még a családodból sem hoztál magaddal semmit, legfeljebb jó géneket. Még beszélni sem tudtál rendesen. Most pedig egyetemre jársz, és jól vizsgázol. Azokkal együtt, akik kevésbé hátrányos környezetből származnak, mint te.

– A lényegre, Tony!

– Hiszen azt mondom. Döntenem kellett – méghozzá egy személyben – hogy mi lenne erre a legjobb módszer. Én úgy döntöttem – lehet, hogy nem helyesen, ki tudja – hogy elszigetellek a múltadtól. Csak annyit engedek belőle hozzád, amennyi feltétlenül szükséges.

– A testvérem nem volt feltétlenül szükséges?

– Ha valami történt volna vele, természetesen értesítelek róla. De nem történt semmi. Da és Ferguson bevonultak a kicsikkel az erdőbe, hogy megtudjanak mindent róluk. Azt ígérték, hogy időről időre hírt adnak magukról.

– De nem tették.

Cartwright megrázta a fejét.

– Nem, Do. Nem tették.

– Egyszer sem?

– Egyetlenegyszer sem.

– Akkor most…

Cartwright lehalkította a hangját, és előrehajolt.

– Bizonyos forrásokból tudjuk, hogy… még élnek: De… komoly bajban vannak.

– Da is?

– Minden bizonnyal.

– Ez mit jelent?

– Róla nem szólt a híradás, csak Fergusonról. De ez nem jelent semmit – tette hozzá gyorsan.

– És az anyám… Tony?

Cartwright szomorú képet a vágott.

– Magányos jaguár ő, Do. Az elmúlt évek alatt… talán ha háromszorjárt az Angolnál.

– Hogy nézett ki?

A fiú hangjából kiérzett az aggodalom.

Cartwright elmosolyodott.

– Do, nem kell aggódnod, csinos asszony az anyád.

Ha kirittyenti magát, senki nem gondolná, hogy…

hogy…

…jaguár volt? Miért nem engedted őt sem hozzám, Tony?

Tony Cartwright arcán meghökkenés hullámzott át.

– Hogyhogy nem engedtem? Dehogynem engedtem. Háromszor is meglátogatott, Do! Miről beszélsz egyáltalán?

A fiatalember megcsóválta a fejét.

-Azóta nem találkoztam vele, Tony. Azóta, hogy otthagytam a dzsungelt.

– Ez lehetetlen! Hiszen azt mondta, eljön hozzád.

Amikor másodjára jelentkezett, percekig áradozott rólad. Hogy a fenébe lehet ez?

– Pedig... nem jött el hozzám!

A fiatalember a salátájára meredt, és arra gondolt, hogy az elmúlt évek során többször is az az érzése támadt, hogy figyeli valaki. A dzsungelben még jaguár korában alakult ki benne az a képesség, hogy megérzi mások figyelő tekintetét. Még akkor is, ha csak a hátát érik. Néhányszor biztos volt benne, hogy figyeli valaki.

Eszerint Ma volt az... Vajon miért nem jött oda hozzá?

– Avval dicsekedett, hogy szépen növekszel, férfiasodsz, és hogy nagyon büszke rád. A tanulmányi eredményeidre is. Azt mondta, az volt a szíve vágya, hogy régésznek tanulj, de nem merte még említeni sem előtted: rád akarta bízni a döntést. Azt mondta, madarat lehetett volna fogatni vele, amikor megtudta, hogy minden rábeszélés nélkül magadtól is a kulturális antropológiát és a régészetet választottad. Honnan tudta volna mindezt, ha...

– Nem keresett fel, Tony – panaszkodott a fiú fájdalommal teli hangon. – Nem jött oda hozzám, és nem simogatott meg. Csak messziről figyelt. Miért, Tony?

Tony Cartwright mélyet sóhajtott.

– Furcsa asszony az anyád, Do. Kemény, mint a gyémánt. Talán nem akarta megzavarni a gondolataidat.

Azt hitte, ha meglátod, visszavágyódsz a dzsungelbe.

Ezt pedig semmiképpen nem akarta.

-Mikor járt utoljára az... Angolnál?

– Egy éve is elmúlt, Do.

A fiú megijedt. Több mint egy éve nem érezte magán a figyelő tekintetet. Ez pedig annyit jelenthet, hogy az anyja

ugyanúgy eltűnt, mint Da és mint Alec Ferguson.

– Mit kellene tennem, Tony?

Tony Cartwright nem válaszolt azonnal a kérdésére.

Helyette elmondott mindent a fiatalembernek, amit csak tudott. Vagy majdnem mindent. Beszélt az Arenalról, a megtalált koponyákról, és beszélt Julia van der Haasról, akit ismét megszólítottak a kicsik. Beszélt a fenyegető kataklizmáról, amely csak a tizenhárom kristálykoponya segítségével győzhető le. Ha egyáltalán így is legyőzhető.

A fiú előrehajolt.

– Mi az a kataklizma?

– Senki nem tudja, Do.

– Hogy kerülnek a kristálykoponyák az Arenalhoz?

– Ezt sem tudjuk. A főpap csak annyit üzent, hogy közelednek. Közelednek a tűzhányóhoz.

– És a kövek? A tizenhat monolit? A kőlapok az ábrákkal?

– Ezt sem tudjuk, Do. Nem tudjuk, hogy a kőkoponyák mit jelentenek. Talán csak szimbólumok: a kristálykoponyák szimbólumai.

A fiatalember ekkor megkérdezte újra, amit már egyszer megkérdezett, s amire akkor nem kapott választ.

Amire úgy egyébként pontosan tudta a választ.

– Mit kellene tennem, Tony? Mi lenne a feladatom?

Tony Cartwright hallgatott egy sort, aztán bekapta a kettéharapott retek másik felét.

– Meg kellene találnod Alecet és a testvéredet, Do.

Meg kellene mentened őket, mielőtt még a kicsik feláldozzák őket az isteneiknek. Egyedül te lehetsz képes rá, hogy elhozd onnan őket.

– Mikor… történne meg… az áldozat?

Cartwright eltolta maga elől a tányérját.

– Holdtöltekor. Mint rendesen. Öt nap múlva telik meg a hold.

– Egyáltalán hova kell mennem?

Tony szomorúan felsóhajtott.

– Mivel semmi komoly információval nem rendelkezünk – a főpap sajnálatos módon elfelejtette közölni Julia van der Haasszal a koordinátáikat – csak találgatni tudunk. Valószínűleg ott lesznek valahol Tikal környezetében, abban az elhagyott városban, amelyet éppen az anyád mutatott meg nekünk, és amelyet...

..jól ismerek.

– Ott valahol, Do.

– Hogy tudnám megmenteni őket? Van valami terved?

Cartwright megrázta a fejét.

– Még nincs. De lesz. Különben nem leszel egyedül, Do.

– Igazán? – húzta össze a szemét a fiú. – Ez mit jelent?

– Én is veled megyek.

A fiatalember hevesen megrázta a fejét.

– Szó sem lehet róla, Tony!

– Mért ne lehetne szó róla? – hökkent meg Cartwright. – Tudod, hogy jó néhány évvel ezelőtt..

A fiú hangja ingerülten csattant.

– Tudom, Tony! Mindent tudok. Csakhogy én nem kommandós voltam, hanem jaguár. Haharcolok, akkor jaguárként harcolok. Ha a kicsik kapták el őket, semmiféle kommandó ki nem hozhatja őket onnan... Csak egy jaguár. De még az sem biztos. Sokat felejtettem azóta, Tony. Akkoriban megtanultam a trükkjeiket.

Nem is akartak bántani bennünket. Talán tiszteltek ezért. Ha

velem jönnél, bajba kerülhetnél.

– Ezt bízd csak rám. Enyém a felelősség.

– Akkor sem lehet, Tony. Ha igaz, amit mondasz, sürget az idő. Olyan tempót kell diktálnom, amit még én is csak nehezen viselek el, te pedig sehogy. Hátráltatnál a mozgásomban, Tony. És ez Da és Alec életébe kerülhetne.

– Ez az utolsó szavad? – kérdezte Cartwright.

– Ez, Tony.

– És ha... nemet mondok?

– Már késő, Tony. Én akkor is elindulok.

Cartwright hallgatott egy sort, aztán bólintott.

– Rendben van. Nem szívesen, de elfogadom a feltételedet.

Do is bólintott.

– Ezt is vártam tőled, Tony.

– Elmondom a tervem, hogy mire gondoltam.

Do Cartwright karjára tette a kezét.

– Felesleges, Tony. Ne kapd fel a vizet, de most nem udvariaskodhatunk. Majd én bent az erdőben kitalálom, mit kell tennem. Máskor is így csináltam. Ott az ösztöneimre kell hallgatnom. Csupán abban segíts, hogy mihamarabb Tikalba juthassak. Nem szeretnék értékes órákat elvesztegetni az utazással.

Tony Cartwright kíváncsian nézett rá.

– Ugrottál már ejtőernyővel, Do?

– Dehogy ugrottam. Hol ugrottam volna?

Cartwright elvigyorodott.

– Akkor rövidesen ugrani fogsz.

15.

Az erdő olyan volt felülről, mintha a kerítés tetejéről egy

zöldségeskertet nézegetett volna. A tengernyi zöldet csak ritkán szakította meg egy-egy szélesebb folyó ezüstcsíkja. Do tisztában volt vele, hogy számtalan patak is megbúvik odalent, csak azokat nem látja az óriási lomboktól.

– Tikal! – hallotta a pilóta hangját a hangszóróból. Az ott lent Tikal!

Do még sosem látta felülről a hajdani várost. Úgy előrehajolt a nyitott ajtónál, hogy Cartwright már aggódni kezdett, nehogy kiessen.

– A jaguár temploma! – mutatott le. – Az ott a harcosok temploma. És mindenütt fák.

Cartwright elégedetten nyugtázta, hogy a fiú orrlyukai kitágulnak, amint megérezte a dzsungel illatát.

Mert még kétezer méter magasan is szagolni lehetett a dzsungel aromáját.

– Lejjebb nem mehetünk – magyarázta a fiúnak. Kiszúrhatnának bennünket. Azonnal megmutatom a rétet. Úgy dolgozz a zsinórokkal, ahogy mutattam. Ezzel az ernyővel egy gombostű fejére is leereszkedhetnél. A szélre azért vigyázz. Lehetnek erősebb légáramlatok a fák felett. Ha mégis egy fára esnél, és lógva maradsz...

– Tudom, Tony.

– Ha megtaláltad őket, és sikerült a tervünk, hagyatkozz Fergusonra. Add neki a telefont, majd megbeszéljük a teendőket.

– Közeledünk – figyelmeztette őket a pilóta.

Ekkor már Do is látta a mezőt, ami tulajdonképpen nem is mező volt, hanem égés nyoma. Valamikor, nem is olyan régen, talán villámcsapás gyújtotta fel a bozótot, talán néhány indián merészkedett be az erdőbe, hogy kis földecskét hasítson ki magának a fák birodalmából. Aztán nem lett semmi a tervükből. Lehet, hogy a kicsik oltárán végezték holdtölte

éjszakáján?

Cartwright a vállára vert.

– Kéz– és lábtörést, Do. De nehogy szó szerint vedd!

Itt az idő, jaguár! Nyomás lefelé!

– Most! – szólt hátra a pilóta.

– Most! – kiáltotta Tony Cartwright.

Do behunyta a szemét és ugrott. Nem félt, miért is félt volna, de engedve a szokás hatalmának, mégiscsak behunyta a szemét. Anyja tanította neki ezt, amikor először ugrott át egy pokolian mély szakadékon, két szikla között.

Enyhe rántást érzett maga felett. Kinyílt hát az ernyője. Most már csak baj nélkül kell földet érnie.

Felnézett a feje fölé, hogy lássa a kupolát. Szép, színes ernyő volt, a szivárvány minden színében ragyogott. Úgy futkostak rajta a napsugarak, mintha lángra akarnák gyújtani a színes szövetet.

Do nem konyított az ejtőernyőzéshez, mégis gyanúsnak talált valamit. Ahogy átadta magát a lebegés csodás érzésének, furcsa gondolatok kezdtek feltolulni benne. Hogy az ördögbe is van ez...? Egyszerűen nem értette, hogy miért szürkület előtt, a lenyugvó nap ragyogó fényében kellett ugrania. Hiszen így akárki észreveheti. Igaz, az erdőben a fák lombjától nem látni az eget, de a fákról, vagy a tisztásokról igen. Ő meg úgy ragyog, mint a tűzijáték. Csak egyetlen plusz kört kellett volna tennie a helikopternek, hogy eltakarja a lezuhanó trópusi szürkület, amely azonnal az éjszakába vezet. Addig viszont leért volna a földre. Azonkívül mi a fenéért ilyen szivárványszínű ernyőt használ Tony, amikor ezzel még annak a figyelmét is felhívja magára, aki lehajtott fejjel sétálgat a falombok alatt?

A lombok felé közeledve valóban megszorongatta egy kis légáramlat. Nem veszélyesen erős, de mivel nem volt

tapasztalt ejtőernyős, ez is megdolgoztatta.

Az első bizonytalan mozdulatok után egyre inkább kezdte érezni, mit kell tennie. Mire rájött volna a legcélszerűbb mozdulatokra, már le is huppant a tisztásra.

Körülnézett, és gyorsan megszabadult az ernyőjétől.

Cartwright a lelkére kötötte, hogy ez legyen az első dolga, ha leért a földre. Amíg nem szabadul meg az ernyőtől, olyan védtelen, mint a hátára fordított teknősbéka. Főleg, hogy fegyvere sincs. Tony ugyan megpróbálta rábeszélni, hogy fegyverezze fel magát, de ő határozottan visszautasította. Ő jaguár, a jaguárnak pedig nincs lőfegyvere. Egyedül a kését, amit az Angoltól kapott, azt hozta magával. Igazi Rambo-kés volt, fűrészes pengével. Ezzel helyettesíti a jaguár karmát.

Ekkor már sötét volt. A trópusi éjszaka fekete takaróként zuhant a dzsungelre. Levetkőznie nem kellett, hiszen alig volt rajta valami. Tony tiltakozása ellenére kezeslábast sem hozott magával. Még a kormot is viszszautasította, amely arra szolgált volna, hogy bekenje vele az arcát.

Szegény Tony, istenem! Ha úgy ismerné az erdőt, mint ő!

Pedig Tony Cartwright is ismerte. Csak éppen a másik oldaláról.

Ő nem jaguár volt, csupán ember.

16.

Első dolga volt, hogy hozzászoktassa a szemét az éjszakához. Három éve múlt, hogy itt hagyta az erdőt; azóta csak álmaiban járt benne. Az álomerdőkben mindent látott még akkor is, ha behunyva tartotta a szemét.

A valódi erdő azonban másmilyen. Itt ugyancsak nyitva kell tartania annak, aki élve akar maradni.

Tíz percig várakozott az éjszakát figyelve. Ekkor már egy magas fa ágai között ücsörgött, és arra gondolt, vajon mit szólnának az évfolyamtársai, ha így látnák. Azt gondolhatnák,

hogy a Pókember jött hozzájuk látogatóba.

Az ejtőernyő ott feküdt néhány méternyire alatta.

Még így, a hold nélküli sötétségben is csillogtak a fények rajta. Te jó isten, ez foszforeszkál! Ezt bekenték valamivel! Milyen francos ernyőt adtál nekem, Tony?

Az nem lehet, hogy elcserélték, vagy mégis? Nem azzal az ernyővel ugrottam, amit nekem szántak?

Ha nem Tony Cartwright küldte volna az erdőbe Alec után, azt hihette volna, hogy csapdába csalták. Le kell mennie a földre, és el kell ásnia az ernyőt. Ezt a világító micsodát bármikor észrevehetik.

Éppen mászott volna lefelé, amikor meglátta a fekete árnyat.

Akárki is volt, igyekezett halkan közlekedni. Aligalig reccsent meg egy-egy száraz ág a talpa alatt. Ezek a diszkrét reccsenések mégis puskalövéseknek hallatszottak az éjszakában.

Do ahhoz az ághoz lapult, amelyen addig ücsörgött.

Összehúzta a szemét, majd kimeresztette. Hiába próbálkozott azonban; túl nagy volt a távolság, és túl sötét az éjszaka ahhoz, hogy meg tudja állapítani, ki jár alatta.

A halk reccsenések, majd a váratlanul gyors megtorpanás, azt jelezték, hogy a valaki beleütközött az ejtőernyőjébe. Do dühösen elhúzta a száját. Ez a küldetés is jól kezdődik! Ki tudja, hány milliomod százalék a valószínűsége, hogy ezen a ritkán lakott területen valaki észrevegye a leereszkedését, és akkor tessék! – százalék ide vagy oda: nemhogy észreveszik, hanem valaki teljesen véletlenül még az ejtőernyőjére is rábukkan.

A jövevény szerencsére nem sokat törődött a szivárványszínű kupaccal. Do látta, hogy a homályos árnyék az ernyő fölé hajol; megbökdösi, aztán bevált az erdőbe.

Do gondolatban végigszaladt néhány lehetőségen.

Az volt a legcsábítóbb közöttük, hogy hagyja a pasast a fenébe, és menjen tovább a maga útján. Mert elvégre ki is lehet a fickó? Lehet indián... illetve az nem lehet.

Az indiánok kisebb zajjal járnak, ha viszont rábukkannak egy ejtőernyőre, biztos, hogy nem kerülik ki, és nem mennek el közömbösen mellette, mint az ismeretlen tette. Ha indián lett volna, már ott sürgölődne a szivárványszínű szövet mellett, és megpróbálná biztonságos helyre cipelni, nehogy valaki elhalássza előle.

El is határozta nyomban, hogy Cartwright utasítása ellenére sem törődik az ernyő elrejtésével. Ha a kicsik észrevenriék, sem sokat változtatna a dolgon. Úgyis hiú ábránd, amire Cartwright gondol. Lehetetlen észrevétlenül a kicsik közelébe férkőzni, és kiszabadítani a foglyaikat. Mindenképpen össze kell mérnie az erejét velük. Ahhoz pedig sokkal fontosabb előkészületek szükségesek, mint egy ejtőernyő dugdosása.

Sóhajtott, és útnak indult. Abba az irányba, ahol az Erdőbe Süllyedt Város várta. Amelyet csak ők ismertek, a jaguárok – még a tudósok és a kincskeresők sem.

Most már ugyan az Angol is ismeri, bár nem mutat különösebb érdeklődést iránta. Mindegy, ez legyen az Angol dolga. Az ő dolga az, hogy megtalálja a foglyokat.

Meg fogja találni őket, ebben nem kételkedett. Főleg, hogy tudja, hol kell keresnie a kicsiket. Nemegyszer megfordult már a közelükben, annak ellenére is, hogy az anyja szigorúan megtiltotta neki. Napokig kucorgott a rejtekhelyén, és figyelte a kis fickókat, amint ott nyüzsögtek a város környékén. Főleg az izgatta, hogy vajon hogy nézhetnek ki? Vajon milyen lehet az arcuk? Hiszen az erdő valamennyi lényének ismerte a képét, a szemébe is nézett már – kivéve a kicsiket.

A kicsik arcát lehetetlen volt megpillantani. Mintha mindig álarcot viseltek volna. Nem értette, hogy miért van rajtuk még akkor is, amikor alszanak, aztán egyszerre csak villámként ütött belé a felismerés: a kicsik nem tudnak az álarcuk nélkül

élni! Fogalma sem volt róla miért, de holtbiztos volt benne: ha elvesztenék az álarcukat, meghalnának.

Eltűnődve rázta meg a fejét. Néhány olyan alkalommal is megleste őket, amikor nem lett volna szabad, hogy bármit is viseljenek. Az egyik ilyen alkalom, amikor fürödtek. Mert a kicsik is fürödtek. Megvoltak a maguk kedvenc fürdőhelyei; ezeket Do lassan felderítette magának. A folyók mellékágainak zárt öbleiben strandoltak. Gyakran negyvenen-ötvenen is felvonultak éjszakai fürdőzésükhöz. Tanakodtak egy kicsit a víz partján – természetesen egyetlen, árva nyikkanás nélkül – aztán valamennyien bevetették magukat a vízbe. De nem úgy mint ők – Ma és Da – ruhátlanul, hanem úgy, ahogy fürödni jöttek. Belecsobbantak a vízbe és úsztak benne. Furcsa, sosem látott mozdulatokkal, mintha fuldokolnának. Furcsa alakzatokat öltöttek, lebuktak a víz alá, majd feldobták magukat a felszínre. Láthatóan igen jól érezték magukat, mégsem vetették le a ruhájukat. Testükre szabott, cicomás ruhát viseltek, telis-tele szőve maja és másféle indián motívumokkal. Ha valaki messziről leste volna őket, mint ő, azt is hihette volna, hogy süketnéma indián gyerekek lubickolnak a folyóban. Most már tudja, hogy azért fürödtek ruhástól, mert soha nem szabad levetniük azokat; a ruha úgy védi őket az ellenséges éghajlattól, mint a golyóálló mellény a viselőjét a golyóktól.

A kicsik ellenséges környezetben élnek; ebben az idegen, számtalan halálos fenyegetést rejtő világban próbálják lepergetni az életüket, hódolni régi szokásaiknak. De egyáltalán nem irigyelte őket. Az a világ, ahonnan ideszabadultak, másféle lehetett, mint a dzsungel világa. Akkor még nem tudta, és jószerével ma sem tudja, honnan keveredtek ide. Vajon valóban egy ember előtti földi kultúra véletlen túlélői lennének?

Mielőtt a hosszú útra indult volna, evett néhány kekszet, majd ivott hozzá egy kis gyümölcslevet: A maradékot elrejtette a fán. Akár a majmok találják meg, akár ő visszafelé, nem

veszik kárba. Indulhat hát a nagy kaland!

Lemászott a fáról, és elindult a liánok és bokrok között. Bár tudta, hogyan kell haladnia, mégis rengeteg időt vesztegetett azzal, hogy a veszélyes növényeket kerülgette. Tisztában volt vele, hogy egyetlen rossz mozdulat, és nagy baj szakad a nyakába. Nem is kell ahhoz mérges kígyó, hogy szörnyű halállal pusztuljon.

A dzsungel nem kedveli a betolakodókat. Még azokat sem, akik jól kiismerik magukat benne. Az ártatlannak látszó, tövises bokor is rejthet annyi veszélyt, mint a mérges kígyók. Ha beléd fúródik egy tüskéje, másnapra elgennyesedik a helye, négy nap múlva pedig halott vagy. Tüskés bokor meg ezernyi akad a környéken.

Igazából akkor nyugodott csak meg, amikor rátalált az első ösvényre.

Hajnalodott, amikor ismerős helyre érkezett.

17.

Do úgy üdvözölte az ismerős fákat és virágokat, mintha hazaérkezett volna. Mint a gazda, aki hosszú, fárasztó távollét után végre kinyitja kertje kapuját, és szemügyre veszi a távolléte alatt bekövetkezett változásokat.

Meglepődve tapasztalta, hogy nem sokat változott.

De hát hogyan is változott volna, amikor az itatóhelyek már sok-sok évvel az ő születése előtt is ugyanott voltak, mint születésekor vagy most. És az ösvények is ugyanúgy kanyargóztak hozzájuk. Az erdő, mint hatalmas élőlény lélegzett, élt, mozgott, szaporodott – változott, és mégis ugyanaz maratit.

Dónak nem volt barátja az erdő; és az erdőnek sem volt barátja Do. Az erdő senkinek sem a barátja, és senkinek sem az ellensége. Az erdő csak van, létezik és szelektál. Kiválogatja a gyengéket és megöli őket.

Például úgy, hogy odaadja az erőseknek eleség gyanánt. Nem viseltetik szimpátiával senki iránt – ma te kapod tőle az élelmet, holnap téged ad oda valakinek.

Az ügyesség és találékonyság előtt azonban meghajtja a fejét. Mert az erdőnek ezer feje van és százezer szeme. Soha nem fordul elő, hogy ne figyelne valaki.

Az erdő mindenkit számon tart. Az erdő a leghatalmasabb számítógép – vonalkód nélkül is tökéletes a nyilvántartása.

Hajnal előtt találta meg az első odút. Amint megpillantotta a bejáratát, akaratlanul is elérzékenyült. Hiszen itt töltötte a gyerekkorát, és a fiatalsága egy részét is! Mintha csak tegnap történt volna, hogy Ma rákiabált, amiért meg akarta ölni azt az embert, aki megölte a másikat. Azt, aki előtte ment. Neki is puska volt a vállán, neki is nagy kalapja volt, ő is olyan ügyetlenül botladozott az ösvényen, mint a másik. Még beszélgettek is egymással. Ma azt mondta, hogy rossz emberek.

Igaza is volt, mert egyszer csak az, aki a másik háta mögött kullogott, levette a válláról a puskáját, és hátba lőtte a társát. Még most is hallja a lövés hangját. Az elöl haladó megtántorodott, felemelt karjával a levegőbe markolt, aztán bezuhant a bokrok közé. A másik nevetett, lehajolt hozzá, és elvette a táskáját. Ami benne volt, mind átrakta a saját táskájába – néhány feleslegesnek ítélt dolog kivételével. Később megnézte őket, de csak borotválkozószerekre és szappanra bukkant.

A többit magával vitte a gyilkos.

Do akkor úgy döntött, hogy megöli a puskás embert.

Ő is megölt valakit, az erdő törvénye pedig úgy szól, hogy senki sem védett. Sem az, aki ölt, sem az, aki még nem. Megtapasztalja milyen ölni, hiszen Ma is ezt teszi. Nemegyszer látta, amint Ma megöl valakit. Vagy kötelet vetett a nyakába a fákról és fellógatta vele, vagy jaguárkarmokkal kivarrt kesztyűjével tépte fel a torkát.

Álló napon át kísérte az erdőben menetelő embert, és már majdnem sikerült a nyakába vetni a kötelét, amikor valaki lefogta a kezét. Jéggé fagyott a szíve Ma haragos tekintetétől. Talán soha nem látta még ennyire dühösnek Mát. Ma hazaparancsolta, egész álló napon morgott rá, és üvöltött; még az is előfordult, hogy emberi szavakat kevert a morgásába, ami nagy szó volt nála. Csak akkor tette, ha rettenetesen odavolt valamitől.

Kénytelenek voltak megígérni neki – Da és ő hogy soha nem ölnek embert. Csak akkor, ha az életüket veszélyezteti. De csak akkor! És az ilyen alkalmakat is el kell kerülniük. Nem szabad hagyniuk, hogy valaki is megpróbálja megölni őket. Az az okos jaguár, aki elkerüli a veszélyt.

Do nem egészen értette, hogy miről beszél Ma, hiszen olyan okos jaguár, akit leírt nekik; egyszerűen nem létezett. Az az okos jaguár, aki okosan öl. És ügyesen.

A jaguároknak nem tiltja meg az anyjuk, hogy öljenek.

Sőt, megparancsolja nekik, hogy neki is hozzanak az áldozat húsából. Azt jobban megértette volna, ha Ma arra utasítja, hogy hozza el neki a halott puskáját vagy a kalapját.

Persze hogy megtette volna neki! Ma azonban morgott, üvöltött és haragudott.

Aztán lecsillapodott és elment, hogy megölje a puskás embert.

18.

Do gyorsan átöltözött. Nem kellett sok idő hozzá, hiszen amikor kiugrott a helikopterből sem viselt magán sok cuccot. Most azonban még ezekre sem volt szüksége. Az odú aljában, szarvasbőrbe csomagolva ott rejtezett az a jaguárbőr, amelyet nehéz napokra tett félre magának. Hátára kanyarította, majd a fejére tette a kényelmes, jaguárfejet formázó sapkát. Ha megfelelő módon igazgatta el, bárki élő jaguárfejnek hihette volna. Egy kis szárított hús is volt a csomagban, de ez most

nem érdekelte. Csak a mellette feketedő kicsiny batyucskát vette magához. A batyu erdei kenőcsöt és sebport tartalmazott. Feje alá tette a mellényét és a rövidnadrágját, majd elaludt.

Késő délután volt, amikor felébredt. Ahogy kinyitotta a szemét, rádöbbent, hogy valami felébresztette.

Óvatosan a kése után nyúlt. Három évvel azelőtt még jaguárkarom kesztyűje után nyúlt volna, de annyit azért csiszolt rajta az emberi környezet, hogy immár előnyben részesítse a kést a karmokkal szemben.

Nem csodálkozott volna, ha majmok néznek be felháborodottan az üregébe, és fintorogva megpróbálják elűzni. A mellette heverő száraz majomürülék azt mutatta, hogy távollétében majmok költöztek be az odúba. Ha ők zavarták fel, megpróbálja szép szóval elkergetni őket. A szép szó alatt néhány kiosztott pofont értett: De nem majmok okozták a zajt. Valaki vagy valami az ösvényen taposott; a fa alatt. Do villámgyorsan kidugta a fejét az odúból. Éppen idejében ahhoz, hogy megpillanthassa az ösvényről letérő mögött összecsapódó bokrokat.

Apró verejtékcseppeket törölt le a homlokáról. Vajon ki az ördög lehet? Merthogy a nyomában lopódzik valaki, ahhoz kétség sem férhet.

Nem sok idő múltával meggyőződött róla, hogy a valaki egyszerűen felszívódott.– Akármilyen óvatosan is kereste, nem talált rá. Vajon hova a fenébe tűnhetett?

Nem volt vesztegetni való ideje, ezért továbbment.

Minél ismerősebb volt körülötte a táj, annál gyorsabban haladt. Olyan jól ismerte a körülötte húzódó ösvények hálózatát, mint az autópályákat abban a másik világban. Azzal is tisztában volt persze, hogy az ösvények hálózata csak az erdőlakónak létezik. Az idetévedt idegen áthatolhatatlan őserdőt lát csupán maga előtt.

Késő este volt már, amikor megtalálta a másik odút, ahova

kincseit, a kicsiktől lopott korongjait rejtette.

Megkönnyebbülten felsóhajtott. A korongok liánból font tarisznyában pihentek. Éppen a vállára akasztotta a tarisznyát, amikor ismét meghallotta a csörtetést.

Szerencsére feljött a hold az égre, s némi halovány fény szűrődött be a fák közé. Az őserdő megszokott éjszakai életét élte,, ami semmivel sem volt kevésbé zajos a nappalinál. Hiszen számtalan lakója számára most kezdődött a vadászat ideje. Izgatott rikácsolás, bőgőmajmok ordítása, vijjogás jelezte, hogy sokan nem alszanak benne ezen az éjszakán.

Hosszú ideig kereste a csörtetőt, de nem jutott a nyomára. Csak ösztönei sejtették vele, hogy ember az, aki követi.

Talán élvezte volna a fogócskát, ha nem Alec Ferguson és a testvére életéről lett volna szó. Így azonban, hogy versenyt futott az idővel, nem volt játszadozni való kedve. Fel sem mert pillantani a holdra, hogy mennyire telt már ki. Igaz, egyelőre nem is sokat látott volna belőle. A fák lombja jótékonyan eltakarta előle, mintha nem akarta volna percről percre az idő múlására emlékeztetni.

Miután mindent megszemlélt, és mindent rendben talált, az Erdőbe Süllyedt Város felé fordult, ahol a foglyokat sejtette.

Kíméletlen iramban futott éjszakán és nappalon át, hogy holdtöltére a városba érjen.

Két nappal előtte sikerült is odaérnie.

A kicsik azonban nem voltak ott.

S amint a jelek mutatták, nem is szándékoztak viszszatérni oda soha többé.

19.

Do éjszaka lopakodott be az Erdőbe Süllyedt Város romjai közé. Kezében szorongatva a kicsik korongját romtól romig osont. Itt van az a hely, ahonnan a kicsik fürdőzését figyelte, ott van elrejtve a főpap sírja, ott az aranyak.

Akkor rémült meg először, amikor a fürdőjük mellett lopakodott el. A máskor gondosan ápolt fürdőhely a teljes elhanyagoltság állapotát mutatta. A folyópartot benőtte a fű és a bokrok. Do úgy gondolta, hogy legalább egy éve nem járt már itt senki.

Gyanakodva futott végig a városon. A piramisok fenyegetően néztek le rá. Do csak abban bízott, hogy ha néhány kicsi itt is él valahol, ha megpillantják, jaguárnak vélik.

De nem volt kicsi a környéken.

A kicsik lakóhelyeinek elfalazott bejáratai is végleges távozásukról árulkodtak. Természetesen megtehette volna, hogy megbontja a falat és betör a járataikba, csakhogy ez hosszú időt vett volna igénybe, és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy kifizetődnének-e az erőfeszítései.

Hosszú órákat vesztegetett nyomolvasással. Megpróbálta megállapítani, milyen irányban távozhattak a kicsik a városból, de kutatása csúfos kudarccal zárult.

A szökevények minden nyomot eltüntettek maguk mögött; amit véletlenül meghagytak volna, azt az idő múlása tette semmivé.

Kétségbeesetten futkosott a romok között, mígnem fáradtan leroskadt egy piramis árnyékába. Az építmény tetejéről Csakmol nézett le rá szomorú szemekkel. Az istent félig fekvő helyzetben ábrázolta a szobrász. Valahova ismeretlen messzeségbe nézett, az erdő fái közé, talán oda, ahol a kicsik felverték új tanyájukat. Mintha szemrehányás tükröződött volna kőből faragott tekintetében. Szemrehányás, amiért ismét magára hagyták. Mint annak idején az indiánok, akik készítették. Megszülték kőből, áldozatot mutattak be neki, majd a dzsungelbe vesztek. Azóta üresen simul a kőtányér a kezében, amelyre hajdan az áldozat kitépett szívét helyezték. Azóta nincs számára áldozat. A kicsik sem áldoztak neki. A kicsik más isteneket imádtak, bár vele sem bántak rosszul.

Csak aztán elmentek. Felszedték a sátorfájukat, és búcsú nélkül távoztak. Ismét kihalt és néptelen az Erdőbe Süllyedt Város, csupán a majmok, ezek az ostoba férgek játszadoznak benne, s nem átallnak a fejére mászni, hogy mást már ne is említsen.

És Csakmol mégiscsak mosolygott. Mosolya azonban nem volt barátságos. Inkább bosszúszomjas és diadalittas: a kegyetlen jövőt vetítette előre. Ő már látta; amit más már elképzelni sem tudott: az apokalipszist, a Föld pusztulását. Ismerté a maja jövendöléseket, hiszen ő tanította meg az indiánokat a jövő ismeretére.

Ő már látott pusztulást, nem is egyet. És ismét látni fog. Ezek a nyomorult majmok el fognak pusztulni valamennyien. És velük együtt az emberek is.

Do természetesen nem foglalkozott Csakmollal.

Egyedül és kizárólag a kicsik érdekelték. Hol vannak, és hol van Da? Hol van Alec Ferguson?

Tenyerébe hajtotta a fejét, és gondolkodott. Merre induljon tovább? Hiszen az erdő végtelen; ezer évig is járkálhatna benne, mégsem találná meg őket. Ráadásul a holdtölte itt van a nyakán; nem is mer rágondolni, hogy mi történik, ha addigra sem bukkan rájuk.

Addig töprengett, amíg rákösöntött az éjszaka.

A hold felkúszott az égre, ezüstös fénybé burkolva a piramisokat. Ha egy fantáziadús festő láthatta volna az Erdőbe Süllyedt Várost éjjel, holdfénynél, soha többé semmi másra nem pazarolta volna a festékét. Csak a várost festette volna. Az ezüstcsúcsú piramisokat, amint semmibe tűnt évezredekről, évmilliókról mesélnek. Amelyeknek ők maguk természetesen nem voltak a tanúi, csupán a langyos szél mesélt róluk.

Do ezúttal nem volt fogékony a természet szépségei iránt. Szinte nem is érzékelte az idő múlását. Lassan kezdte belátni, hogy vereséget szenvedett – küldetése csúfos kudarccal járt.

Testvérét és Alec Fergusont megölik a kicsik.

Ekkor pillantotta meg a két nyulat. Talán nem is nyulak voltak, hanem másféle rágcsálók – Do nem ismerte őket – mozgásuk mindenesetre a nyúlra emlékeztette. Hosszú füleik voltak, fehér, kicsi, tömzsi farkuk, izgő-mozgó bajuszkájuk. Ott ugráltak előtte alig néhány méternyire.

Do rájuk pillantott, de meg sem moccant. Az állatok valószínűleg szobornak hitték, egy jaguár szobrának.

Félénken megnézték maguknak; de nem láttak rajta gyanúsat. Mi a csodát is látna két nyúl egy kőszobron?

Do gyomra halkan megkordult, jelezve, hogy másfél napja nem evett. Régi-régi emlékek ébredtek a szívében: az elfelejtett vadászatok emlékei. Hogy is volt az, amikor Mával és Dával majomvadászatra indult?

Vagy amikor azt a hatalmas szarvast ejtették el?

Amíg az emlékeivel bíbelődött, keze önálló életre kelt. Bekúszott a táskájába, és kihúzta belőle a dobóhálót.

Még szerencse, hogy elhozta magával. Igaz, hogy az utóbbi éveken inkább csak konzervet foghatott volna vele, de azért talán még nem felejtette el egészen a használatát. Annak idején bezzeg sosem tévesztette el a célt. Ma sokszor meg is dicsérte érte, és példaképül állította Da elé. Da szeme ilyenkor tüzet szórt, és napokra elvonult az erdő mélyére, hogy a hálódobást gyakorolj a.

A nyulak ismét visszaugrándoztak hozzá. Nem tudta miért, de hát ki tudna a nyulak gondolkodásán eligazodni?

A fülesek rácsodálkoztak, és türelmesen várakoztak.

Mintha arra biztatták volna, hogy kapja el már őket.

Mintha szerettek volna belekerülni a hálójába. Do akkor arra gondolt, hogy talán az erdő akar ajándékkal kedveskedni neki. Így üdvözli a hazatért, tékozló fiút.

Do nem habozott elfogadni az ajándékot. Keze

villámsebesen meglendült, hogy egyszerre mind a két nyulat elkapja. Úgy látszik azonban, az erdő méltatlanra pazarolta a jóindulatát. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy a háló felröppent a levegőbe, meg is perdült. Ha Ma látta volna, bizonyára felüvöltött volna dühében, és napokig szóba sem áll vele. Hiszen ezerszer elmagyarázta neki, hogy amikor elhajítja a hálót, vissza kell fojtania a lélegzetét. Ha zihál, vagy levegő után kapkod, a háló megperdül, és irányíthatatlanná válik.

Ma szerencsére nem volt itt, így nem is láthatta a hálóban vergődő nyulat és a másikat, amint rémülten eliramodik. Do mégis meghallotta szinte már-már hisztérikus morgását. Utána! Utána, te szerencsétlen!

Do engedelmeskedett a morgásnak. Elkapta a nyulat, kiemelte a hálóból, aztán anélkül, hogy megölte volna, bedugta a tarisznyájába, és már futott is, a másik után.

Csak később, hónapok múlva ért rá eltöprengeni rajta, vajon ki vezette akkor ott a kezét? A dzsungel?

Anyja, Ma? Vagy valaki egy másik világból?

Az Erdőbe Süllyedt Városban azonban nem gondolt ilyesmire. Futott a nyúl után, hogy megfogja: Mert ha nem, élete végéig hallgathatja majd Ma szemrehányó korholását.

Ha nem fut a nyúl után, talán soha nem bukkan rá arra a valakire, aki a nyomában járt.

És akkor szomorú, mondhatni tragikus fordulatot vettek volna az események.

20.

Do azonban megpillantotta az erdőben kóborló lába nyomát. Éppen akkor, amikor elkapta a másik nyulat is. A nyúl egy fa alatt legelészett, és esze ágában sem volt elmenekülni előle. Mintha csak rá várt volna. Do meglendítette a hálót – immár vigyázva, hogy pontosan az állatra hulljon. Ebben a másodpercben pillantott meg nem messze a fülestől egy kis kopasz foltot a fűben, közepén a lábnyommal. Egy jókora

bakancs talplenyomatával. Ettől annyira meglepődött, hogy a háló ismét megperdült. Szerencsére menet közben még sikerült korrigálnia a hibát. Így a háló pontosan a nyúlra hullott. Do elkapta, a vergődő állatot, berakta a másik mellé a tarisznyájába, aztán a lábnyomot vette szemügyre.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy egészen friss. Aki itt hagyta, alig pár perce járhatott erre.

Do érezte, hogy hideg futkos a hátán. Tehát valaki mégiscsak követi. Észrevette az ernyőjét és követi. Jól van, csak hadd kövesse!

Egyszeriben megfeledkezett az éhségéről és a nyulakról is. Ha nem feledkezett volna meg róluk, bizonyára el is engedte volna őket. Az állatok azonban csendben lapultak a tarisznyájában, mint akik nagyon jól érzik magukat a biztonságos sötétben.

Dónak nem esett nehezére követni az ismeretlen nyomát, hiszen annyira friss volt, hogy még egy zöldfülű is könnyedén követhette volna. Hát még ő, az erdő fia. Bár a jaguárok, őszintén szólva, nem valami nagy nyomkövetők. Ők inkább a szag után mennek.

Amikor már annyira megközelítette a lopakodót, hogy lassan fel kellett bukkannia előtte, úgy döntött, hogy felmászik egy fára. Nem tudott ugyan a liánokon lendülni, mint Tarzan – nagy volt a gyanúja, hogy a valóságban ez nem is lehetséges – az ágakon viszont nagy biztonsággal mozgott. S mivel a fák lombja összeért, úgy járhatott rajtuk, mint az országúton.

Akkor döbbent meg igazán, amikor észrevette a szivárványszínű foltot a földön. Úgy meglepődött, hogy bele kellett kapaszkodnia egy vastagabb ágba. Mi a fene ez? Az ejtőernyője darabkája?

A hold kibukkant egy felhő mögül. Ahogy végigöntötte fényét a fákon, egyetlen, kósza sugara az ernyőfecnire esett. A szövetdarab mintha fellángolt volna.

Színes útjelzőként ragyogott a fényben.

Do nem tudta, mit tegyen. Dát és Alec Fergusont kellett volna keresnie, ő mégis az ismeretlent vette űzőbe.

Ösztöneinek engedelmeskedett, mint már annyiszor az őserdőben.

Márpedig az ösztönei még sohasem csalták meg.

21.

Reggel volt, amikor végre megpillantotta az ismeretlent. Ekkor már messzire jártak az Erdőbe Süllyedt Várostól – amennyiben az a néhány kilométer, amit megtettek, messzinek számít. Ott azonban, ahol pár méter is embertelen kínok áron győzhető csak le, ez is nagy teljesítmény. A férfi mindenesetre ott gyalogolt alatta. És immár nem őt követte: ment előre a maga útján.

A nap ezekben a percekben lángolt fel az égen.

A hatalmas fák árnyékában még nem sok látszott belőle, csupán szürke csíkok hullottak le az ágak között a bokrokra. A férfi tempósan haladt bozótvágó késével a kezében, de csak akkor sújtott le vele, ha egy különösen tüskés vagy ragadós bokor állta az útját. Ilyenkor odacsapott, és levágott róla néhány ágat.

Do azonnal észrevette, hogy tapasztalt erdőjáróval van dolga – a fickó láthatóan takarékoskodott az erejével. Igyekezett olyan utat választani, ahol csak ritkán kellett használnia a bozótvágóját.

Do megpróbált a férfi arcába nézni. Nem ment könnyen, mert olyannyira lehajtotta a fejét, mintha szándékosan rejtegette volna. Vajon ki elől?

Do kezébe vette a dobóhálót, és azt mérlegelte, hol hajítsa a fejére. Ahhoz kissé lejjebb kellene ereszkednie, és egy olyan ágat találnia, amelyen végig tud feküdni. Az ágnak természetesen kereszteznie kell azt az alig-ösvényt, amelyen a

terepszín ruhás férfi halad. Ha már ott van felette, ráhajítja a hálót, meghúzza a zsinór végét, s amíg áldozata a szabadságáért küzd, ráugrik, és a torkára helyezi a késpengét. A többit majd meglátjuk.

Olyan óvatosan mozgott odafent, ahogy még soha életében. Így sem tudta azonban elkerülni, hogy néhány levél, fakéreg darab, elszáradt ág le ne hulljon a fákról. Ha ráérősebben mozoghatott volna, talán óvatosabban ölelhette volna az ágakat. Csakhogy követnie kellett a viszonylag tempósan haladó fickót, sőt meg is kellett előznie.

Megkettőzte a sebességét. Most már valóban sok minden potyogott odafentről – szerencséjére egy inajomcsapat is felbukkant a lombok között. A férfi még erre sem emelte fel a fejét, pedig a majmok már egészen közel jártak hozzá.

Végül csak megtalálta a megfelelő ágat. Végigfeküdt rajta, és hálóval a kezében várta a férfit.

Nyújtotta a kezét, hogy ráhajítsa a hálót.

Aztán majdnem felkiáltott meglepetésében.

A férfi színes szövetdarabot tartott a kezében, amely minden kétséget kizáróan az ejtőernyő darabkája volt.

És nemcsak hogy tartotta, hanem meg is lengette a feje felett.

Mintha arra figyelmeztette volna vele, hogy maradjon a helyén, és ne közeledjék hozzá. A szivárványszínű szövet ráhullott egy bokor ágára, és ott is maradt mozdulatlanul.

Ekkor az ismeretlen felemelte az arcát mintha csak meg akarná mutatni a leselkedőnek.

Do majd leesett a fáról rémületében.

Tony Cartwright volt az ösvényen haladó férfi.

22.

Csak feküdt az ágon, és fogalma sem volt róla, mit tegyen.

Mi az ördög ez az egész? Mit keres Tony az erdőben, és egyáltalán, hogy az ördögbe jutott ide?

Ahogy feltette magának a kérdést, már meg is adta rá a választ. Természetesen ejtőernyővel. Hiszen a gép a szürkületben tett még egy kört a feje felett. Ekkor ugrott utána Tony. De vajon mi az ördögért?

Hirtelen belévágott a felismerés. Tony előre kitervelte a dolgot. Nem engedte meg neki, hogy vele jöjjön, és ő mégis vele jött. Gondolnia kellett volna,rá, hogy Tonyt nem lehet olyan könnyen lerázni. De hát mit akar kellő tapasztalat híján az őserdőben?

Most lett volna csak igazán kedvére Tony fejére hajítani a dobóhálót. Aztán kissé megszorongatni a nyakát. Azt hiszi Tony, hogy mindenkivel játszadozhat?

Vegye tudomásul, hogy már felnőtt: már nem egyszerűen csak egy morgolódó jaguárkölyök az őserdőben, hanem...

Ebben a másodpercben pillantotta meg a korongot.

Úgy termett Tony előtt, mintha a semmiből, vagy egy másik dimenzióból bukkant volna elő.

Do torkát összeszorította a rémület.

Már-már a tarisznyájába nyúlt, hogy kihúzza a nyulak alól a lopott korongok egyikét, amikor Tony figyelmeztetőn felemelte a kezét, és ismét felnézett rá. Úgy tett, mintha a korong útját követné, de Do biztos volt benne, hogy Tony feléje nézett.

Félreérthetetlen figyelmeztetés és tiltás volt a tekintetében: ne avatkozz az eseményekbe, maradj távol a korongtól!

Az ismeretlenből előbukkant korong eközben megközelítette Tonyt. Immár alig néhány méternyire lebegett előtte a levegőben.

Tony úgy tett, mintha csak ekkor vette volna észre.

Halk kiáltást hallatott, és megtorpant. Úgy szemlélte a vele

szemben lebegő micsodát, mintha most látna ilyet életében először.

Aztán azt tette, amit hasonló esetben tennie kellett.

Lehajolt, felemelt egy letört száraz ágat, és a kezébe szorította. Aztán óvatos mozdulatokkal, mint ahogy az afrikai törzsi vadász egy hosszú bottal megbökdösi a mérgezett nyíllal elpusztított oroszlán hulláját, bökdösni kezdte a korongot. Azaz csak bökdöste volna.

A korong ügyes mozdulatokkal eltáncolt a faág elől.

Kecsesen mozgott, mint a lepkék. Tony el is gyönyörködött volna a táncában, ha nem látta volna már elégszer a korongok halálos libegését.

Ha Tony nem tiltja meg neki, Do azonnal a segítségére sietett volna – bár valószínűleg hiába. Ahhoz, hogy megmérkőzhessen a koronggal, kedvezőbb terepet kellett volna választania. Így hát kénytelen végignézni, hogy a kegyetlen kőfegyver esetleg megöli a barátját.

A korongnak azonban nem azt parancsolták, hogy ölje meg. Pedig Tony megpróbált meglépni előle. Felé ütött az ággal, majd oldalra ugrott, és bevetette magát a bokrok közé. Balszerencséjére azonnal belebotlott valamibe. Amikor felemelte a fejét, rémülten látta, hogy a korong ismét ott lebeg előtte. Megbillent egy kicsit a levegőben, aztán az arcához csapódott.

Do behunyta a szemét. Tudta, hogy a korong széle borotvaéles – ilyen volt az ő lopott korongjainak a pereme is – s egyetlen kis billenéssel leszelhetné vele Tony Cartwright fejét.

A korong akkor ismételten bebizonyította, hogy egyelőre nincsenek gyilkos szándékai. Pedig megvágta Tonyt. Egészen kicsit, a bal orcáján. Aztán a jobb oldalára röppent, és továbblebegett.

Do remélte, hogy Tony megérti, mit akar tőle a korong. Azt,

hogy térjen vissza az ösvényre.

Cartwright habozott, a korongra nézett, aztán felemelt egy újabb ágat. A korong, úgy látszik, nem bánta, mert semmilyen gyanús mozdulatot nem tett. Csak lebegett várakozón.

Tony visszaballagott az ösvényre. A korong is követte, mintegy másfél méternyire elmaradva mögötte.

Tony, amikor az ösvényre ért, hirtelen megfordult és feléje ütött.

Gyors volt a mozdulata, de a korong még gyorsabb.

Oldalra billent, majd nekivágódott a botnak. Halk réccsenés hallatszott, s a bot kirepült Tony kezéből.

Nem az egész csak a nagyobbik része. Egy markolatnyi ott maradt a markában.

Tony csak állt az ösvényen földbe gyökerezett lábbal, a bot csonkját nézegetve. Mintha ekkor döbbent volna csak rá, hogy ki is az ellenfele. A korongra bámult; és beharapta a szája szélét.

Vett egy mély lélegzetet, aztán elindult az ösvényen.

A korong tett egy kört a feje felett, majd mögötte maradt. Jelezve, hogy nem szabad visszafordulnia. Tony nem is fordult vissza. Do a fáról is jól látta, hogy véres az arca, ahol a korong megvágta.

Do ekkor már tisztában volt Cartwright tervével.

Tony azzal is számolt, hogy mi lesz akkor, ha Do nem találja meg a kicsiket az Erdőbe Süllyedt Városban. Ha már elköltöztek onnan. Egyetlen módja van csak, hogy megtudják, hol rejtőznek: elfogatja, és jelenlegi tanyájukhoz kísérteti magát velük. Hiszen úgyis itt a holdtölte, áldozatra van szükségük.

A neheztelést immár aggodalom váltotta fel a szívében. Már nemcsak a testvére és Alec Ferguson élete van a kezében, hanem Tony Cartwrighté is.

Olyan nyomást érzett a hátán, mintha a nyulak helyett ólommal töltötte volna meg a tarisznyáját. Jóságos isten, mi lesz, ha csütörtököt mond? Márpedig, ha Tony nem vállalta volna a kockázatot, talán soha nem bukkannának a kicsik nyomára. Télihold előtt semmi esetre sem.

A korong viszont odavezeti őket.

Hogy aztán mi lesz-akkor, ha odaértek, arról Dónak halvány fogalma sem volt.

23.

Jó néhány órás erőltetett menetelés után elérték a kicsik legújabb rejtekhelyét. Do a fákról jól megfigyelhette, hogy a korong többször is lapjára fordul, és hátba üti Tonyt, sebesebb járásra sarkallva vele. Tony engedelmesen megszaporázta a lépteit. Így is késő délután volt, amikor a sziklafalhoz érkeztek.

Do nem ismerte valami jól ezt a helyet, hiszen nem volt itt az égvilágon semmi látnivaló. A szikla megközelíthetetlennek bizonyult még az ő számára is. Egy valamikor kettétört hegy meredek fala volt, életnek alig látszott nyom rajta. Csupán aprócska bokrok kapaszkodtak a kőszirt réseibe.

A korong úgy felturbózta magát, hogy Tony megtorpant tőle. Kíváncsian nézett a sziklafalra, amelyen egyelőre nem látszott mozgás.

A hold előbukkant a fák lombja mögül, és levilágított Tony Cartwrightra. Do látta, hogy Tony a sziklát vizsgálja. Eszerint ott kellene lennie valaminek.

A sziklafal környékén nem látszottak hatalmas fák: mintha a dzsungel óvatosan visszahúzódott volna tőle.

Mintha az erdő megérezte volna, hogy a szikla hatalmas erő, nem jó közvetlen kapcsolatba kerülni vele.

Még a hozzá legközelebb álló hatalmas fák is meggörbítették a törzsüket, és aggódva az ellenkező irányba hajoltak.

Do a fáról, amelyen lapult, messzebbre ellátott, mint Tony Cartwright. Látta a sziklán túli erdőt, amely szemernyit sem különbözött attól, amelyben eddig kutyagoltak. A kőfal a dzsungel közepén emelkedett, de mégis elszigetelve attól: És néptelen volt, mint az ember nem járta sivatagok.

Tony Cartwright többször is kísérletet tett, hogy elinduljon valamerre, de a korong mindannyiszor megállította. Ha csak egy kicsit is megmoccant, máris ott billegett körülötte, borotvaéles peremét mutogatva.

Tony Cartwright ilyenkor megdermedt, és nem moccant.

Do nem tudta, mit tegyen. Ösztöneivel megérezte, hogy a korong parancsra vár. Vajon mi az ördög lehet ez a parancs? Nem szerette volna látni, hogy Tony feje egyszer csak felröppen a levegőbe, és végiggurul a sziklafal előtt. Nyugtalanságát azzal igyekezett csillapítani, hogy ha a kicsik akarták volna, már korábban is megölhették volna. Felesleges lett volna végiggyalogoltatni az erdőn. Meg akarják ugyan ölni Tonyt, csak éppen máshogyan. Holnap megtelik a hold: áldozatra van szükségük.

Do nem sokat tudott az Angol és a kicsik közti megállapodásról, és a kicsik belső viszonyait sem ismerte.

Honnan is sejthette volna, mi zajlik közöttük... ő csak annyit tudott – az Angol annyit mesélt neki – hogy fegyverszünetet kötöttek velük; de azért jó lesz vigyázni, mert nem ismerik őket, nem tudhatják, mennyit számítanak náluk az ígéretek.

Úgy tűnik, nem sokat. Tony Cartwrightot sem azért ejtették foglyul és őriztetik a korongjukkal, hogy málnafagylalttal kínálják meg. Áldozat leszel, Tony, vinne el a fene, amiért nem árultad el, hogy mi a terved!

Hogy a csodába húzzalak ki a pácból, mi?

Idáig jutott, amikor mintha halvány köd ereszkedett volna a szikla elé. Káprázni is kezdett tőle a szeme rendesen. Megdörzsölte, és ismét a falra meresztette a szemét. Aztán

felkiáltott: nem törődve vele, hogy a kicsik meghallhatják a hangját: Tony már nem állt a szikla előtt, és a korong sem repkedett körülötte.

Csak a holdfény ragyogott a dzsungel felett.

Kárörvendően, rosszindulatúan.

24.

Do tudta, hogy kockáztatnia kell. Oda kell rohannia a sziklához, és megpróbálni megkeresni Tony nyomát.

Akármerre is taszigálta a korong, kell, hogy nyoma maradjon a sziklatörmelék között. Ha nincs nyom, akkor mindennek vége. Holnap megtelik a hold.

Amíg a fal felé futott, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy kíváncsi szemek figyelik minden mozdulatát. Bár nem érezte a pillantásukat a testén, jobb az óvatosság.

Leguggolt, majd négykézlábra ereszkedett. Ki tudja, milyen a figyelőrendszerük. Hátha jaguárt jelez nekik a közeledése. Elvégre jaguárbunda és jaguárkoponya van rajta.

Nem sokkal azután, hogy elérte a.szikla alját, észrevette Tony lábnyomait. Itt állt, amikor a korong megállította. A mélyen benyomódott, kontúrtalan nyomok azt bizonyították, hogy Tony sokáig toporgott egy helyen. Ez meg mi a fene?

Lehajolt, hogy jobban lássa a porba karcolt nyílvesszőt. Tony a bakancsa orrával rajzolta a porba. Feltehetően akkor, amikor elveszítette a szeme elől.

Eszerint nem volt káprázat a furcsa köd. A kicsik kitaláltak valamit, hogyha szemtanúja akadna Tony érkezésének, azt már ne figyelhesse meg, hogyan hatol be a sziklafalba. Mert ahhoz kétség sem férhetett, hogy Tony a falban tűnt el.

Cartwright attól a pillanattól kezdve, hogy belemerült a ködbe, mást sem tett, csak nyilakat rajzolt a bakancsa orrával. Nem volt nehéz követnie őket, hiszen annyit azért értett a nyomolvasáshoz, hogy ne hagyja megtéveszteni magát.

A nyilak jelezte csapás a sziklafal legmeredekebb része felé vezetett, ahova szinte lehetetlen volt felkapaszkodni. Do meg volt győződve róla, hogy Tony magától nem is tudott volna feljutni oda.

Ő azonban igen.

Elmosolyodott, és arra gondolt, hogy mekkora meglepetést okoz majd a kicsiknek – akár legyőzi őket, akár ők győzik le őt. Bárhogyan is végződjék a kalandja, a kicsik elismerőn húzzák majd el a szájukat – ha egyáltalán van nekik – a teljesítménye láttán. Megtalálta a hozzájuk vezető utat a meredek kőfalon.

Követte a nyilakat, követte Tony egyre halványuló lábnyomát, aztán egyszerre csak úgy eltűnt előle mindkettő, mintha szél fújta volna el őket. Sem nyom nem látszott a talajon, sem nyílvessző. Tony eltűnt. Méghozzá nyomtalanul.

Do a sziklafalhoz lapult, és megütögette a kezével a sziklát. Sehol egyetlen kis rés. Itt már növények sem nőttek a hasadékokban, mivel egyáltalán nem is voltak hasadékok. Ha pedig nincsenek, ez annyit jelent…

Elővette a táskájából az egyik korongot, és a kezébe fogta. A korong néma volt, süket és mozdulatlan; látszólag rég kiszállt már belőle az erő, amely valaha működtette.

Do tudta, hogy egyetlen esélye mégiscsak a korong.

És ez Tony Cartwright, Alec és Da esélye is. És talán az övé is.

Minden idegsejtje azt súgta neki, hogy bízzon a halott korongban, csak ő mentheti meg.

Még egyszer megnézegette a jó tíz méterre alatta feketedő nyílvesszőt, aztán letette a korongot egy kiálló sziklaperemre. Kissé hátrahúzódott és várt.

A hold megdermedt az égen, és lélegzet-visszafojtva bámult rá.

Ő is visszafojtotta a lélegzetét, de talán még a fák és a bokrok is. A bőgőmajmok is dermedten figyeltek az ágakon.

Do csak annyit látott a furcsa csendben, hogy a fal hirtelen elfordul előtte. Olyan sebesen, hogy majdhogynem lesodorta a mélybe. Mögötte fekete barlangszáj tátongott.

Megfordult, vetett egy vágyódó pillantást ifjúsága színhelyére, aztán beugrott a nyílásba.

Be a kicsik birodalmába.

25.

Ekkor már ott lapult a kezében a kettes számú korong.

Az elsőt otthagyta a bejárat előtt – valami azt suttogta a lelke mélyén, hogy hagyja ott. Talán így nem zárul be mögötte a menekülés útja.

Annyira sietett, hogy nem is ért rá alaposabban megszemlélni a barlangot. Annyit látott csupán, hogy emberi – emberi? – kéz műve; a sima falak tudatos megmunkálásról tanúskodtak. A barlang néhány lépés után föld alatti folyosóba torkollott, amely a szikla ismeretlen mélységeibe vezetett.

Tétovázás és pihenés nélkül futott tovább. A járat meglehetősen kényelmes volt. Nem értette ugyan, hogy a kicsik miért építettek maguknak ilyen feleslegesen magas alagutat, nem ért rá töprengeni rajta. Minél előbb meg kell győződnie róla, hogy Tony és a másik kettő él-e még.

Hosszú percekig futott a végül is egyre szűkülő járatban, amikor olyan keskeny részhez ért, hogy azt hitte, összenyomják a falak. Odakint az erdőben nem szokta meg a bezártságot. Mintha valaki elmarkolta volna a torkát. Rá kellett parancsolnia magára, hogy folytatni tudja az útját. Így is szakadt a verejték a homlokáról, amint előreküzdötte magát.

Ekkor gondolt csak rá, hogy vajon mi az ördög világíthat körülötte. Óvatosan a járat oldalához érintette a t;ezét. Kristályok! Kristályokat zártak be a falba! A kristályok

világítanak.

Do meglepetten tántorodott hátra. Akkora terem bejáratánál állt, amelyben még egy európai székesegyház is elfért volna. Vajon hogy csinálhatták? Mivel véshették ki a sziklából, és hova tették a törmeléket? Do nem sejtette, hogy a kicsik nem a saját erejüket használják az építkezéseiknél. A korongok dolgoznak helyettük. Azok viszont magától a földtől nyerik az energiájukat.

Ha lett volna elég ideje, elámulhatott volna a terem nagyságán, s nem utolsósorban azon, hogy a derengő világosság itt, a föld alatt, mennyire otthonos, barátságos.

Do azonban nem gondolt ilyesmikre. Főleg akkor nem, amikor észrevette a terem közepén álló oltárt.

Az oltár egyetlen hatalmas kristályból készült: ezt csiszolták oltár formájúvá. Olyan volt, mint Chichén Itzában vagy egyebütt a kőoltárok.

Az oltáron három mozdulatlan test feküdt. Do óvatosan körbepislogott, de nem látott kicsit a közelben.

Hóna alá kapta a korongját, négykézlábra ereszkedett, és az oltárhoz ugrált. Ha lennének rejtett érzékelők a teremben, jelezzenek csak jaguárt.

Megkönnyebbülve felsóhajtott, amikor végigfutott a pillantása a három áldozatra szánt arcán. Tony Cartwright csukott szemmel, mozdulatlanul feküdt, félig nyitott szájjal, alig lélegezve. Mélyen aludt, mintha ki tudja, mióta aludna. Pedig Do tudta: tíz perce sincs még, hogy elszenderült.

Ferguson és Da látványa viszont komolyan megrendítette. Csontsovány volt mindkettő, különösen Da.

Vékony selyemruhája több helyen is elszakadt, foszlásnak indult. Dónak hirtelen Csipkerózsika meséjejutott az eszébe. Da is ilyen Csipkerózsika. Ki tudja, mióta alszik már itt a barlangban?

Dühösen felmordult, hogy elűzze az elérzékenyülést, amely testvére láttán tolult fel benne. Nem szabad! Most nem szabad! Ki kell vinnie őket mindenáron!

Alec Ferguson nyitott szeme a halványan világító mennyezetre meredt. Do elhúzta előtte a tenyerét. Alec szeme meg sem rebbent.

Do felsóhajtott, és kirántotta tarisznyájából a harmadik korongot is: Fogalma sem volt róla, mit tesz, csak tette a dolgát. Alighanem ő is álomba menekülhetett néhány pillanatra, mert amikor magához tért, fogalma sem volt róla, miért helyezte a korongok egyikét Da mellére, a másikat pedig Alecéra. Kitátotta a száját, és levegő után kapkodott.

Először Alec Ferguson tért magához. Olyan hirtelen emelte fel a kezét, és kapott majd derékig érő szakállához, hogy Do hátrahőkölt tőle. Azt hitte, Alec testében egy kicsi bujkál, és el akarja kapni.

Ferguson azonban csak a saját szakállát kapta el.

Meghúzogatta, mintha meg akarna győződni róla, valódi-e, aztán leejtette a kezét maga mellé, a lágyan világító oltárra.

Da ébredése már lassúbb volt. Előbb az egyik keze mozdult meg – olyan vékonyra fogyott, mint a cserjék ágai – majd a lába. Do arcán könnycseppek gördültek végig. Aztán ismét ködbe burkolódzott előtte a világ.

Amikor ismét magához tért, Alec az oltáron ült, és kába tekintettel nézett rá. Csak nehezen mozdult a szája, s amikor megmozdult, úgy potyogtak ki rajta a szavak, mintha ők is hosszú álmot aludtak volna.

– Te vagy az... Do?

– Én vagyok – nyögte Do.

– Hol van...

Aztán észrevette a feltápászkodó Dát. Felemelte a karját, és magához húzta a lányt.

– Da… Da…

Do felemelte a Da mellett heverő korongot, és Tony mellére tette. Tony ébredése jelentősen különbözött a másik kettőétől. Abban a pillanatban, ahogy a korong megérintette a testét, már fel is pattantak a szemei. Felugrott, és előretartotta a kezét, mintha fegyver lenne benne.

– Fel a kezekkel, rohadékok!

– Tony… – nyögte Ferguson – hogy kerülsz te ide?

Da is nyöszörgött valamit, de Do nem értette, mit.

Nem volt még egészen tiszta a feje. Mindenesetre felkapkodta a korongokat, és ismét a hóna alá szorította őket.

– Mi történt… velünk, Do? – kérdezte Alec Ferguson.

– Do – nyöszörögte Da is. – Kedves… Do!

Alec Ferguson körbejártatta a szemét a föld alatti palotában.

– Hol a kij árat?

– Arra!

– Akkor gyerünk!

Do odaadta az egyik korongot Alecnek és rákiáltott, hogy szorítsa erősen a hóna alá. A másikat Dának nyújtotta.

– Mit csinálsz, Do?

– Nem tudom… mit csinálok! – nyögte. – Ott a kijárat.

Jóllehet köd borult az agyára, azért megfelelően érzékelte maga körül a világot. Elégedetten nyugtázta, hogy nem tántorog, nem szédeleg, ugyanolyan gyorsan és erőteljesen mozog, mint idefele jövet. Csak már gondolkodni tudna! Csak oszlana már fel az az átkozott köd!

Tony Cartwright ott futott mellette – ezen sem talált semmi meglepőt. Nem úgy a másik kettőn. Da és Ferguson mintha repültek volna: lábuk alig-alig érintette a követ. Még a térdüket sem mozgatták. Do meg mert volna esküdni rá, hogy

földöntúli erő röpteti őket a kijárat felé.

Figyelmeztette őket, hogy vigyázzanak a fejükre, óvakodjanak a falaktól, de mire kimondhatta volna, Alec és Da már el is tűnt a kijáratban.

Cartwrightot nem ragadhatta magához a furcsa bódulat, mert futás közben rákiáltott.

– Ügyes vagy, Do! Legszebb álmomban sem gondoltam volna...

Legközelebb akkor tért magához, amikor holdfényt látott körös-körül. A friss levegő éles késként hasított a tüdejébe. A másik három ott kapaszkodott a sziklán nem messze tőle. Felkapta a korongot, és rájuk kiáltott.

– Be az erdőbe!

Nem emlékezett rá, hogy jutott le a meredek falon.

Arra pedig végképp nem, hogy a többiek hogyan jutottak le. Amikor elhúzódott a köd az agyáról, és nem is borult rá soha többé, már odalent vacogtak egy hatalmas páfrány tövében. Vacogtak, pedig forró volt körülöttük a levegő.

– Hol vagyunk...? – kérdezte Ferguson. – Te jó isten, mi ez itt rajtam?

A szakállát huzigálta nagy igyekezettel.

– A szakállad – világosította fel Tony Cartwright.

– A szakállam? – hökkent meg Ferguson. – Hiszen nincs is szakállam! Egy éve múlt, hogy lenyírtam a kecskeszakállamat is. Ilyen bozontot pedig soha nem is hordtam. Jézusom, Da, hogy nézel ki?

– Hogy nézek ki? – kérdezte a lány szorosan összefonva a mellén a karját.

– Hát... nem valami jól. Zörög minden csontod. Életemben nem láttalak még ilyen soványnak.

– Te sem vagy pufók.

Alec felkapta a fejét.

– Milyen hónapban vagyunk, Tony?

– Júliusban – mondta Cartwright.

Ferguson eltátotta a száját.

– Júliusban? Akkor... hova tűnt fél év az életünkből? Január volt, amikor... lefeküdtünk... többre nem emlékszem. Mi a csoda történt velünk?

– Elkaptak benneteket – mondta Cartwright.

– Kik?

– A kicsik.

– Az lehetetlen! A kicsik nem ellenségeink!

Cartwright nem szólt többé a kicsikről. Helyette Do vállára vert.

– Nem haragszol, ugye?

– Alaposan átvertél – panaszkodott a fiú.

– Muszáj volt. Ha nem dobom oda magam csalinak, soha nem találtuk volna meg őket.

– Azért megmondhattad volna.

– Nem egyeztél volna bele.

Ebben volt valami. Do nem is haragudott Tonyra.

Főleg, hogy szerencsésen alakultak a körülmények.

Ahogy Da és Alec egyre jobban lett, egyre több kérdés tolult fel bennük. Mielőtt azonban a szózuhataguk elsodorhatta volna őket, Cartwright leintette a készülődésüket.

– Egyelőre még nem úsztuk meg a dolgot. Nem tudom, miért nem vették észre a szökésünket, de előbbutóbb észreveszik. Számíthatunk a korongjaidra, Do?

Do felvonta a vállát.

– Fogalmam sincs róla. Néha életre kelnek. Csak az a baj,

hogy akkor, amikor ők akarják. Már azt hittem, halottak.

– Amilyen gyorsan csak lehet, el kell jutnunk a tisztásra – mondta Cartwright. – Vár bennünket a helikopter.

– Akkor indulás! – tápászkodott fel Alec. – Mutasd az utat, Tony! Erősnek és tettre késznek érzem magam.

Hát te, Da?

– Mehetünk – mondta a lány.

Do szánakozva nézett végig a húgán. Istenem, hiszen hálni jár csupán szegénybe a lélek.

De azért nem mutatta a sajnálatát. Jaguároknál ez nem szokás. Immár azon töprengett, hogy miféle óvintézkedéseket tegyen arra az esetre, ha…

Mert biztos volt benne, hogy nem lesz zavartalan az útjuk a helikopterhez.

26.

Do maga sem tudta, hogy miért, de a mocsár felé vezette őket.

Még egészen kicsi volt, amikor Ma megmutatta nekik a mocsarat. Odavitte a szélére, kivett a tarisznyájából egy követ, és rátette a zöldes zsombék tetejére.

A kő mozdulatlanul pihent a zsombékon, aztán egyszerre csak – bugybugybugy! – eltűnt a szemük elől.

Anyja megismételte a bemutatót. Aztán elmagyarázta, hogy ők is így járnak, ha vigyázatlanul lépnek rá a zöldre. A mélység elnyeli őket, és soha többé senki nem bukkan a nyomukra. Később azt is megtanította nekik – ekkor már jóval nagyobbak voltak – hogy miképpen lehet biztos lábbal átkelni a lápon, bár Ma maga sem szívesen közlekedett benne. Kizárólag akkor merészkedett a zsombékokra, ha gazemberek kergették, vagy ő maga akarta becserkészni Abelardo embereit.

Ott álltak a mocsár partján, és Do a zsombékokat figyelte. Úgy látta, nem változtak az elmúlt néhány évben. Pontosan tudta, melyikre szabad rálépniük, és melyikre nem. Intett a társainak, hogy jöjjenek óvatosan utána, és csakis a nyomába lépjenek.

Akkor pillantották meg a két korongot, amikor már eltávolodtak a parttól, és úgy a mocsár közepe felé járhattak. Haragos ragadozó madarakként bukkantak fel a levegőben: Do biztos volt benne, hogy a bosszúszomj fűti őket.

Iszonyatosan gyorsan közeledtek, majd diadalittasan körözni kezdtek felettük.

– Te jó isten! – nyögte Alec. – A korongok! Küldd fel ellenük a tiéidet!

– Nincs értelme – rázta meg a fejét Do. – Halott korongok.

– Dehogy halottak! – tiltakozott Ferguson – Hiszen ők hoztak ki bennünket.

– Akárhogy is, erre képtelenek!

– Azért csak próbáld meg, Do!

Do megpróbálta. Előszedte a tarisznyájából a korongokat, és a tenyerébe tette őket. Egymásra mind a hármat. A korongok meg sem moccantak.

– Nem megy! – nyögte elkeseredetten. – Megmondtam, hogy nem megy!

– Ezek... megölnek minket! – suttogta Da, Fergusonba kapaszkodva. – Védtelenek vagyunk a mocsárban.

Ferguson azonban megingatta a fejét.

– Biztosan nem ölnek meg. Hiszen áldozat kell nekik!

A korongok valóban nem ölték meg őket. Csak megcsipkedték az arcukat. Do egy alig érezhető, villámgyors csípés után a képéhez kapott. Amikor visszahúzta a kezét, vért látott az ujjai hegyén.

– Várjatok csak, nyomorultak, összetörlek benneteket!

Cartwright azt hitte, a félelem beszél belőle. Előhúzta a zsebéből a revolverét, amelyet még fogságában sem vettek el tőle, és megpróbálta a korongokra fogni.

Azok azonban olyan sebesen cikáztak a levegőben, hogy képtelen volt célba venni őket.

Pedig Dóból nem a kétségbeesés beszélt. Pontosan tudta, hogy mit miért mond. Ha valaki képes elkapni a korongokat, akkor csakis ő lehet az.

Amikor észrevette a vért a kezén, úgy tett, mintha megrémülne tőle. Nem tudta, hogy a korongok látnak-e, feltételezte, hogy nem, ugyanakkor azt is feltételezte, hogy érzékelni képesek legkisebb mozdulataikat is. Az arcához kapott hát, és a zsombékokra guggolt.

Az egyik korong máris ott billegett körülötte.

– Gyere, csak, gyere! – biztatta halkan Do. – Gyere, ha nem tetszik valami!

A korongnak valóban nem tetszhettek Do szándékai.

Nem akarta, hogy guggolva maradjon a zsombékokon.

Azt akarta, hogy forduljon meg, és a többiekkel együtt, amilyen gyorsan csak lehet, térjen vissza a sziklafalhoz.

A korong lebegett egy kicsit felette, aztán ismét megcsípte az arcát, hogy feltápászkodásra bírja. A másik korong ezalatt nyájőrző pásztorkutyaként terelgetni kezdte a többieket a mocsárból kifelé. Hol a hátukra ütött, hol az arcukba, vagy a karjukba csípett.

Ők pedig – bár semmit sem akartak kevésbé – karjukat az arcuk elé kapva hátrálni kezdtek. Tudták, hogy nem lenne szabad meghunyászkodniuk támadóik előtt, harcolniuk kellene ellenük, de nem volt mivel. Tisztában voltak vele, hogy a korongok bármelyik pillanatban megölhetik őket.

Abban a pillanatban, ahogy a korong az arcába mart, Do

felugrott. A korong érzékelte a mozgását. Sőt, még másféle mozgást is érzékelt. A nyúlét, amely Do erőteljes taszítására kiugrott a tarisznyából. Letoccsant egy zöldellő szigetecskére, körülnézett, majd hatalmasakat ugorva – zsombékról zsombékra – a part felé igyekezett.

A korong megbillent a levegőben. Látszott rajta, hogy megpróbálja feldolgozni az ismeretlen mozdulatsort. Összeköttetésben lehetett a társával, mert a nyúl mozgására a másik is megzavarodott. Abbahagyta a terelést, és az állat után vetette magát. Megperdült felette, igyekezett megcsípni a képét.

A nyúl azonban résen volt. Do biztos volt benne, hogy ragadozó madárral azonosítja a korongot. Tudta, hogy az állat ösztönösen védekezik – úgy, ahogy a sasok ellen tette volna. Lelapult egy zsombékra, majd hatalmasat ugrott.

A korong megperdült a levegőben, és rá akart csapni a nyúl fejére.

A nyúl megtorpant. Do úgy látta, mintha nevetett volna. Fogait enyhén kidüllesztve, kiröhögte a korongot.

A korong lecsapott rá. Pontosabban a hűlt helyére.

Mert bármennyire is hihetetlennek tűnt: a nyúl gyorsabb volt, mint a kőfegyver. Bár Do látta, hogy szőrszálak röpködnek a levegőben – a korong éles pereme végigsiklott az állat hátán – megölni azonban nem tudta. Ehelyett megperdült, és a mocsárba csobbant.

Úgy vágódott be a lápba, hogy még a parti fákon lapuló majmok is meghallották a csattanását. Távoli, fenyegető üvöltésük jelezte, hogy a bőgőmajmok nem szeretik, ha rajtuk kívül más is zajong az erdőben.

– Istenem! – suttogta Cartwright. – Hogy csináltad?

Do nem válaszolt. Kitaszította a tarisznyájából a másik nyulat is; miközben aggódva arrafelé lesett, ahol korong eltűnt a trutymóban.

Mintha levessé változott volna a láp: egyetlen pillanat alatt forrni-bugyborékolni kezdett körülöttük. Do meghökkenve látta, hogy egyszerre csak kibukkan a fortyogó, szürke-fekete léből a korong világos háta.

Verejték gyöngyözött a homlokán. Nem sikerült hát a terve. A korong kiküzdi magát a trutymóból!

Úgy látszott, hogy a kőfegyver legyőzhetetlen. Meg sem kottyan neki egy kis fürdőcske. Mintha még élvezte is volna a pancsikálást. Forgott, mozgolódott a büdös lében.

Aztán egyszerre csak felemelkedett a levegőbe.

A másik korong mintha örült volna a felbukkanásának, erőteljesen megbillegtette magát, és a nyúl után eredt.

Do végigpillantott a többieken. Da behunyta a szemét, és mélyeket lélegzett.

Szegény Do – gondolta. – Szegény, kedves Do! Mi történhetett veled?

Ferguson leguggolt. Látszott rajta, hogy moccanni alig tud a fáradtságtól. Ha nem az életéért küzdött volna, bizonyára el is alszik. Ellentétben Tonyval, aki úgy hadonászott a revolverével, hogy attól tartott, előbb-utóbb bezuhan a mocsárba.

-Csak a zöldre lépj! – kiáltotta oda neki. – Csak a Az egyes számú korong furcsa viselkedése beléfojtotta a szót. A korong megperdült a levegőben, és vadul billegtetni kezdte magát. Do rámeredt, aztán egyszerre megértett mindent. A tűző nap hatására a korong testére kezdett rászáradni az iszap.

Diadalkiáltásban tört ki, amikor a korong ismét belezuhant a mocsárba. A mocsár böffent egyet, és lenyelte. Néhány feltörő buborék jelezte; hogy a láp végleg magába fogadta a szerencsétlenül jártat, majd elcsendesedett minden.

De csak néhány pillanatra. Addig, amíg a másik korong is bele nem zuhant a trutymóba. Ő is felemelkedett még egyszer,

tett egy búcsúkört felettük, aztán a part felé igyekezett. Cartwright szerint menekülőre fogta a dolgot: Akárhogy is próbálta elérni a partot, nem sikerült neki. Az iszap a sebességtől még gyorsabban rászáradt a felületére. A nyúl még be sem ugrott a bokrok közé, amikor a kettes számú korong is befejezte küldetését: a mocsár magába zárta mindörökre.

Do ekkor felállt, és ordított egy hatalmasat. Ahogy a jaguár ordít elejtett zsákmánya felett. Ordításához egy fáradtabb; megviseltebb ordítás is csatlakozott. Da hangja.

Cartwright eltátotta a száját, és be sem csukta mindaddig, amíg azok ketten be nem fejezték a műsorukat.

Akkor remegő ujjával Do tarisznyájára bökött.

– Mi... az?

– Tarisznya – mondta nyugodtan Do.

– De amik... amik... benne voltak?

– Nyulak.

– Te mindig... hordasz nyulakat a tarisznyádban?

– Nem mindig – mondta Do. – Csak akkor, ha korongok ellen harcolok. A nyulak a szövetségeseim.

Cartwright a part felé pislogott. A szövetségesek ekkor már nem látszottak sehol. Úgy látszik, megelégelték a szövetséget.

– Hogy kerültek hozzád?

– Nem mindegy?

Tényleg az volt.

– Hogyan... tovább?

Ezt Alec Ferguson kérdezte elhaló hangon. Do látta, hogy Da is alig áll a lábán. Pihenniük kellett volna, de itt a mocsár közepén nem volt rá lehetőség.

– Ki kell jutnunk a lápból – mondta határozottan.

A többiek is tudták, hogy igaza van: A nap megállt a fejük

felett, és iszonyú erővel tűzött le rájuk. Egyiküknek sem volt sapkája, csupán a rajtuk lévő ruhát teríthették volna a fejükre.

– Gondolod, hogy... ez a kettő volt csupán...?

Do lehajtotta a fejét. Ő nem ismeri annyira a kicsiket, mint a másik három. Nekik maguknak kell megadniuk a választ a kérdéseikre.

Ferguson maga elé nézett, majd megrázta a fejét.

– Nem – mondta nagyot nyögve. – Újak jönnek.

Még nem vagyunk elég távol tőlük.

– Bent kellene maradnunk a mocsárban – javasolta Cartwright.

– Ugyan minek?

– Itt védve vagyunk ellenük.

Ahogy kimondta, már rá is jött, hogy ostobaságokat beszél. Ha nincs nyúl, nincs csodafegyver sem.

A biztonság kedvéért azért megkérdezte Dót.

– Van még nyulad, bűvész?

Do nemet intett.

– Akkor talán indulhatunk is – sóhajtotta Ferguson.

– Menj előre, Do, és mutasd az utat.

– És ha jönnek a korongok?

– Nem mindegy, hogy itt kapnak-e el bennünket vagy a parton? Odakint talán több lesz az esélyünk.

Mindannyian bólintottak. Pedig biztosak voltak benne, hogy maradjanak akár itt, a mocsárban, akár gyalogoljanak ki a partra, a támadó korongok ellen nincs esélyük. Ha csak egy jó tündér meg nem jelenik felettük, és nem potyogtat újabb nyulakat Do tarisznyájába.

– Hátha megússzuk – bizakodott Cartwright. – Hátha sikerül

elbújni előlük.

– Innen mindenesetre tűnjünk el!

Do ment elől, a másik három a nyomában ballagott.

Da ugyanúgy ismerte a lápon való átkelés rejtelmeit, mint Do, most mégis egészen rábízta magát. Minden erejével azon igyekezett, hogy a két lábán tartsa Fergusont. Míg korábban ő volt a fáradtabb, és elesettebb, a mocsárban megváltozott a helyzet. A dzsungel levegője új erőt fújt belé. Érezte, hogy megmerevedett ízületei ismét mozogni kezdenek, izmainak kedvére van a gyaloglás, tüdéje újra teljes erővel dolgozik. Szeme kifényesedett, ajkába visszatért a vörös szín.

Do örömmel látta, hogy a testvére újjászületett. Legszívesebben magához ölelte volna, de nem akarta kimutatni az érzelmeit. Jaguáréknál ez nem szokás. Arról már nem is beszélve, hogy idejük sem lett volna rá.

Ráadásul Dának Fergusont is támogatnia kellett.

Do némi irigységgel nézett Alecra. Úgy látszik, a testvérének már sokkal fontosabb az a másik férfi, mint ő.

De hát így van ez rendjén. Azért majd megölelgeti, ha már megúszták a kalandot. De vajon megússzák-e?

– Hogy vagy, Alec? – kérdezte Cartwright az őslénykutatót, amikor már egészen közel jártak a parthoz. Hogy vagy, haver?

Maga is megdöbbent, amikor meghallotta Alec csikorgó hangját. Mintha egy frissen ébredt múmia beszélt volna hozzá.

– Nem látod... rajtam?

– Jól nézel ki. Frankón.

Ferguson elkaccantotta magát.

– Képzelem. Tudod, hogy átaludtam hat hónapot?

– Nem is hinné az ember.

– Pedig így van. Ezalatt nőtt a szakállam ekkorára.

– Hat hónapig nem is ettél?

Ferguson felrántotta a vállát.

– Honnan tudjam? Nem emlékszem rá.

– Hát, te, Da?

– Én sem – mondta a lány.

– Hogy kaptak el benneteket?

Ferguson megrázta a fejét.

– Nem kellett elkapniuk, hiszen ott éltünk egymás mellett.

– Láttad is őket? Úgy értem, az arcukat?

Ismét csak fejrázás következett.

– Nem. Soha. És Da sem.

– Ez meg hogy lehet?

– Nem mutatták. Úgy.

– Még csak véletlenül sem?

– Úgy sem. Úgy éreztük, mintha nem is lenne arcuk.

– Akkor mijük van?

– Álarcuk. Azt gondoljuk Dával, hogy... az álarcuk egészen hozzájuk tartozik. Hozzájuk nőtt. Lehet, hogy valami műanyag. De nem tudtam semmi ilyennek a nyomára bukkanni. Ha kérdeztem őket, nem válaszoltak. Mondhatnám, semmire sem válaszoltak.

– Figyelj, Alec – mondta Cartwright. – Amikor öngyilkosok lettek a főpapjaik, az új főpap új korszakot ígért. Azt ígérte, békét teremt a kicsik és az emberek között, hiszen akármennyire is másfélék vagyunk, akárhonnan is származunk, ezen a bolygón kell élnünk. Mindkét faj közös érdeke, hogy békében megférjen egymással. Igaz?

– Persze. Erre emlékszem.

– Te és Da azért mentetek közéjük – az ő engedélyükkel –

hogy megismerkedjetek velük, és ők is megismerhessék az emberi civilizációt. Igaz?

– Igaz.

– Azt mondod, hogy ez nem történt meg?

– Azt – bólintott Ferguson. – Nem történt meg, Tony.

– Akkor... végül is, mi történt?

Ferguson meghúzogatta a szakállát.

– Hát... nem sok. Vártunk.

– Mire?

– Hogy szóba álljanak velünk.

– Meddig vártatok?

– Ha jól számolom, két évig.

– Te jó isten!

– Te ezt nehezen tudod elképzelni, Tony – sóhajtotta Ferguson. – Amikor a kicsik magukkal vittek, tele voltam reménnyel. Hiszen olyan barátságosan viselkedtek velünk. Igaz, nem volt szabad hozzájuk közelednünk, és az arcukat sem mutatták meg, a testüket még kevésbé, de azt ígérték, hogy hamarosan ez is be fog következni. Bizonyos óvatossági rendszabályok miatt kell így lennie. Természetesen belenyugodtam. Mi mást tehettem volna? Mutattak nekünk a városukban egy kőházat, abban laktunk. Ennivalót is hoztak. Elég ízletesen főztek.

– Ók is azt ették, amit ti?

– Sosem láttuk enni őket.

– Honnan tudták, hogy mit szerettek? Úgy értem, az emberek?

Ferguson kifújta a levegőt a tüdejéből.

– Figyelj, Tony, azok a fickók jóval többet tudnak rólunk, mint amennyit mi sejtünk. Ismerik a múltunkat, a jelenünket

és még a jövőnket is. Ismerik a tudományunkat, a művészetünket, a szervezetünket, mindent. Mi viszont semmit sem tudunk róluk. Ma már biztos vagyok benne, hogy nem is akarják, hogy megismerjük őket.

– Vajon miért?

– Látod, ezt nem tudom. Talán nem bíznak bennünk. Ha annyira ismernek minket, mint ahogy sejtem, akkor nem is csodálkozom rajta. Ha az ő helyükben lennék, én sem tárnám fel a titkaimat. Tudják, hogy hiába ígérem meg én, te, az Angol és a fél világ, hogy békében élünk velük, ha a világ másik fele köp erre.

Túl sokan vagyunk, Tony. Ha mi is csak néhány százan lennénk, mint ők, talán jobban bíznának bennünk. De hogy is lehetne ötmilliárd emberben megbízni.

– Találkoztatok a főpappal, akivel, hm... szövetséget kötöttünk?

– Néhányszor igen.

– Beszéltetek is vele?

– Hát, hogy beszéltünk, az azért túlzás. A kicsik nem tudnak beszélni.

– Akkor hogy kommunikáltatok? Ki volt a közvetítő?

– Egy indián.

– Jézusom! Hogy került hozzájuk?

– Talán elfogfák. Ezt sem mondták meg nekünk.

De... azt hiszem, elmebeteg volt.

– Honnan a fenéből...

– Amikor nem ők beszéltek a szájából, csak makogni tudott. De jól beszélt angolul. Jól makogott. Amíg nem dilizett be, bizonyára folyékonyan ismerte a nyelvet. Csak azt ne kérdezzétek tőlem, hogy mitől ment el az esze. A kicsik ilyen kérdésekre sosem válaszoltak.

– Akkor miről beszélgettetek?

– Egészen hétköznapi dolgokról. Később aztán egyre határozottabban sürgettem, hogy minél többet megtudhassak róluk, ők viszont... csak hitegettek. Azt mondták, még várnunk kell egy kicsit, még várnunk kell... a belső viszonyaik miatt. Ebből azt a következtetést vontam le, hogy bár a legvérszomjasabb papjaik elpusztultak, a maradék sem valami barátságos irányunkban. A főpap azt mondta, le kell győznie bizonyos ellenállást, hogy mindent elmondhasson nekünk.

Mi vártunk is türelemmel, aztán egyszer, nem sokkal azelőtt, hogy elaludtunk, más jött hozzánk, nem ő.

Nem tudtuk, kicsoda, hiszen az álarc elrejti az igazi arcukat. Sőt, még az álarcukat is ritkán láthattuk. Ez különben madarat formáz. Kicsit hasonlít a velencei karneváli maszkokhoz. Szóval, ez az új valaki sokkal barátságtalanabb volt hozzánk. Azt mondta, lehet hogy visszaküldenek bennünket az emberek közé. Egyelőre még nem érett meg a helyzet a szövetségkötésre. Megkérdeztük tőle, hogy miért nem a főpap jött hozzánk, de erre sem kaptunk választ. Biztos vagyok benne, hogy vagy megölték, vagy megfosztották a hatalmától.

Cartwright ekkor elmondta Fergusonnak, hogy a kicsik kapcsolatba léptek Julia van der Haasszal.

Ferguson lélegzet-visszafojtva hallgatta, aztán felkiáltott.

– Ez a mi főpapunk! Csak ő lehetett! Mi az a nagy baj, nem mondta?

– Nem.

– Ezek szerint száműzték vagy elmenekült tőlük.

Nyilván nem állt már módjában segíteni rajtunk. Ő értesülhetett a koponyáktól a közeledő tragédiáról.

– Értesült?!

Ferguson biccentett.

– Egyszer sikerült beszélnem vele a koponyákról.

Bár közvetítő útján nagyon körülményes az információgyűjtés, azért néhány apróságot elmondott róluk.

Elmagyarázta, hogy a koponyákat valaha azért készítették, hogy megvédjék a Föld lakóit a nagy veszedelemtől, amely a földi élet kihalását okozhatja.

Cartwright előrehajolt.

– Ez az, amiről nem tudod, hogy micsoda?

– Talán ő maga sem tudta.

– De hiszen ők csiszolták a koponyákat! Gondolod, hogy már elfelejtették, mi ellen készítették őket az őseik?

Ferguson Cartwrightra villantotta fáradt tekintetét.

– A koponyákat nem ők készítették, Tony.

Tony Cartwright meghökkent.

– Nem-e? Akkor kicsodák?

Alec Ferguson megsimogatta a szakállát.

– Az óriások, Tony.

27.

Tony Cartwright kidugta a nyelvét nagy izgalmában.

– Az óriások? Tehát... mégiscsak léteztek?

Alec bólintott.

– Szerinte valaha ők uralták a világot. A kicsik a nyomukba sem léphettek. Néha harcoltak velük, de mindig vereséget szenvedtek. Az óriásoknak füstölgő botjaik voltak, amint azt Tikalban láttuk. Az óriások tudása végtelen volt, a kicsik tudása a nyomukba sem érhetett. Az óriások iszonyatos erők birtokosai voltak, amelyekkel meg lehet akadályozni, hogy kipusztuljon a Föld. A kristálykoponyák a katalizátorok. Ők hozzák működésbe ezeket az erőket.

– Milyen erőket?

– Ezt ő sem tudta. Amit a kicsik tudnak a világról, azok csak az óriások asztaláról lehullott morzsák. De visszatérve a koponyákra. A koponyák – tizenhárom van belőlük – hegyikristályból készültek. A főpap szerint a hegyikristály maga a csoda. Csak tudni kell bánni vele.

Cartwright hitetlenkedve. rázta meg a fejét.

– Azt mondod, a kristálykoponyák ekkora erővel bírnak?

– Nem én mondom, hanem a kis fickók.

– S az óriások készítették volna őket?

– Szerintük igen.

– Akkor itt nem stimmel valami.

– Mi? – nézett rá Ferguson.

– Én láttam azt a kristálykoponyát, Alec! Te is láttad. Az egy ember koponyája volt. Márpedig, ha hinni lehet a kicsiknek, az óriások nem voltak emberek. Emlékszel a kővésetre Tikalban? Nos, azon láthattunk óriást. Három szeme volt, például. A koponyája pedig legalább háromszorosa az ember koponyájának.

– És?

– Mi az, hogy és? Ha akkor, amikor a kicsik és az óriások harcban álltak egymással, nem létezett ember, hogy az ördögbe készíthettek az óriások emberi koponyát? Erre nem gondoltál?

– Dehogynem – morogta Ferguson. – Sőt meg is kérdeztem a főpaptól.

– Na és? – türelmetlenkedett Cartwright. – Mit felelt rá?

– Azt, hogy ők már előre tudták, milyen lesz az ember. Mekkora koponyája lesz, és milyen formájú. Érted?

– Nem – mondta lakonikusan Cartwright.

– Ej, hát mit nem értesz rajta?! Az óriások tisztában voltak vele, hogy minden valószínűség szerint el fognak pusztulni.

Talán egy kisbolygó becsapódása végzett velük, mint a dinoszauruszokkal.

– Nem tudták volna elhárítani a katasztrófát? Hiszen az imént mondtad, hogy rettenetes erőket birtokoltak.

– Talán nem eleget – vonta meg a vállát Ferguson. Nem ismerjük a katasztrófa mibenlétét, és a méretét sem. Az óriások alighanem belátták, hogy tehetetlenek vele szemben. Mégis... valahogy felelősöknek érezték magukat az élővilágért. Annyira tisztelhették az értelmes életet, hogy meg akarták őrizni a távoli jövő számára. Azt akarták, hogy az élet azután is virágozzék a Földön, ha ők már nem lesznek.

– Nemes gondolkodásra vall – mondta némi gúnynyal a hangjában Cartwright.

– Hát igen – sóhajtotta Ferguson. – Mi már leszoktunk a nemes gondolkodásról. Ők azonban másként éreztek. Egyszóval: azt akarták, hogy akik utánuk következnek, ne haljanak ki, mint ők. Ezért megpróbáltak kifejleszteni valamit, mondjuk úgy, hogy egy fegyvert, amelyet hatásosan alkalmazhatnak majd a távoli jövőben élők.

– Akkor ők miért nem tették meg ezt saját magukkal kapcsolatban?

– Elképzelhető, hogy nem ugyanarról a veszélyről van szó. Ok tudták magukról; hogy menthetetlenek, viszont ismerték az élővilág fejlődésének a rendjét.

– Hogy?!

– Nézd – magyarázta türelmesen Ferguson. – Az óriások mérhetetlenül okosak voltak. Miután rájöttek, hogy halálraítéltek, nem tudják megakadályozni a pusztulásukat, kíváncsiak voltak rá, hogy mi lesz utánuk. Tudósaik – ha voltak ilyenek – megállapították, hogy a pusztulást, amely őket megsemmisíti, lesznek, "akik” túlélik.

– A kicsikre gondoltak?

– Dehogy a kicsikre! A kicsiknek is velük együtt kellett volna elpusztulniuk – a véletlen játéka, hogy néhányan túlélték az apokalipszist. Talán azért, mert kis termetűok voltak. Erre az óriások nem számítottak, és nem is számíthattak. Arra azonban igen, hogy mint a dinoszauruszok pusztulása után, a kisebb emlősök megmaradnak. Ők valahogy túlélik a katasztrófát. Lehúzódnak a lyukaikba, téli álmot alszanak, mit tudom én. De túlélik. Ezután már gyerekjáték volt modellt készíteniük a jövőről. Alapul vették a kis emlősöket, hozzáadtak ki tudja, hány millió évet, ehhez keverték az előre kiszámítható változásokat, talán még néhány véletlenül fellépő eseményt is figyelembe vettek, és máris kész volt egy nekik mindenképpen bizarr, és bizonyára nem is tetsző koktél.

– Az ember?

– Bizony az ember, Tony. Amikor megpillantották a modellt, bizonyára szörnyülködni kezdtek, mint ahogy mi is szörnyülködünk, ha olyan modelleket látunk, amelyek a földet mutatják – évmilliók múlva. Én láttam belőlük néhányat, barátom. Annyit mondhatok: nem biztos, hogy sok kedvem lenne egy olyan világban élni. Hát, valahogy így érezhettek ők is. Csak aztán minden más érzést – a visszatetszést is – legyőzött bennük az értelmes élet tiszteleté. És a minket – késői utódaikat – megvédő eszközt olyan formára csiszolták; ahogyan számításaik szerint az ember koponyájának kell majd kinéznie sok-sok millió év múlva. Hogy megértsük: az üzenetük nekünk szól.

– Érdekes elmélet – dörmögte Cartwright. – Szerinted hova rejtették a koponyákat?

– Egy biztos: valamennyi a kicsik kezébe került.

Amikor az óriások már nem voltak; a kicsik kaparintották meg őket. Olyanok lehettek az óriásokhoz képest, mint hozzánk képest a majmok. Képzeld el, mi történne, ha hirtelen kipusztulna az emberiség, és a majmok,vonulnának be

hátrahagyott városainkba. Bár azt hiszem, a kicsik azért valamivel okosabbak voltak a mi majmainknál. Mindenesetre, megtalálták a koponyákat, és megtanultak bánni velük, miközben folytatták a saját evolúciós fejlődésüket. Csakhogy a köztük és az emberek között zajló evolúciós versenyt nem ők nyerték. Talán azért, mert kevesen voltak. Márpedig bizonyos egyedszám alatt a populáció fennmaradása nem biztosítható. Az az érzésem, hogy akkor sem élik túl a következő évszázadot, ha békén hagyjuk őket. Az ő idejük lejárt. És azt hiszem, ezt sokan megértették közülük. Ezért át akarják adni nekünk a kristálykoponyákat. Azzal a szándékkal, hogy védjük meg magunkat velük valami ellen, ami hamarosan be fog következni. Másik részük viszont tovább akar élni, és arról ábrándozik, hogy a koponyák segítségével megsokasodnak, és visszanyerik hatalmukat a Föld felett. Mert az óriások kihalása után egy darabig a túlélő kicsik voltak a leghatalmasabbak.

Do elérkezettnek látta az időt, hogy ő is megszólaljon.

– Úgy beszéltek az óriásokról és a kicsikről... mintha ezernyi emlék maradt volna utánuk. De ha jól tudom, semmi, ami hozzájuk kapcsolható, nem maradt, csupán néhány kőfaragvány.

– Ez így is van – bólintott Ferguson. – Meg is kérdeztem a főpapot erről, s ő azt válaszolta, hogy azóta sok minden történt, ami eltüntette őket. Például akkor a kontinensek még nem is léteztek. Egyetlen kontinens volt a szárazföld; olyan arculattal, hogy mai szemmel rá sem ismernénk. Hatalmas rétegek csúsztak azóta egymásra, hegyóriások emelkedtek ki belőlük, tengerek öntötték el a szárazföldeket – de a legfontosabbak az évmilliók voltak. Az évmilliók, amelyek szétrágták az emlékeket. Porrá őrölték őket. Így aztán semmi nem maradt nekünk belőlük.

– És a dinócsontok?

– Ők még jóval a dinók előtt éltek. Valószínűleg csontjaik is másfélék voltak, mint az ember csontjai.

Másféle szerkezetűek. Az a kicsi-lábnyom, amit éppen én találtam majd egy évtizede, valóban egy kicsi lába nyoma volt, csak éppen egy olyan kicsié, aki feltehetően már évmilliókkal a nagy kataklizma után élt. Lehet, hogy az óriások világa ötven-száz millió évvel is megelőzte az ősgyíkok világát.

Cartwright megcsóválta a fejét.

– Vajon milyen veszélyt jelezhettek nekünk az óriások? Ami ráadásul már itt is van a nyakunkon. Azonkívül honnan tudják a kicsik, hogy veszély fenyeget bennünket? Elvégre – ha jól értem – nem mások ők, csupán a koponyák őrizői. Anélkül, hogy igazán ismernék a természetüket. Akkor viszont miből sejtik, hogy itt a veszély a nyakunkon? Erről nem beszélt a főpap?

Ferguson bólintott.

– De beszélt. Azt mondta, a koponyák olyanok, mint az ébresztőóra. Az óriások beléjük programozták a veszély időpontját. Az órák egyszer csak felélednek Csipkerózsika-álmukból, és jelzik, hogy az idő lassan elérkezik.

– Kis barátaink képesek voltak meghallani a vekker hangját?

Alec bólintott.

– Az események azt mutatják, hogy igen. A főpap pedig intézkedett, hogy a koponyák gyúljenek össze valahol.

– És ha a kicsik nincsenek? Ha ők is elpusztultak volna? Akkor ki szólt volna nekünk?

Ferguson felvonta a vállát.

– Látod, ezt nem tudom. Talán valaki közülünk is megértette volna az órák hangját. De hát mindenre úgysem találunk magyarázatot. Sokkal fontosabb, hogy megússzuk a katasztrófát.

– Vajon mi lehet az?

Ferguson szomorúan széttárta a karját.

– Nézz körül, aztán válogass! Itt van a környezetszennyezés, az ózonlyuk, összeütközhetünk egy kisbolygóval, itt vannak a vírusok – bármikor elszabadulhat egy mutáns törzsük, és kiirthatja az élővilágot vagy gondolj az atomháborúra, terroristákra – hogy csak néhányat említsek. Akármelyik beteheti nekünk a kaput.

– Ilyen hirtelen?

– A baj hirtelen szokott bekövetkezni.

A jövő latolgatása miatt megfeledkeztek a kicsikről, és a korongjaikról is.

Azok azonban nem feledkeztek meg róluk.

Cartwright éppen intett volna, hogy tápászkodjanak fel, és induljanak tovább, amikor hangosan felkiáltott, és remegő ujjal a levegőbe mutatott.

Ebben a szempillantásban tűnt fel előttük az újabb két korong.

28.

Mind a négyen felugrottak, és védekezőn az arcuk elé kapták a karjukat. A korongok könyörtelenül beléjük haraptak. Óvatosan persze, hogy csak karcolások érjék a bőrüket. Így is tudták azonban, hogy nincs menekvés. A kicsik utolérték őket, és ismét a foglyaik lesznek, ha nem szabadulnak meg tőlük.

– Mi a fenét csináljunk? – kérdezte rémülten Cartwright. – El kellett volna tűnnünk innen. Tudományos vitát folytattunk, ahelyett hogy…

– Ne hibáztasd magad – vigasztalta Ferguson. – Akkor is utolértek volna bennünket.

– Csak nem akarod feladni?

– Azt nem, csak éppen fogalmam sincs róla, mit csináljunk. Nincs valami ötleted, Do?

– Mi lenne? – kérdezte a fiú, vérző karját nyalogatva. – Azt

akarják, hogy arrafelé menjünk.

Az arrafelé az az ösvény volt, amelyen idáig jöttek.

A kicsik tehát vissza akarják kényszeríteni őket oda, ahonnan megszöktek. A szikla belsejébe.

– Próbáljam meg lelőni őket? – suttogta Cartwright.

– Semmire sem mész vele. Ezeket nem lehet eltalálni.

A korongok mintha megértették volna a beszédüket, szédítő sebességgel cikázni kezdtek felettük.

– Be kéne kenni őket iszappal.

– Ki kenje be?

– A mocsárban kellene ismét próbálkoznunk.

– Mást úgysem tehetünk.

– Nincs még. néhány nyúl a tarisznyádban, Do?

– Bele sem fért volna annyi.

– Akkor most mi legyen?

Nem is kellett válaszolni a kérdésre, a korongok maguk feleltek rá. Odaröppentek hozzájuk, és sorban a hátukhoz ütötték magukat. Jelezve, hogy indulás előre!

A mocsárig nem szóltak egymáshoz egyetlen szót sem. Csak néztek mereven maguk elé, miközben az idevezető lábnyomaikat taposták. Közben, persze, azért járt az agyuk. Cartwright azon töprengett, hogy ha minden kötél szakad, mégiscsak megpróbál a revolverével operálni. Olyan helyzetet kell teremtenie, hogy a korongok megnyugodjanak, és elveszítsék az éberségüket. De hát hogy teremtsen ilyen helyzetet, uram isten?

Amikor elérték a lápot, Cartwright szomorúan rájuk pislogott.

– Azt hiszem, nincs menekvés.

– Csak nem hagyjuk feláldozni magunkat? Akkor inkább

már puszta kézzel esem nekik!

– Mire mennél vele?

– Nem adom olcsón az életem! – dühöngött Do. Még mindig jobb; hogyha egy korong vágja el a torkom, mint az, ha egy ilyen kis mitugrász felnyiszálja a mellkasomat, és kitépi a szívemet.

-A fenébe is! – kesergett Ferguson. – Itt ez a sok finom iszap a talpam alatt, és nem tudok mit kezdeni vele. Gyertek ide, rohadékok, hadd kenjelek be benneteket!

A korongok billegtették magukat, köröztek felettük, mintha élvezték volna, hogy terelhetik őket. Mint ahogy a juhászkutya élvezi, ha nyájat terelhet.

– Istenem, hogy nézel ki, Do! – kiáltott fel hirtelen Ferguson. – Csupa vér az arcod!

– Mit gondolsz, a tiéd milyen?

Valamennyiük arca véres volt, és vékony karcolásokkal teli.

Alig tízméternyire lehettek már csak a láp partjától, amikor Da észrevette a két valamit. Ott fehéredtek a száraz iszapon, s mintha lángot szórtak volna a nap tüzében.

Da megtorpant, majd amikor az egyik korong fenyegetőn feléje billent, ismét elindult előre.

– Valamit látok a párton – mondta gyorsan lehajtva a fejét. Ki tudja, hátha a kicsik megérzik az arcán a hangulatváltozást.

– Mit? – kérdezte Ferguson.

– Ne nézz oda feltűnően. A parton.

Mind a négyen arrafelé pislogtak.

– Mi az ördög lehet az?

– Fogalmam sincs róla. De amikor erre jöttünk, még nem voltak ott.

– Talán termeszvár.

– A termeszek egy év alatt sem építenek ekkora várat.

– Döglött állatok?

– Talán tehenek.

– Mitől döglöttek volna meg ilyen hirtelen?

– Ezek nem tehenek – mondta Ferguson, óvatosan lépdelve Do mögött.

– Akkor mik?

– Hordók. Két fahordó.

– Ki az ördög tehette oda őket?

– A kicsik biztosan nem.

– Akkor kik?

– Talán az indiánok.

– Errefelé nincsenek indiánok.

– Lehet, hogy elvesztette valaki?

– Talán egy repülőgépről eshetett le.

– Akkor darabokra törött volna.

A két korong ügyet sem vetett a hordókra. Érzékelőik élettelen tárgyakként regisztrálták őket. Akár kövek is lehettek volna.

Ahogy közelebb értek hozzájuk, Ferguson legyintett egyet.

– Úgy bámuljuk őket, mintha a megmentőink lennének. Pedig csak két üres hordó. Nem mindegy, hogy honnan kerültek ide?

Ezúttal bizony nem volt mindegy.

29.

Alighogy a partra tették a lábukat, az egyik hordó megmoccant. Egyedül csak Ferguson látta, de ő sem volt biztos benne, nem a szeme káprázik-e. Féléves alvás után nem olyan éles a látása az embernek.

– Mozog – mondta röviddel ezután Do is.

– Micsoda?

– A hordó.

– Lehet, hogy valaki… bujkál mögötte?

– Már kiszúrták volna.

És mégis bujkált. Abban a pillanatban, ahogy léptek néhányat előre, harsány ordítás kíséretében kibújt az egyik hordóból valaki. Vékony, inas teste olyan fekete volt, mintha Afrika napja alatt látta volna meg a napvilágot. Élesen felkiáltott, majd visszabújt a hordóba.

A két korong megzavarodva bóklászott a levegőben.

Talán utasításra vártak, talán maguk próbáltak meg kitalálni valamit. Aztán ki is találtak. Egyikük felettük maradt, a másik viszont dühös darázsként a hordóban rejtőzködőre támadt.

Ahhoz, hogy elérhesse, meg kellett szabadulnia a hordótól. Ezért a korong nem is habozott: éles peremével a hordó fájának csapódott.

A következő pillanatban beteljesedett a végzete.

A kiömlő iszap egyszerűen maga alá temette. Igaz, valahogy még sikerült kimenekülnie belőle, de nem soká örülhetett a szabadságának: rövid vergődés után a földre zuhant, és ott is maradt.

A másik korong nem tudta, mitévő legyen. Többször is a másik fölé lebbent, és megpróbálta, rábírni, hogy éledjen fel. Az azonban meg sem moccant.

– Mi lenne, ha futásnak erednénk? – kérdezte tétován Ferguson. – Szétválunk, és ki-ki…

– Összeterel bennünket. Meg kell semmisítenünk!

A korong közben abbahagyta a másik élesztgetését.

Felröppent a levegőbe, és megpróbálta megtalálni a rejtőzködőt.

Mert a fekete valaki ekkor már a másik hordóban ült.

A korong nem volt annyira okos, hogy tanult volna társa példájából: Ugyanolyan.erővel vágódott neki az iszappal töltött hordónak, mint a társa.

És az ő sorsa is beteljesedett.

Az iszap ráborult, és működésképtelenné tette.

A fekete, vékony, inas alak ekkor kiugrott a hordó romjai közül, felkapta a két korongot, és nagy ívben behajította a mocsárba.

– Ki a fene ez?,– suttogta Cartwright. – Ki a fene lehet? Mintegy válaszul elégedett jaguárordítás hangzott fel a közelükben.

– Még csak ez hiányzott! – kapkodott a revolvere után Cartwright. – Korongok után jaguárok!

– Ma! – kiáltotta Do; és rohanni kezdett a fekete alak felé. – Ma!

Da dermedten nézett az iszapos lényre, aztán ő is széttárta a karját.

– Ma?

A vékony, iszappal bekent alak tiltón felemelte a kezét. Jelezve vele, hogy ne közeledjenek hozzá.

– Ma? Ma? – kiáltozta Do. – Én vagyok itt... Do! És Da is itt van...!

Az árnyékszerű lény egyetlen pillanatra arcához emelte a kezét. Mintha könnyet akart volna szétmaszatolni rajta.

Még egyszer felüvöltött, majd eltűnt a dzsungel fái között.

Da keserű hangon utána kiáltott.

– Miért, Ma, miért?

A dzsungel belsejéből ezernyi hang válaszolt neki, de egyik sem volt közöttük Gudrun Eckstein hangja.

30.

– Gyorsan, gyorsan! – sürgette őket Cartwright: – El kell érnünk a helikoptert. Ha megtudják, hogy ez a két korongjuk is elveszett, biztosan újakat küldenek utánunk.

– Hogy került ide Ma? – kérdezte tompa hangon Do.

– Jó kérdés – morogta Ferguson.

-Miért nem…?

A kérdés mindörökre befejezetlen maradt.

Hajnalra érték el a rétet, ahol a helikopternek várnia kellett rájuk.

Cartwright – mielőtt kilépett volna a bokrok közül arra gondolt, hogy ha nem lesz ott a helikopter, alighanem befejeződik a küldetésük. A kicsik annyi korongot küldenek utánuk, amennyijük csak van. Nem engedhetik meg maguknak, hogy ne találjanak áldozatot holdtölte éjszakájára.

A helikopter azonban ott várta őket a rét közepén.

A pilóta ugyancsak meglepődött, amikor észrevette a felé száguldójaguárt. Csak akkor nyugodott meg, amikor Cartwright, Ferguson és Da is kifutott a tisztásra.

Tisztelgett, megvárta, amíg valamennyien beszálltak, aztán felemelte a gépet.

Alattuk ott rikoltozott, sírt, örült, jajgatott, ölt és szeretett az őserdő. Do hátradőlt az ülésén és megfogta Da kezét.

Mintha a fák közül jaguárordítást hozott volna a rotorok között áramló levegő.

Egy jaguáranya siratta a gyermekeit.

Az Arenal felé (I.)

1.

Az volt a baj, hogy Gertrude elkottyantotta magát. Hernán éppen a WC-n volt, Olivia pedig a sminkjét igazgatta a kerthelyiséget díszítő kaktuszok között. Gertrudénak pokolian rossz hangulata volt, ha azt a vihart, ami tombolt benne, egyáltalán hangulatnak lehet nevezni.

Egyszerűen nem értette magát; és nem értette a világot sem, amely körülveszi. Azt pedig végképp nem értette, hogy az ördögbe került olyan helyzetbe; amilyenbe belekerült. Ha odahaza, moziban nézte volna végig a saját történetét, gúnyosan elhúzta volna a száját, és azt suttogta volna Hans fülébe, hogy legközelebb valami normális filmre vegyen jegyet, ne ilyen agyament fantazmagóriára. Hát most aztán, tessék! Itt ül valaminek a közepében, amiről azt sem tudja, micsoda. Ő, a hamburgi titkárnő, aki életében egyszer került csak életveszélybe, amikor Hans Bulgáriában nekivezette a kocsiját egy kivilágítatlan szénásszekérnek. Akkor, igaz, felrepült a levegőbe, és a lovak közé zuhant, de semmi különösebb baja nem történt, leszámítva a kék-zöld foltokat. Ez a helyzet itt azonban értetlenséggel és rémülettel töltötte el. Ugyanakkor hitetlenséggel is. Egyszerűen képtelen volt elhinni, hogy Hans meghalt, ráadásul nem is balesetben vagy hasonló, hanem egy emeletes barom megfojtotta, akinek aztán később egy repülő korong lekapta a fejét.

Észre sem vette, hogy két könnycsepp pottyan ki a szeméből – egyenesen bele a mangólevébe. Egyszerűen hihetetlen. Tegnapelőtt még olyan egyszerű és olyan kellemes volt minden. Élték a kempinglakók életét, ettek-ittak, fürödtek, gyönyörködtek a tájban, élvezték az életet és egymást. Minden kellemetlen kis apróság, amely odahaza megkeserítette az életüket, mint néhány kenyérmorzsa a lepedőn, egyszerűen a semmibe veszett. Itt nem voltak rokonok, barátok, főnökök,

munka és kötelesség. Nem volt semmi más, csak Costa Rica; fekete homokos tengerpartjával, meleg esőt hullató erdeivel, jó konyhájával. Aztán egyszerre csak belehullottak egy sötét gödörbe, amelyből Hans nem is jutott ki élve. Nagy kérdés; hogy ő egyáltalán kijut-e.

Fejéhez kapott, és megnyomkodta a halántékát. Úristen! De hát mi történt vele? Megfoghatatlan. Itt várakozik egy nevenincs Costa Rica-i kisvárosban vagy faluban – ki a fene tudja megkülönböztetni őket, lehet, nincs is különbség közöttük – és arra vár, hogy egy bolond – igen, igen: egy bolond, egy elmebeteg – befejezze reggeli, menetrendszerű pisilését. Mert bizony ez a bolond az ő társa vagy micsodája, és állítólag tőle függ az élete. Egy olyan fickótól, aki, ha felteszel neki egy kérdést, többnyire csak annyit válaszol rá, hogy nem tom. Táskájában pedig egy repülő korong és egy világító koponya rejtőzik. Hát ezt kapd ki, barátom!

Na és a kurváról már nem is beszélve. Hogy kövérebb legyen a lúd: másik társa egy kurva, egy közönséges, latin ribanc, akit az a fickó rúgott ki, aki az életükre tör. Józerével azt sem tudja, hogy miért. Csak annyit tud, hogyha nem tűnik el előle, megöli. Őt, a hamburgi titkárnőt, egy lenyalt hajú, undorítóan nyálas mosolyú fickó, akiről huszonnégy órával ezelőtt még azt sem tudta, hogy a világon van. A kurva különben nem pisil, csak a száját rúzsozza. Istenem, miért van áz, hogy a kurvák, ha csak egy icipici lélegzethez is jutnak, máris a szájukat rúzsozzák. Vajon miért?

Gertrude a tenyerébe hajtotta a fejét. Fáradt, mint a dög, enyhén büdös is, azonkívül éhes, bár azt a krumplis valamit, amit a vendéglős eléjük tett, képtelen megenni. Istenem, mit nem adna egy illatos, otthoni süteményért, és egy csésze forró kávéért!

A kurva közben befejezte a rúzsozást, zsebébe dugta a rúzsát, aztán ő is WC-re ment. Most lenne a legjobb alkalom rá, hogy lelépjen. Ezek itt csak koloncok a nyakán. Mit is mondott Hernán, hova kell menniük?

Az Arenalhoz... Persze, a vulkánhoz, ahol már megfordult Hansszal. Istenem, Hans! Mondd meg, kérlek, ha odafent vagy már a mennyekben, mondd meg, hogy mi a szarért kellene nekem az Arenalhoz mennem?

A hülye ugyan azt mondta, hogy tartsak velük, bár el is mehetek, ahova akarok, csakhogy akkor minden valószínűség szerint meg fognak ölni. Engem, aki nem csináltam semmit, csupán az a bűnöm, hogy rossz időben, rossz helyen voltam. De hát, a fene vigye el, már alig emlékszem valamire! Már a fickók képét sem tudnám felidézni. Hiszen holdfény volt; meg voltam rémülve, fájt mindenem... Jézusom, segíts! El kell tűnnöm innen! Barom voltam, hogy eddig is a bolondra hallgattam. Mi a fenét keresnék az Arenalnál? Az Arenal egy vulkán, néha lávát lök ki magából, és morog, azon kívül semmi. Csak nem képzeli a bolond, hogy az Arenal majd megvédi őket a lenyalt hajútól.

Na persze, az itteniek mindent beképzelnek maguknak, még akkor is, ha nem bolondok. Az indiánok élőlényeknek hiszik az élettelen tárgyakat – például azt tartják, hogy a vulkánok is élnek: ugyanúgy, mint a krokodilok vagy a mosómedvék. Ez a hülye Hernán bizonyára meg van győződve róla, hogy ha megáll az Arenal előtt, és a védelmét kéri mindhármunk számára, az Arenal meghallgatja könyörgését, kinyújtja mindeddig rejtegetett lábát, és úgy rúgja seggbe a lenyalt hajút a haverjaival együtt, hogy attól koldulnak.

Az ő kezüket pedig magasba emelik az arra tévedt indiánok, hogy megnyerték a harmadik menetet. Hát én nem kérek ebből a kalandból! A lenyalt hajú még azelőtt elkap bennünket, hogy elérnénk a hegyet. Ha meg nem, az Arenalnál markolja el a nyakunkat. Akkor aztán könyörögnetnénk a hegynek – alighanem csak fütyülne ránk. Méghozzá szó szerint.

Egyetlen dolog van csupán, amin érdemes elgondolkodni. Úgy látszik, a bolond mégiscsak ismer néhány itteni varázslatot. Vegyük például a korongját. Feldobja a levegőbe,

a korong meg megy, és lenyisszantja valakinek a fejét vagy a kezét. Ha odahaza elmesélem, senki nem fogja elhinni. Jobb, ha nem is mesélem el.

Így is lesz majd elég dolgom Hans miatt. Óh, Hans, drága Hans! Még fel sem tudom igazán fogni, mekkora veszteség ért! Sőt el sem hiszem. Rossz álom lehet csak az egész, amelyből azért jobb lenne minél hamarabb felébredni.

Éppen fel akart állni, amikor Olivia, a kurva, előbukkant egy pálma mögül, és odasündörgött hozzá.

– Nincs véletlenül egy papír zsebkendőd?

Véletlenül volt. Mosolygott, és adott neki egyet.

Csak észre ne vegye rajta, hogy töri valamin a fejét.

– Te nem jössz? Elég tűrhető a krétyó.

– Egy kicsit később. Megpróbálok előbb magamhoz térni.

A lány megrázta a fejét.

– Vigyázz, hogy maradjon rá időd. Ez a fickó, Hernán, nem vár egy percet sem. Azt mondta, ha készek vagyunk, azonnal indulunk.

Gertrude elkapta a lány karját.

– Te már voltál az Arenalnál?

– Én? Hát persze.

– Mit csináltál ott?

– Jó kérdés – mondta a lány becsippentve az ajkát, hogy rendesen eloszoljék rajta a festék. – Na, mit gondolsz? Volt egy rohadt gazdag pasasom akkoriban, az vitt az Arenalhoz. Egy frankó kis szállodában szálltunk meg: az ablakunk egyenesen a vulkánra nézett.

Őszintén mondom, be is voltam csinálva egy kicsit, amikor a hegy eldurrantotta magát. Kinéztem az ablakon, és mit láttam? Csak úgy ömlött a láva a tűzhányóból. És éppen felém. A pasasom meg egyből a hátamon volt, és azt ordította a

fülembe, hogy ez a frankó, ez a frankó! Hát nem is volt olyan frankó. Legalábbis nekem nem. De még mindig semmi volt ahhoz képest, amikor egy másik barom kézigránátot kötött a bokámra, és azt hazudta, hogy kiélesítette, vagy mi a szar, és tíz perc múlva robban. Na de mindegy... Visszamegyek egy kicsit, a te dolgod mit csinálsz; de nem lenne rossz, ha igyekeznél.

Megfordult, és visszament a WC-be.

Gertrude meg azt gondolta, hogy torkig van velük.

Éppen ideje, hogy a saját lábára álljon.

2.

A borostás fickó odasétált hozzá, és se szó, se beszéd belenézett a tányérjába.

– Miért nem eszik? – kérdezte tőle angolul.

Gertrude nyelt egyet.

– Nincs rendben a gyomrom.

– Majd ez rendbe hozza. Ez még a halottakat is rendbe hozza!

Gertrudénak ekkor rettenetesen perverz gondolata támadt. Mi lenne, ha odatenne Hans elé egy tál krumplis szörnyűséget, és rákiabálna, hogy gyerünk felkelni, mert itt a reggeli! Muszáj feltámadnia, mert a krumplis akármi még a halottakat is rendbe hozza. Hát akkor, gyerünk, térj már magadhoz tőle!

A vendéglős még mindig ott téblábolt körülötte.

Látszott rajta, hogy szívesen folytatná a társalgást.

Gertrude felemelte a fejét, és mosolyogni próbált.

– Megmondana nekem valamit, kérem?

A borostás fiatal vendéglős vigyorgott.

– Amit csak óhajt, kisasszony.

– Szeretnék San Joséba jutni.

A vendéglős biccentett.

– És?

– Nem tudom, hogy jutok oda.

– Az országúton – mondta a vendéglős. – Ez az út oda vezet.

– Hány kilométer a távolság odáig?

– Cirka kétszáz.

– Van buszjárat, vagy valami hasonló?

A vendéglős odaállt az asztala elé. Gertrude látta, hogy fél szemmel a WC felé figyel.

– Bajban van, kisasszony?

Gertrude sóhajtott.

– Mondjuk.

– Mekkorában?

– Azt hiszem, nagyban. – Azt akarta mondani, hogy élet-halál kérdése a dolog, de aztán mégsem mondta.

Nehogy a vendéglős megijedjen tőle.

– Segíthetek valamiben?

Gertrude igyekezett barátságos képet vágni.

– Minél előbb San Joséba kellene jutnom.

– Van pénze autóbuszra?

– Sajnos, nincs. Az a helyzet, hogy volt pénzem, de...

A vendéglős a szájára tette az ujját.

– Csitt! Nem fontos. A társai hova mennek?

– Az Arenalhoz. De én nem akarok odamenni velük.

A vendéglős kiköpött egy gyufaszálat a szájából.

Gertrude észre sem vette addig, hogy benne volt.

– Akkor ne menjen. Segítek magának; ha akarja.

– Igazán megtenné?

A vendéglős vigyorgott.

– Persze. Menjen be a házba, Menjen fel a lépcsőn az emeletre. Bármelyik szobába bemehet. Várjon ott, amíg elküldöm őket.

Gertrude, mintha rugók lökték volna fel, a talpára pattant.

– Nagyon hálás vagyok önnek, uram.

– Semmiség – mondta a vendéglős, és végigfuttatta a pillantását Gertrudén. – Semmiség. Tényleg. Délután beviszem kocsival San Joséba. Már úgyis régenjártam ott. Na, menjen már!

Gertrude besétált a házba, és felment az emeletre.

A vendéglős levette a tányérját és a poharát az asztalról. Bevitte a konyhába, és a mosogatóra tette. Aztán visszament a kertbe, és tovább szöszmötölt: Várta a másik kettőt.

3.

Előbb a fickó jött ki a WC-ből. Csinos arcú pasas volt, kissé riadt szemekkel. A vendéglős arra gondolt, hogy valószínűleg ő a legokosabb közöttük. A lány, aki még mindig a kretyón van, városi kurva lehet, de ez a fickó valami más. Talán könyvelő, aki lenyelt egy kis pénzt, és most egy csendes helyet keres, ahol kiöklendezhetné. Talán valamelyik kaszinótól pattintott meg valamit, vagy egy nagymenőtől. Nem csoda, hogy a kis csaj berezelt: Jobb az ilyenektől megszabadulni, mert a végén, ha megjelennek a zsaruk, nem virágcsokrot hoznak neki születésnapjára, hanem csokorba kötve tíz évet. Ahogy a fickó leült az asztalhoz, jött a másik csaj is. A rúzsozott szájú.

– Hol van Gertrude? – kérdezte a jóképű a csajtól.

– Az előbb még itt volt. A WC-n nincs. Talán sétál.

Hernán nem szólt semmit csak a vállára vetette a tarisznyáját.

A vendéglős hozzájuk lépett, és az asztalra mutatott.

– Leszedhetek?

Hernán Olíviára pislogott.

– Gertrude azt mondta... van nála valami pénz.

A vendéglős egymásra tett két tányért.

– A társnőjük már kifizette a reggelijüket. Nem is tudtam, hogy Gertrudénak hívják.

– Most éppen hol van? – kérdezte Olivia.

A vendéglős az utca felé intett.

– Elment.

A férfi és a kurva elképedve néztek egymásra.

– Hogyhogy elment?

– Azt mondta, fizet, és San Joséba megy.

– Mivel?

– Feltehetően autóbusszal. Már el is ment.

– Hogy ment volna el?

– Az a helyzet, Senorita, hogy éppen két perce indult el a San Jose-i busz. A barátnőjük már rajta van.

Óhajtanak még valamit?

Hernán megrántotta a tarisznyája szíját és felemelkedett.

– Menjünk.

– Nélküle? – hökkent meg Olivia. – Hiszen...

– Nem várhatok.

– Nem kellene mégis utána mennünk?

Hernan meg sem hallotta a kérdést. Félrehajtotta a fejét, mintha valakinek a szavait hallgatná.

– Mennünk kell – mondta aztán. – Nekem mindenesetre. Nem várhatok egyetlen percet sem.

– Isten legyen irgalmas hozzá – vetett keresztet Olivia. – Lenyúzzák a bőrét, ha…

Lenyelte a mondat végét.

– Hé! – szólt rájuk a vendéglős. – Hogy akarnak az Arenalhoz jutni?

– Ahogy lehet – mondta a bolond. – Talán stoppal.

Talán kirabolunk valakit. Még nem tudom.

– Szuper – vigyorgott a vendéglős. – Csak ha lehet, ne rajtam kezdjék.

Vagy száz méterre járhattak már a háztól, amikor Olivia megszólalt.

– Te… izé… hogy is hívnak?

– Hernánnak – mondta a fiú.

– Valami… varázsló vagy, mi?

– Olyasféle.

– Tudod te egyáltalán, hogy mit csinálsz?

– Csak nagyjából: Sok mindent értek már, mert sok mindent elmondanak nekem.

– Kik?

Hernán erre csak hallgatott.

– Nem érzed úgy, hogy néha olyan izék… hangok szólnak a fejedben?

– Néha igen – ismerte be Hernán.

– De azért nem vagy sült bolond?

Hernán hallgatott mintha elgondolkodott volna a dolgon.

– Sült bolond? – kérdezte eztán rövid szünet után. Nem hiszem. Sőt úgy gondolom, hogy már egyáltalán nem is vagyok bolond.

– Ez mindenesetre megnyugtató – sóhajtotta Olivia.

– Nem kedvelem a bolondokat. Van valami terved, hogy mit csinálunk az Arenalnál?

A fiú biccentett.

– Persze hogy van. Összerakjuk a koponyákat. Mind a tizenhármat.

4.

A déli órákban a vendéglős bezárta a kerti kaput, kitette rá a zárva táblát, majd felment az emeletre. A lány az egyik sezlonon ült ölbe tett kézzel. Kétszer is ivott a teából, amelyet a vendéglős korábban hozott fel neki.

Az első nagyon kellemes volt, kicsit felpörgette, kiragadta abból a letargikus hangulatból, amelybe került.

Kinyitotta az ablakot, és kinézett a kertre. Odalent a papagájok csiviteltek, rikoltoztak az ágakon, mókusok futkároztak hangtalanul a pálmafák törzsén. Aztán meg nagy bóbitájú, kék madarak jöttek olyan közelre, hogy majdnem kinyújtott tenyerére szálltak.

Arra gondolt, hogy el tudna élni itt akár a világ végéig is. Elhallgatná a papagájokat és teázna, teázna, élvezné az életet. Uram isten, hát nem megérdemli?

A második tea után valahogy eszébe jutott Hans.

– Istenem, Hans, de nagy balfácán voltál, amikor belevittél a szénásszekérbe – morogta. – Mindig is nagy balfácán voltál. Most meg hagytad megöletni magad.

De azért remélem, arra nem számítasz, hogy gyászfátyolt öltök a bánattól, és belépek a kedvesnővérek közé. Sajnálom, Hans, de nem tehetek róla. Neked kellett volna vigyáznod rám, de hogy a fenébe vigyázhattál volna, amikor még magadra sem tudtál vigyázni?

A harmadik tea után úgy gondolta, levetkőzik.

A nap néha előbújt a pálmalevelek mögül, és felé nyújtotta a karját. Sőt nemcsak nyújtotta, hanem elkapta a nadrágja

szárát, és húzni kezdte lefelé.

– Na! Mi a fenét csinálsz? – kiáltott rá, és tréfásan felé legyintett. – Ilyet még a napnak sem szabad. Levetem én, ha akarom. Márpedig most éppen akarom, mert pokoli meleg van idebent. Különben szép az élet.

De jó, hogy nem mentem velük... hova is? Mindegy.

Jól választottam, nem igaz? A cipőm is levetem...

mindent levetek magamról. Ezt ide akasztom... ezt ide... még a kép keretére is jusson belőle! Hans! Hol a fenében vagy? Sose vagy kéznél, amikor kellenél? Akkor persze jó vagyok, amikor két-három pofa sörrel feldobod magad, de ha nekem van kedvem, akkor mindig éppen valami dolgod akad valahol. A fenébe is...

nem bejött egy madár az ablakon! Helló, madár...

buenos tardes, vagy micsoda. Nem hoznál egy nyelet teát? Pedig úgy meginnék még egyet. Mars ki, és hozzál, légyszi!

Amikor a vendéglős felment az emeletre, és benyitott a szobába a lány fúriaként ugrott a nyakába, és tépni kezdte róla a pólót.

– Végre megjöttél, te strici! Miért várakoztattál enynyit? Melyik haveroddal nyakaltad a sört, mi? – Csak úgy tréfából végigkarmolta a férfi képét. – Ezt azért kaptad, hogy mindig emlékezz rám. Ezt meg azért...

Le kellett húznia a lánynak egy pofont. Nem ütött meg még nőt életében, és ezúttal sem akarta, de muszáj volt. Ha nem takarítja el maga elől, a lány mélyszántást végez a képén. Aztán majd feljelenti, hogy erőszakkal kényszerítette. A francba! Most aztán mit tegyen?

– Adj még egy teát! – követelte a lány.

– Elfogyott – morogta, miközben felemelte a meztelen lányt a földről. – Ülj ide.

A lány hívogatón mosolygott rá.

– Most hogy megjöttél, még mindig halogatod a dolgot? Ez is jellemző rád. Hol a teám?

– Mondom, hogy nincs.

– Ha nincs tea, akkor más sincs!

A vendéglős elkedvetlenedett. Vigye el az ördög, alighanem túladagolta a levet. Azt akarta, hogy a lány kicsit feldobódjék de azt nem, hogy fúriává változzék.

Legjobb lenne elengedni. No de ebben az állapotban?

Mit csináljon, mit csináljon...

Olyan erősen gondolkodott, hogy meg sem hallotta, amint megmozdul mögötte az ajtókilincs.

5.

Csak akkor riadt fel baljós gondolataiból, amikor elköhintette magát valaki a folyosón. Villámsebesen fordult hátra.

Első pillantása a nyitott ajtóra esett. Rémület szorította össze a torkát. Hiszen amikor bejött, ráfordította a kulcsot. Csak nem a lány csinált valamit? Vigye el a fene, alighanem beugrott. Hányszor figyelmeztette a bátyja, hogy vigyázz, öcsém, nehogy olyan nőkkel kezdj, akik a nyakadra hozzák a bajt. Nem is tudod, milyen a Kordillerákon túli világ! Ő csak nevetett a bátyján, aki tűzoltó San Joséban. Honnan a fenéből tudja egy tűzoltó, hogy milyen a világ, azon kívül, hogy könnyen kigyullad? Ő inkább benne van a sűrejében, mint a bátyja. Jobb lenne, ha nem koptatná a száját felesleges aggodalmaskodásával.

Most aztán rá kellett jönnie, hogy a bátyjának van igaza. Már rég abba kellett volna hagynia, hogy a vigasztalásra szoruló, facér külföldi lányokat előbb egy kis teával vigasztalja meg, aztán másképpen. De hát eddig még egyikük sem jött vissza, hogy számon kérje rajta a történteket. Az a pár csepp, amit belehullajt a teájukba, nem is számít narkónak. Még a

doktorok sem tudják, hogy az egyszerű gaznak látszó fűnek milyen hatása van. Ha tudnák, talán már betiltották volna a használatát. De nem tudják, és ez a lényeg. Az indiánok meg nem hívják fel rá a figyelmüket, az hétszentség.

Csakhogy most alighanem bajba került. Vagy a zsaruk ügynöke a lány, vagy valaki másé.

A lány mindenesetre továbbra is bután vigyorgott, és a blúzát rugdosta a sezlon alá. Mintha éppen ott lenne a helye.

A vendéglős azon már nem lepődött meg különösebben, hogy egy posztókalapos, barna képű, elegánsan öltözött férfi jelent meg az ajtónyílásban. Nem lehetett valami rosszkedvű fickó, mert egyfolytában mosolygott. Még akkor is, amikor lehajolt a kulcsért és felvette. A vendéglősnek fogalma sem volt róla, hogy került a belül elfordított kulcs a földre.

A kalapos, jóképű férfi mintha megértette volna néma kérdését, a kulcsra nézett, majd a zsebébe dugta.

– A sitten – mondta a vendéglősnek. – A sitten sok mindent megtanul az ember.

– Buenos tardes! – nyögte a vendéglős: – Én, kérem szépen...

Elakadt a hangja, amikor megpillantotta a másik férfit. Ez már közel sem volt olyan jóképű mint az első, ráadásul a ruhája is gyűröttnek látszott. Az arca meg vörös volt, mintha a guta éppen megütni készülne.

Ahogy felbukkant az ajtóban egyenesen a lányra meresztette a szemét, és le sem vette többé róla. Nem köszönt, és még csak a fejét sem biccentette meg. Mintha a vendéglős üvegből lett volna.

A harmadik férfi sötét képű volt, majdnem fekete – látszott, hogy zömében afrikai vér folyik az ereiben a haja azonban mégis egyenes szálú volt, s kékes fényben játszott, mint a fekete madarak tolla. Látszott a haján, hogy szívesen olajozza. A negyedik, hordóhasú, közönséges fickó úgy nézett ki, mint aki három adag spagettit is képes megenni egymás után. A

végén aztán az egyiket letagadja, és inkább balhét csinál, mint hogy ki kelljen fizetnie.

– Láttuk, hogy be van zárva odalent az ajtó, így aztán feljöttünk ide – mondta a kalapos.

– Ebédidő van – nyögte a vendéglős. – Mindig ebben az időben...

– Na persze – bólintott a kalapos. – Az ebédidő az ebédidő. Így gondoltuk mi is. Csakhogy az ebédidő az nekünk is ebédidő. Nem gondolod?

A vendéglősben felcsillant a remény. Hátha valóban csak ebédelni akarnak.

– Ha gondolják:.. ezúttal kivételt tehetek. Esetleg összeütök valamit.

– Majd a szél a bokádat – mondta a hordóhasú.

– Kérem szépen, én...

– Hol szedted össze a csajt? – érdeklődött az olajos hajú.

– A... csajt?– nyögte a vendéglős. – Az ismerő...

söm.

– Mióta?

– Régóta.

A kalapos mélyet sóhajtott.

– Miért hazudsz, fiam? Miért nem mondod meg az igazat: hogy ma láttad először?

A fenébe is! – rémüldözött a vendéglős. – Ezek a lányért jöttek. Most aztán mit mondjon nekik? Valamelyikük csaja a lány, erre ő marha módon felszedi, és megitatja teával! Te jó isten, csak most segíts!

– Az az igazság – mondta aztán megtörten – hogy valóban most látom először.

– Hé! – kiáltott fel a lány. Éppen a legrosszabbkor. Adsz még

egy teát, vagy itt sem vagyok!! Hozd a teát, és azt csinálhatsz velem, amit csak akarsz!

Hanyatt dőlt a sezlonon, és felemelte a lábát, hogy szemléletes módon is megmutassa, mi következhetne a tea után.

A hordóhasú elhúzta a száját.

– Undorító! Nem is tudom nézni.

– Akkor ne nézd – biccentett a vörös képű.

– Takard be valamivel – mondta a barna bőrű, kalapos a vendéglősnek. – Dobj rá valami terítőt!

A vendéglős máris ugrott. Felkapott az egyik kis asztalkáról egy kendőt és a lányra terítette. Nem gondolta volna, hogy a lány meghagyja magán, de nem kis meglepetésére meghagyta. Sőt még a szemét is becsukta, mintha aludni készülne.

– Mit adtál neki? – kérdezte az olajos hajú Terrentes úr.

– Csak... teát!

– Ne hazudj!

– Nem hazudok. Tényleg csak teát.

– Mit tettél a teába?

– Semmit.

– Verjem ki a fogad?

A vendéglős megértette, hogy beszélnie kell. Ezek tényleg kiverik a fogát.

– Csak... három cseppet.

– Minek a három cseppjét? Ne kelljen minden szót kihúznom belőled, mert tényleg ki is húzom. Egy harapófogóval, a nyelveddel együtt. Hol tartod a szerszámaidat?

– Ismerek egy füvet – mondta gyorsan a vendéglős. Az indiánok mutatták. Össze kell préselni, ezzel-azzal

összekeverni…

– Milyen fűről beszélsz?

A vendéglős ezt is elmondta volna, de a barna bőrű Meléndez úr felemelte a karját.

– Erre nem érünk rá.

A hordóhasú társa segítségére sietett.

– De hiszen ez narkó! Nézd csak a hatását… A csaj teljesen kipurcant tőle.

– A francba a kábítószerrel! – mondta Meléndez úr. – Az csak arra jó, hogy visszakerülj a sittre. Megfogadtuk, hogy távol tartjuk magunkat a drogtól.

A másik három csak morgott valamit, de láthatóan nem tetszett nekik a dolog.

A vendéglős agyán átfutott valami, ami még az eddigieknél is nagyobb rettegéssel töltötte el. Egy könyörtelen hang arra figyelmeztette a lelke mélyén, hogy ezek a pasasok meg fogják ölni. Nem ebédelni jöttek, nem is kirabolni, a lányt sem erőszakolják meg – őt jöttek kinyírni. Istenem, de miért? Hiszen nincs ellensége, még csak konkurenciája sincs ezen ez elátkozott helyen. Védelmi pénzt sem kért tőle soha senki. Nem is tudja, hogy egyáltalán létezik-e ilyen Costa Ricában.

Talán San Joséban igen, de itt, távol a fővárostól, ismeretlen. Ezek meg akarják ölni. De vajon miért?

– Hogy került hozzád a lány? – kérdezte Meléndez úr.

– Idejött – nyögte a vendéglős a lányra pislogva.

A lány mélyeket lélegzett. A vendéglős biztos volt benne, hogy alszik. Kiütötte a tea. Nem kellett volna annyit adni neki.

– Egyedül?

Úgy gondolta; jobb, ha igazat mond. Hátha megelégszenek azzal, amit mond, és eltűnnek a fenébe. Hiszen ő nem tud semmit: azzal sincs egészen tisztában, hogy miért vannak itt.

– Nem… egyedül – mondta.

– Hányan voltak?

– Hárman.

– Ki volt a másik kettő? Mondd már, ne szégyelld!

– Egy férfi és egy… nő.

– Milyen nő?

– Azt hiszem… egy kurva.

– Olivia – bólintott Ugalde úr.

– Jaj, istenem! – nyögte a vendéglős. – Bocsánat, Senores, nem úgy gondoltam…

– Semmi baj – legyintett Meléndez úr. – Igazad van: valóban egy kurva. Én csak tudom. És a másik?

– Egy fickó… Olyan habókosféle.

– Habókos?

– Hát… mintha nem lett volna egészen magánál.

Néha mintha magában beszélgetett volna.

– Igazán? – nézett rá a vörös képű: – Miből gondolod, hogy magában beszélt?

– Mert mintha… válaszolgatott volna valamilyen kérdésekre. Igen, uram – mondta. Meg azt, hogy… értettem, uram. Ilyeneket mondott. Azt hittem maradt még benne valami az előző esti piából. Vagy nem volt ki neki mind a négy kereke.

– Si – bólintott Ugalde úr. – Tényleg bolond volt.

Na és az a másik lány? A kurva?

– Alig beszéltem vele. Bement a WC-be, és rúzsozgatta a száját. Nem értem rá nagyon rá figyelni, mert el kellett készítenem a reggelijüket. Akkor szólt a csaj.

– Melyik?

– Ez.

– Hm. És mit mondott?

– Hogy meg szeretne pattanni tőlük. A másik kettőtől.

– Nem mondta, miért?

– Azt éppen nem. Csak annyit mondott, hogy bajban van, és hogy San Joséba kellene mennie.

– Te meg segítettél rajta, mi?

– Megesett rajta a szívem.

– Gondolom. Szóval, mit csináltál vele?

– Felküldtem ide. Azoknak meg azt mondtam, hogy elment. Lelépett.

– Bánták, mi?

– Nem nagyon. Morogtak valamit, de nem mentek utána. Igaz, azt is mondtam nekik, hogy a csaj felszállt egy buszra.

– Te meg megteáztattad, mi?

– Az volt a szándékom, hogy valóban segítek rajta.

Tényleg be akartam vinni San Joséba.

– De előbb még eljátszadoztál volna vele?

A vendéglős felbátorodott.

– Neki sem volt ellenére, uraim. Nézzék a képemet.

Meg itt, a mellkasomat is. Ő karistolta végig. És nem azért, hogy védekezzen; hanem hogy essek neki. Még nem is láttam csajt, aki ennyire akarta volna.

– Sok cseppet tettél a teájába.

– Kialudta volna. És nem emlékezett volna semmire.

– Nos, jó – sóhajtotta Meléndez úr. – Nem a mi dolgunk, hogy ítéletet mondjunk feletted, fiam. Beszélj inkább a másik kettőről. Nem tudod, miért nem akart ez a csaj velük menni?

– Azt nem mondta. Csak annyit mondott, hogy bajban van. Talán félt tőlük.

– Miről beszélgettek reggeli közben? Valamit csak hallottál, nem?

– Nemigen beszéltek azok Senor. A fickó, a tarisznyával a hátán, csak hallgatott. És a lány is.

– Tarisznya? – csillant fel Meléndez úr szeme. – Tarisznyát mondtál?

– Egy tarisznya lógott a vállán – bólogatott szorgalmasan a vendéglős. – Meg nem vált volna tőle. Még a WC-re is magával vitte.

– Nem láttad véletlenül, mi volt benne?

– Nem, Senor.

– Na, csak úgy véletlenül. Nem baj, ha kíváncsiskodtál egy kicsit.

– Nem tudom, Senor. Nem vagyok kíváncsi típus. De ha az lennék, sem láthattam volna bele, hiszen egyetlen pillanatra sem vált meg tőle.

Meléndez úr mélyen beszívta a levegőt. A következő kérdése döntő fontosságú lesz. Mondhatni, életbe vágó.

– Nem mondták... innen hova mennek? San Joséba biztosan nem, hiszen akkor a lány nem akart volna elválni tőlük, Nos, nem hallottad véletlenül?

– Si – bólintott a vendéglős – hallottam.

– Nocsak! – dobbant meg Meléndez úr szíve. – És hová?

– Az Arenalhoz.

Mind a négyen eltátották a szájukat.

– Az Arenal... hoz?

– Ezt mondták.

– A tűzhányóhoz?

– Nem tudom. De tudtommal több Arenal nincs.

Terrentes úr megveregette a vendéglős hátát.

– Jól van, fiú. Ügyes vagy.

Meléndez úr megkapirgálta az orra hegyét.

– Elfogadjuk a választ?

– Mi lenne, ha a lány is megerősítené? – kérdezte vörös képét simogatva Otoniel úr. – Szóra kellene bírni őt is. Hátha mást is tud.

Meléndez úr szomorúan legyintett.

– Ezt te nem bírod szóra. Elintézte a vendéglősünk.

– Nincs valami ellenszered, fiam? Amitől magához térne?

– Nincs, uram. Nem lett volna szabad... Sajnos, túl sok teát akart.

– Szóval elszúrtad. – mondta Ugalde úr. – Azért csak próbálj meg vele valamit.

A vendéglős készséggel megpróbálta. Mindhiába.

A lány szája ekkor már habzott is egy kicsit, feje jobbra-balra dőlt, szemei nyitva voltak ugyan, de azt csak az ősi, maja istenek tudták volna megmondani, mit lát velük. És talán néhány indián varázsló.

– Adj neki tejet, vagy mi.

– Felesleges – intette le Meléndez úr. – Ennek orvos kellene, vagy legalábbis egy mély, hosszú álom.

– Azt megkapj a – bólintott Ugalde úr.

– Akkor hát nincs mit tenni – mondta Meléndez úr. A fiú elszúrta. – A vendéglősre nézett, és meglegyezte az arcát a kalapjával. – Valahogy jóvá kell tenned, fiam.

A vendéglős nehezen lélegzett. Úgy érezte, elérkezett a nap kritikus pontjához. Lehet, hogy most dől el: életben hagyják-e. Márpedig ő mindent megtesz az életéért. Amit csak kívánnak tőle.

Hát ezek aztán kívántak is. Olyasmit, hogy először nem is hitt a fülének.

– Figyelj, fiam – kezdte a kalapos, visszatéve a kalapját a fejére. – Beleszartál a levesünkbe. Beszélnünk kellett volna a csajjal, méghozzá a nem kiborult csajjal, néhány fontos ügyről. De nem tudunk, mert te megitattad valami moslékkal. Ezzel aztán el is rontottad a bulinkat. Csak egy módon teheted jóvá.

– Bocsánat; uraim... Ezer bocsánat – kulcsolta imára a kezét a vendéglős. – Ha tudtam volna... Mindent megteszek.

– Ezt.. el is várom – bólintott a kalapos. – Szóval, mindent megteszel?

– Meg én!

– Jól van. Akkor megbocsátunk, amiért belészartál a levesünkbe. Tudod, mit kérünk tőled cserébe?

– Mit... uram?

Meléndez úr a lányra mutatott.

– Fojtsd meg, de gyorsan!

6.

A vendéglős nem hitt a fülének. Olyan rémület hullámzott át rajta, hogy egyes hullámai a Kordillerák méreteivel vetekedtek.

– Kit... mit... uram?

– A lányt, te barom!

A vendéglős érezte, hogy kiveri a veríték, lába remegni kezd, nem kap elég levegőt.

Csak nem elájulni, csak nem elájulni! – dobolt benne a félelem. – Ha elájulok, nem ébredek fel soha többé. Ezek ájultamban végeznek velem. Csak nem elájulni, nem elájulni...!

– Nem lehetne... valami... mást...?

– Nem.

– De én még... soha nem... nem... öltem meg senkit.

– Valamikor el kell kezdeni, fiam.

– Én nem... bírom megtenni.

Meléndez úr a vállára vert.

– Nincs semmi baj, fiam... valóban nem mindenki képes rá. Majd Senor Ugalde megteszi helyetted. Igaz?

– Igaz – bólintott Senor Ugalde nem nagy meggyőződéssel.

Meléndez úr karon ragadta a lerogyni készülő vendéglőst: – Na, figyel ide, te szarházi. Nem akarlak bántani, sőt kiutat is kínálok neked. De a lánynak el kell tűnnie.

Világos? Hallgasd meg, milyen szép tervet eszeltem ki számodra, hogy megússz mindent, és még csak gyanú árnyéka se vetődhessen rád. Idehallgatsz végre?

-Jaj... ööööh... öhhhh... hallgatom, uram... öööh!

– Ha lehánysz, megnyúzlak – fenyegette meg Meléndez. – Szóval megfojtod a lányt. Nem olyan nagy dolog. Majd megmutatom, hogyan kell. Aztán felakasztod magad.

– Neeem!

– Ne riadozz, csak látszatról van szó, te hülye. Szóval, ha megtetted, csinálunk ide valahova egy kötélhurkot – remélem, van köteled – te bedugod a fejed, ráállsz egy székre és várakozol. Ha erre jön valaki, kirúgod a széket magad alól, és belekapaszkodsz a kötélbe. Egy-két percig kibírod. Akik rád találnak, gyorsan levágnak, te meg azt mondhatod, hogy azok akasztottak fel, akik megölték a lányt, miután kábítószert adtak neki. Mert biztos, hogy felboncolják, és megtalálják benne a füvedet. Téged senki nem fog gyanúba, hiszen téged is megpróbáltak megölni. Érted már? Hol találunk kötelet?

– Az udvarban... hátul.

Terrentes úr elügetett a kötélért. Amíg vissza nem tért,

csend ülte meg a szobát. Csak a vendéglős szipogó sírása hallatszott.

– Itt a kötél – mondta akkor Meléndez úr. – Itt meg egy zsinór. Egy régi függönyről vágtam le. Gondoltam, hogy valaha még hasznát veszem. Hát akkor láss neki, fiam!

– Én nem... tudom...

– Ugalde!

– Várjon... Senor... megteszem... Jaj, Istenem!

Otoniel úr a szája elé kapta a kezét.

– Én inkább kimennék.

– Menj.

– Én is – csatlakozott hozzá Terrentes.

Ugalde azonban nem ment ki. Odalökdöste a vendéglőst a sezlonhoz, és segített neki felemelni a lány fejét.

– Így ni. Most aztán szorítsd!

– Jaj... öhhh... öhhh..

Ugalde egyszer csak azt mondta Meléndez úrnak.

– Ez kész.

– Biztos?

– Nekem elhihetéd.

– Takarjátok le az arcát!

A vendéglős nem volt se élő, se halott. Meléndez úr rávillantotta a szemét. Gyorsan kell cselekednie, mert a fickóra azonnal rátör a hisztéria. Beleakasztotta a kötelet egy csillárkampóba, amelyen talán még soha nem lógott csillár. Hurkot tekert a végére, aztán oldalba ütötte a vendéglőst.

– Ahogy megbeszéltük. Dugd a fejed a hurokba, és ha meghallod a közeledőket, rúgd ki magad alól a széket. Na, gyerünk!

A vendéglős azt sem tudta mit tesz. Nem volt már magánál, a szobát is csak ködfüggönyön át látta.

– Figyelsz rám egyáltalán? – kérdezte Meléndez úr. – Akik keresnek valakit, általában azt szokták kérdezni, hogy halló, van itt valaki? Érted? Ha ezt hallod, kirúgod a széket magad alól, és belekapaszkodsz a kötélbe. Csak néhány másodpercről lesz szó. Azonnal bejönnek és levágnak. Tiszta leszel, mint a tavirózsa szirma. Na, gyerünk!

A vendéglős nem tudott volna magától felkapaszkodni a hurok alá állított székre, ezért segítettek neki.

Majd a nyakába húzták a hurkot.

– Jól van – dicsérte Meléndez úr. – Mi most megyünk, mért bármikor jöhet valaki. Te meg figyelj!

Halló, van itt valaki? Ezt el ne felejtsd!

A vendéglős félig ájult volt, amikor elhagyták a szobát. Fogalma sem volt az idő múlásáról, minden perc évszázadnak tűnt számára. Így aztán nem is tűnt fel neki, hogy nem sokkal azután, hogy a négy férfi elhagyta a szobát, már fel is hangzott az ajtó előtt a halló, van itt valaki?

Nagy lendülettel kirúgta maga alól a széket.

Már nem hallotta Meléndez úr elégedett nevetését.

Az Arenal felé (II.)

1.

Amikor a határállomáshoz értek, már csak négyen voltak a kocsiban. Aranzabal kapitány még Mexikóban rosszul lett – alighanem egy lepénytől; amelyet egy út menti fogadóban evett. Előbb csak kis gyomorfájásról panaszkodott, aztán belázasodott, majd olyan erős görcsei támadtak; hogy már csak hányta-vetette magát a kocsi hátulsó ülésén. Cristobal atya megpróbált segíteni rajta: gyógyfűből készített teát itatott vele – ezt szokta magával vinni minden egyes alkalommal, ha

szolgálati ügyben el kellett hagynia a kolostort – de az sem használt. A végén már nyál csorgott Aranzabal kapitány szájából, és véresre marta a tenyerét a körmével.

A Grófnő megállította a kocsit egy orvosi rendelő előtt. Amíg az orvos a kapitányt vizsgálgatta, szótlanul ültek egymás mellett komoran maguk elé nézve.

– Vajon mi lehet a baja? – törte meg a csendet Louis.

– Életemben nem láttam még ilyet.

A Grófnő megcsóválta a fejét.

– Ők nem akarják.

– Kik?

– Hát ők!

– Nem akarják, hogy Aranzabal kapitány velünk jöjjön? Miért ne akarnák?

-Mert túl sokan vagyunk. Azt akarják, hogy néhányan forduljanak vissza közülünk.

– Kikre gondol, Grófnő?

A Grófnő kétségbeesetten rázogatta a fejét.

– Nem tudom. Nem hallok hangot. Csak érzéseim vannak.

– De miért kellett megbetegíteniük szegényt?

– Mert a kapitány másként nem fordulna vissza.

– Akkor most mit csináljunk?

– Várjuk meg a vizsgálat végét.

A vizsgálat nem zárult jó eredménnyel. Aranzabal kapitány nagyon beteg volt. Legalábbis az orvos szerint. Olyannyira az, hogy sürgős kórházi ápolásra szorult. El akartak köszönni tőle, de Aranzabal akkor már nem volt magánál.

– Mi a baja, doktor úr? – kérdezte Cristobal atya a komor képpel sürgölődő orvost. A doktor megrázta a fejét.

– Nem tudom, atyám. Olyan mintha ételmérgezése lenne.

– Csak olyan?

– Másrészről viszont nem az egyszerű ételmérgezés tüneteit mutatja.

Mielőtt még jobban belemerülhettek volna az ételmérgezések tüneteinek a megvitatásba, megérkezett a mentő.

Aranzabal kapitány hirtelen kinyitotta a szemét, és végignézett rajtuk. Amikor Cristobal atyához ért, elkapta a karját, magához húzta, és a fülébe suttogta: – Ha elérik az Arenalt... ez én nevemben is... az én nevemben is...

Ezután elájult.

Ami ezután következett, az rövid idő alatt bevonult a guatemalai orvostudomány történetébe. Évek múlva is fel-felemlegették azt a rejtélyes esetet, amely az egyik határ menti kórházukban történt. A kórház vezető főorvosa szerint a már kissé megsárgult iratokban az olvasható, hogy ekkor és ekkor behoztak egy beteget, aki még Mexikó területén lepényt evett, és súlyos ételmérgezési tüneteket mutatott. Ennek megfelelően is kezelték. Egy nap múlva aztán a betegség magától megszűnt – vagy gyógyszeres hatásra, ki tudja? – helyette viszont amnéziás állapot lépett fel. A beteg semmit nem tudott magáról, csak annyit, hogy Mexikóból érkezett, és Aranzabal kapitánynak hívják. A mexikói hatóságok igen készségesnek mutatkoztak az ügyben.

Kiderítették, hogy a férfi valóban Aranzabal kapitány, de hogy miképpen került Guatemalába, és főleg hogy miért, arra sosem derült fény. Az amnéziából lassan azért kigyógyult, emlékezett már rá, hogy ki volt a guatemalai utazást megelőző időkben, számos kérdésre azonban nem tudott válaszolni. Gyakran valami Grófnőt és Cristobal atyát emlegetett. A hatóságok megállapították, hogy valóban élt egy grófnő Aranzabal kapitány korábbi lakóhelye környékén, és Cristobal atyát is szorgos egyházi személyiségként ismerték – néhány

évvel azelőtt azonban egyszerűen nyomuk veszett. A rendőrség többször is megpróbálkozott a keresésükkel – mindhiába. Az ügy aztán elaludt. Aranzabal kapitány azóta is egyedül él – nem akar bevonulni a közeli öregek otthonába. Néhanapján, ha a karmai közé kaparint valakit, koponyákról és repülő korongokról mesél nekik. Az emberek csak mosolyognak rajta. Aranzabal kapitány fiatalabb korában ENSZ-alkalmazottként hosszabb időt töltött Keleten – bizonyára ott látott néhány furcsa dolgot, amely most, idős korában visszatér az emlékezetébe.

Egy azonban kétségtelen. Aranzabal kapitány boldog. Néha azt mondja, hogy ő is megtette a magáét, ha azok nem is hagyták, hogy végigcsinálja amit szeretett volna.

Ha aztán valaki megkérdezte tőle, hogy kik azok az azok, nem tudott válaszolni rá.

Vagy nem akart.

2.

Később Esmeralda asszony és Gerarda is elhagyta őket. Cristobal atya észrevette, hogy Gerarda sincs jól – szerencsére ő nem ételmérgezést kapott, mint Aranzabal kapitány, neki inkább a fejével volt baja. Egész nap csak dudorászott, még amikor a nicaraguai határhoz érkeztek, akkor sem volt hajlandó abbahagyni. Ha kérdezték, válaszolt, de magától nem szólalt meg.

Megszólalt viszont Esmeralda asszony. Éppen délutáni pihenőjüket töltötték egy parkolóban, amikor Esmeralda asszony odament Cristobal atyához és megállt előtte. Cristobal atya éppen egy nagy darab sajtot falatozott jó étvággyal. Esmeralda asszony rámosolygott, és úgy mondta, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne: – Visszamegyek, atyám.

Az atya szájában megállt a sajt.

– Hova?

– Mexikóba.

– Miért mennél vissza, lányom?

– Mert vissza kell mennem. És Gerardát is vissza kell vinnem.

– Ők mondták?

– Ők. Azt mondták... sokan vagyunk. Megtettük, amit tehettünk, most már visszamehetünk.

– Gerarda tud róla?

– Nem tudom.

A Grófnő és Louis is hallották a beszélgetést, de nem szóltak közbe.

– Gerarda! Visszamegyünk!

Gerarda sem szólt, csak bólintott.

– Vigyék el a kocsit, lányom – biztatta Esmeralda asszonyt Cristobal atya.

Esmeralda asszony azonban nemet intett.

– Maguknak nagyobb szükségük lesz rá, atyám. Mi majd bérelünk egyet. Azt hiszem, nem látjuk többé egymást.

– Ezt is... ők mondták?

– Nem tudom. De valahogy... érzem, így lesz. Gerardát a szolgálatomba fogadom. Kétséges, hogy Mexikóban maradok-e. Isten önnel, atyám! Megtettük, amit tehettünk.

Cristobal atya úgy érezte, Esmeralda asszony helyesen döntött, de mégiscsak összefacsarodott a szíve.

– Ha visszatérünk, lányom... ha visszatérünk..

– Nem láthatjuk előre a jövőt, atyám.

Cristobal atya felvillantotta a vészjelzőjét, amikor már vagy száz méterre távolodtak tőlük, Esmeralda asszony pedig búcsúzóul felemelte a kezét.

Már csak hárman maradtak.

3.

A Costa Rica-i határon történt a baj, de még a nicaraguai oldalon. A határőr behajolt az ablakon, és kutatva nézett végig rajtuk.

– Ön pap, Senor?

– Isten szolgája vagyok – mondta Cristobal atya.

A határőr elkérte az útleveleiket, megnézte, aztán visszaadta nekik.

A vámtiszt azonban nem elégedett meg a tessék-lássék munkával. Felnyittatta a kocsi csomagtartóját, megpiszkálta a csomagjaikat, majd előrement. Bedugta a fejét az ablakon, és azonnal észrevette Cristobal atya tarisznyáját a kézifék mellett.

A feje után ekkor a kezét is bedugta az ablakon.

– Az micsoda? – kérdezte a tarisznyára mutatva.

– A tarisznyám – mondta az atya. Kívül nyugodt volt, a szíve azonban úgy vert a csuhája alatt, mint egy megtébolyult harangnyelv.

– Hm. És mi van benne?

Az atya nem tudta, mit feleljen. Mindenesetre igyekezett szenvtelen hangon válaszolni.

– Egyházi kegytárgyak.

Ha azt válaszolta volna hogy koszos gatyák, a vámtiszt talán megelégedett volna vele. A kegytárgyak szó azonban riadót fújt neki.

– Kegytárgyak? Megmutatná őket, atyám?

Cristobal atya azt fontolgatta, hogy mi lenne, ha gázt adna, és megpróbálná áttörni a sorompót, de annak a néhány géppisztolyos katonának a látványa, aki a szembeni kis épület tűzfalát támasztotta, óvatosságra intette.

Bólintott, és kihúzta a tarisznyából a vízipisztolyát.

Amint a kezébe fogta, a vámtiszt nagyot ordított.

– Vigyázzanak, fegyver van nála!

A következő másodpercek rémálomnak tűntek. Cristobal atya úgy gondolta, az lesz a legbölcsebb, ha megszabadul a stukkertól. Előbb azonban megpróbálta elmagyarázni a buggyantnak, hogy nem kell félni tőle, csupán vízipisztoly.

Kidugta az ablakon a gyanús tárgyát, és kikiabált nekik.

– Csak az ördögök ellen használom! Csak őket terítem le vele. Emberre még sosem fogtam!

Talán még azt is hozzákiabálta, hogy ártalmatlan vízipisztoly, de hangja belefulladt a hangzavarba és a géppisztolykelepelésbe. Cristobal atya érezte, hogy megsüllyed alatta a kocsi. Erre széles ívben kihajította a vízipisztolyt az ablakon.

Néhány másodperc múlva egy hangszóró erőszakos hangja csapott a fülébe.

– Körül vannak véve! Aki megmoccan, a halál fia!

Hányan vannak a kocsiban?

Cristobal atya kilesett az ablakon. Legalább fél tucat katona állt tisztes távolságban tőlük, feléjük irányzott géppisztolyokkal.

– Hárman – mondta elhaló hangon.

-Jöjjön ki az első! Feltartott kézzel. Ha bármivel próbálkozna szitává lőjük.

Cristobal atya a Grófnőhöz fordult.

– Menjen előre, lányom. A nőket nem bántják.

A Grófnő bólintott, és kinyitotta az ajtót.

– Feltartott kezekkel! – bömbölte a hangszóró.

A Grófnő feltartotta mindkét kezét.

– Hasra! Feküdjön hasra!

A Grófnő kelletlenül bár, de hasra feküdt.

– A következő!

Louis is hasonlóképpen járt, mint a Grófnő. Néhány másodperc múlva már csak foltozott cipőtalpát látta az atya.

– A következő!

Cristobal atya kinyitotta az első ajtót, és óvatosan kikászálódott a kocsiból. Fél szemmel látta, hogy a gumik olyan laposak, mint a kukoricalepény, és akkora lyukak látszanak rajtuk, mint a kukoricaszemek. Alighanem kilőtték mind a négy kerekét.

– Tartsa fel a kezét!

Cristobal atya feltartotta, majd hasra feküdt. A következő pillanatban aztán csizmatalpak sietős csattogása hallatszott, majd érezte, hogy valaki a hátára ül, és gorombán lenyomja a fejét a betonra.

– Mindannyian kiszálltak? – hallott egy ideges hangot maga felett. – Hátha maradt még valaki a kocsiban.

– Dobjak be egy kézigránátot?

– Neee! – ordított az atya, ahogy a száján kifért. Neee!

– Kuss! – térdelt valaki a derekába.

Szerencsére nem hallott robbanást. Fájdalom hasított viszont a karjába, amikor hátrabilincselték. Ezután két oldalról megragadták, és a talpára állították.

Vékony bajuszú, kutató szemű, fiatal tiszt állt vele szemben.

– Ön tényleg pap?

– Mit gondol? – kérdezte felsebzett ajkát nyalogatva az atya.

A tiszt megcsóválta a fejét.

– Miért hord egy pap vízipisztolyt a csomagjában?

Cristobal atya nyelt egyet.

– Az ördögökre lövöldözök vele.

– Kikre?

– Az ördögökre.

A tiszt hahotázni kezdett, és a térdét ütögette nevettében.

– Maga aztán nem akármilyen figura, atyám. Azt azért remélem, tudja, hogy tíz évet is kaphat érte?

Cristobal atya egyelőre nem tudott semmit, csak a derekát tapogatta.

4.

Még akkor is azt ismételgette makacs következetességgel, hogy az ördögökre szokott lövöldözni a pisztolyával; amikor már odabent voltak egy épületben, a kihallgató szobában. A helyiségben csak Cristobal atya tartózkodott, a vékony bajuszú, kutató szemű katona és két civil. Egy idősebb bajuszos és egy fiatalabb, szinte még gyerek.

– Ön ördögűző, atyám? – kérdezte a tiszt elfojtva egy felvillanó mosolyt.

– Az vagyok – bólintott Cristobal atya.

– Hány ördögöt űzött már ki?

– Nem számoltam. Nem az a fontos, hányan vannak, hanem az, hogy legyőzzem őket. Hogy kint legyenek a megszállott testéből.

– És vízipisztollyal űzi ki őket?

– A vízipisztoly csak eszköz, a szenteltvíz a lényeg – magyarázta az atya.

– Valamit nem értek – hajolt előre a tiszt. – Ha jól tudom, az ördögűző atyák... hm... úgy fröcskölik le szenteltvízzel a beteget.

– Ez így is van.

– Önnek miért nem jó ez a módszer?

– Mert kisebb a hatásfoka – mondta az atya.

– Ez mit jelent?

Cristobal atya igyekezett megőrizni a nyugalmát, ami nem kis erőfeszítésébe került. Mindig is tudta, hogy a katonák fafejűek, de sosem gondolta, hogy ennyire.

Aranzabal kapitány például egyáltalán nem volt fafejű.

– Az a helyzet – magyarázta türelmesen az atya ha úgy fröcskölöm a szenteltvizet, jelentős része pocsékba megy. Nem találja el a megszállott testét. Én azonban rájöttem, hogyha vízsugarat használok, szinte alig következik be veszteség. A vízsugárral pontosan lehet célozni.

A katona lehajtotta a fejét. A másik kettő beharapta a szája szélét, és ki-ki másfelé nézett.

Röhögnek – gondolta magában az atya. – Röhögnek a fafejűek!

A tiszt erőt vett magán, és az előtte álló asztalkán heverő tarisznyából kihúzott egy csontot: – Ez mi?

– Ereklye – mondta az atya.

– Kinek az ereklyéje?

– Egy szenté, természetesen. Egy egyszerű indiáné, akit annak idején a konkvisztádorok elégettek. Látja a szélén ezeket a fekete foltokat? Az égetés nyoma.

A tiszt megcsóválta a fejét, és kiemelte a kristálykoponyát a tarisznyából.

– És ez?

Cristobal atya megérezte, hogy veszélyes talajra tévedt. A vízipisztoly nem kell a kutyának sem, a szent csontjáért sem töri ki senki a nyakát, a koponya azonban egészen más dolog.

– Koponya – mondta az atya.

– Hogy jutott önhöz?

– Régtől a kolostor birtokában van – füllentette Cristobal atya. Lélekben keresztet vetett, és arra kérte az Urat, hogy bocsássa meg a hazugságát. Hiszen nemes ügy érdekében lódít. – Memento mori.

A tiszt felkapta a fejét.

– Ez mit jelent?

– Gondolj a halálra – szólt közbe a fiatal civil ruhás.

– Néhány szerzetesrend jelmondata volt.

– Ahá. Tudja miből van ez a koponya, atyám?

Cristobal atya úgy gondolta, nem kell immár számolnia a hazugságait, mint ahogy a kiűzött ördögöket sem. A végén úgyis egyetlen számlára kerül az egész, amit így vagy úgy, de egyszer majd ki kell egyenlítenie.

– Üvegből – mondta.

A tiszt megingatta a fejét.

– Ez nem üveg, atyám.

Cristobal atya megjátszotta a meghökkentet.

– Nem? Hát micsoda?

– Hegyikristály.

– És? Mi a különbség a kettő között?

A tiszt mosolygott.

– Óriási. Ha üvegből lenne, azonnal szabadon engedném magát. Ha üvegből lenne, nem lenne antik értéke.

Az indiánok nem használtak üveget. Tudta?

– Nem – mondta az atya. – De még mindig nem értem…

– De ha hegyikristály… akkor lehet akár több száz éves is. Lehet, hogy a maják készítették, lehet, hogy az aztékok, de az is lehet, hogy még az olmékok. Vagy az ősemberek csiszolták, bár ahhoz túl tökéletes. Mit szól hozzá, atyám?

– Semmit – mondta az atya. – A kolostor tulajdonában van, és én ördögűzésre használom.

– A vízipisztoly mellé?

– Ahogy mondja – bólintott az atya.

A tiszt megcsóválta a fejét.

– Mondok magának valamit, atyám. Tegyük fel, hogy ezt a valamit mégiscsak az indiánok csiszolták, aztán eltemették valakivel, mondjuk egy főemberükkel. Sok-sok évszázaddal később egy sírrabló, vagy ahogy mostanában nevezik, illegális ásató, megtalálta.

Mert ha ez indián munka, nagyon sokat érhet. Az illegális műkincspiac jól megfizeti a csinos leleteket. A megtaláló azután megpróbálja áruba bocsátani. Minél távolabb Mexikótól, mert ott jobban figyelnek az ilyesmire, mint mondjuk Nicaraguában vagy Costa Ricában.

Ezért megbíznak egy futárt, akit papnak öltöztetnek.

A futár dolga, hogy elvigye a koponyát egy megadott címre. Ha leadta, nagy pénz üti a markát, és a társaiét is. Mit szól hozzá, atyám?

– Én pap vagyok – mondta sértődötten kihúzva magát Cristobal atya. – Hívjanak ide egy papot. Meg fog győződni róla, hogy alaptalanul vádol.

A katona széttárta a karját.

– Egyelőre nem vádolom semmivel. Ez nem is ez én feladatom. Csak megpróbálok tisztán látni. Persze lehet, hogy ön valóban pap. Miért is ne? Néha a papok is belekeverednek csúnya dolgokba. Persze, ha vallomást tenne..

– Nincs miről – mondta Cristobal atya. – Az igazságot mondtam.

Kicsit reszketett a hangja. Azt remélte, hogy a katona nem veszi észre.

– Jól van – bólintott a katonatiszt. – Akkor azt mondja meg, hogy a társai miért nem beszélnek? És egyáltalán... hova viszi őket?

– Costa Ricába – mondta az atya. – Beszélni meg nem szeretnek. Louis nem is igen tud. Primitív pásztor.

– Akkor miért kell magának?

– Mert nagy az ereje. Kézrátétellel gyógyít.

– És a hölgy?

– Ő képes beszélni velük.

– Kikkel?

– Az ördögökkel. Behemóttal, például. Már nem is egyszer beszélt vele.

Ez is hazugság volt. De még mekkora!

A három férfi összenézett. Cristobal atya nem tudott kiolvasni semmit a tekintetükből. Azon töprengett, hogy vajon a korongról miért nem kérdezték meg, micsoda.

– Egyelőre itt maradnak – mondta a katona. – Bezárjuk magukat egy cellába – remélem, reggelre tisztázódik a dolog. Ha kiderül, hogy igazat beszéltek, mehetnek isten hírével, bár ez a kristálykoponya azért nem egyszerű eset. Lehet, hogy letétbe kell helyeznünk, amíg a managuai múzeum munkatársai meg nem vizsgálják. Kapnak enni is, tisztálkodni is módjukban áll. Van valami kívánsága, atyám?

– Visszakaphatnám a tarisznyámat és a vízipisztolyomat?

A tiszt elmosolyodott.

– Amint elbocsátjuk önöket, természetesen magával viheti őket. A vízipisztoly nem képez muzeális értéket.

Tíz perc múlva Louis és az atya egy közös cellában ültek.

Cristobal atya a tenyerébe temette az arcát.

Csúfos kudarcot vallottak.

Már csak az ő segítségükben bízott.

5.

Az éjszaka kellős közepén erőteljes horkolásra ébredt.

Louis horkolt a mellette lévő ágyon, mint a gőzfűrész.

Meleg és fülledt volt a levegő a cellában. Cristobal atya kilógatta a lábát a pokróca alól. Így már valamelyest kellemesebb volt: a rácsok között belibbenő fuvallatokjátékosan megbirizgálták a nagyujját.

Cristobal atya szeretetteljes mosollyal nézett Louis álmában kisimult arcára. Szegény Louis, eljött vele ide, a világ végére, ráadásul ő is pórul járt, akárcsak ő maga.

Sóhajtott, és megpróbált rájönni, valójában mi is történt vele. Mert egyszer azért végére kell járnia a dolognak. Úgy látszik, így az éjszaka közepén nagy-nagy józanság szállt rá, amely lehetővé teszi számára az önvizsgálatot. Mert mivel is kezdődött ez az egész? Azzal, hogy a Grófnő balul sikerült szeánszot rendezett, majd magához hívatta. Ő pedig ment, hiszen ez a dolga. Annak a biztos tudatában, hogy kísértetek pedig nincsenek. Nincsenek, mert az Úr nem engedné, hogy legyenek. Azok tehát, akiket a Grófnő, úgymond, megidéz, nem kísértetek, hanem ördögök, a gonosz katonái. Mert azokból aztán van bőven. Emlékezzünk csak a Bibliára: Jézus Krisztus egész seregnyi gonoszt űzött ki annak idején a megszállottakból. Annyit, hogy egy egész disznócsordának jutott belőlük. Gonosz tehát van – úgy látszik, ebből túltermelés mutatkozik a világmindenségben. Tehát: elment, hogy kiűzze a gonoszt a Grófnő házából, netalántán a Grófnőből is, s hogy sikeres legyen az ördögűzése, magával vitte ördögűző eszközeit is: a szenteltvizet, az ereklyét és a vízistukkert. Idáig világos minden: A Grófnő házánál aztán történt valami, amit azóta sem tud megmagyarázni magának.

Egyszer csak – hipp-hopp! – a temetőben találták magukat, és Bartholomeo sírjából kiástak egy koponyát. Arra már nem emlékszik, honnan tudta, hogy a koponyának ott kell lennie.

Pedig tudta. Mint ahogy a többiek is tudták. Kiásták a koponyát, és elindultak vele Costa Ricába, az Arenal vulkánhoz. Mexikóból Costa Ricába! Te jó Isten! Hogy miért éppen az Arenalhoz? Ki tudja? Valamint azt sem érti egészen világosan, hogy mi a fenét keres egy nicaraguai börtönben a Grófnővel és Louisszal együtt.

Cristobal atya felemelte két ujját, és számolni kezdte a lehetséges megoldásokat. Egy: megszállta az ördög.

Sajnos ez előfordul az ördögűzőkkel, mondhatni szakmai ártalom. Tipikus esete annak, amikor a puska viszszafelé sül el. Hallott már ilyenről, nem is egyről: a szerencsétlen Alessandro atyáról például Brazíliában, aki kiűzte ugyan egy asszonyból az ördögöt, csakhogy az erre az atyába költözött bele. Alessandro atya azóta közkedvelt figurája Rio valamennyi favellájának, nyomortelepének, és arról nevezetes, hogy pár fillérért hajlandó letolni a gatyáját bárki előtt, ami önmagában még nem is lenne olyan nagy baj, csakhogy Alessandro atya azóta is csuhában éldegél, ami végül is kijár neki, hiszen senki nem fosztotta meg papi címétől, és hivatásának gyakorlásától sem tiltották el. Szóval, Alessandro atya azóta is ott kóborol a favellákban, és ha valaki arra biztatja, felemeli a csuháját, és adj neki!

Másképpen szólva szégyent hoz a tiszteletreméltó ruhadarabra, rajta keresztül pedig az egyházra. Még sincs senki, aki a helyére tegye Alessandro atyát. Kvázi, ahogy az atyát megszállta az ördög, úgy őt is megszállhatta. Ki tudja, hány rohadék költözhetett belé?

Csakhogy – töprengett tovább Cristobal atya – ha ördög szállta volna meg, csak kiderülne valahogy. Például olyan illetlenségekre biztatná, mint Alessandro atyát. Ot azonban nem biztatja. Csupán arra, hogy segítsen a Grófnőnek és Louisnak elvinni a koponyát az Arenalhoz.

Apropó, a koponya! Gyanús a dolog, nagyon gyanús!

Felemelte második számú ujját, és tovább szőtte a

gondolatait.

Meglehet, hogy nem az ördög szállta meg. Inkább egy angyal. Ha ugyan az angyalok megszállnak valakit. De hogy valami rejtett energia költözött belé, ahhoz kétség sem férhet. Mint a prófétákba. Gondoljunk csak Jónásra! Ki lenne az a marha, akit ha nem szállt meg senki, csak úgy beugrana a cethal torkába, hogy egy ellenséges városba fuvaroztassa magát? Vagy a többi próféta milyen volt? Csupa, csupa megszállott.

Habzott a szájuk, fröcsögött a nyáluk és üvöltöztek, az uralkodót gyalázták, amíg csak le nem csapták őket, mint a gazdasszony a lepényre szálló legyet.

Cristobal atya felsóhajtott. Ha már választania kell, mégis inkább lenne próféta, mint az ördög szolgája.

Azzal együtt, hogy ő azért kulturáltabban viselkedne, mint a nagy elődök. Neki már nem kell cethal gyomrában utaznia, van kocsija, fürödni is szeret, azonkívül tud őjó hangosan beszélni anélkül is, hogy fröcsögne a nyála. Csakhogy miről beszéljen, uram isten? És főleg kinek?

Arra már gondolni sem mert, hogy mi lesz akkor, ha megérkeznek az Arenalhoz? De hát kell-e egyáltalán gondolnia rá? A napkeleti bölcsek vajon gondoltak-é arra, hogy ki fogadja majd őket az istállóban? Kinek adják oda az ajándékaikat...? Mi van akkor, ha a koponya is ajándék? Egy új megváltó született valahol – a világra különben már régóta ráférne – és hármójuknak jutott az a megtiszteltetés, hogy ajándékkal kedveskedjenek neki. Az Arenalnál várja a nagy titok!

Már majdnem elszunnyadt nagy boldogságában, amikor érezte, hogy ismét megbirizgálja a lábujját valami.

A szél! – gondolta. – Milyen kellemesen jár a szél a vasrácsok között... Hirtelen Pál apostol jutott az eszébe.

Vajon ő mit gondolhatott, amikor lesittelték? Ugyanolyan

kétségei lehettek az isteni elhivatottságot illetően, mint neki?

A szél tovább birizgálta a nagyujját. Cristobal atya kissé felemelkedett, és a lábujjára pislantott. Aztán majdhogynem felkiáltott rémületében.

Ült valami a nagyujján. Akkora mint egy macska, vagy egy madár.

Cristobal atya meg sem mert moccanni. Jobb, ha kivárja, amíg az moccan meg. Hallott már elég rémtörténetet különböző börtönökről, ahol úgy szaladoztak a patkányok, mint a mentősök a szupermaratonin. Ráadásul éhes patkányok. És mit csináltak az éhes patkányok a sitten? Hát nem a büntetésüket töltötték, az biztos. Kajálni jártak a patkányok a sittre. Megvárták az éjszakát, aztán szépen nyakuk elé kötötték a– szalvétájukat, és lerágták az álmukban szabad, virágos mezőkön sétáló rabok lábujját. Akár többet is egyszerre.

Amikor a szerencsétlen rab reggel felébredt, döbbenten fedezte fel, hogy egyetlen éjszakán két számmal kisebb lett a lába. Nem is vitás, hogy egy óriási patkány ül az ujján, és éppen asztali áldást mond a vacsorája felett!

Cristobal atya ekkor már nem tudott parancsolni magának. Kockáztatva, hogy a csalódott patkány a torkának ugrik, rúgott egy nagyot a levegőbe. És lássanak csodát! A patkány nem sikított, nem harapott, nem ugrott neki – hangtalanul a levegőbe emelkedett, és ott is maradt lebegve.

Cristobal atya testét egyetlen pillanat alatt kiverte a veríték. Nem ismerte ugyan Nicaragua állatvilágát, annyit azonban sejtett, hogy repülő patkányok nem élnek a börtöneiben. Ha élnének, már hallott volna róluk. Akkor viszont mi lehet ez?

Cristobal atya tovább verejtékezett. Ha nem patkány, akkor csakis a gonosz. Valamelyik ördög. Madárrá változott, esetleg óriási denevérré, és a vérét akarja kiszívni. Istenem, ha legalább a szenteltvízét meghagyták volna! Azóta bizonyára vegyelemzik a hülyék, hogy nem tartalmaz-e narkót. Hát

persze, hogy tartalmaz! Csak nem olyat, amilyet hisznek. A benne lévő narkó úgy hazavágja a gonoszt, mint a bivalyerejű Polente atya azt a baromarcút, aki beleköpött az adománygyűjtő tányérjába. Még egy hét múlva is ott hevertek a fogai az utcán.

A madár ott lebegett az orra előtt. Cristobal atya ekkor vette csak magának a bátorságot, hogy kerekre nyissa mindkét szemét.

És meg is érte, hogy kerekre nyitotta. Egy korongot látott maga előtt lebegni a levegőben.

Cristobal atya szívét melegség öntötte el. Hát persze: a korong! Az ő korongjuk! A korong segíteni fog rajtuk.

Akármennyire is erőltette az agyát, nem emlékezett rá, hogy korábban már kapcsolatba került-e a koronggal. Pedig ismeri. Tudja jól, hogy micsoda. Az ő hírnökük, mint ahogy az angyalok az Úr hírnökei. Ahogy azok szabadulást hoznak, ez is szabadulást hozhat!

A korong, mintha csak bizonyítani akarná, hogy valóban szabadulást hoz, megbillegtette magát a levegőben, majd az oldalára fordult, és kilibbent a rácsok között a cellán kívülre, a folyosóra.

Cristobal atya már este észrevette, hogy öt cella húzódik még az övé mellett, és öt szemben is, de egyikben sem látott senkit. Úgy tűnt, hogy alaposan túlméretezték a határállomás fogdáját. Vagy csak ezen az éjszakán volt kicsi a fogás?

A Grófnő cellája valahol a folyosó vége felé lehetett. Este, amikor már lefeküdt, meghallotta a Grófnő távoli, nyugodt hangját, amelyre egy másik, ideges hang válaszolgatott.

Cristobal atya a korong után nézett, amely megállt a levegőben, s mintha rá várakozott volna.

– Mennék ha tudnék! – suttogta a korongnak. Csakhogy én nem férek át a rácson, mint te. Még ha megfogadtam volna Perez doktor tanácsát, és diétázni kezdek sem férnék át. Ezért

is kell óvatosan bánni az orvosi tanácsokkal. De egy szó, mint száz: ha nem segítesz, itt ragadok.

Ebben a pillanatban megszólalt a fejében egy sürgető hang. Mintha a Grófnő hangja lett volna.

– Igyekezz! – sürgette a hang. – Mit tétovázol?

– Grófnő?

– Igyekezz! – érkezett a válasz. – Sürget az idő!

Az atya csodában bízott, ezért odapréselte magát a rács vaspálcáihoz, hátha mégiscsak átfér közöttük. De nem fért át.

Hiába húzta be a pocakját, úgysem ment. Úgy látszik, a csodák nem szeretik a pocakot.

– Nem megy! – kesergett Cristobal atya. – Nem megy! – Aztán tagolni kezdte a mondandóját; mintha kisgyerekekhez beszélne – Nem... megy! Nem...

fé... rek... át! Világos?

A korong tovább lebegett a levegőben. Ebben a pillanatban az atya érezte, hogy valaki megfogja a karját.

Louis állt mögötte remegve a félelemtől.

– Hol vagyunk... atyám?

– A sitten – mondta az atya.

– Ki fognak... végezni bennünket?

– Azt talán nem – sóhajtotta az atya. – Bár nekem kétségkívül hiányzik a fegyvertartási engedélyem.

Végre Louis is észrevette a korongot.

– A korong! A mi korongunk!

Cristobal atya valamiért nem is csodálkozott, honnan ismeri Louis a korongot.

– Azt akarja, hogy menjünk utána. De nem tudunk.

Nem férünk át. Már mondtam neki...

A korong ebben a pillanatban taktikát változtatott.

Iszonyú sebességgel röpdösni kezdett a folyosón. Olyan sebesen, hogy nem is tudták szemmel követni. Ahogy utána forgatták a fejüket, a korong hirtelen visszaperdült, és a rácsnak vágódott. A rács szikrázni kezdett, mintha lángvágóval estek volna neki. Három rácsrúd is szikrázott egyszerre, tűzesőt szórva a folyosóra.

– Atyám! – rémüldözött Louis. – Mit csinál ez?

Cristobal atya megtakaríthatta magának a választ.

A következő pillanatban ugyanis csoda történt: a rácsot alkotó vasrudak közül három is feléjük dőlt. Az atya és Louis utánuk kapott. Az atya röviddel azután megfogadta magának, hogy soha többé nem kapkod semmi után, amíg meg nem mérte a hőmérsékletét.

Merthogy a vasrudakkal nem volt semmi sem rendben. Az atya elkapta az egyiket, amely feléjük zuhant, Louis a másikat, a harmadik viszont Louis lábára esett.

Az atya is ordított, Louis is ordított, méghozzá kettőzött erővel, lévén hogy őt két tűzforró rúd is érte. Az atya a földre ejtette a vasat, Louis is, a harmadikat szerencsére nem kellett leejteni, mivel már úgyis a földön volt.

– Forró! – üvöltötte az atya. – Vigyázz, forró!

Louis az ágyára roskadt, és nyalogatni kezdte az ujjait. A kezén is és a lábán is. Cristobal atya, ha nem szégyellte volna, ő is nyalogatta volna. Már-már így is megtette, amikor eszébe jutott Alessandro atya a riói favellákban. Meg kell őriznie hivatása méltóságát!

A korong ismét felbukkant velük szemben, és vadul billegette maga.

– Jól van – morogta az atya. – Máris megyünk. Csak aztán tudd a dolgod!

A korong olyannyira tudta, hogy mire kiléptek a folyosóra, a

Grófnő már ott állt az egyik cella előtt.

Sajnos nem egyedül. Kis töltött galamb, fekete bőrű lány ámuldozott mellette. Ahogy Cristobal atya felbukkant a láthatáron, térdre vetette magát.

– Ez szép volt, atyám, nagyon szép!

Cristobal atya igyekezett elhárítani, hogy a lány megcsókolja a csuhája szélét. Azt akarta mondani neki, hogy menj isten hírével, de végül is meggondolta magát. Hova a fenébe menjen szegény, amikor még ők maguk sem tudják, merre menjenek.

Cristobal atya megköszörülte a torkát.

– Merre van a kijárat?

A lány a háta mögé bökte a mutatóujját.

– Arra. De vigyázzon, atyám, ma Eladio az ügyeletes.

Olyan tisztelettel mondta, mintha azt jelentette volna ki, hogy az államelnök ücsörög odakint a Kommunista kiáltványt olvasgatva.

– Ki az az Eladio?

– A pofozógép. Mi már csak így hívjuk.

– Gyakran megfo tdulsz itt, lányom?

A lány büszkén kidüllesztette dús kebleit.

– Havonta kétszer-háromszor biztosan.

– És... miért?

– Csempész vagyok, atyám. Jó foglalkozás, csak kemény az ágy idebent. Meg bolhák is vannak. Különben tényleg nem rossz. Enni is adnak rendesen. Én még sosem szöktem meg innen, atyám!

– Miért nem?

A lány megvonta a vállát.

– Minek szökjek meg, amikor úgyis kiengednek?

Már ismernek: tudják, hogy nem csinálok balhét, így aztán dupla adag kaját kapok. Maguk csak lépjenek le, atyám. De előtte csapjon le! Lehetőleg úgy, hogy vérezzen a szám széle. Áldjon meg, aztán csapjon le, oké?

– Miért... csapjalak le? – kérdezte megütközve az atya.

– Istenem, atyám! – tett türelmetlen mozdulatot a lány. – A maguk izéje... szerszáma, vagy micsodája, elvágta a rácsot. Biztos valami elektronikus kütyü. Észre kellett, hogy vegyem, mint ahogy észre is vettem. Hiába magyaráznám nekik, hogy aludtam, mint a mormota, úgysem hinnék el. Ha meg feltételeznék, hogy észrevettem és nem szóltam nekik, Eladio dagadtra pofozna, azonkívül megvonnák a kedvezményeimet.

Mostantól kezdve vége lenne a dupla kajának, a tiszta cellának is. Szóval, atyám, áldjon meg, és vágjon pofán!

Az atya felemelte a kezét, és megáldotta a lányt.

– Isten áldását kérem rád lányom! Az Úr szaporítsa meg a családodat, adjon neked bőséges gyermekáldást...

– Még csak az kéne! – ugrott ki riadtan a lány az atya tenyere alól. – Úgyis van elég gondom, hogy elkerüljem! Ide, a szemem alá üssön, atyám!

Az atya összeszorította az öklét, hogy kelletlenül bár, de képen vágja a lányt, amikor a korong megelőzte. Lapjával a lány feje tetejére zuhant, majd estében finomon megvágta a szája szélét. A lány szemei fennakadtak, aztán eltérült a földön.

Az atya kétségbeesetten tárta szét a karját.

Louis megragadta az atya karját.

– Gyerünk, atyám, már nagyon billegteti magát. Igyekezzünk!

A Grófnő meglehetősen viharvertnek tűnt – ez azonnal feltűnt az atyának. Csak akkor döbbent rá, hogy mi nem

tetszik rajta, amikor észrevette, hogy a Grófnőn szinte nincs is ruha. Valami szürke zsákvászonféle takarta a testét, már amennyire takarta. A ruha két számmal lehetett kisebb mint a Grófnő, azonkívül rövid és kivágott is volt egyszerre. Cristobal atya szeme elé kapta a kezét. Eddig mindig csak hosszú ruhában és vállára terített kendőben látta a Grófnőt, ami annyira elrejtette a testét, hogy még azt sem vette volna észre, ha netalántán három lába lett volna kettő helyett. Most azonban, ahogy ott állt előtte a lámpák pislogó fényében, nagyon is másnak tűnt, mint korábban. A Grófnő semleges neműből nőneművé lépett elő. Méghozzá egy bájakkal gazdagon megáldott nőneművé.

Cristobal atya hápogott, mint a partra vetett hal.

– Hogy néz ki, lányom?

– Hogy nézek ki? – kérdezte vissza álmodozó hangon a Grófnő.

– Ruhátlanul – mondta az atya. – Hol a ruhája... lányom?

A Grófnő az ájult csempészre bökött.

– Odaadtam neki.

– Miért... adta oda?

– Mert kérte. Meg. van írva, hogy akinek két ruhája van...

– De önnek csak egy volt!

– Mennünk kéne, atyám! – sürgette Louis.

Az atya égnek emelte a karját.

– Szodoma és Gomorra! Menjünk!

A korong helyeslőn megbillegtette magát.

– Várjunk csak egy pillanatra! – tartotta vissza őket mégiscsak az atya. – Ha bemegyünk a szobába...

szembetalálkozunk Eladióval.

– Majd a korong elintézi – legyintett Louis.

– Hátha előbb lő le bennünket, mint ahogy el tudná intézni.

– Akkor mit csináljunk, atyám?

Az atya megnyalta a szája szélét.

– Küldjük előre a Grófnőt.

A Grófnő biccentett, mint aki mindent megértett.

Elindultak Eladio, a pofozógép szobája felé.

Felettük ott lebegett a korong.

6.

Az atya nem sokat teketóriázott. Kinyitotta az ajtót, és belökte rajta a Grófnőt.

Aztán arra gondolt, hogy amíg él, soha nem fogja elfelejteni a hatalmas, nagy hasú, hájas képű börtönőr meglepett arcát, lefittyenő száját, leesett állát. Csak ült az asztala mögött, amelyen néhány papírszelet hevert csupán, és úgy bámult a Grófnőre, mintha kísértetet látna.

– Jézusom! – nyögte aztán. – Hát te ki vagy? Nem említette senki, hogy egy kurvát is bezártak a két másik mellé... Hogy kerültél ki a celládból?

A Grófnő mosolyogva nézte, amint a feje mögül előbukkanó korong nekivágódik az óriás halántékának.

Eladio még nagyobbra tátotta a száját, de a szeme ekkor már csukva volt.

Akkora zajjal zuhant be az asztal alá, hogy megrengette az egész épületet.

Indultak volna, de ekkor Cristobal atyának eszébe jutott a legfontosabb dolog a világon.

– A koponya? – kérdezte rekedt hangon. – Hol a koponya?

A korong összevissza cikázott a szobában, majd megtorpant egy fehérre festett ajtó előtt.

Az atya az ajtóra mutatott.

– Nyisd ki, Louis!

Louis megpróbálta kinyitni. Az ajtó zárva volt. Cristobal atya éppen lehajolt volna, hogy megnézze Eladio zsebeit, de a korong nem hagyott időt rá. Nekivágódott az ajtó zárjának, és kitépte a helyéről.

– Gyerünk, gyerünk! – sürgette őket Louis. – Gyerünk a koponyához!

A koponya ott hevert a másik szobában egy asztalon. Mellette kitöltött nyomtatvány. A nyomtatványt a vámnál lefoglalt műkincsek meghatározására rendszeresítették. Cristobal atya kinyújtotta a karját, és az asztal sarkán árválkodó tarisznyába gyömöszölte a koponyát.

– A kocsi? – kérdezte a Grófnő. – Hol a kocsi?

Cristobal atyánál itt filmszakadás következett be.

Amikor felébredt, már hajnalodott. A mellettük húzódó erdő fái rózsaszín fényben égtek, ők pedig egy lyukakkal teli aszfaltúton robogtak az Arenal felé.

Cristobal atyának fogalma sem volt róla, hogy jutottak a kocsijukhoz, és hogy keltek át a határon.

Megkérdezte volna valamelyiküktől, de Louis hátracsuklott fejjel aludt, a Grófnő pedig egy éppen divatos slágert dúdolgatott. Cristobal atya rémülten látta, ahogy térde fölé, csúszott szoknyájában a pedálokon táncoltatja a lábát… hát igen. Ez maga a kárhozat!

Behunyta a szemét, és aludni próbált.

Az Arenal felé (III.)

1.

Joan, Gladys és Lennon azt sem tudták, merre járnak.

A napverte, málló falú állomásnak talán már nem is volt neve. Lennon megpróbálta kisilabizálni az elkenődött betűkét, de nem lett okosabb tőlük. Mint ahogy a kalauz magyarázatától sem.

Akkora hőség uralkodott a vasúti kocsiban, hogy a legyek röptükben főttek meg benne. Gladys meghökkenve látta, hogy az imént még vidáman repkedő légy hirtelen fejnehézzé válik, és lebucskázik a padlóra.

Még a fülke falai is verejtéket izzadtak.

A kalauz becammogott a kocsiba, pergő nyelven magyarázni kezdett valamit, mire elszabadult a pokol.

Többen is nekiestek, méghozzá nem csak szavakkal.

Egy indián asszony felkapta a padlóról a kosarát, és a dagadt fickó fejéhez vágta. A kalauz vigyorgott, és tovább magyarázott. Ekkor a hátuk mögül egy levet fröcskölő gyümölcs vágódott a kalauznak. A vasutas elkomorult, majd sértődötten kiviharzott a kocsiból.

A felcsattanó kiáltások egyre erősödtek. Néhányan felálltak, elégedetlen rikácsolás közepette leráncigálták a csomagjaikat a tartójából, és kifelé igyekeztek.

A padlóra hullott légy, mintha meggondolta volna magát, mászni kezdett a kijárat felé.

– Mi történt, apu? – kérdezte Gladys nagyot ásítva.

Lennon nyugtalanul pislogott a lefelé kászálódó utastársakra. Egyikük sem vette magának a fáradságot, hogy beszédbe elegyedjék velük. Csupán egy fekete fogú indián

öregasszony vetett oda nekik valamit – feltehetően kecsua nyelven.

– Nem tudom – mondta a lányának nyugtalanul Lennon. – Megálltunk.

– Azt én is látom – sóhajtotta Gladys. – Miért nem a spanyol nyelvet választottam kötelezőnek, apu?

Szerencsére felbukkant egy pap a közelükben. Ő is indián volt: vastag szájú, és a haja is rövidre volt nyírva, mint az indiánoké általában.

Lennon elkapta a mellettük furakodó atya karját, és megszorította.

– Beszél angolul, atyám?

Az atya szomorúan megingatta a fejét.

– No, Senor.

Lennon kinézett az ablakon: A vonat utasai ekkor már a peronon tolongtak, ha az állomás romos épülete és a sínek közötti koszos, fűvel benőtt senki földjét egyáltalán peronnak lehetett nevezni. Egy pecsétes uniformisba öltözött vasutasféle bóklászott közöttük, és érthetetlen nyelvén megállás nélkül kiáltozott valamit.

Lennon úgy gondolta, hogy ő sem kíméli a hangszálait.

– Hé! – ordította a tömegnek, ahogy a száján kifért.

Beszél valaki angolul?

Csak akkor vette észre a szegényes ruhába öltözött, idősebb nőt, amikor közvetlenül az ablakuk alá ért. Kopottas, zsinórral átkötött bőröndöt cipelt a kezében.

– Én beszélek, uram – mondta felnézve Lennonra.

Szép, szabályos, de már erősen hervadt arca volt.

– Akkor talán azt is meg tudja mondani, hogy mi történik itt?

Az asszony bólintott.

– Nem megy tovább a vonat; uram.

Lennon érezte, hogy elfogja a rémület. Mi az, hogy nem megy tovább? Hiszen ő Costa Ricáig váltott jegyet.

– Hogyhogy nem megy? – hökkent meg. – Történt valami, ami…

– Földcsuszamlás – bólintott az asszony. – Állítólag a fél Kordillerák ráhullott a sínekre.

– Te jó isten! – nyögte Lennon. – Ez mit jelent?

– Várnunk kell – mondta az asszony. – Azt mondták, hogy legyünk türelemmel.

– Meddig kell várnunk?

– Azt nem mondták. De a pap szerint néhány napig biztosan.

– Ez lehetetlen! – nyögte Lennon: – Nekem sürgős dolgom van… távolabb.

– Nekem is, uram – mondta az asszony. – Csak sajnos a természetnek nem parancsolhatunk. Engem is sürgős elintéznivaló vár Costa Ricában.

– Van itt valami hivatalos személy, aki felvilágosítást tudna adni, meddig kell itt lopnunk az időt?

– Csak az állomásfőnök, uram. De az sem tud többet, mint mi. Amíg el nem takarították a sínról a törmeléket…

Lennon köszönetet intett, aztán behúzta a fejét az ablakon.

– Le kell szállnunk – mondta.

Joan, aki mindeddig félálomban ücsörgött a helyén, felriadt, és homályos szemekkel nézett rájuk.

– Én nem akarok… leszállni.

Lennon az asszony fölé hajolt, és megsimogatta az arcát.

– Márpedig le kell, szívem. Ez a vonat nem megy tovább:

Joan nyafogósra vette a figurát.

– Jaj, istenem, Lennon, akkor mit csináljunk?

– Majd odalent meglátjuk. Legfeljebb bérelünk egy szobát.

– Itt?

– Mást nem tehetünk.

Ez annál inkább igaz volt, mert felbukkant az ajtóban két vasutasruhás indián, és széles mozdulatokkal letessékelték azokat, aki még a kocsiban maradtak.

– Gyerünk, szívem! Majd odalent meglátjuk, mit tehetünk.

Úgy látszott, hogy nagyon keveset. Az utasok nagyobbik része egykedvűen ücsörgött a csomagján, a kisebbik fele viszont le-fel futkosott, néhányan izgatottan kiabáltak a mobiltelefonjukba.

Lennon elmosolyodott, amikor egy rongyos kalapú, mezítlábas indián futott el mellette pergő hangon a telefonjába kiabálva. Istenem, hogy változik a világ!

Már itt, az isten háta mögött is megjelentek a mobiltelefonok! Némi keresgélés után sikerült elkapnia egy vasutast.

Széles arcú fickó volt, és elég jól beszélt angolul. Miután végighallgatta Lennont, megcsóválta a fejét.

-Mondja, Senor, miért nem repülőgéppel utazik?

Én, ha az ön helyében lennék, sosem utaznék vasúton.

– Muszáj volt – magyarázta Lennon. – Csak a jövő hétre lett volna repülőjegy.

– Amit megnyer az ember a réven, azt gyakran elviszi a vám – mondta bölcsen a fickó. – Lehet, hogy napokig is itt kell maradnia.

– Van itt valami szállodaféle? – tudakolta Lennon.

A vasutas végignézett rajta.

– Szálloda az éppen van, csak nem hiszem, hogy önnek megfelelő lenne, uram.

– Az a fő, hogy tető legyen a fejünk felett.

– Az lesz – mondta a vasutas. – Ez az egyetlen luxus. De tízen lesznek egy szobában.

– De a nőknek csak van külön szobájuk?

A vasutas meghökkent.

– Hova gondol, Senor? Az sem biztos, hogy önnek jut hely. Annyian futottak a falu felé, hogy igyekeznie kell, ha tényleg tetőt akar a feje fölé.

– Merre van a falu?

– Amerre a többiek mennek. Remélem, nem nehéz a csomagjuk? Van vagy öt kilométer.

Lennon visszaballagott a feleségéhez és a lányához.

Meglepetve vette észre, hogy amíg a vasutassal tárgyalt, az idősebb, finom arcú asszony ismét felbukkant a látómezejükben. Ezúttal Joannel és Gladysszel beszélgetett. Jöttére Joan felkapta a fejét, és elmosolyodott.

– Széna vagy szalma, szívem? – kérdezte láthatóan magához térve. Bár a hőség szemernyit sem csökkent idekint, mégis frissebb volt a levegő, mint a zárt vasúti kocsiban.

– Talán egy szálloda... – morogta bizonytalanul Lennon.

Az asszony megcsóválta a fejét.

– Az nem önöknek való, Senor. Egyszer én is éjszakáztam benne. Lefeküdtem, aztán inkább kijöttem a szabadba. Itt csak a szúnyogokkal kellett megküzdenem.

Tovább nem részletezte, de Lennonnak ez is elég volt ahhoz, hogy azonnal kihúzza a lehetőségek közül a szállodát.

– Ön gyakran utazik errefelé, asszonyom? – kérdezte a nőt.

Az asszony biccentett.

– Néha-néha elbóklászom erre.

– Talán… hivatalosan utazik?

– Óh, nem – felelte az asszony furcsa mosollyal. Inkább a kíváncsiság hajt. Valaha szerettem a dzsungelbe temetett városokat. Különben, az egyik vasutas szerint van egy ház a közelben, ahol megéjszakázhatnának. A vasutas testvérének a háza. Ők átmennek a vasutashoz, maguk meg lefekhetnek odabent. Nem is kerül sokba. Megbízhatóbb, mint a hotel.

Lennon szeme felcsillant.

– Melyik vasutáshoz kell fordulnom?

– Jöjjön, odavezetem.

Letette a bőröndjét a földre, és karon fogta Lennont.

Gladys valahogy viszolygott az asszonytól. Nem azért, mert bizalmasan karon fogta az apját, hanem mert valamiért nem tetszett neki. Maga sem tudta volna megmondani, miért. Nem tetszett, és kész! Olyan, mintha titkot rejtegetne magában. Mintha nem lenne őszinte hozzájuk.

Mialatt Lennon és az asszony a vasutast keresték, Joan ismét apátiába süllyedt. Gladys hiába szólongatta, csak ímmel-ámmal válaszolt neki. Gladys tudta, hogy az anyja a démonaival küzd. Csak egyszer érjenek oda, majd megmondja nekik, hogy most, hogy teljesítették a feladatot, hagyják már végre békén a mamát. Azért mert gyerekkorában agydaganata volt, még nem kellene…

Amikor Lennon és az asszony visszatért, már alig volt utas a peronon. Elszéledtek, hogy éjszakai nyugvóhelyet találjanak maguknak. A nap a környező hegyek tetején ücsörgött, készen rá, hogy bármelyik pillanatban mögéjük bújjon. Akkor aztán beköszönt a sötétség…

Az asszony tudhatta ezt, mert türelmetlenné vált a hangja.

– Jöjjenek, mert néhány perc múlva itt az éjszaka.

Ismerik a trópusokat?

– Nem – mondta Lennon. – Én a magam részéről…

– És akkor mi van? – vágott közbe ellenségesen Gladys.

– A trópusokon alig van átmenet a világosság és a sötétség között – magyarázta az asszony. – Néhány percig tart csupán a szürkület. Lezuhan a nap, és beköszönt a sötét. A sötét pedig csak annak a barátja, aki eligazodik benne. Fogják a csomagjaikat!

Bár nem hoztak magukkal felesleges holmit, még így is sok volt, amit cipelniük kellett. Az asszony, amikor észrevette, hogy Joan is és Gladys is csak úgy görnyedezik a súly alatt, elégedetlenül megcsóválta a fejét.

– Mindig számítani kell arra, hogy történik valami kellemetlenség, és nekünk kell cipelnünk a holminkat.

Ezt jegyezzék meg, ha a trópusokra utaznak.

– Más tanácsa nincs? – kérdezte éles nyelvvel Gladys.

Az asszony felkapta a fejét, és végignézett a lányon.

– Felvágták a nyelved – mondta mogorván. – Szemtelen is vagy, de tetszel nekem. Emlékeztetsz valakire.

Gladys ellenségességét elfújták az asszony szavai.

Maga sem értette, mi történhetett vele, de egyszerre csak azon vette észre magát, hogy mentegetődzik.

– Én nem úgy gondolom. Bocsásson meg…

Az asszony Gladys fejére tette a tenyerét.

– Nincs semmi baj, Gladys.

Elvette a csomagját a lánytól, és a nyakába vette.

Egyetlen emelintéssel kapta el a lány táskáját, és olyan ügyesen helyezte a nyakába, mintha évekig gyakorolta volna.

– Így ni. Segíts inkább anyádnak.

Lennon megpróbált tiltakozni.

– Ezt ne tegye, kérem. Elvégre..

– Öreg vagyok, mi?

– Nem úgy gondoltam – nyögte zavartan Lennon. Mégsem illik...

– Maga csak cipelje a sajátját, velem meg ne törődjék. Látják ott azt a házat? Odáig kell mennünk.

– Nem hagyhatnánk addig itt a csomagjainkat? Valakit majd elküldök értük.

– Azt rosszul tenné – mondta az asszony. – Nem a tolvajok szigetén járunk ugyan, de azért nem hiszem, hogy itt találná bármelyiket is, ha visszajönne érte. Na, gyerünk! A sok beszéd kifárasztja az embert.

Így is kifáradtak, amíg a házhoz értek. Joan a viskó kopottas falához dőlt, és behunyta a szemét. Lennon látta, hogy szakad róla a veríték. Maga is szédült, mindegyre fekete karikák bukkantak fel a szeme előtt, és úgy forogtak, mint a vonat kerekének kellett volna, ha nincs a hegyomlás. Gladys kitátotta a száját, és lihegett; a forró levegő égette a tüdejét. Arra gondolt, hogy ha megírná a barátnőinek, mi történt vele az utolsó néhány nap során, leköpdösnék, mint megrögzött hazudozót.

Az asszonynak láthatóan meg sem kottyant a csomagszállítás. Letette a táskákat a földre, és megkocogtatta az ajtót. Amikor egy öreg indián asszony bukkant fel a nyílásában, odavetett neki néhány szót. Az aszszony bólintott, majd kitárta az ajtószárnyat.

– Egyedül lesznek a házban – mondta Lennonnak. Három ágy van odabent. Ötven dollárt fizetnek érte.

Remélem, van pénzük?

– Van – biccentett Lennon.

– Akkor jó. Az öregasszony hoz majd némi vacsorát.

Lennon ijedten kapta fel a fejét.

– Jaj, azt ne! Egyikünk sem éhes.

– Pedig enniük kell – csóválta meg a fejét az aszszony. – Főképp inniuk, ha nem akarnak megbetegedni. Ez az asszony hoz majd maguknak tejet. Akkor is igyák meg, ha nem ízlik. A saját érdekükben.

Amikor látta, hogy Joan alig áll a lábán és hogy Lennonhoz intézett figyelmeztetései is süket fülekre találnak, magához húzta Gladyst.

– Gladys, figyelj rám, kicsim! Szereted a szüleidet, igaz?

Gladys ijedten biccentett. Már nem utálta az aszszonyt, most valahogy félni kezdett tőle.

– Hát ha szereted őket, akkor nem hagyod, hogy tejivás nélkül feküdjenek le. Itasd meg őket alaposan, és te magad is igyál. Ha nem... meghalhat valamelyikőtök. Akár mind a hárman is. Kezedben van az életük, Gladys. Ugye, vigyázol rájuk?

Gladys bólintott. Az asszony meggyőző hangjának egyszerűen nem lehetett ellentmondani.

A nap lebukott a hegyek mögé.

-És... ön? – kérdezte Gladys. – Nem marad ve-.

lünk?

Az asszony elmosolyodott.

– Nem, kicsim.

– Miért?

– Mert azt szeretném, ha holnap reggel mindanynyian vidáman ébrednénk.

Gladys ezt nem értette, de mire újabb kérdést tehetett volna fel az asszonynak, már el is felejtette, mit akart kérdezni.

Azt sem értette, amikor az asszony megsimogatta a fejét, és valami furcsát mondott.

– Annyi idős voltam, mint te, amikor… magamnak kellett vigyáznom magamra. Sajnos nem sikerült. Nekem nem volt őrangyalom. De neked lesz, kicsim.

Csak arra figyelj, hogy mindenki megigya a tejét.

Mielőtt Gladys tovább kérdezgethette volna, megfordult, és beleveszett a sötétségbe.

2.

Alighogy beléptek a szobájukba, az indián asszony már hozta is a tejet. Három jókora agyagköcsögben hozta, és letette őket a gyékényszőnyegre. Kiegyenesedett, és Lennon felé nyújtotta a tenyerét.

– Ötven dollár.

Lennon élőhúzott a zsebéből néhány bankjegyet, és kiszámolta a pénzt.

– Beszél angolul, asszonyom?

Az indián asszony meggyűrögette a bankjegyeket, aztán elégedetten a szoknyája alá dugta. Mondott valamit ismeretlen nyelvén, majd megfordult és kiment.

Lennon sóhajtott, és csak akkor vette észre, hogy az ismeretlen asszony nincs velük.

– Ő… hova lett? – kérdezte Gladyst.

– Elment – mondta a lány.

– Hova?

– Nem tudom.

– Pedig számára is… lett volna hely. Legfeljebb a szőnyegen aludtam volna.

– Talán korábban kellett volna szólnod neki!

Lennon felkapta a fejét. Gladys szemében igazi szemrehányás bujkált.

– Kimegyek, és…

– Már nem találod meg. Idd meg a tejedet!

Lennon felvette a köcsögét, és engedelmesen inni kezdte az italt. Csak akkor vette el a szájától, amikor félig már kiitta.

– Ez... jó.

Joan végigfeküdt az ágyán, és szinte már aludt is.

Gladis odaugrott hozzá, és erőteljesen megrázta.

– Ébredj, mama! Itt az italod! Innod kell, mielőtt elalszol!

Joan kinyitotta a szemét, és tiltakozni kezdett.

– Jaj, istenem... Gladys... hagyj aludni, szívem.

Nekem nem kell semmi.

– Muszáj, mama!

– De én nem akarom!

– Akkor is muszáj. Tessék, itt van, idd meg!

Gladys addig erőszakoskodott, amíg Joan fel nem ült, és meg nem itta a tejet. Az első kortyok után már könnyen ment. Gladys egészen addig ott ült mellette, amíg el nem fogyott az utolsó csepp is.

– Zárd be az ajtót, szívem – kérte Gladyst Lennon.

Gladys az ajtóhoz ment, majd megvonta a vállát.

– Nincs zárja.

– A fenébe is!

Gladys nyugtalanul vette tudomásul, hogy az anyja is és az apja is tökéletesen használhatatlanok. Az apja még a cipőjét sem húzta le, úgy aludt el. Sóhajtott, odavánszorgott hozzá, kifűzte a cipőit, és lerángatta a lábáról. Lennon nyögött, de nem ébredt fel. Anyja sem vetette le a ruháit, de a cipőjét azért lerúgta.

Gladys töprengett, hogy megfürödjön-e, mielőtt elalszik – persze, ehhez tudnia kellett volna, hol a fürdőszoba. Kinyitotta

az ajtót, és kilesett a sötétségbe. Nem messze a háztól gyékényfallal elkerített ólféle Látszott, amelynek a födémét egy benzineshordó helyettesítette.

Gladys látott már trópusi filmeket, tudta, hogy errefelé gyakran így fürdenek az emberek. Ha van egyáltalán víz a hordóban.

Ezúttal volt. Aláállt, és nem törődve az éjszaka idegesítő hangjaival, lezuhanyozott, majd az egyre erősebben ragyogó holdfényben visszasétált a szobájukba. Fellebbentette színes, szőttes takaróját, és óvatosan benézett alá. Ki tudja, mi minden rejtőzhet errefelé egy takaró alatt? Talán még mérges pók is.

Az ő takarója alatt nem rejtőzött semmi, és amilyen édesdeden aludtak, bizonyára a szüleié alatt sem. Elégedetten elfújta a lámpát. Mielőtt elaludt volna, sajnálkozva gondolt rá, hogy a szegény, ismeretlen asszony vajon hol alhat. Sosem bocsátja meg magának, hogy nem jutott előbb eszébe, és nem hívta be magukhoz.

Ő szerezte a szobát, és most odakint, a vad éjszakában...

Olyan hirtelen aludt él, hogy a mondat másik része már benne maradt.

Másnap pedig már nem volt értelme folytatni.

3.

Mennyire meglepődött volna Gladys, ha látta volna az inas, vékony asszonyt, amint csomagjával a kezében elindul visszafelé. De nem ment messzire. Alig húszméternyire a háztól megállt, letette a bőröndjét, aztán felnézett a feje felett terpeszkedő fakoronára. Jókora fa volt: alighanem végigizgult már néhány száz évet, ha errefelé egyáltalán izgulnia kellett valamin. Persze azért nincs olyan helye a világnak, ahol ne történnének figyelemre méltó dolgok. Bár kérdés, hogy kinek mi a figyelemre méltó.

Miután megszemlélte a fát, ugrott kettőt, és könnyed

mozdulatokkal felszaladt a törzsén. Méghozzá úgy, hogy a bőröndje mindvégig ott volt a hóna alatt.

Ha valaki látta volna a vakító holdfényben, bizonyára azt hitte volna, hogy csak a szeme káprázik.

Pedig nem. Az asszony felszaladt a fatörzsön, és addig kapaszkodott rajta felfelé, amíg egy vastag, biztonságosnak látszó ágat nem talált. Ezen aztán kényelmesen elhelyezkedett.

A fa lombkoronájáról jól látta a védenceit rejtő házat. Korábban eltöprengett rajta, hogy ne költözzön-e be ő maga is velük együtt, aztán úgy gondolta, jobb, ha egész éjszaka szemmel tartja a környéket. Biztos volt benne, hogy ezen az éjszakán történni fog valami.

Megtörölgette a homlokát, és maga elé idézte a vasutas szemét. Gazember szemei voltak: hamisak, nem őszinték. Kitűnően tudott olvasni a szemekből – nemcsak az emberekéből, hanem az állatokéból is. Ismerte a nyúl tekintetét, a mosómedvékét, a jaguárokét, és persze az emberekét is. A vasutas szeme olyan volt, hogy csak úgy sütött belőle a hamisság. Mint a nagyon öreg vagy a magányos jaguárokéból. Látszott rajta, hogy forral ellenük valamit.

Kinyitotta a bőröndjét, és kiemelt belőle egy jaguárbőrt. Egyelőre csak az ágra tette, majd mellé helyezte a hozzá tartozó jaguárkoponyát is. Nekidöntötte a hátát a törzsnek, és a holdat nézte.

Egyszerre csak felbukkant az emlékezetében néhány semmibe veszett holdas éjszaka emléke. Például azé, amikor a sátra előtt üldögélt, és a fák közül kibontakozó piramisokat nézte. Olyan gyönyörűek voltak, és olyan sejtelmesek, hogy belefájdult a szíve a nézésükbe. Befutott a sátrába, kihozta a füzetét, térdére tette, és rajzolni kezdte a múlt csodáit.

Összerándult a teste, ahogy a másik éjszakára gondolt: Arra, amelyen megölték a szeretteit, őt pedig elhurcolták. Istenem, de sok arca is van a holdnak! Amikor a piramisokat rajzolta, kíváncsi volt; látszott rajta, hogy legszívesebben lehajolna az

égből, és meglesné, hogy mit rajzol. A hold állítólag érdeklődik a művészetek iránt. Apja mesélte; hogy a holdon egy ember ül, aki éjszakánként szépen hegedül. A jó gyerekek meg is hallhatják a hegedűszót. Hogy kik a jó gyerekek? Természetesen azok, akik jó tanulók, és engedelmeskednek a szüleiknek.

Hát ő ilyen volt. Jó tanuló, és engedelmeskedett a szüleinek. Mégis a martalócok kezére jutott. És ezt a holdbéli hegedűs sem tudta megakadályozni. Akkor már inkább az indiánoknak lehet igazuk, akik szerint a holdon egy jaguár él, és rávicsorog azokra, akik sokat bámulják.

Amikor elrabolták, a hold valóban vicsorgott. Csak éppen azt nem tudta, hogy rá-e vagy elrablóira. Azóta békét kötött az égitesttel – nem zavarják egymás köreit. Tudja, hogy amikor a hold betelni készül, megerősödik a fénye. Ilyenkor jobb elbújni a holdsugarak elől. Mint ahogy a dzsungelbeli állatok is elbújnak.

A holdsugarak védtelenné teszik őket, és ezt ők jól tudják.

Aztán itt vannak a kicsik is. A kicsik a holdtöltét megelőző éjszakán vadásznak. Arra az időre is emlékszik, amikor először összeakadt velük. Emlékszik félelmetes repülő korongjaikra, s arra az erőre, amely repteti őket. Vele is előfordult, hogy gúzsba kötötték a lábát láthatatlan kötelükkel. Aztán el is engedték, mert jaguárnak hitték. A kicsik nem törődnek az állatokkal, őket csak az emberek érdeklik. Állatra csak akkor fanyalodnak, ha valamiért nem sikerül emberáldozatra szert tenniük. Hogy miért vadásznak éppen az emberekre? Mert az óriásokra emlékeztetik őket, márpedig az óriások és a kicsik ősi ellenfelek. Ezt az a kicsi árulta el neki, akit egyszer elkapott. Mert volt olyan idő, amikor háború dúlt közte és a kicsik között. Később megtanult védekezni a korongjaik ellen, s akkor a kicsik felajánlották a békét.

Van aztán a holdnak álnok arca is. Ő maga is megtapasztalta nemegyszer. Látta, hogy néha fekete felhők mögé búvik, azt a

hitet keltve, hogy jó darabig mögötte is marad. Aztán egyszerre csak anélkül, hogy a legkisebb szellő is birizgálná a faleveleket, egy láthatatlan erő elrántja előle a felhőt. Ő úgy gondolja, hogy maga a hold rántja félre, mint a függönyt az ablak elől. Aki abban bízott, hogy egy ideig még sötétben maradhat, meglepetten veheti tudomásul, hogy váratlanul reflektorfénybe került.

Soknak ez egyúttal a halálát is jelenti. A fény életet ad, de öl is.

Hát ilyen a hold. Néha barát, néha ellenség. Csak aztán tudja az ember, hogy mikor milyen. Ez is a dzsungelben való túlélés művészetéhez tartozik.

Lehunyta a szemét, és a tarkóját a fatörzshöz támasztotta. Érdekes, hogy az utóbbi időben milyen hamar elalszik. Bezzeg régen! Egy álló hetet is kibírt alvás nélkül. Mostanában meg alighogy léteszi a fenekét egy kellemes ágra, már meg is indulnak a pillái lefelé.

Mint ezúttal is. No de csak icipicit hunyja be a szemét, aztán újra kinyitja. Addig úgysem történik semmi.

Aira riadt, hogy félhangosan beszélgetnek a fája alatt.

4.

Úgy riadt fel, hogy egyetlen pillanatig nem is tudta, hol van. Márpedig ez nagy hiba. A dzsungelben egyetlen öntudatlan pillanat is az élet elvesztésével járhat.

Ha tehette volna, keményen megbünteti magát érte.

Például nem evett volna három napig. Most azonban, hogy úton van az ismeretlenbe, meg kell változtatnia a szokásait.

Úgy riadt fel, hogy belekapaszkodott az ágba, méghozzá olyan erősen, hogy kéregdarabok esői hullottak le tőle a földre. A fenébe is! Kellett neki egy ilyen laza kérgű fát választania. De hát mit tegyen, ha ez állt á legmegfelelőbb helyen?

A kéregdarabok hullani kezdtek lefelé, hulltukban rápottyantak a levelek hátára, a levelek susogtak tőlük, nyekeregtek, egymáshoz csapódtak.

Odalent a fa alatt egyetlen pillanatra elhallgatott a beszélgetés. Aztán egy felháborodott férfihang törte meg a meglepett csendet.

– Hé! Hé! Mi a franc ez? Rátok is potyogott valami?

– Fakéreg, vagy micsoda.

– Te, Rosales, van valaki a fán!

A Rosalesnek szólított felvihogott.

– Persze hogy van. Minden fán van valaki. Biztosan egy majom vakaródzott.

– A fenébe is, pont a fejemre esett egy darab.

– Hülyébb már úgysem lehetsz tőle.

– Hahaha! De jópofa volt!

– Kuss! – intette le őket barátságosan egy másik hang. – Jó lenne, ha rám figyelnétek.

– Hiszen figyelünk, Manuel.

– Hagyjátok már abba ezt a hülye felfelé nézegetést.

A majmok úgysem értik a beszédeteket. Néha még én sem.

– Jól van, mondd inkább, amit akarsz. Mi a francért hoztál ide bennünket?

Az asszony úgy helyezkedett, hogy lelásson a lombok között. Ilyen magasságból csak ritkán szokott sikerülni, ezúttal azonban szerencséje volt. Úgy nőttek az ágak, hogy pont átlátott közöttük; rá a fickók fejére.

Nagyjából alatta álltak: ha akarta volna, akár rájuk is ugorhatott volna.

– Délután Valterral találkoztam, a vasutassal.

– Te szóba állsz azzal a gennyedékkel?

– Valter egészen rendes fickó.

– Egyszer lerúgott a vonatról.

– Nem volt jegyed, mi?

– Miért lett volna? Neked talán szokott lenni?

– Te csak ne téveszd össze magadat velem.

– De nagyra vagy magaddal, okostojás! Mi a francért hívtál ide? El akartál dicsekedni vele, hogy jegy nélkül utazhatsz, ha előtte kinyaltad Valter fenekét?

– Kuss legyen már, ha mondom! Nem azért hívtalak ide benneteket.

– Akkor miért?

– Azért, hogy megkérdezzem: akartok-e egy kis pénzt keresni?

A csend megülte az ágakat. A kérdés ott lebegett a levelek között.

– Mit mondtál, barátom? Hogy akarunk-e pénzt keresni? Attól függ, milyen áron. Tudod jól, hogy nem áll rá a kezem a lapátra. És egyéb szerszámra sem.

– És a késre?

– Arra már inkább. Persze nem ingyen. A kés bonyolult szerszám. Mondhatnám, precíziós műszer.

– Hogy te miket tudsz!

– A televízióból tanultam. Szóval, mi az ábra?

– Valter azt mondta, hogy jött errefelé négy amerikai.

– És?

– Egyikük egy pasas. Igazi amerikai. Gringo. Lehúzza a zsebét a pénz.

– Láttad?

– Valter látta.

– Istenem, Valter?!

– Igenis látta. A fickó elővette a zsebkendőjét, vagy micsoda, és akkor kiesett a zsebéből egy dollárköteg.

Jó vastag: – Hátha csak egydollárosok voltak.

– Mondd, Alfaro, te tényleg ilyen hülye vagy? Láttál már amerikait, aki egy köteg egydollárossal utazik külföldre?

– Nem, de olyat sem, aki százdollárosokkal.

– Hát ez olyan! De folytatom. Vele van a felesége is.

Szőke és kék szemű. Olyan cickói vannak, hogy majd kiverték Valter szemét. Ez lehetne a ráadás.

– Mire?

– Hát a zöldhasúakra, te ökör! Olyan a csaj, amilyet a televízióban mutogatnak. Hosszú lábú, és nincs nagy segge. Tudod, olyan fogyókúrás cica. Ha egy reggelen egyetlen dekával is többet nyom a mérlegen, mint az előző nap, már nem reggelizik. Vagy éjszaka ledolgozza a súlyfeleslegét a pasasával.

– Négyről beszéltél!

– A másik kettő nem érdekes… illetve, nem biztos, hogy érdekes. A harmadik kislány.

– Milyen kicsi?

– Mondjuk, tizennégy.

– Mennyi?!

– Tizenhárom, tizennégy, tizenöt – ki tudja?

– Ne szórakozz velünk, Manuel. Ugye, csak hergelsz bennünket?

– Nem szórakozom, és hergelni sincs kedvem senkit. Csak elmesélek valamit. Ennyi az egész.

– Akkor meg hogy mondhatsz akkora baromságot, hogy egy tizennégy éves amerikai csaj gyerek. A nagyanyám éppen ennyi volt, amikor összeházasodott a nagyapámmal, és már volt egy közös gyerekük.

– Amerikában ez nem divat.

– Majd mi divatba hozzuk!

– És a negyedik?

– Nem valami fiatal tyúk, de erős, inas... a cickói sem nagyok, sőt... tulajdonképpen semmilyenek. Éppen Incerának való.

– Nekem?

– Neked hát. Te úgyis minden csajodban az anyádat keresed.

– Ez rágalom! Követelem, hogy mondd meg, kitől hallottad! Szétverem a pofáját, aztán kivágom a gégéjét...

– Nyughass már! Szóval az a helyzet, hogy ez a négy továbbutazott volna a vonattal, ha a vonat továbbment volna. De még mindig itt áll az állomáson.

– Erről tudok, ne magyarázgasd!

– Jól van. Itt ragadtak, és a vonattal mennek majd tovább. Szállást kerestek, de nem jutott nekik hely a szállodában. Valter kisegítette őket.

– Ó, az emberbarát Valter!

– Valter nem hülye, amigo. Meglátta a pénzt, és arra gondolt, hogy megszabadítja őket tőle. Csupán emberbaráti szándékból. Ha megszabadította, nem kell majd ebben a pokoli hőségben cipelniük.

– Ez jó, hahaha!

– Valóban megszabadítja őket?

– Valter csak helyet adott nekik. Éjszakára. És százalékot kér a pénzből.

– Miért nem maga Valter intézi a dolgot?

– Nem ismeritek Valtert, igaz? Nagy dumás, de majrés pasas. Haver, de majrés. Leadja a drótot, ennyi.

Még csak oda se néz, ha csinálnak valahol valamit.

Ha vért lát, összerókázza magát. Valter csak a tippet adj a.

Ismét rövid csend vette át az uralmat a fa alatt. Az asszony a fáról látta, hogy elkomorodik a képük, és töprengve maguk elé bámulnak.

– Mit kellene csinálnunk, Manuel?

– Megkaparintani a pénzt.

– Hm. És hol vannak a gringók?

– Biztos helyen.

– Mi lenne a dolgunk?

– Bemenni hozzájuk, és felnyalni a zsozsót.

– És ha felébrednek?

– Nem ébrednek fel.

– És ha mégis?

– Hülye vagy? – kérdezte egy hang. – Hát nem érted? Nem fognak felébredni.

– Úgy gondoljátok, hogy..

– Úgy!

– Jézusom! Ez azért meleg dolog.

– Ez az, nem is vitás. Azonkívül hitelkártya is van a pasasnál.

– Egyből elkapnak vele!

– Ha hülye lennék, persze. Csakhogy én nem használom fel. Eladom valakinek, aki tudja, mit kell vele csinálnia. Többet kaphatunk érte, mint a zöldhasúak.

– Hát… egy kis pénz valóban kihúzna a szarból.

– Akkor mi legyen?

– Én kérdem tőletek.

– Várj csak, Manuel. Hova tesszük őket, ha… szóval, tudod?

– A mocsárba: Soha nem kerülnek elő.

– Jönnek majd a zsaruk, és nyomoznak.

– Hadd nyomozzanak. Nem a szállodában szálltak meg. Elmentek szállást keresni, aztán ki tudja, mi lett velük. Ez itt a dzsungel, amigos, ha nem tudnátok.

– Nekem mégsem tetszik, Manuel.

– Kell a pénz vagy nem?

– És…hol az a hely, ahol Valter…

– Azt akarod kérdezni, hogy hol alszanak? Látod azt a házat, itt, az orrod előtt?

– Lá… tom.

– Abban.

– De hiszen sötét az ablaka!

– Mert már alszanak, te hülye! Mit szóltok hozzá?

Incera?

– Én benne vagyok.

– Alfaro?

– Én is.

– Rosales?

– Egye fene… csak…

– Jó gyerekek vagytok. Tehát: abban a házban döglenek. Egyenesen előre, és be a szobába! Az lenne jó, ha nem folyna vér.

– Akkor hogy? Kést emlegettél.

– Csak a legvégső esetben. Inkább a kezeteket használjátok. Miért van az embernek keze, mi? Nem csak.

azért, hogy a fenekét törölgesse vele. Azért vagyunk négyen, mert ők is négyen vannak. Minden torokra jut két kéz.

– A fenébe is..

– Mi van?

– Kicsit izgulok.

– De hiszen nem vagy kezdő!

– Az nem, csak fegyverrel mégis más. Meghúzod a ravaszt, és kész. A pasas csak nyög egyet, aztán már el is feküdt, mint a fáradt majom. Különben is... azt mondtad, a csajok lesznek a ráadás. Hogy gondoltad?

– Úgy, hogy megszorongatod a torkát valamelyiknek és aztán, gyerünk! Ez még belefér a mókába. Reggelig,van elég időnk. Nem jár erre senki.

– És Valter? Nem fog köpni?

– Nem.

– Biztos vagy benne?

– Valter kést kap az oldalába. Így már megfelel?

– Meg – mondta az aggodalmaskodó némiképpen megnyugodva. – Úgyis utálom a fickót.

– Akkor hát... indulunk?

– Gyerünk! Minél előbb legyünk túl rajta!

Mind a négyen a holdfény-verte házat nézték, így aztán nem vették észre a fejük felett mozgó árnyat.

Ha észrevették volna, alaposan meglepődtek volna.

Akkor azt is láthatták volna, hogy alig néhány méterrel a fejük felett egy vékony, inas alak éppen felölti jaguárbundáját, és jaguárkoponyából készült maszkot erősít az arcára.

– Sok szerencsét! – biztatta magukat Manuel a fa alatt. – Sok szerencsét, fiúk!

– Jó vadászatot! – suttogta maga elé a jaguárrá változott asszony a fán. – Jó vadászatot, Ma!

5.

A négy árnyék a ház ajtajához osont.

Manuel felkapta a fejét.

– Álljatok csak meg egy pillanatra!

– Mi az? Mi van?

– Mintha hallottam volna valamit.

– Mi az ördögöt?

– Nem tudom. Talán... lépteket. És zörgött is valami.

– Nem te mondtad az imént, hogy majmok vannak a fán?

– Ez más volt.

– Én meg nem hallottam semmit. Most akkor mi van? Felhergelsz bennünket és becsinálsz? Most már nem állunk le, amigo. Legalábbis én nem, az biztos.

Ha kell, magam is megcsinálom.

– Ne hülyéskedj, Rosales. Csak nem árt óvatosnak lenni. Alfaro! Hol van Alfaro?

– Hát itt.

– Hol itt?

– Az imént még itt volt.

-Alfaro! A jó kurva anyját, ez lelépett! Megijedt és lelépett!

– Alfaro!

– Ne kiabálj, mert felébrednek odabent! Becsinált a fickó, és megpattant. Ez egy féreg!

– Incera!

– Mi van?

– Utána mész, és elkapod. Nehogy elpofázza a dolgot.

– Örömmel. Még nem járhat messze.

– Az úton fut hazafelé. Ismerem a barmot, be nem merne menni az erdőbe. Indián vér folyik benne, mégis úgy fél az erdőtől, mint a tűztől. Nyomás utána!

– Mi mit csinálunk?

– Várunk. Aztán majd meglátjuk.

– Tudod, mit mondok én neked, Manuel? Az ilyen buli olyan, mint a kukoricakapálás. Elindul az indián kapálni a kukoricáját, megáll a földje szélén, és azt mondja: nincs is ebben olyan sok gaz, hamar végzek vele. Elkezdi kapálni, aztán itt is gaz, ott is gaz – már lefelé megy a nap, de még mindig nem végzett a felével sem. Ez a buli is ilyen.

– Ezt nem értem. Pedig nem lyukas a fejem, hogy kifolyjon belőle az ész.

– Ez a dolog is úgy nézett ki, hogy csak négyet kell kinyírniuk, aztán szépen szaporodik a számuk. Valter, Alfaro...

– Itt meg is állhatsz.

– Biztos, Manuel?

– Arra mérget vehetsz.

– Azért ugye nem bánod, hogy figyelem a kezed?

– Nyugodtan figyelheted, Rosales.

Manuel az órájára nézett.

– Cirka most éri el Incera Alfarót. Szerintem már el is vágta a torkát.

Manuel ebben nagyon tévedett. Incera nem vágta el Alfaro torkát.

Ugyanis nem találta Alfarót sehol.

De hogy is találta volna, amikor Alfaro már nem tartózkodott a földön.

Méghozzá két értelemben sem. A teste fent feküdt egy faágon, cirka háromméternyire az alatta húzódó ösvénytől.

Nyakából szapora vércseppek hullottak a földre.

Alfaro a holdat nézte, mintha őt kérlelte volna, hogy fejtsen meg egy nagy talányt.

Vajon honnan került elő az a jaguár, amelyik megölte, méghozzá úgy, hogy a karmaival felszakította a nyaki ütőerét? Honnan volt az ereje, amellyel könnyedén felhúzta a testét a fára? Mert az a jaguár amúgy karcsú volt, inas, és a kezei is furcsán emberkezek voltak.

Csakhogy Alfaro már nem tudta megkérdezni a holdtól.

A halottak nem tudnak kérdezősködni.

6.

Incera igyekezett, hogy elérje Alfarót, és belenyomja kését az oldalába. Már rég meg akarta tenni, évekkel ezelőtt, csak éppen nem volt mersze hozzá. Ha utált valakit életében, akkor Alfaro volt az. Soha nem tudja elfelejteni neki, hogy mit tett Teresitával. Azzal a Teresitával, akit ő szúrt ki magának. Igaz, Alfaro is kiszúrta, csakhogy vele szemben az ő szándékai komolyak voltak. Bár még fiatal volt, ha kellett volna, feleségül vette volna a lányt. Akkor sajnos bekövetkezett az a szörnyűség, amely megfosztotta Teresitától.

Hogy végül is mi történt, senki nem tudja pontosan, és Alfarón kívül nincs is senki, aki elmondhatná. Mindenesetre azt rebesgetik, hogy Alfaro egy bulin feltankolta magát, és Teresitát is teletöltötte piával, állítólag valami fehér port is szórt a lány italába – ezt többen is látták – aztán eltűnt vele egy kávéültetvény bokrai között. Volt olyan, aki ezután kétségbeesett kiabálást hallott, sőt pofonok csattogását is, de nem akadt senki, aki Teresita segítségére sietett volna. Nem, Teresita nem halt meg, csak elbujdosott. Még azon az éjjelen

vonatra szállt, és azóta sem látta senki. Kivéve talán Godof reót, aki mintha Managuában látta volna egy rendőrautóban, amely átnevelő táborba vitte a prostikat. Egy ilyen kocsi ablakából nézett volna ki Teresita, ha Godofreo egyáltalán jól látta. Mindenesetre a lány eltűnt az életéből, és ezt Alfarónak köszönheti.

Az élet később aztán úgy hozta, hogy néhány közös melóban kellett részt venniük. Alfaro tudta, hogy dühös rá, ennek ellenére még hergelte is. Néha egészen bárdolatlan kijelentéseket tett Teresita hamvas bájait illetően. Azt is mondta, hogy minden virágot le kell szakítani egyszer. Lehet, hogy a virág nem örül ennek, de ki a fenét érdekel ez? A virágnak az a dolga, hogy illatozzék, a kertésznek meg az, hogy leszakítsa. Ő mindenesetre imádja a kertészkedést.

Incera elalvás előtt nemegyszer elképzelte magának, hogy,elkapja Alfarót és kibelezi. Méghozzá szó szerint. És amíg belezi, kérdéseket tesz fel neki a virágkertészettel kapcsolatban. Gyakorlati útra azonban soha nem tudta terelni a vágyait – Alfaro ugyanis összeállt Manuel Cerdasszal, a legkeményebb fiúval a környéken, és ettől a pillanattól kezdve Alfaro szent volt és sérthetetlen. Incera tudta, hogy aki Cerdasszal húz ujjat, az a halállal kekeckedik.

Hogy s mint történt, ő maga sem tudja, de egyszer csak Cerdas szemet vetett rá. Addigra már neki is volt egy kis híre a környéken, így aztán Manuel, akinek mindig szüksége volt néhány kemény legényre, üzent érte, és megkérdezte tőle, hogy nem lenne-e kedve hébe-hóba kisebb munkákat végezni neki. Ekkor pillantotta meg Alfarót Manuel Cerdas csapatában.

Úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha nem nyitogatja a pofáját, és nem tesz megjegyzéseket Alfarónak. Inkább úgy tesz, mintha már nem is emlékezne Teresára: az ifjúság édes madara elröppent mindörökre. Alfaro többször is beletaposott a lelkébe, de ő nem ütött viszsza. Sőt igyekezett elkerülni a konfliktusokat. Tudta, hogy egyszer eljön még az ő ideje.

Hát most eljött! Alfarónak valamiért inába szállt a bátorsága, és megpróbált megpattanni Cerdas elől. Életében nem kapott még kellemesebb feladatot. Végre kibelezheti Alfarót.

Csakhogy óvatosnak kell lennie, nagyon óvatosnak!

Alfaro nem nyeretlen kétéves; több van a kisujjában, mint másnak a fejében.

Ez aztán egy kicsit meg is ingatta a magabiztosságát. Alfaro nem hülye. Ha egyszer lekopott, akkor annak meg is van az oka. És ez aligha az, hogy hirtelen rájött a szapora hasmenés. Sokkal inkább, hogy Alfaro megszagolt valamit, és most igyekszik menteni a bőrét. Mindegy. Megkapta a feladatot – végre kell hajtania. Főleg, hogy nagyon is kedvére való a dolog.

Nem volt nehéz Alfaro nyomait követni. Itt fordult meg – a letaposott fű furcsán feketedett a holdfényben itt indult el az ösvényen a város felé. Furcsa. Miért nem szólt egyiküknek sem?

Ha Incera értett valamihez, akkor az a nyomolvasás volt. Csodálatos érzéke volt hozzá, amit minden bizonnyal indián felmenőitől örökölt. Ahogy mások a könyvekből olvassák ki a mindenféle történeteket, ő a természettel tette ugyanezt. A nyomok úgy beszéltek neki, mint a szereplők a könyvekben. No, akkor gyerünk csak tovább!

Alfaro innen indult el a város felé. Nem futott, inkább lopakodott. Érdekes. Egyáltalán ném úgy fest a dolog, mintha menekülne. Inkább mintha követne valakit. De ki az ördögöt?

Megpróbálta kideríteni, kit követhetett Alfaro. Csak nem leste ki őket valaki? Egy hívatlan szemtanú? Mindegy, Alfarónak akkor is vége. Semmilyen körülmények között nem engedi ki a markából. Már nem.

Lehajolt, szemügyre vette az egyetlen értékelhető nyomot, amit az a másik hagyott. Egy viszonylag kicsi, mezítlábas talp

lenyomatát látta maga előtt. Lehetett gyereké, de lehetett kis termetű felnőtt is. Talán indiáné. Bizonyára leselkedett, Alfaro észrevette és utána eredt. Már nem volt ideje figyelmeztetni őket. Eszerint Alfaro nemhogy nem pattant meg, hanem értékes szolgálatot végez Cerdas számára, amiért jutalmat érdemelne.

Sötéten elvigyorodott.

Hát meg is lesz a jutalma, nem is vitás! Cerdas soha nem fogja megtudni, hogy Alfaro nem árulta el őt. Istenem, mennyi titok is van a világon, amelyre soha nem derül fény!

Megszorította a kése nyelét, és ment tovább. Alfaro igencsak könnyen követhető nyomokat hagyott. Nem nagyon törekedett rá, hogy eltüntesse őket. De hát miért is törekedett volna?

A fenébe is! Eltűntek Alfaro nyomai. Itt van egy, itt van még egy, még egy – aztán semmi. Egyetlenegy sem.

Előreszaladt az ösvényen, megfordult, és máris jött visszafelé. Nincs nyom, nincs nyom, nincs nyom... itt pedig van. A fene sem érti, mi történt. Mintha felemelkedett volna a levegőbe.

Elvigyorodott. A ravasz Alfaro! Tudta, hogy követni fogják, ezért felmászott egy fára. No de mi a fenéért mászott volna fel? Hiszen azt a másikat, a mezítlábast akarta elkapni!

Állt és töprengett. Itt van a legközelebbi fa. Csak erre mászhatott fel. Hihetetlen! Alfaro nem az a típus, aki fára mászik. Valószínűleg nem is tud fára mászni, mint ahogy ő sem tud. És ha még fel is mászott, vastagon kellene borítania a környéket a lekotort fakéregnek. Ez a törzs pedig érintetlen... vagy majdnem az. Itt is letört róla egy pici kéregdarab, ott is... bár erősen valószínű, hogy a mókusok tördelték le. Nem, Alfaro nem lehet a fán!

Ahogy állt és tanakodott, kése markolatát szorongatva, hirtelen meleg csepp hullott az arcára. Megcsóválta a fejét, és megtörölgette a képét.

– A fenébe is, megeredt az eső. Pedig a hold erősen világít. Úgy látszik, egy kóbor felhőből hullanak a cseppek. Most még egy... még egy... mi az ördög ez?

Ahogy szétkente a cseppeket a képén, érezte, hogy ragacsosak, mint a gyanta.

Incera megdermedt. Az a történet bukkant elő a fejéből, amit az öreg indián mesélt nekik, gyerekeknek, amikor kiszöktek a falu szélére az indiánok táborába.

Senki nem tudta megmondani, honnan jöttek az indiánok, és hova mennek. Talán még ők maguk sem.

Néhány lakókocsival és két öreg autóval járták az országot. A nyelvüket is alig értette – nagyon oda kellett figyelnie, ha fel akart csípni valamit is a beszédükből.

Az indiánok valamennyien nagyon öregek voltak fiatal nem akadt köztük egyetlenegy sem. Azt mondták, elmentek a városokba, és soha nem tértek vissza hozzájuk. A legöregebb, akinek egyetlen sastoll volt csak a hajában, azzal dicsekedett, hogy ők azoknak az indiánoknak a közvetlen leszármazottai, akik a nagy piramisokat építették. Ők uralták egész Amerikát, amikor a fehér ember még sehol sem volt. Mesélt,még sok egyebet is azokról a régi időkről, de ez a gyerekeket nemigen érdekelte. Sokkal inkább szerették a vadászkalandokat.

Nohát az öreg ezekben sem szűkölködött. Elmesélte, hogy egyszer egy barátjával vadászni indult – persze akkor még ifjú volt és erős, mint a fiatal fák – amikor is nagy baj szakadt rájuk. Követni kezdte őket egy jaguár. Messze bent jártak már az erdőben; lehetetlen volt visszafordulniuk. De ha lehetett volna, sem tették volna meg. A virtus nem engedte. Ha a jaguár harcba szólította őket, hát állnak elébe!

Nem volt lőfegyverük, csak késük – azt gondolták, hogy az is elég lesz a jaguár ellen.

Fiatalok voltak és meggondolatlanok. Éjszakára tüzet gyújtottak, mert azt hallották, hogy a tűz elűzi a vadállatokat.

S bár tudták, hogy a jaguár ott köröz körülöttük, lefeküdtek a tábortűz mellé és elaludtak.

Aztán felvirradt a hajnal. Amikor kinyitotta a szemét, nem látta maga mellett a társát. Látott viszont jaguárnyomokat. És másfajta nyomokat is. A kettőből aztán kikövetkeztette, hogy társát éjszaka elkapta a vadállat, súlyosan megsebesítette, és magával hurcolta.

Az öreg indián – akkor még fiatal volt – kezébe fogta a kését, és követni kezdte a jaguár nyomát. Követte jó darabig, majd egyszer csak azt vette észre, hogy nincs már nyom az orra előtt.

Megállt az ösvény közepén, és gondolkodni próbált.

Hirtelen meleg cseppek hullottak az arcára. Felkapta a fejét. Rémülten látta, hogy a társa fent ül egy ágon, félrehajtott fejjel, és nagy, sűrű cseppekben folyik a nyakából a vér. Mellette ott morgott a jaguár, és a vérét nyalogatta.

Az indián annyira megrémült, hogy futni kezdett a tábortűz felé. Közben egyre ott hallotta maga mögött a jaguár talpainak puha surranását. Sőt a lihegését is hallotta. Tudta, hogy pár pillanat múlva vállába marnak az éles karmok.

És bele is martak volna, ha nem bukkannak fel előtte a kávémunkások. Méghozzá egy egész csapatra való.

Mint később kiderült, nem messze az erdőtől kávéültetvény húzódott, s az ültetvény munkásai éppen az egyik erdei faluba igyekeztek egy kis mulatságra. Igen, a jaguárról már ők is hallottak – különösen gonosz, emberevő jaguár az. Mintha hadjáratot viselne az emberek ellen. Nem múlik el hét, hogy ne ölne meg valakit az ültetvényen dolgozók közül. Bár sokan vadásznak rá – vérdíjat is tűztek ki a bundájára – még senkinek sem sikerült elejtenie. Örüljön neki, hogy megúszta a találkozót. Csak aztán vigyázzon! Ha lehet, tűnjön el a környékről, mert a jaguár nem hagyja annyiban a dolgot. Akire egyszer szemet vetett, nem menekülhet előle.

Azóta aztán a világotjárja, és abban reménykedik, hogy a jaguár – ha él még – ugyancsak megöregedett. Az öregek pedig már nem harcolnak egymás ellen. Arra ott vannak a fiatalok. Az anyaföld a fiatalok vérére szomjas, nem az öregekére.

Ez jutott az eszébe Incerának, amikor az arcára hullottak a cseppek.

Vér! Istenem, yér!

Lassan, óvatosan emelte fel a fejét.

Aztán felordított rémületében.

A feje felett húzódó vaskos faágon ott ült Alfaro, és éppen lenézett rá.

Csakhogy nem volt sok köszönet a nézésében. Nézte őt, de már aligha látta.

Üveges szemekkel már senki nem látja a világot.

7.

Incera lábát megbénította a félelem. Istenem, Madonnám, egy jaguár! Egy jaguár kapta el Alfarót, és hurcolta fel a fára! De hogy tehette, Istenem, hogy tehette? Hiszen erre nincsenek is jaguárok! Valaha régen voltak, de már rég elűzték az utolsót is. Amikor a kávéültetvények zöldülni kezdtek, az ültetvényesek nagy hajtóvadászatot rendeztek a vadállatokra. Igaz, a jaguárok nem sokat törődtek a kávéval, törődtek viszont á kávémunkások állataival. Szorgalmasan tizedelték a kecskéket, juhokat, sőt még a szamarakat is. Az ültetvényesek megunták a csapásokat, és elkergették a macskákat. Többségük elmenekült, behúzódott az erdő belsejébe, és most a turisták fényképezőgépei előtt pózol. Amelyik meg felvette az elé hajított kesztyűt, ezóta már trófea valamelyik ültetvényes ágya előtt.

Csakhogy Alfarót mégiscsak egy jaguár ölte meg!

Várjunk csak egy pillanatra! Hiszen nem látott jaguárnyomot egyet sem. Csak egy mezítlábas ember nyomát.

Mi az ördög ez az egész?

Akkor csak egy démon lehet! Egy erdei kísértet! Valakinek a szelleme, aki nem képes nyugodni. Ezekről is hallott eleget. Csapdába csalják az erdei vándort, és mindenféle szörnyűségeket művelnek vele. Mint például Alfaróval. Szentséges Szűzanyám, hol a keresztem, hol a keresztem?

Bizony jó lett volna, ha nála van. Akkor talán nagyobb eséllyel szállhatott volna szembe a Gonosszal.

Merthogy a Gonosszal kell megküzdenie, ahhoz kétség sem fért.

A Gonosz azonban nem akart megküzdeni vele.

A Gonosz egyszerűen csak meg akarta ölni.

Ahogy a vérző Alfarót figyelte, mintha kicsit melegedni kezdett volna a szíve tájéka. Akárki is ölte meg a fickót, már eltűnt a közeléből. Nincs ott Alfaro mellett, és nem is nyalogatja a vérét. Nyilván megelégedett azzal, hogy megölje, és felvitte a fára, az éléskamrájába.

Ha jaguár, meg fogja enni. Sőt ha szellem, akkor is.

A szellemeknek is táplálkozniuk kell valamivel.

Ettől annyira felbátorodott, hogy csípőre tette a kezét, és szólongatni kezdte Alfarót.

– Hé! Alfaro! Hallasz engem?

És lássanak csodát! Alfaro megmozdította a fejét, mire még szaporábban kezdett ömleni a torkából a vér.

Incera nem tudta megállni, hogy a lelkében üvöltő félelem ellenére is, ne próbálja meg kiélvezni a helyzet minden csepp mézét.

– Látsz engem, Alfaro? Én vagyok az, Incera. Tudod, mi lesz veled, haver? Pár perc múlva meg fogsz dögleni. A jaguár vagy szellem, vagy micsoda elharapta a nyaki ütőeredet. Téged már senki ezen a földön meg nem menthet, amigo. Halálra vagy

ítélve. Adnék neked egy kis útravalót, barátom. Egy régi emléket. Tudod, ha majd leesel a fáról, és a jaguár véletlenül nem falna fel, eljönnek érted a kukacok. Az egyik bemászik a szemedbe, és... hát nem lesznek valami kellemes pillanataid, Alfaro. Nos, ha megpillantod az első kukacot – úgy értem, lelki szemeddel – jusson eszedbe Teresita. Az én Teresitám. Hosszú és nyugtalan sötétséget neked, amigo.

Az élők elégedettségével nézte a halottat.

Aztán egyszerre csak hatalmasat ordított.

Alfaro, mintha csak szárnyai nőttek volna, a levegőbe emelkedett, és elindult felé.

Megpróbált elugrarii eióle, de csak egy ordításra tellett az erejéből.

Alfaro ráesett, és a földre döntötte.

Incera már nem hallotta a halk reccsenést.

Soha nem tudta meg, hogy nyakcsigolyatörés okozta a halálát.

8.

– Állj! – mondta hirtelen Cerdas Rosalesnek. – Valami történt.

Rosales is tudta, hogy történt valami. Alfaro is és Incera is eltűnt, és egyik sem jött vissza.

– Mi a hézag, Manuel?

Manuel Cerdas ekkor elkövette élete egyik óriási hibáját. Ahelyett, hogy gondolkodott volna, hagyta, hogy az érzelmei uralkodjanak el rajta. Ezek az érzelmek pedig azt üvöltötték a fülébe, hogy a másik kettő gyáva szemét. Bizonyára már előre megbeszélték, hogy lelépnek. Pedig korábban egyikükről sem tételezett volna fel ennyi aljasságot. Így cserbenhagyni a társaikat! Mert micsoda, ha nem aljas az az ember, aki miután megállapodtál vele egy sikeresnek ígérkező gyilkosságban, lelép. Hova lenne a világ, ha csupa ilyen megbízhatatlan

mocsokból állna?

Úgy elvesztette a fejét, hogy dühében felordított.

Talán percekig is ordítozott volna, ha a rémült Rosales be nem fogja a száját.

– Csendesen, Manuel, felébrednek!

– Vedd el a mocskos mancsod a szám elől!

Rosales elkapta a kezét.

Cerdas lihegett, de már lecsillapodott.

– Jól van – mondta. – Megcsináljuk ketten! Aztán az árulók következnek.

-.Hogy csináljuk meg, Manuel?

-Mi a francot kérdezgetsz?!

– Csak azért mondom, mert már csak ketten maradtunk: Nincs elég kezünk.

– Jól van – lihegte Manuel. – Jól van. Akkor késsel dolgozunk.

– Nem bukunk le?

– Utána felgyújtjuk a kócerájt. Vagy inkább te is lelépnél?

Olyan fenyegetően sárga fények égtek a szemében, hogy Rosales gyorsan tiltakozni kezdett.

– Dehogy, Manuel. Én veled tartok.

– Akkor gyerünk! Én megyek előre. Kinyitom az ajtót, megnézem, tiszta-e a levegő, aztán füttyentek egyet.

– Jól van, Manuel, itt várlak.

Manuel lépett néhányat előre, és óvatosan kinyitotta az egyetlen szoba ajtaját. Aztán hátrahőkölt meglepetésében. Te jó isten! Már ezért a látványért is érdemes volt idejönnie! Ez tehát a pasas felesége? Tényleg szőke és hosszú lábú. A fene vigye el, ezek az amerikai csajok ruhástul alszanak? Még

szerencse, hogy nincs rajta cipő. Így is látja azért a lábait, és feljebb is... Első osztályú áru, nem is vitás.

Édes istenem, és a kis csaj! Életében nem látott még ilyen szépet. Mi az, hogy még gyerek? Sosem látott még felnőttebb gyereket. Még szerencse, hogy ő legalább levetett mindent magáról. Édes istenem, ha bebújhatna mellé... Magával kellene vinnie a kis csajt.

Csakhogy akkor kész a lebukás. De itt sem hetyeghet vele. Az a két barom eltűnt, gyorsan kell dolgozniuk.

Mindenesetre a kis csajt Rosalesnek hagyja. Ő nem tudna kezet emelni rá. Mint ahogy egy értékes aranytárgyat is képtelen lenne beolvasztani, amint azt sokan teszik. Isten elleni vétek egy művészi munkát megsemmisíteni. Márpedig ez a lány is művészi munka, de még mennyire hogy az!

Halkan elfüttyentette magát, és kihúzta a kését.

Várta Rosalest.

9.

Rosales meghallotta a füttyöt,, és bólintott. Isten nevében, előre!

Átlépte a küszöböt, és húzta volna maga után a lábát, de nem jött. Mintha beleragadt volna valamibe.

Az ajtó! – sóhajtotta Rosales. – Biztos beleakadt az ajtóba.

Megrántotta, de így sem jött. Dühösen felmordult és hátranézett.

Aztán nem érzett semmit, mert mit is érezhetne egy olyan valaki, akinek másodpercek töredéke alatt mélyhűtötté vált mindene?

Szerencséjére vagy szerencsétlenségére a szeme nem fagyott meg. Így aztán jól láthatta, hogy egy jaguár áll mögötte. Egy igazi jaguár!

Fel sem tűnt neki, hogy a jaguár két lábon áll, ahogy azért

kevés jaguár közlekedik. Ráadásul ennek a jaguárnak a mellső lába emberi kéz volt, ezzel ragadta meg a sarkát.

Rosales megpróbált nyögni, de a levegő minden mellékzörej nélkül áramlott ki a tüdejéből. A jaguár halkan felmordult, és a szájára tette a kezét.

Rosales mozdulni sem tudott. Csak akkor rándult meg a karja, amikor a jaguár iszonyú erővel húzni kezdte hátrafelé. Alig szusszant kettőt, máris eltávolodtak a háztól.

Rosales a térdére esett, miközben a kése után tapogatódzott.

A jaguár ismét morgott, majd halk, fátyolos hangon megszólalt.

– Akarsz imádkozni?

– Aka... rok! – bólintott Rosales, aztán előrevetette magát. Egyenesen neki a jaguárnak. Nem volt eszénél, egyszerűen megzavarodott a félelemtől.

A jaguár elmosolyodott.

Szinte gyengéden emelte fel a kezét, és húzta el a támadó nyaka előtt.

Rosales nem láthatta, hogy a kezét kesztyűként takaró mancsból acélkarmok bukkannak elő, és feltépik a nyaki ütőerét.

Arccal előre belezuhant a fűbe.

A jaguár bólintott, és futni kezdett a ház felé.

Remélte, hogy még nem késett el.

10.

Szerencsére idejében lépett be a szobába. Manuel Cerdas éppen akkor hajolt az asszony fölé. Úgy gondolta, vele kezdi. Mókára már nincs idő, azt elcseszték a többiek. Pedig titokban számított rá, hogy nagy bulit csapnak ők itt négyen. Megmondta ezeknek a barmoknak is – csak éppen a koreográfiát nem árulta el nekik. Meg akarta lepni őket. Nem,

nem annyira, hogy jutalomjátékot mutasson be nekik ingyen, nem, erről szó sincs.

Sokkal okosabb ő annál, mint hogy ilyen marhaságokkal mulassa az időt. Ő a kötelékre gondolt, amely majd összefűzi őket.

Egyszerűen arról van szó, hogy elért egy bizonyos életkort, amikor már a jövőjéről kell gondoskodnia, bármennyire is hülyén hangozzék – az öregkoráról.

Hányszor találkozott földről felszedett, nyálas végű csikket szívó öregekkel, akiket még az utcagyerekek is megaláztak! Hát ő nem lesz ilyen, az biztos! Neki öregkorában is lesz annyi pénze, hogy leszarja a kis csirkefogókat.

Ehhez azonban banda kell. Egy jó banda, amely összegyűjti neki a zsebbevalót. Egy jó banda, amelyet gondos atyaként irányít, s ők engedelmes fiúkként szolgálják. Erre a célra szemelte ki Alfarót, Incerát, Rosalest. Nem a legszeretetreméltóbb alakok, de a szívük azért a helyén van. Persze még nem tudják, hogy mire választotta ki őket – néhány perc múlva majd megtudják. Ha egyáltalán előkerülnek a rohadékok!

Érezte, hogy gyilkos düh szorítja össze a szívét! Jaj, nekik, ha nem kérnek a barátságából! Jaj nekik, ha visszautasítják az ajánlatát!

Pedig olyan szépen eltervezett mindent. A közös bűn majd összeköti őket. Együtt ölik meg a külföldieket, együtt játszadoznak el a csajokkal. A vasutastól hallotta, hogy szemrevalóak. És most itt fekszenek előtte: a kis csaj teljesen pucéran! Istenem, hiszen mindjárt kinyitja a szemét, és akkor ő…

Úgy képzelte, hogy a pasast megölik, a csajokon pedig békésen megosztoznak. Aztán amikor kiszórakozták magukat, őket is megölik. Ez lesz az a közös bűn, amely összeköti őket. Soha nem merik majd elárulni őt, mert akkor önmagukat is elárulják. Semmi sem erősebb kötelék, mint néhány együtt

elkövetett gyilkosság.

És akkor ez a szemét Alfaro beleköpött a levesébe!

Mielőtt még összeköthette volna őket a közösen kiontott vér, Alfaro lelépett. Remélhetőleg Incera elkapja és megöli. Ismeri Incerát, tudja, hogy régi vágya leszámolni Alfaróval. Hát akkor most itt a lehetőség! Legfeljebb egyelőre hárman alapítják meg a bandát, nem négyen.

Arra gondolni sem mert, hogy Incera is lelépett.

Nem, ő soha nem tenné meg. Akkor viszont hol a francban tekereg?

Ha nem kerül elő, borul minden. Itt már nem babra megy a játék. Végső esetben Rosalesszel kettesben végzik el a munkát. Csakhogy akkor le kell mondaniuk a csajokról. A pénz most mindennél fontosabb. A holttesteket eltüntetik – persze, nem úgy, hogy felgyújtják a házat, nem, eszében sincs! Az túl átlátszó lenne. Elviszik őket a mocsárhoz, itt van néhány méternyire, és belesüllyesztik őket.

Jaj, csak ez a kis csaj ne lenne! Egyszerűen nem bír ellenállni neki! Nem és nem! Nem tudja kihagyni a lehetőséget!

Letette maga mellé a kését, és a lány fölé hajolt. Alszik, mint a tej. Istenem, de szép! Mégiscsak változtat a sorrenden. Előbb a pasas, aztán a szőke, majd a kis csaj. De még előbb…

Valami alig hallhatóan mocorogni kezdett a háta mögött. Meg kellett volna fordulnia, de egyszerűen képtelen volt rá. A kis csaj magához láncolta. Még a meleget is érezte, ami kigőzölög belőle. És az illatot, amelyért meg tudott volna őrülni. Az alvó nő testének illatát.

Így csak nyögni tudott, mintha láz kínozná.

– Rosales?

Halk kummantás.

Igen, ez Rosales. Ő szokott ilyen furcsa hangokat kiadni

magából, ha valamitől nagyon ki van bukva.

Hát persze, hogy kibukott. Ő is kikészült a kis csaj látványától.

– Incera visszajött?

Újra halk morgás.

– Mondtam én, hogy Incera megoldja a dolgot. Itt vagy, Incera?

Morgás.

– Nem tudtok értelmesen beszélni? No, hogy tetszik a kis csaj?

Morgás.

– Azt elhiszem. Mi történt Alfaróval? Meg akart lépni, mi? Remélem, elvágtad a torkát?

Morgás.

– Helyes. Hárman is elegen leszünk rá. Rosales, kapd el a pasast! Incera, te befogod a csaj száját, ha felébredne, ne csaphasson zajt. Hallod, Incera, tetszik neked a csaj? Tárgyalhatunk róla. Én addig a kis csaj szájára teszem a mancsom. Jó lesz így?

Morgás.

– Ne morogjatök már, a kutya szentségit neki! Nem tudnátok értelmesen válaszolni? Szavatokat vette a zsákmány, vagy mi?

Morgás.

Cerdas fejében ekkor mocorogni kezdett valami. Te jó isten! Biztos, hogy a haverjai vannak a háta mögött?

Csak nem valami erdei szellem, amikről azok a barom indiánok dumálnak... A francba is!

Felkapta a kését, és villámsebesen megfordult.

Aztán érezte, hogy a kés kicsúszik hirtelen merevvé vált

ujjai közül, és lekoppan a padlóra.

Nem Incera állt mögötte, és nem is Rosaies. És nem is ember. Egyáltalán nem az.

Egy jaguár morgott felé, rámeresztve égő tekintetét.

Cerdas akkor valami furcsát érzett. Azonkívül is persze, hogy kellemetlen melegség öntötte el a nadrágja elejét.

A legélesebb késnél is élesebben véződött bele valami az agyába, méghozzá kitörölhetetlenül.

Sosem lesz bandád, Cerdas! És sosem mászol rá erre a mezítelen kis csajra itt az orrod előtt!

Pedig az éjszakát meztelen élőlényekkel töltöd egy ágyban, az igaz.

Csakhogy ezek a meztelen élőlények a kukacok lesznek.

Cerdas fel akart üvölteni, de nem jött ki hang a torkán.

A jaguár villámsebesen kinyújtotta a mancsát, és gyengéden megpaskolta a nyakát.

Cerdas előtt elfeketedett a világ, és nem is világosodott ki soha többé.

Örök éjszaka köszöntött rá.

11.

A jaguár kihúzta a testet a ház elé, és megnézte. Elégedetlenül csóválta meg a fejét. Alighanem hibát követett el. Úgy látszik, öregszik. Ma már nem képes úgy irányítani az ütéseit, mint annak idején. Akkor bezzeg nem volt probléma vele, ha azt akarta, hogy az áldozat ne haljon meg, csupán az eszméletét veszítse el. Odaütött a verőerére, és kész. Sajnos mostanában már nem érzi eléggé az ütés erejét. Mint például ezúttal sem. Hiszen nem akarta megölni a fickót. Még nem. Meszszebbre akarta vinni a háztól, hogy a bentiek ne találjanak reggel vérnyomokat. Hát most aztán, tessék! Túl nagyot ütött, a pasas pedig meghalt. Nem mintha sajnálná, ó,

nem! Azt kapta csupán, amit megérdemelt.

Szemernyi lelkifurdalást sem érzett. Közte és a lelkifurdalás között mélységesen mély tenger hullámzik.

Az elmúlt idő tengere.

Hirtelen felbukkant előtte az az indián, akinek Abelardo úr annak idején kölcsönadta. Akkor még fiatal volt; ha jól emlékszik, a tizennyolcadik évét sem töltötte be. Az indián kerek perec megmondta Abelardónak: vagy kölcsönadja neki fél évre őt, vagy meghal.

Vagy megadja a tartozását, mert Abelardo úr nem kevés pénzzel tartozott az indiánoknak. Az indiánok mutattak neki egy aranyékszereket rejtő sírt, amelynek a jutalékáról Abelardo úr aztán nemes egyszerűséggel megfeledkezett.

Abelardo úr, nem tehetett mást, kénytelen volt eleget fenni az indián kívánságának, különben már másnap mérgezett tüske fúródott volna a testébe. Felpakolta hát egy szamárra, és a szamár kötőfékét az indián markába nyomta.

Az indián több tisztelettel viseltetett irányában, mint Abelardo úr. Egy sereg igen fontos tudnivalóra megtanította például, aminek később nagy hasznát vette.

Olyannyira tisztelte, hogy minden napnyugtakor megmosakodott, és csak azután feküdt le vele. Azt viszont fél évig minden este.

A legfontosabb azonban mégiscsak az volt, amit az indiántól tanult. Megtanult például egyetlen, laza kis ütéssel ölni. Csak meg kell találni hozzá a megfelelő helyet. Ilyen például a nyaki verőér. Ráütsz egyet, aztán kicsit megszorítod. Ennyi az egész.

Akkor kiválóan tudta irányítani az ütése erejét. Egyszer, még az indián falujában, ki is próbálta valakin.

A faluban attól kezdve úgy nevezték, hogy a Sima Kezű Madár. Jó ideig nem értette a nevét, hiszen a madárnak nincs

keze, csak lába, és mit jelent a sima kéz? Még ma sem érti egészen, de valahogy már érzi. Akkor valóban egy sima kezű madár volt, mint az ősi kőfaragásokon a furcsa madáremberek, akik az ég felé tárják nagy, sima tenyerüket. Talán ők is sima kezűek voltak, s ezekkel a sima tenyerekkel hajtották végre az emberáldozatot.

De ezt a pasast itt mégsem biztos, hogy ő ölte meg.

Lehet, hogy csak megállt a szíve rémületében. Akárhogy is van, jól van így. Most már csak awyomokat kell eltakarítania.

Kinyújtózott, és behunyta a szemét. Megpróbált a körülötte kavargó illatokból tájékozódni. Ismeretlen terepen mozgott, nem tudta, mi hol van: Igaz, járt már erre, csak akkor nem kellett holttestek eltüntetésével bíbelődnie.

Feltartotta az orrát a levegőbe. A vasút szaga azonnal befurakodott az orrlikaiba. A dízelolaj bűze, a talpfák kesernyés kigőzölgése, a bakterházban fővő étel aromája. És még ezernyi, ezernyi, ezernyi illat! Virágoké, fáké, állatoké. Az erdő illata, a csend illata, az éjszaka illata. És a mocsár illata!

Öt perc múlva a mocsár partján állt. Elégedetten nézett végig a bűzös víz és a zsombékok birodalmán. Nem túl nagy, de a terveinek éppen megfelelő. Belehajigálja őket; akinek hiányoznak, azok meg csak keressék. Nem igazán hitt benne, hogy tűvé teszik az eltűntek után a környéket. Az itteniek olyanok, hogy egyszer csak gondolnak egyet, belemerülnek a dzsungelbe, és nem is jönnek ki belőle soha többé. A hozzátartozók egy ideig még várják őket, aztán többé már nem várják. Kemény emberek élnek erre, nem szokásuk a hosszan tartó nyavalygás. Aki elment, menjen! Az istenek tudják az igazságot egyedül. Ők meg úgyis megtartják maguknak.

Jó órájába került, amíg összeszedte mind a négy holttestet, és a mocsár partjára húzta őket. Amikor már ott hevert valamennyi, kilihegte magát felettük. Hát persze hogy nem a régi! Régen meg sem kottyant volna neki négy embert elcipelni valahova, ahova a saját lábukon nem szívesen

mentek volna. Most pedig liheg, mint az indián, akit megkergettek a szellemek.

Pihent egy kicsit, megkereste a megfelelő helyet cirka ötvenméternyire a parttól, ahova csak óvatosan, zsombékról zsombékra lépegetve jutott el, s elégedetten összedörzsölte a tenyerét.

Először a vérben úszókat vitte át a zsombékokon.

Amikor a kiválasztott részhez ért, egyszerűen belepottyantotta őket a kulimászba.

Enyhén összerándult az undortól, ahogy a mocsár magába nyelte az első testet. Gyorsan lenyelte, majd elégedetten, hangosan böfögött. Az asszony megfordult, és visszament a többiért.

Újabb órájába telt, amíg eltakarította a nyomokat.

Képes volt a legkisebb vércseppet is észrevenni a leveleken. Ezt is az indiántól tanulta, csak hát aprólékos babramunka, az igaz. Nem olyan egyszerű és kellemes, mint megölni valakit. Ezért aztán mindig is vigyázott, hogy lehetőleg ne ontson sok vért. Aki nagy piszkot csinál, sokáig takaríthat utána.

Hajnalodott amikor már úgy érezte, tökéletes munkát végzett.

Megkereste a fáját, felmászott rá, és könnyű álomba merült.

Ez az éjszakája sem múlt el hiába.

12.

Gladys ébredt fel először. Magára kapott valamit, és kisietett a zuhanyozóba. Úgy emlékezett rá, hogy este nem használta el az összes vizet. Vigyázott, hogy maradjon reggelre magának is és a szüleinek is.

Amint a zuhanyozóba ért, felágaskodott, és megkocogtatta a hordó oldalát. A hangokból arra következtetett, hogy háromnegyed részéig van még benne víz.

Marad hát belőle mindannyiuknak elég.

Lezuhanyozott, megtörülközött, aztán a ház előtt álldogálva belecsodálkozott a világba. Istenem, de szép is az erdő! Csupa illat és madárdal. Ha tehetné, egész életét itt töltené! Hiszen itt minden csupa-csupa szeretet és béke!

Korgó gyomra viszont arra figyelmeztette, hogy akármilyen szép is a reggel, ennie kell valamit. Tejet már nem talált a köcsögökben, ezért elővett a hátizsákjából egy csomagocska kekszet, és azt rágcsálta.

Még a végére sem ért, amikor az anyja is mocorogni kezdett. Kinyitotta a szemét, amely ezúttal meglepően tiszta volt. Körülnézett, és összehúzta a szemöldökét.

– Hol vagyok?

Olyan szelíd és érdeklődő volt a hangja, mintha odahaza ébredt volna.

Gladys mellé ült, és megfogta a kezét.

– Közép-Amerikában, mama.

– És... miért van rajtam ruha?

– Nagyon fáradt voltál az este, mama.

– A koponya?

– A helyén van, mama. Megnéztem.

Gladys megmutatta az anyjának a zuhanyozót, majd visszatért a szobájába. Apja éppen akkor ébredezett.

Az ő szeme is tiszta volt, arcán elégedett mosoly ült.

– Hogy aludtál, Gladys?

– Kiválóan, papa. Csak egy kicsit melegem volt.

Apja magához húzta, és megsimogatta a haját.

– Furcsát álmodtam, kislányom.

– Mit, apa?

– Nem akarlak ijesztgetni, de mintha egy jaguár jött volna be a szobába.

– Ne is ijesztgess, apa!

– Csak álom volt, kicsim. Mindazonáltal, ha még egy éjszakát itt kell töltenünk... szerzek valahonnan egy lakatot.

Joan is visszajött a fürdőből, és olyan jókedvűen dudorászott, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

Pedig történt velük valami, bár nem értették, mi. Az indián asszony, aki röviddel azután tért vissza a házba, hogy végeztek a fürdéssel, amikor meglátta őket, majd hanyatt esett a rémülettől. Szemei kimeredtek, és még keresztet is vetett. Karattyolt valamit érthetetlen nyelvén, és két ujjával többször is feléjük bökött.

– Hát ezt meg mi lelte? – hökkent meg Lennon. Csak nem átkozott meg bennünket?

Gladys megrázta a fejét.

– Fél tőlünk, apa.

– Honnan tudod?

– Érzem.

Lennon nem szólt rá semmit. Az utóbbi időben egyre kevesebbet tudtak, és egyre többet éreztek. A világban szerzett tapasztalataik helyett egyre inkább a megérzéseikre támaszkodtak.

Joan felemelte a tejesköcsögöt, és az indián asszony felé mutatta.

– Tejet kérünk. Érted? Tejet!

Az asszony bökdösött még egy kicsit feléjük, aztán megfordult és elrohant. A köcsögöket nem vitte magával.

Lennon megcsóválta a fejét.

– Nem úgy néz ki, mint aki bármit is hozni szeretne nekünk. Talán kapunk valamit reggelire. Csak tudnám, hogy merre van

az állomás!

Az állomásról az eszükbe jutott az ismeretlen aszszony, aki a szállást szerezte. És akit elfelejtettek behívni éjszakára.

Mind a hárman arra gondoltak: de jó lenne, ha az asszony visszatérne hozzájuk, és elmagyarázná, mit kell tenniük. Istenem, de jó is lenne!

Ebben a pillanatban kopogtattak az ajtón.

Gladys odarohant és kinyitotta.

Az ismeretlen asszony állt odakint, kopott, madzaggal átkötött bőröndjével a hóna alatt.

Gladys majdhogynem elsírta magát az örömtől és a sajnálattól. Istenem, ez a szegény kis öregasszony!

Olyan kicsi, szerencsétlen és olyan védtelen! Többé nem hagyja magára, bármi történjék is velük. Majd ő megvédi, amíg ebben a szörnyű országban lesznek.

Odaugrott az asszonyhoz és két cuppanós csókot nyomott az arcára.

Az asszony mosolygott, és lehajtotta a fejét.

Gladysnak az a furcsa érzése támadt, hogy a kis, vézna asszony a könnyeit nyeldesi.

13.

Lennon úgy érezte, meg kell magyaráznia a tegnapi estét. Behúzta az asszonyt a szobába, és az ágya szélére ültette. Elmondta neki, hogy olyan fáradtak voltak, hogy egyszerűen lecsapódott az automatájuk. Emiatt történhetett, hogy hagyták elmenni. Pedig itt kellett volna tartaniuk maguk mellett. Az őserdőben nem jó egyedül.

Az asszony lassan összeszedte magát. Ismét elmosolyodott, és megsimogatta Gladys arcát.

– Ó, hát találtam én magamnak egy jó kis szobát.

Nagyon kellemes volt..

– Tudott aludni az erdő lármájától? – kérdezte Gladys. – Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen zajos hely az éjszakai erdő.

– A majmok – biccentett az asszony. – A majmok vadásztak. A baglyok is. A kabócák meg énekeltek nekik.

– Honnan tetszik ilyen jól tudni?

– Olvastam – mosolygott az asszony. – Sokat olvasok – Én meg szörnyűt álmodtam – panaszkodott Joan.

– Érdekes, hogy ketten is ugyanazt álmodtuk. Egy jaguár tört be hozzánk az éjjel.

– Előfordul – bólintott az asszony. – Az erdei zajoktól van. – Él erre egy majomfajta, megtévesztésig hasonlít a jaguáréra a bőgése. Biztosan beszűrődött az álmukba. Ne is törődjenek vele. Fogadni mernék, hogy a következő éjszaka már nem fognak jaguárral álmodni.

– Következő éjszaka? – hökkent meg Lennon. Gondolja, hogy még várnunk kell?

– Majd a vasutastól megtudjuk.

Nem is gondolták, hogy milyen hamar.

14.

Éppen indulni akartak az állomásra, amikor felbukkant előttük a vasutas, nyomában az indián öregasszonnyal.

Ő még mindig hányta magára a keresztet – egészen addig, amíg a vasutas rá nem mordult. Még a sapkáját is levette a nagy tisztelettől, ahogy feléjük közeledett.

Ekkor már odakint álltak a ház előtt mind a négyen.

A vasutas megtorparit tőlük néhány lépésnyire, és a nyakukra bámult. Mintha keresett volna rajta valamit.

– Jól... aludtak? – nyögte ki aztán, amikor végre elvette a nyakukról a szemét.

– Megjárja – biccentett Lennon. – Jó kis háza van.

– A sógoromé – mondta a vasutas.

Lennon az indián asszonyra bökött.

– Kértünk tőle egy kis tejet, de elszaladt.

A vasutas még mindig gyanakodva bámulta őket.

– Mindjárt küldök néhány köcsöggel. Szóval zavartalan éjszakájuk volt? Hát ennek örülök.

Megfordult, és elindult visszafelé, ahonnan jött. Nem tudta mitévő legyen:.. Mi az ördög történhetett itt, amikor Cerdas világosan megmondta...

Addig gyalogolt az erdei ösvényen az állomás felé, amíg bele nem botlott valamibe. Olyannyira zaklatott volt a lelke, hogy észre sem vette a közeli fához támaszkodót. Csak akkor riadt fel baljós gondolataiból, amikor összeakadtak a lábai, és majd orra esett.

Rémülten felordított, felkapta a kezét, majd gyorsan le is eresztette A vékony, inas asszony állt mellette, csípőre tett kézzel, egy fatörzset támogatva.

A vasutas nagyot fújt a megkönnyebbüléstől.

– Szűzanyám, a frászt hozta rám! Hogy a csodába került elém?

Az asszony mosolygott.

– Mit szólna hozzá, ha azt mondanám, hogy a fák tetején?

– Én már azon sem csodálkoznék. Mit akar tőlem?

– Beszélgetni – mondta az asszony.

– Hát ahhoz aztán végképp nincs kedvem! Dolgoznom kell, akár akarok, akár nem. Az a típus vagyok, aki arra született, hogy így keresse meg a kenyerét.

– Azért mégis jobb lenne, ha meghallgatna – mosolygott rá az asszony.

– Jól van, de csak gyorsan.

– Jó kis ház a magáé – mondta az asszony.

– Nem az enyém, hanem a sógoromé. De nincs jelentősége. Csak nem akarja megvenni?

– Talán még gondolkodnék is rajta, ha lenne zár az ajtaján.

A vasutas arcán nyugtalan árnyék futott végig.

– Minek az? Errefelé becsületes emberek élnek.

– Mint a négy haverja?

A vasutas nagyot nyelt.

– Kikről beszél?

Az asszony könnyedén elmosolyodott.

– Tudja maga, kikről beszélek. Azt szeretném tanácsolni magának, hogy ne keresse őket. Elmentek meszsze, nagyon messze. Talán átmentek a határon, és Hondurasban vagy Costa Ricában telepedtek le. Ugye nem akar utánuk menni?

A vasutas szeme forogni kezdett az üregében a rémülettől.

– Nem! Nem!

– Akkor maradjon a fenekén. Ha valaki megkérdezné, látta-e őket, hát mondja azt, hogy ném. Nem fogják sokáig keresni őket. Ja, és még valamit. Lehet, hogy a vendégeinek itt kell még egyszer-kétszer éjszakázniuk.

Nem lenne jó, ha kíváncsiskodók tolakodnának be hozzájuk, aztán azoknak is nyomuk veszne. Igazam van?

– Gyengéden elhúzta a kezét a megszeppent vasutas torka előtt. – Tehát?

A vasutas nem tudta, mi történt vele. Egyszerre csak elgyengültek a lábai, kis híja volt, hogy nem esett öszsze, mint a beteg majom. Torka összeszorult, mintha az asszony megszorította volna, pedig esküdni mert volna rá, hogy hozzá sem ért.

– Jól van – lihegte, a levegőt nyeldekelve. – Jól van.

Az asszony biccentett, kinyújtóztatta vékony, inas testét.

– Szépek erre a reggelek, igaz?

– Szépek – morogta a vasutas.

– Addig gyönyörködjünk bennük, amíg élünk. Gyakran előfordul, hogy éjszaka valaki rosszfelé jár, rossz dologba botlik, reggelre aztán már nem marad szeme, amivel a hajnalt nézegesse. Ugye, értjük egymást?

– Ért... jük – nyögte a vasutas.

– Üdvözlöm a feleségét és a családját.

A vasutas soha többé nem hallott Alfaróról, Rosalesről, Inceráról és Cerdasról.

Szerencsére a furcsa, inas, vékony asszonyról sem.

Az Arenal

1.

Ambrosius Paddington professzor nyomorúságos állapotban volt – ezt az Angol azonnal észrevette, ahogy megpillantotta. Piszkos volt, bizonyára büdös is, borotválatlan és elkeseredett. Az Angol szeme előtt feltűnt egy réges-régi vasárnap délelőtt – valahogy előbukkant a múlt ködéből – amikor Ambrie és ő ott álltak az epsomi derbin, és a lovakat gusztálták. Paddington akkor kimondottan selyemfiú volt: olyan öltözékben, hogy a jobb érzésű apák rémülten elráncigálták a lányaikat a közeléből. Szerencsére a lányok már akkoriban is fütyültek az apák véleményére, és szép sorjában visszaszivárogtak hozzájuk. Bármennyire is erőltette azonban magát, Paddingtonnal nem tudott versenyre kelni. Ambrie maga volt a "nagy aratógép", ahogy szeretettel hívta magát. Mindent learatott, ami csak található volt a mezőn. Pontosabban szólva, mindenkit. És a mezei virágok nem futottak el előle: még akkor sem futottak volna, ha tudtak volna. Amint az igazi virág nem tud elszaladni a gép elől, Ambrie világítóan kék szeme elől sem volt menekvés.

Sir Winston felsóhajtott amikor átölelte Ambrie-t, és közben megérezte a szagát.

Egy hete – gondolta magában. – Legalább egy hete nem fürdött.

– Hogy vagy, Ambrie? – kérdezte tőle, miközben azon igyekezett, hogy Ambrie ne érezze meg a hangján a megrendülést.

– Elkeseredetten és büdösen – mondta Paddington.

– Kikészültem, Winston. Ez az igazság.

– Nyugodj meg, már itt vagyunk. Megpróbáljuk rendbe hozni a szénádat.

Paddington mélyet sóhajtott.

– Ha sikerül, Winston, örökre a lekötelezetted maradok.

Az Angol legyintett.

– Erre a pár évre, ami még hátravan nekem, ne erőltesd magad. Majd a túlvilágon elszámolunk.

– Még mindig azokat a hülye filozófusokat olvasod?

– kérdezte gyanakodva Paddington. – Emlékszem, egyszer marha nagyot kaszáltál, alighanem a hármas befutón, de nem akartad felvenni a pénzt, mert éppen Platónt olvastad, ő meg ugyebár azt mondja, hogy a világ nem ér egy kalap szart sem. Ha nem beszéllek rá, otthagytad volna azt a pár száz fontot a kasszában.

– De felvettem, és jól berúgtunk.

– Platónból meg kiábrándultál. Szóval, nagy bajban vagyok, Winston.

– Cartwright mindenről beszámolt.

– A lelkemről nem tud beszámolni senki, csak én.

Nem véletlenül említettem azt a napot, amikor annyira ki voltál akadva Platón miatt. Nos, hát én is ki vagyok akadva. Legalább annyira, mint te akkor.

– Látom.

– A fenét látod, Winston! A lelkembe nem tudsz belenézni. Ha belenézhetnél, tudod, mit látnál benne?

– Mit?

– A nagy-nagy ürességet. A közepében pedig ott ül a halál, kezében a kaszája, és egy marha nagy kaszakővel fenegeti. Közben pedig azt morogja magában, hogy gyere már Paddington, gyere már! Hát ez a helyzet, Winston. Rohadtul szerelmes vagyok, rohadtul kétségbeesett, és rohadtul szerencsétlennek érzem magam.

Különben jól vagyok, köszönöm.

Sir Winston meg akarta veregetni a vállát, de gyorsan vissza is kapta a kezét. Valahogy nem illett volna az eset komolyságához a nemtörődöm vállveregetés.

– Egész kis csapattal érkeztem, Ambrie.

– Kösz, Winston. Csakhogy én már feladtam a reményt. Három hete keresem Ruth-t, és semmi eredménye.

– Azt hiszem... még nincs vége a történetnek, Ambrie.

Paddington felkapta a fejét.

– Az embered, Cartwright is ezt mondja. Csak azt nem mondta meg, mire alapozza a feltételezését. Ha engem akart megvigasztalni, nagyon kedves, de sokra nem megyek vele. Nekem nem vigasz kell, hanem Ruth!

Sir Winston megtömte a pipáját, aztán meggyújtotta, majd kényelmesen hátradőlt Paddington tábori székén.

– Akkor elkezdem az elején. Az a helyzet, Ambrie, hogy beletenyereltél valamibe, amiről fogalmad sincs, hogy micsoda. Mikor tűnt el a lány?

Paddington megmondta.

Sir Winston nagyot szívott a pipáján.

– Egy hét múlva lesz holdtölte. Addig meg kell találnunk. Ruth Grabowsky él, erre mérget vehetsz. És holdtöltéig nem is lesz semmi baja.

– És... akkor? – kérdezte gyanakodva Paddington.

Sir Winston ismét szívott egyet a pipáján, hogy a bodorodó füst elnyomja a Paddingtonból áradó illatokat.

– Az már más helyzet – morogta az Angol. – Akkor már minden megtörténhet.

– Például mi? – hajolt előre Paddington.

Az Angol kissé hátrahúzódott tőle.

– Még az is, hogy feláldozzák. Kivágják a szívét, meg

ilyesmi. Hé, mi van veled, Ambrie? Pedig igyekeztem kíméletes lenni hozzád... Lenne szíves, és hozna valaki egy pohár vizet?

2.

Amíg az Angol és Paddington a régi időkről beszélgettek, Cartwright Kati Lénárd sátrában ücsörgött a lánnyal szemben, egy kerek kis faszéken. Miss Lénárd sortban és selyemblúzban volt – ez a kettő együtt olyan hatást gyakorolt Tony Cartwrightra, mint egy intenzív légitámadás. S ha ehhez még hozzávesszük Kati melegbarna szemét, és formás pofikáját... Tony úgy érezte magát, mint amikor egy egyszerű, köznapi halandót beengednek a papok az istennő szentélyébe, hogy néhány percre szemtől szemben állhasson vele.

Ilyenkor illő még a lélegzetet is visszafojtani.

Kati Lénárd elkeseredetten csóválgatta a fejét.

– Nem akarom túlhangsúlyozni az érdemeimet, de ha nem vagyok mellette, talán már éhen is pusztult volna.

– Ismerte Ruth-t? – nyögte Cartwright.

A lány megcsóválta a fejét.

– Az a furcsa az egészben, hogy alig. Persze láttam nap nap után, ennek ellenére nem barátkoztunk egymással. Elég magányos lány volt. Vidám volt, meg ilyesmi, de... nem engedett közel magához senkit. Akkor még nem tudtuk, miért. Bár azért rebesgettek egy s mást. Azonkívül hozzám bizonyos tekintetben őszinte is volt... Tudja, hogy van ez.

– Tudom – bólintott Cartwright.

– Amikor Ruth eltűnt... azt hittük Paddington megőrül. Egyszerűen nem volt magánál. Ez szerencsére ha mondhatok ilyet egyáltalán – már az utolsó napokban történt. A többiek ezután elutaztak. Vége volt a gyakorlatnak, haza kellett menniük.

– És maga?

A lány elhúzta a száját.

– Aligha tudnám megmagyarázni magának... bár ki tudja? Nem lett volna túl izgalmas a nyaram. Igaz, elígérkeztem ide meg oda, de egyik sem olyan, hogy a nyakamat törjem érte. Itt meg itt volt ez a szerencsétlen ember, a tanárom, akit kedvelek. Szüksége volt valakire – hát itt maradtam vele. S megszerettem az Arenalt, és még ezeket a köveket is szeretem itt szerteszét.

– Őt is szereti?

Kati csodálatosképpen azonnal megértette, mire gondol Cartwright.

Ránézett, majd elnevette magát.

– Nahát, hogy maga miket tud kérdezni! Úgy ahogy maga gondolja, természetesen nem: nem a szokásos tanár-diák liezonról van szó. Tisztelem a tudásáért, s amikor bajba került, úgy gondoltam, mellé állok. Ha fontosabb dolgom lett volna, bizonyára én is a többiekkel tartok. Nem vagyok Teréz anya, ha erre gondol.

– Így is szép volt, hogy megtette.

– Tudom.

– Mit gondol, Kati, ki véste ki ezekét a köveket, és miért?

A lány megrázta a fejet.

– Fogalmam sincs róla. Ez nem az én szakmám.

Amikor megtaláltuk őket, megkísértett a vágy, hogy írjak róluk, de aztán ráébredtem, hogy ez a régészek dolga. Én egészen másfajta kövekkel dolgozom. Azokat maga a természet alakította, nem az emberek.

Cartwright előrehajolt. Természetesen nem azért, hogy belelessen a lány blúzába, hanem hogy ne kelljen hangosan beszélnie.

– Mondja Kati, hallott már maga a kihalási elméletekről?

A lány szeme kerekre tágult.

– Nem én. Mik azok?

– Nagyjából arról van szó, hogy az élet időnként teljesen kipusztul a Földről. Vagy majdnem teljesen.

Egészen a baktériumok szintjéig, hogy aztán újra kezdetét vehesse a törzsfejlődés. Csakhogy az egymás után következő törzsfejlődések egyáltalán nem ugyanazokat az eredményeket produkálják. Úgy látszik, mindig valamilyen értelmes lény keletkezik a fejlődés bizonyos pontján, csak éppen nem ugyanaz, mint a katasztrófa előtt. Például 52 millió évvel ezelőtt is kihalt a földi élet. Hogy mi volt azelőtt, senki sem tudja, viszont azt állítjuk, hogy már akkor létrejött egy értelmes élőlényfajta, vagy akár többféle is, akik természetesen nem emberek voltak.

A lány eltátotta a száját.

– Nem embe... rek? Akkor... kik?

– Mi úgy nevezzük őket, hogy kicsik. És velük együtt éltek az óriások is.

– Ez valami... mese vagy mitológia?

– Egyáltalán nem az, Kati. Azért jöttem magához, hogy részletesen elmeséljem, mit fedezett fel a mi kis társaságunk néhány évvel ezelőtt. Kész rá, hogy meghallgassa?

– Hát... hogyne – nyögte a lány. – Persze.

Cartwright elmosolyodott, összeráncolta a szemöldökét, és beszélni kezdett.

3.

Amikor Cartwright elkezdte, az Angol nagyjából akkor fejezte bé. Paddington olyan mozdulatlanul ült a székén, mintha jómaga is kővé változott volna. Egy büdös kővé.

Amikor felemelte a fejét, tökéletes ártatlanság ült az arcán. Olyannyira, hogy Sir Winston meg is rettent tőle. Csak nem

koptatta hiába a száját? Nagyon úgy néz ki a dolog, mintha Ambrie fel se fogta volna, mit mesélt neki.

Szerencsére tévedett. Paddington megrázta magát, és megvakargatta az állát.

– Biztos, hogy eszednél vagy, Winston?

– Biztos – bólintott az Angol.

– És ezt... tudja még valaki rajtad kívül?

– Mit? – tudakolta sértődötten Sir Winston. – Hogy eszemen vagyok-e?

– Azt, amit elmeséltél. Mások is osztják a véleményedet?

– Egy egész csapat. Néhány nap múlva egy csoport tudós érkezik ide, a világ vezető őslénykutatói. Értsd meg, Ambrie, mi nem ufológusok vagyunk, hanem tudósok. Csak éppen van egy új elméletünk, amely egyelőre még szokatlannak tűnik.

– Szokatlannak?! Hahaha! Ha nem lennék teljesen kiborulva, most nagyot röhögnék.

– Már megtetted.

– Igazán? Ez is csak azt jelenti, hogy mennyire ki vagyok borulva. Észre sem vettem.

– Megértetted, hogy mit mondtam Ruthról?

– Hogy a kicsik rabolták el. De hol van itt egyetlen törpe is, Winston? Kérlek, csak egyetlenegyet mutass!

Esküszöm, elkapom, és kinyomom a belét! Addig dumálsz lyukat a hasamba, amíg még Disney törpéit is megutálom.

– A kicsik nem törpék.

– Akkor kik?

– Élőlények. A pingvinek sem törpék.

– Azt mondod, fel akarják áldozni Ruth-t?

– Ha nem ájulsz el ismét, akkor azt mondom, hogy igen.

– Holdtöltekor?

– Holdtölte éjfélén.

– És te… azt ígéred, hogy kiszabadítod őt a karmaikból?

– Megkísérlem, Ambrie.

– És?

– Ha szerencsénk lesz, sikerülni fog.

Paddington felállt, és megpróbálta átölelni Sir Winstont.

– Ha megteszed, Winston, az isten is megáld érte.

Mit tegyek, hogy segítsek vele nektek?

– Ne próbálj megölelni – mondta Sir Winston.

4.

Estefelé feljött a faluból az öreg indián. Egy ideig csak téblábolt a sátrak között, aztán jó érzékkel az Angolt vette célba. Sir Winston a sátra előtt ücsörgött, és a hegyet nézegette.

Az Arenal, úgy látszott, már legyőzte az új jövevények érkezése feletti meghökkenését, mert ismét csak munkálkodni kezdett. Előbb gőzpamacsokat lövellt ki magából, majd az első lávaömlések is felvöröslöttek az oldalán. Sir Winston nem volt vulkanológus, nem is nagyon kedvelte a tűzhányókat, így aztán nem is érezte valami fényesen magát. Egyszerre eszébe jutott minden, amit a vulkánokról valaha is hallott. A fojtó, mérges gázokról, a sárlavináról, hamuesőről, kőhullásról, Pompejiről, a Krakatauról, a St. Helenről és megannyi rémisztő kitörésről. Hát nem valami felemelő érzés egy kitörni készülő vulkán lábánál éldegélni, annyi szent!

Az indián megközelítette Sir Winstont. Az Angol természetesen észrevette, de meg sem mozdította a fejét. Tapasztalatai szerint az indiánok nem kedvelik a kíváncsiskodókat. Ha el akarnak mondani valamit, anélkül is elmondják, hogy noszogatni kellene őket.

Majd szól az öreg, ha akar valamit.

Az öreg megállt néhány méternyire tőle, és megbiccentette a fejét.

– Jó estét, Senor.

– Jó estét – biccentett vissza az Angol.

– Maga új ember itt? – tudakolta az indián.

– Csak nemrég érkeztem.

Az indián a sarkára guggolt, és a hegyet vette szemügyre.

– Hogy tetszik magának?

– Sehogy – mondta Sir Winston. – Nem kedvelem a tűzhányókat.

– Ahol maga él, ott nincsenek ilyenek?

– Szerencsére. Baj nélkülük is akad azért elég.

– Egyelőre csak duzzog – mondta az indián. – Durcáskodik, de aztán abbahagyja.

– És ha nem?

– Akkor kitör. Tudta, hogy régen áldozatot szoktak bemutatni neki?

– Igazán? És milyen áldozatokat mutattak be?

– Szüzeket adtak a hegynek. Fiúkat és lányokat. Attól megnyugodott.

– Még ma is él ez a szép szokás?

Az öreg meghökkenve nézett rá.

– Hova gondol? A rendőrség azonnal elkapná, aki áldozni akarna az Arenalnak. Arról már nem is beszélve, hogy szüzet sem könnyű találni errefelé. Ha nem számítjuk az egészen kiskorúakat. Nem, uram, az áldozatok kora lejárt. Mi nem áldozunk neki.

– Ki az a mi?

– Hát mi. Az indiánok. Én magam fazekas vagyok.

Nem jön le egyszer a faluba megnézni, hogy miket csinálok? Ha érdekli, a kemencéimét is megmutatom.

– Köszönöm a meghívást – mondta az Angol. – Alkalmadtán élek vele.

Az indián az inge alá nyúlt, és egy kis, agyagból készített tukánt nyújtott új ismerőse felé.

– Ajándék. Fogadja el tőlem.

Az Angol elvette és megnézegette.

– Nagyon szép munka. Ha jól látom, tukán.

– Én csináltam, és fütyülni is lehet vele – büszkélkedett az indián. – Ha kitör a hegy, csak fújja meg a sípot.

Hátha megijed tőle. Itt van még egy tukán Paddington professzornak is. Elhagyta a nője. Kellemetlen história.

– Nem tudja, hova mehetett?

Az Öreg megrántotta a vállát.

– Ki tudja? Nem jó, ha egy indián találgatni kezd.

Pláne, ha fazekas. Az öreg indián csak csinálja a tukánfejes sípjait, és fogja be a száját, nem igaz?

Sir Winston merőn nézett rá.

– Azért egy öreg indián is elmondhatja, ha tud valamit.

Az indián kalapja karimájához értette a kezét.

– Jó volt magával beszélgetni. – Majd máskor is eljövök. Van gyereke?

– Van – biccentett az Angol.

– Mekkora?

– Négyéves – mondta büszkén Sir Winston.

Az indián csodálkozva nézett rá.

– Ejha! Akkor maga vagy nagyon jó formában van, vagy a felesége nagyon csinos. Hát csak fújja meg a sípot, ha baj van! És egyen meg még tengernyi kukoricát!

– Tessék? – kerekedett ki az Angol szeme.

– Így mondják mifelénk – mosolygott az indián. Akire még sok kukoricalepény vár, az jó darabig itt marad ezen a világon.

Megfordult, és néhány pillantást vetve a többi sátorra, elballagott a falu felé.

Sir Winston nézegette egy darabig a tukánfejes fütyülő pipát, majd zsebre vágta.

Remélte, hogy nem lesz rá szüksége.

5.

Az öreg után feljött Senor Montero is. Ezúttal szürke lovon feszített, mint egy mesebeli királyfi. Az Angolnak az a gondolata támadt, hogy talán Miss Lénárd miatt jár erre. Természetesen tudta, kicsoda Senor Montero – Paddington már elmondta neki. Senor Montero leugrott a lováról, eleresztette, és odasétált az Angolhoz.

– Jó estét, Senor.

– Jó estét – morogta az Angol, kivéve az igazi pipáját a szájából.

– Én vagyok az, Montero – mondta a jóvágású, barna képű fickó. – Bizonyára már hallott rólam.

– A társaim meséltek önről – válaszolta udvariasan Sir Winston.

– Ön pedig Sir Winston Everett, ha nem tévedek.

Az Angol icipicit meglepődött.

– Ilyen gyorsan járnak a hírek?

– Ha egy világhírű tudós érkezik hozzánk, mindig megelőzi a híre – bókolt Senor Montero. – A polgármester úrtól hallottam az érkezéséről. Ezután rákattintottam a honlapjára,

majd megkerestem néhány tudományos társaságot is. Őszintén szólva, meglepődtem.

Nincs egy sem, amely ne dicsérné az egekig önt. Így aztán kénytelen voltam elolvasni néhány könyvét.

Őszintén mondom, Senor, nem olyan nehézfejű marhatenyésztőknek valók, mint én.

– Ugyan már – mentegetődzött Sir Winston. – Én meg a marhatenyésztéshez nem értek. Pedig az is tudomány.

– Hát, ha jól csinálják, kétségkívül az – Montero büszkén körbemutatott a kezével. – Ez az egész terület az enyém. Ez a föld is, ahol állunk.

– Erről nem is tudtam – hökkent meg az Angol.

– Ne nyugtalankodjék, Senor Winston – nevette el magát Montero. – Nem akarom elkergetni innen. Beleegyeztem, hogy a Természetvédelmi Hatóság kiterjessze jogkörét az Arenal környékére. Ez annyit jelent, hogy bár én vagyok a föld névleges tulajdonosa, egyetlen göröngyöt sem mozdíthatok el a Hatóság jóváhagyása nélkül. De nem is akarok elmozdítani. Ez a terület az önöké, tudósoké. Mit szól a mi hegyünkhöz?

– Impozáns – mondta Sir Winston. – Nagyobb füstöt csinál, mint a pipám, pedig a feleségem szerint néha egy gőzmozdonnyal is vetekedhetek.

– Kitűnő hasonlat – dicsérte Montero úr Sir Winston távol lévő feleségét. – Az Arenal tényleg pipázik. Most nem veszélyes, mert csak gőz jön ki belőle... ha azonban komoly kitörés következne... akkor egészen másféle a füstje.

– Ön már látott olyat? – érdeklődött Sir Winston.

Montero bólintott.

– Láttam. De nem szeretnék még egyszer látni. Pedig nagy a valószínűsége, hogy hamarosan bekövetkezik egy nagyobb kitörés.

Sir Winston aggódva a vulkánra pillantott.

– Mikor?

– Hamarosan. Az időpontot persze nem tudom. Senki sem tudja.

– Miért annyira biztos benne, hogy az Arenal ki fog törni?

– Az indiánok mondták – sóhajtotta Senor Montero.

– Hm. És ők honnan tudják?

– Ahonnan a ludak a római Capitoliumon. Olvastam róluk a történelemkönyvben. A ludak gágogni kezdtek – előre jelezték a földrengést. Az indiánok az én lúdjaim. Egyelőre még csak a tollaikat borzolják. De hamarosan gágogni kezdenek. Akkor aztán jaj nekem!

Sir Winston értetlenül pislogott rá.

– A marháim miatt aggódom – magyarázta Senor Montero. – Itt legelnek a közeli réteken – néha itt is felbukkan belőlük néhány – s nem tudom hova hajtani őket. Ha kitörnek a gázok a hegyből, és megölik a marháimat, akkora veszteség ér, mintha megtámadott volna a brit hadiflotta.

– Miért pont az? – érdeklődött Sir Winston.

– Ez jutott az eszembe. De említhettem volna az izlandi gyalogságot is. Ámbár a dolog valóban komoly, Sir Winston. Remélem, azért azt megvárja a hegy, amíg önök befejezik a munkájukat. Tulajdonképpen mit kutatnak, ha meg nem sérteném?

Sir Winston szívott kettőt a pipáján.

– Azt gyanítjuk, hogy régi emlékeket rejt a vulkán földje. Természetesen nem a kráterre gondolok, hanem a hegy oldalára.

– Miből következtettek erre? – érdeklődött Senor Montero.

– Találtunk néhány cserepet – tért ki a komolyabb válasz elől az Angol.

Montero úr bólintott.

– Az Arenal környéke már régóta lakott. Azt beszélik, hogy a piramisépítő indiánok idejében is lakott volt: Állítólag a piramisépítők papjai laktak itt. Ahogy összeomlott egy-egy birodalom, ide vonultak vissza.

Egy öreg indián azt mesélte nekem, hogy minden birodalomnak ugyanazok voltak a papjai. Maga érti ezt?

– Nem értem pontosan, mire gondolt az ön indiánja – lódított Sir Winston.

– Azt mondta, hogy az olmékok papjai azonosak voltak a toltékok, az aztékok és a mayák papjaival. A birodalmak időről időre összeomlottak, de a papok mindig ugyanazok maradtak. Egyik kultúcáról a másikra vándoroltak, és mindig ők maradtak a papok. Nem mintha halhatatlanok lettek volna, dehogy. Nemzedékről nemzedékre szállt náluk a papság hivatala. És az új birodalmak mindig elfogadták őket. Tudja, miért?

– Nem én.

– Mert okosak voltak. Tudtak valamit, amire a birodalmak vezetőinek nagy szükségük volt.

– On szerint mi lehetett az?

Montero megvonta a vállát.

– Én csak marhatenyésztő vagyok. Az indiánok sem tudtak választ adni, amikor szakasztott ugyanezt kérdeztem tőlük. Tudja, mit mondott még az indián?

Hogy ezek a papok... nagyon furcsán néznek ki.

– Ezt hogy érti?

Montero gyors pillantást vetett az Angolra.

– Mintha nem is emberek lettek volna.

– Hát kik?

– Szerintük madarak.

Sir Winston ismét meghökkent. Ki tudja, hányadszor, amióta

Senor Montero megszólította.

– Mada… rak?

– Az indián szerint. Egyszer látott egy réges-régi rajzot. Nem tudom hol, és azt sem tudom, hogy mire rajzolták – kőre-e vagy papírra. Nem tudom. Nos, ezen a rajzon egy ilyen pap látszott. Csőre és szárnya volt.

– Biztos csak maszkban volt, és… talán valamilyen rituális öltözékben.

– Meglehet. Habár az indián szerint… valóban volt csőrük a papoknak. Azt mondta, hogy valaha régen, egy másik világban, de itt a földön, a madarak uralkodtak. Vagy madárra hasonlító szerzetek. Repülni nem tudtak, de a fejük madárfej volt, és csőrük is volt.

Kis termetűek voltak; alig haladták meg az egy métert.

Ők laktak itt az Arenalnál.

– Arról nem hallott, hogy mi lett velük?

-.Dehogynem. Lementek a vulkánba.

– A vulkán… ba?

– Az indiánok szerint nem fogja őket a tűz. Olyan anyagból készültek, mint az azbeszt. Azóta is odalent laknak, és… amikor a vulkán kitör, ők is előjönnek.

Máskor nem képesek rá. Odalent üldögélnek, és egyre csak várják, hogy mikor jöhetnek már ki a földre, hogy uralkodjanak rajtunk.

– Rajtunk?

– Az embereken, és a föld minden élőlényén. Ők idézik elő a kitöréseket is. Megvannak az eszközeik, hogy kitörésre késztessék a tűzhányót. Nem mindig sikerül nekik, de néha igen. Ha már nagyon nyugtalanok odalent, megtalálják a módját, hogy felpiszkálják a hegyet.

– Miért nyugtalanok?

Montero úr elvigyorodott.

– A csajok miatt. Állítólag imádják a földi lányokat.

Leviszik magukkal őket a vulkánba, és... szóval, szerelmeskednek velük. Az utóbbi néhány évben vagy tíz lány tűnt el a környéken. Nem hallott róla?

– Nem én.

– A rendőrfőnök úr nem mesélte?

– Még nem volt szerencsém találkozni vele.

– Pedig fog. Már várja, hogy megismerkedhessék önnel. Szerinte is a madárcsőrűek a tettesek. Leviszik a lányokat a mélybe, azbesztbe öltöztetik őket, hogy ne haljanak meg a hőségtől, és szerelmeskednek velük.

Mi meg azt hisszük, hogy meghaltak szegények. Pedig élnek. A csőrös kis fickók rabszolgái. Hallotta, hogy innen is eltűnt egy lány?

Sir Winston bólintott.

– Miss Grabowsky. Ismerte?

Montero bólintott.

– Hát hogyne. Nem volt az esetem. De Paddington professzornak igen. Nagyon kérem, ne mondja vissza neki, hogy ezt mondtam, biztos megorrolna érte. Nagyon kedvelem őt, rendes ember, csak az utóbbi időben elhanyagolja magát. Ki van bukva amiatt a lány miatt.

Sir Winston megszívta á pipáját.

– Magának milyen az esete?

Montero legyintett, és szomorúan Sir Winstonra nézett.

– Mondja, professzor, maga... nem fél a feleségétől?

Sir Winston sokadszorra is meghökkent.

– Hogy félek-e? Nem... legalábbis azt hiszem, nem.

Bár bizonyos kérdésekben aligha mernék ellentmondani neki, ez kétségtelen.

– Mit tenne, ha egyszer az ön felesége... mondjuk, egy kis botlása után... az ön botlása után, előkapna egy stukkert, és belelőne a fülébe?

Sir Winston majd leejtette a pipáját megdöbbenésében.

– A fülembe? Miért éppen oda?

– Mert az jól látszik... és neki kára sem származik belőle. Nos, hát az én feleségem ezt tette velem. Nem tűnt fel önnek, hogy kalapban járok?

– Nem – mondta Sir Winston. – Én meg cipőben.

– A kettő azért nem ugyanaz. Nézzen csak ide!

Sir Winston ámuló szemei előtt Senor Montero lekapta a kalapját. Sir Winston azt hitte, nem hisz a szemének. Pedig hinnie kellett neki. Senor Montero mindkét fülcimpájára kerek lyukat fúrt egy-egy golyó.

– Mikor történt ez? – kérdezte elhaló hangon Sir Winston.

– Öt éve. Karácsony előtt.

– És... miért?

Senor Montero arcára lágy hullámokban tört rá az emlékezés.

– Conchita miatt.

– Szabadna tudnom...

– Hát persze. A csajom volt. Még most is borzongva gondolok vissza rá. Maga olyan vadmacskát még nem látott!

– Hát... nem tudom...

– A feleségem, Alma, azonban rájött. Alma félig indián, félig kanadai. Turistaként érkezett ide, aztán feleségül jött hozzám. Polgári foglalkozására nézve cirkuszi céllövő volt, előtte harmadik helyezést ért el a céllövő világbajnokságon. Nem

láttam soha nála biztosabb kezű céllövőt. Nos, valaki beárult neki. Alma megesküdött a Szűzanyának, hogy megbosszulja rajtam Conchitát. Egy este, amikor hazaértem a lánytól, elém toppant, és a saját pisztolyommal lőtt rám. Mindkét fülcimpámba egyet-egyet. Aztán megfenyegetett, hogy legközelebb már máshova céloz. Ekkor előjött a pap.

– A…pap? – nyögte Sir Winston.

– Ő bizony. Addig a másik szobában bujkált.

– Az utolsó kenet… miatt?

– Fenét amiatt! Meg kellett esküdnöm a Bibliára, hogy haláláig hűséges leszek hozzá, és… rajta kívül más nőt… szóval megesküdtem, na. És be kell tartanom az ígéretemet, különben élkárhozom. Az pedig nem tréfadolog.

– Hát nem – dugta vissza a pipáját a szájába Sir Winston.

– Azóta feljárok ide a lányokban gyönyörködni.

Csak gyönyörködni, semmi más! Nem akarok elkárhozni. Féljövök hébe-hóba, elbeszélgetek velük, hozok nekik apróbb ajándékokat, aztán hazamegyek Almához. Alma tudja, hogy megbízhat bennem. Nem merem kockára tenni a lelkem üdvösségét egy kis futó kalandért. Ezért ismerem jól a lányokat.

– Azt mondta, Miss Grabowsky nem az esete?

– Hát nem. Elkapta Paddingtont, ha érti, mire gondolok.

– Azt hiszem, igen.

– Többször is belenéztem a szemébe. Az láttam benne, hogy szívesen lenne egy professzor felesége.

– Akkor nem tűnt volna el – mondta Sir Winston.

– Ez igaz. De mi van akkor, ha a vulkánban élő papok kapták el? Pedróval együtt, mert róla. sincs hír.

– Maga komolyan azt hiszi…?

Montero szinte kétségbeesetten nézett az Angolra.

– Én már nem tudom, mit higgyek, Senor Winston.

Csak a marháim miatt aggódom. De most mennem kell. Örültem, hogy kellemesen elbeszélgettünk. Meg kell sarkantyúznom a gebét, mert a feleségem még félreérti a késésemet, és pisztollyal vár.

Magához füttyentette a lovát, felpattant rá; és elporzott.

Sir Winston megcsóválta a fejét, bedugta a pipáját a szájába; nagyot szívott rajta, majd kipöfékelte a füstöt.

Ebben a pillanatban az Arenal is hatalmas gőzgomolyagot küldött az ég felé.

Sir Winston elégedetlenül nézett a pipájára, majd lovagiasan a tűzhányó felé intett.

– Te nyertél, kolléga!

Megfordult, és bevonult a sátrába.

6.

Késő délutánra járt, amikor a helikopter meghozta a többieket: Először Al-Bakr professzornő szállt ki belőle. A vulkán díszlövéssel fogadta. A professzornő felrántotta holdsarló-szemöldökét, és a mögötte lekászálódó hatalmas termetű férfi karjába kapaszkodott.

– Allahra! Ez egy tűzhányó!

A férfi – Wauni professzor – elégedetten kihúzta magát.

-Ez az!

– Erről nem volt szó.

– Csak nem fél a tűzhányóktól, Laila?

– Dehogynem félek! Hogy a fenébe ne félnék? Maga nem fél?

– Nálunk Hawayn annyi a vulkán, mint cseresznyében a kukac. A vulkánok a barátaink.

– Allah, segíts!

Erre a felkiáltásra egy újabb vulkáni füstfelhő adott okot.

– Mint az Ararát! – rikkantotta egy kis vékony, nagy orrú férfi. – Szakasztott, mint az Ararát! Csak az sokkal nagyobb.

– Az Ararát nem is vulkán – kötött bele Wauni. – Maga, Karahan, csak azért jött ide, hogy sületlenségeket beszéljen. Különben is, az Ararát az örményeké.

– Már hogy a fenébe lenne, amikor Törökországban van?

– De régen nem ott volt.

– Most ott van.

– Mondtam, hogy az Ararát nem vulkán.

– Viszont rajta van Noé bárkája, ezen meg nincs még egy nyomorult csónak sem.

Wauni legyintett, és fejcsóválva az égre nézett.

– Miért engedted, istenem, hogy ide jöjjön?

Az utolsó, aki kiszállt a helikopterből Steve Zombory volt. Egyetlen futó pillantást vetett csak a hegyre, aztán a kissé hátrébb várakozó Tony Cartwrightot vette célba.

– Hogy vagy, Tony?

– Kiválóan. Hát te?

– Megjárja.

– Pamela?

– El akart jönni, alig tudtam lebeszélni róla. Már meglehetősen előrehaladott állapotban van. Rám is förmedt, hogy ilyenkor mellette lenne a helyem, de aztán már maga küldött. Tudja, hogy ezt az ügyet nekem kell befejeznem. Vagy legalább részt kell vennem a befejezésében.

– Gondolod, hogy valaha is vége lesz?

– Nem tudom, Tony. De egyszerűen itt kell lennem.

Hogy van az Angol?

– Jól. Most is a pipájával vacakol. És vár benneteket.

– Julia van der Haas?

– Állítólag útban van Escobarral együtt. Juliát, mint tudod, megkeresték a kicsik. Valami zűr van náluk. Állítólag fellázadtak a főpapunk ellen. Azt akarják, hogy mondja fel a velünk kötött egyezséget. Állítólag csak néhányan állnak már a főpap mellett.

– Ők most hol vannak?

Cartwright széttárta a karját.

– Merre fúj a szél? Állítólag ide tartanak.

– Kissé sok az állítólag.

– A kicsik esetében mindig is így volt.

– Hol vannak a kövek?

– Kissé feljebb. Holnap megnézzük őket. Előbb rendezkedjetek be. Már állnak a sátraitok. Paddington diákjaié voltak.

– Ki az a Paddington?

– Az Angol régi ismerőse. Ők találták meg a köveket.

– Ki a fene gondolta volna? Ennyire délre? Úgy látszik, a kicsik messzebbre jutottak, mint számítottuk.

Nem látom Alec Fergusont.

– Rövidesen ő is itt lesz, Dával együtt. Később Do is eljön, csak valami vizsgáját kell még elintéznie. Ferguson roppant érdekes dolgokat mesélt. Tőle tudom, hogy mi történt a kicsiknél. Steve!

– Igen?

– Szeretnék közölni veled valamit... hogy is mondjam csak, bizalmas információként.

– Hát akkor mondjad!

– Steve, én... a fenébe is... előbb azt kérdezném, hogy értesz te a magyar lányok nyelvén?

Steve Zombory eltátotta a száját.

– A magyar... lányok nyelvén? Hát persze hogy értek. De nemcsak a lányokén, hanem a fiúkén is. Sőt az idősebb korosztályén is. Magyar nyelv csak egyféle van. Bár második generációs vagyok, magyarul azért jól megtanultam.

– Nem úgy értettem, Tony. Inkább úgy, hogy... szóval, nem akarok elszúrni valamit.

– Elszúrni? Mi az ördögöt?

– Hát ez az! Hogy miképpen kell viselkedni... ha egy magyar lány... szóval mit várnak tőled... meg ilyesmi.

Ahány ház, annyi szokás. Szóval...

Zombory elvigyorodott.

– Hol vannak itt magyar lányok?

Cartwright felsóhajtott.

– Egy van.

– Hol? Kicsoda?

– Paddington tanítványa: Itt maradt Paddingtonnal.

– Le akarod csapni tőle?

– Dehogy akarom! Akarom mondani, nem kell, mert nem tartoznak össze. Csak a tanítványa. Azért maradt vele, mert együtt keresik Ruth Grabowskyt. Ő az, akit Paddington... szóval, ő a prof barátnője.

– Aki eltűnt.

– Úgy van. Ő tűnt el.

– Hogy hívják a lányt?

– Katalin Lénárd. Nagyon okos lány, nagyon szép, és valahogy pokolian vonzó.

– Hm. És ő hogy áll a kérdéshez?

– Sehogy.

– Ez mit jelent?

– Még nem tudja, hogy én... hogy én... érdeklődöm iránta.

Zombory megcsóválta a fejét.

– Hányszor találkoztál vele eddig, hogy még nem volt időd...

– Százszor.

– Tessék?

– Hát ha százszor nem is, de mindennap... Szóval, öt percenként felkeresem valamiért.

– Öt percenként?

– Van, amikor gyakrabban.

– És ő?

– Hát... nem mondja, hogy ne jöjjek többé.

– Szerinted még nem tudja, hogy... tetszik neked, mi?

– Jézusom, hát honnan tudná, amikor..

Zombory fejcsóválva a vulkánra nézett, amelyből ismét vörös lávapatakocskák csörgedeztek.

– Azt kérdezted tőlem, hogy milyenek a magyar lányok, igaz?

– Persze hogy ezt kérdeztem. Milyenek?

– Sokfélék. De nem hülyék. Ezen jobb lenne, ha elgondolkodnál, Tony Cartwright.

Cartwright még akkor is a száját beharapva Steve utolsó szavain töprengett, amikor az már rég behúzott a sátrába.

Az Arenal abbahagyta a műsorát, és mosolyogva nézett le rá.

Aztán akkorát dörrent, hogy az Angol kezéből kihullott a

frissen töltött pipa a sátrában.

7.

Késő estébe hajlott ugyan az idő, de a nagy sátorban még magasan szárnyalt a jókedv. Rég nem látták egymást, örültek, hogy ismét összekerültek, és hallhatnak valamit azokról, akik nincsenek közöttük. Az Angol volt az első, aki néhány tréfás megjegyzés után komolyra fordította a szót.

– Hölgyeim és uraim... eeee... az a helyzet, hogy én is roppant örülök, hogy ismét... hm... szóval, hogy itt lehetek önök között. Bár a fene se gondolta volna, hogy éppen itt találkozunk.

– Hát azt nem – bólintott Karahan professzor. – Mielőtt Wauni ide nem csalt, még csak nem is hallottam az Arenalról.

– Az Arenalról? – csapta össze a kezét Wauni. – Hiszen maga még Costa Ricáról sem hallott!

– Már hogy a fenébe ne hallottam volna! – hökkent meg Karahan. – Nagyon is hallottam róla!

– Akkor miért kérdezte tőlem, hogy hol találhat errefelé kengurukat? Esküszöm, ez a fickó azt hitte, hogy Costa Rica Ausztrália egyik tagállama.

– Maga megbolondult! – rikácsolta Karahan. – Azt kérdeztem magától, hogy maga szerint van-e itt olyan állatkert, ahol kengurukat lehetne fényképezni.

Az Angol megsimogatta az állát.

– Mit is mondott, -miket?

– Kengurukat – erősítette meg Wauni.

– No de miért éppen kengurukat?

– Ezt kérdezem én is.

Mivel minden szem Karahan professzorra meredt, Karahan megvakarta az orra hegyét, ami nála a zavar kétségtelen jele volt.

– Oh, hát Ahmed miatt.

– Ki az az Ahmed?

– Hát az unokám! – Zakójához kapott, és kirántotta belső zsebéből az irattárcáját. A tárcából néhány képet húzott elő, és a többiek felé mutatta. – Ő Ahmed!

A fényképekről bogárszemű; hat év körüli kisfiú nevetett rájuk.

– Csak úgy engedett el, ha viszek neki kengurufényképeket. Egyszerűen imádja a kengurukat. Ezért kérdeztem…

– Jól van, Karahan – mentegetődzött Wauni, aki a fényképektől még Karahannál is nagyobb zavarba jött – szerzek én az unokájának olyan kenguruképeket, hogy kiszegezheti a szobája falára. Rendben van?

– Eeee… hát ha ezen túl volnánk – nyelt egy nagyot az Angol – talán rátérhetnénk a lényegre.

– Térjünk – biccentett Al-Bakr professzornő.

– Abban a levelemben, amelyben bátorkodtam ideszólítani önöket… igyekeztem néhány felvilágosítással is szolgálni a helyzettel kapcsolatban. Először is, mielőtt részletesebb magyarázatba kezdenék, kérem, ismerkedjenek meg Ambrosius Paddington profeszszorral és Miss Katalin Lénárddal.

Valamennyi szem a sátor végében szerényen meghúzódó párosra esett. Mindeddig jószerével észre sem vették őket, annyira belefeledkeztek egymás viszontlátása feletti örömükbe.

– Paddington professzor kiváló, sőt mondhatni világhírű vulkanológus, Miss Lénárd pedig geológus egyetemi hallgató.

Ezután az Angol részletesen elemezte a Paddingtontól és Miss Lénárdtól halottakat. Ismertette a kövek felfedezésének történetét, megtisztításukét; arról is szólt, hogy ismét mesterséges vakolat mögé rejtették őket. A róluk készült

másolatok azonban itt vannak az asztalán. Arra kér mindenkit, hogy tanulmányozza a rajzokat, hátha eszébe jut róluk valami. Azt is megemlítette, hogy a felfedezők egymástól eltérő következtetéseket vontak le az ábrákból; egyesek valamiféle ókori játék szabálykönyvének tekintették a köveket, ami nem is akkora marhaság, hiszen koponyaformájuk megerősítette e feltételezést. Gondoljanak például a Chichén Itzában látható falra, a koponyák falára, a compantlira, amely közvetlenül a labdajátékok tere mellett helyezkedik el. A régészek már évszázada arra a megállapításra jutottak, hogy a compantlin ábrázolt koponyák azoknak a játékosoknak a levágott, húsától megfosztott fejei, akik vagy vesztesen, vagy győztesen hagyták el a játékteret. Egyelőre senki nem tudja megmondani, hogy vajon melyik csapatot ölték meg. A mai ember eszével feltétlenül a vesztesekre tippelnénk, de az aztékok másként gondolkodtak. Talán éppen a győzteseket érte a "megtiszteltetés", hogy mindörökre megörökíttessenek a koponyák falán.

Amikor idáig ért elhallgatott. A többiek vártak egy kicsit, majd elégedetlenül zsibongani kezdtek.

– Csak ennyi? – csodálkozott felhúzott szemöldökkel Al-Bakr professzornő. – Elismerem, jó találkozni magukkal, de ezt a találkozást akár Kairóban, a Sheraton tetején is megszervezhettem volna. Mi az izgalmas ebben a felfedezésben, Sir Winston?

Sir Winston elmosolyodott a bajusza alatt. Mint a színész, aki tudja, hogy a következő mondata után bejön a vastaps.

– Majd Alec Ferguson elmondja.

– Alec? – hökkent meg Wauni. – Hiszen ő a kicsik között van.

– Már nincs közöttük, professzor – kotorta elő a pipáját az Angol.

– Nincs? – hökkent meg Wauni. – Akkor hol van?

– Itt – mondta egy hang a sátor bejáratánál.

Valamennyien a hang irányába kapták a fejüket, aztán sorban felugráltak, mintha egyszerre fedeztek volna fel néhány üvegcserepet a fenekük alatt.

Az ajtóban Alec Ferguson állt, széles mosollyal az arcán. Mellette karcsú, barna bőrű, vágott szemű lány nevetett, vékony selyemruhába öltözve.

– Itt vagyok – ismételte meg Alec Ferguson. – Csak nem hiányoztam valakinek?

8.

A következő percek lázas örömben teltek el. Összevissza ölelgették Fergusont, aki felébresztett medveként morgolódott nagy zavarában, és néha segítségkérőn a mögötte mosolygó lányra pislogott.

Amikor vége szakadt az ölelkezésnek, Al-Bakr professzornő a lány felé fordult.

– És ő? Benne kit üdvözölhetek, Alec?

Ferguson elvigyorodott.

– Találja ki, Laila.

Al-Bakr professzornő megrázta a fejét.

– Nem olvasok hollywoodi magazinokat. Ismernem kellene a kisasszonyt?

Ferguson arcán még szélesebbre terült a mosoly.

– Ó,...Da!

Al-Bakr meghökkent.

– Kicsoda?

– Hát Da!

Al-Bakr értetlenül nézett a többiekre. Alec ekkor nagyot kiáltott.

– A jaguárlány!

Al-Bakr professzornő a szívére szorította a kezét.

– Allahra! Ez meg… hogy lehet?

További negyedórát szántak Da történetére. Kiderült, hogy Da immár tökéletesen beszéli az angolt, és mindennel tisztában van, amit a kicsikről csak tudni lehet. Az Alec Fergusonhoz fűződő kapcsolatáról nem esett szó, de azok a pillantások, amelyeket egymással váltottak, részletes vallomással értek fel.

Alec mégis úgy érezhette, hogy magyarázattal tartozik a társainak, mert lehajtotta a fejét, miközben a nyakáig elpirult.

– Az a helyzet, hogy… házastársak vagyunk mondta olyan elhaló hangon; mintha azt vallotta volna be, hogy részegségében kifosztotta a legnagyobb mexikói bankot. – Hát így valahogy.

Előbb még óvatosan fogadta a gratulációkat, aztán immár ismét széles mosoly terpeszkedett a képén.

– Egy indián varázsló adott össze bennünket – magyarázta lelkesen.

– Én azért nem lennék annyira büszke erre – mondta a jaguárlány kellemesen mély hangján.

– Mire? – hökkent meg az Angol.

– Hát az esküvőnkre.

Az Angol aggodalmas képpel szortyogtatta a pipáját.

– Hát… izé… miért nem?

-Mert Alec elájult.

Zavart csend ereszkedett rájuk.

Karahan professzor megvakargatta hajlott orra hegyét.

– A nászéjszakán?

– No de, kérem! – hökkent meg még jobban az Angol. – Ezt

így nem illik..

– A szertartáson – nevetett a lány. – Alec majdnem kinyiffant. Ha nincs szerencsém, most özvegyasszony lennék.

– Allahra! De hát mi történt? – kíváncsiskodott AlBakr professzornő.

– Alec összebarátkozott egy indiánnal, aki megismertetett bennünket a törzsével. Derék emberek; halászattal és fakitermeléssel foglalkoznak. Azt állítják magukról, hogy az aztékok leszármazottai.

– Mexikóban mindenki ezt állítja magáról – morogta Steve Zombory.

– Az a legszebb a dologban, hogy igazuk. is van bólintott Cartwright.

– Szóval, Alec és én... hivatalosan is szerettük volna rendezni a kapcsolatunkat... pap előtt, ahogy illik.

Természetesen megtehettük volna, hogy felkeresünk egy spanyol papot, csakhogy ahhoz nekem előbb meg kellett volna keresztelkednem és a többi. Nem mintha ellenemre lett volna a dolog, csakhogy a kicsik félreérthették volna, és félő lett volna, hogy megszakítják velünk a kapcsolatot, amely egyébként sem volt valami szoros. Ezért aztán Alec inkább a törzs varázslójához fordult, hiszen elvégre valahol ő is pap. Nem hiszem, hogy Isten különbséget tenne a vallások között.

Mindenesetre megtörtént a szertartás, amelynek betetőzéseként Alecet és engem hatalmas, zöld gyümölcsökkel dobáltak meg. Ez is a szertartás része, el kell viselni. Sajnos, Alecet úgy halántékon találták, hogy összeesett. Képzelhetik, mit éreztem. Majd fél napig hevert eszméletlenül – ezalatt az indiánok már a sírhelyet is kijelölték számára egy nagy fa alatt, nekem pedig új férjet kerestek. Szerencsére azért Alec magához tért. Bár az az új férjjelölt igen szemrevaló fickó volt.

– Na igen – morogta az Angol. – Az embert előbbutóbb eléri a végzete.

Senki nem értette, pontosan mire céloz Sir Winston, de nem izgatta különösebben őket a dolog. Az Angol szavain nem mindig könnyű eligazodni.

– Mit tudott meg a kicsiktől, Alec? – kérdezte az Angol, amitől egyszerre olyan csend támadt, hogy a vulkán halk pöfögése mennydörgésszerű morajlásnak tűnt.

– Hát... nem sokat – morogta Ferguson.

– De hiszen azért ment közéjük – húzta fel a szemöldökét a professzornő.

– Nyugodtan beszélhetnek Miss Lénárd és Paddington professzor előtt – szólt közbe az Angol. – Ők már mindenről tudnak.

Alec Ferguson szomorúan megcsóválta a fejét.

– Az az igazság, hogy nem engedtek közel magukhoz.

– De hiszen azt ígérték!

– Mégsem engedtek. Amikor felkerestük őket, már nem olyan barátságosan viselkedtek velünk, mint korábban. Valami történt köztük, azt hiszem... Sőt biztos vagyok benne.

– Ugyan mi? Megbánták, hogy elfogadták a közeledésünket?

– Valami olyasmi – bólintott Ferguson. – Azt hiszem... genetikailag alkalmatlanok a békés együttélésre. Nekik nincsenek barátaik, csak ellenségeik. Megpróbáltak erőszakot tenni magukon, de nem ment.

Pontosabban szólva, csak néhányuknak sikerült. Például annak a papnak, aki később a főpapjuk lett. Ő valahogy más, mint a többiek.

– Egy mutáns – morogta Cartwright.

– Az ő szempontjukból kétségkívül. Aztán alighanem lázadás tört ki közöttük – a főpapot és néhány társát, akik szintén ki akartak egyezni velünk, elkergették, és többüket talán meg is ölték. A kicsik ismét azok, akik korábban voltak. Vadásznak,

és embert áldoznak holdtöltekor. És várják a nagy pusztulást, amely szerintük igen hamar bekövetkezik., -Micsoda?! – hökkent meg Al-Bakr professzornő.

– A főpap szerint rövidesen elérkezik a világ vége.

Ugyanaz a valami okozza, amely már többször is véget vetett a földi életnek. Állítólag itt van egészen a közelünkben, csak nem vesszük észre.

– Allahra! Egészen libabőrös lettem tőle! De hát miről lehet szó?

– Ki tudja? – vonta meg a vállát Ferguson.

– Nem mondtak semmit a kicsik?

– Ők sem tudják. Nem tudják, mi közeleg felénk.

Csak azt tudjak, hogyan kell védekezni ellene.

– Ez meg hogy lehet?

– Úgy, hogy a kicsik... egy régi világ képviselői ugyan, de közel sem ők voltak a legokosabbak abban a világban. Azok az óriások voltak. A kicsik csak eltanultak tőlük ezt-azt, mint a majmok az embertől. Tudják alkalmazni az óriások néhány találmányát, de nem tudják, miért működnek, mi hajtja őket. Ez a helyzet a koponyákkal is. Tudják, mit kell tenni velük, de nem tudják, miért.

– Valamit nem értek – emelte fel a kezét a profeszszornő. – Tegyük fel, hogy abban a régi világban a kicsik valóban butuskák voltak, akik az óriásoktól eltanultak néhány dolgot, és most automatikusan alkalmazzák őket. Magyarázza meg akkor nekem valaki, hogyha olyan tudatlanok voltak, honnan tudják az utódaik, hogy veszély fenyegeti a Földet. Nem éreznek itt valami ellentmondást?

– Alec!

– A kicsik nem ismerik a tragédia időpontját. Azt csak a koponyák ismerik. A kristálykoponyák.

– Ez hihetetlen!

– Pedig így van. A koponyák érzékelik a bajt, és aktivizálódnak. És valamercnyien, legyenek bárhol is, az Arenalhoz igyekeznek.

– A koponyák?!

– Persze, hiszen róluk beszélek. A koponyákban beindul egy mechanizmus, amely jeleket küld szét a világba. A kicsik akkor elindulnak, hogy összegyűjtsék őket az Arenalnál. Úgy hiszem, ez a hely is a program része.

– Miért éppen ez?

– Talán a vulkán miatt.

– Gondolják, hogy ezek a hatalmas kőkoponyák valamiképpen összefüggenek a kristálykoponyákkal?

– Minden bizonnyal. Csak éppen nem tudjuk hogyan.

– Hát... meglehetősen a sötétben tapogatódzunk dörmögte Wauni professzor. – Talán egy hatalmas kitörésről lehet szó?

– Nem hiszem – rázta meg a fejét Ferguson. – Csak ha a világ valamennyi vulkánja egyszerre kitörne, vetne véget a földi életnek. Vagy talán még az sem: Csakhogy ez szinte lehetetlen. Ellentmondana minden eddigi tudományos vizsgálatnak.

– Akkor miről lehet szó? – találgatta Karahan.

– Várjanak csak, várjanak! – emelkedett fel hirtelen a háttérben szerényen meghúzódó Paddington. – Látták a rajzokat? A két gömböt jelölő kört? Mi van, ha egy ütközést jövendöltek meg. Egy bolygó ütközik nekünk. Mint valaha régen, ami aztán a dinoszauruszok kipusztuláshoz vezetett. Két gömb van a képen...

A Föld és egy kisebb. A kicsi nekimegy a nagynak...

– Nem megy neki. A rajzon nem megy neki. Ha nekimenne, azt a pillanatot is ábrázolták volna.

– Hátha éppen az a kő hiányzik? Benne maradt a tűzhányóban.

Az Angol megköszörülte a torkát, és meglengette a pipáját a levegőben.

– Kérem, hölgyeim és uraim! Ennek így nincs semmi értelme. Reggelig elvitatkozgathatunk, akkor sem fogjuk kitalálni, mire gondoltak az óriások. Sokkal fontosabb, hogy milyen álláspontot foglaljunk el a kicsikkel kapcsolatban. Elvégre felrúgták a szerződésünket azzal, hogy Alecet és a kisasszonyt fogságba ejtették, és fel akarták áldozni. Ismerjük már a kicsik hatalmát, egyedül nem vehetjük fel ellenük a harcot. Csak egyetlen esélyünk lehet, igaz Alec?

– Igaz, uram.

– Megtudhatnám én is, hogy mi az? – kíváncsiskodott Karahan.

– A fápap és a társai. Ha ők segítenek nekünk, talán legyőzhetjük a többieket. Azokat, akik nem engedelmeskednek a koponyák akaratának.

– És ha győztünk, akkor mi van?

– Nem tudom – tárta szét a karját az Angol.

Ekkor a kis Lénárd lány emelkedett szólásra. Olyan bátortalanul nyújtotta fel a kezét, hogy percekig tartott mire az Angol észrevette.

– Lénárd kisasszony! – villantott rá egy rövidke mosolyt. – Akar nekünk valamit mondani?

– Hát… azt hiszem.

Az Angol nagyvonalúan intett.

– Parancsoljon, kérem.

Lénárd kisasszony már előre bemagolta a mondandóját, amely rövid, de célravezető mondatokból állt.

Ebből viszont volt vagy negyven. Meglepetésére azonban

nem úgy alakult a felszólalása, ahogy szerette volna. Ennek pedig egyedül és kizárólag Cartwright volt az oka. Amikor ugyanis szólásra emelkedett, találkozott a szeme Tony Cartwright szemével. Ettől aztán annyira megzavarodott, hogy egyetlen mondat csúszott csak ki a száján.

– A kicsik... meghalni jönnek az Arenalhoz!

A vulkán hatalmasat dörrent.

Mintha egyetértett volna vele.

9.

Finom por szitált a fejükre a sátor tetejéről. A hatalmas dörrenés megmozgatta a ponyvát, és a hetek alatt felgyülemlett homok a nyakukba hullott. Az Angol nyugtalanul pislogott a sátor mennyezetére, aztán a lány felé fordult.

– Mondja még egyszer!

Miss Lénárd megismételte.

– A kicsik meghalni jönnek az Arenalhoz!

Csend volt, csak a homok szitált tovább rájuk.

– Ezt... miból gondolja? – tudakolta az Angol.

Miss Lénárd megnyalta a szája szélét.

– Mr. Cartwright mindent elmondott nekem a kicsikről, elejétől a végéig. Azt is elmondta, amit Mr. Fergusontól hallott. Végiggondoltam a dolgot, és... hm...

azt hiszem, a kicsik feladták.

– Mit adtak fel?

– A fajuk fennmaradásáért vívott küzdelmet. Megértették, hogy az ő idejük végleg lejárt. Megpróbáltak megkapaszkodni egy olyan világban, amely már nem az övék. Megpróbálták bebeszélni maguknak, hogy a múlt jogán tovább lehet élniük. Aztán rá kellett döbbenniük, hogy nem így van. Megmenekültek egy nagy kataklizmából, de minek? A világ

azóta gyökeresen megváltozott, már a Föld légkörét sem képesek elviselni. Ha jól tudom, Mr. Ferguson feltételezi, hogy mesterséges bőrrel takargatják magukat. Az ő evolúciójuk másféle légköri viszonyokra készítette fel őket.

Ezért aztán úgy döntöttek, nem harcolnak tovább a létükért. Tudják, hogy közeleg a kataklizma, de nem kíváncsiak rá, hogy mi lesz az, és nem szándékoznak megmenteni bennünket tőle. Sőt, alighanem magukkal akarnak vinni bennünket is a halálba. A Föld egész élővilágát. Ez lesz a méltó befejezése egy ősi, ragadozó kultúrának.

– Talán a főpap... és a hozzá csatlakozottak segítenek nekünk – monda Wauni tétován.

– Meg kell szereznünk a koponyákat! – kiáltotta a lány.

Az Angol meghökkenve nézett rá.

– A kicsik szerint a koponyák erre tartanak. Meg kell szereznünk mind a tizenhármat, mielőtt a lázadó kicsik megkaparinthatnák őket.

– És azután? – tudakolta Karahan. – Tegyük fel, hogy megszerezzük mind a tizenhármat. Tegyük fel.

Akkor mi lesz? Ki tudja, mit kell velük csinálnunk?

Hiszen azt sem tudjuk, mi az a borzalom, ami fenyeget bennünket!

– Én tudom!

Minden tekintet az ajtóra szegeződött. Ahogy később Wauni professzor bevallotta, néhány pillanatig azt hitte, hogy egy bibliai próféta áll odakint, aki az új apokalipszis eljövetelét hirdeti.

A férfi magas volt, majdhogynem hórihorgas. És vékony, mint a nyárfák. Derékig érő, hófehér szakáll borította a képét: ha tógát visel, Szókratész szellemének gondolhatták volna.

A jövevény azonban ném volt szellem. A szellemek nemigen szoktak a legutolsó divat szerinti öltönyt hordani, fekete,

tükörfényes cipőt, amelyen vidáman csúszkálnak a holdsugarak. És talán olyan csinos, szőke kísérőik sincsenek, mint aki a prófétát követte.

A hölgy az ajtóban ugyancsak felhívta magára a figyelmet. A férfihoz hasonlóan magas volt, karcsú, fehér bőrű, szep os arcú. Még az orrára is jutott belőlük néhány, ami aztán felelőtlenül vidámmá varázsolta a lényét. A szeme azonban nem volt vidám. Világoskék volt, mint az erdei tavak tükre, de valahogy mégiscsak szomorú. Ahogy egy próféta kísérőjéhez illik.

A szakállas az Angolra nézett, aztán megszólalt.

Kissé fátyolosan szólt a hangja, mintha sokat dohányzott volna az utóbbi időben.

– Nem ismer meg, Winston?

Az Angol tétova mozdulattal szájába dugta a pipáj át.

– Hát... nemigen.

– Jó régen találkoztunk utoljára. Ha jól emlékszem, egy konferencián, Sidneyben. Azokról a kőkori ábrázolásokról tartott előadást, amelyek a történelem előtti, úgynevezett álomidővel állnak kapcsolatban.

– Tíz évvel ezelőtt – mondta Sir Winston.

– Tizeneggyel.

– Peters professzor! – kapta ki a pipát a szájából Sir Winston.

A magas férfi mosolygott, és meghajolt.

– Gratulálok a memóriájához, Sir Winston. Valóban Ruud Peters vagyok.

Néma csend hullott rájuk. Pedig egyiküknek sem mondott semmit a neve.

10.

Ez természetesen nem akadályozta meg Tony Cartwrightot,

hogy hellyel ne kínálja őket. A hölgy köszönettel vette a felkínált széket, Peters azonban elhárította a megtiszteltetést.

– Inkább állnék, ha megengedik. Egész nap kocsiban ültem; attól félek, hogy feltörte a fenekem az ülés.

Ismerik az itteni útviszonyokat? Annyit mondok csak, az merészkedjék rájuk, akinek nem kényes a gyomra, a hátsója pedig vasból van. Ha megengedik, szólnék néhány szót magamról és a kísérőmről. Természetesen csak azután, hogy elnézést kértem, amiért hívatlanul magukra törtem. Elnézést hát, hölgyeim és uraim.

Ruud Peters vagyok, geológus, meteorológus, azonkívül fizikus is. Azt hiszem, ettől is fehéredett ki a szakállam. Ha csak egyik lennék a három közül is, nagyobb terhet cipelnék a hátamon, mint tíz elefánt; a hármat együtt pedig, egy egész csorda ormányos sem lenne képes elhordani. Nem dicsekvésképpen mondom, de néhány éve az Egyesült Államok elnökének a tanácsadója vagyok. A kisasszony Freya Peters, a lányom.

– Örvendek, kisasszony – nyögte az Angol, megpróbálta legyűrni az elképedését. – Mi szél hozta felénk, professzor?

Peters beleszimatolt a levegőbe.

– Jávai dohány... Hol szerezte?

Az Angol a zsebébe nyúlt, és előhúzott belőle egy díszesen csomagolt kis gombolyagot.

– Megpróbálja?

A szakállas férfi szomorúan legyintett.

– Sajnos eltiltottak tőle az orvosaim. Már három éve. Megengedi, hogy a kezemben tartogathassam?

Hadd szagolgassam egy kicsit.

Az Angol tétován legyintett egyet.

– Hát... csak tessék.

A fehér szakállú hálásan biccentett, és elvette az Angoltól a dohányt.

– Istenem, mit nem adnék érte, ha elszívhatnék egy pipát! A lányom szerint jobban tettem volna, ha életem során csak fele annyit szívtam volna, mint amennyit elszívtam. Akkor talán még most is szívhatnék... No de egye fene... Itt van önök között Miss Lénárd?

Kati Lénárd annyira meglepődött, hogy majd hanyatt esett a sarokban. Istenem, csak nincs valami baj?

– Én... vagyok – mondta bizonytalanul, és fel is akart kelni, de hirtelenjében nem engedelmeskedett a lába.

Peters hunyorgott: úgy tűnt, nem látja a lányt.

– Hol?

Kati végül erőt vett magán, és felállt.

– Itt vagyok... kérem.

A hosszú szakállú néhány pillanatig rajta legeltette a szemét, aztán biccentett.

– Köszönöm, kisasszony. Lehet, hogy egyszer majd úgy tekint önre az emberiség, mint a jótevőjére.

Kati Lénárd eltátotta a száját. Úgy érezte, mintha álmodna. Mert hogy nem valóság, ami történik vele, ahhoz kétség sem férhet.

– Én... rám?

– Magára, magára. Tudja, miért?

– Ne... em – nyögte a lány.

Fehér szakállú Peters megszagolgatta a dohányt, majd elmosolyodott.

– Azért mert megtalálta azokat a köveket a tűzhányó oldalában. És mert feltette az ábrákat az internetre. Istenemre, kitűnő ez a dohány! Hol szerezte, Sir Winston?

11.

Ruud Peters professzor annyira belefeledkezett a dohány szagolgatásába, hogy a lányának kellett figyelmeztetnie az idő múlásra.

– Apa!

Peters felriadt álmodozásából, és gyorsan zsebébe süllyesztette a csomagot. Az Angol mélyet sóhajtott.

Úgy látszik, keresztet vethet a dohányára.

Ruud Peters megköszörülte a torkát, majd végighordozta pillantását a jelenlévőkön.

– Azt hiszem... bizonyos magyarázattal tartozom önöknek.

– Én is – suttogta maga elé Al-Bakr professzornő.

Magának szánta a suttogást, de valamennyien meghallották.

Peters még egyszer megköszörülte a torkát.

– Említettem, hogy az Egyesült Államok elnökének a tanácsadója vagyok... Különleges ügyekben adok neki tanácsokat. Hm... azonnal megtudják, mik ezek a különleges ügyek. Mivel... hm... nem szokták nagydobra verni a különleges tanácsadók nevét, és a tanácsaikat sem... a diszkréciójukat kérem. Néhány másodperc múlva olyan információkhoz jutnak, amelyek tulajdonképpen szigorúan titkosak, és alighanem jogom sem lenne megosztani önökkel, ha nem lennék kutató. Csakhogy az vagyok, miként önök is. Ezért nem venném a lelkemre, hogy eltitkoljam önök előtt annak a lényegét, amit önök. tíz év alatt úgy körüljártak, mint macska a forró kását, de belekóstolni még nem tudtak. Bár őszintén mondom, néha jobb a tudatlanság, mint a tudás. A tudás átok, amellyel ki tudja, ki vert meg bennünket. De elég is a sok beszédből... Arra gondoltam, ahelyett, hogy hosszasan fecsegnék valamiről, ami jómagamnak is, önöknek is és az egész világnak igencsak fontos... hm... felolvasom annak a levélnek a másolatát, amelyet néhány héttel ezelőtt az

Egyesült Államok elnökének írtam. Látni fogják, hogy levelem nem az első, amelyet ez ügyben az Elnökhöz intéztem. Ennek ellenére mindent meg fognak érteni belőle. De ha mégis maradna valami, ami nem világos, lányom és én szívesen állunk rendelkezésükre. Megadják nekem a felhatalmazást, hogy felolvassam az iromány t? Ígérem, nem veszem soká igénybe a türelmüket.

Mivel a szónoklat végén kérdőjel bujkált, az Angol határozatlanul bólintott.

– Hát csak... tessék!

Wauni professzor később bevallotta, hogy ebben a pillanatban még az is megfordult a fejében, hogy a professzor vajon egészen normális-e.

Ruud Peters a zsebébe nyúlt, kihúzta belőle az Angol dohánycsomagját, és megpróbált felolvasni róla valamit.

– Apa!

Peters zavartan elmosolyodott, visszatette a csomagot a helyére, majd immár egy összehajtott papírlapot emelt ki mellőle.

– Itt van! – mondta aztán elégedetten. – Hát akkor el is kezdeném, hölgyeim és uraim!

Olvasni kezdte a levelet. Ahogy az első mondatok után belelendült, szinte költői magasságokban járt a hangja. Mintha élvezte volna a levél stílusát és tartalmát. Arca kipirult, szakálla pedig úgy járt le-fel a levegőben, mint a pék sütőlapátja a kemence előtt.

Al-Bakr professzornő is arra gondolt, mint Wauni.

Nem egészen normális a fickó! Aztán az első mondatok után mindenről megfeledkezett. Észre sem vette, hogy rohannak a másodpercek, percek, és talán az órák és napok is. Úgy elmerült a nyugtalanság és a félelem tengerében, mint a Vörös-tengerben szokott.

– Levél az Elnöknek! – kezdte Peters professzor. Szigorúan bizalmas!

Tisztelt Elnök Úr! Kérésének megfelelően megkísérlem összefoglalni mindazt, amit az általam vezetett kutatócsoportnak az elmúlt öt évben sikerült megállapítania a már ismert anomáliákkal, rendellenességekkel kapcsolatban. Sajnos, ki kell jelentenem, hogy mindazok a félelmek, amelyeket korábban velük kapcsolatban éreztünk, megalapozottak. Éppen ezért igyekszem úgy kifejteni a témát, hogy még az is megérthesse, akinek nincs különösebb képzettsége a földfizika terén.

Természetesen nem Önre gondolok, Elnök Úr.

Kezdem tehát az elején, kutatásunk tárgyával, a Földdel. A legutóbbi, kínai atomrobbantások jó alkalmat biztosítottak számunkra, hogy a robbantások nyomán visszaverődött hanghullámok segítségével minden eddiginél részletesebb képet kaphassunk a Föld szerkezetéről. Nos, e vizsgálatok után kénytelen vagyok beismerni, hogy az eredmény nem egyértelmű.

Néhány ponton megerősítette eddigi elképzeléseinket; ugyanakkor újabb problémákat is szült, amelyekre egyelőre nem ismerjük a választ.

A Föld szerkezetéről mindeddig a következőt tudtuk: ha a Földet egy jókora golyóként ábrázoljuk, majd egy hatalmas késsel – persze csak gondolatban – kettévágjuk, különböző rétegeket figyelhetünk meg benne. Legkívül a földkéreg található: ennek az átmérője 33 kilométer. Ez a szilárd, kontinentális kéreg – ide tartozik; amit magunk körül látunk: a szántóföldek, az erdó7c, a mezők, de a tenger alja is. Hiszen az is a Föld felszíne, csak éppen víz borítja. A második réteg, az úgynevezett szilárd külső földköpeny. Átmérője 377 kilométer. Hőmérséklete maximum 1000 fokig emelkedik, vas– és magnézium-szilikátból áll, de gránit is megfigyelhető benne. Ez alatt helyezkedik el a szilárd belső köpeny: a kettő között

pedig átmeneti réteg húzódik. Ezek együttes vastagsága 2390 kilométer. Hőmérséklete a mélységtől függően 1700-2800 fok lehet. A Föld legmélyén, azaz a gömb közepén a magja rejtőzik, amely két részből áll. 1. A külső földmagból amelynek a vastagsága 2350 kilométer. Ez, a többi rétegtől eltérően, folyékony halmazállapotú. 2. A szilárd földmagból; amelynek a vastagsága "mindössze" 1220 kilométer.

Ha a Földgolyó közepéig akarnánk leásni – ez természetesen csak elméletben lehetséges – 6370 kilométert kellene megtennünk.

A kutatók régóta tudják, hogy Földünket mágneses mező veszi körül. Ez véd meg bennünket, a világűr nem utolsósorban a Nap – káros sugaraitól. Ha ez a mágneses mező nem lenne – feltehetően élet sem lenne a Földön. És ekkor már rá is tértem mondandóm lényegére, Tisztelt Elnök Úr!

A kérdés az. hogy a Földet védő-óvó mágneses mező hogyan keletkezik, és mi tartja életben. Nos, a kutatók már erre is rég megadták a választ: maga a Föld gerjeszti. Hogy ez a mező létezik, annak ékes bizonyítéka, hogy az iránytű a Föld megközelítően bármelyik pontján észak-déli irányba áll be. A Föld mágneses erőtere hasonlít a mágnesrúd erőterére, azaz két pólusa van (északi-déli), a sarkok közelében sűrűbb az erőtér, a sarkoktól távolabb ritkább. A köztudatban úgy terjedt el, hogy a földmágnesség északi pontja az Északi-sarkon található, a déli a Déli-sarkon. Ez nagyjából így is van, bár azért van némi eltérés ettől. Ezek okáról, szíves engedelmével, most nem ejtenék szót.

Az imént feltettem a kérdést: hogyan keletkezik a Föld mágneses mezeje, mi hozza létre? A közelmúlt kutatásai megállapították, hogy a mágneses mező a Föld belsejében születik, azaz a Föld maga úgy viselkedik, mint egy dinamótekercs, amely erőteret hoz létre. De hogyan működik ez? Nos úgy, hogy a Föld külső folyékony magja, amely olvadt vasból és nikkelből áll, állandó mozgásban van a szilárd belső mag körül, s így elektromos áramot hoz létre. Ez a gépezet

szüli meg a mágneses mezőt. A mágneses mező pedig – mint mondottam – jó szolgálatot tesz, hiszen ő biztosítja az életet. Szabad legyen megjegyeznem, hogy a jelenség ennél egy kissé azért bonyolultabb, de Ön kérte, hogy csak a lényeget magyarázzam el, a többit hagyjam a szakemberekre. Nos, ez a lényege a kérdésnek. A mágnesség születése és fennmaradása.

De vajon örökké fennmarad-e a minket védő mágneses pajzs? Ez a kérdés, Elnök Úr, kutatásaink leglényegesebb pontja. A kutatók már korábban arra a megállapításra jutottak, hogy a mágneses pólusok a történelem folyamán többször is felcserélődtek. A déli pólus foglalta el az északi helyét és megfordítva. Erre bizonyítékaink vannak, méghozzá megingathatatlanok. Ha kívánja, egy későbbi alkalommal részletesebben is beszámolok róluk. A probléma inkább az, hogy mi történik egy ilyen póluscsere, inverzió idején?

Első kérdés: mikor következik be az inverzió? Nos, az eddigi vizsgálatok azt mutatják, hogy meglehetősen rendszertelenül: az utolsó cirka 750 ezer évvel ezelőtt jelentkezett. Hogy akkor mi történt az élővilággal, nem tudjuk.

Második kérdés: az inverzió gyorsasága. Sajnos, erről sincsenek pontos adataink. Jelenleg egy lassú inverziós folyamat korában vagyunk, a sarkok felcserélődése korunkban is folyik: évente 10-11 kilométeres sebességgel. Ez a sebesség azonban az utóbbi években drámaian megnövekedett. Erre is volt már példa a Föld történetében: a tenger alatti vulkánkitörésekből származó láva vizsgálata azt mutatja, hogy egyes esetekben a pólusok vándorlásának a sebessége iszonyatos mértéket ért el: a két pólus naponta több földrajzi fokot is elmozdulhatott. Egy földrajzi fok pedig 111 kilométer!

Harmadik kérdés: az inverzió hatásai. Nos, Elnök Úr, azt hiszem ez a legfontosabb kérdés. Tudnunk kell, hogy amint a pólusok cseréjének sebessége felgyorsul, a Föld mágneses mezeje jelentősen meggyengül. Amikor pedig a pólusok már annyira elmozdultak, hogy a Föld egyenlítője körül járnak, a mágneses tér ereje gyakorlatilag a nullával lesz egyenlő.

Másképpen szólva, a Föld védtelen lesz a napszéllel és a kozmikus sugárzással szemben. Ez pedig a földi élet végét jelentheti. Zárójelben jegyzem meg csupán, hogy a napszél azoknak az elemi részecskéknek a tömege, amelyek a Napból kiszakadva a Föld irányába tartanak. Az elemi részecskék nekivágódnak a mágneses erőtérnek, s arról lepattanva szétszóródnak a világűrben. Ha nincs mágneses tér, a napszél a Földet éri. A következmények beláthatatlanok.

Kérdés marad még, és sajnos válaszolni sem tudunk rá, hogy meddig marad a Föld védtelen, meddig tart az inverzió? Ha ugyanis néhány nap alatt lezajlana, lenne esélye az életnek, hogy kisebb-nagyobb károsodás árán megússza a kalandot. Ha azonban hosszú ideig tart – akár ezer év is lehet ez az intervallum – akkor... Hát igen, Elnök Úr! Akkor nincs jövője a földi életnek. Talán pár napot is nehezen bírnánk ki, hát még éveket vagy évtizedeket!

Kérdéses, hogy mitől függ az inverzió. Nem mástól, mint a folyékony földmagban áramló anyag mozgásától. Erről nem sokat tudunk, sajnos. Mindenesetre az inverzió mindig előre megszabott útvonalon halad: hogy miért, azt sem tudjuk. Egyszerűen nem ismerjük a külső magban áramló anyag mozgásának törvényeit – ha egyáltalán vannak ilyenek.

Nem szeretnék felesleges pánikot kelteni, Elnök Úr, mégis kénytelen vagyok kijelenteni: kutatásaink szerint az inverzióhoz vezető pólusvándorlás sebessége egyre növekszik, a Föld mágneses mezejének ereje pedig egyre csökken. A földi életet tehát veszély fenyegeti csak éppen azt nem tudjuk, mekkora. Lehetséges, hogy végzetes. Sajnos nem tudjuk, mikor következik be a póluscsere, mikor válik a Föld teljesen védtelenné. Lehet; hogy néhány nap múlva; lehet, hogy néhány hét múlva; az is lehet hogy hónapok vagy évek múlva – miként az is előfordulhat, hogy még évezredek vannak hátra, bár a jelek inkább azt mutatják, hogy rövidesen történik valami.

Nos, Elnök Úr, ilyenkor illik megkongatni a vészharangot.

Csak éppen az a kérdés, hogy mi célból? Olyan folyamatok játszódnak le a talpunk alatt és a fejünk felett, amelyekkel szemben tehetetlenek vagyunk. Nincs olyan eszköz a kezünkben, amellyel meg tudnánk akadályozni az esetlegesen bekövetkező tragédiát: Népiesen szólva, nem tehetünk mást, mint hogy ülünk a kandalló előtt, és lessük, hogy mikor omlik ránk a mennyezet.

Az ember ilyenkor hajlamos az elmélkedésre, Elnök Úr! Elgondolkodik rajta, hogy mennyit ér a mi oktalan rátartiságunk és büszkeségünk, hogy íme: emberek vagyunk! Védtelenek és kiszolgáltatottak vagyunk, mint őseink, amikor leereszkedtek a fákról a puszta földre.

Por és hamu vagyunk. Nem kellemes ilyeneket hallani, tudom, de mondani sem. Hogy aztán Ön mit hoz belőle nyilvánosságra, Elnök Úr, ezt már Önre bízom. De ha engem kérdez: felesleges riogatnunk az emberiséget, hiszen mivégre tennénk? Még a folyamatok alapvető okaival sem vagyunk tisztában, tenni pedig végképp nem tudunk ellenük semmit. Mivégre pánikot keltenünk? Hiszen van még a póluscserén kívül is elég ok az aggodalomra. Bármikor összeütközhetünk egy váratlanul felbukkanó égitesttel; hatalmas erejű kozmikus robbanás sodorhat el bennünket; lenyelhet egy fekete lyuk, vagy porrá rombolhat a ránk törő gammasugarak áradata. Vagy egyszerűen csak a szívünkhöz kaptunk, és kész az ember élete, Elnök Úr!

Akkor hát mit tegyünk? Sajnos, nem tudom, Elnök Úr! Ha prédikátor vagy moralista lennék, azt mondanám, hogy próbáljuk meg kihasználni életünk minden másodpercét. A pillanat gyermekei vagyunk valamennyien. Belénk van kódolva ugyan a nagyravágyás, a büszkeség és a dac, de belénk van kódolva a segítőkészség és a szeretet is. Talán úgy kellene élnünk – hiszen ki tudja, meddig élhetünk? – hogy széppé tegyük a magunk, és lehetőleg a mások életét is mindaddig, amíg ez lehetséges.

Tudom, hogy egy politikus és a természet törvényei között

botladozó tudós gondolkodása messzire esik egymástól. Mindenesetre Ön kérdezett, és én elmondtam a véleményemet.

Nemrég megkérdeztem egyik munkatársamat, hogy szerinte milyen lesz a légkör akkor, amikor az elemi részecskék árja akadály nélkül bombázhatja a Földet, és a napkitörések nyomán felszabaduló részecskék a Földhöz csapódnak. Azt felelte, hogy pokolian gyönyörű. Az ég zöld lángban ég majd, s felettünk lobog, szinte kézzelfogható magasságban a mindent elemésztő fény.

Csakhogy ezt a szépséget mi már akkor nem láthatjuk, Elnök Ur.

De a szépség attól még szépség marad.

Őszinte tisztelettel: Ruud Peters professzor, elnöki tanácsadó.

Peters gyorsan összehajtogatta a papírját, majd a zsebébe tette.

– Van valakinek kérdése, hölgyeim és uraim?

Egyelőre nem volt senkinek.

A döbbenet csendje ülte meg a sátrat.

12.

Talán az Angol tért legelőször magához, talán a többiek udvariasságból hallgattak. Mindenesetre az ő hangja hallatszott először a levél elhangzása után.

– Hm... hm... hát... pokoli jóslatok. És ez... hogyis mondjam csak..: valóban így van?

– Az utolsó szóig – biccentett Peters professzor. Még egy kicsit finomítottam is a tényeken. Nem akartam, hogy az Elnök megijedjen, és meggondolatlanságra ragadtassa magát.

– Például?

– Atombombát küldjön a föld középpontjába, vagy hasonló.

– Ez... izé... lehetséges lenne?

– Fenét lenne az. De azért megpróbálhatnák. Például úgy, hogy bedugnak egy bombát egy vulkán kráterébe. A politikusok és a katonák mindenre képesek.

Cartwright, aki politikus ugyan soha nem volt, katona viszont annál inkább, megcsóválta a fejét.

– Azért a katonák sem akarnak feltétlenül öngyilkosságot elkövetni.

Mielőtt még vita bontakozhatott volna ki róla, hogy mire képesek az említettek, Al-Bakr professzornő emelte fel a kezét.

– Kérdezhetek valamit?

Lassan elült a zsivaj. Ki-ki magába roskadva próbálta meg feldolgozni a hallottakat.

– Csak tessék, asszonyom – intett Peters professzor.

– Az lenne a kérdésem, hogy hogyan talált ránk?

– Nagyon egyszerűen – mondta Peters megszagolgatva a zsákmányolt dohányt. – Először is megpillantottam a megfelelő ábrákat az interneten.

– Hát ez az – bólintott a professzornő. – Erről akarom kérdezni. Egyáltalán... hogy hozta összefüggésbe Miss Lénárd ábráit ezzel a szörnyű... hogy is mondjam csak... elmélettel?

– Ez már sajnos nem elmélet, asszonyom.

– Érti, mire gondolok.

– Természetesen, asszonyom. De hadd kérdezzek vissza: önök mire gondoltak, mit jelentenek a kőlapon látható véseték?

– Miss Lénárd? – passzolta tovább a labdát Al-Bakr professzornő.

– Azt hittük... egy játékot ábrázolnak. Olyasmit, mint az óriás-sakk, és... a koponyák és a golyók a játék figurái.

Peters professzor ismét megcsóválta a fejét.

– Érdekes. Felettébb érdekes. Ez is csak azt bizonyítja, hogy egy absztrakt ábrázolás hányféleképpen értelmezhető.

– Arra gondoltunk, hogy a győztesek vagy a vesztesek levágott fejét szimbolizálhatják, mint Chichen Itzában a compantlin, a koponyák falán.

Ekkor Peters professzor felrikkantott. Olyan éles, szinte már-már nem is emberi hangon, hogy összerezzentek tőle.

– Hát nem azt ábrázolja, hát nem azt! Azonnal észrevettem, amint megpillantottam. Először azt hittem, egy tudományos cikk ábráját nézem, aztán amikor elolvastam alatta a kérdést, hogy vajon mit ábrázolhat.:. egyszerre elfelejtettem, hogy milyen éhes vagyok. Pedig az voltam. Nem ettem mást, csak egy rohadt kis szendvicset, azon sem volt elég hal, aztán...

– Apa!

– Ja igen. Szóval azonnal rádöbbentem, mit ábrázol.

Szerencsére a lányom, Freya, kinyomozta ki tette fel a kérdést, felhívta Miss Lénárd egyetemét, majd azonnal meg is vettük a repülőjegyeket. Én természetesen az ablak mellé szerettem volna ülni, imádom nézegetni a felhőket, egyszer például, amikor Pakisztánba utaztunk, olyan felhőket láttam; amilyet még sosem. Sajnos, később kiderült, hogy nem felhő volt, hanem égett a motor, és...

– Apa!

– Szóval most itt vagyunk. Mit is kérdezett, asszonyom?

– Hogy mit olvasott le Miss Lénárd ábráiról?

– He, hé! Azok nem Miss Lénárd ábrái, hehehe!

Tisztelem az ifjú tudósok törekvéseit, magam is voltam fiatal:.. hehehe... Tudják, Heidelbergben kezdtem a tanulmányaimat, csak el kellett mennem onnan, mert akkoriban Heidelbergben nem lehetett albérlethez jutni. Jó darabig egy. konténerben laktam, aztán...

– Apa!

– Na igen. Szóval amint megpillantottam az ábrákat, pontosan tudtam, miről van szó. Amint látják, három ábra található egymás mellett. Az elsőn egy nagy gömb és egy kisebb látható: ezeket szaggatott vonalak kötik össze. Vagyis inkább nem kötik össze. A nagy gömbből kiinduló, szaggatott vonalak elkerülik a kis gömböt, és mögötte a semmibe vesznek. A kisebb gömb felületén kis pöckök vagy gyufaszálak meredeznek, amint… szóval, ott büszkélkednek. Igaz?

– Mindannyian ismerjük a rajzot – biccentett AlBakr professzornő.

– Akkor vegyük a második számú ábrát. Itt a nagy gömbből kiinduló szaggatott vonalak nem kerülik el a kisebb gömböt, hanem egyenesen nekimennek. A pöckök pedig immár nem állnak, hanem fekszenek. Érdekes, nem igaz? Képzeljék, egyszer a Kanári-szigeteken láttam néhány rajzot. Egy hegyoldalban fedeztem fel őket. Nem lehettek valami régiek, kőkoriak vagy ilyesmi, a vonalvezetésük mégis…

– Apa!

– Jól van, akkor hát mit látunk a harmadik ábrán?

Láthatjuk a nagy gömböt és a szaggatott vonalakat, amelyek ismét elkerülik a kisebb gömböt. A kisebb gömb felületén a pöckök újra állnak, azonkívül ott van mellettük tizenhárom kis pötty. Igaz?

– Tizenhárom koponya – biccentett Steve Zombory.

– Maguk is észrevették? Én is. És azonnal megértettem a dolgok lényegét. Berohantam egy könyvtárba, és tanulmányozni kezdtem a maja hagyományokat. Naptárakat és a többi. És némi remény kezdett csepegni a szívembe. Értik?

– Nem jellemző – morogta Cartwright.

– Nézzenek csak ide! – kiáltotta remegő hangon Ruud Peters, az angolhoz ugrott, felkapta az előtte heverő papírra rajzolt ábrákat, és a feje fölé emelte, hogy mindenki jól láthassa. – Nézzenek ide, az istenért! Itt az első ábra. A nagy

gömb a Nap, a kisebbik pedig a Föld. S mit gondolnak, micsodák a szaggatott vonalak? Mit ábrázolhatott velük a rajzoló vagy vésnök?

Megmondom én, kérem szépen. Ezek a vonalkák a napszelet jelképezik: azokat a protonokat, elektronokat; valamint nehezebb atommagokat, amelyek a Napból áramlanak ki, és a Földnek ütköznének, ha a magnetoszféra, azaz a Föld mágneses pajzsa el nem térítené őket. Figyeljék csak a vonalakat, kérem! A Napból indulnak ki, de nem ütköznek nekünk, merthogy a pajzs megvéd bennünket tőle. Elkerülik a Földet, és belevesznek a nagy semmibe. Látják a kis pöcköket?

Mit gondolnak, mik azok?

– Hát... talán mi, emberek – találgatta az Angol.

– Lehetséges – bólintott Peters. – Talán valóban mi vagyunk azok, emberek. Bár én inkább az egész élővilágra vonatkoztatnám. Az életre. Az élet azért virágzik a Földön, mert a napszél és a kozmoszból származó káros sugárzás nem ér el bennünket.

Megköszörülte a torkát, majd érezhetően szomorúbbá vált a hangja.

– Látják a kettes számú ábrát? Ez egy lehetőség, vagy már talán nem is az, hanem egy bekövetkezni látszó fenyegetés. A nagy gömbből, a Napból kiáramló részecskék eltrafálnak bennünket. Miért? Mert megszűnt a Föld védőpajzsa.

– De hiszen az előző ábrán sem látható a mágnespajzs – ellenkezett Wauni professzor.

– Ez igaz, azon sem ábrázolták. Talán azért, mert láthatatlan.

– A napszél is az.

– Dehogyis az! Északi fény formájában nagyon is látható. De talán hagyjuk is ezt – vizsgálatunk szempontjából egyáltalán nem fontos, hogy a vésnök ábrázolta-e vagy sem. Talán

gyakorlati szempontból nem véste rá a pajzsot a kőre. Feltehetően túl sok lett volna a vonal, és ez zavarhatta volna az értelmezést. Hiszen a beavatottak közül úgyis mindenki tudta, hogy mitől nem ütköznek az első ábrán a nagy gömbből kiáramló részecskék a kis gömbnek, a második számú ábrán pedig miért rohannak neki. Sokkal fontosabb a pöckök helyzete. A pöckök itt már nem állnak, hanem fekszenek. Tudják, miért?

Senki nem akarta megtörni a csendet. Nem voltak ostobák: valamennyien tudták a kérdésre a választ.

– Mert megszűnt az élet – mondta ki a kegyetlen szavakat Peters professzor. – A részecskék nekiütköznek a Földnek, az életnek pedig annyi. Sajnos. Hacsak...

– Hacsak? – visszhangozta reménykedve Karahan professzor.

– Hacsak nem hiszünk a harmadik ábrának – mondta Peters professzor.

13.

Mintha csak szándékosan akarna hatásszünetet tartani, Peters elővette zsebéből a dohánycsomagocskát és megszagolgatta. Az Angol arra gondolt, hogyha sejtette volna, hogyan végzi majd kedvenc jávai dohányának féltve őrzött maradéka, inkább lenyelte volna papírossal együtt. Cartwright viszont arra készült, hogy felugrik, kitépi a gombolyagot a professzor kezéből, és megeteti vele.

Peters végül is megelégelhette a szagolgatást, mert visszarejtette a zsebébe a kincsét.

– Akkor hát, elemezzük a harmadik ábrát – folytatta valamennyiük őszinte megkönnyebbülésére. – Ezen a Napból kiáramló napszél ismét csak elkerüli a Földet.

Miért? Kétségkívül azért; mert a Földnek ismét van már mágneses pajzsa. A pöckök állnak, virul az élet a Földön. Csakhogy itt van a tizenhárom koponya.

A kérdés, miért? Erre, tisztelt kollégáim, az a válaszom, hogy azért, mert ők mentik meg a földi életet. A tizenhárom koponya. Értelmezésem szerint, ha elérkezik az az időszak, amikor az inverzió következtében a Föld mágneses mezeje a nullára csökken, a tizenhárom koponya pótolja a hiányt. Más szóval, védőpajzsot készít nekünk. Mi pedig nyugodtan kivárhatjuk azt az időt, amíg ismét helyreáll a normális helyzet. A mi alatt természetesen az élővilágot értem. Azt persze ne kérdezzék tőlem, hogy meddig tart ez a periódus, lehet, évezredekig is. Van időnk – kivárjuk. Ez hát az ábrák értelmezése, legalábbis szerintem, hölgyeim és uraim.

Elővette a dohánygömböcöt, és ismét szagolgatni kezdte.

Az Arenal nagyot morrant, majd elégedetten pöfögni kezdett.

A nyitott ajtón át kíváncsian néztek be rájuk a csillagok.

14.

Al-Bakr professzornő nagyot sóhajtott – sóhajtása az Arenal duzzogásának tűnt.

– Néha az az érzésem, mintha álmodnék – csóválta meg a fejét. – Mondja már valaki, hogy nem álmodom!

– Magam is hasonlóképpen érzek – morogta Wauni.

– Sajnos nem álmodunk – szagolgatta tovább a dohányt Peters. – De nem ám!

Az Angol racionális elme volt – igyekezett kirekeszteni a kérdéseiből az érzelmeit.

– Önök szerint kik készíthették az ábrákat? – kérdezte a pipája után kotorászva. – A kicsik?

Zombory megrázta a fejét.

– Nem hiszem. Alec?

Ferguson széttárta a karját.

– Főpapunk szerint a kicsik nem értenek igazán a.

kozmikus jelenségekhez. Őket kizárólag a Hold érdekli. Az is csak azért, mert teliholdkor áldozatot kell bemutatniuk. Jószerévgl azt sem tudják már, miért.

Egyszerűen erre kötelezi őket a hagyomány. Talán azt hiszik, ha nem áldoznak embert a Holdnak, Holdisten megharagszik rájuk, és ellenük fordul. A kicsik nem túl értelmes lények.

– Ezek szerint az óriások vésték volna őket?

Alec bólintott.

– Ügy van, uram. A főpap szerint az óriások tudása semmihez sem volt hasonlítható. Magasan kiemelkedtek a körülöttük nyüzsgő élőlények tömegéből. Az óriások ismerték a mindenség titkait. Ők voltak azok, akik felismerték a természet törvényeit, és megpróbáltak azok ismeretében élni. És másoknak is segítettek ebben, ha kellett.

– Azt akarja mondani, hogy tudtak a napszélről, és a Föld mágneses mezejéről is?

– Azt, uram.

Az Angol megdörzsölgette az állát.

– Eszerint azt is tudták, hogy az északi és déli pólus időnként helyet cserél egymással. Ismerték az inverziót. Valamint azzal is tisztában voltak, hogy mialatt a két pólus felcserélődik, bizonyos időre védtelenné válik a Föld.

– Sajnos.

– Addig törték a fejüket, amíg kidolgoztak egy elméletet... vagy módszert, amivel meg lehet menteni az élővilágot... Hát eléggé hihetetlen.

– Mégis ez van a táblákon, uram.

Az Angol szeme a semmibe meredt.

– A második számú kérdés az, hogy vajon mivel pótolják a megszűnt pajzsot?

– Talán egy másik pajzzsal.

– És az hogy készül?

– Ez a kérdés, uram.

A rövid csendet oroszlánordítás vágta ketté. Wauni felállt, és úgy ordított. Néhányan a szívükhöz kaptak, néhányan elsápadtak, az Angol majdnem leharapta a pipája szopókáját.

– Megvan! – ordította Wauni professzor teli szájjal.

– Megvan!

– Mi van meg? – tudakolta Cartwright verejtékező homlokát törölgetve.

– A válasz! – bömbölte a hatalmas termetű profeszszor. – A válasz! Nem, a kőkoponyákról van szó, de nem ám! Nem a kőkoponyák itt a lényeg. Ők csak a gyertyatartók. A gyertya a lényeg!

– Miről fecseg maga itt összevissza, vén. bolond? tért magához Karahan is. – Majd összecsináltam magam az üvöltésétől! Mi a fenéről beszél maga? Hol lát itt maga egyetlen gyertyát is?

– Ez csak példa – hadonászott Wauni. – Csak példa.

Ha egy sötét szobában világosságot akarnak csinálni, hm... ott, ahol nincs áram, hát gyertya kell hozzá!

A gyertyát beledugják a gyertyatartóba. Csak a kettő együtt ér valamit.

– Ez bolond! – legyintett Karahan – Agyára ment a vulkán!

– Hát ha valami az agyamra ment, akkor maga az bömbölte ismét Wauni. – Nem tudná néhány percre befogni a száját?

– No de, uraim, uraim... – igyekezett csitítani őket az Angol. – Folytassa, Wauni!

– A kristálykoponyák a lényeg! Ők készítik nekünk az új pajzsot!

– Maga megbolondult – legyintett Karahan.

– Várjunk csak, várjunk! – emelte fel az ujját az Angol. – Hogy képzeli, Wauni?

– Úgy, hogy a hatalmas, kőből faragott koponyák csak azért kellenek, hogy…

– Igaza van a professzor úrnak! – kiáltott közbe egy csengő hang.

Valamennyien arrafelé fordultak, ahol Miss Lénárd nyújtózkodott kipirult arccal. – Azt hiszem legalábbis…

– Talán ha bővebben is kifejtené, kisasszony., Miss Lénárd nyelt egyet.

– Én bontottam le a mesterséges burkolatot a kőkoponyákról. Emlékszem rá, hogy a fejük búbján furcsa bemélyedéseket láttam. Még kérdeztem is magamban, hogy vajon mik lehetnek ezek. Most már tudom! Ezekbe kell belehelyezni a kristálykoponyákat. A tizenhárom kőkoponya tetején található vésetbe a tizenhárom kristálykoponyát! Jól mondja a professzor úr! A kőkoponyák a gyertyatartók, de a világosságot a gyertyák, a mi esetünkben a kristálykoponyák szolgáltatják.

Az Angol mélyet sóhajtott.

– Azt hiszem, ez nagyon is elképzelhető. Már csak az a kérdés, hogyan.

Ismét csend ülte meg a sátrat.

A várakozás csendje.

15.

Ezúttal Paddington volt az, aki elsőként megszólalt.

Róla mindenki megfeledkezett: észre sem vették, hogy a sátorban van. Sem a nagy félelemből, sem az ezután felcsapó örömből nem vette ki a részét: csak ült maga elé meredve. Talán arra gondolt, hogy bármennyi ideje is legyen még hátra

az élővilágnak, akár napjai vagy órái, jó lenne ezeket Ruth társaságában eltöltenie.

Ruth-ében, aki megszökött egy pasassal. De vajon valóban megszökött-e? Ennyire félreismerte volna?

Paddington felállt, és szomorú képpel megdörzsölgette borostás állát.

– Bocsássanak meg, hogy közbeszólok, de... eszembe jutott valami. Amint az önök elbeszéléséből tudom...

a koponyák kristályból készültek.

– Es?

Paddington sóhajtott, és széttárta a karját.

– Nem szeretnék előadást tartani önöknek a kristályok tulajdonságairól, de azt azért tudniuk kell, hogy a kristályok kiválóan alkalmasak információk tárolására. A XX. század információs forradalma is a kvarckristályok információtároló képességén alapszik.

– Mit akar ezzel mondani?

– Röviden azt, hogy a kristálykoponyák számtalan információval rendelkezhetnek; kis túlzással majdhogynem gondolkodó lényként viselkednek: Ez pedig a mi nyelvünkre lefordítva, annyit jelent, hogy... bocsánat, kik is készítették a kristálykoponyákat?

– Eddig azt hittem, hogy a kicsik – mondta az Angol. – Most már bizonytalan vagyok benne.

– Az óriások – szólt közbe Ferguson. – A főpap szerint az óriások.

– Nos, akkor tételezzük fel, hogy ezek mesebeli fickók megtöltötték a koponyákat információval. A kristályfejek időzített szerkezetek, amelyek csendesen szundikálnak, majd amikor valaki hirtelen felébreszti őket – jeleket küld nekik – működésbe lépnek.

– Milyen jelekre gondol?

– Például utasítást kapnak, hogy jussanak el egy bizonyos helyre, ahol aztán megfelelő hatást kell kifejteniük.

– Arra céloz, hogy a kristálykoponyák észlelték a föld csökkenő mágneses mezejét, és most ide igyekeznek, az Arenalhoz?

– Beléjük van táplálva, hogy ide kell jönniük.

– Ön valóban úgy beszél róluk, mint élőlényekről.

Ide kell jönniük.

– Megtalálják a módját, hogy ide jöhessenek. Mivel ők maguk képtelenek helyet változtatni, erre képes egyedeket kerítenek hatalmukba, arra késztetve őket, hogy vigyék őket a kívánt helyre. Lehet, hogy csak emberek a kényszerített lények, de lehet, hogy a kicsik közül is néhányan. Röviden szólva: a kicsik, és az erre a célra kiválasztott emberek hozzák ide a koponyákat az Arenalhoz.

– De miért éppen ide?

– Sajnos nem tudom. Talán itt a legmegfelelőbb hely az új mágneses mező elkészítésére.

– Attól tartok eltértünk a tárgytól. – szívott egyet a pipáján az Angol. – Rendben van, a kristálykoponyák képesek tárolni az információkat, és hatalmukban tartják á kicsik és a mi agyunkat is... Ettől még, sajnos, nem lesz a Földnek mágneses védőpajzsa.

– Hát ettől még nem – sóhajtotta Ferguson.

Paddington éppen le akart ülni, amikor Peters feléje bökte a kezében tartott dohánycsomagot, mintha meg akarná kérni, hogy ő is szagolgassa egy kicsit.

– Várjon csak, professzor! Tehát a kristálykoponyák képesek információkat közölni, és kapcsolatba lépni más információs forrásokkal... Esetleg kommunikálni is képesek vele? Megvan!

– Mi van meg? – érdeklődött udvariasan az Angol.

– Az imént... felolvastam önöknek néhány adatot a Föld szerkezetéről.

– És?

– Beszéltem a Föld magjáról is, amely két részből áll. Egy folyékony és egy szilárd részből. Nos, a szilárd maggal kapcsolatban többféle elképzelés is létezik: Vannak, akik azt állítják, hogy egy hatalmas kristály az egész. Egy óriási kvarckristály. Egy másik elmélet szerint vas és nikkel, de ez esetben is fennáll a lehetősége, hogy a szilárd mag és a kristálykoponyák kapcsolatba kerüljenek egymással.

– Te jó isten! – kapott a fejéhez Karahan. – Mit jelentsen ez?

– Ez bizony annyit jelenthet, hogy a koponyák képesek informálni a földmagot a bolygón kialakult helyzetről. Tudom, hogy kissé hülyén hangzik, amit mondtam, mégis ez a lényege a dolognak. De úgy is mondhatnám, hogy a kristálykoponyák képesek rákényszeríteni a földmagot a gyors cselekvésre. Hogy olyan sebesen történjék meg az inverzió, a póluscsere, hogy ne tegye tönkre a földi életet.

– Ezek után már csak egyetlen vágyam maradt – sóhajtotta az Angol, leroskadva a székére.

– Micsoda, uram? – készségeskedett Cartwright.

Az Angol szomorúan nézett rá.

– Szeretnék találkozni egy óriással, Tony.

16.

Az Angol arra ébredt, hogy éppen kirepül az ágyából.

Kétségbeesetten próbált a levegőbe kapaszkodni, de nem nagyon akart sikerülni neki. Sir Winston így aztán fenékre huppant, és kedvetlenül meredt maga elé. Nem volt az a kimondottan lusta típus, de az ilyesfajta ébresztőket azért nem kedvelte.

A második, már jóval kisebb erejű robbanás után kidugta a fejét az ajtónyláson. Éppen Tony Cartwright futott el mellette törülközővel a kezében.

Az Angol az Arenalra nézett. A tűzhányó olyan békésen pipázgatott, mintha sejtelme sem lenne róla, mi kavarta fel annyira a kedélyeket.

– Hova fut, Tony? – kérdezte az Angol, amikor Cartwright majdhogynem belekeveredett a sátra kötelébe.

Cartwright megállt, és dühösen a földhöz vágta a törülközőjét.

– Nem tudom megszokni. Nem és nem! Utálom a tűzhányókat. Ha ezt a rohadt dörgést hallom, egyszerűen megindulnak a lábaim.

Eközben megelevenedett a tábor. Egyre többen bújtak ki a sátrukból, és a tűzhányót bámulták, amelyből vékonyka füstoszlop emelkedett az égre.

– Pipázik – mondta Wauni Karahannak. – Nem úgy, mint a maga Ararátja.

– Mi a baja már megint az Araráttal?

– Az, hogy már nem is hány tüzet.

Karahan megvakargatta a fejét.

– Néha az az érzésem, hogy egy kialudt vulkán sokkal kellemesebb látvány egy működőnél. Maga még nem gondolt rá, hogy túlságosan is közel vagyunk ehhez a hegyhez?

Wauni legyintett egyet.

– Dehogynem gondoltam. Fél éjszaka ezen töprengtem, amíg a maga horkolását hallgattam. Közben az is eszembe jutott, hogy mit tennék, ha ne adj isten, kitörne a vulkán? Felébreszteném-e, vagy hagynám, hogy betemesse a láva?

– Na és mire jutott? – kíváncsiskodott Karahan.

– Mit gondol?

– Jellemző a maga sekélyes lelkivilágára – legyintett Karahan. – Egyszer olvastam egy leírást a régi hawaii szokásokról. Tudja, mi tetszett bennük a leginkább?

– Na mi, nagyokos?

– Hogy amikor egy vulkán már nagyon kitörni készült, emberáldozatot mutattak be neki. És tudja, kit áldoztak fel ilyenkor?

– Na kit?

– A környék legkövérebb és legostobább emberét.

Úgy, hogy maga nagy eséllyel pályázhatott volna az áldozat szerepére.

– Tífnjön el a szemem elől, mert még meggondolatlanságra ragadtatom magam!

– Megmossa a lábát?

Az egyik sátorból a szomorú képű Paddington bújt elő, és a hegyet nézegette. Az Angol és Cartwright odaballagott hozzá.

– Jó reggelt, Ambrie.

– Jó reggelt, Winston.

– Látsz valami izgalmasat rajta? – kérdezte Sir Winston könnyed hangon. Csak az érezte meg rajta az aggodalmat, aki jól ismerte.

Ambrosius Paddington még nézegette egy kicsit a vulkánt, aztán megvonta a vállát.

– Nehéz eligazodni rajta. Lehet, hogy csak ijesztget bennünket.

– És ha nem csak ijesztget?

– Akkor ki fog törni.

– Mi lesz akkor a köveinkkel?

– Hát, ez nagy kérdés – mondta Paddington. – Egész éjjel ezen gondolkodtam. Hogy mi lehetne a következménye egy

jókora kitörésnek. Azonkívül persze, hogy elkap bennünket is. Mindenesetre jó néhány problémánk megoldódna.

– Miért? – kérdezte kíváncsian Cartwright.

Paddington mélyet sóhajtott.

– Azért, mert a halottaknak már nincsenek problémáik, fiatal barátom.

17.

A kérdés valóban az volt, mi történne akkor, ha a vulkán valóban kitörne, és a kiömlő láva elnyelné a szobrokat. Tíz óra felé járt az idő, valamennyien a hatalmas kőkolosszusok közelében ácsorogtak kellő tisztelettel az arcukon. Miss Lénárd úgy járt-kelt a borításuktól megfosztott koponyák között, mintha odaragadt volna a vállához a fúró. Tony Cartwright egyre ott sündörgött a nyomában, mint akinek megmásíthatatlan szándéka megvédeni a lányt. Persze ha feltették volna neki a kérdést, hogy vajon ki ellen kellene megvédenie, aligha tudott volna válaszolni rá.

– Reméljük, hogy nem nyeli el őket a hegy – sóhajtotta Peters. – Mert akkor bizony előfordulhat, hogy nem sikerül az óriások terve.

– Éppen erre ne gondoltak volna? – kételkedett Steve Zombory.

– Dehogynem gondoltak. Ezért kenték be őket ezzel a bevonattal. Különben megolvadtak volna a forró lávában! – magyarázta Wauni professzor.

Laila Al-Bakr gyanakvó képpel nézegette a hegyet, aztán megrázta a fejét.

– Nem tudom. Nem bízom benne.

– Pedig bízhat.

Egyszerre fordultak hátra valamennyien.

Alig néhány méternyire tőlük terepszín ruhába öltözött férfi,

és mellette egy nő állt, csípőre tett kézzel.

Al-Bakr professzornő a szája elé kapta a kezét, és nagyot sikított meglepetésében.

– Allahra! Jól látok? Julia?

A molett asszony kitárt karral közeledett Laila felé.

– Keblemre, professzorok gyöngye!

Eusebio Escobar lehajította a hátizsákját a fűre, és maga is mellé roskadt.

Az Angol előhúzta a pipáját, és a szájába dugta.

– Isten hozta a csapatban, Eusebio.

Escobar az Angolra nézett. Mintha nem látszott volna a szemében a fene nagy lelkesedés, hogy itt lehet.

– Hát hogy valóban az Isten hozott-é ide, nem tudom. De hogy az ördög visz el, abban majdnem biztos vagyok.

18.

Ismét a nagy sátorban gyűltek össze. Az Arenal mintha megelégedett volna a reggeli ébresztővel, megnyugodott, még a pipázást is abbahagyta. Csak a kráter alatti repedésekből szálldostak gőzpamacsok az ég felé.

Mindannyian Julia van der Haast hallgatták. A professzor asszony sápadt volt, meggyötört arcú, láthatóan ideges. Escobar nemkülönben.

Az Angol érezte az asszony vergődését, de nem mert szólni neki. Várta, hogy ő maga kezdje a beszélgetést.

Cartwright bemutatta Juliának azokat, akiket még nem ismert. Az asszony mosolyogni próbált, de nemigen akart sikerülni neki. Tony biztos volt benne, hogy nem is hallja a szavait. Amikor elhallgatott, Julia végignézett rajtuk, majd halkan megszólalt.

– Ne haragudjanak rám, de… egészen kivagyok.

Nem azért mondom, hogy sajnáljanak, inkább azért, hogy ha történne valami velem… akármi… Azt hiszem, közel járok ahhoz, hogy elveszítsem önmagamat.

– Pihennie kellene, Julia – mondta részvéttel az Angol.

– Maga is tudja, hogy nem lehet. Nem lehet, mert nem hagynak. Ők választottak ki engem, és csak akkor szabadulhatok meg tőlük, ha ők már nem lesznek.

A főpap egész éjjel beszélt hozzám. Egy teherautó platóján ültem, és azt hittem nem érem meg a reggelt.

Kérleltem, hogy hagyjon békén, de nem hagyott. Azt mondta, vigyáz rám, és csak annyira vesz igénybe, hogy ne haljak bele. Nem tudom, honnan ismeri a tűrőképességem határát. Lehet, hogy hazárdotjátszik velem.

Eusebio gyengéden a kezébe vette az asszony kezét.

– Nem lesz semmi baj, Julia.

– Bízom benne. Szóval, mint mondottam, a főpap beszélt hozzám, én pedig úgy éreztem, hogy minden egyes pillanat, amíg a kommunikáció tart köztünk, közelebb hozza halálom óráját. Bár… azért némi reményt is csepegtetett a szívembe. Azt ígérte, ha ennek vége, többé már nem kell a rendelkezésükre állnom.

Valami véget ér mindörökre.

– Remélem, nem a világra gondolt – sóhajtotta AlBakr.

Julia megrázta a fejét.

– Inkább saját magukra. De nem ezzel kezdődött a beszélgetésünk. Azt mondta, szüksége van rám, mert senkivel nem tud úgy eltársalogni, mint velem. Ami azt illeti, elég egyoldalú a kommunikációnk. Ő beszél hozzám, én pedig kénytelen vagyok végighallgatni, ha akarom, ha nem. Hát ezért vagyok ennyire kiborulva.

Remélem, lesz annyi erőm, hogy elmondjam mindazt, amit hallottam tőle. Adna valaki egy pohár vizet; kérem?

Többen is ugrottak, majd amikor már a kezében volt a vizespohár, sírva fakadt.

– Istenem, miért éppen én? Miért éppen én?

Cartwright oda akart lépni hozzá, de Escobar egyetlen szemvillanással megállította. Az asszony megtörölte a szemét, ivott, majd visszaadta a poharat.

– Először... önmagukról beszélt. Azt mondta, anynyit tudnak csak az őseikről, amennyi a kollektív emlékezetükben megmaradt. Írásuk nem volt, sőt még jeleik sem, amelyekkel fel lehetne idézniük a múltat. De azért sok mindenre emlékeznek. És a kövek is beszélnek hozzájuk. Sok helyen vannak elrejtve a nézőköveik. A kiválasztottak odamennek hozzájuk, és megnézik őket. Erre eszükbe jut sok minden, ami úgy egyébként bennük van, csak már nem emlékeznek rá. Mi, emberek, azt mondanánk, hogy kollektív tudattalanjukból bányásszák elő a múltjukra utaló információkat.

– Vajon a Tikalban lévő vésett kövek is ilyen nézőkövek lehetnek? – kérdezte az Angol.

– Erről a főpap nem beszélt, Sir Winston. A nézőkő különben úgy viselkedik, mint a súgógép. Ránéznek a rajta található, vésett ábrára, és sok elfelejtett emlékük felidéződik bennük. Így emlékeznek a múltjukra. A főpap szerint valaha régen, amikor az őseik éltek, másmilyen volt a világ. Könnyedén be tudták lélegezni a levegőjét, nem bántotta a tüdejüket, mint most, és a bőrüket sem sértette. Feltehetően másfajta volt a levegő összetétele, amit viszont mi nem bírnánk elviselni.

De nemcsak ők voltak értelmes lények akkoriban a Földön, hanem mások is. Emlékezetük, sajnos, csak az óriásokat őrizte meg. Az óriások okosabbak voltak náluk – okosabbak mindenkinél. És hatalmukban tartották őket. Nem bántották a kicsiket, egyszerűen csak uralkodtak az agyukon. Ők azonban fel akartak szabadulni az óriások hatalma alól: számtalanszor fellázadtak ellenük, és néha le is győzték őket. De igazi nagy győzelmet soha nem voltak képesek aratni felettük.

Mígnem egyszer aztán történt valami, ami az óriások pusztulásához vezetett. Emlékezetük csak annyit őrzött meg erről, hogy az óriások sorra megbetegedtek és elpusztultak. Valószínűleg a levegővel történt baj. Talán megváltozott az összetétele, amihez aztán nem voltak képesek alkalmazkodni.

Az óriások tudták, hogy elpusztulnak. Ezért pusztulásuk előtt minden tudásukat a koponyákba zárták. Azt szerették volna, hogy az utánuk következő értelmes lények tanuljanak belőle, és ne kövessék el ugyanazokat a hibákat, amiket ők. Hogy mik voltak ezek a hibák, arról természetesen a kicsiknek fogalmuk sincs. Mint ahogy arról is csak igen kevés, hogy milyen információkat rejtenek a koponyák. Azt azonban tudják, hogy a kristályfejek nemcsak információkat adnak, hanem gyűjtenek is. Ennek használatát a kicsik is megtanulták. Csak a régi, az óriások által beléjük táplált adatokhoz nem sikerült hozzájutniuk.

Az óriások kipusztulása után számukra is eljött a végítélet napja. Erről sem tudnak jószerével semmit.

Nem tudják, mi okozhatta a tragédiát. Csakhogy ők, a kicsik, nem pusztultak ki az utolsó szálig, mint az óriások. Jó néhányan túlélték a katasztrófát, és azóta a Földön élnek, a következő értelmes kultúrától, az emberétől elrejtett helyeken. Soká – sok ezer évig – azt tervezgették, hogy legyőzik az embereket, és ismét sokasodni kezdenek a Földön: egy immár óriások nélküli világban ők lesznek mindenek urai. Eközben régi szokásaikat gyakorolták: évezredeken át az emberekre vadásztak, és feláldozták őket a Holdnak. Emellett gyűjtötték az információkat az emberekről. Az információszerzésben a koponyákat használták fel. Nem volt nehéz megtalálni őket, hiszen az óriások azt akarták, hogy az utánuk következő értelmes lények könnyen rájuk bukkanhassanak. Most azonban kénytelen kijelenteni – ennyi idő után – hogy nem sokra mentek velük. Az óriások által beléjük táplált információkhoz nem sikerült hozzájutniuk, a koponyák viszont lassan megölik őket. Birtoklásuk egyenlő a halállal – legalábbis, számukra.

Nem tud másra gondolni, mint arra, hogy az óriások tisztában voltak vele: egyszer, valamikor az irdatlanul távoli jövőben meg fog születni az ember. Neki szánták a koponyák tartalmát. Az ember nem betegszik meg tőlük, csak az, aki illetéktelenül akarja birtokolni a tudást. Arra gondol, hogy ők, a kicsik, valamennyien halálra vannak ítélve. Az óriások ítélték őket halálra. A végzet előbb-utóbb beteljesedik rajtuk. Most már valamennyien betegek, és nem is valószínű, hogy meggyógyulnak. Az óriások végül is haláluk után semmisítik meg őket.

A kicsik nagyobbik része megpróbált kiegyezni az emberekkel. Ó, a mostani főpap belátta, hogy csak úgy maradhatnak fenn tovább, ha megfelelő helyet találnak maguknak,. ahol az emberektől támogatva élhetik a saját életüket. Ez persze, azt jelenti, hogy le kell mondaniuk egyes szokásaikról, például az emberáldozatról is. Le is mondtak volna róla... csakhogy az egyezség megkötése után rájöttek, hogy így is, úgy is halálra vannak ítélve. A kihalásukhoz vezető folyamat az utóbbi időben drámaian felgyorsult. Sajnos hiába kötöttek az emberekkel egyezséget, hamarosan már nem lesz, aki betartsa.

Ekkor közülük sokan azt mondták, hogyha már úgyis meg kell halniuk, éljenek a halálukig kicsikhez méltó módon. Mondják fel az emberekkel kötött szövetséget, vadásszanak, és mutassanak be emberáldozatot az ősi isteneiknek. Búcsúzzanak méltón a Földtől.

Sajnos ezek a kicsik alkotják már a többséget. Azok, akik még mindig ragaszkodnak a szerződéshez, kevesen vannak. Ő természetesen ezek közé tartozik.

Azt mondta, azt is tudja, hogy az emberiséget nagy veszély fenyegeti, bár nincs tisztában vele, micsoda.

Ez nincs benne a tudattalanjukban. Csak annyit tud, hogy a veszély az emberek létét fenyegeti. Ő maga segítene megakadályozni a katasztrófát; ha tudná, mi az.

De nem tudja.

A koponyák azonban tudják. Ők sajnos nem voltak képesek kinyerni belőlük a megfelelő információkat.

Hátha az embereknek sikerül. Bár ő inkább azt hiszi, hogy az óriások mindenre gondoltak. Feltételezték, hogy a sok-sok millió évvel utánuk következő értelmes lények nem fognak boldogulni a koponyákkal, ezért úgy készítették el őket, hogy azok maguktól cselekedjenek. Az embereknek nem kell semmit csinálniuk, csupán várniuk. A koponyák teszik a maguk dolgát. Ő abban tud segíteni – és ezt a segítséget már meg is adta – hogy megvédi azokat, akik a koponyákat hozzák.

A főpap szerint az elkövetkező események az Arenal vulkán környékén játszódnak majd le. Bár azt nem tudja megmondani, hogy az Arenal az egyetlen kiválasztott hely-e a Földön – ő azt hiszi, hogy nem. Az óriások számtalan tűzhányóban számtalan olyan eszközt rejtettek el, amelyek segíthetnek az embernek a fennmaradásáért vívott harcában. Hogy milyen eszközök ezek, nem tudja. De mi időben meg fogjuk tudni.

Végezetül figyelmeztetni szeretné az embereket, hogy társainak az a része, amely úgy akar kivonulni az életből, hogy utoljára még jól kivadássza magát… nem fog lemondani az emberiség elpusztításáról. Azt fontolgatják magukban, hogy magukkal viszik az embereket is a halálba. Ő megpróbálja ezt megakadályozni, csak sajnos, nem tudja milyen eredménnyel végződik majd a próbálkozása. Mindenesetre azt tanácsolja az embereknek, ha mind a tizenhárom kristálykoponya összegyúlik, hagyják őket cselekedni. Ami őt magát illeti, sajnos beteg: úgy érzi nincs sok ideje hátra. Nagyon sajnálja, hogy olyan világban kellett élnie, amely már nem az övé. Jó lett volna akkor régen, az ősei között. Csak hát a létnek mindig vannak nyertesei és vesztesei. Sajnálja, hogy ő ez utóbbiak közé tartozik.

Julia van der Haas megállt, sóhajtott néhányat, letörölgette

a verejtéket a homlokáról, és ivotfl néhány korty vizet.

– Ennyi – mondta aztán körbepillantva. – De ez is legalább öt évet vett el az életemből.

Paddington széttárta a karját, és akkorákat nyelt, hogy csak úgy kopogott az ádámcsutkája.

– Hát... ha nem lettem volna magam is jelen, amikor megtaláltuk ezeket a köveket, és ha nem ismerném Sir Winstont, azt hinném, hogy közveszélyes őrültek közé keveredtem.

– Akkor most... mit tegyünk? – kérdezte Peters professzor az Angolra pislogva. – Mit csináljunk, Winston?

Az Angol kihúzta a zsebéből a pipáját, és a szájába dugta.

– Várunk – mondta aztán tömören.

– Mire?

Az Angol biccentett.

– Hogy ideérkezzenek a koponyák. Arra.

19.

Késő délután teljes tanácstalanság lett úrrá rajtuk.

Érezték, hogy tenniük kellene valamit, de nem tudták, mit. Julia van der Haast hiába is faggatták, nem tudott többet mondani, mint amit már megtudtak tőle. Érezték, hogy olyan erők munkálkodnak a közelükben, amelyek jóval hatalmasabbak náluk, és aligha fogják bármikor is megérteni őket. Talán ha az óriások közül élték volna át néhányan a katasztrófát!

Ismét a nagy sátorban ültek, és csüggedten néztek maguk elé. Csak ritkán szólaltak meg: már nem volt igazán miről beszélniük.

– Azért szerencsénk van – mondta egyszer csak Tony Cartwright. – Ha valóban a póluscsere okozza a bajt... és ha az óriások nem gondoltak volna ránk, kihalna az emberiség.

Az Angol ekkor olyat mondott, hogy majd hanyatt estek tőle.

– Egyáltalán nem biztos, hogy az óriások ránk gondoltak.

– Akkor… kire? – kérdezte Steve Zombory.

– Talán másokra. Más értelmes lényekre. Akik majd utánunk következnek.

– És a koponyák?

– Lehet, hogy… a főpap nem jól látja az eseményeket. Talán a koponyák nem is akarnak nekünk segíteni.

Hiszen nem látunk egyet sem belőlük.

Szó, ami szó: az Angol is kezdte elveszíteni az optimizmusát.

– Nem kéne valamit kezdenünk… a kövekkel? kérdezte a kezeit tördelve Al-Bakr professzornő.

– Mire gondol? – tudakolta Alec Ferguson.

– Nem is tudom. Talán valahogy… elrendezhetnénk őket. Azon a rajzon, amelyen a koponyák láthatók, bizonyos rendben állnak.

Zombory megcsóválta a fejét.

– Tudja, hány tonna egy ilyen monstrum, Laila?

Még ha darunk lenne, sem bírnánk velük.

Elhallgattak, és ismét maguk elé meredtek.

Az Angol arra gondolt, hogy a legkegyetlenebb dolog, ami embert csak sújthat, a hosszú-hosszú várakozás.

20.

Kati Lénárd az utóbbi napokban egyre gyakrabban gondolt rá, hogy itt kellene hagynia Costa Ricát. Egész nyárra kifizette a szobáját, bármikor visszabújhat a fészkébe. Ugyanakkor több dolog is visszatartotta a hazatéréstől. Az egyik, hogy úgy érezte: talán soha többé nem lesz részese olyan kalandnak, amelynek most a közepében csücsül. Az a három hét, amely

Ruth eltűnése óta futott el, döntő fordulatot hozott az életébe. A vidám, felelőtlen ifjúkor, amelyben addig élt, amíg meg nem találták a hatalmas köveket, és Ruth kámforrá nem vált, mindörökre eltűnt. Felnőtt lett, és megöregedett. Ráadásul mindkettő egyszerre.

Amióta Tony felvilágosította róla, hogy mire megy ki a játék, hogy talán az ő kezükben van a Föld élővilágának – beleértve az emberiségnek – a sorsa, rogyadozni kezdett a teher alatt. Egyszeriben olyan információtömeg szakadt rá, hogy alig volt képes elviselni a súlyát. Mintha beszívta volna egy Harry Potter könyv, és egy másik világban találta volna magát, ahol a varázslat és a valóság között olyan vékony a fal, hogy át lehet látni rajta. Egyik pillanatban még a valóságban sétálgat – ez az Arenalt, a köveket, a sátrakat és a fákat jelenti – a következőben pedig olyan világban, amely ki tudja, hány millió évvel ezelőtt a semmibe veszett.

Óriásokat és törpéket lát maga előtt, akik ádáz csatákat vívnak egymással. Repülő lándzsákat lát és varázskorongokat, soha nem sejtett méretű állatokat. És mindezt nem egy másik bolygón, másik időben és másik dimenzióban, hanem itt a Földön, ahol akkor még az emberiség gondolata sem létezett.

Összerezzent, és majdnem segítségért kiáltott, amikor halkan kopogtak.

– Ki az? – kérdezte kezébe kaparintva a kését. Bár tisztában volt vele, hogy nem sokra menne konyhakésével a kicsik ellen, inkább magát akarta bátorítani a késszorongatással.

– Tony – mondta az ismerős hang.

Miss Lénárd szívét melegség öntötte el.

Tony – nos, igen! Ez is azok közé a problémák közé tartozott, amelyeken el kellett gondolkodnia. Merthogy elérkezett egy olyan határvonalhoz, amely előtt vagy megtorpan, és visszafordul, vagy átlép rajta. De valamelyiket feltétlenül meg kell tennie.

Amikor idáig jutott, beugrott az agyába Wolfgang képe. Wolfgang német volt, és geológushallgató. Első éves korában költözött össze vele – ezért el is kellett hagynia azt a házat, amelyben jó néhány társával együtt lakott. Néhány hónap után aztán észre kellett vennie, hogy megcsalják. Így egyszerűen, ahogy kimondja. Többen is figyelmeztették, hogy vigyázzon, mert Wolfgang másokkal is viszonyt kezdett.

Némi várakozás után szólt Wolfgangnak. Legnagyobb meglepetésére a fiú nem is tagadta a dolgot. Inkább arra próbálta meg rábeszélni Katit, hogy mindezek ellenére maradjanak együtt, és éljenek amolyan nyitott kapcsolatban. Ő sem bánja, hogy Kati kivel jár, de Kati se érdeklődjön az ő dolgai iránt. Ha összejönnek néha, szép éjszakákat tölthetnének együtt.

Kati még aznap beköltözött a kollégiumba. Többször is önvizsgálatot tartott, hogy felmérje, mekkora rombolást végzett a lelkében a viszony – akkor úgy érezte, semmilyet. Csalódott a iuban, de hát, istenem, van ilyen. Jobb, ha egyelőre elfelejti a srácokat, és inkább a tanulásnak szenteli magát.

Csak most, amikor felbukkant az orra előtt ez a kedves, okos Tony Cartwright, érezte, hogy nem egészen jött be az elképzelése. Bizony, hogy nem múlt el a Wolfgang okozta csalódás! Úgy is mondhatná, hogy beköszöntött nála a jégkorszak: lelke vastag jégtakaró alá került. A tanulásba is csak azért temetkezett bele, hogy ne kelljen a mit és miért felől kérdezgetnie önmagát. Arról nem is beszélve, hogy meg akarta óvni a lelkét egy újabb csalódástól.

Amióta azonban megismerte Tony Cartwrightot, úgy érzi, hogy a jégtakaró rohamos olvadásnak indult.

Mintha elérte volna őt is a globális felmelegedés.

Istenem, istenem, mit csináljak? Hiszen nem is ismerem... Legalább tíz évvel idősebb nálam... Tudós... azonkívül azt is tudom róla, hogy kommandós volt, vagy hírszerző, vagy CIA-

ember, mit tudom én.

Éppen nekem való egy ilyen kapcsolat...? De mit tegyek, uram isten, ha egyszer nem tudok ellenállni neki.

Jaj, istenem, félre ne értsd valahogy ezt az ellenállni szót. Hiszen alig kell valaminek ellenállnom; még a kezemet sem fogta meg eddig, csak baktat mellettem, és mindenféléről beszél. Én meg; mint a száraz szőnyeg a ráöntött juharszörpöt, iszom minden szavát. Jaj, hova vezet ez, istenem?

Természetesen eszem ágában sem lesz bármiféle kapcsolatba is lépni vele. Olyan kapcsolatba. Nem akarok újra valakihez tartozni, nem akarok lefeküdni senkivel, nem akarok, nem akarok, nem akarok...!

– Hé! Kati! Nincs kedved sétálni egyet?

Nem, nem, nem! – sikoltotta a lelkében a félelem. Nem, nem, nem!

– Miért ne? – mondta aztán hangosan. – Úgyis olyan kellemes az éjszaka...

21.

Amint elhagyták a sátrakat, az Arenal felé fordultak.

Felettük ott magasodott az óriás gőzfelhőkbe vesző tömbje.

Ezen az estén az Arenal hallgatott, mintha belefáradt volna az egész napos morgásba és pöfögésbe. A szokásos gőzfelhők azonban ott kavarogtak a kráter felett, s eltakarták a csillagokat. Odafent magasan, majdnem a felhők magasságában vékony, piros ér csillogott: a frissen kiömlő láva, amely azonban mielőtt a tűzhányó lábához ért volna, kihűlt és megfeketedett.

– Félelmetes – suttogta a lány. – Ilyenkor az az érzésem, hogy az életünkkel játszunk.

– Hát... lehet benne valami – morogta Cartwright. Kicsit szégyellem is magam érte, de nem igazán kedvelem a tűzhányókat. Jó néhány kitörésről hallottam már, amelyek...

hm… meglehetősen váratlanul jöttek.

A lány bátorítón rámosolygott.

– Nem eszik azért olyan forrón a kását. Számos előjele van annak, ha egy vulkán ki akarna törni.

– Például? – tudakolta Tony.

– Például enyhén remegni kezd a föld. Több leírásban olvastam, hogy a mit sem sejtő későbbi áldozatok napokkal a kitörés előtt rengéshullámokat érzékeltek.

Tony Cartwright ettől aztán kissé el is fehéredett.

Még szerencse, hogy alig lehetett látni a holdfényben.

– Hát ez… nem valami megnyugtató – nyögte. Nem merte elárulni a lánynak, hogy egyfolytában úgy érzi, mintha kígyókon járna. A föld alig észrevehetően mozgolódott a talpa alatt.

– Azonkívül – folytatta a lány – hőhullámokat is érezni lehet.

Ebben a pillanatban mintha meleg szél támadt volna az Arenal felől. Tony nem tudta, hogy mi a különbség a hőhullám és az Arenalról érkező légáramlatok között, mindenesetre gyanús volt neki a dolog, nagyon is az.

– A furcsa zajokról már nem is beszélve.

Kati még be sem csukta a száját, máris halk, fütyülő hang támadt a közelükben.

– Mi volt ez? – kapta fel a fejét a lány: – Mi… csoda? – nyögte Tony: – Mintha… füttyszót hallottam volna.

– Én nem hallottam… semmit.

Halk, hajókürt búgásához hasonlító tülkölés fújta el a füttyszót. Másodpercekig kavargott körülöttük, majd magukra hagyta őket. Tony mindeközben ismét érezte a föld mozgását a lába alatt.

– Te nem érzed? – kérdezte önkéntelenül is a lányt.

– Mit?

– Mozog a talaj.

– Csak képzelődsz, Tony.

– Hát… meglehet – igyekezett megnyugtatni magát Cartwright. – Milyen jelei vannak még a közeledő kitörésnek?

A lány felemelte a kezét, és számolni kezdte az ujjain.

– A hangot már említettem, a földmozgást is, a hőhullámokat is, a iávaömlést nem kell említenem, mert az folyamatos, nem beszéltem még a repülő kövekről…

Még be sem fejezte a mondatot, máris megérkezett az első kő. Igaz, csak kisebb törmelék volt, és az sem volt egészen biztos, hogy az Arenalról érkezett-e.

– A fenébe is…! – kiáltotta Cartwright, amint kopogni kezdtek körülöttük a kődarabkák. Önkéntelenül is felnézett az égre. Amikor aztán egy égi jövevény az orra hegyén koppant, elkapta a lányt, földre rántotta, és a feje fölé tartotta a karját. Miss Lénárd rémülten szuszogott a védőernyő alatt.

– Jézusom, ez… mi volt? – nyöszörögte. – Ez mi volt?

– Az Arénal ajándéka – nyögte vissza Tony.

A lány kibújt a karja alól, és óvatosan megsimogatott egy mellékük gördült kődarabkát.

– Az… nem lehet!

– Micsoda? – rémüldözött Tony.

– Nem a vulkán dobta ki magából.

– Akkor hogyan került ide?

– Azt nem tudom, de ez… hideg. És ez is. Különben is… roncsolt kő. Aligha vulkánból érkezett.

– Úgy érted… dobál valaki bennünket?

-Gőzöm sincs róla.

Felálltak, és leporolták a ruhájukat. Közben gyanakodva pislogtak a hegyre. A lány megcsóválta a fejét.

– Hát ha még szagot is éreznénk... ideje lenne menekülőre fogni a dolgot.

– Milyen szagot? – lihegte Cartwright. Nem volt gyáva pasas, éppen ellenkezőleg, az Arenal azonban megviselte az idegeit. Éppen úgy, mint Keny nyulai.

Álló évig lakott Kerryvel és tizenegy nyulával; a végén már azt hitte, hogy maga is nyúllá változik. Azóta, ha az éjszaka kellős közepén verejtékezve ébredt, biztos lehetett benne, hogy Keny nyulai kergették.

– Kénhidrogén, ilyesmi.

Cartwright éppen azt akarta mondani, hogy a szagok zavarják legkevésbé, amikor orrába csapott a dögletes bűz. Kiáltani akart, de a szörnyűség olyannyira kaparta a torkát, hogy csak buborékolni tudott, mint a vízbe esett macskakölyök.

Kati felé akarta nyújtani a karját, és megkérni, hogy ha lehetséges, állítsa le a borzalmak felsorolását, amikor egyszerre csak elszabadult a pokol. Az egyik pillanatban még bűzfelhők kavarogtak körülöttük, aztán mintha egy láthatatlan kemence ajtaját nyitották volna ki, forró légáramlatok zúdultak rájuk. Az áramlatok ezúttal olyan erősek voltak, hogy leverték őket a lábukról. Az első lökések után Kati Tonyba kapaszkodott. Együtt zuhantak a földre, méghozzá olyan hirtelen, hogy Kati fájdalmasan felkiáltott. Érezte, hogy beleszúr valami a combjába, torka égett, mintha parazsat nyelt volna. Látta, hogy Tony is a nyakát fogdossa, és kidülledt szemekkel próbál a fülébe kiáltozni valamit.

A forró szél azonban nem engedte. Úgy kitépte Tony karjai közül, mint a már amúgy is kihullani szándékozó tollat a hattyú szárnyából az esti légáramlat. Hatalmas erő feszült neki, s úgy végiggörgette az Arenal oldalán, mint az ördögszekeret a pusztai vihar. Arca elé kapta a kezét, hogy

védje a szemét. Közben hatalmas dörrenéseket hallott, mintha valódi vihar tört volna rájuk. Egyetlen pillanatra merte csak kinyitni a szemét az Arenal fekete tömbje a világító csíkokkal az oldalán mintha táncra kerekedett volna.

Végtelen időkig tartó hengergőzés után nekicsapódott egy hatalmas kőnek. Szinte biztos volt benne, hogy az egyik koponya-monolit fogta fel a testét. Kiáltani akart, ordítani; hogy merre van Tony, de akárhogy is nyitogatta a száját, nem jött ki hang a torkán.

A rettenetes vihar egyre forróbb lett, mintha egy szörnyű maja isten fújta volna rájuk lángoló dühét. Ismét felvillantak a fények. Ezúttal már nem vörös vagy sárga színűek, hanem kékek és zöldek. Kati Lénárd valahogy biztos volt benne, hogy a fények nem az Arenalból jönnek, nem is az ég magasából, hanem a környezetükből. Mindenből, ami csak körülöttük látható: a kövekből, a földből, talán még a fákból is. Zöldeskék ragyogás fogta körül őket a hőséggel és a széllel keveredve.

Újra megmozdult a föld, és megmozdultak a kövek is. Az a hatalmas monolit, amelynek az oldalánál hevert, s amelyről nemrég még ő fejtette le a védőburkot, egyszerűen felszállt a levegőbe. Eles, kétségbeesett sikoly szakadt fel belőle, amikor észrevette, hogy a kőhöz tapadva maga is a levegőbe emelkedik.

Úgy érezte magát, mint Dorothy, amikor az Ózban magával ragadta a tornádó. Pörgött-forgott odafent; hol maga alatt látta az eget és a csillagokat, hol a feje felett. Az Arenalt is látta a maga fenyegető feketeségében. Ezúttal már nem mozgott, nem hajladozott – mintha árgus szemekkel az ő mutatványát figyelte volna.

Ekkor Kati Lénárdba villámcsapásszerűen vágott bele a felismerés; minden bizonnyal élete utolsó másodperceit éli. Az Arenal kitört, nem is vitás, ő pedig mivel a biztonsági sávon jóval belül tartózkodik, meghal. Csak még azzal nem volt egészen tisztában, hogy hogyan. Vagy lezuhan, és a nyakát

töri, vagy rágurul a hatalmas kő, amellyel együtt szálldos a levegőben, vagy a hőhullám tépi darabokra a tüdejét, vagy a kiáramló gáz öli meg. Lehet válogatni – egyik jobb, mint a másik.

Válogatásra azonban már nem maradt ideje. Egyszerre csak a túlvilág helyett a földön találta magát.

Olyan lágyan hullott le, mintha ejtőernyővel érkezett volna. A hatalmas koponya ott terpeszkedett közvetlenül mellette. Egyetlen pillanatra elfogta a kétség, hogy talán nem is repült. Lehet, hogy beverte a fejét, és csak álmodta az egészet?

Amikor sikerült annyi erőt összegyűjtenie, hogy fel tudott ülni, egészen másfajta világot talált maga körül, mint percekkel azelőtt. Nem érezte a bűzt, nem érzett forróságot, nem remegett a lába alatt a talaj, a fényfelvillanásokat és a zöld ragyogást nem látta – s ami a fő, nem repült. A monolit mellett ücsörgött az apró köveken, és megpróbálta.telepumpálni a tüdejét levegővel.

Álmodott – gondolta. – Nem is vitás, hogy álmodott. Csakhogy akkor hogy a fenébe került ide, a kövek közé? Merthogy itt van, és nem az ágyában, ahhoz kétség sem férhet.

Ekkor döbbent rá, hogy egész teste merő fájdalom.

Mintha baleset érte volna. Villámsebesen felötlött benne a gondolat, hogy alighanem megtalálta a történtek okát: balesetet szenvedett, ott fekszik valahol az autóroncsok között, és az utolsó perceit éli. Vagy megúszta? Mindenesetre, fura álma volt. Azt álmodta, hogy az Arenal nevű vulkán közelében... Costa Ricában... és egy szimpatikus, kedves fiút is álmodott... igaz, kicsit öreg hozzá, és Tony Cartwrightnak hívják, lehet már vagy harmincöt éves... Istenem, hogy miket össze tud álmodni az ember!

– Katűűűi! Katűűűi!

Akkorát csuklott, hogy megfájdult tőle a torka. Hiszen ez Tony Cartwright! Mégsem álom lenne az álom?

– Katűűí! Miss Lénárd!

Ekkor öntötte el igazán a fájdalom. Mindene sajgott; pályázatot kellett volna kiírnia a testrészei számára, hogy eldöntsék, melyikük is lüktet jobban. Egyelőre nem volt nyerő közöttük – valamennyi egyformán gyógyszer után jajgatott.

Még mindig nem volt képes rá, hogy visszakiáltson Tonynak. De nem is volt szükség rá. Éppen akkor, amikor megpróbált felemelkedni, Tony felbukkant a közelében. Ha valóban Tony volt az a tépett ruhájú madárijesztő, aki feléje közeledett. És ha bizonytalan tántorgását egyáltalán közeledésnek lehet nevezni.

Még a holdfény is mintha megrettent volna tőle: csak tisztes távolságból, a háta mögé bújva követte a mozgását.

– Hol vagy... Katűű?

A hangja mindenesetre Tony Cartwright hangja volt.

Némi furcsa mellékzörejekkel, az igaz, Mintha lenyelt volna egy szájharmonikát és egy cirpelő kabócát, s a kettő kétségbeesettjajgatását a saját hangjával keverte volna.

– Itt... va...

– Jézusom!

Cartwright odatántorgott hozzá, és úgy esett össze mellette; mint a cirkuszi bohócok. Merev lábakkal, merev derékkal.

A lány lihegett, és odabújt hozzá. Ami közben megütötte lehorzsolt, vérző orrát, hát az bizony egyáltalán nem az a kellemesen vonzó férfikölni-illat volt, amelyet megszokott. Nem tudta, ma mivel kente be magát Tony, de a domináns szag, amit érzett, a záptojásé volt, némi verejtékkel fűszerezve. És mégis hozzábújt, és egyre szorosabban ölelte magához a férfit.

-Jaj, istenem, Tony! Jaj... istenem! Mi történt velünk? Mi történt...?

Csend volt, már az Arenal sem mocorgott. Csak saját tüdejük

zihálását hallgatták, és távoli, nagyon távoli kiáltásokat.

– Mi történt… Tony?

Tony is egyre szorosabban ölelte magához a lányt.

Aztán azt vette észre, hogy csókolja, ahol éri. Közben sós íz szivárgott a szájába; Kati vére.

– Mi történt… Tony?

Tony Cartwright eltolta magától a lányt, hogy levegőhöz jusson. Közben észre sem vette, hogy Kati viszszacsókolja.

– Nem tudom… Kati. Alighanem… kitört a vulkán.

A lány szeme villámgyorsan kitisztult. Főleg, hogy kitörölgette belőle a port. Egyszeriben élesen látta maga előtt a mozdulatlan Arenalt. Semmiben sem különbözött attól az állapotától, amelyet az égszakadás-földindulás előtt mutatott.

A tűzhányó békésen pipázott, s. a vörös erecskék, mintha még szelídebben folydogáltak volna az oldalán. A holdfény szelíden ragyogott, csupán a lávamező mutatott szokatlan jeleket. Mintha valóban vihar száguldott volna át a kőtörmelék felett. Néhol egyszerűen elsöpörte őket – magára hagyva a megdermedt láva sima felszínét – másutt pedig magas sáncokat épített belőlük. Mintha megpróbálta volna a Nagy Falat, vagy az ókori erődítményeket utánozni.

Kati sóhajtott, és megrázta a fejét.

– Nem… tört ki. Az Arenal… nem tört ki.

– Akkor mi volt… ez?

– Nem tudom.

Cartwright végignézett a lányon, aztán gyorsan becsukta a szemét. Nem is vitás; Katit valaki elcserélte egy boszorkánnyal. És ő ezt a boszorkányt csókolgatta!

Azért mégiscsak illett megkérdeznie tőle, hogy van.

– Hogy vagy… Kati?

– Na mit gon... dolsz? Mintha végiggurult volna rajtam az egyik... koponya. Bár meglehet, hogy valóban végig is gurult. Mindenesetre... jót repültem a levegőben.

– Azt hiszem.:. én is.

– Te hogy kerültél oda?

– Belekapaszkodtam egy kőbe.

– Én is.

– Hogy képes egy ekkora kő.. repülni?

– Fogalmam sincs... róla.

– Megsebesültél?

– Úgy érzem... csupa horzsolás vagyok. Vissza kellene mennünk...

– Alighanem te... csináltad.

A lány megdermedt.

– Én? Mit?

– Hát ezt az... egészet. Nem emlékszel? Megkér...

deztem tőled, mi van akkor... ha kitörni készül egy vulkán, te pedig... felsoroltad a baljós jeleket. Ahogy soroltad, egyik jött a másik után. Nem voltak az őseid között varázslók, vagy... mi a fene?

– Istenem, Tony! – Kati a fejéhez kapott, miközben kidülledt szemekkel arra a kőre bámult, amelynek a tövéből éppen akkor tápászkodtak fel. – Nézd csak, Tony! Nézd a követ!

Tony Cartwright végignézett az óriási, ki tudja, hány tonnás koponyán. Úristen, és ez a monstrum repült a levegőben! Óriási mázlijuk, hogy nem nyomta halálra őket. El kell húzniuk minél gyorsabban innen.

– Mit nézzek... rajta?

– Nézd a másikat!

Cartwright elfordította a fejét. A legközelebbi monolit ott állt alig három karnyújtásnyira tőlük. Valószínűleg az egyikkel Kati repült, a másikkal ő.

– El kell tűnnünk innen... Kati... mert...

– Az a kő... nem ott állt!

Cartwright nem értette, mire céloz a lány. Hát persze, hogy nem ott állt! Hiszen a szél vagy micsoda elfújta őket a helyéről.

– Gyere csak... Tony!

Cartwright érezte, hogy a lány elkapta a kezét. Majdhogynem felüvöltött fájdalmában. A lány berepedt körme mélyen beleszántott a húsába.

– Gyere, Tony!

A lány vonszolni kezdte maga után. Együtt botladoztak felfelé az Arenal oldalán. Útközben nemegyszer megfordult a fejében, hogy nem buggyant-e meg Kati, és nem a kráterhez akarja-e őrültségében felcipelni, de Kati hirtelen megállt, megfordult, és lefelé mutatott.

Olyan diadalittasan szárnyalt a hangja, hogy Cartwright megrettent tőle.

– Ott... ott... odanézz! A köveket nézd!

Cartwright engedelmesen lenézett a tőlük jó ötvenméternyire húzódó monolitokra. Aztán egyszerre azt érezte, hogy a forróság, amelyről pedig már azt hitte, hogy végérvényesen megszabadult tőle, ismét csak ott dobol a torkában. Tüdeje is úgy verdesett a mellkasában, mint a fáradt madár szárnya.

A hatalmas monolitok – mind a tizenöt – lent feküdtek a törmelékköveken. Csakhogy már nem úgy; ahogy korábban. Valahogy egészen másképpen. Akkor – a szél és a földrengés előtt – a monolitok úgy hevertek egymás mellett, ahogy egy régebbi kitörés felszínre hozta őket. Ezúttal viszont

valamennyi helyet változtatott. Furcsa alakzatot vettek fel: mintha egy ismeretlen csillagképet mintáztak volna. Ráadásul a két gömb is elfoglalta köztük a helyét. A demonstrációs tábla viszont a többiektől viszonylag távol várakozott, mintha az ő szerepe már véget is ért volna.

– Valami... elrendezte őket! – nyögte a lány.

– A vihar – bólintott Tony.

– És a fények.

– A szag.

– Mi volt ez, Tony? Istenem, mi volt ez?

Tony Cartwright megcsóválta a fejét, és magához húzta a lányt. Kicsit félt, amikor az ajkához közelítette az ajkát. Attól tartott, hogy a lány korábban nem is volt a tudatában annak, mit cselekszik.

Nem volt oka aggodalomra. Kati Lénárd nem feledkezett meg semmiről.

Csak akkor rebbentek szét, amikor a monolitok és a sátrak felől kiáltozás lármája szűrődött feléjük.

Kéz a kézben botladoztak le a hegyoldalon.

Az Arenal elégedett tűzfelhőket eregetett fel mögöttük a levegőbe.

22.

Először Alec Fergusonba botlottak. Ferguson távcsővel fürkészte az Arenal oldalát. Mellette Da állt csípőre tett kézzel. Neki nem volt távcsöve, mégsem panaszkodott miatta. Cartwright meg volt győződve róla, hogy szabad szemmel is jobban látja a vulkánt, mint Ferguson távcsővel.

– Maguk kicsodák? – kapta el a szeme elől Alec a messzelátót. – Az ördögbe is... honnan...?

Cartwright kinyújtotta a kezét, és alaposan hátba verte.

– Érted jöttem, Alec. Viszlek le a pokolba!

Ferguson eltátotta a száját.

– Tony? Jézusom, mi történt veled? Ez meg ki?

– Tündérkirálynő volt, csak megcsókolta az Arenal, és ettől boszorkánnyá változott.

– Uram atyám! Csak nem voltatok… odafent?

Pár perc múlva mindenki a nagy sátorban tolongott.

Julia van der Haas Cartwright sebeit kezelgette, miközben egyfolytában kiabált vele.

– Életemben nem láttam még ilyen beszari kommandóst! Csak egy kis bőrt csípek le innen az ollóval.

– De hiszen maga meg akar operálni!

– Fenét akarom… na, ne vinnyogjon már! Csak egy kis fertőtlenítőt…

– Auuuuu!

Az Angol idegesen a szájába nyomta a pipáját.

– Mit csinál, Tony? – kérdezte némi ingerültséggel a hangjában.

– Most éppen haldoklom, uram – nyögte Cartwright.

– Nem lehetne egy kicsit halkabban?

– Semmilyen szabály nem tiltja, uram, hogy akit kínoznak, az ne ordítson.

Az Angol szeme ekkor már a nyitva felejtett ajtón járt. Többször is megmozdult a lába, ami alighanem azt jelezte, hogy kedve lenne kimenni és körülnézni odakint, de valamiért mégsem tette.

Egészen addig Julia van der Haas és Cartwright párviadalát figyelte, amíg csak fel nem bukkant az ajtóban Eusebio Escobar.

Az Angol szemmel láthatóan megkönnyebbült, amint megpillantotta. Gyors mozdulatokkal megtömte a pipáját,

hogy amint Escobar beszélni kezd, meggyújthassa.

És Escobar beszélni kezdett. Leporolgatta a ruháját, majd megszólalt.

– Összedőlt egy sátor, uram.

Az Angol körbepislogott. Nyilvánvalóan megpróbálta megállapítani, ki hiányzik közülük. Escobar gyorsan eloszlatta az aggodalmát.

– Üres sátor volt, uram.

Az Angol meggyújtotta a pipáját, és a levegőbe eresztett néhány karikát.

– Mi történt, Eusebio?

Escobar Juliára nézett, aki viszont nem nézett vissza rá. Éppen egy kőszilánkot bányászott ki a tiltakozó Cartwright nyakából.

– Mintha tornádó pusztított volna, Sir.

– Hm. Ezt hogy érti?

– Viszonylag kis területre korlátozódott a pusztítása.

Már ha egyáltalán pusztításnak nevezhetjük a történteket.

– Mégis, mit látott, Eusebio?

Escobar megsimogatta sörtés állát.

– Az biztos, hogy nem normális szél volt, uram. Sehol másutt nincs nyoma, hogy ilyen erős vihar tombolt volna. Körbejártam majd az egész Arenalt, de semmi nem látszik, ami elvonult viharra utalna. Még egy levelet sem fújt le a fákról.

– Tehát?

– Ez a vihar csak itt dühöngött, uram, pár száz négyzetméternyi területen.

– Hm. És mit ért dühöngés alatt, Eusebio?

– Nézzen Miss Lénárdra és Tonyra, uram. Ezt.

– Látszik valami rendkívüli azon a néhány száz négyzetméteren... azon kívül, hogy...

– Sok a törmelékfal. Látszik, hogy a szél ereje építette őket. A legérthetetlenebb azonban... de ezt úgyis tudja már, uram.

– Azért csak mondja, Eusebio.

– Nos, hát az a helyzet, hogy a kőkolosszusok elmozdultak. Minden bizonnyal a szél mozdította el őket. Mind a tizenöt elmozdult, és új helyet keresett magának, ha szabad ezt mondanom.

Az Angol megkocogtatta a pipája fejét a körmével.

– Minden kő elmozdult?

-.Valamennyi, uram.

– Hm. Milyen messzire?

– Az attól függ. Kettő alig néhány méternyire. A többi azonban... hát, jó nagy utat tett meg.

– Meg tudná mondani, mi a legnagyobb távolság, amit egy monolit megtett a vihar néhány perce alatt?

– Cirka száz méter, uram.

– Honnan tudja?

Escobar a zsebébe nyúlt; és egy apró, fekete tárgyat mutatott az Angol felé.

– Megmértem, uram. Ez egy lézer-távmérő. Milliméternyi pontossággal határozza meg a távolságot.

– És az mekkora?

– Az említett esetben 102 méter és 21 centiméter.

Ennyit tett meg a monolit alig öt perc alatt.

Az Angol kivette a szájából a pipáját.

– Mekkora lehet a monolit súlya, Eusebio?

Escobar megvonta a vállát.

– Ezt nemigen tudom pontosan kiszámolni, Sir. Ehhez tudnom kellene a kő fajsúlyát, a méretoit…

– Csak úgy nagyjából.

– Legalább hatvan tonna, uram.

Az Angol visszatette a pipáját a szájába.

– Ön tehát azt állítja, Senor Escobar, hogy egy hatvantonnás kőtömb több, mint száz métert tett meg egy alig öt percig tartó viharban a széltől hajtva? Ezt állítja?

– Én nem állítok semmit, Sir – tért ki a válasz elől Escobar. – Én csak azt mondom, amit láttam. A monolit kétségkívül száz méterrel odébb vándorolt. És a többiek is elhagyták a helyüket, hogy másikat keressenek maguknak. Mintha azt a feladatot kapták volna, hogy elég volt a pihenésből, mindenki keresse meg végre a helyét.

– Miféle helyét?

– Ez az, amit nem tudok, uram. Az volt az érzésem odakint… hogy a kövek ez idáig nem jó helyen álltak.

– Hogyhogy nem jó helyen?

– Nem ott kellett volna állniuk, ahol álltak. Az Arenal kivetette őket magából… s a kövek ott állapodtak meg, ahova a kitörés ereje kihajította őket. De ez a hely nem az, ahova el szerettek volna jutni. Vagy el kell jutniuk.

– Úgy beszél róluk, Escobar, mintha élőlények lennének.

Escobar megcsóválta a fejét.

– Nem tudom, uram, de néha már magamról sem tudom megmondani, hogy élőlény vagyok-e még, vagy egy beprogramozott robot.

– Talán térjünk vissza a kövekre. Eszerint önnek az az érzése, hogy a kövek új pozíciót foglaltak el, amely alkalmas valamire. Ezt akarta mondani?

– Hát… nagyjából.

– A kövek, amikor kirepültek a vulkánból, véletlenszerűen foglaltak el valamilyen egymáshoz viszonyított pozíciót, amely azonban nem az a pozíció volt, melyet... hm... valamilyen célnak az érdekében el kellett volna foglalniuk? Eeee... attól tartok, nem fejeztem ki magam egészen világosan.

– Rá se rántson, Sir – nyugtatta meg némi rosszmájúsággal Cartwright. – Volt alkalmunk megszokni az elmúlt tíz év során... Jaaaaj!

– Az utolsó kőszilánk is kint van – büszkélkedett Julia van der Haas. – Ki óhajtja még, hogy megműtsem? Vakbél kivételt is vállalok.

Az Angol szemrehányón nézett rá.

– Őrizzük meg a fegyelmezettségünket, ha kérhetném. Ezek a jelenségek... hm... elgondolkodtatóak.

– Ez a legkevesebb – bólintott Escobar. – Nézze, Sir, én nem tudom, ön mit akart mondani, csak azt tudom, hogy én mit akarok. Nos, én azt mondom, hogy a kövek hasonlatosak ahhoz, mint amikor egy mester kidobál a műhelye elé egy halom alkatrészt, hogy az udvaron gépet rakjon össze belőlük. Egy olyan gépet, amelyet fel lehet használni, mondjuk... kukoricadarálásra.

– Miért éppen arra? – tudakolta Steve Zombory.

– Mert ez jutott az eszembe. Szóval, a műhely tulajdonosa kihajigálta az alkatrészeket, majd mielőtt még hozzájuk nyúlhatott volna, más, sürgősebb dolga támadt. Elment a rokonaihoz – az alkatrészek pedig ezalatt ott hevertek, rozsdásodtak nagy összevisszaságban. Ha valaki megnézte volna őket, eszébe sem jutott volna, hogy a halom ócskavasból jól működő gépet lehetne összerakni. Csak az tudja, mi rejlik a darabokban, aki a gépet megtervezte. Értik? Aztán egyszerre csak megjött a műhely tulajdonosa, és elkezdte ide-oda huzigálni az alkatrészeket. Egyiket a másikhoz illesztette, és lássanak csodát: bizonyos idő elteltével kész lett a kukoricadaráló! Azt hiszem, a mi esetünkben is hasonló

történt. Megérkezett a műhely tulajdonosa, és elkezdte összerakni a gépet.

– Szakasztott ezt akartam mondani én is – biccentett az Angol. – Bár azt az izé… kukoricadarálót talán kihagytam volna. Mindenesetre nem rossz. Tetszik a hasonlata.

– Köszönöm, uram.

Az Angol szívott egyet a pipáján.

– Ez pedig tudják, mit jelent, hölgyeim és uraim?

Mindenki hallgatott, csak Tony Cartwright sziszegett. Még mindig csípte a sebeit ajód.

– Ez azt jelenti – folytatta az Angol – hogy már nem vagyunk egyedül. Megérkezett a műhely tulajdonosa – ahogy Escobar barátunk szemléletesen lefestette a helyzetet. Az a kérdés, vajon szót tudunk-e érteni vele?

23.

Egész délelőtt a kövek között bóklásztak. Paddington és Peters professzor valamint Freya Peters egyre lelkesebben vett részt az akcióban. Mintha Paddington kezdett volna megfeledkezni Ruth Grabowskyról. Az Angol azonban biztos volt benne, hogy a látszat csal.

Paddington egyszerűen a munkába menekült a lány emléke elől. Vigye el az ördög, végül is hol lehet az a nő?

Hiába nézegették a köveket, a csodálaton kívül semmi más nem jutott az eszükbe. A vihar valóban egészen kis területet érintett csupán. Felkapta a sok-sok tonnás monolitokat, és rendbe rakta őket. Az általa meghatározott rendbe. Mert ahhoz kétség sem férhetett, hogy nem ötletszerűen rendezte el őket.

Órákon át próbáltak rendszert találni a monolitok elhelyezkedésében, de azonkívül, hogy a Föld és a Nap egymáshoz közel állnak, valamint, hogy a rajzokkal teli, lapos köveket messzire helyezte el a többitől, nem találtak semmi

említésre méltót. A gép – ha egyáltalán az volt – őrizte a titkát.

Az Angol kora délután ismét csak magához hívatta Fergusont és Cartwrightot. Tony képe olyannyira tele volt ragasztva rózsaszín tapasszal, hogy alig ismerte meg.

– Maga az, Tony?

– Nem ismer meg, uram?

– Hát:.. hogy is mondjam csak... Érdekes ez a sok izé magán.

Tony dühösen felmordult.

– Én már közel sem találom annyira érdekesnek, uram.

– Jól van, Tony – morogta az Angol békülékenyen.

– Velem is előfordult egyszer, hm... hogy beleestem egy rózsabokorba.

– Igazán?

– Még izé... gyerekkoromban történt. Az öcsém lökött bele. De én nem nyavalyogtam annyit. Inkább...

legyintett egyet.

– Mit csinált, uram? – kíváncsiskodott Cartwright.

– Belelöktem én is az öcsémet. Ebből aztán lett is egy kis perpatvar.

– Én kit lökjek bele, uram? – kérdezte szomorúan Cartwright. – És főleg, mibe?

– Na igen – morogta az Angol. – Eeee... azért hívattam magukat, hogy... felkészüljünk a hívatlan látogatók érkezésére. Az az érzésem, hogy... a kicsik már itt is vannak a közelünkben.

– Ön szerint... ők rakták át a köveket egyik helyről a másikra?

– Meglehet, uraim. Meglehet. Mindenesetre, néhány napunk maradt csupán a holdtöltéig. Lehet, hogy valamennyiünket el akarnak kapni addigra. Talán ez az izé... vihar is ezt a célt szolgálta.

– De hát mit tehetünk ellenük, uram?

– Ugye, ön azt mesélte, Alec, hogy a korongok beleragadnak az iszapba?

– Én inkább azt mondanám; hogy ha befedi a felületüket az iszap, a kicsik képtelenek irányítani őket.

Az Angol összedörzsölte a tenyerét.

– Helyes. Most már csak iszapra lenne szükségünk.

Menjenek be a városba, Tony, és próbáljanak iszapot szerezni.

– Iszapot? – hökkent meg Cartwright.

– Vagy valami eeee... hasonlót. De azért az iszap lenne a legjobb. Meg kell próbálnunk felvenni vélük a harcot.

– Nem lenne jobb kitérni előlük?

– Azt hiszem, már késő. Azonkívül pedig... lehet, hogy tévedek. Lehet, hogy a kicsik... mégsem akarnak nekünk rosszat, bár erre, őszintén szólva, kevés esélyt látok.

Kora délután Cartwright és Ferguson Paddington terepjárójára ültek, és beautóztak a városba, hogy iszapot keressenek valahol.

24.

– Ott az az Arenal! – mondta a sofőr, félig kihajolva az ablakon. – Sajnos, én a Nicoyai-félszigetre tartok, el kell fordulnom jobbra. Fogjanak egy másik kocsit, vagy gyalogoljanak be a városba. Itt van már alig kőhajításnyira. Csak aztán vigyázzanak a vulkánra. Azt mondják, hogy az utóbbi időben egyre gyakrabban morgolódik. Na, isten áldja magukat! Vaya con Diós!

Hernán és a lány leugrottak a kocsi platójáról. Eddig mintha nem is lettek volna maguknál. Nem tudták, milyen országban járnak, arra sem emlékeztek, hogy jöttek át a határon. Csatakosak voltak mind a ketten, fáradtak és verejtékszagúak.

A hegy látványa azonban mindenért kárpótolta őket.

Hernán egyszerre csak furcsa világban találta magát. Olyanban, amilyenben még sohasem volt. Tiszta volt a feje, mint még soha életében. Olyan illatokat érzett, mint még soha. Érezte az út menti fogadó konyhájából kilopakodó lepényillatot, érezte a virágok illatát, a fák, talán még az ég kékjének és a felhők fodros fehérségének az illatát is érezte. Szíve-lelke mindeddig ismeretlen gyönyörűséggel telt meg. Bármerre nézett, mindenről tudta, micsoda, és mire való. Pedig nem is tanította neki senki. Azzal is tisztában volt, hogy ő Hernán – a bolond – és egy cukrásznál szolgált. Arra viszont nem emlékezett, hogy hogyan került oda, de ez már nem is volt fontos. A múlt nem volt fontos többé, csak a jövő. És az, ami a koponyával összefügg.

– Már mindent tudok – mondta a lánynak. – Nem tudom, honnan, de tudom.

A lány a karjába fűzte a karját.

– Én is így vagyok vele.

– Én… bolond voltam – mondta Hernán. – Bolond.

Sült bolond. Tudod, mi az?

– Aha. Tényleg az voltál. Én meg kurva. Te is tudod, mi az?

Hernán elpirult.

– Tudom. De már nem vagy az.

– Te sem vagy bolond.

Hernán megtorpant.

– Csak azt nem tudom még, hogy miért éppen az Arenalnál kell nekik a koponya.

– És azt sem tudjuk, hogy kinek kell.

– De azt csak tudod, hogy mit akarnak vele?

A lány bólintott.

– Hát persze. Az inverzió miatt kell nekik.

Hernán megrázta a fejét.

– Mondja meg valaki, hogy miért én? Miért éppen én?

A lány a szemébe nézett. Nagy, melegbarna szemei voltak. Hernán gyönyörűnek találta őket, mint az egész gyönyörű, gyönyörű, gyönyörű világot.

– Mert bolond voltál – mondta a lány.

– Mert bolond voltam?

– Aha. Könnyű volt az agyadhoz férniük. Nem tanúsítottál ellenállást. Ezért választottak ki téged.

– És téged?

A lány elgondolkodott.

– Azt hiszem, engem nem választottak ki. Éppen csak így alakult. Talán nem akarták, hogy egyedül vágj neki az útnak. Egyedül talán veszélyesebb lett volna.

Ezért hagyták, hogy Gertrude és én veled jöjjünk.

– Gertrude lelépett.

– Bizonyára megelégelte a vándorlást. Talán túl erősen akart valamit, ami megakadályozta, hogy hatalmukba kerítsék az agyát.

– Vajon mit akarhatott?

– Talán hazamenni. Az én agyam bezzeg nem mutatott semmiféle ellenállást. Egész életemben csak úsztam az árral.

– Gondolod, hogy ennek már vége?

– Igen, igen, igen! Megtettük, amire kértek. Felmegyünk az Arenalhoz, és odaadjuk nekik a koponyát.

Aztán megkérjük őket, hogy... ilyenek maradhassunk, mint most.

-És... ha...

– Arra ne is gondolj!

Olivia megfogta Hernán kezét.

– Ha te bolond is voltál... én meg kurva, azért szerethetjük még egymást, nem?

Hernán zavartan elmosolyodott.

– Hát persze. Talán ők is így akarják.

Nem stoppoltak, pedig számtalan autó húzott el mellettük.

Csak mentek lassan, gyakran egymás szemébe nézve, az Arenal felé.

A Hernán hátán lapuló tarisznyában ott zötykölődött a kristálykoponya.

25.

Akkor riadtak csak fel, amikor a kocsi lefékezett mellettük. Addig nem érzékelték sem az időt, sem a távolságot. Csakhogy az az érzés, ami eltöltötte őket, merőben más volt, mint amit addig éreztek, amíg véglegesen fel nem ébredtek. Akkor ismeretlen, legyűrhetetlen erő hatása alatt álltak, amely közömbös volt számukra, és talán kegyetlen és kíméletlen is. Arra kényszerítette őket, hogy hajtsák végre az utasításait: ha akarják, ha nem. Ez az újabb kábulat azonban egészen másféle volt. Most egymás szemébe nézve vesztették el önmagukat, hogy a másik szemével nézhessék a világot. Az kötelesség volt, ez gyönyörűség.

– Hé, szerelmesek! – hallottak egy figyelmeztető hangot az autó ablakából. Hernán felkapta a fejét.

Összevissza ragasztott képű férfi mosolygott rájuk. Ne vigyünk el benneteket?

– Köszönjük – mondta Hernán, amiből nem derült ki, hogy mennének-e vagy sem.

– Hova igyekeztek egyáltalán?

A lány is elmosolyodott.

– Az Arenalhoz.

A ragasztott képű jobban megnézte a lányt. Látta rajta, hogy igen szép, de azt is, hogy szörnyen elhanyagolt. Ruhája piszkos és gusztustalan; talán a teste tisztasága is hagy némi kívánnivalót maga után, de a szeme gyönyörű. És a szavai is tisztán csengenek.

– Hova az Arenalhoz?

– Hát oda. Az oldalához.

– Turisták vagytok talán?

Erre már a férfi válaszolt.

– Azok bizony.

A vagdalt képű ekkor vette csak szemügyre a férfi hátán lötyögő tarisznyát. Miféle turista az, akinek még egy hátizsákra való cucca sincs?

– Mit akartok az Arenalnál?

– Megnézni – mondta a férfi.

– Pattanjatok fel a platóra, mi is oda megyünk.

A lány aggódva pislogott a fiúra, és figyelmeztetőn megszorította a kezét. Az azonban nem törődött vele.

Rálépett a kerékre, majd ruganyos mozdulattal felpattant a kocsi platójára. Körülnézett, aztán a lányért nyújtotta a karját.

– Gyere, Olivia!

A lány engedelmeskedett. Néhány pillanattal később már odafent volt ő is.

– Kapaszkodjatok – figyelmeztette őket a ragasztott képű. – Rosszak erre az utak.

Hernán megnézegette a platón szállított hordókat, majd elmosolyodott.

– Mit visztek, cimbora?

– Kátrányt – felelte a ragasztott képű. – Indulhatunk?

– Csak rajta.

Mint fáradt maratoni futók, vonszolták magukat mellettük az útszéli pálmafák.

26.

Amikor a kocsi megállt a tábor előtt, a ragasztott képű társa kiugrott a fülkéből, és anélkül hogy rájuk pillantott volna, befutott az egyik sátorba. Hernán még a sátor falán át is jól hallotta izgatott hangját.

– Jöjjön ki, uram! Alighanem itt vannak az elsők!

Amíg a ragasztott képű kikászálódott a volán mögül, Hernán is leugrott a platóról, és lesegítette Olíviát.

A magas, félrefésült hajú, sovány férfi, aki felbukkant a sátor ajtajában, fürkésző tekintettel figyelte őket.

Hernán nem sokat teketóriázott. Mivel tudta, hogy jó helyen jár, a férfira mosolygott.

– Elhoztam a koponyát, uram.

A magas férfi szemében felcsillant valami. Hernán nem tudta, mi az, de a bőrén érezte, hogy a férfi barátságos érzéseket táplál iránta. A magas férfi felé nyújtotta a kezét.

– Jöjjön, barátom. Sir Winston vagyok. Sir Winston Everett.

– Én pedig Hernán. Ő Olivia.

– Jöjjenek be, kérem, a sátorba.

Olivia és Hernán beléptek Sir Everett sátrába. A sofőr és a másik férfi is utánuk settenkedett.

Az Angol helyet mutatott mindannyiuknak. A sátor belsejében példás rend uralkodott; még az Angol zsebkendői is elvágólagosan sorakoztak egymás mellett egy kis asztalkán.

Olivia egy összecsukható vadászszékre csüccsent, Hernán egy deszkalapokból összetákolt lócára, míg Ferguson és

Cartwright a szőnyegre. Mert az Angol sátrában még az is volt.

– Kérnek valamit inni? – kérdezte az Angol.

– Én teát – mondta Hernán.

– Én egy pohár vizet – csatlakozott hozzá Olivia.

Az Angol térült-fordult, s mintha csak őt magát is a koponyák segítenék: pár perc múlva előttük álltak a kívánt italok. Pedig nem is a kicsik vagy a koponyák voltak a tettesek, hanem maga Sir Winston. Igaz, a teát termoszból öntötte – ami úgy egyébként a Teremtő elleni legsúlyosabb vétség, amit egy angol csak elkövethet – s a víz sem volt az a kifejezetten forrásízű és kristálytiszta, de mégiscsak ivóvíz volt. Tábori körülmények között éppen megfelelő.

Amikor az Angol is leült velük szemben egy másik lócára, Hernán a hátizsákjához nyúlt.

– Önnek kell átadnom, uram?

Az Angol széles mozdulatot tett a kezével, ami alighanem azt jelentette, hogy az egész táborra gondol.

– Nekünk, Hernán.

Hernán biccentett, felvette a lábához tett tarisznyát, majd óvatosan belenyúlt, és kitette a koponyát a teáscsészék mellé.

– Itt van, uram.

A koponya, mintha csak megérezte volna, hogy befejezte küldetésének egy nehéz szakaszát, felragyogott.

Az Angol nem volt tisztában vele, hogy belső fények égnek-e benne, vagy csak a sátornyíláson beszűrődő napfényt tükrözi vissza.

Cartwright és Ferguson kinyílt ajakkal, feszült figyelemmel bámult a koponyára. Mint az ókori utazók a végre megpillantott, boldogságot hozó, mesebeli egyszarvúra.

– Szép – mondta aztán Ferguson.

– Gyönyörű -javította ki Cartwright.

Az Angol nem tett megjegyzést. Szeme csillogása azonban mindent elárult.

– Önök... tisztában vannak küldetésük lényegével?

– kérdezte halkan.

Hernán bólintott.

– Azt hiszem, igen, uram.

– És mi lenne az?

Hernán Olíviára pislogott.

– Röviden összefoglalva: az inverzió nyomán megszűnik a Föld mágneses pajzsa. Ezt kell pótolniuk a koponyáknak.

Az Angol előrehajolt.

– Honnan tudja ezt, barátom?

Hernán bizonytalan képet vágott.

– Látja, uram, ezt nem tudom. Valószínűleg tőle.

Ő mondta el nekem. És... azt hiszem, tekert is néhányat az eszem kerekein.

– Ezt hogy érti, Hernán?

Hernán elmosolyodott.

– Nem fogja elhinni, uram.

– Azért csak mondja.

– Tíz nappal ezelőtt én még gyengeelméjű voltam.

Hülye. Egy barátságos cukrásznál voltam olyan teddideteddoda legény. Mígnem... találkoztam valakivel, aki rabul ejtette az agyam. Vagy a koponya ejtette rabul. Kíváncsi a történtekre, uram?

– Másra sem vagyok kíváncsi, Hernán!

Hernán akkor elmesélte az Angolnak a haldokló kicsivel történt találkozásának történetét. Azt is elmondta, hogy úgy érzi: nem véletlen, hogy a kicsi éppen akkor készült meghalni,

amikor ő lisztért indult. Akárhogy is történt a dolog, a koponya megfelelő kezekbe jutott. És ettől az ő élete is megváltozott. Valahogy megokosodott. Persze nem egy csapásra történt az átváltozás, hanem napról napra. A koponya vigyázott rá, hogy fokozatosan adagolja neki az ismereteket, nehogy felrobbanjon az agya, mint a túlfűtött gőzkazán.

Az Angol előrehajolt.

– Mennyire okos maga, Hernán?

Hernán elmosolyodott.

– Még nem versenyeztem senkivel, uram. Sőt, még magam sem vagyok tisztában vele, mit tudok.

– Ha az analitikus kémiáról kívánnék társalogni önriel, partner lenne, Hernán?

Hernán tovább mosolygott.

– Állok elébe, uram.

– Hogy áll a matematikával?

– Mindent ki tudok számolni, uram, amit kell. Azt sajnos nem tudom megmondani előre, hogy mire lennék képes. Azt hiszem, a feladat határozza meg a képességeimet.

– És a kisasszony?

Olivia az Angol szemébe nézett.

– Én kurva voltam, Sir. Nem olyan repedt sarkú, mint annyian mások, de a lényeg azért valahol ugyanaz.

Pénzért árultam a testem. Különben én is megokosodtam. Nem tudom, mennyire, de most már másképp látom a világot. És szerelmes vagyok.

– Nocsak! – hökkent meg az Angol. – Kibe?

– Hernánba. És ő is belém. Igaz, Hernán?

Hernán bólintott.

– Igaz, Olivia.

Az Angol kényszeredetten elvigyorodott.

– Ehhez csak gratulálni tudok. Különben szeretnék még valamit megkérdezni öntől, Hernán.

– Csak tessék, uram.

– Milyen volt az a kicsi, akit ön látott?

– Éppen haldoklott, uram.

– Azért valamit mégiscsak látott belőle?

– Éppen csak, uram. Hát... kicsi volt a termete, mint egy fejletlen kamaszé.

– Az arca?

– Azt sajnos csak futólag láttam. De talán... mintha csőre lett volna. Vagy csőrszerű szaruképződmény az ajkai helyén. Az arca maga... ráncos volt és barna, mint a vizet kapott, összegyűrődött, és ismét megszáradt papírzacskó.

– Látott már olyat?

– A cukrászműhelyben. Egyszer megtörtént, hogy a barna papírzacskóra rázúdult a csőrepedésből kifolyó víz. A gazda azt mondta, hogy szárítsam meg a zacskókat a napon. Közülük sok jól meg is száradt, nem is lehetett észrevenni rajtuk, hogy korábban csuromvizesek voltak, néhány azonban összegyűrődött. Hát ilyen gyífrt, száraz papírra hasonlított a kicsi arca.

Az Angol biccentett.

– Megkérdezhetem, hogy mi a szándékuk? Itt maradnak velünk, vagy...

– Itt kell maradnunk, uram. Ha csak el nem kerget bennünket.

– Miért kergetném el magukat? Költözzenek be egy lakatlan sátorba, van belőlük elég. Üdvözlöm önöket a csapatban.

Felállt és várta, hogy a vendégei is felálljanak. Hernán azonban nem mozdult. Amikor az Angol várakozva nézett rá,

vonakodva megszólalt.

– Amíg a koponyával utaztunk... történt egy kis baj, uram.

– Igazán? Micsoda?

– Tulajdonképpen hosszú történet... de az a lényege, hogy néhányan elhatározták: megszerzik maguknak a koponyát, és ezt is...

Ismét a tarisznyájába nyúlt, és kihúzta belőle a korongot.

Az Angol nagyot nézett.

– Magának ilyenje is van? Használni is tudja?

– Ő használta – bökött a koponyára Hernán.

– Attól tartanak, hogy a rossz emberek maguk után eredtek?

– Ez biztos, uram.

Az Angol legyintett egyet.

– Emiatt ne fájjon a fejük. Azok a fickók már rég elvesztették az önök nyomát. A kicsik gondoskodtak róla, hogy ne érhessenek ide.

Cartwright és Ferguson is biccentett. Egyikük sem gondolt arra, hogy a kicsik is hibázhatnak.

Pedig ezúttal ez történt.

27.

Amint Hernán és Olivia eltűntek a sátrak között, az Angol behúzta az ajtót, és a másik kettőre nézett.

– Mit szólnak a történtekhez, uraim?

A másik kettő egyelőre nem szólt semmit. Lenyűgözve bámulták a koponyát. A koponya kétségkívül ember koponyáját mintázta: méghozzá modern emberét. Az alsó állkapcsát külön csiszolták, és később illesztették a felsőhöz.

– Nos, mit szólnak hozzá? – ismételte meg a kérdését az Angol.

– Mintha a túlvilágon csinálták volna – suttogta Ferguson. – Bár már láttam ilyet, képtelen vagyok betelni a látványával.

– Hegyikristály – sóhajtotta Cartwright. – Egyetlen, hatalmas hegyikristály.

– Lehet, hogy... egy minden eddiginél nagyobb teljesítményű komputert tartok a kezemben?

– Ebben biztos lehet, uram.

Az Angol megkocogtatta az időközben szájába vett pipája szárát a körmével.

– Mit gondolnak, hány koponya lehet a kicsiknél?

Cartwright felvonta a vállát.

– Ki tudja? Ez eredetileg aligha náluk volt.

– Hát hol?

– Talán egy rejtekhelyen. Érte mentek, és akkor sújtotta le a kicsit a halál. Hernán éppen a közelben tartózkodott, és a kis fickók óriási szerencséjére, gyengeelméjű volt. Így aztán a haldokló rábízta a koponyát.

– Gondolja, hogy mások is kaptak ilyen megbízatást?

– Nem lehet kiszámítani, uram. Egy részüket talán a kicsik hozzák, míg a maradékot mások. Hamarosan kiderül minden. Ne feledje: három nap múlva holdtölte.

Ha a kicsik vadászni akarnak...

– Talán nem akarnak – reménykedett az Angol.

Csalódnia kellett.

A korán rájuk köszöntő estében nyoma veszett Freyának, Peters professzor lányának.

28.

A tábor felbolydult méhkashoz hasonlított. Jó néhányan az Angol sátra körül toporogtak, eligazítást várva tőle. Az Angol azonban tehetetlen volt. Csak pipázott, és a vállát vonogatta.

Úgy gondolta, a legrosszabb forgatókönyv valósult meg: a kicsik ismét ellenségeikké lettek. Vajon mit tehet ellenük?

– Hoztak iszapot? – tudakolta Cartwrighttól, miután túlesett az első sokkon. – Még nem is kérdeztem magától, annyira, hm... magával ragadott a koponya felbukkanása.

– Iszapot nem, uram. Hoztunk viszont kátrányt.

Nincs olyan üzlet, ahol iszapot árusítanának. Azt hitték, hülyék vagyunk, vagy szórakozunk velük. Még szerencse, hogy nem látták el a bajunkat.

– Gondolják, hogy a kátrány is megfelelő lesz?

– Mire, uram?

Ez volt a probléma, nem is vitás. Hogy meg kellene semmisíteniük a kicsik korongjait, vagy legalábbis ártalmátlanná tenni őket. Csakhogy miképpen csinálják?

A kelő holddal együtt érkezett meg Do. Üdvözölte az Angolt, Cartwrightot és a többieket. Amikor elmondták neki a történteket, tenyerébe temette az arcát, és csak jó néhány percnyi hallgatás után szólalt meg.

– Ide Ma kellene. Ő jobban ismeri őket bárkinél.

Csakhogy Ma... valamiért nem akar találkozni velünk.

Még hozzá sem kezdtek a haditerv-kovácsoláshoz, amikor Peters professzor rontott be a sátorba. Olyanynyira zilált volt a külseje, mint egy kutyáktól üldözött koldusé.

– Beszélni akarok magával, Winston! – támadt az Angolra.

– Megkérhetném az urakat...

– Csak hadd maradjanak ők is! Mondja meg Winston, de őszintén: mi folyik itt?

Az Angol megrázta a fejét.

– Nem tudom, professzor.

– Még csak nem is sejti, hogy hova tűnt a lányom?

– Ha óriási szerencséje van, eltévedt.

– De hiszen tűvé tettük érte a környéket! Mr. Cartwright szerint... a nyomokból ítélve, erőszakkal hurcolták el.

– Talán mégsem.

-Talán, talán, talán! Nekem ez nem elég! Vissza akarom kapni a lányomat! Kik lehetettek a tettesek?

Követelem, hogy mondja meg! Követelem!

Az Angol fáradt tekintettel nézett rá.

– Talán a kicsik.

– Tessék? Hiszen ők velünk vannak, nem?

– Eddig én is azt hittem. Most azonban már nem vagyok annyira biztos benne.

– Jézusom, maga elhallgat előlem valamit!

– Dehogy hallgatok el bármit is! – támadt fel az ingerültség az Angolban. – Egyszerűen csak magam sem látok tisztán. Eddig én is azt hittem, hogy a kicsik segíteni akarnak nekünk. Aztán kiderült, hogy sokan közülük megváltoztatták az álláspontjukat, ha nem mindannyian. Az óriások akarnak segíteni!

– De hiszen azok nem is léteznek már!

– De a koponyák igen. Azok az ő készítményeik.

A kicsik csak felhasználják őket.

– Ezek szerint, ha a kicsik kapták el Freyát...

– Fel akarják áldozni holdtöltekor. És valami azt súgja a lelkem mélyén, hogy bennünket is.

– És maga... ezt csak így mondja? Tennie is kellene valamit, hogy ne következhessék be ez a szörnyűség!

Az Angol kikapta a szájából a pipáját, és majdhogynem a földhöz vágta.

– Ugyan mit tegyek? Tudja, egyelőre mennyi fegyverem van a kicsik ellen?

– Mennyi?

– Három hordó kátrány. Mindössze. Azt már mondta valaki, hogy ha kell, kenyéren és vízen Kínáig is eljut, de nem hiszem, hogy három hordó kátránytól is akkorára nőtt volna az önbizalma. – Megcsóválta a fejét, és megveregette Peters vállát. – Azért ne csüggedjen, professzor. Minden tőlem telhetőt megteszek. Már van is egy tervem.

– Biztos? – kapaszkodott az utolsó szalmaszálba Peters.

– Persze hogy az – biccentett az Angol. – Nekem mindig van tervem.

Pedig ezúttal nem volt.

29.

Előbb Alec Ferguson kopogtatott be hozzá. Odakint már holdfény ragyogott hófehérré varázsolva a környéket. Ferguson lehuppant a lócára, és az Angol pipájára bámult.

– Beszélgettem Hernánnal, uram.

– Hm. És kijött belőle valami?

– Alaposan végigkérdezgettem mindenről, amire csak emlékezik. Egyvalami megragadta a figyelmemet, uram.

– És mi lenne az?

– Hogy a kicsik végig védték és óvták őket minden bajtól. Az ő védelmük nélkül aligha érhettek volna ide.

– Mit akar ezzel mondani?

– A kicsik azt akarták, hogy a koponya sértetlenül érjen ide.

– Hm. És mit szűr le mindebből?

– Hogy nem akarnak rosszat nekünk. Ők csak azt teszik, amit tenniük kell.

– Ettől félek én is. Hogy azt teszik, amiről azt hiszik, hogy

tenniük kell.

Tovább is vitatkoztak volna, de ekkor Cartwright kért bebocsátást az Angolhoz. Rosszkedvű volt, fáradt és piszkos. Amikor ezt aztán szóvá is tették neki, lemondóan legyintett.

– Két órája a földön hasalok. Megpróbáltam követni Freya nyomát.

– Sikerült?

– Egy darabig. A lány a kráter oldalán folyó lávapatakok felé indult.

– No de... miért?

– Ezt próbáltam megtudni, uram. Alaposan meg-.

vizsgáltam a nyomait, és tudja, mire jöttem rá, uram?

– A fenébe is, Tony!

– Jól van, már mondom. Miss Freya cipőiben nem Miss Freya ment fel a kráterhez.

Az Angol eltátotta a száját. Csak kivételes reflexének volt tulajdonítható, hogy az utolsó pillanatban sikerült elkapnia lefelé hullőpipáját.

– Mit... mond... hogy Miss Freya... cipője... nem a kráterhez?

– Valaki felment a lávapatakokhoz vagy legalábbis arra ment.:. Miss Freya cipőjében.

Az Angol széttárta a karját.

– Tudja maga, mit beszél?

– Megvizsgáltam a talaj szilárdságát, a cipősarok bemélyedésének a mélységét, hozzáadtam Miss Freya súlyát, és arra a megállapításra jutottam, hogy annak, aki a cipőjében járt, legalább harminc kilóval volt könynyebb a testsúlya, mint Miss Freyáé. Nem mintha Miss Peters élhízott kolosszus lenne, szó sincs róla, csupáncsak... nagydarab. Majd kétméteres magasságához éppen illik a súlya.

– Lárifári, magasság meg súly! Mi történt a lánnyal?

– Valaki azt a látszatot akarja kelteni, hogy felment a kráterhez, és szerencsétlenül járt.

– Miss Peters nem hülye, hogy óvatlanul megközelítse egy működő vulkán kráterét!

– Ezzel én is tisztában vagyok. Valakik mégis el akarták hitetni velünk.

– A kicsik! – sziszegte dühösen az Angol. – Csakis a kicsik! Újra vadásznak.

– De nem doboltak – mondta bölcsen Cartwright.

– Talán csak nem hallottuk. A vulkán morgása elnyomta a dobszót.

– Én azért azt hiszem, hogy... nem a kicsik voltak.

És Ruth Grabowskyt sem ők rabolták el.

– Akkor ki a fene?

– Az indiánok – mondta Cartwright.

– Miféle indiánok? Paddington fazekasai?

– Azért azok mégiscsak indiánok, uram. Őseik emberáldozatokat mutattak be a kitörni készülő hegynek.

Most pedig ugyancsak kitörni készül, ha mindén igaz.

És nem messze innen él egy falura való indián. Talán beszélnünk kellene velük; uram.

– Rendben van, Tony – biccentett az Angol. – Beszélek velük. De most próbáljuk meg eltenni magunkat holnapra. Hátha szerencsésebb napunk lesz.

Nem lett.

30.

A reggel óriási kiáltozással, jajgatással kezdődött.

A felriadó Ferguson azt hitte, megtámadták őket a kicsik és

kegyetlen korongjaik éppen miszlikké szabdalják a társait. Annyi ideje maradt csak, hogy egyik kezével magához szorítsa Dát, s fegyvere után kotorászszon a másikkal. A sátor remegett, hajladozott, aztán egyetlen, hatalmas reccsenéssel kettészakadt.

Ferguson nem is tudta, hova kapjon ijedtében. Már csak azért sem, mert Da nem volt az a félős teremtés, akit még egy dőlő sátortól is óvni kell. Alighogy átölelte, Da már ki is boritakozott a karjai közül. Ezt pedig nem valami kíméletesen tette. Ferguson onnan kapta a legnagyobbat, ahonnan nem várta. Da dühösen morogni kezdett, mint a jaguárok, körmeit előremeresztette, majd a lassan szétnyló sátorponyva felé fordult. Olyan tüzek égtek a szemében, hogy minden támadásba belefeledkezett lény – beleértve a kicsiket is azonnal visszarettent volna tőle.

Ferguson csak annyit érzett, hogy Da kicsit megtaszítja, amitől nyomban felkenődött a sátor tartóoszlopára. Mire lecsorgott róla, csatatérré változott a sátor belseje. Bőröndjeik szétnyílottak, tartalmuk szerteszét szóródott, a ponyva cafatokra szakadt. Da morgott, és vakmerően nekiugrott egy hatalmas, földöntúli lénynek, amely a sátor közepén forgolódott, miközben olyan hangokat adott ki magából, mint egy lyukas tangóharmonika.

Ferguson hiába is tapogatódzott volna a fegyvere után; pisztolya a sátor közepén hevert, éppen a támadó ellenség lábai alatt. Bőröndjeik tartalmával együtt.

Ferguson szeme találkozott a támadó tekintetével. Hatalmas, kék szemek néztek rá, s mintha riadalom bujkált volna bennük. Óriási, mitikus szemek voltak; tele aggodalommal. Ettől Fergusonnak az az érzése támadt, hogy a hatalmas lény talán nem is akarja feltétlenül megölni őket.

Da, aki eddig csak morgott, és ijesztésül a körmeit meregette; felkapott valamit a földről, és hatalmasat húzott vele a támadó hátára.

– Menj már innen a fenébe! – kiáltotta a maga sajátos, semmihez sem hasonlítható akcentusán. – Takarodj innen!

Ferguson csak akkor vette észre, hogy a támadó ruhát visel. Méghozzá a fején. S ez a ruha nem más, mint Da egyik, ajándékba kapott csipkebugyija. A drága ruhadarab mellett két, enyhén ívelt szarv emelkedett a levegőbe.

Ferguson megpróbált kimenekülni a szabadba. Addig-addig próbálkozott, míg siker nem koronázta a szándékát. Rövidesen odakint találta magát Da mellett. Na és a támadó mellett. A hatalmas lénynek, fején Da bugyijával, mintha esze ágában sem lenne elszakadni tőlük.

És úgy látszik, Da sem akart. Előbb csak csépelte a lényt ugyancsak ajándékba kapott piros pöttyös esernyőjével, aztán nemes egyszerűséggel a hátára pattant, és megpróbálta leszedni a fejéről a bugyiját.

– Adod ide, te hülye! Hiszen úgysem megy rád!

Add már vissza, hallod?

Ferguson tátott szájjal bámulta a nem mindennapi látványosságot. Lassan rájött, hogy nem a kicsik és nem is mitikus lények támadták meg őket. Sőt valószínű, hogy nem is előre eltervezett támadás áldozatai.

Amikor aztán a figyelmeztető kiáltozást is meghallotta, már biztos volt a dolgában.

– Kerüljetek eléjük! – harsogta egy izgatott, spanyol hang a kora reggelbe. – Hajtsátok el a sátraktól őket!

Dából ekkor már alig látszott valami. De még mindig az állat hátán ült, és a bugyijáért harcolt.

Ferguson sóhajtott, visszamászott a sátrába, majd felnevetett. Méghozzá úgy, hogy csorgott a könnye.

Ez a nap is jól kezdődik.

31.

Da éppen akkor tért vissza – büszkén lengetve a megtért ruhadarabot, amikor az Angol Senor Montero mentegetőzését hallgatta.

– Én nem is tudom, hova bújjak szégyenemben, Senor – törölgette izzadó homlokát a szavanero. – Ilyen még nem esett meg velem életemben. Remélem, nem történt semmi kellemetlensége, Sir Winston?

Sir Winston rezignáltan legyintett..

– Attól függ, Senor Montero.

– Mitől? – nyögte a rémült cowboyfőnök.

– Hogy mit nevezünk kellemetlenségnek? Például az-e, ha valaki arra ébred, hogy egy tehén van a sátrában, és hm... éppen körbe forog az ágya körül. Aztán meg jól képen nyalja.

-Te jó isten! Ezt tette önnel, Senor? Hát ez igazán elképesztő!

– Nemcsak ezt tette – mondta Sir Winston aggodalmas képpel nézegetve ferdére billent sátra tetejét. Hm. Még mást is tett.

– Megsebesítette, uram?

– Még csak az hiányozna! Hogy is mondjam csak; büdös van a sátramban, Senor Montero.

– Sajnálom, nagyon sajnálom – mentegetődzött tovább Montero. – Tudom, hogy kellemetlen annak a tehénszag, aki nem szokott hozzá.

– Ez nem tehénszag – szegezte le határozottan Sir Winston. – Ez szar! A maga tehene ugyanis...

– Te jó ég! – nyögte Montero. – Azonnal felküldök néhány lányt... Természetesen ki fognak tisztítani mindent... Szólok is nekik...

– Várjon csak egy pillanatra, Senor Montero! Végül is, mi a fene történt?

– Nem tudom, uram – mondta kétségbeesetten Montero. – Megvadultak valamitől. Megvadultak, és futásnak eredtek. Ön nem tudja, Sir, milyen pokoli erőt képvisel egy megvadult csorda.

– Kezdek meggyőződni róla.

– Azt mondják a legényeim, hogy... furcsa dolgok történtek éjszaka. Így holdtöltéhez közeledve amúgy is nyugtalanabbak az állatok.

Sir Winston fülét megütötte a holdtölte szó.

– Holdtölte? – kérdezte aztán hangosan.

– Még két nap, uram. Ilyenkor idegesebb a barom.

Mintha érezne valamit. Most meg... hát, nem is tudom.

– Mit akar mondani, Senor Montero? – hajolt feléje az Angol.

Montero megrántotta vállát.

– Furcsa dolgokról beszélnek az embereim. Azt mondják éjszaka... hm... dobszót hallottak.

Az Angol érezte, hogy hideg, túlvilági kéz simogatja meg a tarkóját.

– Dobszót?

– Mintha valakik doboltak volna. Több dob is szólt egyszerre. És furcsa alakok ólálkodtak a csorda körül.

– Milyen alakok?

– Árnyékok, Sir. Kicsinyke árnyékok. Ők ijesztgetik a marháimat. Természetesen nekem eszem ágában sem lett volna ideengedni őket – ezt meg sem tehetem, hiszen bármennyire is az enyém ez a föld, még számomra is tilos itt a legeltetés.

– Maga szerint kik doboltak?

Montero sóhajtott, és töprengve nézett az Angolra.

– Mondhatok valamit, uram?

– Hát persze, hogy mondhat. Hiszen én kérdeztem.

Montero megvakargatta kissé ragyás arcát.

– Két dolog is lehetséges, uram. Az egyikben én magam sem hiszek… vagy majdnem nem hiszek. Egy icipicit azért talán mégiscsak hiszek, mint mindenki errefelé.

– Igen?

– A vulkán népe, uram. Azok a lények, akik a vulkánban élnek, és néha-néha, főleg kitörések előtt kirajzanak belőle, és táncolnak a holdfényben. Már előre örülnek a pusztításnak, mert gonoszak a lelkük mélyéig. Ők is lehettek, uram.

– Hát még kik?

Montero úr a földre köpött.

– Meg még az indiánok is. Csak önnek mondom, uram, de szemét banda. Semmirekellők. Elég bajom van velük. Kibányásszák az agyagot a földből, a marháim meg belelépnek a lyukaikba, és a lábukat törik.

Ezek képesek csak úgy szórakozásból is megvadítani a csordáimat. Ezt pers-ze nem mentségképpen mondom, uram. Legyenek nyugodtak, többé nem fordulhat elő.

Egész kis hadsereget állítok a csorda köré, hogy elkaphassák, bárki is ólálkodik a közelében.

Sir Winston ekkor témát váltott.

– Tudja, hogy újra eltűnt egy lány?

Montero úr szája tátva maradt a megrökönyödéstól.

– Mit mond… uram?

– Miss Grabowsky után egy másik lány is eltűnt.

– Mikor… Sir?

– Tegnapra virradó éjszaka. Az Arenal oldalában.

Állítólag fel akart menni a kráterhez.

Montero úr arca fehér volt, mint a fal.

– A kráter... hez? De hát... mi a fenéért? Épeszű ember nem tesz ilyet.

– Hát ez az, Mr. Montero, ez az – mondta az Angol, megveregetve Senor Montero vállát, aztán visszament a sátrába. Néhány másodperc múlva kidugta a fejét, és a még mindig tanácstalanul tébláboló szavaneróra förmedt.

– Azért azt nem bánnám, ha minél előbb kikotortatná valakivel a sátramból a szart. Úgy érzem, ketten sokan vagyunk idebent.

Montero sóhajtott egy nagyot, és futva indult a lova felé.

Nem óhajtott ujjat húzni az Angollal.

32.

Sir Winston ideiglenesen megoldotta a problémát. Saját kezűleg hajtotta fel az oldalponyvát, hogy a reggeli friss szellő elfújhassa az illatot. Alighogy kész lett a művelettel, Paddington és Peters professzor bukkant fel a közelben.

Paddington bekukucskált a félrehajtott oldalfalak között, majd bekiáltott a sátorba.

– Ambrosius vagyok Peters professzorral. Bejöhetünk, Winston?

– Csak gyertek, Ambrie!

Az Angol az ágyán feküdt, vizes zsebkendővel a homlokán. Néhány perccel azelőtt lüktetni kezdett a feje. Úgy gondolta, egy kis helyi kezelés talán elmulasztja a fejfájását.

A két professzor megtorpant, amikor észrevették a fekvő Angolt.

– Csak nem történt bajod... Winston?

– Szerencsére nem – válaszolta az Angol. – Hát ti hogy vagytok?

– Mit gondolsz? – kérdezett vissza Paddington.

– Jelenteni szeretném a lányom eltűnését a rendőrségen! – mondta keményen Peters.

Az Angol bágyadtan legyintett.

– Megteheti.

– Meg is teszem. Méghozzá azonnal. Bemegyek a városba. Csak jelezni akartam önnek a szándékomat.

Egyetért vele?

Az Angol felvonta a vállát, és levette a homlokáról a zsebkendőt.

– Mit számít magának az én egyetértésem? Hiszen a lányáról van szó.

Peters ettől mintha kissé megzavarodott volna. Valahogy nehezen tudta helyére tenni az Angol stílusát.

– On mit tenne a helyemben, Sir? Roppantul kétségbe vagyok esve! Hiszen azzal sem vagyok tisztában, hogy,él-e még a lányom.

– El – mondta határozottan az Angol.

– Miért olyan biztos benne?

– Biztos vagyok.

– Eszerint a rendőrség... meg fogja találni.

Sir Winston szomorúan nézett rá.

– A rendőrség nem fogja megtalálni, professzor.

Peters meghökkent.

– Miért ne... találná meg?

– Mert jól elrejtették – felelte az Angol. – És fel akarják áldozni holnapután holdtöltekor.

– Jézusom! – nyögte Peters könnyet morzsolva szét a szeme sarkában. – A kicsik?

– Cartwright szerint az indiánok is szóba jöhetnek.

– És maga szerint?

– Hát... én is erre a kettőre tippelek.

– Akkor most... mit tegyek?

Az Angol Petersre pislogott.

– Bízza rám a dolgot.

– Ön...képes megtalálni a lányomat?

– Megpróbálom, professzor: Megpróbálom.

– Csak megpróbálja? Akkor mi a különbség ön és a rendőrség között?

– Az, hogy ők meg sem próbálják. Nem ismerik ezt a terepet, és főleg nem hisznek sem a kicsikben, sem a vulkánlakókban, valamint az indiánokról sem tudják elképzelni, hogy embert áldoznának.

– És ön?

– Az legyen az én gondom.

Peters professzor rövid habozás után bólintott. Már meg sem próbálta palástolni a könnyeit.

– Jól van, Sir Winston. Bízom önben. Hozza vissza, kérem, a lányomat!

Kifelé mentek már, amikor Paddington váratlanul visszafordult.

– Mondd, Winston, honnan a fenéből jön ez a rettenetes szarszag?

Sir Winston visszatette a vizes zsebkendőt a homlokára.

– A szőnyeg alól, Ambrie.

33.

Tony Cartwright nem kopogott: egyszerűen csak átbújt egy lyukon, és megállt a sátor közepén a szőnyegen.

– Ne haragudjék, uram, de nagyon fontos.

– Nem haragszom, Tony.

– Akkor miért néz rám olyan furcsán?

– Azt hiszem... kissé rossz helyen áll.

– De hiszen a szőnyegen állok, uram.

– Éppen ez a probléma.

– Ezt nem értem, uram.

– Nem tesz semmit. Gondolom, nem azért jött, hogy a sátram szőnyegéről tárgyaljon velem.

– Hát nem. Csupán... valami az eszembe jutott, uram.

– Akárcsak nekem, Tony.

– Ez aztán alaposan megváltoztatja mindazt, amire eddig gyanakodtunk.

– Hát ha ugyanarra gondolunk mindketten, akkor valóban megváltoztatja.

– Ön... miból jött rá, uram?

Az Angol megigazgatta a zsebkendőt a homlokán.

– Én a tehénszarból, Tony.

– Milyen... tehén... izé...

– Amin áll.

Cartwright rémülten oldalra lépett.

– Nem látom, uram.

– Nem baj, Tony. Majd Montero eltakarítja. Szóval, éri ebből jöttem rá, És maga?

– Én pedig Miss Peters eltűnéséből.

– Azt hiszem, ez alapvetően megváltoztatja a dolgok állását.

– Hát ez meg.

– Az a kérdés, mit csináljunk? Kinek szóljak, uram?

– Csak csendben, Tony. Itt még a falnak is füle lehet. Mindenesetre figyelmeztessen mindenkit a régiek közül. Paddingtont és Peterst viszont hagyja ki a játékból. És a Lénárd lányt is. Jó lenne, ha rajta tartaná a szemét, Tony. Nehogy a végén még ő is eltűnjön.

– Vigyázok rá, uram.

– Helyes. Állíttassa fel Monteróval a ledőlt sátrakat.

Az az érzésem, hogy hamarosan szükség lesz rájuk.

– Nekem is, uram. Talán már közelednek is.

– És hozzák a koponyákat.

Előbb azonban még az öreg indián jött fel hozzájuk.

34.

Úgy bukkant fel, mintha a semmiből érkezett volna.

Kicsit ő is fintorgott, amikor az Angol sátrába lépett, de nem tett megjegyzést. Talán nem volt biztos benne, nem valami újfajta, francos kölnivel kente-e be magát a sátor gazdája.

Az indián a tarisznyájába nyúlt, és kihúzott belőle egy agyagból égetett tukánt.

– Hoztam magának valamit ajándékba, uram mondta Sir Winston kezébe nyomva a madarat. – Fütyülni is lehet vele.

– Á, de érdekes – örvendezett mérsékelt lelkesedéssel az Angol. – Remélem, Paddington professzornak is hozott?

– Hoztam én, uram! – büszkélkedett az indián. Majd odaadom neki.

– Mi szél hozta mifelénk, Carlos? – érdeklődött az Angol, aki korábban már kiszedte az indiánból, hogy Carlosnak hívják.

– Hallottam, hogy ribillió volt erre hajnalban mondta Carlos. – Egészen a falunkig hallatszott a lárma. Már azt hittem, kitört a vulkán, és meglepte magukat.

– Csak Senor Montero marhái leptek meg bennünket.

Megrémültek valamitől. Senor Montero szerint árnyak ijesztgették a csordáját.

– Közeledik a holdtölte – mondta az indián.

– Senor Montero szerint holdtöltekor nyugtalanabb a barom.

– Ő tudja. Ő a csordás.

– Na és maga?

– Én csak meséket tudok – mondta az indián. – És cserepeket csinálni.

– Akkor meséljen valamit – kérte az Angol.

Az indián behunyta a szemét.

– Meséljek? Hát, nem bánom... akkor egy rövidet.

Egy nagyon rövidet. Jó lesz?

– Éppen jó – mondta az Angol.

– Hát... történt egyszer valahol Nicoyán, hogy egy kereskedő, bizonyos Benedicto Munoz megvett egy házat a város szélén, és nyulakat kezdett tenyészteni a kertjében. Nem messze a házától egy árvaház működött, sok-sok árva gyerekkel. A gyerekek néha átjártak hozzá, mivel megengedte nekik, hogy megsimogassák a nyulait. A gyerekek simogatták is őket szorgalmasan, mígnem egy reggel Munoz azt vette észre, hogy jó néhány hiányzik a nyulai közül. Vérnyomokat is talált a közelben, de a legborzasztóbb az volt, hogy megtalálta a homokban a gyerekek mezítlábas lábnyomait. Senor Munoz nem akart azonnal a zsarukhoz fordulni, inkább átballagott az árvaházba, és elmondta az igazgatónak a történteket. Úgy is mondhatjuk, hogy megvádolta a fiúkat a tolvajlással. Bizonyítékként a lábnyomokra hivatkozott.

Az árvaház igazgatója szigorú vizsgálatot ígért; és be is tartotta az ígéretét. Múnoz úr azt gyanította, hogy mindig éhes árvák megölték a nyulakat, megnyúzták, majd megsütötték és megették őket. A tábortűz nyomaira azonban, akárhogy is keresték, nem tudtak rábukkanni.

Az igazgató nem sokat teketóriázott: kemény büntetéseket ígért, és meg is büntette volna őket, ha néhány nappal később, éltévedt turisták jaguárok tanyájára nem bukkantak volna egy közeli bokrosban. Valahogy idekeveredtek az erdőből, s a környék kutyáit és macskáit kezdték felfalni. Így jutottak el a nyúlketrecekhez is. Betörték az ajtajait, de furcsa módon lábnyomuk alig maradt a gyereknyomokkal teli talajon.

– Akkor viszont hogy kerültek oda a gyerekek lábnyomai?

– Úgy, hogy valóban átjártak éjszakánként a nyulakhoz, de nem azért, hogy elrabolják vagy, pláne, megegyék őket, hanem, hogy simogassák és játszadozzanak velük. Az igazság tehát kiderült, Senor Winston.

Ha valami tanulság levonható a történetemből, akkor csupán az, hogy ne ítélj elhamarkodottan.

– Kétségkívül ez lehet a tanulsága – mondta az Angol megszíva mese közben meggyújtott pipáját. – Különben, hallotta hogy tegnap is eltűnt valaki közülünk?

– Kicsoda? – kérdezte az indián.

– Egy lány. Peters professzor lánya: – Mint a nyulak – mondta az indián. – Éppen úgy, mint a nyulak. Lábnyomokat is találtak?

– Sajnos, nem.

Az indián biccentett és felállt.

– Elmegyek, és megkeresem Paddington profeszszort. Lehet, hogy most nem örül nekem, de azért én...

kedvelem őt. Remélem, minden jóra fordul, mint a történetemben. Mondja, Senor professzor, nem zavarja önt ez a szag?

– Már kezdem megszokni – mondta az Angol.

35.

Délután volt, amikor Ferguson három lassan lépégető alakot

pillantott meg feléjük közeledni. Az egyik alacsony, pocakos, csuhás pap volt; a másik idős, ősz hajú, szikár fickó fehér ingben és feltűrt szárú, kék nadrágban, míg a harmadik térden felül érő szoknyába öltözött, hervatag kinézetű asszony.

A pap, amikor megpillantotta a sátrakat, megtorpant, és keresztet vetett.

– Hála legyen neked, Istenem! Azt hiszem, megérkeztünk: Az ősz hajú, borostás fickó egyetértően bólintott.

– Meg, atyám.

A harmadik, a rövid szoknyás nő az Arenalra mutatott.

– Ott van! A vulkán!

A pap megcsóválta a fejét.

– Hányszor láttam álmomban! Először azt hittem, egy pokolbéli hegy okádja a füstöt.

Ferguson alaposan megnézte őket, majd feléjük indult. Néhány lépésnyire tőlük megállt, és rájuk mosolygott.

– Keresnek valakit, hölgyem és uraim?

A pap is elmosolyodott. Felemelte a kezét, és megáldotta Fergusont.

– Isten áldása legyen rajtad, fiam.

– Köszönöm, atyám – morogta zavartan Ferguson. Mi szél hozta magukat erre?

Az atya meglendítette a vállát, mire előrecsúszott a hátizsákja. Remegő kézzel csatolta ki, és beletúrt.

Amikor visszahúzta a kezét, már ott csillogott a tenyerén a kristálykoponya.

A második a sorban.

36.

Az Angol sátrában ültek, ahol már egészen konszolidált légköri viszonyok uralkodtak. A sátor oldalán tátongó lyukak

még az elmúlt idők viharairól tanúskodtak, a béke angyala azonban már föléjük térítette a szárnyát. Köszönhetően a két indián asszonynak, akik Montero úr utasítására elvitték a szőnyeget, és nem is hozták vissza. Hoztak viszont helyette néhány vödör meleg vizet és mosószert, amelyekkel véget vetettek a szagorgiának. Az Angol elégedetten dörzsölgette öszsze a tenyerét. Mire eljön a nagy pillanat, egészen lakályos lesz a sátra.

A három jövevény ott ült velé szemben, és teát szürcsölgetett. Láthatóan észre sem vették, hogy az Angol egy termoszból öntötte ki nekik.

– Mennyi idő alatt értek ide? – kérdezte Sir Winston.

Cristobal atya felvonta a vállát.

– Nem vagyunk tisztában az idővel, uram.

Az Angol meghökkent.

– Nincsenek tisztában? Ez meg hogy lehet?

– Nem figyeltünk rá – mondta az atya. – Ebben a küldetésben... nem játszik fontos szerepet az idő.

– Már hogyne játszana! – tiltakozott Sir Winston. Hiszen a tragédia bármikor bekövetkezhet.

– Az inverzióra gondol?

Az Angol megsimogatta a bajuszát.

– Ön tud róla, atyám?

Az atya bólintott.

– Tudok, fiam.

– Ők is tudják?

– Hát hogyne.

Az Angol bizonytalanul nézett végig a másik kettőn.

A pap tűnik a legintelligensebbnek közöttük, ez kétségtelen. A másik férfi parasztember-féle lehet, a nő pedig... hm... hát

alighanem olyasmi, mint Olivia kisasszony. Csak éppen... kiöregedőben van a szakmából.

– Ön is, kérem?

Louis meglepően okos szemekkel nézett rá.

– Természetesen tudom, uram. Ha megszűnik a védőpajzs, ki tudja, mi történhet.

– Honnan tudja...

– Louisnak hívnak, uram.

– Honnan tudja, Louis?

– Tudom. Ők tanították meg nekem.

– Kik?

– Akik a koponyában vannak.

– Úgy gondolja, hogy van valaki a koponyában?

Louis helyett a rövid szoknyás nő válaszolt.

– A koponyában nincs senki. Abban csak ismeretek vannak. Louis azokra gondolt, akik beléhelyezték az információkat. A koponya élőlény; csak nem úgy, ahogy mi elképzeljük az élőlényeket. Ő másmilyen anyagból készült. Bár talán nem is élőlényt kellett volna mondanom, hanem intelligenciát.

– Hm. És hol találtak a koponyára?

– Egy temetőben, uram.

– Temetőben? – hökkent meg az Angol. – Hogy került oda?

– A kicsik rejtették el, uram.

– Önök a kicsikről is tudnak?

– Ők vezettek ide bennünket. Ha ők nem segítettek volna... talán ide sem értünk volna. Így is elkaptak bennünket.

– Kik? – húzta össze a szemöldökét az Angol.

– A határőrök.

– Melyik határon?

A három jövevény összenézett, aztán csak a vállukat vonogatták.

– Es... hogy sikerült megszabadulniuk?

Cristobal atya megcsóválta a fejét.

– Az az igazság, hogy gyakran kihagy az emlékezetünk. De verekedtünk, az biztos.

– Ön is, atyám?

– Miért? Egy pap nem verekedhet?

Az Angol ismét meghökkent.

– De – mondta aztán némi hallgatás után. – Miért is ne? Mindenki verekedhet. Azt mondja, egy temetőben találtak a koponyára?

– Bartholomeo sírjában – mondta Louis. – Ott őrizték a kicsik. Arra vártak, hogy a koponya jelet adjon nekik. Ők még mindig a koponyák szolgái. Talán már nem is tudnak róla, de még mindig azok. Mint valaha nagyon régen.

– Önnek mi a foglalkozása, Louis?

– Paraszt.

– És... izé... milyen iskolát végzett?

Louis felnevetett.

– Ostobának nézek ki, mi? Ezen, úgy látszik, a koponya sem tudott segíteni. De nem is várhatom el tőle, hogy mesebeli királyfit varázsoljon belőlem. Csodának az is éppen elég, amit a fejemmel csinált.

– Mit csinált a fejével?

– Megokosított. Nem tudom, hogyan csinálta, de okos vagyok. Értem az inverziót, és értem a világot.

Sok mindent értek.

Az Angol idegesen megszopogatta a pipáját.

– Önök is?

– Én is – mondta Cristobal atya. – Pedig a szemináriumban nem is tanultunk természettudományokat.

– És ön... kisasszony?

A kisasszony halványan elmosolyodott.

– Köszönöm a bókot. Különben De Vigny grófnő vagyok.

Az Angol a pipája után kapkodott.

– Tessék!? Franciaországból?

– Óh, nem, én egy amerikai grófnő vagyok. Őseim évszázaddal ezelőtt jöttek az Államokba, de megőriztük a címünket. Ami pedig az eszünket illeti, hát őszintén mondom, nekem nem sok volt. Tudja, mivel töltöttem az időmet? Szellemeket idéztem. Spiritiszta voltam. Mit szól hozzá?

– Nem is tudom.

– Gondolom, meglepődött a ruházatomon. Az az igazság, hogy másféle öltözékben indultam útnak, de odaadtam valakinek. Tudja, egész életemben hosszú ruhát viseltem. Most meg rájöttem, hogy a rövid mennyivel kényelmesebb. Még akkor is, ha ringyónak nézek ki benne.

Az Angol igyekezett békésebb vizekre evezni.

– Mit gondol, miért önöket választották ki a kicsik?

– Úgy gondolom, a koponya választott ki bennünket, a kicsik csak rábólintottak. Ami engem illet, bizonyára azért, mert kiskoromtól fogva vonzódom az ezoterikához. Régebben a szellemekkel beszélgettem. Egy racionális elme talán ellenállóbb lett volna velük szemben, nekik pedig már nem volt idejük. Az inverzió gyorsan végbemehet. Ezért olyanokat kerestek, akiknek az agyában kisebb az ellenállás. Az enyém mindig is kész volt a hihetetlen dolgok befogadására.

– És az öné, Louis?

Louis erre csak legyintett egyet.

– Az enyém meg tiszta volt, mint a papír. Csak írniuk kellett rá.

– Ön, atyám?

Az atya elmosolyodott.

– Szakasztott, mint a grófnő. Én sem álltam ellent nekik. Az az igazság, hogy ördögűző pap vagyok. Hoszszú éveket töltöttem különféle gyakorlatokkal. Megtanultam, hogyan bocsássam be magamba azt az erőt, amely képes kiirtani a gonoszt. Így aztán az én agyamban is termékeny talajra találtak.

Az Angol előrehajolt.

– Nem tudnak valami közelebbit arról, hogy a koponyák hogyan oldják meg a problémát? Az inverzió hatására gondolok.

Az atya megnyugtatón mosolygott.

– Már megoldották. Már csak apróbb simítások vannak hátra.

– Két koponyánk már van – mondta sóhajtva az Angol. – Még tizenegy hiányzik.

– Várjunk – mosolygott biztatón az atya. – Azok is hamarosan megérkeznek.

Meg is érkeztek.

37.

Addig azonban történt még egy s más. Például, hogy a holdtöltét megelőző estén az indián ismét felbukkant a láthatáron. Kissé ziláltabbnak tűnt, mint máskor, s ezúttal fütyülő tukánt sem hozott. Ebből aztán az Angol kitalálhatta, hogy a fazékgyártó lelkében komoly viharok dúlnak.

Az indián letelepedett az Angollal szemben, és komoran nézett rá.

– Mosómedve a földre fektette a fülét – mondta.

Az Angol szájába vette a pipáját, és elgondolkodva nézett rá.

– Tényleg?

– Tényleg. Tudja, ki az a Mosómedve?

– Még aligha volt hozzá szerencsém – tűnődött az Angol.

– Ő, aki mindent hall. Különben ő is fazekas. Nem jó fazekas, de jó fülelő. Meghallja a hangokat a föld alatt. Most is meghallotta.

– Most éppen kinek a hangját?

– A vulkánét, uram.

– Aha. És mit mondott neki a vulkán?

– Hogy hamarosan ki fog törni. Lehet, hogy a következő napon vagy éjszakán. El kellene menniük innen, uram. Igen veszélyes helyen vannak. Ha az Arenal valóban kitör, nem lesz esélyük a menekülésre.

– Ketten hiányoznak közülünk – figyelmeztette az Angol. – Nélkülük nem mehetünk.

– Pedig el kellene menniük.

– Ha tudnám, hogy nincsenek már életben, talán elmennénk.

Az indián megcsóválta a fejét.

– Életben vannak.

Az Angol izgatottan felugrott a székéről.

– Biztos benne?

– Mosómedve az ő hangjukat is hallotta.

– Hol vannak?

– A gonoszok bezárták őket. Talán a föld alá. De Mosómedve így is meghallotta a hangjukat. Sírnak odalent. Ha az Arenal kitör, mindannyian meghalnak.

Ők is, és maguk is.

Az Angol megfogta az indián karját.

– Nem tudnának valahogy segíteni nekünk?

Az indián sóhajtott, és ő is felállt.

– A mi erőnk semmi azokhoz az erőkhöz képest, amelyek az Arenal körül kavarognak. Mi kicsik vagyunk, ők óriások. De azért megpróbálunk segíteni.

Azért jöttem, hogy ezt elmondjam. Majd legközelebb hozok tukánt. Ha még.életben lesznek, akkor. És ha én is életben leszek.

Intett, és kibújt az ajtót helyettesítő lyukon.

Az Angol elgondolkodva nézett maga elé.

Először érezte, hosszú évek óta, hogy nem ura az eseményeknek.

Csupán bábu egy láthatatlan sakktáblán, amelyen az emberi elme számára elképzelhetetlen erők mérik összse az intelligenciájukat.

S amelyeknek a lényegét talán sosem lesz ember, aki megértse.

38.

Holdtölte napjának a reggelén megérkezett Joan, Gladys és Lennon is. Az autó, amely az Arenal lábához szállította őket, elviharzott. Utasaik ott maradtak az út szélén a porban. Rekkenő hőség volt, kristályként csillogott előttük a forró levegő.

Joan, ahogy megpillantotta az Arenalt, remegő hangon felkiáltott.

– Nézd csak, Gladys! Ott van!

Az Arenal ott füstölgött alig karnyújtásnyi távolságban tőlük. Mégis két óra kellett hozzá, hogy elérjék a sátortábort.

Őket is Ferguson vette észre elsőnek. Éppen le-fel futkosott a tábor szélén, majd fekvőtámaszokat végzett, amikor a szeme

sarkában feltűnt a három lassan bandukoló alak. Nem kellett sok fantázia hozzá, hogy kitalálja: ők is koponyát hoztak.

Csinált még négy-öt fekvőtámaszt, aztán eléjük ügetett.

– Jó reggelt... – lihegte kissé szaporábban lélegezve a futástól. – Kit keresnek?

Joan megnézte magának a gatyás, atlétatrikós, szakállas reggeli tornászt, és csalódott árnyék suhant át az arcán.

– Meghoztuk a koponyát – mondta, mintha csak azt közölte volna a fickóval, hogy két kiló sárgarépát hozott reggelire.

Szinte várta, hogy a pasas visszakérdezze: miféle koponyát? Akkor legalább nem érzett volna csalódottságot. Lehet, hogy egy másik táborban, nem is messze innét sokkal komolyabb emberek sokkal ünnepélyesebben fogadják majd őket?

A kecskeszakállas pasas azonban nem lepődött meg.

Sőt, feléjük nyújtotta a karját.

– Isten hozta önöket, Ferguson vagyok. Alec Ferguson.

Joan bemutatkozott; bemutatta férjét és a lányát is.

Ferguson Gladysre mosolygott. Gladys egyáltalán nem tartotta komolytalannak a pasast, sőt a kecskeszakáll kimondottan tetszett neki.

– Önnek kell átadnunk a koponyát? – kérdezte még mindig gyanakodva Joan.

– Jöjjenek velem, kérem.

Amint az Angol sátra felé közeledtek, Joan torkát ismét kellemetlen érzések szorongatták. Arra nem számított ugyan, hogy frakkban és pezsgővel fogadják majd őket, de azért arra sem, hogy egy atlétatrikós fickó olyan sátorhoz vezeti, amelynek lyukas az oldala, mint az ementáli sajt.

Az Angol valamelyest kárpótolta a csalódottságáért.

A magas, szikár férfi a kora reggeli óra ellenére is elegáns öltözékben ült az asztalnál, és egy könyvben lapozgatott.

Amikor Ferguson betessékelte őket a sátorba, felállt, és udvariasan meghajolt előttük.

– Hozta isten önöket, hölgyeim és uram. Sir Winston Everett vagyok.

Joan neki is bemutatkozott, majd bemutatta Lennont és Gladyst. Az Angol kezet szorított Lennonnal, majd udvariasan meghajolt Gladys előtt.

– Üdvözlöm, ifjú hölgy. Nem volt fáradságos az útjuk?

Mit lehetett erre mondani? Joan sóhajtott, és felvonta a vállát.

– Kibírtuk. Ki kellett bírnunk.

– Kérnek teát? Néhány kérdésem lenne csupán, majd Mr. Ferguson megmutatja a sátrukat.

– Önnek adhatjuk át a koponyát?

– Nekem, asszonyom.

Joan intett Lennonnak, aki a nyakába akasztott táskából óvatosan kivette a koponyát, és az Angol felé nyújtotta.

Az Angol is kinyújtotta a kezét, aztán izgatottan felkiáltott. Ferguson majd kiejtette a markából a termoszt rémületében.

– Nézze csak, Alec!

Ferguson az Angol tenyerén pihenő koponyára nézett. Aztán ő is felkiáltott.

– De hiszen ez... nem emberi koponya!

Azok hárman egyáltalán nem értették a meglepetésüket. Hát persze, hogy nem emberi koponya. Miért is lenne az?

– Ez nem az, uram.

Az Angol megrázta a fejét, és óvatosan letette a koponyát az előtte álló asztalkára.

– Hol találták, hölgyeim és Mr. Gettysbury?

Lennon ekkor hosszasabb magyarázatba fogott. Elmesélte, hogy neki már akkor sem tetszett igazán a házuk, amikor megvették. Csak éppen Joan annyira élthalt érte, hogy meg kellett venniük. Ma már tudja, hogy Joan agyát már akkor birizgálni kezdte az á koponya, amely a házukban rejtezett befalazva.

– Ki falazta be? – kíváncsiskodott Ferguson.

Lennon elmondta, hogy a ház eredetileg egy indián kultúrákat kutató, bizonyos Benneth Coburn nevű tudós tulajdonában állt, akinek később nyoma veszett.

Feltehetően egyik kutatóútjáról hozta magával. Talán tudta, hogy a koponya rejtett erők tárháza, és ezért falazta be. Talán nem akarta, hogy illetéktelen kezekbe jusson, esetleg félt, hogy ellopják tőle, amíg ő távoli vidékeken tartózkodik.

– Mit gondol, miért éppen önt választotta a koponya, asszonyom?

Joan mosolygott.

– Korábban nem tudtam. Most már tudom. Gyerekkoromban agydaganatom volt. Megoperáltak, aminek következtében nyilván érzékenyebbé lett az agyam.

Befogadóképesebbé. Talán kisebb benne az ismeretlennel és megmagyarázhatatlannal szembeni ellenállás, mint másokéban.

– Mennyit tudnak arról, hogy mihez kellenek a koponyák?

– Kezdetben természetesen nem értettünk semmit.

Aztán lassan megértettük, hogy miért kellünk mi nekik. Hogy eljuttassuk a koponyát ide, az Arenalhoz.

Azt is megértettük; hogy mi történhet, ha nem sikerül a küldetésünk. Sosem tanultam fizikát, nem is érdekelt, most mégis tudom, hogy mi az az inverzió. És Lennon is tudja. Igaz, Lennon?

– Igaz. És Gladys is.

– Mit gondolnak, ez a koponya… kinek a koponyája?

Joan bizonytalan képet vágott.

– Nem emberé. De nem is a kicsiké. Ők nem humanoidok.

– Tessék?

– A kicsik nem emberek. Másfélék. Az óriások sem azok voltak, de valahogy… mégis hasonlítottak ránk.

Azt hiszem, ez az ő koponyájuk. Illetve, ilyen koponyájuk volt.

Az Angol nem mondta el nekik, hogy a tizenhárom monolit kőkoponya közül egy nem emberi koponya.

Eszerint a többi kristálykoponya viszont emberi koponyát kell, hogy mintázzon.

Joan aggódva pillantott Sir Winstonra.

– Ön tudja, hogy mi következik,ezután?

Az Angol megingatta a fejét.

– Nem tudom, asszonyom.

– Mégis… mi történhet majd a koponyával?

Az Angol elmesélte nekik a monolitok megtalálásának a történetét, a kristálykoponyák helyét a kőkoloszszusok tetején; és azt is, hogy kutatótársai szerint éppen egy hatalmas gépezet összerakásán fáradoznak, amelynek az alkatrészeit most hordják össze a kiválasztottak. Hogy aztán a szerkezet végül is hogyan fog működni, egyelőre senki sem tudja.

– És ha nem lesz… sikeres?

Az Angol a kislányra nézett, és biztatón elmosolyodott.

– Sikeres lesz.

Pedig belül kétségek marták.

Sajnos, az ő agyát nem érintette meg semmi; vele nem akartak sem a kicsik, sem az óriások kapcsolatot keresni.

Vajon miért? És hol vannak a hiányzó koponyák? Még csak három van birtokukban a tizenháromból. Hol van a maradék tíz? És valóban áldozatot akarnak-e bemutatni a kicsik holdtölte éjszakáján, azaz ma éjszaka?

– Alec, kísérje a sátrukhoz a jövevényeket.

Alec biccentett, és odakísérte őket.

Az Angol egyedül maradt az aggodalmaival.

39.

Sir Winston ebéd után elszunyókált. Pedig nem volt valami bőséges az ebédje, és szunyókálni is csak ritkán szokott: az elmúlt napok eseményei azonban alaposan kikészítették. Fizikailag és lelkileg egyaránt.

Ebéd után, amikor ellenállhatatlan álmosság tört rá, rövid ideig kénytelen volt elgondolkodni rajta, hogy nem kellene-e felülvizsgálnia eljövendő éveire vonatkozó terveit. Mintha valami azt súgta volna a lelke mélyén, hogy kezd megöregedni. A bajusza is őszbe csavarodott – bár megfelelő festékkel ezt ideig-óráig még leplezni tudja – és a fizikuma sem a régi. Néha hasogat a térde, és ami a legrosszabb: kedve sincs már olyasmikhez, amiket annak előtte nagy kedvvel végzett. Arról már nem is beszélve, hogy egyre erőteljesebben vágyódik Sofie és a gyerek után. Ha nem lenne kezében a világ sorsa, talán itt hagyna csapot-papot, és visszautazna a családi fészekbe.

Borús gondolatai közepette hunyta le a pilláit, hogy pihentesse néhány másodpercre a szemét, aminek aztán az lett a következménye, hogy elaludt. Méghozzá olyan mélyen, hogy nem is volt könnyű kikecmeregnie az álom ásta gödörből.

Előbb csak furcsa, monoton hangokat hallott, mintha valaki egy valóságos gödör fenekéről kiáltozott volna fel hozzá.

– Sir Winston! Sir Winston!

Sir Winston megpróbált harcolni az ébredés ellen.

Álmában mindenféle kifogásokat talált ki, hogy ne kelljen felébrednie. Végül aztán olyan hirtelen pattant fel a szempillája, hogy beleállt a szemébe a fájás.

– Sir Winston! Sir Winston!

Nemcsak a szeme nyílott ki, hanem fel is ült az ágyán. Hogy honnan vette az erőt hozzá, fogalma sem volt róla. Máskor öt percébe is beletellett, hogy nagy nyögések közepette legyőzze az alattomos szúrásokat a dereka táján, ezúttal azonban nem érzett semmit.

Bár tudta, hogy ébren van, mégis nagyon is álomnak tűnt mindaz, ami a sátra belsejében zajlott.

Először is, már az sem volt mindennapi dolog, hogy Julia van der Haas állt az ágya előtt, kitárt karral, á levegőbe bámulva. Sir Winston régi Bibliák illusztrációi között látott ilyen képet, nem is egyet: sírjukból kikelt, feltámadt asszonyok üdvözölték így az ismét visszanyert világot a biblikus időkben. Julia szeme nyitva volt, és a pillája sem rebbent. Néhány lépésnyire tőle Escobar figyelt a háttérbe húzódva, mint aki csak szükség esetén óhajt beavatkozni az eseményekbe.

Sir Winston nyitotta a száját, hogy rákiáltson Juliára, de Escobar figyelmeztetőn felemelte a kezét.

– Csak óvatosan, uram.

Az Angol nyelt egyet. Immár tökéletesen magánál volt, és tisztában volt vele, hogy Julia ismét abba az állapotba került. Önkéntelenül is felnyögött.

– Maga az... Julia?

Julia van der Haas feléje fordította a fejét. Az élettelen, mozdulatlan szemek kioltott autólámpákként meredtek rá.

– Én... vagyok.

A hang nem Juliáé volt.

– Julia?

– Nem... Julia.

Az Angol megsimogatta a bajuszát.

– Ön az... főpap?

– Én vagyok.

– Megtudhatnám, honnan. beszél? Nagyon fontos lenne, mert...

A következő pillanatban megvilágosodott a sátor mindaddig árnyékba merült hátulsó része. Furcsa, zöld derengés töltötte be a bőröndjei környékét. A bőröndök között négy vagy öt kis termetű, foszforeszkáló alak állt.

Sir Winston természetesen többször is találkozott már a kicsikkel, s minden egyes találkozás ismételten ámulatba ejtette, hogy a fenébe is ne ejtette volna, amikor az emberiség jó néhány milliárdja közül azon kevesek közé tartozott, akik szemtől szemben állhattak egy másféle fajjal, ráadásul, nem is ufonautákkal, hanem ugyanolyan földi lényekkel, mint ők maguk. Csak éppen azok jóval korábban jelentek meg bolygónk felszínén, mint az ember.

Sajnos, ezúttal sem látott többet belőlük, mint korábbi találkozásaik alkalmával. Ezúttal is inkább csak szürke köpenyeket látott; kesztyűbe bújtatott apró kezeket – ha kezek voltak egyáltalán – lábukat a hosszú kaftán tökéletesen eltakarta; arcuk sem látszott a fejükre hulló kámzsa árnyékától. Úgy voltak a sátrában, mintha nem is lettek volna ott. Főleg, hogy még az a hang sem az övék volt, amelyen a főpap szólt hozzájuk.

Ekkor Sir Winstonban feltámadt a dac. Tudta ugyan, hogy sokkal fontosabb dolgokról kellene tanácskozniuk, mint amit mondani fog, mégsem volt ereje lenyelni a kérdését. Úgy tört ki belőle, mint repedt csőből a víz.

– Miért nem láthatom soha magukat?

– Láthat – mondta rekedten Julia van der Haas.

– Így?

– Másként nem lehet.

– Miért nem lehet? – kérdezte támadó éllel.

– Veszélyes – mondta a hang.

A kicsik úgy tömörültek sátra hátulsó fertályában, mint régi, görög tragédiákban a félhomályba süllyedt kórus, amely mintegy aláhúzza a szerző mondandóját.

Az Angol észrevette, hogy a főpap kissé előbbre áll a többieknél. Talán hangsúlyozni kívánta vele, hogy ő a főnök, a többiek csak beosztottak.

Az Angol nyelt egyet, és ismét megsimogatta a bajuszát.

– Veszélyes? Miért veszélyes?

– Mert mi... nem tudunk úgy élni.

– Úgy?

– Mint önök. Nem tudjuk... belélegezni az önök levegőjét... csak szűrővel.

– Es.:. régen?

A főpapnak megrándult a válla.

– Az emlékezet szerint akkor más volt. Akkor nem bántott bennünket. Most megölne. És alighanem...

meg is fog ölni.

– Nem mutatná meg csak egyszer... az arcát?

– Nem!

Olyan határozottan tiltakozott, hogy az Angol meghökkent tőle. Főleg, mert Julia van der Haas is megrázta a fejét.

– Beszélni szeretnék önnel.

Az Angol meg akarta kérdezni, hogy nem ülnének-e le, de aztán meggondolta magát. Úgysem fogadnák el az ajánlatát.

– Ne közeledjek önökhöz, igaz?

– Csak kellemetlenségünk származna belőle. Inkább helyezze kényelembe magát, kérem.

Az Angol megérezte, hogy amit hall, az nem annyira kérés, mint inkább parancs. Ennek megfelelően a háta mögé polcolta a párnáját, és biccentett egyet.

– Hallgatom, főpap.

A főpap meg sem moccant. Sir Winstonnak az az érzése támadt, mintha egy szoborral beszélgetne.

– Sok mindent szeretnék elmondani önnek, de azt hiszem, erre már túl kevés az időnk. Korábban kellett volna ideérnünk, de... nem volt könnyű az utunk.

Igyekszem rövid lenni... mert rövidnek kell lennem.

Azzal kezdem, hogy... mi nem szegtük meg az egyezséget.

A hangok Julia van der Haas szájából jöttek; az ő hangszálai rezegtek, jóllehet, a szavak mégsem az ő szavai voltak.

– Ferguson és Da mást mondott – ellenkezett az Angol.

– Volt egy kis félreértés. Ez kétségtelen.

– Ön félreértésnek nevezi, hogy fél évig egy barlangba zárták őket, elaltatták, és talán meg is ölték volna?

A kicsi icipicit megmozdult.

– Azonnal megmagyarázom. Emlékezzék vissza, amikor megállapodtunk egymással, hogy... békében fogunk élni... Igazán nagyra becsültük az ön ígéretét, hogy mindenki előtt titokban tartja a létezésünket.

– Meg is tartottam a szavam. És a társaim is.

– Ezzel tisztában vagyunk – mondta a kicsi. – Csak éppen széllel szemben nem lehet... Ez az önök mondása, igaz?

– A miénk – biccentett kedvetlenül Sir Winston.

– Amikor megérkezett hozzánk Ferguson és Da, arra gondoltunk, hogy megtanítjuk őket a mi életünkre, és mi is

sokat tanulunk majd tőlük. Igaz, erre másféle eszközeink is lettek volna, de mégiscsak… jobb lett.volna, ha velünk közreműködő, élő egyedeken végezhettük volna a vizsgálatainkat.

– Eeeegen.

– Akkor egészségesek voltunk. Akik nem akartak az emberekkel kiegyezni, már meghaltak. Valamennyien békét akartunk. Aztán… sokan megbetegedtek közülünk.

Az Angol meghökkent.

– Fergusontól?

– És Dától.

– Miféle betegség..?

– Nem tudjuk. Megpróbáltunk a nyomára bukkanni valamilyen vírusnak, vagy baktériumnak, de nem találtunk ilyet. Végül megértettük, hogy más a baj. Egyszerűen a létünk nem viseli el az önökét. Talán az önök lehelete mérgez bennünket. Pedig… már amúgy is betegek vagyunk.

– Talán segíthetnénk…

– Rajtunk nem segíthet senki. Amikor rájöttünk, hogy az emberek léte fertőz bennünket, arra is rá kellett döbbennünk, hogy nem tudunk egymás mellett élni. Biológiailag lehetetlen. Vagy önöknek kell elpusztulniuk, vagy nekünk.

Az Angol idegesen körbeforgatta a szemét. Úgy tűnik, kezdenek rosszra fordulni az események. Hol a fenében lehet a pisztolya?

– Ne nyugtalankodjék, kérem – mondta akkor Julia van der Haas szájából a főpap. – Ha valakiknek nyugtalankodni van okuk, akkor azok mi vagyunk. De folytatom. Kénytelenek voltunk belátni, hogy nem élhetünk együtt egy bolygón. Ezért a többség szembefordult velem. Azt akarták, hogy támadjuk meg és győzzük le önöket, embereket. Legyünk ismét a bolygó egyedüli urai. Ha önök elpusztulnak, talán ismét megjavulnak

az életfeltételeink. Kapunk újra egy esélyt.

Ezért Fergusont és Dát bezárták a barlangba, és valóban... fel akarták áldozni őket.

– És ön?

– Ó, én nem! Én már régtől fogva tisztában vagyok azzal, amivel a többiek nem. Mi menthetetlenek vagyunk. El is mondtam a többieknek, ők azonban nem hitték el. Alig tízen maradtunk, akik tudják azt, amit én. Ők és én megpróbáltuk megszabadítani Mr. Fergusont, de nem sikerült. Mi is inkább foglyok voltunk, mint szabadok. Megfosztottak főpapi rangomtól, és nem engedelmeskedtek többé nekem. Közben önökre és a koponyákra is figyelnünk kellett. Nem volt könnyű dolgom. Főleg, amikor a koponyák jelet adtak.

Az Angol előrehajolt.

– Jelet?

– Jelentkeztek. Az inverzió miatt. A koponyák tudják, mikor kell felébredniük. Az óriások ültették beléjük a tudást. Amit tudnak, az az óriások tudása. Mi is tőlük tanultunk mindent. Mi, kicsik, az óriások gondolatainak a morzsáiból élünk. Szomorú, de így van.

A mi létünk már csak ilyen. Hogy mondanák önök?

Paraziták vagyunk. Nem hozunk létre semmit, csak pusztítjuk, ami körülöttünk van. Vadászunk, és áldozatot mutatunk be. De önök is ilyenek. Bár talán azért kissé különbek nálunk. A koponyák végül is felébredtek, és nekünk, tízünknek teljesítenünk kellett az akaratukat.

– Megértették őket?

– Arra kényszerítettek bennünket, hogy tegyünk meg mindent az önök érdekében. Akár akarjuk, akár nem. Ezért elindultunk, hogy megkeressük a koponyákat. Mind a tizenhármat. Tízet mi vettünk magunkhoz – köztük több már régtől fogva a birtokunkban volt hármat pedig emberek. Az

volt a feladatunk, hogy ezt a hármat is védelmezzük, amíg ide nem érnek a tüzet okádó hegyhez. Sokat elpusztítottunk azok közül, akik a koponyákra vadásztak... Még a lázadó kicsik ellen is védenünk kellett őket. Társaink, akik ellenünk fordultak, azt akarták, hogy tartsuk meg magunknak a koponyákat, hagyjuk, hogy a póluscsere, az inverzió megölje az embereket, és kezdjünk új életet a Földön.

– Ők most hol vannak? – kérdezte aggódó hangon az Angol.

– Már nem kell félniük tőlük. Már ők is tisztában vannak az,igazsággal.

– Hm. És mi az?

– Hogy hiába minden. Mindenképpen halálra vagyunk ítélve.

– Mitől olyan biztos ebben?

– A koponyák szóltak hozzánk. Megértettük a szavukat. Elmondták, hogy az, hogy meghalunk, természeti törvény. Minden faj megszületik egyszer, és el is múlik. Szomorú; de így van. Így lesz ez az emberekkel is. Talán nem is sokára. A koponyák elmagyarázták nekünk, hogy a mi fajunk biológiailag megöregedett.

Bármit is teszünk, nem fogunk soká fennmaradni. Már így sem szabadna léteznünk. Rövidesen már a maszkjaink sem védenek meg bennünket a Föld megváltozott légkörétől. És az az anyag sem, amellyel beburkoljuk magunkat. Ekkor társaink is felhagytak az ellenállással. Ismét én lettem a főpap.

Az Angol megpróbálta kihámozni a nem mindig érthető szóözönből a lényeget.

– Elhozták tehát a koponyákat?

– Elhoztuk a tízet.

– Hol vannak?

A főpap megmoccant. Ezzel együtt világosabb is lett a sátorban. Az ismeretlen eredetű, zöldes fény felragyogott a

bőröndök között.

Az Angol eltátotta a száját. Bőröndjei tetején ott fénylett egy egész sereg kristálykoponya. Majdnem egyformák voltak – talán, ha centiméterekkel különböztek egymástól.

– Harcoltunk emberekkel, és a saját fajunkkal is, hogy épségben ideérkezhessenek. Most itt van mind a tizenhárom. Látták a kőkoponyák tetején a bemélyedéseket. Helyezzék beléjük őket. A koponyák tudják a dolgukat.

– És… önök?

A kicsi mintha habozott volna.

– Mi… meghalunk.

– Valamennyien?

– Mindannyian. Így döntöttünk.

– Mikor?

– Ma este. Áldozatot mutatunk be, mint azok a papok, akiket ön már látott meghalni. Feláldozzuk magunkat.

– Nem lehetne valahogy…

– Így határoztunk.

– Es… hogy gondolják?

– Az a mi dolgunk. Tulajdonképpen búcsúzni jöttünk. Sokat beszélhetnénk önnek arról a világról, amelyből származunk, de az az igazság, hogy mi is csak annyit tudunk róla, amennyit a hagyományaink és a koponyák elárultak nekünk.

– Mióta vannak itt, a tűzhányó környékén? – simogatta meg a bajuszát az Angol.

– Csak tegnap óta.

– Eltűnt két lány.

A főpap teste megrándult, és hosszasabban hallgatott. Mintha társaival kommunikált volna.

– Milyen lány? – kérdezte végül.

Az Angol elmondta Ruth Grabowsky és a másik eltűnésének a történetét.

– Nem mi voltunk – tiltakozott a főpap. – Mi már nem vadászunk többé. Csak az vadászik, aki élni akar.

Mi nem akarunk élni.

– Hátha a többiek vadásztak, de nem árulták el önnek. Tudja, a többi kicsi?

– Ők sem vadásznak már. Már nincs többi kicsi. Már valamennyien ismét egyet akarunk. Meghalni. És nem vadászunk többé.

Az Angol szerette volna elhinni, mégsem hitte el.

Valahogy nem bízott a kicsikben.

40.

A főpap felemelte a kezét, de az Angolnak ekkor sem sikerült megpillantania a karját. Széles köpenyujja eltakarta előle.

– Búcsúzni jöttünk, Sir Winston. Bár a mi fajunk nem szokott búcsúzni. Én mégis elbúcsúzom öntől. Mi megtettük a kötelességünket: itt vannak a koponyák önöknél. A többi már nem a mi dolgunk. Én vadász vagyok – akkor is, ha főpap lettem. Ezért... adok egy tanácsot önnek és az embereknek, ha elfogadja. Csak annyit vadásszanak, hogy mindig maradjon elég zsákmány. Most pedig... megyünk. Többet nem is tudunk, és nem is akarunk mondani... Talán csak annyit még, hogy irigyeljük az embereket. Bár... semmi sem örök.

– Hé, várjanak még! – ugrott fel Sir Winston megfeledkezve fájós derekáról. – Hiszen alig beszéltünk egymással!.

A kicsik ekkor már nem voltak a sátorban. Mint később felfedezte, felhasították a ponyvát a bőröndök mögött, azon bújtak ki. Mintha észre sem vették volna a tehén szaggatta nyílásokat.

Az Angol feledve, hogy nem szokott alsónadrágban mutatkozni a társai előtt, kiugrott az ajtónyíláson, és a kicsik nyomába eredt. Odakint a nap már lefelé lépegetett az égi lajtorján. Bár körös-körül minden esti fényben úszott: a kicsiket mégsem látta sehol.

Csak akkor állt meg, amikor észrevette, hogy Kati Lénárd közeledik felé. A lány megtorpant, és bizonytalan pillantásokat vetett az Angol slicces alsójára.

– Bocsánat, uram…

Az Angol kinyújtott karjával nagy kört írt le a levegőben.

– Nem látta őket?

– Kiket, uram?

– Hát a kicsiket!

– Nem láttam, uram. Itt vannak?

– A sátramban voltak. Aztán kimenekültek belőle, de… sehol sem találom őket.

Kati Lénárd aggódó pillantást vetett az Angolra.

– Meleg van, uram. Nem lenne szabad megfeledkeznie a kalapjáról.

Az Angol megtapogatta a fejét.

– Azt hiszi, napszúrásom van?

– Azt nem állítanám, uram.

Az Angol szeme elé vörös köd szállt. Elkapta a lány karját, és maga után vonszolta.

– Jöjjön! Most azonnal jöjjön velem!

– De hát, uram…

– Jöjjön azonnal!

Do, aki messziről szemlélte a történteket, miután becsukta a száját, bevágtatott Tony Cartwrighthoz.

– Ébredj, Tony!

Cartwright felriadt a könyvéből. Láthatott valamit Do szemében, mert villámsebesen előkapta a pisztolyát.

– Mi történt, Do?

– Az Angol alighanem megbolondult.

Cartwright eltátotta a száját.

– Mit csinált?

– Nem is tudom, Tony – visszakozott Do. – Ferguson mesélte, hogy két lány is eltűnt az utóbbi időben.

Nem lehet, hogy ő…?

– Te megbolondultál!

Do feltartotta a kezét.

– Hát… meglehet. Bár, ha valaki alsónadrágban, egy ellenkező lányt ráncigál be a sátrába, az jelent valamit.

Legalábbis úgy tudom.

– A sátrá… ba… alsó… nadrágban? Kit ráncigált be, Do?

Do aggódva nézett Cartrwightra.

– Hát… Miss Lénárdot.

Cartwright felüvöltött, és kezében a stukkerral kivágódott a sátra ajtaján.

Do is felordított, és utána vetette magát. Nem szerette volna, ha Cartwright megöli az Angolt.

Legalábbis előbb nem, mint hogy bebizonyosodik a hihetetlen: az Angol idősödő korában sorozatgyilkossá képezte át magát.

41.

Cartwright berontott az Angol sátrába, majd nyomban meg is torpant. Olyan hirtelen, hogy a mögötte száguldó Do egyszerűen feltaszította. Cartwright a lágy, szelíd fényben

átrepült a sátron, és közvetlenül a lány lábánál ért földet.

Kati Lénárd azonban észre sem vette. Csak állt az Angol mellett – ez utóbbi még mindig alsónadrágban – és a sátor hátulsó részéből áradó zöldes ragyogást figyelte.

Cartwright felpattant, és nagyot ordított.

– Sir Winston, magyarázatot követelek…

Ekkor vette csak észre, hogy a sátorban csoportosulók megkövülve nézik a falakon futkosó fényeket, amelyek óriási kaleidoszkóp ábráiként vetültek a lyukas ponyvára. A lassan mozgó, hatalmas telihold mintha óvatosan mert volna csak benézni a leghatalmasabb lyukon..

– Sir Winston…

Eusebio Escobar megfogta a karját.

– Maradj már csendben!

Amikor Cartwright meggyőződött róla, hogy Katinak nem esett baja – bármennyire is alsógatyában látja mellette Sir Winstont – némiképpen lecsillapodott.

– Mi a fene történik itt? – kérdezte már jóval csendesebben Eusebiótól.

Escobar megszorította a karját, és oldalra húzta: Ettől a pillanattól kezdve már Cartwright is látta a koponyákat a bőröndök tetején. És nyomban megértett mindent.

– Te jó isten! – nyögte. – Mikor?

– Az imént voltak itt.

– Most hol vannak?

Escobar a sátor hátulján tátongó lyukra mutatott.

– Leléptek.

– Miért engedtétek el őket?

Escobar csúnyán nézett rá.

– Mert nem a szolgáink, Tony. Ezt egyszer már megbeszéltük.

Cartwright elégedetlenül rázta meg a fejét: Meg kellett volna tudni tőlük…

Az Angol, úgy látszik, tökéletesen megfeledkezett róla, hogy alsónadrágban ácsorog a sátor közepén. Elgondolkodva vakargatta a mellét, és a koponyákat számolgatta.

– Elhozták a hiányzó tízet.

– És a másik három? – kérdezte furcsa, rekedtes hangon Julia.

Az Angol az egyik bőröndre mutatott.

– Bent vannak.

Escobar a bőröndökhöz lépett. Letérdelt eléjük, majd felpattintotta annak a tetejét, amelyikre Sir Winston mutatott.

– Uram? – fordult aztán a házigazda felé.

Az Angol bólintott.

– Gyerünk, Eusebio!

Eusebio a bőröndbe nyúlt, és óvatosan kiemelte belőle a három koponyát.

Néma csend ülte meg a sátrat, csak a meleg éjszakai szellő csattogtatott egy ponyvacafatot.

– A tizenhárom kristálykoponya! – suttogta áhítattal Julia van der Haas.

A tizenhárom hegyikristályból csiszolt koponya, bár valószerűtlenül lágy, barátságos fényben ragyogott, nem tűnt különlegesnek. Egyikük sem adta jelét, hogy mérhetetlen tudás birtokában lenne.

Julia van der Haasnak lehetett némi érzéke a különleges hangulatok iránt, mert az Angol mögé állt, és halkan megkérdezte tőle.

– Mit érez, Sir?

Sir Winston elszakította tekintetét a koponyákról, és összeborzongott.

– Kicsit fázom. És... az oldalam is viszket. Alighanem megcsípett egy szúnyog.

Kati Lénárd ekkor nevetni kezdett. Hisztérikusan és véget nem érőn. Cartwright odalépett mellé, és befogta a száját. Közben érezte, hogy a lány teste csak úgy rázkódik az idegességtől.

– Az út végére értünk hát – mondta Julia van der Haas. – Boldog lennék, ha megszabadulhatnék tőlük.

Semmi kedvem éjszakánként tolmácsot játszani.

– Azt hiszem... ma este minden megváltozik – sóhajtotta Cartwright. – Emlékszik, Sir, amikor felbukkantak a kicsik? Akkor még nem hittük volna, hogy egyszer itt állunk a kristálykoponyák előtt...

– Mi az utasítása, Sir? – vágott a szavába a költészet és a nosztalgia iránt kevésbé fogékony Escobar.

Az Angol az órájára nézett.

– Értesítsék á többieket. Húsz perc múlva felvisszük a kövekhez a koponyákat.

– És ott... mi lesz? – nyögte némiképpen magához térve Kati Lénárd.

Az Angol ránézett, és megcsóválta a fejét.

– Azt csak a jó isten tudja, kisasszony. Ha ő is tudja egyáltalán.

42.

Éppen berendezkedtek a sátrukban, amikor az a lebarnult képű fiatalember, aki Tony Cartwrightként mutatkozott be, bekopogott hozzájuk. Aggódva pislogott rájuk, és csak akkor nyugodott meg, amikor meggyőződött róla, hogy a hölgyek

már megmosakodtak és átöltöztek.

– Elnézésüket kérem a zavarásért – szabadkozott a bejárat mellett maradva. – Sir Winston küldött. Arra kéri önöket, hogy fáradjanak fel vélünk a kövekhez: A magas, barátságos arcú férfi, Lennon Gettysbury bólintott.

– Köszönjük, uram.

– Sir Winston azt is szeretné, ha azt a koponyát, amelyet önök találtak meg… önök hoznák magukkal.

– Hol a koponya?

– Az Angol, izé… Sir Winston sátrában.

A szép, szőke hajú hölgy Cartwrightra mosolygott.

– Gyönyörű a mai este, uram. Még sosem láttam ilyen csodálatosnak a teliholdat.

– Még én sem – csatlakozott hozzá a kislányuk.

Cartwright is mosolygott.

-Meseszépek a Costa Rica-i éjszakák.

– Itt minden csupa-csupa zene – csillogott Gladys szeme. – Mintha minden fa és virág muzsikálna. Mintha minden virágszirmon egy kis tündér ülne, csengő hangon énekelne, és dobolna hozzá.

Cartwright meghökkent.

– Tessék?!

– Azt mondtam, mintha minden virágszirmon egy tündér ülne.

– Mintha dobolást is említett volna.

– Dobszót is hallottam. A tündérek dobolását.

Cartwright megnyalta a szája szélét.

– Mikor?

– Hogy mikor hallottam a dobszót? – kérdezte meghökkenve

a lány. – Hát... mindig. Tulajdonképpen most is hallom. Hallgassa csak!

Valamennyien elhallgattak. És valóban. Távolról, talán az Arenal mögül halk dobolást hozott feléjük a szél.

A kicsik! – szorult el Cartwright torka. – A kicsik!

-Mikor induljunk? – kérdezte a praktikus Mr.

Gettysbury.

– Negyedóra múlva várjuk önöket Sir Winston sátránál – mondta Tony Cartwright. – Bocsássanak meg, de most mennem kell.

Meghajolt, és belemerült a holdfénybe.

– Igazán kedves fiatalember – dicsérte Joan, és megsimogatta Lennon fejét. – Jól vagy, szívem?

– Kitűnően – biccentett Lennon.

– Hát te, Gladys?

A lány felnevetett. Lennon biztos volt benne, hogy még soha nem hallotta ilyen elégedetten nevetni a lányát.

– Tudod, apa, hogy érzem magam? Mintha egy nehéz házi feladatot oldottam volna meg.

Csodálatosképpen mindhárman így érezték. Mintha életük legfontosabb feladatát oldották volna meg, méghozzá sikeresen.

Odakint az éjszakában megerősödött a dobszó.

43.

Cristobal atya megköszörülte a torkát, és addig köszörülgette, amíg a Grófnő meg nem hallotta a sátrában.

– Ön az, atyám?

– Én vagyok, lányom.

– Jöjjön be.

Cristobal atya belépett a Grófnőhöz. Óvatosan tette: készen rá, hogy azonnal lesüsse a szemét, ha valami illetlenséget látna odabent. Megkönnyebbülve tapasztalta, hogy a Grófnő halványzöld tréningruhát visel, aztán meg elszörnyedt, amikor észrevette, hogy a ruha olyannyira rásimul a Grófnő testére, hogy… Oh, szentséges Szűzanyám!

Legszívesebben keresztet vetett volna, de nem merte megkockáztatni. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy illendő lenne-e keresztet szórni magára csak azért, mert a Grófnő úgy néz ki kölcsönruhájában, mintha nem is lenne rajta semmi.

Cristobal atya, bármennyire is ellenére volt, kénytelen volt megállapítani, hogy a Grófnő leginkább arra a bűnbánó utcalányra emlékezteti, akinek megfestett képét egyszer a vatikáni múzeumban alaposan megnézegette. Már nem emlékszik, ki festette, az azonban biztos, hogy a festő nem takarékoskodott sem a méretekkel, sem a festékkel. Persze, a Grófnő azért nem annyira túlméretezett, bár ha jobban meggondoljuk, aligha férne bele egy közönséges üstbe, ha mégiscsak a pokolra kerülne. Szerencsére erre semmi jel nem mutat. Elvégre azért, mert valakinek… hm… ekkorák a micsodái, még nem biztos, hogy az ördögök prédájául esik. De a fenébe is, miket fantáziál itt össze, miket?

– Valami baj van, atyám?

– Ó, dehogy, dehogy – nyelt egy nagyot az atya. Csak azt akartam megkérdezni… nem látta-e véletlenül Louist?

– Itt vagyok, atyám – hallotta a háta mögül Louis hangját.

Louis ekkor óvatoskodott be éppen a sátorba. Cristobal atya szája tátva maradt, amikor megpillantotta.

Louis fekete, ódivatú, csíkos ruhát viselt, fekete kalapot, és még nyakkendőt is.

– Te vagy az… Louis?

– Én vagyok, atyám.

– Szépen kiöltöztél.

– Ünnepnap van ma, atyám.

Cristobal atya keresztet vetett.

– Üzent az a férfi. Sir Winston.

A Grófnő kacéran végigsimított a ruháján, amitől Cristobal atya kénytelen volt ismét lehunyni a szemét.

– Igazán? És mit üzent?

– Hogy azonnal indulunk. Arra kért; hogy azt a koponyát, amelyet mi... mi...

– Igen?

– Ön hozza, Grófnő.

A Grófnő arcán piros hullámok futottak végig.

– Köszönöm. Nagyon köszönöm. Hálás vagyok, amiért rám esett a választása.

– Indulhatunk végre?

– Én kész vagyok – mondta Louis.

– Én is – csatlakozott hozzá a Grófnő.

Cristobal atya biccentett; és indult volna, de a Gróf nő még visszatartotta.

– Atyám... szundikáltam egy kicsit délután.

– Én is – bólintott Cristobal atya. Louis eközben kibújt a sátorból, és illedelmesen odakint várakozott.

– Álmot láttam.

Cristobal atya megtörölgette a homlokát.

– És?

– Elmondhatom?

– Most?

– Csak néhány mondat az egész, atyám. Kíváncsi vagyok rá,

mit szól hozzá?

– Hát akkor csak mondja, lányom!

A Grófnő mélyet sóhajtott.

– A koponya beszélt hozzám.

– Melyik koponya?

– Hát a mi koponyánk.

– Hm. És mit mondott?

– Nem beszélt valami szépen velem. Azt mondta anélkül persze, hogy mozgott volna a szája – hogy nagy marha vagyok.

Cristobal atya eltátotta a száját.

– Ezt mondta a koponya?

A Grófnő bólintott.

– Ezt.

– Hm. És miért mondta?

– Ezt is elmagyarázta. Azt mondta, tudja, hány éves vagyok. Ön is tudja, atyám?

– Honnan tudnám?

– Éppen negyven, atyám.

– Jó, jó, de miért éppen most...

– A koponya megszidott, amiért eltékozoltam a életemet. Tudja, miért, atyám? Mert a lélekkel foglalkoztam a test helyett. Más lelkével, a saját testem helyett!

Spiritiszta lettem, és szellemekkel társalogtam éjszakánként, ahelyett hogy... hasznosabban töltöttem volna az időmet. Arra biztatott, hogy siessek, és pótoljam be az elmulasztottakat, mert rövid az idő, és hamarosan az én fejemből is koponya lesz, csak éppen nem kristály, hanem csont.

– Bűnös gondolatok – fintorgott az atya. – Nem hiszem,

hogy a koponya sugallhatta az álmát. Talán inkább az ördög!

– A koponya volt az, atyám. És én... rádöbbentem, hogy igaza van. Hiszen még nem is éltem igazán. Mert mi az élet célja, atyám? Család, gyerekek...

– Istentől megáldott házasságban! – emelte fel az ujját figyelmeztetőn az atya.

– Hiszen erről beszélek én is. Ezért arra kérem, atyám, adja áldását az új életemre. Hazamegyek, és kidobom a szemétbe az asztalt, amit eddig táncoltattam.

És feladok egy újsághirdetést.

Az atya legyintett egyet.

– Felesleges, lányom. A régi bútornak manapság nincs keletje.

– Nem is azért adom fel. Férjet keresek magamnak.

Az atya erre már hápogni sem tudott. Aztán egyszerre csak elégedettség futott át rajta. Végül is, miért ne?

Még a házasság is jobb, mint a szellemekkel való illetlen társalkodás.

A Grófnő ismét végigsimított a zöld melegítő elején.

– Arra akarnám megkérni, atyám, hogy ha találok magamnak egy megfelelő férfit, ön adjon össze bennünket.

Cristobal atya az ég felé fordította tekintetét. Hát már mindenki megbolondult, istenem?

A messzi távolból halk dobszót hozott az esti szél.

– Elvállalom! – mondta aztán határozottan. – De most sietnünk kell, lányom. Végre kell hajtanunk a feladatot.

Az Arenal halkan pöffentett egyet.

Mintha aludni készült volna.

44.

Ha Tony Cartwright korábban érkezik Olivia és Hernán sátrához, talán még a beszélgetésüket is meghallotta volna. Ott feküdtek a szűk vaságyon egymásba fonódva. Hernán a lány hasán nyugtatta a fejét, az pedig boldogan szorította magához.

– Hernán?

– Tessék?

– Hogy érzed magad?

Hernán felemelte a fejét.

– Azt hiszem, a világ tele van csodával, amelyekről nem is álmodtam korábban. Amióta nem vagyok bolond... néha bizonytalan vagyok benne, nem álmodom-e.

– Hát ez nagyon is valóságosnak tűnt.

Hernán a lány szemébe nézett.

– Kérdezhetek valamit?

– Hát persze – mondta a lány. – Mit akarsz tudni?

– Azt, hogy... lehetne, hogy te meg én... szóval...

A lány összehúzta a szemét.

– Mit akarsz mondani? Nyögd már ki végre!

– Hát, hogy... ne váljunk el hamar egymástól.

– Ezt hogy érted?

– Amikor elmegyünk majd innen... mindenki megy a maga útján. Nem lehetne, hogy te meg én... egy darabig egy úton menjünk?

A lány szeme Hernán szemébe fúródott.

– Valóságos útról beszélsz vagy... másmilyenről?

– Mindegyikről.

– Azt szeretnéd, hogy egy darabig együtt maradjunk? Éljünk együtt? Így gondolod?

– Így – mondta Hernán.

A lány megrázta á fejét.

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Biztos.

– Tisztában vagy vele, ki voltam én?

– Fontos ez?

– Most talán nem az, de később fontos lehet.

– Emiatt ne aggódj. Nagyon szeretném, ha együtt maradnánk.

– De hát én kurva voltam!

– Én meg bolond. De már nem vagyunk azok. Se te, se én!

– Miért akarsz éppen engem, miért?

Hernán amennyire tudta, felhúzta a vállát.

– Mert... hogy is magyarázzam csak? Egyszer, még a műhelyben leesett a köpenyemről egy gomb. Szép gomb volt, és elgurult valahova. Álló napig kerestem, de nem találtam. A gazda akkor azt mondta, hogy ne keressem már azt a gombot; lehet, hogy belepottyant a lefolyóba, és már úton van a tenger felé. Vesz nekem helyette egy másikat, még talán szebbet is, mint az volt.

De én mégsem lettem boldog. tőle. Nekem az a gomb kellett! Úgy éreztem, az a gomb éppen nekem való.

Lehet, hogy a másik szebb, és... nem tudom. De nekem mégiscsak az kellett. Valahogy így érzem most is.

– De hiszen... nem is ismersz mást rajtam kívül.

– Nem is akarok ismerni.

– De hát miért? Miért kell neked. valaki, aki melletted maradjon? Már nem vagy bolond, azt csinálsz, amit akarsz. Állást vállalhatsz, és rá sem nézel az olyanokra, mint én. Vagy megveszel pénzért. Akkor küldesz el, amikor csak akarsz. Füttyentesz, és én újra jövök. Miért kellenék neked állandóan?

Hernán megcsóválta a fejét.

– Mert fogni akarom a kezed. Mindenkinek szüksége van egy kézre, amelyet foghat. Ezt a koponyától tudom. Semmi nem ér semmit, ha nem foghatod valakinek a kezét.

– És az inverzió? Ha mégis meghal a Föld? Ha minden hiába, és a koponyák sem tudnak segíteni?

– Akkor is! – makacskodott Hernán. – Akkor is könnyebb így. Ha nem vagy egyedül. A halált nem lehet ugyan legyőzni, de abban az utolsó pillanatban, ha valaki bátorítón megszorítja a kezed... hát az annyit ér, mint az egész élet! Ezért szeretném, ha mellettem maradnál.

– Jól van – mondta a lány. – Te tudod, mit akarsz.

Veled maradok, hiszen... sokat köszönhetek neked. És én is... talán nekem is szükségem van egy kézre.

Ekkor kopogott Tony Cartwright az ajtón.

Nem figyelt arra, mit beszéltek azok odabent, pedig jó néhány perce már a sátruk mellett ácsorgott.

Csak éppen a távoli, el-elhalkuló, majd ismét megerősödő dobszót hallgatta.

45.

– Kész van, Laila? – kérdezte Wauni professzor bedugva a fejét a sátorba. – Epedve várjuk.

A professzornő összehajtotta az imaszőnyegét, és beállította két bőrönd közé.

– Éppen végeztem. Karahan és többiek?

– Itt vannak valamennyien.

Amint kilépett az ajtón, megütötte a fülét a dobszó.

– Dobolnak – kapta fel a fejét.

Karahan bólintott.

– Dobolnak, Laila. Ismét itt bujkálnak a kicsik a

közelünkben.

– Az Angol?

– Éppen átöltözik. Hamarosan felvisszük a koponyákat a monolitokhoz.

Laila AL-Bakr aggódva nézett a hegyre: – Képtelen vagyok megszokni. Az az érzésem, hogy minden pillanatban a nyakamba omolhat lávástól, sziklástól.

– És a piramisok? – kérdezte csúfondárosan Karahan. – Amikor a belsejükben mászkál? Engem a frász törne ki, hogy annyi kő van a fejem felett. És ha az omlana magára?

– Ha annyi évet kibírtak mozdulatlanul, miért omlanának rám? A piramisok állandóak, mint maga az idő.

Ez a hegy azonban mozog. Nézzék csak! Most is megindult róla egy lávapatak lefelé!

Kati Lénárd megcsóválta a fejét.

– Korábban nem volt ott!

– Micsoda? – riadt meg Cartwright.

– A hasadék. Amiből a láva ömlik.

– Hogyhogy nem volt ott?

A többiek lassan köréjük gyűltek. Ferguson úgy látta, hogy nem túl boldogok az újonnan keletkezett hasadék láttán. Elvégre őstörténészek és paleoantropológusok, nem vulkánkutatók.

– Ez a hasadék csak nemrégen születhetett – ismételte a lány, megfogva Cartwright kezét.

– És?

– A hegy valóban mozgolódik.

– Ezt eddig is láttuk – morogta Karahan, majd Wauni vállára ütött. – Maga nem szól semmit, nagyokos?

Hiszen a maga országa telis-tele van vulkánnal. Eddig azzal

dicsekedett, hogy a hawaii emberek és vulkánok jó barátok.

– Azok a hawaii vulkánok – morogta Wauni, a többiekhez hasonlóan nyugtalan pillantásokat vetve a lávafolyóra. – Ez meg Costa Rica-i.

– Mi a különbség a kettő között?

– Nem mindegy, hogy hazai pályán játszik-e egy csapat, vagy idegenben.

– A vulkán az vulkán – legyintett Karahan. – Mindenesetre jó lenne, ha mihamarabb elintéznénk a dolgunkat. – Mindenki készen áll a nagy mutatványra?

– Várjon csak egy pillanatra! – intette le Zombory. Bocsásson meg, kisasszony – fordult aztán Kati Lénárdhoz. – Biztos benne, hogy újonnan keletkezett a hasadék? Hátha már eddig is megvolt, csak nem folyt belóle láva.

A lány sóhajtott, és megingatta a fejét.

– Egészen új keletű. Ebben biztos lehet. Az én feladatom volt a feltérképezésük. Paddington professzor rótta rám, hogy próbáljam megállapítani az aktív és az alvó hasadékok számát. Szaknyelven nem így hívják őket, de ez most nem fontos. Megszámoltam azokat a hasadékokat, amelyekből időről időre ömlik a láva.

– Sokat talált belőlük?

– Tizennégyet. Ezekből folyamatos a lávaömlés.

Persze nem mindig azonos az ömlés intenzitása: előfordulhat, hogy valamelyikük hosszabb-rövidebb ideig szundikál.

Zombory sóhajtott, és szemügyre vette a tűzfolyamot. A lassan leszálló alkonyatban egyre erősebben lángolt a láva vörös fénye.

– Gondolja, hogy… közeli kitörést jelent a felbukkanása? – szakította meg a lány előadását.

Kati eleresztette Cartwright kezét.

– Ezt inkább Paddington professzortól kellene megkérdeznie. Ő a professzor, nem én. Ami a szakirodalmat illeti… hát nem sok jót jelent, az kétségtelen.

– Pokolba a hasadékokkal! – zárta le az eszmecserét Eusebio Escobar. – Koncentráljunk inkább a munkánkra! Végezzük el, amit a sors előírt számunkra.

– Ezt szépen mondta, Eusebio – dicsérte meg AlBakr asszony. – Érződik a szaván, hogy a szívéből jött.

Eusebio furcsa pillantást vetett rá.

– Gondolja?

– Miért? Nem onnan jött?

– Nem tudom, Laila – sóhajtotta Escobar. – Nem tudom, honnan jött. Egy azonban biztos: nem lenne jó, ha megtudnák, mi lakik a szívemben. Néha még én magam sem vagyok tisztában vele. Talán minden egyszerűbb lesz, ha végére érünk ennek a történetnek. Már csak egy éjszaka van hátra! Egyetlen éjszaka!

– Aztán… mi lesz? – kérdezte erőltetett nyugalommal Karahan.

Escobar megcsóválta a fejét.

– Nem tudom, professzor. Talán a mennybe megyünk, talán a pokolba.

– Allah legyen velünk! – morogta Laila Al-Bakr.

– Gyerünk! – intett idegesen Cartwright. – Gyerünk az Angolhoz!

A vulkán oldalában frissen nyílott hasadék lassan szélesedett.

Ekkor már egyikük sem figyelt rá: valamennyien az Angol sátra felé néztek.

Pedig ha odafigyelnek a hasadékra, láthatták volna, hogy a

lávának gyorsan megváltozik a fénye. Immár nem vörös volt a lángja, hanem halványzöld.

Olyan színű, amilyen színű lávafolyást nem látott még emberi szem.

46.

Az Angol megpróbálta megnyugtatni a két férfit, de nemigen akart sikerülni neki. De hát hogy is sikerülhetett volna, amikor egyikük a szerelmét követelte viszsza, a másik pedig a lányát. S neki semmi más eszköze nem volt a megnyugtatásukra, csupán az ékesszólása.

Na és talán a koponyák a sátra hátuljában.

– Figyelj rám, Winston – magyarázta Paddington, aki az elmúlt napok során éveket öregedett. – Bíztam benned, mert mást nem is tehettem. Azért nem fordultam a rendőrséghez, mert megkértél rá. De most már elég ebből! Ha megvirrad, bemegyek a városba. Akármit is mondasz.

Az Angol megsimogatta a bajuszát.

– Nincs ellenvetésem, Ambrie. Sőt, én is veled tartok.

– Eddig valahogy nem akartál hinni nekem.

– Újabban már nem hiszem, hogy a kicsik rabolták volna el a... Miss Grabowskyt.

– És az én lányomat? – tudakolta Peters.

– Őt sem.

– Én viszont azt hiszem, igen!

– Beszéltem a főpapjukkal. Nem ők tették.

– Te hiszel neki?

– Hiszek.

Paddington összetette a kezét, mintha imádkozna.

– Istenem, hogy lehetsz ilyen együgyű, Winston? Hiszen azok a fickók nem is emberek! Majmok vagy micsodák!

Áldozatot akarnak bemutatni a tűzhányónak, és ezt meg is teszik! Hacsak nem fésüljük át a vulkán környékét, nem ugrasztjuk ki őket a bokorból…

– Én az indiánokra tippelek – ellenkezett Peters. Nekem ez a kicsi-ügy megfoghatatlannak tűnik. Bocsássanak meg: nem is nagyon hiszek benne.

– És a koponyák? – kérdezte az Angol a bőröndök tetején sorakozó kristályokra mutatva.

– Az indiánok készítették őket! Elvégre kézművesek.

– Csakhogy ezek nem agyagból készültek, hanem hegyikristályból!

– Mi a különbség a kettő között?

– Egy akkora kristálytömböt, mint amekkorából a koponya készült, cirka háromszáz évig kellene egyfolytában csiszolni ahhoz, hogy elkészüljön egy…

Szerencsére kopogtattak a sátorrúdon.

Az Angol megkönnyebbülve felsóhajtott, és a kopogás felé kiáltott.

– Jöjjön be, kérem!

Az ajtót helyettesítő lepedő félrehúzódott, Tony Cartwright lépte át a képzeletbeli küszöböt.

– Itt vagyunk, uram.

Az Angol biccentett, és a másik kettő felé fordult.

– Csak még egy kis türelmet kérek. Tudom, hogy nehéz, de..: A koponyák a bőröndök tetején felragyogtatták fényüket. Mintha megkezdték volna a felkészülést az előttük álló éjszakára.

A vulkán éjszakája

1.

Az Angol lyukas sátrába egymást taposva furakodtak be a búcsúzó napsugarak. A bőröndök között fenyegető árnyékok kushadtak; amelyeket még a koponyák zöldes fényének sem sikerült legyőznie. Az éjszaka egyre közeledett.

Az Angol elhúzta a bejárat elé akasztott lepedőt.

A vörös napsugarak megtorpantak a nyílás előtt, de nem igyekeztek behatolni rajta. Inkább azokat a lyukakat részesítették előnyben, amelyeket a tehenek szarva vágott a ponyván.

Sir Winston úgy állt az ajtó előtt, mint minden idők hadvezérei a döntő csata előtt, akik egyetlen lapra tettek fel mindent: jövőt, hírnevet, életet. Holnap talán már nyoma sem.lesz a vezéri sátornak, győztes hordák lába tapos rajta, haldoklók vére festi pirosra a ponyvacafrangokat.

Sir Winston azonban ahelyett, hogy erőteljes hangon, érckakas kukorékolásának erősségével hirdette volna a magasztos pillanatot, csak mekegni tudott, mint egy tanácstalan kecske.

– Eeee... hát... izé... elérkezett a pillanat, kérem.

Eeee... tudom, hogy mondanom kellene valamit, de...

mi a fenét mondjak? Együtt voltunk jóban-rosszban...

amikor, izé... a kicsiket kerestük, aztán megtaláltuk őket... és azt hittük, végre pontot tehetünk az ügy végére... de mégsem tehettünk. Jöttek, ugye, ezek az izék; az óriásokkal... mi pedig tovább kerestünk, és... olyan jelenségekre bukkantunk, amelyek megdöbbentettek bennünket, és a tudományos világ; hát... enyhén szólva is, hülyének nézne bennünket, ha... elmondanánk neki, kérem. Most pedig mindennek a tetejében, kérem szépen, még itt van ez az

inverzió is, ami, ugye, a földi élet pusztulását okozhatja. Egyszer, kérem, meg kellett néznem egy filmet... Sofie vonszolt be a moziba... arról szólt, hogy volt valami barom – elnézést a kifejezésért, de tényleg az volt – aki meg akarta semmisíteni a Földet valami lézertükör vagy mifranc segítségével. Erre az illetékesek megbíztak egy pasast... én nem is tudom már... valami Bond volt, alighanem James Bond... hogy hárítsa el a vészt az emberiség feje fölül. Azt mondták ennek az izének, hogy mentse meg a Földet, mert csak tőle függ, hogy lesznek-e még rajta holnap is élőlények vagy sem. Én, kérem... eeee... csak röhögtem rajta, persze, csak magamban, hogy Sofie meg ne hallja, mert olyan, izé, fellengzősen hangzott, hogy meg kell menteni a Földet, meg minden. És most, kérem, én is abban a helyzetben vagyok..., hogy azt kellene mondanom önöknek, hogy a mi kezünkben van az egész Föld létezése. Persze, csak ami az élővilágot illeti. Ezt kellene mondanom. De hát önök úgyis, eeee... valamennyien tudják ezt nélkülem is. Akkor hát nem is mondok semmit... illetve azért mégis csak mondom, hogy a koponyákat, amelyek, izé... itt vannak mögöttem a sátorban... a helyükre kell tennünk, azaz... nem is tudom igazán,. hol a helyük... de rá kell tennünk a monolitokra. Aztán... izé... majd meglátjuk.

Megtörölgette a homlokát, és elgondolkodva nézett maga elé. Mintha azon töprengene, mit tegyen még hozzá az elmondottakhoz.

– Eeee – folytatta aztán nagyot nyelve. – Hát amint látom... úgy fogják fel, mint valami ünnepet... Látom, valamennyien felöltöztek... úgy értem... ünnepi ruhát meg mifenét... hát, felvettem én is, de ez végül is nem fontos... Szóval, minden marhaságot összebeszélek...

Jó, már be is fejezem... Mindenesetre, köszönöm, hogy együtt lehettem magukkal, és bármi történjék is... hát, nem tudom. Lehet, hogy azért valami marad belőlünk.

Néhány gondolat talán, mifene. Talán ott bolyonganak a

gondolataink a nagy, kozmikus űrben, és egyszer majd egy másik bolygón, izé... talán lesz belőlük valami. Hát... még egyszer köszönöm, és akkor... lássunk a dolgunkhoz, mert fut az idő.

– A kicsik már dobolnak, uram! – figyelmeztette Cartwright.

Az Angol azonban ügyet sem vetett rá.

– Úgy gondoltam... izé... hogy mindenki vigyen egy koponyát, aki csak... vagyis, esetleg többen egyet...

vagy ketten... a lényeg az, hogy felírtam ide... itt is van már... csak még a szemüvegem... igen, igen, itt van már... szóval... arra kérném Senorita Olíviát és Senor Hernánt, hogy vegyenek magukhoz egy koponyát, és... majd együtt felvisszük... Kérem, Senorita Olivia.

Olivia Flores Hernánra nézett majd fürgén belépkedett a sátorba, a bőröndökhöz sietett, és felemelt róluk egy koponyát.

– Ez a miénk.

– Tessék? – hökkent meg az Angol.

– Ez volt a mi koponyánk... akarom mondani, az, amelyet mi hoztunk magunkkal.

– Felismeri?

– Érzem. Hernán és én köszönjük... hogy ránk gondolt.

Az Angol biccentett és folytatta.

– Kérem, Grófnő... atyám és Senor Louis... a következő koponyát...

A Grófnő mindenkit megelőzve halk sikkantás kíséretében beröppent a sátorba, és magához ölelte a zsákmányát.

– Istenem, én olyan boldog vagyok. Tudja, uram, hogy minden megváltozott bennem?

– Kérem?

– Eh, ezt ön úgysem értheti!

Az Angol megvonta a vállát, és Gladysre mosolygott.

-Ön, kisasszony vállalná, hogy...?

Gladys már bent is volt a sátorban. Olyan vigyázva emelte fel a koponyát, mintha attól félne, hogy egy óvatlan mozdulatára felrobban.

– Julia... izé... kérem.

– Köszönöm – mondta Julia van der Haas.

– Laila, ha megtenné...

– Nem tudom, erről a napról álmodoztam-e gyerekkoromban, de ha már ide vezetett a végzet, miért ne?

– Wauni és Karahan professzorok...

– Jézusom! – kapott a fejéhez Wauni. – Miért kell nekem mindig ezzel a fickóval együtt szerepelnem?

Aki azt sem tudja, mi a különbség egy hettita útlevél és egy babiloni bili között.

– Maga beszél? Aki a teherliftet használja a hawaii múzeumban, mert a személyfelvonó leszakadna alatta.

– Da és Do, kérem.:.

Da megjelenése elkápráztatta a jelenlévőket. Mert Da jaguárnak öltözött ezen az estén. Akik nem ismerték, meg is hökkentek tőle. Gladys például az anyjához húzódott, amikor Da elhaladt mellette.

Az Angol összedörzsölte a tenyerét.

– És most:.. azok a kollégák, akikkel együtt, jóbanrosszban... izében... hát akkor... Mr. Zombory, Mr.

Escobar, Mr. Cartwright és Miss Lénárd, ha óhajtja, Mr. Ferguson is, kérem. Nagyon sajnálom, hogy néhányan, izé... nem lehetnek itt, ugye, fontos dolgok, mifene, de azért mégis régebben együtt... hát így valahogy.

Már csak két, halványan fénylő koponya árválkodott a

bőröndök tetején.

Sir Winston megköszörülte a torkát.

– Arra gondoltam, hogy talán Paddington és Peters professzor, akik nélkül, hm... nem mentünk volna semmire... ők is...

Paddington feledve keserűséget, szertartásosan meghajolt.

– Részemről a szerencse.

– Ahogy óhajtja, Sir Winston – biccentett Peters. Bár ez természetesen nem akadályoz meg abban, hogy holnap reggel...

– Engem sem – csatlakozott hozzá Paddington.

Az Angol sóhajtott.

– Ez az utolsó, hát... nekem maradt. Indulhatunk, kérem?

Bement a sátorba, felemelte a koponyát, majd végignézett a gyatra berendezésen, mintha búcsúzna tőle.

– Akkor hát... menjünk!

Valamennyien a hegy felé fordultak.

Zöldes fényben égett előttük a frissen feltárult nyílás a tűzhányó oldalában..

2.

Ferguson észre is vette a furcsa jelenséget, de mivel a gondjaira bízott koponyával volt elfoglalva, nem ért rá hosszasabban rajta tartani a szemét. A tábor környéke telistele volt szórva apró kővel: vigyáznia kellett, nehogy leejtse. Fogalma sem volt róla, mi történne, ha belebotlana egy kődarabba, és a koponya kirepülne a kezéből. Izzadni kezdett a homloka már a gondolatától is, mintha dinamitot cipelne.

Negyedórát haladhattak felfelé az Arenal oldalában.

A nap közben lebukott a környező dombok mögött.

A sötétség olyan sebesen hullott a földre, mint a meglőtt

madár. Sokáig azonban nem verdeshetett a szárnyaival, mert a hatalmas telihold, amely már korábban felkúszott az égre, felbátorodva a konkurens gyors távozásán, pazarló kézzel kezdte szórni a fényét.

– Telihold! – suttogta Laila Al-Bakr. – Allahra!

Azóta is rettegek tőle!

Tony Cartwright és Zombory összenéztek. Vajon nem követnek-e el óriási hibát? Mi van, ha a kicsik csapdába csalják őket? Lemészárolják valamennyiüket. Ha felbukkannak az első korongok…

Cartwright magához intette Hernánt.

– Jó lenne, ha mellettem maradna, Hernán.

– Hiszen itt vagyok, uram.

– A korongok?

– A tarisznyámban.

– Használni is tudja őket?

– Azt hiszem; igen.

– Do?

– Beszéltem vele. Két korong van nála.

– Mit gondol… ha megtámadnak bennünket, lenne esélyünk ellenük?

Hernán megvakarta az orra hegyét.

– Őszinte legyek, uram, vagy bizakodó?

– Az előbbi.

– Azt hiszem… legyőznének bennünket. De mondhatok valamit, uram?

– Hát persze.

– Úgy érzem… nem hazudnak. Nem kell félnünk tőlük.

– És ha becsapják az érzései? Ha ők akarják, hogy így

érezzen?

– Akkor miért adták volna nekünk a koponyákat?

Hiszen megölhettek volna valamennyiünket.

– Talán a holdtöltére vártak.

– Hát... nem tudom, uram.

Ebben a pillanatban felmagasodott előttük.az első monolit. Nyomban fel is hangzott Sir Winston kiáltása.

– Wauni professzor! Hol van?

– Máris megyek, uram.

– A létrát, Wauni!

A hatalmas termetű professzor levette a válláról a kettőslétrát, amelyet még Zombory rakott rá a sátraknál.

– Isten nevében, lássunk hát neki!

– Allah nevében!

Wauni a kőkoponya oldalához támasztotta a létrát, aztán Gladys felé intett.

– Ez a ti koponyátok helye. Az egyetlen, nem emberi koponyáé. Te teszed fel rá, kicsim?

Joan, Lennon és Gladys összenéztek.

– Mindhárman – mondta aztán Joan. – Valamenynyien látni akarjuk.

Nem ment könnyen, de végül is mindhármuknak sikerült elhelyezkedniük a létra csúcsán.

– Látod a mélyedést, Gladys?

– Látom, apa.

– Akkor hát... rajta, kislányom!

Gladys megsimogatta a koponyát, mintha élőlény lenne, méghozzá nagyon kedves élőlény, és belehelyezte a monolitfej tetején húzódó vágatba. A koponya beletottyant, majd

mozdulatlan maradt. Kissé felragyogott, mintha, ki tudja, mióta várt volna erre a pillanatra.

– Gyerünk a következőhöz!

Sorban ráhelyezték a monolitokra a koponyákat.

Amikor az utolsóhoz értek, az Angol habozni látszott.

– Valami baj van, uram? – suttogta neki Cartwright.

– Ez az utolsó – mondta az Angol.

– Úgy van, uram.

– Ném tudom, ha a helyére teszem... nem történik-e valami olyasmi, ami miatt talán jobb lenne, ha elmennének a közelemből. Húzódjanak távolabbra... esetleg oda fel.

Cartwright biccentett.

– Feleslegesnek tartom ugyan, de ha ragaszkodik hozzá, uram...

Az Angol összehúzta a szemét.

– Látja ott azt a tisztást a kövek között? Kísérje fel az izé... barátaimat.

– Inkább önnel maradnék, Sir.

Az Angol felrántotta a vállát.

– Ugyan mi a fenéért? Kinek használna, ha maga is meghalna velem együtt? Bár még így is megtörténhet.

Az Angol beharapta a szája szélét, amikor ismét a fülükbe csapott a már nem is annyira távoli dobszó.

– Magát nem idegesíti ez a dobolás, Tony?

– Az az igazság, uram, hogy én már nem is tudom, mi idegesít.

– Azért csak csínján a fegyverekkel, rendben?

– Hát persze, uram.

– Nos, Tony, akkor hát... kísérje fel oda őket!

Tony önkéntelenül is felpillantott a felettük húzódó, hosszúkás tisztásra. Furcsa hely volt ez a vulkán oldalában: mintha egy életre kelt óriás seperte volna tisztára hatalmas seprőjével. Körös-körül vastagon borította a tűzhányó oldalát a kőtörmelék és a megszilárdult láva; ezt a körülbelül száz négyzetméternyi területet azonban nem csúfította el semmi. Akár labdarúgó mérkőzést is játszhattak volna rajta.

Tony azt is észrevette, hogy a tisztásról kitűnő rálátás nyílik a frissiben született hasadékra. Mintha valaki, egy mindennél hatalmasabb akarat, szántszándékkal rendezte volna így a dolgot. A hasadék hatalmas színpad, amelyen a kozmikus színielőadás felvonásai zajlanak, a tisztára sepext terület pedig a nézőtér, ahonnan a riadt nézők az eseményeket szemlélhetik.

– Nem szeretném magára hagyni, uram.

– Menjen már a fenébe, Tony!

– Megölelhetném, uram?

Az Angol sóhajtott, és hóna alatt a koponyával elindult az utolsó monolit felé.

– Maga csak a lányokat ölelgesse, Tony. Ajánlom figyelmébe Miss Lénárdot. Na, tűnjön már innen!

Cartwright megfordult, és a mintegy tíz-húsz lépésnyire várakozókhoz lépkedett.

– Gyerünk! – kiáltotta aztán a fejük felett csillogó tisztásra mutatva. – Felmegyünk oda!

– És az Angol? – hökkent meg Al-Bakr professzornő.

– Ő is jön, csak helyére teszi az utolsó koponyát.

– Segítek neki tartani a létrát! – kiáltotta a profeszszornő, de Cartwright még idejében elkapta a blúza szélét.

– Maradjon; Laila! Egyedül óhajtja helyére tenni a koponyát. Azt hiszem... az egész életének a megkoronázása. Nem akarja megosztani senkivel a nagy pillanatot.

Ez természetesen nem volt igaz, és ezt Tony is tudta.

Azt is tudta viszont, hogy ezzel távol tarthatja az okvetetlenkedőket az Angoltól.

– Irány a tisztás! – vezényelte, amikor észrevette, hogy az Angol megfordul, és mintha figyelmeztetőn felé intene. – Jöjjenek utánam, kérem.

Öt perc múlva odafent voltak valamennyien. A tisztáson érezhetően még melegebb volt a levegő. A megnyílt hasadék mintha a pokol forróságát sugározta volna feléjük.

– Félelmetes és gyönyörű – dünnyögte Karahan professzor. – Nem akar közelebb menni hozzá? – kérdezte aztán Waunitól.

– Közelebb? – hökkent meg a hawaii. – Eszem ágában sincs.

– Eddig azzal etetett, hogy nem fél a vulkánoktól.

– A nagyfeszültségű oszlopoktól sem félek, mégsem mászom fel rájuk.

– Nagyszájú!

– Kötözködő!

– Duguljanak már el! – förmedt rájuk Julia van der Haas. – Még az ilyen magasztos pillanatokban sem képesek nyugton maradni?

– Jól van – legyintett Karahan. – Béküljünk ki. Foghatja a kezem, ha fél.

– Én a magáét? Eszem ágában sincs. A végén még halálunk után is egy helyre kerülünk.

Talán tovább is folytatták volna a civakodást, ha az Angol oda nem lép az utolsó monolithoz. Egyetlen pillanatra ismét hátrafordult. Cartwright biztos volt benne, hogy örökre az eszébe akarja vésni ezt a pillanatot.

Így akar elköszönni mindazoktól, akikkel annyi izgalmas órát élt át; amíg a kicsiket keresték. Ki gondolta volna akkor, ott, a Pireneusokban, hogy hova vezetnek az események?

Az Angol felemelte a földről a létrát, és fél kézzel az óriási kőkoponya oldalához támasztotta.

A tisztáson csend honolt, csak a vulkán tompa pöfögése hallatszott. A dobszó viszont elhallgatott, mintha a dobolók is feszült figyelemmel kísérték volna a történteket.

Az Angol elindult felfelé a létrán.

Valahonnan a kráter magasságából megindult lefelé valami. Talán kő, talán frissen megszilárdult láva. Cartwright nyugtalanul figyelte a környéket, de csak a csörtetést hallotta, a követ nem sikerült megpillantania.

Aztán egyszerre csak elhalt á hang – a kő bizonyára elakadt valamiben.

Az Angol a monolit fölé hajolt.

A dobszó ismét megszólalt. Ezúttal már csak egyetlen dob hangja hallatszott.

– Mi lesz már? – suttogta Zombory türelmetlenül. Gyerünk, Sir!

Az Angol kivette a hóna alól a koponyát, és lassú, megfontolt mozdulattal a kőtömbre helyezte.

Többen is behunyták a szemüket. Ki tudja, mire gondoltak: talán arra, hogy rövidesen olyan borzalmak sújtják majd őket, mint Krisztus halálakor a kíváncsiskodókat. Sötétség köszönt a földre, lezuhannak a csillagok, kitör a vulkán, esetleg tűzfolyam árasztja el a környéket. Ezzel szemben nem történt semmi: szellő sem rebbent, csupán a dob pufogott árván, magára hagyottan.

Az Angol megfordult, és harmadszor is feléjük nézett.

Cartwright eleresztette Kati Lénárd kezét, és a vulkánt vette szemügyre. Az Arenal csendesen pipázott a fejük felett: láthatóan nem vett tudomást róla, hogy a kristálykoponya a helyére került. De vajon, valóban a helyére került-e?

Az Angol lassan lemászott a létrán.

Cartwrightnak az az érzése támadt, hogy az Angol csalódott. Lassú, fáradt lépteiből arra következtetett, hogy mindenre felkészült: arra is, hogy soha többé nem látja viszont azokat, akiket a legjobban szeret a világon.

És most, hogy láthatóan nem történt semmi, mélységes csalódottság kerítette hatalmába.

Szó, ami szó: ő maga is csalódott volt egy kicsit.

Nem, esze ágában sem volt meghalni – most, hogy Katit megismerte, még kevésbé, mint bármikor eddigi élete során – mégis valami fennköltet, ünnepélyeset várt. Talán azt, hogy megszólaljon a fejük felett egy mennyei kórus, és az angyalok a dicsőségüket zengjék.

Elsősorban az Angolét persze, de azért nem bánta volna, hogyha róla se feledkeznek meg. Tony Cartwright a valamikori kommandós, hírszerző, és még sok egyéb, mint az emberiség megmentője. Hozsánna, hozsánna!

– Hé! – hallott a füle mellett egy ingerült hangot, miközben érezte, hogy egy hegyes könyök az oldalába fúródik. – Mi a fene ez?

Nem kellett soká töprengenie: a hegyes könyökről és a smirglisima modorról azonnal felismerte Julia van der Haast.

– Micsoda?

– Nem történt semmi.

– Miért? Mire számított?

Az asszony széttárta a karját.

– Ennél azért többre. Látja koponyákat hozó barátaink ábrázatát? Mintha a karácsonyi ajándékukért jöttek volna, és nem találtak volna semmit a fájuk alatt.

Az Angol közben lemászott a létrán, és feléjük közeledett.

– Jól van, Sir? – tudakolta aggódó hangon Wauni.

Az Angol intett, hogy minden oké, és tovább lépkedett.

– Vele sem történt semmi – mondta csalódottan a professzor asszony. – Az égvilágon semmi! Ugyanolyan csámpás, mint volt!

Az Angol mintha csak meghallotta volna Julia csalódott hangját, botlott egyet.

– Na tessék!

Sir Winston a dobszótól kísérve felcaplatott hozzájuk a tisztásra. A hold megállt felette, és bombázni kezdte ezüstnyilaival a fejét. Amikor elérte őket, habozva megállt a várakozó csapat előtt.

– Hát... izé... odatettem.

– És? – kérdezte Wauni.

– Ott van.

– Semmit sem érzett, Sir? – tudakolta Julia van der Haas. – Úgy értem, közben. Odafent, a létrán.

– De. Éreztem – mondta az Angol.

Egyszerre mozdulatlanná dermedt mindenki. Tátott szájjal lesték az Angol szavait.

– Mi... it, Sir?

– Attól féltem, leesek. Valami izébe... lyukba tettem a létra egyik, izé... szárát, és megbillent. Kicsit megijedtem.

Julia az ég felé fordította a tekintetét.

– Mást nem érzett?

– Kissé idegesít ez a dobszó.

– Semmi – mondta lehangoltan Zombory. – Semmi sem változott.

– Az még nem biztos – mondta szinte mentegetőzve az Angol. Talán felelősnek érezte magát azért, hogy csalódást okozott a többieknek. Nem halt meg, nem nyelte el a föld, még egy lehulló csillag sem találta fejbe. -Lehet, hogy még.majd

változik.

– Ugyan, mikor?

– Hát azt... izé... nem tudom.

– Várjunk egy kicsit – javasolta Cartwright. – Hiszen azért történt itt már egy s más. Például ezek a rohadt nehéz monolitok... maguktól vették fel ezt a formát. És az utasítás is úgy szól, hogy a fejükre kell tenni a kristálykoponyákat.

– És?

– Várjunk!

Julia van der Haas imára kulcsolta a kezét.

– Ugyan Tony, meddig? Napokig; hetekig, hónapokig vagy éppen évekig? Ki tudja, meddig kellene várakoznunk, és azt sem tudjuk, hogy mire. Hátha nem is történik semmi.

– És az inverzió?

– Lehet, hogy már meg is tört a lendülete. Ki tudja?

Az a baj, hogy azonnali csodára vártunk. Valószínű, hogy olyan látványos csoda, amilyenre áhítoztunk, egyáltalán nem is fog bekövetkezni. Álmodtunk magunknak valamit, és most meg vagyunk sértődve, amiért nem teljesült az álmunk. Pedig az álmoknak az a legfőbb tulajdonságuk, hogy többnyire azok is maradnak.

Ekkor a mindaddig hallgató Paddington is megszólalt.

– Én mindenesetre bemegyek holnap a rendőrségre.

– Az áhítatnak vége – legyintett Zombory. – Attól tartok, leléphetünk.

Sütött a csalódottság az arcukról. Korábban valamennyien igazi csodák részesei voltak, és most, a legvégén, ne történjék semmi?

– Gyerünk haza! – legyintett Escobar is. – Azt hiszem, kissé elrugaszkodtunk a valóságtól. Holnap reggel még egyszer átgondolunk mindent, és...

Ebben a pillanatban megszólalt egy hang a hátuk mögött.

– Hát... ha csodára várnak, hamarosan megkaphatják!

Egyszerre fordultak meg valamennyien.

Kisebb csapat állt a holdfényben, fegyverrel a kézben.

A fegyverek egyenesen rájuk irányultak.

3.

Bármennyire is sütött a hold, és a sziklák is lámpásként szórták a szürke fényt, széles karimájú kalapjaiktól nem lehetett látni a fegyveresek arcát.

– Indiánok! – suttogta Peters. – Istenem, az indiánok!

Öten-hatan lehettek az ismeretlenek. Cartwright mintha még másokat is látott volna a hátuk mögött, de a fegyveresek eltakarták őket.

– Kicsodák,.. maguk? – kérdezte Zombory önkéntelenül is feléjük lépve. – Mi a fenét akarnak...

– Menjen csak vissza a helyére! – parancsolta egy ismerős hang. – Ne kelljen kétszer mondanom!

– Miért? – kérdezte Zombory élesen. Esze ágában sem volt engedelmeskedni a hangnak. – Mi történik, ha nem megyek vissza? Lelő?

– Ahogy mondj a.

Zombory még egyet lépett előre. A következő pillanatban lövés csattant, s a golyó a lába előtt verte fel a köves talajt.

Zombory megtorpant.

– Ki az ördög maga?

– Nem ismer meg?

– Senor Montero? – kérdezte hitetlenkedve Zombory mellé lépve az Angol. – Ön az?

A legelöl álló férfi lecsúsztatta a kalapját a tarkójára.

Valóban Senor Montero állt előttük, komor mosollyal az arcán.

– Én vagyok, Sir. Ezek pedig itt az embereim. Nagyon jó lövők valamennyien. Sosem tévesztik el a célt.

Igaz, fiúk?

Néhány sombrero le-fel kezdett billegni a holdfényben, amiből Zombory arra következtetett, hogy a ők bólogatnak a kalapok alatt.

Az Angol elhűlt ábrázattal bámult Monteróra.

– Mi a csodát akarnak tőlünk, Senor Montero? Remélem, nem okoztunk kárt a teheneiben?

Montero arca még.komorabbra váltott.

– A vulkán! – kiáltotta ideges, el-elcsukló hangon. A vulkán! Ő okoz!

– Mit? – kérdezte az Angol.

– Megöli őket! Meg fogja ölni valamennyit! És nekem nincs hová vinnem őket!

Julia van der Haas megszorította Escobar karját.

– Baj van, Eusebio.

– Nekem mondod?

– Ez a fickó... nem normális. Valami történt vele.

– Hiszen nem is ismered.

– Tegnap beszéltem vele. Már akkor feltűnt, hogy labilis fajta. Az agyára ment a rémület.

Az Angol is megszorított egy kart. Ő Zombory karját. Arra figyelmeztetve vele, hogy ne csináljon semmi meggondolatlanságot, majd ő tárgyal a beijedt Monteróval.

– Ne nyugtalankodjék, Senor Montero – mondta hangsúlyozottan vidám hangon. – Jöjjön, meghívom egy italra a sátramba, és megbeszéljük a dolgot.

– Én már döntöttem! – mondta, vagy inkább suította Montero. – Meg kell tennem!

Az Angol érezte, hogy hideg borzongás fut végig rajta.

– Mit kell megtennie?

– Be kell mutatnom az áldozatot. Menj oda hozzájuk, Lionel!

Az egyik nagy kalapú megmozdult, és odaballagott hozzájuk.

– Lionel átkutatja önöket. Nem szeretném, ha... meglepetést okoznának nekem. Nem szeretném, ha... rám lövöldöznének. Ha valaki ellenáll, lelövöm. Gyerünk, Lionel!

Lionel gyorsan és alaposan dolgozott. Pedig fiatal legény volt, majdhogynem gyerek. Igazi, nagy zsákmányra azonban nem tett szert: csak Cartwrightnál talált egy kis géppisztolyt. A kőkorongokra viszont ügyet sem vetett.

– Így ni! – mondta elégedetten Montero, amikor Lionel visszatért hozzá a fegyverrel. – Ne gondolják, hogy csak puskáink vannak. Mutassátok csak, fiúk!

Cartwright kedvetlenül vette tudomásul, hogy a fele sem tréfa annak, ami előttük zajlik. Kilencen voltak a támadók: valamennyien kis mexikói géppisztolyokkal felfegyverkezve. Ha lőszerük is van hozzájuk elég, akár napokig is elsáncolhatják magukat itt az Arenalon.

Cartwright szeme Dóra villant. Azt jelezte a pillantása, hogy álljon készenlétben. Kivárják a kedvező alkalmat, és...

– Meg kell hoznom az áldozatot! – nyöszörögte egyfolytában Montero.

Az Angol megsimogatta a bajuszát.

– Kinek?

– Hát a vulkánnak! Az Arenalnak!

– Miféle áldozatot?

– Mintha nem tudná, Sir!

Sir Everett valóban tudta. Tudta, és meg is fagyott tőle rendesen a szíve. Kicsit meg is tántorodott – remélte, hogy Montero nem veszi észre a gyengeségét.

– Maga megbolondult, barátom!

-. Ezt nem akarom többé hallani! Ha még egyszer azt mondja, bolond vagyok, lelövöm. Pedig úgy általában tisztelem önt. Tisztelem a tudását... de meg kell tennem. Ha nem teszem meg, az Arenal megöli a marháimat – én is, és az embereim is koldusbotra jutunk.

Ezt pedig sem én, sem ők nem akarják, igaz fiúk?

A sombrerók nemet intettek.

– Akkor hát meg kell tennem.

Az Angol szeme a holdfényt fürkészte.

– Kiket akar feláldozni, maga... maga..

– Mutasd meg őket, Carlos!

Cartwright rémült szemei előtt egy ismeretlen nő bukkant fel. Előregörnyedt tartással közeledett, mintha a föld felé húznák a vállai. Két sombrerós tartotta, hogy el ne essen.

– Ráismernek?

Paddington hatalmasat ordított.

– Ruth! Istenem, Ruth!

– Álljon meg, Paddington!

– Állj meg, Ambrie!

Ambrosius Paddingtont azonban nem lehetett megállítani. Néhány hatalmas ugrással a lány előtt termett, és magához is ölelte volna, ha valami meg nem állítja.

A valami egy jó időben kilőtt golyó volt.

Nem is hallották a fegyver dörrenését. Lehet, hogy az Arenal abban a szempillantásban pöffent egyet, mikor Montero meghúzta a ravaszt.

A golyó megállította Paddingtont. Méghozzá olyan gorombán, hogy mindjárt hanyatt is lökte. Paddington élesen felkiáltott, és a földre zuhant.

– Állj! – ordította Montero. – Én figyelmeztettem magukat! Én figyelmeztettem!

Cartwright szeme összevillant Do tekintetével. Csak nyugalom!

– Maga őrült! – ordította Wauni. – Őrült!

– Naná, hogy az! – csatlakozott hozzá Karahan. Ezúttal feltétlenül egyetértek magával!

Kitört a pánik, amelynek csak a fegyveresek vetettek véget. Nem túl kíméletes mozdulatokkal terelték viszsza azokat, akik menekülni próbáltak. Lennon Gettysbury jókora ütést kapott a fejére, és a földre zuhant.

Joan és Gladys rávetették magukat, és sírtak-zokogtak, miközben megpróbálták magához téríteni. Cristobal atya is a földön ült; valaki rátaposott a lábára, amitől kifordult a bokája. Hernán Do mellé húzódott, miután észrevette, hogy a fiatalember a legnyugodtabb valamennyiük között.

– Mit szándékozik tenni? – súgta oda neki.

Do felemelte az ujját, és nyugalomra intette.

– Én nem akartam, egyáltalán nem akartam! – kiáltozta Montero úr. – De meg kellett tennem. Az indiánoktól tudom, hogy csak így menekülhetek meg. Ők is áldozatot mutattak be a vulkánnak, és az meg is könyörült rajtuk. Amikor kinyílt az áldozati rés; tudtam, hogy meg kell tennem! Hiszen az Arenal maga nyitotta ki. Olyan, mint amikor valaki kitátja a száját, mert éhes! Olyan, mint... – zavarossá vált a kiáltozása, amelyet már nem értett senki..

Cartwright Ruth Grabowskyt figyelte. Nem is kétséges, hogy elkábították. Nézi őket, de nem látja. Még Paddington lelövése sem térítette magához.

– És az én lányom? – ordította Peters professzor az öklét rázva: – Hol van Freya?

– Mutassátok meg neki!

Cartwright szeme előtt felbukkant a magas szőke lány. Rajta sem látszott, hogy észrevenné őket. Úgy nézett keresztül rajtuk, mint az üveglapon.

Peters sem járt volna jobban, mint Paddington, ha Zombory el nem kapja.

– Maradjon már nyugton! – sziszegte a fülébe. Nem segít rajta, ha megöleti magát!

– Nem hagyhatom, hogy…

– Fogja bé a száját!

Az Angol ekkor tett egy lépést előre, és valamenynyiük őszinte megrökönyödésére, szájába dugta a pipáját.

– Senor Montero?

Montero az Angolra nézett.

– Sajnálom, Sir.

– Nincs véletlenül egy kis pipadohánya?

– A fenébe is! – sziszegte Julia van der Haas. – Ezt utálom benne a legjobban. Valahányszor a halál kerülget bennünket, a pipájával vacakol. Még ha legalább lövöldözni tudna vele!

Montero zavartan megsimogatta az állát.

– Csak szivarom van, Sir. Sajnálom.

– Pedig jogom van halálom előtt elszívni egy pipát.

Az Angol ezúttal rosszul számított. Valószínűleg nem vette figyelembe, hogy Montero idegei pattanásig feszültek. Hiszen olyasmit készült tenni, ami ellen egyfolytában lázadozott a lelkiismerete.

– Magának nincs semmihez joga! – rikácsolta, és dühében a földhöz vágta a kalapját. Akkora lendülettel tette, hogy majd

orra bukott a mozdulatától. – Magának itt csak egyhez lehet joga. Meghalni, hogy a vulkán..., hogy ez a szörnyeteg kíméljen meg... és a marháimat...

– Álljunk csak meg egy pillanatra! – emelte fel a hangját, és a pipáját az Angol. – Hát nem csak a lányokat akarja feláldozni?

Montero lehajolt, felemelte a kalapját, majd zavarában porolgatni kezdte.

– Ez volt a szándékom... Sir! Istenemre, ez volt. Őket akartam csupán feláldozni, hiszen a vulkán nem érdeklődik az olyan... hm... öreg csontok iránt, mint ön.

Sir Winston szája tátva maradt a meghökkenéstől.

– Mit mondott, Senor? Hogy én öreg csont?! Az édesanyja térdkalácsa, az az öreg csont!

– Az is az – bólintott Montero. – Különben nem akartam megbántani. Sajnos... senki sem menekülhet meg önök közül.

– Jézusom! – suttogta Al-Bakr professzornő. – Mindig is utáltam ezeket a füstölgő hegyeket. Mintha csak megsejtettem volna, hogy egyszer egy ilyenben fogom végezni.

– Miért, az jobb, ha magára omlik egy piramis? – tudakolta Sir Winston.

Montero ekkor elvigyorodott. Zavart, kelletlen mosollyal.

– Kénytelen vagyok vele. Mit gondolnak, mi történne, ha meghagynám az életüket? Holnap már Costa Rica minden rendőre a nyomomban lihegne.

– Így is ott liheg majd, erre mérget vehet.

Montero meglegyezte az arcát a kalapjával.

– Az nem olyan biztos. Maguk rettentően vigyázatlanok. Sajnos.

Az Angol ismét a szájába dugta a pipáját.

– Vigyázatlanok? Mi? Ezt hogy érti?

– Túl közel merészkednek a lávát okádó hasadékokhoz. Én meg nem győzöm figyelmeztetni magukat. Maguk ennek ellenére…

Az Angol összehúzta a szemét.

– Honnan veszi ezt a marhaságot?

Julia van der Haas Escobarhoz fordult.

– Ez az Angol tényleg ilyen hülye?

– Nyugi – mondta Eusebio. – Csak az időt húzza.

– Hova?

– Ez a nagy kérdés. Hátha rejteget valamit a tarsolyában.

– Ugyan, mit rejtegetne?

Montero tovább legyezte a képét.

– Bocsásson meg, de elő kellett készítenem az önök pusztulását. Napok óta tisztában vagyok vele, hogy bármennyire is ellenemre van: önöket is el kell pusztítanom. Ezért… többször is lelovagoltam a helyi hatóságokhoz, és legalább tizenöt helyen feljelentettem magukat.

– Maga megőrült!

– Ó; én csak aggodalomból tettem. A maguk iránti aggódás vezényelt. Maguk, külföldiek, nem ismerik az Arenalt. Még akkor sem, ha tudósok. Ráadásul, roppant felelőtlenek. Túl közel merészkednek a hasadékokhoz. Gyakran úgy, hogy egymás kezét fogják.

Másképpen szólva, láncot alkotnak, hogy ha az első láncszemet baj érné – teszem azt, rosszul lenne a vulkán gőzétől – vissza tudják húzni. Ez pedig annyit jelent, hogyha valóban rosszul lenne az első, az egész láncot magával ránthatná a mélybe. Főleg, ha a többiek nem számítanak rá – mondjuk lankad a figyelmük a hőségtől.

– Ezt az… izé… csatárláncot is elmondta nekik?

– El én! – vigyorgott Montero.

– De hiszen ez... nem igaz!

– Persze hogy nem – vigyorgott tovább Monterö.

Az Angol csak most látszott észrevenni, hogy mit ötölt ki Senor Montero szomszéd.

– Ez... ez... hazugság!

– Így is mondhatjuk.

– És mit csináltak az... izé.... hatóságok?

– Ó, hát kiröhögtek. Valamennyi. Azt mondták, hogy maguknak annyi eszük van, mint a fél világnak együttvéve. Maguk a tudomány krémje. Hagyjam békén magukat, és magammal törődjek inkább.

– Ezt mondták?

– Ezt – bólintott Montero. – Most majd szégyellhetik a pofájukat, hogy nem hallgattak rám. Pedig én még felügyelőt is kértem maguk mellé.

– Sokat kockáztatott vele.

– Fenét kockáztattam. Még ha küldtek is volna valakit, simán át tudtam volna verni. De tudtam, hogy nem küldenek. Így aztán most szabad a kezem. Szóval, valamennyien bele fognak hullani a hasadékba.

– Mi:.. kor? – nyögte az Angol.

– Öt perc múlva. Tíz perc múlva pedig már... belülről nézhetik a vulkánt. Nem, ne gondolják, hogy cinikus vagyok! Lelkem mélyén nagyon is sajnálom önöket, de nem tehetek mást. Különben dédelgetett tervem, hogy egyszer magam is így végezzem. Egyszer majd, amikor már megöregedtem, és választhatok a méltatlan vénség vagy a méltóságos halál között, habozás nélkül ez utóbbit választom. De visszatérve a korábbi kérdésére, Sir Winston: az önök eltűnését a hatóságok véletlen balesetként regisztrálják majd, engem pedig csodálni fognak az előrelátásomért.

– És utálni is fogják érte – tette hozzá Sir Winston.

Senor Montero felhúzta a vállát.

– Na és? Egy kis utálatba még nem halt bele senki.

Zombory jól tudta, mire játszik Sir Winston. Miért tetteti a hülyét. A kicsikre vár. Ha eddig segítették őket, talán ezúttal is megteszik. Talán. A dobszó mindenesetre hallgat. Talán a megmentésükre készülődnek? Ha korábban hallja valakitől ezt a feltételezést, jót nevetett volna rajta. A kicsik, mint a megmentőik!

Bár egyszer már előfordult.

– A lányokat sem keresi senki – legyintett Senor Montero. – Annyi ember tűnik el manapság Latin-Amerikában. Miss Ruth lelépett Pablóval, ez a szőke cica meg valaki mással. Az élet csak ilyen. A szőke cicák mindig lelépnek valakivel.

– Na és az emberei? Gondolja, hogy hallgatni fognak?

– Muszáj lesz nekik – mondta Montero úr, előhúzva egy szivart a zsebéből. – Olyan fiúkat válogattam öszsze, akiknek lapul ez-az a fülük mögött. Ha beárulnának, ők is rosszul járnának. Nagyon rosszul. Biztos vagyok benne, hogy hallgatni fognak. Ugye, fiúk?

A sombrerók hevesen jártak le-fel.

– Látják, kérem? Akkor hát még meggyújtom a szivaromat, így ni... most pedig, gyerünk! Hajtsátok fel őket a hasadékhoz! Aki menekülni próbálna, lőjétek le!

Do a levegőbe szimatolt. Érzékeny, dzsungelhez szokott orra furcsa szagot érzett. Emberek szagát, de nem a társaiét. Mintha növényi olajok molekulái szállnának a levegőben... aztán füst...

– Mi a szar ez? – hallotta hirtelen Tony Cartwright Montero izgatott hangját. – Mi a szar ez, Mario?

– Füst, Senor.

– Mi füstöl?

– Talán a vulkán, Senor.

De nem a vulkán füstölt. A hátuk mögül emelkedett a füst a levegőbe, majd azon nyomban szét is lapult; emberfej magasságban oszolva szét a kőkoponyák között. Aztán olyan sebesen, hogy szabad szemmel alig lehetett követni a mozgását, feléjük vágódott. Mire felocsúdtak, már teljesen beborította őket. Olyan sűrű takaróként, hogy semmit sem láttak tőle.

Cartwright elkapta Kati Lénárd kezét, és lerántotta a földre a lányt.

– Ne mozdulj! – suttogta a fülébe. – Meg ne mozdulj!

A köd rájuk ragadt, mintha ragasztóval kenték volna be a hátukat. Furcsa módon nem kaparta a torkukat, nem fojtogatta őket, még csak a szemüket sem marta.

Csupán eltakarta előlük a kilátást. Azt viszont tökéletesen. Tony Cartwright sokszor hallotta már életében, hogy valahol akkora volt a füst, hogy a mesélő az orra hegyéig sem látott tőle, hát most teljes valóságában megtapasztalhatta, mit is jelent ez.

– Meg ne mozdulj, Kati!

Csak a meglepett kiáltásokat hallották ezután.

– Mi a fene ez? – ordította Senor Montero. – Tudni akarom, mi ez?

– Füst, Senor.

– Azt én is tudom, te barom! Honnan jött ez ide?

Nem látok semmit! Hol vannak az áldozatok? Hol a fenében vannak az áldozatok?

– Le a földre! – üvöltötte Zombory: – Ne mozduljon senki!

– Kapjátok el őket! – ordította Montero úr. – Elő a fegyverekkel!

– Le a földre!

Néhány géppisztolysorozat lyuggatta ki a ködöt.

Cartwright irigykedve látta, hogy a füstnek tökéletes az öngyógyító mechanizmusa: azonnal be is stoppolta a lyukakat.

– Maradj a földön! – suttogta a lánynak. – Kérlek, bármi történik is... el ne mozdulj innen!

– Hova mész, Tony?

– Maradj a földön, hallod!

Kati tiltakozni akart, de Cartwright ekkor már beleveszett a füstbe.

Jobbról is, balról is tanácstalan, spanyol nyelvű kiáltozás hallatszott, majd egy újabb géppisztolysorozat.

Aztán fájdalmas üvöltés.

– Ne lőjetek, barmok, egymást lőjük!

– Ne lőjetek!

Ez utóbbi a kétségbeesett Senor Montero jajongása volt. Aztán hirtelen jaguárüvöltés csapott a magasba.

Nem is egy, hanem kettő.

– Jézusom, jaguárok! – ordította valaki. – Honnan a francból kerültek ezek ide?

Újabb sorozat, újabb fájdalmas üvöltés.

– Ne lőjetek, ne lőjetek!

Cartwright lekushadt a földre. Éppen idejében ahhoz, hogy a fegyveres férfi, a nagy karimájú sombreróban ne vehesse észre. Tony nem is értette, hogy sikerült megpillantania a fickót. Talán oszlik a füst? Akkor pedig gyorsan kell cselekednie!

Megvárta, amíg a férfi elbotorkál mellette. Teleszívta levegővel a tüdejét, egyetlen ugrással előtte termett, és az arcába akart ütni az öklével. A férfi hátrarántotta a fejét, mire lehullott róla a sombrero. Szinte még gyerekarc nézett

könyörgőn rá.

– Jaj, ne, Senor!

Cartwright megcsóválta a fejét, és mélyet sóhajtott.

– Mindig is utáltam a gyerekmunkát.

Kinyújtotta a karját a fiú felé.

– Ide a fegyveredet!

A rémült képű legény máris engedelmeskedett.

– Lője le a jaguárt, Senor!

Cartwright elkapta a fegyvert, és magához rántotta.

– Bocs, haver – mondta, és azonnal ütött. Éppen akkorát, amekkorát kellett. A fiú széttárta a karját, és belehullott a füstbe.

Ekkor hallotta meg a furcsa hangokat. Valami puffant, valaki felordított, majd tompa csörömpölés hallatszott. Mintha valaki vastag üvegablakba esett volna.

– Sergo? Hol vagy, Sergo? Hol van Sergo?

Puffanás, kiáltás, csörömpölés.

Cartwright megdermedt. Most, hogy fegyver van nála, még óvatosabbnak kell lennie. Ezzel az egyetlen géppisztollyal megmentheti mindannyiukat a haláltól.

Puffanás, kiáltás, csörömpölés.

Te jó isten, mi a fene lehet ez? És kik csörömpölnek?

A kicsik? Nem, nem bízik a kicsikben. De ha mégis ők, még jobban kell vigyáznia, nehogy cseberből vödörbe kerüljenek. Megmenekülnek Monterótól, hogy a kicsik áldozzák fel őket. Mi a fene ez?

Puffanás, kiáltás, csörömpölés.

Az utolsó utáni pillanatban vette észre a mellette felemelkedő árnyékot. Felé kapta a fegyverét, de elkésett vele.

A puffanást még hallotta, sőt még a saját kiáltását is, a csörömpölést azonban már nem.

Elfeketedett előtte a világ, és belehullott a semmibe.

4.

Amikor kinyitotta a szemét, a hunyorgó csillagokat látta maga felett.

Olyan nehéz volt a feje, mintha ócskavassal tömték volna tele. A csillagok lehajoltak hozzá, és érdeklődve nézegették. Aztán felbukkant közöttük Kati; és ő is kíváncsian nézett le rá.

Mi a fene? – hökken meg Tony. – Meghaltam volna?

Ekkor meghallotta a saját hangját. Pedig. nem is akart senkinek sem mondani semmit.

– A füst? – nyögte. – A... füst?

– Jól vagy... Tony? – kérdezte a lány odaszorítva az arcát az arcához. – Jól vagy?

– Nem... látod? Hol a... füst?

– Elszállt.

– Ki... csinálta?

Hirtelen eltűnt a szeme elől Kati arca, és egy ráncos férfiarc furakodott a helyére. Emberi ujjakat érzett a hajában matatni, majd éles fájdalom hasított a fejébe.

– Jaj, ne!

– Megmarad – hallott egy öreges hangot. – Ne féljen, kisasszony, mindjárt magához tér.

A próféta beszélt belőle. Tony felkönyökölt, és megpróbált tisztába jönni a történtekkel.

– Le... lőttek?

A férfi elvigyorodott.

– Csak fejbe vágtam.

– Kösz... Mivel?

– Egy vázával. Egy kétezer bolivárt érő vázával. Jó is, hogy mondja: jön nekem ezerötszáz bolivárral.

Tony behunyta a szemét.

– Miért annyival, ha... kétezer az... ára?

– Kap ötszáz bolivar engedményt. Oké?

– Csekket is elfogad?

– Készpénzt kérek, ha lehetne.

Ekkor már hangyányi füst sem látszott a vulkán környékén, így Cartwright jól megfigyelhette Senor Monterót és embereit. Legtöbbjük most ébredezett, gyilkos pillantásokat vetve a körülöttük sürgölődő indiánokra.

Nőkre, férfiakra, gyerekekre. Csakhogy a gyilkos tekintetek sem segíthettek rajtuk: A kezükre-lábukra csomózott kötéltől nem tudták megszabadítani őket.

– A családom – mondta büszkén az indián a többiekre mutatva. – Valamennyien fazekasok. Látja azt a kisfiút? Az unokám. Máris jobb fazekakat csinál, mint én!

A csatateret törött cserepek borították. Az Angol az indiánhoz sétált, és megcsóválta a fejét.

– Mondja, Carlos, nem sajnálja ezt a sok szép vázát?

Az indián elvigyorodott.

– Mindent a barátaimért.

Az Angol nagyvonalúan legyintett.

– Hajlandó vagyok kifizetni valamennyit.

– Az bizony jó lenne – helyeselt az indián. – Huszonöt nagy váza és jó néhány kisebb. Van ennyi pénze, Senor Winston?

– Majd megfejem a bankomat – legyintett az Angol.

Tony Cartwright lehajolt, és egy jókora cserépdarabot emelt

fel a földről. Azonnal feltűnt neki, hogy hajszálvékony repedések futnak végig rajta. Elvigyorodott, de nem szólt az Angolnak. A ravasz öreg selejtes vázákkal fegyverezte fel a seregét.

Meghagyta Katinak, hogy el ne mozduljon Julia van der Haas mellől, és igyekezett számba venni a csata eredményét. Szerencsére senki nem halt bele a lövöldözésbe, csupán Senor Montero emberei közül kaptak ketten golyót.

Paddington mellett ekkor már ott térdelt Ruth, aki még mindig nem tért egészen magához.

– Ki a fene is vagy te? – kérdezte Paddingtontól az arcát simogatva. – Alighanem kiütöttem magam. Te itattál le, szépfiú?

Cartwright félretolta, és szemügyre vette Paddingtont. Paddington nehezen lélegzett. Cartwright azonnal látta, hogy nem halálos a sébe; de azért sürgős kezelésre szorulna.

Megfordult, hogy segítséget kérjen, de addigra Julia és Kati már mellettük álltak, tépett ingdarabokkal a kezükben.

Az öreg indián az Angol mellett ült, és egy agyagpipából bodorodó füstöt eregetett a levegőbe.

– Ó, én már régtől fogva tudom, mire készülnek! És azt is, hogy ők rabolták el a senoritákat.

– Miért hallgatott hát róla?

– Mert akkor bottal üthettük volna a nyomukat.

Montero úr aligha az ágya alatt őrizte őket. Errefelé telistele van a vidék rejtekhellyel. Akár száz évig is kereshették volna, mégsem találták volna meg őket.

Montero meg hallgatott volna; mint a sír – inkább éhen veszítette volna őket, semhogy bebizonyosodjék a bűnössége. Az utolsó pillanatra hagytam a döntést. Lám, sikerült.

– És ha nem sikerült volna? – tudakolta az Angol.

Az öreg indián megcsóválta a fejét.

– Látja, Senor, ez a különbség köztünk és maguk között. Ha nekünk sikerül valami, megnyugszunk benne, örülünk neki, élvezzük az életet. És nem vonunk le belőle semmiféle tanulságot. Maguk meg, ha sikerül valami, egyből azon törik a fejüket, hogy mi lett volna, ha... Nincs ha! Örülni kell a sikernek, és szeretni a napsütést.

– Ebben lehet valami – morogtá az Angol.

Az öreg a zsebébe nyúlt.

– Hoztam önnek ajándékba egy tukánt. Fütyülni is lehet vele. Paddington professzornak is hoztam. Sajnos, egyelőre nincs olyan állapotban, hogy megfújhassa.

– És a füst? – tudakolta az Angol. – Az honnan van?

– A fazekasok jól ismerik a fákat meg a füveket, Senor. Tudják, hogy mivel nem szabad fűteniük a kemencéjüket.

Ismét megszólaltak a dobok az Arenal oldalában.

Az öreg indián felkapta a fejét.

– Hallja?

– Hallom – bólintott az Angol.

– Mit szól hozzá?

– Nem is tudom. Maga szerint kik dobolnak?

Az indián szívott egyet a pipáján.

– Szerintem a vulkánemberek. Akik odalent laknak.

Néha feljönnek és dobolnak. Élvezik a teliholdat, mert odalent nincs ilyen szelíd fény, csak a lángok lobogása; nincs langyos szél, csak a láva forrósága. Örömükben dobolnak, Senor Winston. Ezek a furcsa lények...

Ebben a pillanatban kétségbeesetten felsikoltott valaki. Az Angol szájába beledermedt a pipa. Gyorsan felállt, hogy megállapítsa, honnan jön a hang.

Amit látott, olyannyira meglepte, hogy majd leharapta a pipája szárát.

Nem messze tőle, egy férfi állt a holdfényben, és egy kapálódzó gyereket tartott a karjában. A kisgyerek visított, rugdosott, majd hirtelen elhallgatott. Helyette a férfi ordított tovább.

– Megölöm a gyereket, ha közelednek! Maradjanak a helyükön valamennyien. Rászorítom a stukkeromat a gyerek halántékára, és meghúzom a ravaszt! Maradjanak a helyükön!

Az öreg indián rémülten felcsuklott.

– Az... unokám! Uram isten... az unokám! Jaime!

Istenem!

A vulkán zavartan pöfögni kezdett meglepetésében.

A hasadék mélyén felizzott a láva, mintha börtöne kapuját feszegette volna.

5.

Tony Cartwright éppen lekushadt volna, hogy igyekezzen eltűnni egy alacsony kis szikla vetette árnyékban, amikor fegyvercsövet érzett a bordái között.

– Hova, hova, kedves ismeretlen?

Vörös hajú férfit látott maga előtt, akinek a szemöldöke is vörös volt, és vörös sörte borította az arcát.

Cartwright nem volt biztos benne, hogy a fickó magától ilyen vörös-e vagy csak a láva fénye tükröződik rajta.

– Maga... kicsoda?

A férfi nem vette el a bordáitól a fegyvert, úgy mutatkozott be.

– Otoniel. Hermógenes Otoniel.

Cartwright nemigen tudta hova tenni a pasast. Az olyan fegyveresek, akik mások bordái közé puskacsöveket

dugdosnak, általában nem szoktak bemutatkozni. Vagy ha igen, hát azt is a fegyverükkel teszik.

– És ön, ismeretlen barátom?

– Tony Cartwright.

– Örvendek a szerencsének. Ha megkérhetném rá, ne igyekezzék megfosztani bennünket a társaságától.

Érti, mire gondolok?

– Hát én... nem is tudom... – motyogta Cartwright lapos pillantásokat vetve a többiekre.

– Mert az a helyzet – folytatta a vörös hajú – ha kellemetlenségem támadna magával, esetleg a kis hölgygyel vagy másokkal, le kellene puffantanom mindanynyiukat. Azt pedig jó lenne elkerülni. Nem szeretek ismeretleneket lepuffantani, azonkívül az sem lenne jó, ha hullák hevernének itt körös-körül, ezen a különben meglehetősen egyhangúnak tűnő kőmezőn. A hullák mindig újabb és újabb problémákat vetnek fel. Például az eltakarításuk. Így hát...

– Fogd már be a szád, Otoniel! – mordult rá egy fekete hajú, olajos képű fickó. – Uram isten, miért nem mentél te hittérítőnek?

Cartwright lassan magához tért. Rövid másodpercek alatt is sikerült megállapítania, hogy a vörös hajúnak aligha van ki mind a négy kereke. Vagy valami nagynagy megrázkódtatás érte az utóbbi időben.

Nem is sejtette, mennyire jól látja a helyzetet. Hermógenes Otoniel úr kezdett kikészülni. A hosszú, fárasztó utazás cérnavékonyságúra koptatta az idegeit.

Cartwrightnak azt is sikerült megállapítania, hogy az ismeretlenek vezetője az az élesre vasalt nadrágban, kifogástalan zakóban – felső zsebéből kikandikáló vörös zsebkendővel – sürgölődő férfi, aki kezében jókora stukkerral éppen az Angolhoz lépdelt. A gyerek közben még mindig

visított, az öreg indián pedig átkozódott.

– Ön Sir Winston Everett?

Az Angol bólintott.

– Az vagyok.

A férfi biccentett egyet.

– Én pedig Orlando Meléndez. Ön még valószínűleg nem hallott rólam.

Az Angol elgondolkodva nézett Meléndez úrra.

– Még nem.

Meléndez úr elmosolyodott.

– Pedig sokfelé ismerik a nevem.

Az Angol megfogta a pipája fejét, és megkocogtatta a körmével.

– Hm. És miért jött ide, az Arenalhoz?

Meléndez úr arca csupa mosoly volt.

– Hogy megöljem önt, Sir. Azért.

6.

Az Angol meghökkent. Nem akarta mutatni, de azért meglátszott rajta.

– Engem?

– Sajnálom, Sir, de önt.

– Megtudhatnám, miért?

Meléndez úr Hernánra, és a rémülten a karjába kapaszkodó Olíviára bökött.

– Nem beszélt még velük?

Az Angol feléjük fordította a fejét.

– De. Váltottunk néhány szót.

– Miről, ha szabad kérdeznem?

– Magánügyekről.

Senor Meléndez újra csupa mosoly volt.

– Repülő korongokról, például?

– Például.

– Gondolom, elfelejtették megemlíteni, hogy azokra mi is igényt tartunk. Különben, engedd el, Rodolfo, azt a gyereket, mert kilyukad a dobhártyám az üvöltözésétől!

– És ha lelép? – nyugtalankodott a hordóhasú Ugalde.

– Akkor lelövöd az öreget. Már akartam is említeni, Sir, ha bárki is megpróbálna felszívódni; helyettük agyonlövünk néhányat önök közül. Aki eltűnik, mások életével is játszik. Mindenki megértette? Akkor folytatom. Szóval, Hernán barátunk és a kis Olivia nem mesélték el önnek, hogy halálra keressük őket? Bizonyára megfeledkeztek róla. Hja, nagy dolog a szerelem. Tudnia kell, Sir, hogy ezek ott alaposan egymásba estek.

Olivia nagy kincs – nekem elhiheti. Volt szerencsém megtapasztalni. Már bánom is, hogy olyan könnyen szélnek eresztettem. Oliviá, drágám, nem akarsz viszszatérni hozzám?

– Dögölj meg! – mondta keményen a lány.

– Hát a modora azért hagy maga után némi kívánnivalót – mentegetődzött Senor Meléndez. – Sajnos, nem volt gyerekszobája. Hiába magyaráztam el neki, hogy nem mindegy, milyen kurva valaki. Lehet intelligens, de lehet csúnya szájú, mosdatlan kurva is. Hát ő ebből a második fajtából való. Jól van, fiam, ne kapd fel a vizet, nem akarom bántani a babádat: Legalábbis szavakkal nem. Csak elmondtam róla az igazságot. Enynyivel tartoztam neki, amiért elárult. Most pedig elmagyarázom, miért jöttünk... Ó, ó, ezek a szegény fickók meg mit vétettek, hogy ilyen csúnyán bántak el velük?

Senor Montero, ha nem tévedek. Önök egyáltalán nem úgy

viselkedtek ezzel az úrral, ahogy úriemberekkel szokás. Igaz, uram?

Senor Montero szeme felcsillant.

– Nem, Senor, nem. Egyáltalán nem.

– Pedig Sir Winston igazi angol arisztokrata, igaz?

Sir Winston némán a pipáját piszkálgatta.

Meléndez úr ismét Monteróhoz fordult.

– Hallom, áldozatot akart bemutatni a hegynek.

Nem rossz ötlet.

– Honnan... tudja?

– Hallgatóztunk egy kicsit. Nem szép dolog, de hasznos. Egyetért velem?

– Feltétlenül, uram – mondta megnyalva a szája szélét Montero. – Nem lehetne, hogy ön és én.,. hm...

megértsük egymást?

– Mire gondol? – kérdezte kíváncsian Senor Meléndez.

– Önöknek korongok kellenek, igaz?

– Igaz.

– És a koponyák.

– Azok is.

– Én elárulom, hol rejtőznek a korongok.

– Nocsak – derült fel Senor Meléndez képe. – Mit kellene tennem, hogy elárulja a rejtekhelyüket?

– Engedjen szabadon: Sírig tartom a számat, ebben nyugodt lehet. Hiszen az én érdekem is ezt kívánja.

– Jól van – mondta Senor Meléndez. Túlságosan is gyorsan mondta, olyan gyorsan, hogy Senor Monterónak gyanút kellett volna fognia. Talán gyanút is fogott volna, ha nincs abban a szörnyű helyzetben, amelyben volt. – Akkor hát, hol vannak a

korongok?

– Valami biztosítékot, Senor…

– Hol vánnak a korongok?

Montero úr nagyot nyelt.

– Az indiánoknál. Ezek fazekasok. Ott vannak a korongjaik a műhelyeikben.

Meléndez úr biccentett.

– Jól van, Senor Montero. – Két hatalmas lépéssel a tehenész mellett termett. – Szép munka volt, gratulálok.

Felemelte a fegyverét, és fejbe lőtte Senor Monterót.

7.

Nem dörrent sok lövés, de ami dörrent, az talált is. Mire Cartwright magához tért, és kikotorta a szeméből a golyóverte kőport, már helyreállt a rend. Két indián és egy nagy kalapú hevertek a földön Paddington mellett.

Azzal a különbséggel, hogy az előbbiek mélyen hallgattak – a halál csendje borult rájuk – Paddington viszont váratlanul magához tért. Ruth Grabowsky ugyancsak magához tért, nem törődve a többiekkel, könnyeivel öntözte és csókolta az arcát, ahol érte.

– Rendkívül sajnálatos események következtek be, hölgyeim és uraim – mondta szemrehányón Senor Meléndez, amikor végre sikerült rendet teremteniük. Hol vagy, Hernán?

A volt bolond felkelt a földről, és leporolgatta a nadrágját.

– Itt vagyok, uram.

Meléndez úr ekkor vette csak észre, hogy egyre nagyobb lesz körülötte a zűrzavar. Az indiánok közrefogták a halottaikat – néhányan hangosan zokogtak, néhányan pedig énekelni kezdtek felettük.

– Terrentes! – kiáltott Meléndez: – Mi van?

– Mutasd meg nekik!

Az olajos hajú Terrentes ekkor hatalmasat ordított.

Akkorát, hogy még a síró indiánok is rémülten befogták a szájukat.

– Látjátok itt a kezemben ezt a kis vacakot, rohadékok? Ez egy kis fénygránát. Felteszem ezt a szemüveget itt, látom, a többiek is feltették, aztán elmagyarázom, mire való. Nos, hát arra való, hogy ha a földhöz vágom, százméteres körzetben mindenki megvakul.

Akármerre néz, annyi a szemének. Ez a kis okos gránát elektromágneses hullámokat bocsát ki, amelyek egyszerűen szétszaggatják a szemidegeket. Hacsak nincs valakinek olyan szemüvege, mint nekünk. Egy amerikai bázisról szerezték be a barátaink. Ha valamelyiküknek csintalan gondolatok támadnának a fejében, felrobbantom a gránátot. Ha valaki lelőne, a gránát magától robban fel. Csak ennyit akartam mondani. Most pedig gondolkodjatok el a dolgon.

Cartwright beharapta a szája szélét. Maga is hallott már a gránátról, bár látni még nem látott egyetlen példányt sem belőle. Amikor legutoljára hallott felőle, még kísérleti stádiumban volt.

Senor Meléndez az Angolra mosolygott.

– Mindig ezek a közjátékok... Képtelen az ember egyetlen dologra koncentrálni: Hol vannak tehát a korongok?

– A sátramban – mondta az Angol.

Tony Cartwright villámsebesen számolni kezdett.

Egy korong van nálam, kettő Dónál... – lassan oldalra hajtotta a fejét. Ferguson Da mellett ült a földön, és Meléndez urat bámulta. Da mozdulatlanul gunynyasztott egészen kicsire húzva össze magát. Cartwright tudta, hogy a jaguár tesz így támadás előtt. Legszívesebben odakiáltott volna neki, hogy maradjon békében, de nem tehette. Nem akarta felhívni

magára a figyelmet.

– A koponyák a kőkolosszusok feje búbján pihennek, ezt tudjuk – biccentett Senor Meléndez. – Mondja, mi a fenéért tették oda őket?

– Régi indián babona – legyintett az Angol.

– Minek a babonája?

– Állítólag megakadályozzák, hogy kitörhessen a hegy.

– Ejnye, ejnye, Senor Winston – csóválta meg a fejét Senor Meléndez. – Ön tudós ember. Hisz ebben a marhaságban?

Az Angol megvonta a vállát.

– Csak az indiánok kedvéért csinálom. Ők hisznek benne, és a barátaim.

– Ezennel vége a hbkuszpókusznak – legyintett Senor Meléndez. – Hány korongjuk is van összesen?

– Egy – mondta az Angol.

Meléndez úr elvigyorodott.

– Mindjárt gondoltam. Az a szerencséjük, Sir, hogy sietünk. Szeretnénk még azelőtt lelépni, hogy a helyi rendőrség látogatást tenne a környéken, vagy a vulkán működni kezdene. Ezért nincs időnk szarakodni. Természetesen megtehetném, hogy szitává lövetem valamennyiüket, csakhogy ezzel azt kockáztatnám, hogy esetleg néhány korong elkerülné a figyelmemet.

– Jól látja a helyzetet – bólintott az Angol.

– Mit tanácsol hát?

– Én? – csodálkozott az Angol. – Várom az ön ajánlatát.

Orlando Meléndez úr végigpillantott a holdfény verte hegyoldalon.

– Emberéletet korongért – mondta. – Megfelel így?

– És a koponyákért.

Meléndez úr elmosolyodott, és játékosan megfenyegette az Angolt.

– Ravasz ember ön, Sir. Miért adnék életet a koponyákért, amikor már úgyis a kezemben vannak? De lássa, kivel van dolga: még ebbe is beleegyezem. Tizenhárom koponya – tizenhárom emberélet. Az indiánok éppen tizenhárman maradtak. Ők elmehetnek.

– Most azonnal?

– No nem, annyira azért ne legyen sürgős nekik.

Imádkozzanak még egy kicsit a halottaik felett, de ne börnböljenek, mert az idegeimre megy. Szóval, őket elengedem a koponyákért. Hogy legyen tovább?

– Ötven korongunk van – mondta az Angol. – Jóval több, mint mi. Ha megkapja a korongokat, szabadon enged bennünket?

– Erre a becsületszavamat adom.

– Valami biztosítékot nem mellékelne hozzá?

– Ön nem elégszik meg a szavammal?

– Dehogynem, Senor. A biztosíték csak ráadás lenne.

Senor Meléndez tett egy lépést előre. Kinyújtotta a kezét, kikapta a pipát az Angol szájából, és a földhöz vágta. Aztán gyors mozdulattal géppisztolya csövét dugta a helyére.

– Ez megfelelő lesz biztosítéknak?

Az Angol akkorát nyelt, hogy csak úgy kattant az ádámcsutkája.

– Öéééééé!

– Nem értem jól.

– Öéééééé!

– Ja vagy úgy! Zavarja a fegyvercső a beszédben.

Most már jobb?

Az Angol bólintott.

– Jobb.

– Tehát?

– Azt akartam mondani… izé… hogy tökéletesen elég… a becsületszava.

Meléndez úr leeresztette a fegyverét.

– Így gondolom én is. Akkor hát, a következő a javaslatom. Mi ketten lemegyünk a sátrakhoz. A többiek egyelőre itt maradnak; embereim majd vigyáznak rájuk, nehogy a kóbor hegyi farkasok a lábukba harapjanak. Apropó, nem tudják, ki a fene dobol errefelé éjszaka? Csak nem cserkészek táboroznak a hegy mellett? Micsoda könnyelműség! Szóval, Terrentes barátom kezében ott a gránát – erről, ha lehet, ne feledkezzenek meg. Rövidesen visszatérünk, és ha előkerülnek a korongok, elnyerik méltó jutalmukat, erről kezeskedem. Terrentes!

– Mi van?

– Meg kellene majd néznünk, ki a fene dobol. Nem lenne jó, ha egy számháborúzó banda ránk bukkanna.

Na, gyerünk, Sir! Nincs időnk szarakodásra! Az élet rövid.

Nem is sejtette, mennyire az.

8.

Lefelé ballagtak a hegy oldalában, amikor az Angol megkérdezte.

– Miért kellenek maguknak a korongok?

Meléndez úr csodálkozva pislogott rá.

– Miért ne kellenének? Volt szerencsém meggyőződni róla, mit tudnak. Ön ismeri a működési elvüket?

– Ismerem – mondta az Angol.

– Persze hogy ismeri, hiszen ön tudós ember. Ki ölte meg a

testőreimet?

– Én – mondta az Angol.

Meléndez úr egyre nagyobb elismeréssel pislogott rá.

– Egyszer, még gyerekkoromban olvastam egy könyvet egy őrült tudósról, aki feltalált valamit, és meg akarta szerezni vele a világuralmat. Nagy á gyanúm, hogy maga is ilyen.

– Én nem vagyok őrült – tiltakozott az Angol jobbra-balra pislogva. – Igaz, két évet töltöttem egy elmegyógyintézetben, ötöt pedig odahaza, a rehabilitációs időszakban, de azért... nem vagyok őrült. A világuralom pedig nem kell. Tudja, miért?

– Miért? – kérdezte Meléndez úr.

– Mert az már úgyis megvan. Még ön sem lesz képes elvenni tőlem.

Az Angol közben összerezzent. Amíg beszélt, észrevette, hogy egy kis fekete árnyék bukkan fel a közelükben, majd nyomban el is tűnik a holdárnyékban.

Aztán még egy, majd még egy.

Csendesen elmosolyodott a bajusza alatt.

– Azonkívül kitűnően értek a jóslatokhoz.

– Én is – mondta Meléndez úr. – Ha megengedi, jósolnék is önnek valamit.

– Csak tessék, tessék – udvariaskodott az Angol.

– Azt jósolom, hogyha megpróbálna átverni, a vulkán tüzében fog megégni. Ez egy egészen biztosan bekövetkező jóslat.

– Elég kellemetlen – mondta az Angol.

– De holtbiztosan bekövetkező.

– Nem fog bekövetkezni – rázta meg a fejét az Angol. – Én is jósolhatok önnek?

– Csak szépet és jót.

– Ezt nem ígérhetem – tiltakozott Sir Winston. – Az igazi, valóban beteljesedő jóslatok nem mindig szépek és jók.

– Hm. És miből jósolna?

– A fények és az árnyékok váltakozásaiból.

– Abból is lehet?

– Én tudok.

– És mit jósol belőlük nekem?

– Hogy hamarosan elveszíti a fejét.

Meléndez úr válaszolni akart, de már nem volt ideje rá. A semmiből kivágódó korong a nyakának csapódott. Senor Meléndez feje felröppent a levegőbe, majd rövid bukdácsolás után a lába elé hullott.

– Fuj! – rázkódott össze az Angol. – Ezeket utálom a legjobban. A nyomban beteljesedő jóslatokat.

Aztán elégedetten nézte, amint elősorjáznak a semmiból a kis, kámzsába burkolt alakok.

A kicsik.

9.

Terrentes még mindig a feje fölött tartotta a gránátot, amikor feltűnt a holdfényben a két közeledő. Az Angol meggörnyedve baktatott, mintha ki tudja, milyen súly nyomná a vállát. Mellette Meléndez úr gyalogolt, kissé aprózva a lépteit. Egyedül Senor Ugalde agyán futott át a gondolat, hogy milyen furcsán is szedi a lábát Meléndez. Ideje azonban nem maradt eltöprengeni a dolgon, mert az Angol feléjük kiáltott.

– Odaadtam neki a korongokat. Azt ígérte, megóvja az életünket. Így van?

Senor Meléndez mintha bólintott volna.

Ez a bólintás sem igazán tetszett Ugalde úrnak. Aztán

egyszerre csak végigfutott rajta a gyanú. Úristen!

Meléndezzel történt valami. Ez a rohadék Sir Winston...

A semmiből előbukkanó korong egyszerűen kettészelte a fejét. Még tudott ugyan gondolkodni, de koponyájának két fele önállóvá vált, legalább ötven centi távolságban pörgött egymástól.

Közben már a gránát is a levegőbe emelkedett, és ott pörgött velük, mint elszabadult szélkerék.

Az Angol behunyta a szemét, és a biztonság kedvéért még rá is szorította a tenyerét. Jaj, csak meg ne vakuljon, csak azt ne!

Cartwright ezzel szemben a felröppenő gránát felé vetette magát; kockáztatva vele, hogy Terrentes és Otoniel szitává lyuggatják.

Ők azonban nem lőttek. Megdermesztette őket a kiáltozás és sikoltozás. Cartwright ekkor vette csak észre, hogy amíg a gránát felé rohant, a levegőben bucskázókhoz még egy negyedik tárgy is csatlakozott.

Senor Ugalde karja.

Cartwright ekkor óriási erővel nekiütközött Alec Fergusonnak, majd Dónak, akik ugyancsak a gránát felé igyekeztek. Érezte, hogy egy nekivágódó test félresodorja és a földre dönti. Szerencséjére vagy szerencsétlenségére úgy esett, hogy amikor a feje odakoppant a kőhöz, egyenesen a levegőben szálldosó tárgyakra esett a pillantása.

Azok ekkor már öten voltak.

Nemcsak Ugalde úr koponyájának két fele, nemcsak tőből lemetszett karja, nemcsak a rettenetes erejű gránát röpködött a levegőben, hanem valami más is.

Egy lapos kőkorong: A korong szemmel alig követhető sebességgel szelte a levegőt, kikerülte a két fél koponyát, a földhöz közelítő kart, és a gránát alá röppent.

Cartwrightból megkönnyebbült kiáltás szakadt fel.

Nagyjából sejtette, mi következik.

A kőkorong gyengéden a hátára vette a gránátot. Kicsit meghintáztatta, mintha örülne a váratlan találkozásnak, aztán iszonyatos sebességgel elszáguldott vele a vulkán kráterének irányába.

– Lőj, Otoniel!

Hermógenes Otoniel azonban nem lőtt. Inkább elhajította a géppisztolyát, és felemelte mindkét kezét, jeléül, hogy megadja magát.

A felé szálló korong azonban nem értette az emberi jelzéseket. Vagy egyszerűen csak nem akarta megérteni. Megkerülte Senor Otonielt, aztán szinte gyengéden lenyisszantotta a fejét.

Senor Terrentes ekkor menekülőre fogta a dolgot.

Ő is megszabadult a fegyverétől, s amikor látta, hogy egy korong a sátrak irányából felé röppen, elkeseredett kiáltással a vulkán felé fordult.

– Ne! – visította valaki, talán Al-Bakr professzornő.

– Ne ölje meg!

A korong megbillent, mintha megértette volna a tiltakozást, csak éppen nem engedelmeskedett neki. Terrentes úr hátának vágódott, mintha szaporább futásra biztatná.

A menekülő fokozta az iramot. Rohanás közben észre sem vette, hogy odatéved, ahol már láva bugyog a hasadékokból. Arca elé kellett szorítania a tenyerét, ha nem akarta, hogy megperzselődjék a képe.

Cartwright mellett felsírt egy gyerekhang.

– Jaj, nagyapa, jaj, istenem!

Senor Terrentes ekkor már lángolt. Előbb a haja gyulladt meg, aztán a ruhája, a bőre, a húsa, a csontja, mindene.

Amikor már lángban állt az egész férfi, felemelte mindkét

karját, és mozdulatlanná dermedt.

Úgy égett porrá, mint egy óriási fáklya.

A temető csendje borult az Arenalra.

10.

Nem sokáig tartott a némaság. A vulkán halk pöfögéssel jelezte, hogy vége a kegyeletnek.

Az Angol megnyomkodta a szemét, és elfogódottan nézte, amint megelevenedik a környék. Az ezüstösen csillogó fényben megmozdulni látszottak a kövek, a bokrok és a furcsán kiemelkedő lávatúrások. Mire sikerült kitörölgetnie a szeméből a porral kevert könnyeket, már ott feketedett előtte a tengernyi kámzsa. Nem tudta volna megmondani, hányan vannak, de akár több százan lehettek. A kámzsák fekete felszínén végigcsúszott a hold fénye, majd ahelyett, hogy beezüstözte volna őket, leszánkázott róluk. Az Angol csodálkozva látta, hogy bár folyékony ezüstben úszik a világ, a kámzsák feketék maradnak, mint a szén.

– Julia! – kiáltotta a többiek felé. – Julia, kérem, jöjjön ide!

– A fenébe is! – hallotta Julia van der Haas zsörtölődését. – Remélem, ez lesz az utolsó fellépésem.

Az asszony odabotladozott hozzájuk. Mellette Eusebio lépegetett, le nem véve róla a szemét.

– Itt vagyok, Winston.

Az Angol nem szólt semmit, de hát mit is mondhatott volna?

Julia van der Haas várakozva nézett a kámzsásokra, majd hirtelen mélyről jövően felnyögött. A fekete kámzsák közül kivált egy, és néhány lépésnyi távolságban megállt tőlük.

Az Angol már látta a kicsiket, nem is egyszer; először fordult azonban elő vele, hogy alaposabban is szemügyre vehette valamelyiküket. Félelem és indulat nélkül. Máskor – korábbi kalandjaik során – mindig zavarta valami a megfigyelésben. Hol gyűlölte őket, hol félt tőlük, vagy a meglepetés ereje

akadályozta meg a szemlélődésben.

A kicsi ott állt tőle alig karnyújtásnyi távolságban.

Valahogy biztos volt benne, hogy a főpap az, pedig semmiben sem különbözött a többiektől. Csak a kámzsát látta belőle, és a kámzsája alól kikandikáló lábbelije orrát.

Julia van der Haas megrázta a fejét, majd tompa, színtelen hangon megszólalt.

– Üdvözlöm, Sir Winston. És a többieket is.

Az Angol tudta, hogy nem is kellene beszélnie, hiszen az a másik úgyis érti a gondolatait, de mégis szóra nyitotta a száját. Azt akarta, hogy a társai is hallják, amit mond.

– Főpap?

– Én vagyok.

– Én is üdvözlöm önt... és a társait.

A főpap megbiccentette a kámzsáját.

– Telihold van. Az Áldozat éjszakája.

Az Angol keserű ízt érzett a torkában. Talán nagyon is megbízott a kicsikben. Mi van akkor, ha valóban áldozatot keresnek maguknak? Hiszen van itt áldozatnak való éppen elég.

Mielőtt megszólalhatott volna, már ismét hallotta a főpap gondolatait Julia száján át.

– Félreértett. Nem kell félniük. Áldozatot mutatunk be, mint régen, de önöknek nem kell félniük. Senkinek sem kell félnie.

– Kiket... áldoznak fel?

A főpap nem válaszolt. Rövid csend után aztán mégiscsak megszólalt, de ekkor már egészen másról beszélt.

– Megpróbáltuk. Minden megpróbáltunk, de nem megy.

– Mit próbáltak meg? – hajolt előre az Angol.

– Élni. Önök között. Az emberek között. De nem megy.

– Miért? Hiszen..: A főpap azonban mondta tovább, mintha nem is hallotta volna Sir Winston kérdését.

– Mi öröktől fogva vagyunk. Olyan régóta; hogy önök számára az már az örökkévalóság. Akkor születtünk, amikor a Föld még másmilyen volt. Az óriások is későbbiek nálunk, mégis az urainkká váltak. Harcoltunk ellenük, és néha le is győztük őket, mégis... ők voltak az erősebbek. A testük is erősebb volt, de a gondolataik voltak igazán azok. Amit tudunk, mind tőlük tudjuk. Aztán jött a nagy katasztrófa – hagyományunk nem árulja el nekünk, mi volt az. Hiába próbálunk emlékezni rá, nem megy. Talán valaki kitörölte az agyunkból az információkat.

– Lehet, hogy az inverzió volt az? – kérdezte az Angol. – Ami a tragédiát okozta?

– Lehet – biccent meg a kámzsa. – Segíteni szeretnénk, ezért elmondanánk; ha tudnánk. De nem tudjuk.

A koponyák tudják. Ezért is adtuk oda őket az embereknek. Mi nem élhetünk tovább – ez a Föld már nem a mi Földünk, ez már az emberek Földje. Egy ideig.

De nem mindig lesz az embereké. Az ember után más jön majd, akkor azoké lesz a Föld. Addig kell élni rajta, amíg lehetséges. A koponyák mindent tudnak. Bízzanak bennük – ők segítenek.

– És... önök?

– Mi túléltük magunkat. Ellenszegültünk a törvénynek. A törvény azt mondja, hogy minden megszületik, él, majd elpusztul. Ennek semmi nem állhat ellent. Mi megpróbáltunk dacolni vele, ezért a törvény megbüntetett bennünket. Sok-sok évet éltünk azután, hogy már nem lett volna szabad élnünk. Sokan közülünk azt gondolták, hogy dacolhatunk a törvénnyel. De vele nem dacolhat senki: Én és még néhányan felismertük az igazságot. A törvény ellenünkre fordult, mert

mi is ellene fordultunk. Tovább akartunk élni, mint amennyit a törvény, a változás és az elmúlás törvénye engedélyezett számunkra. Azt gondoltuk, legyőzhetjük az embert, és ismét a miénk lehet a Föld. De próbálkozásunk kudarcra volt ítélve. Az ember hatalmas lett, megsokasodott, mi pedig kevesen vagyunk. Csak nehezen tudunk szaporodni. A Föld – amely már nem a mi Földünk gátolja a szaporodásunkat. Egyre kevesebben maradunk, és… méltatlan körülmények között kell elpusztulnunk. Amíg még azt hittük, hogy versenyre kelhetünk az emberekkel, sőt legyőzhetjük őket, régi isteneinkhez fohászkodtunk, és áldozatot mutattunk be nekik. Vadásztunk holdtölte előtt, majd feláldoztuk a vadat. Aztán rá kellett jönnünk, hogy az isteneink már nem segítenek nekünk. Nem is segíthetnek, mert már nincsenek. Meghaltak akkor, régen, amikor az őseink belepusztultak a tragédiába. Az isteneknek az a sorsuk, hogy azokkal halnak, akiken addig uralkodtak. Az isteneink rég halottak, mi pedig hozzájuk fohászkodtunk. Ezért nem mutatunk be többé áldozatot… Ez a mai lesz az utolsó.

– Milyen áldozat? – próbálkozott ismét az Angol.

– Akkor; amikor ezt elmondtam a többieknek, néhányan elhitték a szavam, de sokan nem. Ellenemre fordultak, és meg akartak ölni, sőt Alec Fergusont is és a lányt is. Segítettem nekik, és segítettem azoknak is, akik a koponyákat hozták ide a tüzes hegyhez. Aztán harc tört ki közöttünk. Az engem támadók győztek volna, de… mindannyian megbetegedtünk. Megváltozott valami a levegőben és a földön is. Az ember még nem érzi; pedig megváltozott. Rá kellett döbbennünk, hogy ebben mi már nem tudunk élni. Betegek vagyunk, és előbb-utóbb nyomorultul elpusztulnánk.

Ezért elbúcsúzunk ettől a világtól. Itt hagyjuk önöknek a korongokat és a koponyákat… Vigyázzanak a Földre, mert az idő gyorsabban elérkezik, mint gondolnák.

– Akkor… miért kellene megóvni az inverzió következményeitől? – kérdezte az Angol.

A kicsi megingatta a fejét..

– Nem tudom. Az óriások tudták. Talán vannak kisebb tragédiák, amelyeket el lehet kerülni, de a végsőt nem. Ez, ami most fenyeget, talán elkerülhető.

Ekkor valami nagyot pattant az Angol fülében. Látta, hogy Julia van der Haas becsukja a száját, de ő mégis hallotta a kicsi hangját.

– Most csak önnek szólok... akit Sir Winstonnak hívnak. Akarja, hogy mindenki elfelejtsen mindent? Így együtt meg tudják tenni.

– Akarom – mondta Sir Winston. – Csak mi néhányan... ne felejtsük el soha...

Aztán felsorolt néhány nevet.

A kicsi szorosabbra húzta magán az övét.

– Hideg van – panaszkodott. – Fázom. Már az sem segít, ha beburkoljuk magunkat. Semmit sem hagyott belőlünk a betegség, csupán a csontjainkat. Már a korongok is alig engedelmeskednek nekünk. Már csak a koponyáknak engedelmeskednek.

– Mit akarnak tenni? – kérdezte nyugtalanul az Angol.

A kicsi megmondta.

– Nem! – tört ki az önkéntelen kiáltás Sir Winstonból.

A kicsi tett néhány lépést hátrafelé.

– Ez az akaratunk. És így is van ez jól. Maguk, emberek, el szoktak búcsúzni egymástól. Mi nagyon sokat tudunk az emberekről, többet, mint gondolnák. De már semmire sem megyünk vele. Ezért hát... hogy is mondják az emberek? Isten legyen önökkel.

Megfordult, és visszament a többiek közé.

– Mi lesz most, Sir Winston? – nyugtalankodott Wauni professzor. – Ezek készülnek valamire.

A kicsik valóban készültek valamire. A holdfény felizzott, majd mintha homály borult volna rájuk. Mintha forró levegő választotta volna el őket egymástól: a kicsik alakja remegni kezdett, kontúrjaik táncoltak a holdfényben, kámzsájuk megnyúlt, mintha a legendás óriásokká változtak volna. Aztán, nem is a földön járva, sokkal inkább lebegve, elindultak a zöldes fénybenjátszó hasadék felé.

– Mit akarnak ezek? – kiáltotta éles hangon az Angol felé Cartwright. – Mi a fenét akarnak ezek?

Az Angol remegő kézzel tartotta a szájában pótpipáját. Ha nem fogta volna, bizonyára ki is hullott volna belőle. Érezte, hogy citeráznak a lábai, és hogyha akarna, sem tudná megakadályozni a kicsiket tervük végrehajtásában.

Mintha géppisztolysorozat döntötte volna le őket a lábukról. Ő maga is érezte, hogy a kőre huppan, miközben nagyot koccan a foga a pipája szárán.

– Úristen! Mi történt velünk?

Nem is hallotta a kiáltozást: minden megmaradt energiájával a kicsik hosszú sorára bámult, amint felfelé igyekeztek a hasadék felé. Aztán egyszerre csak meghallotta fejében a rikoltozó hangot: – Áldozat! Áldozat! Áldozat!

– Ne! – sírt a lelkében a bánat. – Ne! Ne!

A kicsik a, zölden villogó hasadékhoz léptek, felemelték a fejüket, mintha még egyszer be akarnák szívni ennek az annyiszor megáldott és annyiszor megátkozott világnak az illatát, aztán belehullottak a zöldes fénybe.

Egyik sor a másik után.

A zöldes fény felizzott, majd a láva vörösébe váltott.

Sir Winston hanyatt zuhant a földön, és behunyta a szemét.

Már nem is emlékezett rá, mikor sírt utoljára.

11.

Amikor kinyitotta a szemét, már csak a láva forróságát érezte. Megpróbálgatta a lábait, s amikor úgy tapasztalta, hogy visszatért belé az erő, felállt.

Még csak botladozott, levegő után kapkodva, amikor Cartwright már ott toporgott mellette.

– Jól van, uram?

– Megjárja, Tony. Hát maga?

– Mintha leütöttek volna. Hol vannak?

Az Angol a vulkánra mutatott.

– Odabent.

– De hát... miért?

– Hallotta, nem?

– Hallottam, de nem értem.

Az Angol megveregette a vállát.

– Nem baj, Tony. Isten óvjon bennünket tőle, hogy egyszer, valamikor, mi is hasonló döntésre kényszerüljünk.

– Most mi lesz velünk, uram?

– Először is, nézzünk körül a saját portánkon. Szerencsére támadástól már nem kell tartanunk...

Ebben a pillanatban ismeretlen, éles hang csapott a fülükbe.

– Fel a kezekkel, de gyorsan! Maga, bajuszos, jöjjön azonnal ide!

Az Angol a hang felé fordította a fejét.

Az egyik, alig emberderékig érő szikla mellett sovány testű, tarka ruhás nő állt géppisztollyal a kezében.

Az Angol a saját mellkasára bökött.

– Én?

– Maga, maga, de gyorsan!

Tony Cartwright villámsebesen az Angol elé állt.

– Esze ágában sincs. Jobban tenné, asszonyom, ha...

Nem tudta befejezni a mondatát. A fegyver diszkréten csattant egyet, Cartwright a lábához kapott, és elterült a földön. Kati Lénárd felsikított a háttérben, Tonyhoz rohant, és mellé térdelt.

Az asszony vidáman felnevetett.

– Ó, de bájos jelenet! Hogy mit meg nem tesznek az emberek a kedvesükért! Maga meg jöjjön ide, ne bámuljon, nem hal bele a haverja. Ebbe a lövésbe még nem. De a következőbe már bele fog, és a kisasszony is. Tíz lövészklub versenyén nyertem első díjat. Na, jöjjön már, mert lövök!

Bár az Arenal csúcsáig felcsapó hangzavarból az Angol azt szűrte ki, hogy a többiek nem szeretnék, ha odasétálna az asszonyhoz, nem tehetett mást. Tony és Kati védtelenül feküdtek a földön; nem volt kétsége afelől, hogy az ismeretlen célzás nélkül is eltalálja őket, ha akarja.

– Itt vagyok, asszonyom.

– Jól van, maradjon itt előttem, hogy ha valamelyik hülyének lövöldözni támadna kedve, ne engem kapjon telibe. Ne aggódjon, nem magára vadászok, és nem is az embereire. Mondja, kik voltak ezek a kis Mikulások?

Filmet forgatnak, vagy mi? Nem látom a kamerákat.

– Tudja, asszonyom...

– Jól van, felőlem azt csinálnak, amit akarnak. Fikarcnyit sem érdekel a dolog. Maga tudós, vagy micsoda?

– Professzor vagyok.

– Akkor megérdemelné, hogy seggbe lőjem. Minden professzor megérdemli, hogy seggbe lőjék. Igaz, Ambrie?

Minden szem Paddington professzor felé fordult, aki ugyancsak a lábán állt már, igaz, Ruth Grabowsky karjára

támaszkodva.

Paddington eleresztette a lányt, s ettől majdnem ismét elzuhant. Ruth azonban utánakapott, és magához szorította.

– Ki a fene... ez? – suttogta Da fülébe Alec Ferguson.

Az asszony szeme végigfutott Paddingtonon. Természetesen nem kerülte el a figyelmét a hevenyészett, véráztatta kötés a férfi a vállán.

– Megsebesültél, aranyom?

– Ki ez a nő, Ambrie? – kérdezte sápadt arccal Ruth.

– Csak nem...?

Paddington fájdalmas képpel bólintott.

– Sajnos, ő az, Ruth. A feleségem, Lilly.

12.

Lilly Paddington megcsóválta a fejét, és csúfondárosan Paddingtonra mosolygott.

– Azt hitted, el tudsz rejtőzni előlem, te csirkefogó?

Hát még mindig.nem ismersz eléggé? Ha ismernél, tudhatnád, hogy előlem te soha nem bújhatsz el. Bújj bele egy egérlyukba, vagy egy elefánt segge lyukába, akkor is előkerítelek, ha akarlak. Mint ahogy elő is kerítettelek, te nyomorult féreg. Ez a csaj a ringyód? Na, hadd nézzek csak végig rajta! Lilly szeme végigfutott Ruth-on. Megcsóválta a fejét, majd megvonta a vállát.

– Bármennyire is rühellem, Ambrie, be kell vallanom, hogy jobb falat, mint én. Úgy, hogy ebből a szempontból meg tudlak érteni. Legalább harminc évvel fiatalabb nálam, jók a dudái, és a feneke sem elhanyagolható. Már ami a méretét illeti. Tudom, Paddy, hogy te mindig is imádtad a nagy mellű, nagy fenekű nőket. Csakhogy te mellettem kötelezted el magad, kincsem. Én pedig nem vagyok az a fajta, aki kienged a markából.

– Vidd, amit csak akarsz! – nyögte Paddington. Mindent vihetsz!

Az asszony csúfondárosan felnevetett.

– Tudod, Paddy, ha előbb mondod, talán még rá is álltam volna az alkura. Csakhogy nagyon csúnyán beszéltél velem. Meg aztán alighanem féltékeny is vagyok erre a lányra. Na nem, nem te kellesz nekem, nem téged féltelek tőle, csupán a fiatalságát irigylem.

Azonkívül idekényszerítettél ebbe a szörnyű országba – ezért változtattam az áron. Már nem elégszem meg azzal, amit ajánlasz, Paddy.

– Mit akarsz még, te szörnyeteg? – nyögte Paddington.

Az asszony felemelte a fegyvere csövét.

– Az életedet, Paddy.

– Te megőrültél!

– Lehet, de most én parancsolok.

– Ha megölsz, lecsuknak. Te pedig nem élnéd túl a börtönt.

Az asszony csak legyintett egyet.

– Nem vagyok hülye, Paddy. Pontosan tudom, mit csinálok. Volt szerencsém hallgatódzni egy kicsit. Bevallom, előbb csak alá akartam íratni veled egy papírocskát, aztán, miután végighallgattam a kis kámzsás fickókat, és végignéztem, amint beugrálnak a hasadékba, jobb ötletem támadt.

– Le akarsz lőni? – nyögte Paddington.

– Dehogy akarlak, szivi. Nem szeretek gyilkolni. Te magad ugrasz be a résbe.

– Soha!

– Akkor lelövöm a lányt. A barátnődet, kedvesem.

Egyenesen a homlokába eresztek egyet. Mit szólsz hozzá?

Ruth Grabowsky élesen felsikoltott.

– Ezt nem teheti meg, maga... maga... szörnyeteg!

Lilly asszony megütődve nézett rá.

– Én? Szörnyeteg? Ezt meg miért mondod, szivi?

– Mi mást mondhatnék ezek után?

– Miért lennék szörnyeteg? Kérdem én, ha valaki svábbogarat talál a lakásában, mondjuk, a konyhakredencen, és megöli, az szörnyeteg? Vagy egy poloskát az ágyában?

– Maga svábbogárhoz hasonlít... engem?

– És poloskához is, szivi. Nem gyilkolok, csupán rovarirtást végzek.

– El fogják kapni... A zsaruk elkapják, és egész életében börtönben fog rothadni.

Lilly asszony elmosolyodott.

– Ó, nem, kedvesem, biztosan nem. Hiszen hozzád sem nyúlok. Sőt, Ambrie-hez sem.

– Számtalan tanúnk lesz, aki az igazságot vallja majd. Nem fogja megúszni, arra mérget vehet!

– Dehogynem, szivi. A világ legjobb ügyvédeit fogadom meg, hiszen annyi lesz a pénzem, mint a szemét. Én vagyok ugyanis Ambrie örököse. A bíróságok pártfogolják a szerencsétlen, megcsalt asszonyokat.

Mielőtt idejöttem volna, végeztem egy kis kutatómunkát a fiókjaidban, Ambrie. Találtam néhány levelet, néhány feljegyzést, ilyesmit. Tudod, hogy az átvert feleség fájdalma könnyeket csal az esküdtek szemébe?

Szóval, Ambrie, ne reménykedj. És ne fájjon a fejed miattam. Akkor hát, mi a helyzet? Ugrasz vagy lőjek?

Ruth magához húzta Paddington fejét.

– Nem engedlek, drágám.

– Ez esetben a kisasszony kapja a golyót. És hogy

megkönnyítsem a döntésedst, Ambrie, háromig számolok. Egy… kettő…

– Állj! – kiáltotta Paddington. – Jól van, győztél, Lilly. Csupán egyetlen kérdésem lenne hozzád. Nem oldhatnánk meg másképpen is ezt az ügyet? Mi lenne, ha azt mondanám, hogy van még némi rejtett tartalékom, amiről nem tudsz?

Az asszony ismét megnyalta a szája szélét.

– Miről beszélsz?

– Bankbetétekről, készpénzről.

Lilly asszony megcsóválta a fejét.

– Szóval te már régtől fogva készülsz arra, hogy lelépj tőlem…? Csábító az ajánlatod, Ambrie, de nem fogadhatom el. Sokkal fontosabb vagy nekem, mint a pénzed. Látni akarom, ahogy meghalsz. A szagodat akarom érezni, amint halálra égsz ebben a pokolban.

Nos, lőjek vagy ugrasz? Kettőig már elszámoltam.

Most a három következik.

-Nem engedlek, Ambrie!

– Pedig meg kell tennem!

– Megölöm ezt a rohadékot!

– Csak lassan a testtel, svábbogár! Tehát?

Paddington eltolta magától a lányt, és botladozó léptekkel elindult a hasadék felé. A vulkánban tomboló, ismét zöldre váltó fény megerősödött. Mintha várta volna az újabb áldozatot.

Ambrosius Paddington professzor néhány lépés megtétele után már furcsán, elnagyoltan érzékelte a világot. Mintha köd szállt volna a szeme elé. Homályosan látta csak, hogy Ruth feléje kiabál, de csak a szája mozgását látta, a hangja nem jutott el a füléig. Ezután sok-sok arcot látott még; szinte mindenkiét, aki ott ugrált körülötte. Úgy érezte magát, mintha

egy furcsa körtánc központi figurája lenne, akinek azt kell eljátszania, hogy nem hall semmit táncostársai énekéből.

Hát ő nem is hallott. Úgy pattogott, zakatolt a füle, mintha távolban vágtató vonat robogását hallotta volna. Látta, hogy Ruth végül is térdre veti magát előtte, átkarolja a lábát, és meg akarja akadályozni, hogy felmenjen a hasadékhoz.

Látta Lilly undorító vigyorát is; ez aztán annyi erőt adott neki, hogy – bármennyire is fájt a lelkének – félrerúgta Ruth-t. Ekkor már könnyűnek és szabadnak érezte magát, mint aki túljutott egy fontos felismerésen: ez a világ már nem az övé. Bizonyára a kicsik is ezt érezhették, mielőtt belehullottak volna a tűzbe.

– Nem fog fájni, nem fog fájni! – zakatolt az agyában egy hang. – Hamar túl leszel rajta, meglásd. Aztán majd egyszer, egy másik időben, másik dimenzióban ismét találkozni fogsz Ruth-szal. Ott majd boldog leszel vele, gyermekeitek születnek…

Nem is gondolta volna, hogy ilyen közel jár a hasadékhoz. Hirtelen – lüpp, hopp! – ott termett előtte, és hívogatón felvillantotta a fényét.

Paddington belenézett a sosem látott ragyogásba.

S már-már ugrott volna, amikor rettenetes erő rántotta vissza. Térdre esett a tűztenger előtt, és félig hátrafordult.

Aztán elmosolyodott. Azt hitte, már bele is ugrott a zöldes fortyogásba; ő maga már nem is létezik, csupán a gondolatai játszadoznak a hasadék szélén, s ő csupán ezekben a gondolatokban él.

Csak akkor mi a fene fáj annyira itt, a melle közepén? Hogyan lehet az, hogy melle is van, és keze is, amellyel elkeseredetten kapálódzik?

Az azért mégsem lehet valóság, amit lát! Az nem lehet valóság, hogy egyjaguár bőgjön felette, és két karmos lábával próbálja meg visszaráncigálni a hasadéktól.

– Bele akarok… – bugyborékolt ki a hang a száján.

– Bele akarok… ugrani…! Nem akarom, hogy bántsa… Ugrani akarok!

A jaguár mondott valamit, de a vonat kattogásától nem értette, mit.

A jaguár legyintett, majd alaposan fejbe csapta karmos mancsával.

Valaki a világmindenség nagy kapcsolótáblájához lépett, és kioltotta a csillagok fényét.

13.

– Minden rendben, Ma? – kiáltott fel az Angol a hasadékhoz, ahol egy jaguár a földön heverő Paddington karját ráncigálta.

– Menjek fel segíteni? – ajánlkozott Cartwright.

A jaguár felmordult, felkapta a hórihorgas profeszszort, és könnyed mozdulattal a vállára hajította. Aztán furcsa, ugrándozó léptekkel elindult vele lefelé.

Félúton járhatott már, amikor úgy megvonaglott a lába alatt a talaj, mintha kígyóra lépett volna. Aggodalmas képpel nézett fel a vulkánra, de egyelőre nem látott semmi gyanúsat. A kráter csendesen pipált és szuszogott. Csak a hasadék környéke rázkódott, mintha óriások verekednének odalent.

– Mi történt, Ma?

Jaguárasszony megcsóválta a fejét.

– A fény – mondta aztán aggodalmasan. – Nem tetszik nekem a fény: – Minek a fénye, Ma? – kérdezte Do.

– A hasadéké. Sok lávafolyást láttam már, de amelyiknek ilyen lenne a fénye, még nem.

– Furcsa vulkán ez, az már szent igaz!

Ebben a pillanatban ismét megvonaglott alattuk a hegyoldal. Immár olyan erővel, hogy megtántorodtak tőle. Da Fergusonba kapaszkodott, és gyanakodva nézett fel rá.

– Nem a kitörés jele ez?

Fergusonnak fogalma sem volt róla, mit jelez a földmozgás. Őslénykutató volt, nem vulkanológus.

Ebben a pillanatban Peters professzor és Freya bukkantak fel alig néhány lépésnyire tőlük.

– Jöjjenek le! Azonnal jöjjenek le!

– Igazuk van – bólintott az egyre idegesebbé váló Ferguson. – Kapjuk el Paddingtont, és tűnés lefelé!

Hatalmas dörrenés fojtotta belé a szót. Ettől a pillanattól kezdve csak hangokat hallott, ő maga nem volt képes beszélni, mivel telement a szája hamuval. Arra maradt csupán ereje, hogy magához szorítsa Dát, és lefelé tuszkolja a hegyoldalon.

– Ma! Ma!

Nemcsak a vulkán vonaglott a talpa alatt, hanem Da is a karjaiban.

– Ma! Ma!

– Vegyétek le a vállamról a fickót! Őt még nem is láttam. Hogy a fenébe került ide?

– Ő hívott ide bennünket.

– Hol van Da?

– Ott megy Fergusonnal.

– Vigyázz rájuk, Do, az a pasas egy igazi balfácán!

– Vigyázok, Ma!

– Istenem, mi volt ez?

– Kitört a vulkán! Látjátok a kráterét?

– Éppen ez az, hogy nem látok semmit!

– Nézzétek a fényt! Egyre erősebb! És a hasadék!

Tűnés innen, mert elnyel bennünket!

– Vigyázzon uram, ég a nadrágja szára!

– Nem baj, nem az enyém, Zomborytól kértem kölcsön.

– Jézusom, a legjobb nadrágom!

– Itt fogunk dögleni valamennyien.

– Vigyázzatok a gyerekre! Hol vannak az indiánok?

– Én itt vagyok, asszonyom.

– És a többiek?

– A halottakat viszik.

– Maga szerint mi történik itt?

– A vulkánemberek. Ők csinálták a balhét. Lementek a belsejébe, és most arra biztatják, hogy öljön meg bennünket.

– Mi a jó fenéért?

– Biztos megsértettük őket valamivel.

– Úristen, de büdös ez a gáz!

– Ha mérges, akkor végünk.

– Mindenki megvan?

– Hogy tartsak népszámlálást ebben a füstben?

– Látják?! Uram isten, látják?! Szétnyílt a hegyoldal!

– Én még sosem láttam ilyen fényt!

– Maga nem fél, uram?

– Most nem érek rá, Steve.

– Mi lesz a koponyákkal?

– Éppen azon töröm a fejem.

– Nem kellene megmentenünk őket?

– Azt hiszem... eljöttek értük.

– Kik, uram?

– Talán az óriások szellemei. Mit tudom én! Lehet, hogy most kerülnek a helyükre. A gépezet működni kezd.

-Úgy gondolja, uram, hogy mindezt már sok-sok millió évvel ezelőtt eltervezték?

– Hát ha annyi eszük volt, miért ne?

– De hiszen benyel mindent a hegy!

– Lehet, hogy így kerülnek a helyükre. Lehet, hogy van valahol odalent egy félreeső zug, ahol új mágneses mezőt szőnek a Föld köré, ha felgyorsul az inverzió.

– Ez hihetetlen, uram!

– Ezt mondta akkor is, amikor a kicsiket kerestük a Pireneusokban.

– Jézusom, az első kőkoponyát már el is nyelte a hasadék!

– A kristálykoponyával együtt.

– A többit is elnyeli!

– Hajtsa őket lefelé, Cartwright! Most ne törődjön mással, csak azzal, hogy minél többen megúszhassák a kitörést. Még szerencse, hogy nem mérges a gáz.

– Ez meg mi a fene?

– Kő! Köveket hajigál! Gyerünk gyorsan!

– Ha felrobban a kráter, mindannyian itt pusztulunk.

– Nyugalom, aligha ezt akarhatták az óriások.

– Szerencsére már nem potyognak kövek.

– Hamu sem. Bár a fene se tudja, eddig is honnan hullott.

– Mintha a fény is halványulna.

– Látják? Összezárul a hasadék.

– Izé... eee... valamennyi koponya odabent van már?

– Mind a tizenhárom, uram.

– És a kőlapok?

– Azok is.

– Érzi a talpa alatt a kígyót, uram? Lassan megnyugszik a hánykolódása.

– Úgy gondolja, Tony, vége a dalnak?

-Nagyon úgy néz-ki, uram!

Aztán csak a csend, a süket csend.

Ferguson magához akarta szorítani Dát.

Nem volt a karjai között már senki, csak a friss levegő.

És odafent, a csillagok az égen.

Másnap reggel

1.

Amikor Ferguson felébredt, némi megdöbbenéssel vette tudomásul, hogy csizmásan fekszik az ágyán.

Mellette Da szuszogott – kormos képpel, mint egy ördögfióka. Nem akarta felébreszteni, ezért óvatosan lerügdosta a csizmáit, kiszállt az ágyból, majd kinézett a sátrából.

Első pillantása az Arenalra esett. A vulkán csendesen pihent a napfényes reggelben, mintha a körülötte repkedő madarak örömódákat zengő kórusait hallgatta volna. Nem füstölgött, nem pöfögött, még csak láva sem folyt a hasadékaiból. Azt a repedést pedig, amelyből tegnap a zöld fény áradt, s amelyikben a kicsik és a kőkoponyák eltűntek, egyáltalán nem is látta.

Nem messze tőle az Angol pipázott a sátra előtt. Ferguson némi kárörömmel nyugtázta, hogy mindkét nadrágszárát erősen megviselték az éjszaka eseményei. Az egyik csak térdig ért – nagy égésnyomokkal – a másiknak viszont hiányzott a hátulsó fele.

– Jó reggelt, uram.

Az Angol feléje fordult. Kormos volt a képe, és a pipája is az, amelyet a kezében szorongatott.

– Jó reggelt, Alec.

– Hogy van, uram?

– A körülményekhez képest jól.

A hangja azonban nagy lelki megrázkódtatásról árulkodott.

– Jól aludt, uram?

Az Angol felvonta a vállát, és bedugta a kormos pipát a

szájába.

– Fogalmam sincs róla, Alec. Az az igazság, hogy azt sem tudom, aludtam-e egyáltalán.

– Hm. Akkor mit csinált?

– Hát... izé... jöttem-mentem. Megnéztem, hogy minden rendben van-e. Csak éppen nemigen emlékszem rá. De azért jól vagyok. Nem tudja, hogy került rám Mr. Zombory nadrágja?

– Kölcsönadta önnek.

– A fenébe is, erre sem emlékszem. Látom, hogy a hegy megnyugodott.

– Meg, uram.

– A hasadék is eltűnt.

– Miután lenyelte a koponyákat. Gondolja, uram...?

– Nem tudom, Alec. Lehet, hogy megússza az emberiség, lehet, hogy nem. Ez már nem rajtunk múlik.

A koponyák mindenesetre a helyükre kerültek. A kicsik megtették, amit sosem hittem volna. Kénytelen vagyok kimondani, hogy derék fickók voltak. Bizonyos mértékig... sajnálom is őket.

– Én nem, uram.

– Miért nem, Alec?

– Talán rosszul mondtam, Sir. Én is sajnálom őket...

de meg is értem a tettüket. Ha életben maradtak volna, hosszú szenvedés várt volna rájuk, végül a kínos halál. Nem tudom, uram, az utódainknak, valamikor a távoli jövőben, vajon lesz-e erejük megtenni ugyanezt a lépést. Hogy helyet adjanak az utánuk érkezőknek.

Mert az élet egy nagy óriáskerék, uram. Egyik kabin jön a másik után. És mindegyik kabinban mások vannak, akik az előző kabin utasainak a helyére törekszenek.

– Alec?

– Igen?

– Ne lepődjön meg… pár dolgon. Eeee… izé… az a helyzet, hogy sokan közülünk… nem emlékeznek majd semmire. Nekünk kell megmagyarázni nekik, hogy mit keresnek itt.

– Hogy mondja, uram?!

– Ez volt a jó megoldás, Alec. A kicsik kitörölték az agyukból az eseményeket. De hogy pótolták-e valamivel, nem tudom. Remélem, igen. Ha nem, át kell alakulnunk mesemondókká.

– Már értem, uram. Kikről lenne szó?

– Maga nincs közöttük, Alec.

– Köszönöm, uram. Ha megtörtént volna, életem legnagyobb élményétől fosztottak volna meg.

– Most menjen, Alec.

– Hova menjek, uram?

– Nézzen végig magán.

Alec Fergusont ezen a reggelen ekkor érte a ki tudja, hányadik komoly megrázkódtatás. Ahogy végignézett magán, olyasmit látott, ámibe egyszerűen beleborzongott. Nadrágjának hiányzott az egész eleje, sőt az alsónadrágjáé is, így aztán… szóval az is napvilágra került alóluk, amit az emberek általában rejtegetni szoktak.

Alec villámgyorsan a nadrág folytonossági hiányára szorította a tenyerét.

– Miért nem szólt, uram?

Az Angol megszortyogtatta a pipáját.

– Úriember általában ilyesmit nem vesz észre. Csak akkor, amikor már nem teheti meg, hogy ne vegye észre. Nézzen csak balra, Alec!

Alec Ferguson balra nézett. Cristobal atyát, á szürke hajú Louist, és a kissé toprongyosnak tűnő Grófnőt látta feléjük közeledni.

Biccentett, és beugrott a sátrába.

2.

A Grófnő lehetett a szóvivőjük, mert odaállt az Angol elé, és elegáns pukedlit csinált. Cristobal atya mosolygott, Louis pedig lopva a vulkánt nézegette.

– El szeretnénk búcsúzni öntől, uram. Nagyon köszönöm az alapítványának, hogy vendégül látott bennünket. Felejthetetlen élmény volt együtt lenni önökkel.

A kissé még mindig sántító Cristobal atya és Louis is elismerőn bólogattak. Bizony, csodálatos élmény volt á vulkánnal történt találkozás.

– És... valamiről még meggyőzött ez a kirándulás, uram. Nevezetesen, hogy a spiritizmus... hát, szóval, marhaság. Igaza volt áz atyának. Kész csoda, ahogy az Isten benne rejtőzik mindenben. Köszönöm, uram, a kollégáinak is. Máskor is beküldjük majd a megfejtést.

– Tessék?! – hökkent meg az Angol.

– Ahogy most is beküldtük, és megnyertük vele az első díjat. Tanúi lehettünk annak, ahogy önök a vulkánt kutatják. A kitörés miatt meg ne legyen lelkiismeret-furdalása. Hiszen előre nem lehet még megjósolni.

Akkor hát, Sir Winston, mi megyünk is.

– Gyalog? – hökkent meg az Angol.

– Imádunk sétálni. Alig néhány mérföld a város.

Aztán hazaindulunk. Van hitelkártyánk, a jegyre ne legyen gondja.

Az Angol ekkor összeszedte magát, és mintegy mellékesen megkérdezte.

– Mi van a koponyával… eee… az izé, kristálykoponyával?

– Pardon, uram?

– Egy átlátszó… majdhogynem kristálykoponya…

amely egy bizonyos Bartholomeo sírjában… izé…

– Még nem hallottam róla, uram. Kellett volna hallanom? Ez lesz talán a következő rejtvény?

Az Angol megszortyogtatta a pipáját, és igyekezett ravasz képet vágni.

– Elárultam volna valamit? Hát akkor csak szorgalmasan küldjék továbbra is a megfejtéseket. Hátha ismét találkozunk majd valahol.

– Adja isten; uram.

A Grófnő felnézett a vulkánra, aztán a háta közepéig elpirult. A hegy csúcsa mintha egy… nos, igen… egészen illetlen dologgá változott volna.

Később aztán már egyikük sem emlékezett rá, milyen újságnak is küldték be a rejtvény megfejtést, és arra sem, hogy hol jártak.

De a szívük mélyén azért mégis megmaradt valami a jutalomutazásból.

Egy zöldes fényben villogó, csodákat idéző sziklahasadék emléke.

3.

A második találkozás már nem érte váratlanul az Angolt. Ezúttal Hernán és Olivia sétáltak oda hozzá kéz a kézben.

– Búcsúzni jöttünk, uram – mondta Hernán. – Itt már nincs semmi keresnivalónk.

Az Angol nem tudta, mit válaszoljon.

– Eeee… remélem, jól érezték magukat – nyögte aztán kényszeredetten.

– Csodálatosan – lelkendezett Olivia. – Persze, az a legfontosabb, hogy megtaláltam Hernánt.

– Én meg őt!

Az Angol, ahogy a mosolyukat figyelte, biztos volt benne, hogy szinte nem is érzékelik a külvilágot, – Köszönöm, hogy elhozták a koponyát, – mondta megsimogatva a bajuszát.

– Mit, uram?

– A kristálykoponyát.

Hernán megcsóválta a fejét.

– Nem tudom, mi az, uram. Mindenesetre köszönöm, hogy menedéket nyújtott nekünk a kitörés idején.

Ha nem találtunk volna az önök sátraira, el is pusztíthatott volna bennünket a vulkán.

– Most… izé… hova mennek?

– Olivia szüleihez. Hiszen még soha nem találkoztam velük.

– Még nem válaszoltak rá, hogy mit kerestek ezen a környéken egyáltalán? – kérdezte ravaszul az Angol.

Olivia széttárta a karját, és megfürdette az arcát a napfényben.

– Azt hiszem… egymást kerestük. Aztán meg is találtuk. Ennyi most elég is nekünk, uram.

Az Angol arra gondolt, hogy később bizonyára majd találnak valamiféle magyarázatot arra nézve, hogy mit is kerestek egy idegen országban, egy működő vulkán közelében.

Erre a magyarázatra azonban már nem volt kíváncsi.

4.

Úgy látszott, majd mindenkinek mehetnékje támadt ezen a reggelen. Az Angol majd lenyelte a pipáját, amikor Gladys odaröppent hozzá és átölelte. Előbb nagy zavartan megpróbálta lefejteni magáról, majd feladta a küzdelmet.

Jöjjön, aminek jönnie kell!

A valami aztán jött is, néhány cuppanós puszi formáj ában.

Az Angol mindeközben a pipáját harapdálta, és morgott, mint egy jóllakott, öreg medve.

– Ejnye, no... ejnye.

Végül is Gladys abbahagyta a szeretetmegnyilvánulás e szélsőséges formáját – legalábbis az Angol szerint – és már csak a könnyein át mosolygott.

– Köszönöm, uram, nagyon köszönöm. Életemben nem volt még ilyen szép vakációm. Ha ezt elmesélem az osztálytársaimnak!

Joan is boldog volt, és Lennon is. Csak úgy sugárzott róluk az elégedettség.

– Mi a fene vagy te, boldogsággyár? – kérdezte aztán hangosan a vulkántól, amikor már senki nem volt a közelében.

A vulkán pöffentett egyet.

Az Angol megfordult, és visszament a sátrába.

5.

Paddington komoran nézett maga elé, pedig nem lett volna oka a bánatra. Ruth ott volt mellette, és Julia szerint a sebe sem adott okot különösebb nyugtalanságra.

Igaz, kórházba kell majd vonulnia, de mi ez a kis kellemetlenség ahhoz az örömhöz képest, hogy végre megtalálta Ruth-t.

Az Angol óvatosan bánt Paddingtonnal és a lánnyal.

Egyelőre fogalma sem volt róla, nekik mi maradt meg az emlékezetükben.

Paddington sóhajtott, és az Angolra nézett.

– Lilly?

– Nem tudom, Ambrie – mondta az Angol.

– Jó egy órán át csavarogtam a kráter körül, de sehol sem találom. Lehetséges, hogy…

– Valószínűleg, Ambrie.

– Azért… nem kívántam a halálát.

– Tudom, Ambrie.

– Gondolod, hogy… valamiféle vizsgálat indul…?

– Elképzelhető – biccentett az Angol. – Hiszen néhányan meghaltak az éjszaka. Biztosan keresni fogják őket.

– Meghaltak? – hökkent meg Paddington. – Azt hittem, hogy csak Lilly veszett oda. Azután, hogy rám lőtt.

– Néhány… indián is.

– Rájuk egyáltalán nem emlékszem.

– És Senor Montero.

– Ő kicsoda?

Az Angol megveregette a vállát.

– Jól van, Ambrie. Az a fő, hogy megtaláltad Ruth-t.

Igaz?

– Nem is tudom elmondani, mennyre hálás vagyok neked, hogy az első hívó szóra idejöttél, és segítettél nekem. Pedig milyen régen elmúltak már az egyetemi szép napok. Te, Winston, nekem még mindig nem megy a fejembe valami.

– Éspedig? – szortyogtatta meg a pipáját az Angol.

– Hogy miért akarta Lilly megölni Ruth-t? Miért fortyogott benne ez az eszeveszett gyűlölet? Idelopódzik utánam, elrabolja a szerelmemet, meg akarja gyilkolni… hát ez valami szörnyűség, Winston. Az ember nem is tudja néha, kivel él együtt hosszú-hosszú évekig.

– Ez bizony így van, Ambrie – bólogatott az Angol.

– Teszek még egy kört odafent – mondta Paddington

átkarolva a lányt. – Ennyivel azért tartozom neki.

Ronda szipirtyó volt, de mégiscsak a feleségem. Lehet, hogy a vulkán egyszerűen lenyelte? Sajnálom szegény hegyet, meg fogja feküdni a gyomrát. Na, viszlát, Winston!

Az Angol biccentett, és úgy érezte, sürgős mehetnékje támadt.

Sofie mellett akart lenni minél hamarabb.

6.

Peters professzor és Freya sem emlékezett sokra. A kövekre azonban emlékeztek. Mindkettőjük arca csupacsupa fájdalom volt, amikor értesültek róla, hogy a monolitokat elnyelte a vulkán.

– A fenébe is, Sir! – szitkozódott Peters. – Ilyen a mi szerencsénk. Emlékszel, Freya, Indonéziára? Amikor megtalálták azokat a hosszú deszkákat?

– Emlékszem, apa.

– Deszkákat? – fújta ki a füstöt a szájából az Angol.

– Még nem meséltem róluk önnek, Sir Winston?

Indonéziából kaptam a értesítést jó tíz évvel ezelőtt, hogy néhány furcsa deszkalapot vetett partra Balapazang mellett a tenger. Aki megtalálta, azt írta, hogy olyanok, mintha fából lennének, de mégsem azok. Valami írásféle is van rajtuk, amely nem hasonlít semmiféle ismert írásra. Némelyik táblán rajzok látszanak az írás alatt: mintha egy szigetet ábrázolnának, rajta tollkoronás emberekkel. Sőt állatok is voltak mellettük: olyanok, amilyenek nem éltek, és nem is élnek a földön. A megtaláló szerint vagy Atlantiszról származtak, vagy egy szerencsétlenül járt, idegen űrhajóból estek ki. Én persze azonnal repülőre ültem, és Freyával együtt Indonéziába repültem – mindhiába. Mire odaértem, a deszkáknak nyomuk veszett. Kitört egy hatalmas tájfun, a házat, ahol a megtaláló őrizte őket, lerombolta, a deszkák

kámforrá váltak. Sajnos, itt is valami hasonló történt. Eltűntek a kövek, mielőtt még megfejthettem volna, mit vésték rájuk.

Az Angol a sátra kijáratáig kísérte őket, és ismét rágyújtott egy pipára. Éppen a legszebb karikáját eresztette fel a mennyezet felé, amikor Freya visszatért.

Nem is köszönt, csak leült az Angollal szemben egy kis vadászszékre, és ráemelte nagy, kék szemét.

– Mi történik itt, Sir Winston?

Az Angol elkapta lehullani készülő pipáját.

– Mivel kapcsolatban, kisasszony?

– Azzal, hogy én mindenre emlékszem!

Az Angol megvakarta a feje búbját.

– Mi mindenre?

– Mindenre. Arra is, hogy miért jöttünk ide, a kicsikre, az inverzióra, a koponyákra, mindenre. Az apám meg semmire. Mit jelentsen ez?

Az Angol jónak látta a kicsikre tolni a felelősséget.

– Ők akarták így – mondta.

– Kik?

– A kicsik, természetesen.

– Miért akarták volna?

– Mert... nem óhajtották, hogy nyomuk maradjon a felesleges szemtánúk emlékezetében. Talán valóban jobb is így. Ha azok is emlékeznének, akik most nem emlékeznek, számtalan kérdést kellene feltenniük maguknak, amelyek talán egész életükre boldogtalanná tennék őket.

– Én miért emlékszem, ha az apám nem?

Az Angol tanácstalanul tárta szét a karját.

– Fogalmam sincs róla, kisasszony. Talán valami szándékuk

van önnel.

– Szándékuk? Hiszen meghaltak!

– Lehet, hogy egyszerűen csak kifelejtették önt a leltárukból. Nem tudok másra gondolni.

– Önök mit tesznek ezek után?

Az Angol megvonta a vállát.

– Várunk. Mást úgysem tehetünk.

– És az inverziós folyamat következményei?

Az Angol ismét szívott egyet a pipáján.

– Kaptunk egy esélyt. Vagy legalábbis azt hisszük.

Csak akkor tudjuk meg, hogy az óriások előrelátón gondolkodtak-e rólunk, ha a mágneses mező még erőteljesebben csökkenni kezd.

– És ha...?

– Erre nem akarok gondolni! – mondta az Angol.

7.

A búcsú hasonlóan zajlott le, mint már nem is egyszer közös történetük során: A nagy sátorban ültek, szorosan egymás mellett. Az Angol egy felfordított hordó mögött trónolt, pipájával a szájában. A sátor oldalán hatalmas hasadékok éktelenkedtek: a néhai Montero úr teheneinek a nyomai.

– Akkor hát... eee... befejezettnek nyilvánítom az expedíciót – krákogta az Angol. – Kissé fáradt vagyok, mivel egész délután a rendőrség faggatott. Meg akarták tudni tőlem, kiket nyelt el a vulkán... amikor...

eee... a fene vigye el, még én sem tudom pontosan.

– Senor Monterót biztosan.

– És az embereiből is néhányat.

– Nem is beszélve az indiánokról.

– És azokat a fickókat, akik Hernánt és Olíviát üldözték.

– Mondja, Steve, mit kellene nekünk még megbeszélnünk? – tudakolta az Angol.

Zombory felállt; és tanácstalan képet vágott.

– Nem tudom, uram. Bár... valamennyiünket foglalkoztat azért valami.

– Éspedig?

– Hogy sikerrel jártunk-e egyáltalán? Sikerült-e megóvnunk a Földet?

Az Angol türelmetlenül félbeszakította.

– Ne kérdezzen tőlem olyat, amit magam sem tudok.

Azt hiszi, nem ezen töröm én is álló napja a fejem? És mindegyre oda jutok, hogy fogalmam sincs róla. Meg kell várnunk; amíg történik valami. Talán a mi életünkben már nem is fog bekövetkezni. Lehet, hogy azoknak, akikre mégis ráköszönt a pólusváltás, fogalmuk sem lesz róla, minek köszönhetik a megmenekülésüket.

Julia van der Haas azonban elrontotta a kedvüket.

– Azt hiszem, hamarosan bekövetkezik – mondta száraz, kedvetlen hangon. – Ha nem így lenne, ugyan miért ébredtek volna fel a koponyák?

Az Angol lekoppantotta a pipáját a hordóra.

Ideje volt csomagolni.

8.

Az indulásuk előtti estén az öreg indián feljött hozzájuk, és Sir Winston sátrát vette célba. Az Angol a sátra előtt pipázott, mint rendesen.

– Hallottam, holnap hazaindulnak – mondta letelepedve a földre. – Itt hagyják az Arenalt.

– Hát... itt – mondta az Angol.

– Eltemettük a halottainkat – sóhajtotta a fazekas. Néhányan meg odalent vannak – és a vulkánra. mutatott. – Magukkal vitték őket a vulkánemberek. Azóta már a rabszolgáik odalent. De lehet, hogy egyszer viszszatérnek, mint ahogy a vulkánemberek is visszatérnek.

– Gondolja? – kérdezte az Angol.

Az indián felmutatott a felettük ragyogó égboltra.

– Látja a csillagokat?

– Látom – bólintott az Angol.

– A felhőket is látja?

– Azokat is.

– A vulkánt is?

– Hát persze.

– Ha valaki csak egyszer is megpillantotta őket, viszsza fog térni, hogy még egyszer kigyönyörködhesse magát bennük. Ezt mondják az isteneink, és ők soha nem tévednek. Elfogad tőlem egy kis búcsúajándékot, uram?

– Nagy örömmel – bólintott rosszat sejtve Sir Winston.

– Hoztam önnek egy tukánt. Magam csináltam agyagból. Fütyülni is lehet vele. Paddington profeszszornak is hoztam, de szomorúan hallom, hogy ő már elutazott. Így hát fogadja ezt is szeretettel. Vannak unokái?

– Még nincsenek – mondta az Angol.

– Majd ha lesznek, adja oda nekik. És hozza el őket ide, hogy megnézhessék az Arenalt. Ha akkor lesz még Arenal. És ha mi is leszünk.

Felkelt, megveregette az Angol vállát, és beleveszett növekvő sötétségbe.

Könnyű szél kezdett fújni a csillagok felől, körülfutotta a hegyet, majd befurakodott a sátrak közé.

Az Angol mintha nevetést hallott volna a suhogásán átszűrődni.

Letette a földre a bőröndjét, és csomagolni kezdett.

Később…

A fiú átkarolta a lányt, és a vulkán körül gomolygó felhőket nézték. Nem voltak nagyok a felhők, és fenyegetők sem – inkább pehelypaplanra emlékeztettek. Kellemes szellő simogatta őket; a hatalmas telihold a kráter szélén ült a lábát lógázva.

– Gyönyörű éjszaka – mondta a lány, és a fiúhoz simult.

– Életemben nem láttam még szebbet!

Ekkor hallotta meg a fiú a lágy, és valahogy mégis fenyegető hangot.

Figyelmeztetőn megszorította a lány karját.

– Hallod?

– Nem én! Mit kellene hallanom?

– Mintha dobolnának valahol.

– Csak képzelődsz, szívem.

Aztán mintha suhanó léptek futó neszezését hallották volna a közelükben.

– Most már én is hallom – hökkent meg a lány. – Ki az ördög lehet ez? És apró árnyékok mindenütt… Szerinted vannak errefelé őzikék?

– Fogalmam sincs róla – mondta a fiú megvonva a vállát. – Talán mosómedvék lehetnek. Várj, itt egy faág, hol láttad azt az árnyékot?

A lány egy közeli bokorra mutatott.

– Ott például.

– Várj egy percig. Elkergetem őket, és azonnal visszajövök.

De nem jött vissza soha többé.

Tartalom

- Hernán és a koponya
- Az ördögűző
- A titkok háza
- A vulkán
- Kutatás Alec Ferguson után
- Az Arenal felé (I.)
- Az Arenal felé (II.)
- Az Arenal
- A vulkán éjszakája